

Giới thiệu Yêu Lại Từ Đầu

Bạn đang đọc truyện Yêu Lại Từ đầu của tác giả Sum trên website đọc truyện online. Doãn Minh Phong: 28 tuổi, giám đốc tập đoàn Doãn thị, đẹp trai, lạnh lùng xong nhiều lúc lại rất trẻ con. Trịnh Hải Lam: 21 tuổi, xinh đẹp, tính cách vô tư, tình nghịch nhưng nhiều khi cũng suy nghĩ như 1 bà già tình yêu sự ghen tuông lòng thù hận..... Tất cả đã làm cho Doãn Minh Phong và Trịnh Hải Lam phải xa rời nhau..... Khi tình yêu đến với 2 người..... họ đã không biết nắm giữ lấy hạnh phúc của mình..... để rồi khi mọi thứ vụt mất thì cả 2 mới thấy đc giá trị đích thực của nó..... Và liệu rằng họ có dùng sự bao dung của trái tim mình mà thứ tha tất cả để có thể " yêu lại từ đầu" hay ko???

Bạn đang đọc truyện *Yêu Lại Từ Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Đêm Định Mệnh

“Ba, sao ba lại làm thế với con. Con nói rồi, ngoài Lập Nguyên ra con sẽ không lấy bất kỳ 1 người đàn ông nào khác. Ba đừng ép con.” Ngay khi tiễn 2 vị khách quý ra về, Hải Lam tức giận mà rống lên.

Đang ngồi trên giảng đường, nhận được điện thoại ba mình gọi về nhà ngay, Hải Lam tưởng ở nhà có chuyện nên không suy nghĩ được nhiều, liền ba chân bốn cẳng chạy 1 mạch về. Vừa bước vào phòng khách, ko kịp điều hòa hơi thở hỗn hển của mình, 2 mắt Lam trở ra khi thấy ông Minh đang cười haha với 2 vị khách. Vậy mà cô còn tưởng ba mình đã xảy ra chuyện không hay. Xem ra cô suy nghĩ quá xa rồi. Họ nói chuyện vui vẻ đến nỗi cô vào lúc nào cũng không biết. Chỉ đến khi Hải Lam lên tiếng chào thì 3 người mới dừng cười nói, quay ra nhìn cô. Ông Minh nhìn cô 1 cách trêu mến mà giới thiệu với cô 2 vị khách đó chính là ba mẹ của Doãn Minh Phong – người mà ông đã nói với cô tuần trước.

Lúc đấy, ông Minh nói với cô, bạn thân hồi trước của ông mới về nước 2 năm, hiện đang đầu tư vào Việt nam. Họ có 1 cậu con trai tên Doãn Minh Phong, 28 tuổi, hiện đang là giám đốc tập đoàn Doãn thị. Minh Phong là 1 người đàn ông lịch thiệp, cao 1m 86, đẹp trai lại có công ăn việc làm mà nhiều người ao ước không được. Nói vòng vo 1 hồi, thì ra ông cụ muốn cô lấy anh. Cô một mực phản đối. Nhưng hôm nay ông không để ý đến lời nói vài ngày trước của cô mà đã tự mình gặp mặt gia đình bên kia. Cô thực sự khóc không ra nước mắt.

Biết con gái lúc này đang rất tức giận nên ông Minh khôn khéo dỗ dành cô “bảo bối của ba, ba làm thế chẳng phải muốn tốt cho con sao? Con phải vui mới đúng chứ. Sao lại giận ba”

“ba à”

“được rồi. Ba biết con muốn nói gì. Chẳng phải ba đã nói với con nhiều lần rồi sao. Ba không chấp nhận Lập Nguyên.. Nó là người ngoại thành. Ăn học không đến nơi đến chốn. Lai lịch không rõ ràng. Con lấy nó sẽ không có tương lai. Có chết ba cũng không cho phép” ông Minh nghiêm mặt mà cảnh cáo Lam.

Hải Lam khóc đỏ hoe đôi mắt, nhìn thẳng vào ba mình “ngoại thành thì sao? nghèo thì sao chứ? Chẳng phải nhiều người không có bằng đại học mà vẫn trở lên giàu có sao? Ba sao có thể phân biệt như vậy. Lập Nguyên rất tốt với con, không những thế bây giờ anh ấy vừa đi làm vừa học thêm tại chức. Lập Nguyên chăm chỉ như vậy, con tin sau này anh ấy sẽ thành công. Ba, ba phải tin tưởng Lập Nguyên.”

“đủ rồi đó. Con đừng có hơi tý là mở mồm ra là Lập Nguyên, Lập Nguyên. “. Ông Minh nhìn đứa con gái khóc lóc thảm thiết nói tốt cho người yêu mà tức giận. Ông đã cho người điều tra kỹ về tên Lập Nguyên kia. Hắn là người ngoại tỉnh, nhà có 3 anh em, bố suốt ngày cờ bạc rượu chè. Mẹ bỏ nhà từ khi Lập Nguyên còn đỏ hỏn. Thằng anh lớn trên hắn đang đi tù vì tội hiếp dâm trẻ vị thành niên. 18 tuổi Lập Nguyên đã cách ly với gia đình bỏ lên Hà Nội làm ăn. Hắn luôn dấu kín mọi người về hoàn cảnh gia đình mình. Ông Minh biết, trước mặt Hải Lam, chắc chắn Lập Nguyên đã nói những lời ngon ngọt mà lừa được con bé. Hải Lam mới chỉ 21 tuổi, từ nhỏ đã mất mẹ nên được ông nuông chiều, che chở từ bé đến giờ. Con bé va chạm xã hội chưa nhiều, làm sao có thể hiểu được lòng dạ con người chứ. Thân là người cha ông phải tìm mọi cách để bảo vệ con, mang cho nó cuộc sống hạnh phúc đầy đủ mới được. Từ ngày ông mang trong người căn bệnh ung thư quái ác kia, ông biết mình chẳng sống được bao lâu nữa. chính vì vậy ông muốn Hải Lam sớm có nơi có chốn. Như vậy ông chết mới nhắm mắt, mới không hổ thẹn với vợ mình nơi chín suối.

“huhu. ....huhu. ....”

“ngoan. Nghe lời ba lần này thôi được không con. Minh Phong là người tốt. 2 đứa tuy chưa gặp nhau. Nhưng ba tin, tiếp xúc với nó 1 vài lần con sẽ thích” ông Minh lại dịu giọng mà khuyên nhủ con

“không. ....”

“con không muốn cũng phải muốn. ....đừng rượu mời không muốn uống lại đi uống rượu phạt” sự tức giận của ông Minh đã lên đến cực điểm

“huhu. ....ba. ....ực. ....nhưng con vẫn còn đi học. ....đợi cuối năm nay con ra trường. ....lúc đấy lấy cũng không muộn mà. ....ực. ....” vừa khóc vừa nói khiến cô nói không lên lời. Phải rồi, giờ chỉ có cách kéo dài thời gian thôi. Được đến đâu hay đến đó. Cô sẽ tìm gặp Minh Phong để thương lượng, để anh ta tự rút lui trước.

“Không được. Ba đã nói với bố mẹ Minh Phong rồi, tháng sau sẽ tổ chức lễ cưới. Họ nói sau khi lấy nhau về con vẫn đi học tiếp. Như vậy con còn đòi hỏi gì nữa nào?” ngay lập tức ông Minh phản đối. Đừng tưởng ông già rồi mà dễ bị mắc mưu, con gái ông đang tính gì chẳng lẽ ông còn không hiểu rõ sao. Định kéo dài thời gian sao? Không có cửa đâu.

“ba, nếu ba cứ ép con, con sẽ chết cho ba xem. ....” Hải Lam bật người dậy khỏi sofa chạy lên lầu.

“con. ...đứng lại” bị Hải Lam chọc tức, bệnh của ông lại tái phát, ông ôm ngực mà khụy 2 chân chạm đất, mặt trắng bệch ra, không còn chút máu.

Nghe thấy tiếng “rầm” Hải Lam quay đầu lại thì nhìn thấy ba mình đang ngã trên sàn nhà, cô cuống cuống mà chạy lại bên ông “ba....ba sao vậy. ba đau ở đâu sao? Con xin lỗi. ....gì Hương. ....mau mang thuốc lại đây, nhanh lên”

“ba không sao. Ba chỉ hơi chóng mặt chút thôi. Con đừng lo lắng quá”

“ba như vậy mà còn nói không sao? Ba, ngày mai con được nghỉ học, con sẽ đưa ba đến bệnh viện. dạo này trông ba gầy đi nhiều.” Hải Lam nhìn thân hình gầy như chỉ còn da bọc xương của ông mà lòng cô thất lại. cô thật bất hiểu, lớn như vậy mà cũng không biết chăm sóc ba. Nhờ ba cô mà cô mệnh hệ gì thì chắc cô không thể sống được mất.

“đưa ngốc. ba già rồi, thỉnh thoảng người hơi mệt mỏi nên mới thế. Không cần phải đi bệnh viện làm gì cả. Con cứ lấy Minh Phong đi là ba khỏe ngay ấy mà” ông cười sáng khoái mà dụ Lam

“ba....ba còn đùa? con không nói chuyện với ba nữa”

“được...được...ba không nói nữa, ba con mình ra ăn cơm thôi. Ba đói lắm rồi đây”

“vâng”

Bar Tony Nguyễn

“Anh Phong, nghe nói tháng sau anh lấy vợ. nhanh như vậy đã bỏ cuộc chơi rồi sao?” Hải “đầu gối” vừa rời môi em tiếp viên ở trong lòng xong mà quay về phía Minh Phong chất vấn.

Minh Phong lắc ly rượu trên tay, đôi mắt chìm ung đèn lấy đang chăm chú nhìn vào ly rượu đỏ sóng sánh, nhếch miệng lên tạo ra 1 đường cong tuyệt mỹ “ai bảo chú mày là anh sẽ bỏ cuộc chơi. Đối với anh, lấy vợ hay không thì trước sau vẫn thế. Chẳng qua anh mày đây đang thực hiện nghĩa vụ duy trì giống nòi cho ông bà già thôi.”. Đúng vậy, đối với anh, giờ đây, lấy vợ chẳng qua chỉ là 1 loại nghĩa vụ mà thôi. Kể từ ngày Nguyệt Lan rời xa anh đi theo người đàn ông khác thì trái tim anh đã chết. Anh lao đầu vào công việc, tối đến lại tụ tập chiến hữu ở quán bar để giải sầu đến mãi muộn mới về.

“haha....anh Phong thật biết đùa. Chị dâu là ai vậy? xinh không anh?” thằng Việt với biệt danh “việt tò” không bỏ qua cơ hội mà hỏi thăm “bà chị dâu”

“Là một con Thị Nở chính hiệu” Minh Phong đáp lại sự tò mò của họ bằng một câu chọc hóm hỉnh.

Cả 5 thằng ồ lên, sau đó chúng nó thì nhau ôm bụng cười nghiêng ngả

“Phong ca, anh đừng trêu tụi em. Chị ấy mà là Thị Nở thì chẳng phải anh là Chí Phèo sao? Haha.....”

“.....” Minh Phong ko nói gì, chỉ cười cho có lệ mà đưa ly rượu uống cạn 1 hơi.

“Nhìn kìa, chúng mày đoán xem đây có phải hàng mới của quán ko vậy. Trông con bé đó ngon ra phết, khúc nào ra khúc đấy. Mà nó nhảy bốc thật đấy, tao phải ra cầu con bé đó mới được.” Một đám thanh niên khác ngồi gần phía bên Minh Phong hét to lên khi nhìn thấy trên sân 1 cô gái mặc váy ngắn đen, cổ khoét sâu để lộ bầu ngực căng tròn trắng nõn, đôi chân thẳng tắp cùng mái tóc đen dài đang điên cuồng mà nhảy múa. Tất cả bọn đàn em của Minh Phong cũng ko thể bỏ qua cơ hội này. Sau một hồi trình diễn, cô gái lui xuống đi về phía bạn của mình, để lại sự tiếc nuối cho cánh mày râu. Chỗ cô ngồi ngay vách bên Minh Phong. 2 ghế sofa quay ngược tựa vào nhau nên bọn họ ngồi quay lưng với đối phương. (cái này ko biết diễn đạt ra sao nữa. mọi người tự hiểu nha)

“nói đi, hôm nay mày sao vậy hả Lam. Có bao giờ mày ăn mặc và nhảy điên cuồng như vậy đâu? Cãi nhau với Lập Nguyên ah? “ngay khi Hải Lam ngồi xuống ghế thì Bảo Yến túm ngay lấy cánh tay cô hỏi thăm tới tấp.

“uh. Ông già bắt tao lấy chồng. Mà người đó không phải Lập Nguyên.” Hải Lam buồn rầu tâm sự với cô bạn.

“thật sao. Vậy người đó là ai vậy? có đẹp trai không? Giàu không? Làm gì? Này nếu mày mà lấy đc chồng giàu thì đừng quên tụi này đây nhá” Bảo Yến biết Hải Lam buồn nhưng vẫn cợt nhả cô

Hải Lam lườm cô 1 cái quát ầm lên “Đồ bạn đêu? mày thêm tiền mần tính rồi hay sao mà cứ mở mồm ra là hỏi giàu hả?”. Đến lỗi các bạn của Minh Phong đang cười hà hà với nhau cũng phải quay đầu lại mà xem, riêng chỉ có Minh Phong là ko để ý gì. Từ trước đến giờ a không thích xen vào chuyện của người khác. Anh vẫn lạnh lùng mà uống hết ly rượu này tới ly khác. 5 anh chàng nhận ra ngay 1 trong 2 cô chính là người đẹp vừa trình diễn 1 màn "miễn phí" hết sức sinh động vừa rồi nên rất hứng thú.

“haha.....tao đùa thôi....mày làm ơn hạ thấp cái loa đài của mày xuống t nhờ. Mắt mặt quá đi mất” Bảo Yến ngượng chín cả mặt khi bị Hải Lam nói

xấu. Trời ơi có biết bao nhiêu anh chàng đẹp trai đang nhìn mình thế này mà con bạn thân chẳng ý tứ gì hết cả. (tự dưng họ quay ra nhìn chằm chằm. ăn dưa bở vừa thôi chứ?????????)

Mấy chàng trai thấy không khí có vẻ dịu xuống, luyến tiếc quay người về phía bàn mình tiếp tục cuộc vui.

Lần này rút kinh nghiệm không để bị bề mặt lần nữa, cô ghé sát tai Hải Lam hỏi nhỏ “ Lập Nguyên có biết chuyện không? Anh ấy nói sao?”

“sáng nay tao nói với Lập Nguyên rồi. Anh ấy tức giận lắm, còn bảo tao thay lòng đổi dạ. huhu....t ao và Lập Nguyên yêu nhau đã 1 năm, sao anh ấy có thể nghi ngờ t chứ? T muốn chết quá mà ỳ?”

“bình tĩnh nào” Bảo Yến cuống quýt lấy giấy ăn lau nước mắt cho cô.

1 lúc sau, khi Hải Lam đã lau khô nước mắt thì Bảo Yến mới dám dè dặt nói “Mày nên chờ Lập Nguyên tỉnh táo lại hãy nói chuyện cận thận với anh ta. Tính Lập Nguyên thế nào mày còn không rõ sao? Trông thế thôi nhưng nóng tính lắm đấy. 2 đứa mày mà nói chuyện bây giờ chỉ tổ thêm dầu vào lửa thôi.”

“uhm”

“Mà anh anh chàng kia tên gì? Gia cảnh thế nào?”

“Doãn ....Minh ....Phong” Hải Lam vẫn còn dư âm của trận khóc vừa nãy nên giọng nói có phần đứt quãng. Nghe đến cái tên này, tất cả các chàng trai bàn bên cạnh không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn về phía Minh Phong. Anh cũng ngạc nhiên vô cùng. Chẳng lẽ người mà mình lấy là cô gái bàn bên sao??? Lúc này, các chàng trai không ai nói gì, họ vênh đôi tai của mình lên để hóng chuyện từ 2 cô gái kia.

“ Cái tên thật hay. Nhưng gia cảnh nhà anh ta thế nào? Mau nói đi”

“Mày biết tập đoàn Doãn thị không, tập đoàn chuyên về thiết kế trang sức đấy?”

“uhm. Biết. thì sao” Bảo Yến hồn nhiên mà trả lời. Cô đâu có mù thông tin chứ. Mọi người ở cái đất nước này có ai mà ko biết tập đoàn đó chứ. Tập đoàn Doãn thị là một tập đoàn lớn nhất khu vực Đông Nam Á, đứng thứ hai Châu Á. Được thành lập từ rất lâu bởi vợ chồng Doãn Minh Long. Họ di cư sang Anh làm ăn và lập lên tập đoàn Doãn thị ở đó. Doãn thị mới đầu tư về Việt Nam đc 2 năm, nhưng đã thể hiện vị thế vững mạnh của mình.

“không nhẽ người mày lấy chính là thiếu gia nhà họ Doãn. Oh my good. ?” Bảo Yến như tìm ra đáp án cho bài toán khó má hệt lên. Thật không thể tin dc bạn mình sắp được gả vào nhà giàu. Ôi mẹ ơi, con có năm mơ không vậy?.

“mày có nhất thiết phải ngạc nhiên đến vậy không?” trông bộ dạng thất thần hồn của cô bạn mà Hải Lam không nhịn được cười.

“ làm sao mà tao không ngạc nhiên cho được”

Lần này cô phải truy ra hết mọi chuyện mới được. 1 tin nóng hổi như vậy cô phải là người biết đầu tiên “ nói đi. Doãn thiếu gia là người thế nào? Cao bao nhiêu? Khuôn mặt thế nào? Mắt, mồm, miệng, mũi ra làm sao?”

“ con này....mày hỏi gì mà lăm thế?”

“Hi...tại tao tò mò quá thôi. Nào, mau nói đi, tò mò muốn chết”

“ có gì đâu chứ. Xấu bỏ xừ. chẳng khác nào thằng Chí Phèo. Người thì chưa được 1m65, mặt gì mà to phẳng phác, một đồng mụn trên đầy, chẳng cần đổi gì hết. mày không biết đâu, mặt anh ta bị lác nặng nữa nha. Sóng mũi thì tẹt, mồm con trai gì mà cứ rộng toác ra đến mang tai thế không biết.. Cái bụng và chân thì không thể duyệt được. Bụng to kinh khủng như bà bầu 9 tháng ý, cái chân đấy hả? ui da ngắn tùn tụt ỳ, đã vậy còn vòng kiềng nữa chứ. Haha.....” (ông chê bà Thị nờ, bà chê ông Chí Phèo=> đúng là trời sinh 1 cặp) trong men say của rượu Hải Lam tha hồ mà phác họa ra chân dung của Doãn Minh Phong.

Các chàng hotboy bàn bên không biết mồm đã há hốc ra từ lúc nào khi nghe cái cô Hải Lam gì đó đang khoa chân múa tay tô vẽ cho Phong ca của họ. các anh chàng không nhịn được cười mà thi nhau che miệng. Họ rất muốn lăn ra đất mà cười cho thỏa thích. Gì chứ, Phong ca của họ trông mất cô gái kia sao lại biến thành 1 con quỷ như vậy. haha....buồn cười chết mất. Họ nhìn Minh Phong 1 cách trân trối như biểu thị sự cảm thông sâu sắc đối với anh. Mà giờ đây, khuôn mặt Minh Phong đã biến sắc cực điểm, sự giận giữ khiến tay cầm ly rượu bóp mạnh nổi lên những gân xanh, còn tay kia đã nắm thành nắm chỉ chờ xuất thủ nữa thôi. Nhưng anh đã cố kiềm chế bản thân không ra tay với cô gái kia, anh muốn xem xem cô gái trời đánh kia còn nói xấu “ thằng Chí Phèo” này như thế nào nữa, giám hạ nhục anh sao. Được thôi, để lát nữa xem anh dạy họ 1 bài học nhớ đời như thế nào?.

“eo.....làm gì mà khiếp thế? Mày không bịa chứ?” Bao Yến nhăn mặt lại khi nghe 1 tràng xích xèo Hải Lam miêu tả về Doãn Minh Phong.

“ đã bao giờ Lam Lam này lừa mày chưa?”

“chưa” Bảo Yến thành thật mà lắc đầu lia lịa

“ vậy thì đừng thắc mắc nữa” Hải Lam không thèm để ý đến sự tuyệt vọng của Bảo Yến mà cầm nguyên chai rượu loại nặng nhất mà tu 1 hơi. Hôm nay cô muốn say, muốn quên đi hết mọi sự đời. cô muốn phóng túng 1 đêm ở bên ngoài, không muốn về nhà. Không muốn nhìn thấy ba, không muốn gặp Lập Nguyên.

“Này...mày định chết hay sao mà uống như vậy. đưa đây cho tao. Cái con này thật là....” Bảo Yến vội giật lấy chai rượu Hải Lam đang uống ừng ực. Trời ơi, nó uống rượu mà như uống nước vậy. Có chết thì cũng đừng có chết ở đây nhé, cô là cô ghét phải “uống trà” với công an lắm đó nha.

“mày mặc tao.....đưa chai rượu đây”

“Bà cô của tôi ơi, tao xin mày, uống vừa thôi”

“.....”

“haiz. Bây giờ tao mới thấm thía câu nói của các cụ mình, trời không cho ai tất cả, mà cũng chẳng lấy của ai tất cả. Có lẽ nhà anh ta giàu quá nên ông trời đã lấy đi nhan sắc của anh ta. Nhưng ít nhất cũng phải đẹp bình thường chứ....đăng này....chắc...thật đáng thương quá mà...amen.” Bảo Yến cứ thế mà ngồi lăm bằm 1 mình.

“mày nói gì?” Hải Lam thấy cô cứ lăm bằm từ nãy đến giờ không biết có bị tẩu hỏa nhập ma không nữa. thật là.....đồ điên

“tao nói là mày cổ mà tóm thật chặt con cá to kia. Mặc dù Doãn Minh Phong xấu trai thật đấy, nhưng gia cảnh thì không chê vào đâu đc. Tao còn nghe nói anh ta đang làm giám đốc tập đoàn Doãn thị nữa đấy. Mày phải dùng sắc đẹp trời ban của mình mà vồ lấy anh ta” Bảo Yến dí sát mồm vào tai Hải Lam mà lớn giọng dạy khôn.

“mày thích thì tao nhường cho mày đấy. bà đây không thèm. Giám đốc là gì chứ? Tưởng thế là đã to hả? anh ta chẳng qua chỉ dựa vào hơi bố mẹ mà mới ngồi vào được cái chức đó. Loại công tử nhà giàu như anh ta học hành gì chứ. Hừ....có mang anh ta đến trước cửa tao cũng không buồn nhìn.” Hải Lam cũng lớn tiếng không kém mà tuyên bố. ô lại tiếp tục đưa rượu lên uống.

“mày say rồi đó Lam”

“bỏ ra, tao không say”

Không khí bàn bên rơi vào im lặng hơn bao giờ hết, mặc những tiếng hò hét, tiếng nhạc như làm thùng màng nhĩ con người ta, thì bàn bên này, các chàng trai không ai dám ho he 1 lời. Họ nhìn thấy khuôn mặt tái mét, đôi mắt lạnh băng, sự tức giận hằn rõ lên khuôn mặt đẹp trai của Minh Phong thì không khỏi run người. Chưa bao giờ bọn họ lại chứng kiến bộ mặt giận dữ như vậy của anh. Họ cũng không khỏi lo lắng cho số phận của cô gái bàn bên kia. Chắc hẳn cô ta không biết rằng mình đã động đến “con hổ” ở bàn bên này.

Minh Phong không nói 1 lời, cầm ly rượu tu hết 1 hơi rồi đập mạnh xuống bàn. Anh đứng thẳng người dậy, bước về phía 2 cô gái kia. 5 chàng trai thấy vậy thì quên cả thở mà nhìn dõi theo số phận của cô gái kia

“anh là ai?” thấy người đàn ông cao to đẹp trai như 1 thiên sứ đứng trước mặt 2 cô, mặt Bảo Yến không khỏi ửng hồng, nhưng cô vẫn cố bình tĩnh, lịch sự mà hỏi. Lúc này Hải Lam đã say không còn biết trời đất là gì. Cô ngã đầu trên vai Bảo Yến mà hát vu vơ. Tình cảnh trước mắt không khỏi khiến cho 5 anh chàng điển trai dờ khóc dờ cười. Cô gái này thật khác người nha, sắp chết đến nơi rồi mà còn hát được nữa. haiz.....thật tội nghiệp.

“Doãn ....Minh. ....Phong” anh gần lên từng tiếng

“gì cơ” Bảo Yến trở mắt nhìn anh, không hiểu anh đang nói gì

“Doãn Minh Phong – Thiếu gia tập đoàn Doãn thị” mặc dù khuôn mặt anh lạnh lùng cực điểm, nhưng anh vẫn kiên nhẫn mà nói cho cô hay.

“.....” mặt Bảo Yến mở to mắt hết cỡ có thể, mồm há hốc ra đến tận mang tai mà nhìn anh. Cô lắp ba lắp bắp “anh.....anh.....Doãn.....Doãn.....” không phải chứ. Anh ta chẳng lẽ mới đi thăm nỹ về. mà không, không thể nhanh như thế được. Chuyện gì đang xảy ra đây, ai nói cho cô biết được không?

“sao hả? Lúc này trông tôi không giống với những gì mà bạn cô miêu tả nên ngạc nhiên lắm sao?” nhìn biểu hiện nghi ngờ trên nét mặt Bảo Yến, Minh Phong mờ lời châm chọc cô.

“Doãn Minh Phong là con heo, là con chuột nhắt, là.....” Hải Lam nghe loáng thoáng có người nhắc đến tên anh thì cũng phụ họa theo. Bảo Yến vội lấy tay che miệng cô lại. cô ngước khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lên cười toe toét với anh

“anh đẹp trai này, thật ngại quá, tôi không biết anh có phải Doãn gì gì đó ko, nhưng hiện giờ bạn tôi say mất rồi, tôi phải đưa cô ấy về. anh làm ơn có thể tránh ra được không?”

“.....” thấy anh ko nói gì, Bảo Yến đỡ Hải Lam đứngng dậy. Anh không nhanh không chậm mà giật Hải Lam về phía mình, khiến cô ngã nhào vào lòng anh. 5 chàng "ngư lân" đồng thanh ồ lên 1 tiếng kinh ngạc.Minh Phong ôm lấy bả vai cô siết chặt, cúi người xuống mà nhìn người con gái đã say không còn biết trời đất là gì mà nở nụ cười nham hiểm “nhóc con. Cô giám hạ thấp danh dự của tôi trước mặt bao nhiêu bạn bè. Để xem tôi trừng phạt cô như thế nào?” nghĩ rồi anh quay mặt về phía Bảo Yến.

“tôi sẽ đưa cô ấy về”

“nhưng mà.....”

Không để cô nói hết câu, anh đã ôm Hải Lam biến mất khỏi quán bar, lên xe phóng đi mất.

Bảo Yến chỉ còn biết đứng như chờ chồng ở chỗ cũ mà thều thào gọi tên Hải Lam

“nước....nước....tôi khát quá” Hải Lam ko ngừng ngo nguậy trên giường mà kêu.

Sau khi bế cô vào khách sạn 5 sao, Minh Phong không thương hoa tiếc ngọc mà quăng cô xuống giường. Anh nhìn người con gái say xỉn đang không ngừng đòi nước thì thấy ghét vô cùng. Loại gái ăn mặc như vậy mà đến bar nhảy múa điên cuồng chắc chẳng ra gì. Sao ba có thể để loại đàn bà như nhuộc bước vào Doãn gia chứ. Hừ....

“nước của cô đây” Minh Phong mang cốc nước lọc đến bên giường, ngồi xuống đỡ Hải Lam ngồi dậy mà đưa cho cô uống. Nhận được cốc nước từ anh, cô tu 1 mạch. Do tác dụng của rượu mạnh, cộng thêm với việc đây là lần đầu tiên cô uống nhiều như vậy nên cô cảm thấy rất mệt và nóng. Theo phản xạ tự nhiên mà cô ngã vào trong ngực anh, tay ko ngừng mân mê trước ngực “nóng.....nóng....tôi nóng”

Nhìn hành động của cô, Minh Phong không khỏi nóng cả người. Khi cô mân mê cái cổ mình, Minh Phong vô thức nhìn theo, chiếc cổ thanh mảnh, trắng nõn cùng bả vai hơi gầy nhưng không hề kém phần quyến rũ hiện ra trước mắt anh, khiến cho cổ họng anh ực lên 1 cái. Ngay khi anh định đẩy cô ra khỏi người mình thì Hải Lam liền vội vã túm lấy áo anh, sau đó cô bắt ngờ hôn lên môi anh. Lúc này cô cứ nghĩ người đàn ông trước mặt mình là Lập Nguyên. Cô vòng tay qua cổ anh mà kéo xuống hôn thật sâu. Họ ngã nhào ra giường lớn, tiếp tục trao nhau nụ hôn 1 cách triền miên. Minh Phong bị hành động của cô làm cho hơi bất ngờ, anh định bắt dậy, nhưng đôi môi cô mỏng manh, quyến rũ, không hề có một chút phần son nào làm anh không nịn được mà đáp trả. Chắc có lẽ cô ta đã quá quen với việc này nên mới có thể quyến rũ anh như vậy. và cũng chắc chắn rằng cô ta đã mất cái ngàn vàng của đời con gái. Nếu đã vậy, anh cũng không cần phải giữ ý với cô. Anh định đợi cô tỉnh rượu sẽ giáo huấn cô 1 trận, nhưng chính cô quyến rũ anh trước, anh sao có thể chối từ được chứ. Nhanh như chớp anh chuyển bị động thành chủ động, xoay người đặt cô dưới thân mình. Anh dùng hàm răng mình mà kích thích cho cô mở miệng ra, như hiệu ý đối phương, Hải Lam hơi hé mở đôi môi xinh xắn của mình. Không chần chừ, chiếc lưỡi của anh luồn sâu vào bên trong khoang miệng cô mà gặm nhấm. Đôi môi anh đào của cô thật thơm, thật ngọt, nó khiến anh càng lúc càng tiến sâu hơn như để chiếm lấy tất cả mọi luyến tiếc mà rời khỏi cái miệng kia. Đôi môi cô hơi sưng lên, lại càng quyến rũ anh. Nhìn vào khuôn mặt như thiên thần của cô đang ửng hồng làm cho anh nhanh chóng nổi lên phản ứng ở dưới hạ thân. Nhưng anh không vội, anh sẽ từ từ mà hưởng thụ cô. Minh Phong tham lam mà chu du khắp nơi trên khuôn mặt cô, trượt xuống cổ, xuống bả vai trắng ngọc ngà kia mà cắn mút. Mỗi nơi anh đi qua đều để lại hàng ngàn vết tích như để chứng minh quyền sở hữu của anh. Bị anh hôn tới tập làm Hải Lam cảm thấy run lên, nhưng cô lại cảm thấy khoái lạc vô cùng. Đây là lần đầu tiên 1 ng đàn ông làm như thế với cô. Cô không ngừng rên khẽ

Nghe tiếng rên của cô, càng làm anh thần tốc hơn nữa. Chết tiệt, người đàn bà này thật biết câu dẫn đàn ông. Lần đầu tiên của cô là cho ai, cô đã lên giường với bao nhiêu thằng đàn ông rồi....bỗng anh cảm thấy ghen tức với những tên đàn ông kia. Anh dồn sự ghen tuông đó trên da thịt cô mà cắn mạnh 1 cái

“á....đau quá” bị anh cắn làm Hải Lam kêu điên lên

“em thật đẹp. nói tôi biết em tên gì” giọng anh khàn đi rõ thấy, đôi mắt trở lên đục dằn

“H.à.i.....La....m.....” cô hồn hển mà trả lời anh, tay đặt sau lưng anh không ngừng di chuyển

“mở mắt ra nhìn tôi” anh ní non bên tai cô, đôi tay không đứng đắn mà khám phá từng chỗ thuộc về cô. Bị anh tấn công như vũ bão làm Hải Lam sợ hãi, cô mở to đôi mắt tròn ngập nước mà nhìn anh như van xin. Nhìn biểu hiện ngưng đọng của cô khiến anh rất hài lòng. Anh khẽ liếm lên tai cô “em còn ngại gì chứ?”. Và không để cô kịp hành động gì anh bá đạo mà tiến vào trong cô...

“á.....”

Minh Phong sững người ra mà nhìn cô. Đây là lần đầu của cô, chẳng lẽ anh đã nghĩ sai về cô. Anh là người đàn ông đầu tiên của cô sao? Sự vui sướng bỗng lan tỏa khắp con người anh.

Nước mắt Hải Lam thi nhau mà chảy ra. Cô có cảm giác như ai đó đang xèo mắt 1 miếng thịt trên người mình. Cô muốn chạy thoát mà ko đc.

“huhu....đau quá....anh mau ra đi” Hải Lam khóc lóc van xin

“bảo bối ngoan, cố chịu...sẽ hết đau thôi” anh hôn lên những giọt nước mắt cô an ủi. dừng một lúc cho cô thích ứng anh trong cơ thể, lúc này anh mới lướt động trong cô. Gian phòng rộng lớn, trên chiếc giường xa hoa kia, 1 đôi nam nữ đang từng đợt từng đợt trải qua những ái ân triền miên.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Lại Từ Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Có Phải Anh Cố Ý??

Đang chìm trong mộng đẹp bỗng Hải Lam bị những tia nắng mặt trời rơi thẳng vào mắt làm cho tỉnh cả ngủ. Vừa rồi cô đã có 1 giấc mơ thật tuyệt vời. Trong giấc mơ, Lam thấy mình và Nguyên đang trao nhau những nụ hôn say đắm. Họ nắm tay nhau bước đi trên cánh đồng cỏ lau rộng lớn. Cô tựa vào vai anh mà hít lấy mùi hương thơm thuộc về người con trai cô yêu. Và rồi cô đã trao sự trinh trắng, sự thuần khiết nhất của người con gái cho Nguyên. Cô mãi nguyện mà nở cười hạnh phúc. Hải Lam chống tay xuống giường mà ngồi dậy. Cô cảm thấy đầu mình choáng váng vô cùng, chân tay nhũn ra không còn 1 chút khí lực. Cô dụi dụi mắt, giật mình nhìn 4 phía gian phòng xa lạ, đập vào mắt cô là 1 đồng quần áo hỗn độn. Cô cúi người nhìn thân thể trần trụi không 1 mét vải che thân với những dấu hôn đỏ rực khắp người. chẳng lẽ.....chẳng lẽ .....đây là sự thật. Cô không có mơ, cô và Nguyên đã.....

Đang thần thờ suy nghĩ thì đột nhiên cửa phòng tắm mở ra. Minh Phong chỉ quần chiếc khăn tắm ngang bụng để lộ bộ ngực trần vạm vỡ nam tính mê người kia ra, đầu anh vừa gội hãy còn dính nước càng làm tôn lên vẻ quyến rũ chết người.

“aaaaaaaaaaaaaaaa” nhìn thấy Minh Phong không biết từ đâu chui ra, lù lù đứng trước mặt mình, Hải Lam vội vã kéo chăn che đi thân thể xích lửa mà hét toáng lên như cháy nhà.

“em tỉnh rồi sao? anh pha nước nóng rồi đó, em tắm đi cho đỡ mệt.” nghe tiếng hét giết người của Hải Lam, Minh Phong chẳng những không tức giận hay giật mình, trái lại anh cảm thấy cô gái này thật đáng yêu nhường nào. Nhìn vẻ mặt ngu ngơ của cô khiến anh bật cười. Không nhẽ cô đã quên đêm qua bọn họ đã làm những gì sao. Cô không ngừng kêu la dưới thân anh vậy mà giờ đây lại chẳng nhớ gì hết. thật buồn cười....đúng là ngốc nghếch hết chỗ nói.

“anh.....anh là ai, làm sao tôi lại ở đây. Anh mau quay mặt đi” thấy Minh Phong cứ nhìn chăm chăm vào thân thể của mình khiến Hải Lam nóng ran hết cả mặt. anh ta có biết lịch sự là gì ko vậy. không quen biết mà sao cứ nhìn người ta dữ vậy. mẹ ơi, ba ơi cứu con....

Minh Phong mỉm cười, nụ cười nhẹ nhàng nhẹ như nắng mùa xuân, làm ngất ngây bao thiếu nữ. Anh tiến đến bên giường, ngồi đối diện Hải Lam, dang 2 tay nắm lấy cả vai cô “em không nhớ chuyện gì tối qua sao? Sao nhanh như vậy đã quên chứ? Có muốn anh diễn lại cho em biết không?” nói xong anh tiến sát hơn về phía cô

“đừng.....” cô thất thanh la lên. Mặc dù cô không nhớ tối qua bọn họ đã làm những gì. Nhưng nhìn mọi thứ xung quanh cô cũng biết đc chuyện gì đã diễn ra đêm qua. Nhưng rõ ràng đêm qua cô và Nguyên đã....sao giờ lại biến thành 1 người đàn ông xa lạ này chứ.

“anh làm gì vậy???? tôi không hiểu anh nói gì hết???sao tôi lại ở đây???Nguyên đâu???”

“là anh đưa e đến đây”

“anh?”

“phải” anh trả lời ngắn gọn

“vậy hôm qua không phải Nguyên mà là....?” Cô nhìn anh nghi hoặc

“đúng. Hôm qua chúng ta đã.....”

“không. Anh nói dối. tôi không tin”

“tùy e. nhưng anh nói là thật”

“anh câm miệng. tôi không muốn nghe” nói xong cô bật người dậy, nhặt lấy quần áo của mình đang nằm gọn ngang trên đất rồi chạy tọt vào nhà tắm thay. Minh đang làm gì vậy???? Minh điên thật rồi. không....không....đây không phải là sự thật....chắc chắn anh ta đang lừa mình. Minh phải bình tĩnh mới đc.

Đợi mãi mà không thấy Hải Lam ra ngoài, Minh Phong lo lắng tiến đến cửa phòng tắm mà gọi cô. Cánh cửa bật tung ra, do không đề phòng nên anh “ăn” trọn vẹn cú va đập cửa vừa rồi

“em.....có ý hả?” anh sờ sờ cái mũi mà kêu khổ.

Hải Lam vờ như không để ý đến thương tích mà mình gây ra cho anh. Cô nhanh chóng nhặt cái túi của mình lên, mở ví lấy 2 tờ 500k polime mới cứng đưa tới trước mặt anh “tôi không cần biết đêm qua giữa tôi và anh đã xảy ra những chuyện gì. Và tôi cũng không muốn biết. Đây là phí để anh giữ bí mật chuyện tối qua. Anh không đc nói với bất kỳ ai, rõ chưa?”

Minh Phong trừng mắt lên nhìn cô tức giận “em....”

“sao hả? chê ít sao? Anh hơi tham lam rồi đấy. Trông anh cũng bánh trai nên tôi mới boa với giá này. Giá “Trai bao” trung bình bây giờ chỉ 500k là đã lời lắm rồi đó. Hừ....” Hải Lam không để sự tức giận của anh vào mắt mà ném những lời lăng mạ anh.

“Trai bao?” Minh Phong không thể tin được những lời vừa rồi lại được phát ra từ cái miệng xinh đẹp kia. Cô là đang sỉ nhục anh sao?

“thôi được. Xem ra ko đưa thêm cho anh thì anh không để tôi rời khỏi đây. này tôi chỉ còn từng này. nhận lấy đi. Hời rồi chứ hả?” vừa nói cô vừa móc trong túi ra 2 tờ 50k chìa thẳng vào mặt anh. Hừ....đã làm nghề này rồi mà lại còn làm cao. Tưởng bọn cô nương ta đây không biết sao.

Hai con người Minh Phong tối sầm lại, khuôn mặt đẹp trai tức giận nổi hết gân xanh lên. Anh tiến đến trước mặt cô, dùng tay bóp mạnh chiếc cổ mảnh

khánh của cô, tay kia gia lực mà siết chặt lấy vòng eo cô khiến cô kêu toáng lên

“anh làm gì vậy. mau buông tôi ra”

“cô có biết là mình đang nói chuyện với ai không hả? chán sống rồi sao?” con nhóc này thật có lá gan lớn, dám chọc tức anh. Suốt 28 năm qua chưa 1 ai dám nói xấu anh chứ đừng nói gọi anh là “trai bao”. Vậy mà giờ đây, 1 con nhóc lại dám nói thế với anh. Được, đã thế anh sẽ cho cô hưởng thụ thế nào là cuộc sống “trai bao”.

“á á...anh mau buông...chẳng phải anh là trai bao sao? Nếu không phải thì là trai bồi 1 đêm hả?khà khà” khuôn mặt đã không còn vạch máu nào của Hải Lam vẫn cố trêu tức anh

“chết tiết. cô câm miệng cho tôi. Từ nay về sau tôi cấm cô không được nhắc đến 2 từ “trai bao” trước mặt tôi?” chết đến nơi rồi mà vẫn còn ngoan cố chọc giận anh – cô là người đầu tiên đấy.

“được...được...tôi ngậm miệng...nhưng anh cũng phải thả tôi ra chứ...tôi sắp ko thở được rồi. khụ...khụ....” Hải Lam giãy dụa tứ tung nhắm thoát khỏi cánh tay anh nhưng vô ích. Sức cô không phải là đối thủ của người đàn ông này. Làm sao để thoát khỏi đây bây giờ? Bình tĩnh...bình tĩnh. Lúc này mình không thể chọc anh ta được. Hải Lam vận bộ não thông minh của mình ra mà nghĩ kế thoát thân.

Thấy cô sắp không thể chịu đựng được nữa, lúc này Minh Phong mới thả bạo mà buông tay ra. Như chui lên từ 9 tầng địa ngục, Hải Lam vội vã ôm ngực mà thở hồng hộc.

“anh chàng đẹp trai, chúng ta từ từ thương lượng được không? Nếu số tiền này không đủ, tôi có thể về nhà lấy thêm. Anh đừng tức giận như vậy? trông rất không đẹp trai nha. Như vậy sau này sẽ bị mất khách đấy...haha” thật là, rõ ràng người thiệt thòi là mình vậy mà giờ mình phải ra sức nịnh bợ gã “trai bao” lạnh lùng này. Thật bất công quá đi mà...huuhu

“cô.....xem ra cái mồm rất lợi hại.” Minh Phong muốn học máu ra với cái cô Hải Lam này quá đi mất.

“đại ca ah. Tôi nào dám chứ.hì....” cô làm bộ giả ngu trước mặt Minh Phong

Thấy bộ dáng đáng yêu đó của cô, anh khẽ lắc đầu bật cười. Lợi dụng lúc anh ta còn đang “say nắng” trước bộ dạng của mình, Hải Lam nhanh trí đưa chân ra đằng sau, vận dụng chiêu “đàn bà” không thương tiếc mà hạ thủ chính giữa “tiểu bảo” của anh. Minh Phong bị 1 đòn vỗ “hạ lưu” của Hải Lam tấn công bất ngờ, không kịp phòng thủ, anh hưởng trọn cú đá tuyệt vời của cô. Anh vội ôm lấy “tiểu bảo” của mình kêu điếng lên

“cô....chán sống rồi sao?”

Không để ý đến sự thâm hại của anh, Hải Lam nhân lúc Minh Phong hãy còn đau lòng cho “tiểu bảo” của mình, nhanh hơn cả tên trộm mà chuồn thoát thân. Vừa chạy Hải Lam vừa đắc ý” đáng đời anh ta, ai bảo đưa tiền lại còn làm hàng chứ. Hừ...cho chết. định chơi ta sao? Không có cửa đâu.haha”

“Trình Hải Lam. Cô chờ đấy, chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại” Minh Phong nhếch lên 1 nụ cười nham hiểm

“tiểu Lam.....con đã về rồi sao? Sao đêm qua con đi cả đêm vậy, có biết bố con lo lắng lắm không?Mau mau cùng đi vào bệnh viện” ngay khi nhìn thấy Hải Lam bước vào nhà, bà Hương như giảm bớt được lo lắng.

“Di ah...đã xảy ra chuyện gì vậy??? ba con đâu ạ” di hương là người giúp việc lâu năm của nhà cô. Chính bà đã chăm sóc cô từ nhỏ đến giờ. Bởi thế mà trong tim cô, bà có vị trí rất quan trọng – bà như người mẹ thứ 2 của cô. Cô rất tôn trọng và yêu quý bà.

“con còn hỏi nữa sao??? Hôm qua con đi chơi đến mãi khuya không thấy về. Lão gia gọi cho Bảo Yến mới biết dc con bị bắt cóc. Ông ấy nhất thời không chịu được mà ngất đi. Di vội đưa ba con vào bệnh viện giờ về lấy ít đồ mang vào đây. Đừng có đứng như phỗng thế chứ, mau cùng đi vào đó xem tình hình thế nào?” di Hương nhìn Hải Lam trách móc.

“vâng...vâng.....” cô suy nghĩ dc nhiều liền theo sau di Hương vào bệnh viện thăm ông Minh

“ba, ba thấy thế nào rồi, còn đau ở đâu không? Con xin lỗi...huhu.....là con gái bất hiếu....huuuu” Hải Lam nắm lấy bàn tay gầy yếu của ông Minh mà khóc nức nở

“nhìn con kìa. Ba đã chết đâu mà con la lối om sòm thế hả? còn biết đến người cha già này sao?” Ông Minh vuốt mái tóc con gái mà cười haha

“ba.....” cô giận dữ với ông

“nào nín đi...đứng có như con nít như thế. Con gái sắp lấy chồng rồi mà cứ nhõng nhẽo ba thế sao? Nhìn con bình an mà ngồi ở đây là tốt rồi. bọn bắt cóc có làm hại gì con không???” ông Minh lo lắng nhìn con

“dạ. Con không sao. Chẳng phải con vẫn tốt sao. Ba nhìn xem” Hải Lam làm động tác "vỗ gà vịt" của mình trước mặt ba.

“haha...con bé này.....” ông Minh cảm thấy khỏe lên rất nhiều khi Lam làm trò trước mặt ông.

Nhìn cảnh 2 cha con cười cười nói nói, bà Hương cũng vui lây. Nhưng rồi đôi mắt bà lại trĩu đi, bệnh của lão gia càng ngày càng xấu đi mà tiểu Lam lại không hề biết gì. Không biết khi con bé phát hiện được cú sốc này thì nó làm sao có thể chịu đựng được chứ. Nó yêu ba mình như thế cơ mà. Haiz. Bà

không khỏi buồn thay cho Hải Lam, con bé thật tội nghiệp. mẹ mất sớm, giờ ba lại thành ra như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Lại Từ Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: trùng Hợp???

“Đứng lại. ....mày có còn coi tao là bố mày nữa ko hả. đồ hư đốn?” ngay khi nhìn thấy Minh Phong bước qua phòng khách, lò đi sự có mặt của ba mẹ mà đi thẳng lên lầu, ông Minh Long nổi điên lên mà gầm quát tháo.

“con mệt rồi, có gì để mai nói đi” Minh Phong ko quay mặt về phía ông Long thân nhiên trả lời cho xong việc.

“mày. ....” ông Long tức tối mà cầm cái đèn bàn quăng mạnh vào cầu thang.

“mình à. Anh đừng tức giận, cận thận huyết áp lại lên. Anh không nghe bác sỹ nói gì sao?” bà Diệp Như Ý – vợ hai của ông Long nhẹ nhàng dùng tay xoa ngực ông khuyên nhủ.

“em xem. Con với cái như thế thử hỏi làm sao anh không giận cho được chứ?” ông Long vẫn còn rất hậm hực.

“không phải Minh Phong vô lễ với anh đâu. Thành bé vẫn còn ghét em nên mới làm như vậy. anh đừng nên trách con” bà Như Ý rũ đôi mắt của mình xuống, bà không giám đối diện với chồng mình. Phải, là bà đã hại chết mẹ Minh Phong. Nếu không có bà thì mẹ anh đã không uất ức mà chết như vậy.

“em nói gì thế? Sao e cứ phải hành hạ bản thân mình như vậy chứ. Em đã vì anh mà chăm sóc cho cái gia đình này rất tốt, không phải sao?” ông Long nhìn thấy sự buồn rầu của vợ thì không khỏi đau lòng. Năm xưa, khi mẹ Minh Phong mắc bệnh ung thư mà chết, chưa đầy 2 năm sau ông Long đã tái giá với bà Như Ý. Vì lý do đó mà đến giờ Minh Phong luôn cho rằng chính bà Như Ý đã bức chết mẹ anh. Ông và mẹ Minh Phong không hề yêu nhau, ông lấy bà chỉ để trả ơn gia đình bên ngoại. Còn ông với bà Như Ý mới chính là mối tình đầu của nhau, bị gia đình phản đối quyết liệt nên họ đã phải từ bỏ hạnh phúc của mình. Ông kết hôn với mẹ Minh Phong và sinh ra anh. Còn bà Như Ý kết hôn với 1 người đàn ông khác nhưng cuộc hôn nhân đó không hề hạnh phúc. Chồng trước của bà suốt ngày ghen tuông, rượu chè, đánh đập bà. Không thể chịu đựng đc người chồng vũ phu nên bà đã trốn nhà chồng bỏ đi. Bà rất muốn mang theo 3 đứa con thơ đi cùng, nhưng lúc đấy bà không biết mình sẽ đi đâu, làm gì, nên đành phải để con bên nhà nội. Đến bây giờ bà luôn cảm thấy tội lỗi khi bỏ con để sống cuộc sống sung sướng trong khi các con mình. ...

“Hải Lam. ....mấy ngày kia em đi đâu mà anh không liên lạc đc vậy? có biết anh lo lắng không?” vừa nhìn thấy Hải Lam bước ra khỏi cổng trường, Phùng Lập Nguyên không để ý tới mọi người xung quanh, kéo vội cô vào trong lòng mà yêu thương.

“đừng như vậy. ....người ta đang nhìn chúng mình kìa” Hải Lam ngượng ngùng mà nhìn anh.

“anh xin lỗi. tại anh nhớ em quá” Lập Nguyên buông cô ra, vuốt nhẹ lên mái tóc cô âu yếm.

“mấy hôm nay em bận ôn thi nên ở nhà học bài. Anh không phải lo quá đâu” cô không giám nhìn vào mắt anh nói dối.

“thật sao?”

“anh không tin em?” cô nhìn anh bất mãn.

“không. Tất nhiên là anh tin em. thật đấy” Lập Nguyên vội vàng biện giải khi nhìn vào khuôn mặt không hài lòng của cô.

“.....”

“Lam. Anh nghĩ kỹ rồi. cuối tháng này anh muốn dẫn em về nhà anh ra mắt họ hàng rồi chúng mình sẽ nhanh chóng đính hôn trước. đợi khi nào em tốt nghiệp chúng ta sẽ kết hôn. Anh thật sự không thể chịu đựng được nữa nếu như một ngày không được nhìn thấy em” Phùng Lập Nguyên gian xảo mà dỗ ngọt cô. Ba cô đang muốn gả cô cho người khác, như vậy hóa ra bao nhiêu công sức của anh ta trong suốt 1 năm qua đổ xuống sông xuống biển sao? Không thể nào, đời này cô phải là của anh. Anh yêu cô và cũng yêu cái gia tài “kéch xừ” kia của ba cô.

“Nguyên, anh đang lo lắng sao? E nói rồi, em chỉ yêu mình anh. hiện giờ em chưa thể về quê anh được. Đợi thêm 1,2 tháng nữa thu xếp được thời gian chúng mình cùng nhau về chơi 1 tuần có được không?” Hải Lam vòng tay qua cổ Lập Nguyên mà cố trấn an sự lo lắng của anh.

“nhưng. ....”

“anh phải tin tưởng em chứ. ....” cô lườm anh 1 cách lém lỉnh.

“uhm” dù rất không muốn nhưng anh ta chỉ còn biết gật đầu đồng ý.

Lúc này tâm trạng Hải Lam rất rối bời, nếu như anh biết mình không còn trinh trắng nữa thì sẽ thế nào? Có còn yêu mình không? Haiz. .khi anh muốn

đưa cô về quê ra mắt làm tìm cô nhảy nhót không thôi, cô muốn hét lên em đồng ý. Nhưng cô lại sợ hãi. Cứ nghĩ đến cái đêm đó cô không khỏi cảm tức tên đáng ghét kia, tốt nhất là đừng cô gặp hẳn không thì. ....

.....

“sao ạ? Ba , con không đi, nếu thích thì ba đi mà gặp họ” cô dờ thói bướng bỉnh với ông Minh khi ông bắt cô đi gặp mặt gia đình Doãn Minh Phong.

“Lam con, chỉ là đi gặp mặt nói chuyện thôi mà. Con sao lại nóng nảy thế chứ?” ông Minh ra sức nịnh nọt con gái yêu.

“gặp mặt con cũng không đi” cô rất cương quyết.

“con. ....” ông Minh vờ ôm ngực làm bộ khó thở.

“ba, ba sao vậy?” Hải Lam lo lắng vỗ nhẹ tay lên lưng ông

“tiểu Lam à, coi như ba xin con, con nể mặt ông già này mà đi nhé” ông Minh dờ chiêu cũ để hạ gục tính ngang ngược của cô

“ba. .... lần này ba thắng, nhưng sẽ không có lần sau đâu đấy” mặc dù không thích đi đến đó chút nào nhưng cô không lờ nhìn thấy ba mình buồn rầu cả ngày nên miễn cưỡng đồng ý.

“ok” ông cười sang khoái

Cùng lúc đó, tại biệt thự Doãn gia

“cuối tuần này? Được, để con thu xếp thời gian” Minh Phong sung sướng mà cười thầm trong bụng. Trịnh Hải Lam, tôi nói rồi mà, chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại không phải sao. Mới sáng ra ông Long đã gọi anh vào thư phòng nói chuyện về việc gặp mặt với gia đình bên kia.

Trái với dự tính của ông Minh Long, Minh Phong có vẻ rất sốt sắng cho cuộc gặp gỡ này. Như vậy cũng tốt, ông đã bớt đi được 1 mối lo.

“tốt, ba hy vọng con sẽ gây ra chuyện gì quá đáng” ông Long vẫn răn đe anh dù đã anهِđồng ý.

“ba yên tâm, con không phải là con nít mà làm những việc dở hơi đó” anh hớn hờ tuyên bố

“được rồi, con ra ngoài trước đi”

“vâng”

“Minh Phong, ăn sáng rồi hãy đi làm đã con, mẹ nấu rất nhiều món mà con thích” vừa nhìn thấy Minh Phong bước ra từ thư phòng, bà Như Ý liền dịu dàng mời anh ăn cơm

“không cần. Dì không cần phải giả tạo như vậy? tôi không quen.”

“.....” bà chết lặng khi anh nói những lời vô tâm như vậy. tuy bà ko phải là mẹ đẻ của anh, nhưng suốt hơn 20 năm qua, bà luôn cố gắng làm tốt vai trò của 1 người mẹ yêu thương con. Cô lẽ trong lòng Phong, bà như 1 cái gai nhọn không thể nhổ ra được.

Phớt lờ vẻ mặt đau lòng "giả tạo" của bà , Minh Phong lướt qua bà Như Ý, đi thẳng ra cửa đi làm. Mỗi lần nhìn thấy bà khiến anh đều nhớ đến mẹ mình. Nếu không có bà ta thì mẹ anh đã không chết sớm như vậy. Anh hận bà ta, hận đến tận xương tủy, không muốn nhìn mặt người đàn bà đã hại chết mẹ mình nên ngay khi tốt nghiệp cấp 3 anh đã dọn ra ngoài sống chỉ thi thoảng mới ghé qua nhà.

Nhà hàng Pháp.

"Ông Long, xin lỗi, ngại quá đã để ông phải chờ lâu. Tiểu Lam nhà chúng tôi hôm nay phải thi nên đến chậm 1 chút. không làm phiền tới thời gian của 2 người chứ?" ông Minh nhìn đồng hồ đeo tay, mà thấy ái ngại với ông bà Doãn. con bé Lam này cũng thật là....đã nói thế rồi mà vẫn đến muộn.

"ông nói gì vậy. Chúng ta quen biết nhau lâu như vậy mà ông còn khách sáo sao? con bé Lam không những xinh đẹp mà còn chăm học thật hiếm có. bây giờ bọn trẻ toàn lao đầu vào chơi bời, con bé ngoan như vậy tôi rất hài lòng" ông Long cười sáng lạng với người bạn già.

"ông quá khen rồi. Sau này vẫn còn phải mong ông bà chỉ bảo thêm" ông Minh cũng đáp lại lời khen của bạn 1 cách khôn khéo

"haha"

"để tôi giới thiệu với ông, đây là con trai lớn của chúng tôi - Minh Phong, hiện nó đang là giám đốc tập đoàn Doãn thị. Minh Phong, mau chào bác đi con" ông Minh hớn hờ mà giới thiệu với ông Minh.

"bác trai, rất vui khi được gặp bác, con là Minh Phong. sau này mong bác chỉ bảo thêm" Minh Phong rất lễ phép với " nhạc phụ đại nhân"

"haha...con khách sáo quá rồi. nào ngồi đi, sao lại đứng tất cả thế này" ông Minh gật gù hài lòng với sự lịch thiệp của cậu "con rể" này. Không ngờ thằng bé không chỉ tài giỏi mà rất lễ độ. Hải Lam mà gả cho nó là phúc 3 đời, vậy mà nó không biết đường hưởng thụ.hiazzzzzzz.....

"vâng"

"không ngờ bọn trẻ bây giờ thật tài giỏi. Ông xem, Minh Phong còn trẻ như vậy mà đã điều hành công ty tốt đến thế. Tội tin không xa nữa, tập đoàn Doãn thị sẽ vươn xa hơn trong tương lai. haha" ông Minh hết lời khen ngợi

"Dạ, bác quá khen. Con vẫn còn phải học hỏi ba và bác nhiều lắm ạ" Minh Phong vẫn rất lễ phép với các vị trưởng bối

"haha...con thật khiêm tốn..như vậy rất tốt" ông Minh từ lúc tiếp xúc với anh thì không ngừng thích thú, thật là 1 thanh niên ngoan ngoãn.

Thấy biểu hiện không giống như thường ngày của cậu con quý tử khiến ông Long giật mình. Nưng rồi ông cũng không có thời gian mà mà nghĩ đến sự thay đổi lạ thường đó, cứ coi như nó đã không làm ông mất mặt ông là may mắn lắm rồi. " nào chúng ta nâng ly trước vì sự gặp gỡ ngày hôm nay" ông Long hào hứng mà mời rượu.

"hào. mời"

.....

"ba, bác trai, bác gái xin lỗi con đến trễ" Hải Lam lễ phép chào hỏi các vị trưởng bối ngay khi đến nơi. Hôm nay cô mặc chiếc váy máy trắng đơn giản toát lên vẻ đẹp thiên sứ của mình.

"không sao...không sao....chúng ta cũng chỉ mới tới. nào ngồi đi con" ông Long cười haha với cô " con dâu" trước mặt

"dạ"

Ngay khi chuẩn bị ngồi xuống, ánh mắt Lam như đông cứng lại khi cô nhìn thấy hình bóng "quen thuộc" của người đàn ông vẫn thường xuất hiện trong những ác mộng mỗi đêm của mình. cô vô thức mà "á" lên 1 tiếng

"TRAI BAO.....sao lại là anh???"

6 ánh mắt ko hện mà gặp cùng hướng về phía cô nhìn khó hiểu cùng ngạc nhiên. "trai bao" nào ở đây? Sao con trai ông lại bị Hải Lam gọi như vậy? Ông Minh Long không ngừng thắc mắc trong lòng. Còn ông Minh cũng ngạc nhiên không kém phần. con gái ông điên rồi sao? Nó có biết mình đang nói gì không đấy.

"cô....." Minh Phong đang nở cười đắc ý thì cứng họng lại trước câu nói của cô. Đáng chết, trước mặt bố mẹ 2 bên mà cô giám gọi anh như vậy. Cô chán sống rồi sao hả? anh đừng anh mất lạnh lùng mà cảnh cáo cô

Như phát hiện ra mình lỡ lời, Hải Lam lấy tay che cái miệng nhỏ nhắn của mình lại mà cười hi hi " anh là Doãn Minh Phong sao?" chúa ơi, xin hãy cứu rỗi linh hồn vô tội này của con. Kếp trước con đã mắc nợ gì anh ta mà sao lại trùng hợp thế này?hhuuuu

"thì ra các con biết nhau sao? hay quá, như vậy chúng ta không cần phải lo lắng nữa rồi" bà Như Ý lên tiếng xua tan bầu ko khí ngột ngạt.

"đúng đúng. mọi việc thật tốt quá đi" ông Minh cũng vội lên tiếng giải vây cho con gái.

"Lam Lam, bác có thể gọi con như vậy chứ? lần trước gặp mặt chúng ta chưa nói được nhiều chuyện với nhau. Ta rất muốn biết hiện con đang học ngành gì? đã có dự định gì chưa?" bà Như Ý quan tâm hỏi cô

"dạ. con đang học về thiết kế trang sức tại ĐH xxx. Con rất muốn sau khi ra trường có thể mang những bản thiết kế của mình mang đi triển lãm quốc tế." Hải Lam hứng khởi mà khoe dự định của mình

Minh Phong ngồi bên không khỏi phì cười. Đúng là vệt con mơ tưởng hão huyền. Sao cô ta không xem lại mình có bao nhiêu "kỳ" cơ chứ?

Hải Lam thấy anh cười đều mình thì tức giận ra mặt.

"vậy sao. Hay quá... Công ty bác cũng chuyên về lĩnh vực này. Không bằng sau này con về đó làm đi." ông Long nhiệt tình mà mời cô

Hải Lam đắc ý nhìn Minh Phong, cô thè cái lưỡi mà chọc tức anh. "dạ. vâng"

Đang nói chuyện làm ăn, bỗng ông Minh Long chuyển chủ đề vào việc chính " các con nghĩ sao nếu tháng sau 2 bên gia đình tổ chức lễ cưới cho 2 đứa?"

Hải lam suýt mắc nghẹn, cổ nuốt trôi miếng thịt bỏ mà hô lên " bác nói sao? tháng sau ư? con...con chưa chuẩn bị tâm lý tốt...để thư thư ra được không ạ"

"có gì đâu mà vội. Chẳng phải chúng mình đã nói trước với nhau là tháng sau làm đám cưới còn gì. Em quên rồi sao???" Minh Phong như nắm được điểm yếu của cô mà không ngừng tác thành việc đại sự này. Anh làm động tác thân mật hôn lên má cô trước mặt bố mẹ để họ tin.

Hải Lam trừng mắt nhìn anh. Anh ta điên rồi sao, sao có thể đồng ý được chứ.

Nhìn cử chỉ thân mật của các con mà 3 vị trưởng lão cười hả hê "xem các con kia, còn nóng vội hơn cả chúng ta rồi. Được, như vậy nhất trí tháng sau sẽ tổ chức đám cưới thật linh đình" ông Minh Long trịnh trọng tuyên bố.

"con....." Hải Lam chưa kịp nói hết câu thì bị bị Minh Phong chặn đứt giữa đường

"em yêu...vẫn còn giận anh sao? Hôm đó chẳng phải trên giường anh đã hứa rồi sao. Kết hôn rồi anh sẽ đưa em đi hưởng tuần trăng mật ở đảo BALI được chứ? Nào ăn chút này đi, dạo này cơ thể em gầy đi nhiều quá, anh rất đau lòng" Minh Phong không để cô có cơ hội từ chối mà đánh 1 đòn trí mạng, thậm trí anh còn cố ý kéo dài hai chữ "trên giường" để 3 ng kia biết ý tứ của mình.

Các vị bô lão thì cứ mồm chữ A mắt chữ O mà nhìn 2 bọn trẻ. Sao? nhanh như vậy mà chúng đã lên giường với nhau, còn bàn kế hoạch đi hưởng tuần trăng mật ở đảo Bali nữa kia à. Ai da, bọn nhỏ này thật là.... Phải mau mau tổ chức đám cưới mới đc.hahahaha

"buông ra....đồ vô liêm sỉ?" ngay khi tiền 2 bên ba mẹ ra về để nhường lại thời gian cho con trẻ, Hải Lam không để ý là mình đang đứng ở đâu, liền vung tay lên hất Minh Phong lui về 1 bước mà xả hết uất ức trong lòng.

"Vợ yêu ah....em làm gì mà dữ quá vậy. em làm anh sợ run lên đây này" mặc kệ cô có bao nhiêu tức giận, Minh Phong vẫn không ngừng công kích cô. Vừa nói anh còn làm ra vẻ người chồng hiền lành bị mẹ vợ siêu quái ác bắt nạt khiến tất cả mọi người xung quanh đó đều phải liếc nhìn. Trông họ thật đẹp đôi, chàng trai cao ráo, đẹp trai, lịch thiệp, còn cô gái nhỏ nhắn, trắng trẻo, đáng yêu vô cùng. Nhìn "ông chồng" đang khấp nép trước "bà vợ nhỏ", mọi người gần đấy đều nghĩ chắc anh chàng đó đã mắc một lỗi lớn gì đó nên mới vậy.haha....

"ai là vợ anh. Anh đừng có mơ hồ, có chết tôi cũng không lấy kẻ xấu xa như anh.hừ...." cô tức giận mà gầm nhỏ lên với Phong. Trời ạ, đứng trước cửa hàng, có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn về phía 2 người vậy mà anh ta vẫn còn đùa được. Da mặt anh ta dày quá đi mà...

Minh Phong tiến sát đến cô, anh không nhẹ không mạnh mà nâng chiếc cằm của cô lên, bắt cô phải nhìn thẳng vào đôi mắt mình "có phải là vợ tôi hay không....không phải do em quyết định....một khi Doãn Minh Phong này thích thì không ai có thể ngăn cản." anh bá đạo nói với cô.

Nhìn khuôn mặt thiên thần của cô đang nghiêng nể nghiêng lợi với mình, Doãn Minh Phong cười khà khà mà châm chọc "bé con, em không thấy chúng ta rất có duyên sao? Hừm...e làm tôi thấy thú vị rồi đấy. Chỉ bằng chúng ta hãy cứ làm 1 đôi vợ chồng ân ái ái ái với nhau không phải hay hơn sao? Ít ra chúng ta cũng rất hợp nhau khi cùng ở trên giường? T rất nhớ sự nhiệt tình hôm đó của em....rất đẹp"

"anh câm miệng cho tôi, anh là đồ sỏ khanh, tôi hận anh"

"chắc chắc...cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu thế này, sao lại nói những lời tuyệt tình như vậy chứ.? Trông rất xấu nha" anh dùng tay mân mê bờ môi đỏ mọng của cô. Cô gái này trông bộ dáng đáng yêu, dịu dàng như vậy mà không ngờ cũng biết nói những câu chua ngoa như thế. Thật thú vị, anh sẽ từ từ mà chơi đùa với "cô vợ láu lỉnh" này, để xem cô còn ngang ngược được bao lâu.

Nhìn 2 đôi nam nữ đang "thủ thỉ" điều gì đó với nhau tại trước cửa nhà hàng, khiến tất cả mọi người đều nổi trí tò mò, có lẽ "chiến tranh" đã dịu đi. Mọi người không khỏi cười lớn cho sự trẻ con đáng yêu đó của đôi "vợ chồng son"

"con người anh chỉ xứng đáng với những câu như thế. Bây giờ tôi còn muốn lớn tiếng mà hét lên cho tất cả mọi người ở đây biết bộ mặt "trao bao" của anh đấy.haha" Hải Lam cũng ko chịu thua trước anh.

"Doãn Minh Phong là một tên trai....."

"ừm....anh làm gì...vậy hả...mau buông....ừm"Hải Lam vội la om xôm lên, tay chân múa tứ tung.

Không để cho cái mồm nhỏ nhắn kia có cơ hội nói xấu mình, ngay lập tức Doãn Minh Phong "chụp" cái miệng anh đào của cô mà hôn đầy hôn đê. Bọn họ cứ như vậy trước cửa nhà hàng mà "ân ái ái ái". Hải Lam ra sức rời khỏi vòng ôm rắn chắc của anh nhưng vô ích, sức cô quá yếu. Mà 1 màn vừa rồi đã lọt vào mắt không biết bao người ở gần đó. Họ cười haha, không ngừng ra sức động viên "vợ chồng trẻ": "cô bé này. Cháu thật may mắn đó nha. Chồng vừa đẹp trai lại tâm lý hết mức. Có chuyện gì thì nên bỏ qua đi. Ngày xưa ông cũng từng như các cháu đấy.haha...."

Khi vừa rời khỏi môi anh, khuôn mặt Hải Lam ửng hồng cả hai má trông rất quyến rũ, hô hấp có phần khó khăn. Cô vô lực mà tựa vào ngực anh. Những lời vừa rồi lại càng làm cô đỏ mặt hơn nữa. Cô vội thanh minh cho bản thân

"cháu và anh ta không phải....."

"ông à, rất cảm ơn" Minh Phong lại 1 lần nữa thành công chặn đứt lời nói của cô. Anh vừa nói vừa "âu yếm" nhìn "cô vợ" trong lòng.

Hải Lam chỉ còn biết trừng đôi mắt to tròn của mình mà không nói đc lời nào.huuuuu. Doãn Minh Phong, thù này tôi nhất định phải trả.

"sao hả? vẫn còn luyến tiếc sao? Vậy để anh đây làm lại cho bà xã thương thức nha" thấy cô im lặng mà nhìn anh đầy thù hận anh liền vờ cúi mặt xuống định hôn tiếp. Hải Lam cuống cá lên. Nhưng cô rất nhanh trí mà cắn mạnh lên cổ anh mà thoát thân

"a....." anh điên tiết lên khi bị cô chơi cho 1 vố. "nhóc con, đợi đấy, rồi cô sẽ biết tay tôi"

Chương 4: Phùng Lập Nguyên

“Dừng xe.....ông Lý mau dừng xe cho tôi” Bà Như Ý vội vàng kêu lên ngay khi nhìn lướt qua 1 người thanh niên ôm 1 cái thùng lớn đứng ở cửa siêu thị. Bà gấp gấp mà mở cửa xe đi về phía người thanh niên đó.

“Như Ý...em làm gì vậy?” ông Minh Long ngạc nhiên khi nhìn vợ vội vã xuống xe.

Dường như bà không nghe thấy chồng mình nói gì, cứ như thế mà tiến về phía trước. Do dòng người quá đông nên khi đến nơi, bà đã không nhìn thấy người thanh niên đó. Bà thần người ra nghĩ: Có phải là thằng bé không. Mặc dù bà bỏ con khi nó mới 2 tuổi, nhưng hình ảnh con chơi đùa, nghịch ngợm trước sân luôn hiện hữu trong trí nhớ của bà suốt những năm qua. Sự dằn vặt lương tâm khiến bà đau khổ không thôi. Vừa rồi, ngay khi quay đầu ra cửa xe, bà đã nhìn thấy người thanh niên kia rất giống con trai bà. Tuy không chắc lắm, nhưng linh cảm của 1 người mẹ đã nói cho bà biết. Bà rất nhớ con, muốn được gặp con để bù đắp lại cho con những thiếu thốn suốt hơn 20 năm qua. Bà đã về quê của chồng cũ nhưng được biết bố con họ vì nợ nần chồng chất mà đã bán đất, bán nhà vào miền núi sống. Bao năm nay, bà không ngừng tìm kiếm tung tích của các con vậy mà đều bạch vô âm tín. Nhiều lúc bà đã suy sụp mà từ bỏ việc tìm kiếm con mình.

Người thanh niên đó như 1 tia hy vọng bén lên trong lòng bà. Dù chỉ là 1 chút 1 chút gì đó rất nhỏ nhoi thì bà cũng không bỏ qua cơ hội để tìm được con trai. Bà cứ như vậy mà đứng giữa công siêu thị mà ngẩn ngơ nghĩ mặc bao ánh mắt đang nhìn mình. Phải rồi, chẳng phải người thanh niên đó mặc áo nhân viên của siêu thị sao? Chắc hẳn anh ta phải làm trong đây. Hay quá, như vậy bà sẽ dễ dàng mà tìm được anh ta.

“em sao vậy? sao tự nhiên lại chạy ra giữa đây đứng làm gì? E gặp người quen sao?” không biết từ lúc nào ông Minh Long đã đứng bên cạnh bà.

Bà thoáng giật mình, giọng có phần hấp tấp “ơ.....vâng....vừa nãy e tưởng người quen....nhưng hóa ra là nhầm...thôi mình về đi anh”

“uhm” ông Long diu bà vào trong xe

.....

Đã 5 ngày kể từ cái hôm bà nhìn thấy cậu thanh niên kia, ngày nào bà cũng đến đây để có thể gặp được anh ta nhưng đều không thấy. Bà không khỏi nán lòng. Đang định từ bỏ mục đích tìm kiếm thì ngày hôm nay ông trời cũng thương lấy bà mà giúp bà được nhìn thấy anh.

Mãi nhìn ngược nhìn xuôi không để ý mà bà vô tình đụng phải 1 cô gái đang đi ra từ siêu thị

“bà già này không có mắt sao? Đi đứng kiểu gì thế hả?” cô gái ăn mặc gọi cảm, mái tóc vàng óng, trông đúng chất dân sành điệu, cô ta phui chiếc váy trên người mà quát tháo người đã va vào mình.

“xin lỗi..xin lỗi..cháu không sao chứ hả? Tại ta mãi suy nghĩ nên mới....” bà Như Ý biết mình sai lên cuống quýt mà xin lỗi cô gái. Mặc dù người người ngã là bà nhưng bà vốn hiền lành, và lại do bà sợ ý trước nên không hề nghĩ ngợi gì nhận hết sai lầm về mình

“Lần sau cẩn thận 1 chút. Mới ngày ra đã gặp phải chuyện đen thế không biết nữa. hừ” cô liếc đôi mắt sắc nhọn mà lườm bà 1 cái rồi bỏ đi.

“bác à. Bác có sao không vậy? sao bác phải xin lỗi chứ? Cô ta cũng có lỗi mà?” Nhìn thấy cảnh trước mắt 1 chàng trai đang khuôn đồ liền tiến đến bên bà Như Ý giúp đỡ.

“cảm ơn cháu....bác không sao...là bác sai trước mà...không sao.... không sao. thôi bỏ đi...” nói xong bà ngẩng khuôn mặt dù đã 50 tuổi nhưng vẫn còn trẻ đẹp do được thường xuyên chăm sóc ở Spa mà nhìn chàng thanh niên đã giúp bà. Bà ngạc nhiên, người như hóa đá mà nhìn chăm chăm vào cậu ta.

Thấy bà cứ nhìn mình không rời khiến người thanh niên hơi mất tự nhiên “bác à. Thực sự bác không sao chứ? Sao bác lại nhìn .....”

“à à bác không sao. Cảm ơn cháu.” Bà Như Ý như lấy lại được tinh thần mà nói.

“bác không sao là tốt rồi. Bác nên về nghỉ ngơi sớm đi. Cháu vào làm việc đây”

“uh.cháu đi làm đi. Bác không sao nữa rồi”

“vậy, tạm biệt bác” chàng trai lễ phép chào

“khoan đã...” bỗng nhiên bà nhớ ra điều gì đó liền gọi cậu lại

“bác gọi cháu?” anh nghi hoặc mà nhìn bà.

“uh. bác quên không hỏi tên cháu. Dù sao cháu cũng giúp bác, bác cũng nên biết tên cháu để cảm ơn chứ?” bà như nhớ ra vấn đề chính. Nhìn người

thanh niên trước mặt làm bà liên tưởng đến con. Những nét trên khuôn mặt cậu ta rất giống với con bà. Dù đã 20 năm nhưng bà không thể quên. Là nó sao? Nó làm việc ở đây sao? bà đã đợi 5 hôm chỉ để được gặp cậu. thật may mắn quá, cuối cùng thì ....

“dạ. không cần đâu bác ạ.” anh nhìn bà mà thắc mắc trong lòng. Chỉ là 1 việc còn con, có nhất thiết phải hỏi tên không vậy. Bà ta thật sự có vấn đề sao?

“không. bác rất muốn biết...con tên gì vậy?” thấy anh định rời đi bà luống cuống hỏi to lên.

Chàng trai ngạc nhiên nhìn bà khó hiểu.

"tên cháu là Phùng Lập Nguyên"

“Lập Nguyên...Lập Nguyên...” bà Như Ý đứng bất động mà lẩm bẩm tên cậu ta.

“bác không sao chứ?” bà ta sao vậy, sao cứ lẩm bẩm tên mình thế nhỉ, đừng nói là bà ta bị trúng cảm với tên của mình rồi đấy chứ. Haiz. Đồ điên này... anh ta không ngừng mắng thầm trong bụng

“à không sao? Lập Nguyên...cái tên thật hay.là ai đặt tên đó cho cháu vậy?” bà như vui hẳn lên, hóa ra linh cảm của bà là đúng. Con trai bà cũng tên như vậy mà. Ko thể trùng hợp như vậy chứ

"là....."

“cậu còn đứng đó làm gì mà không mau làm việc đi hả?” đang định trả lời câu hỏi của ba Như Ý thì ông quản đốc nghiêm giọng gọi anh ta. Không để ý đến vẻ mặt mong chờ của bà, Lập Nguyên liền quay người đi chỉ kịp để lại lời chào tạm biệt.

Nhìn bóng dáng Lập Nguyên càng lúc càng mờ đi, bà Như Ý không khỏi đau lòng. Ngay khi trở lại trong xe bà liền giao phó cho tài xế

“ông Lý, tôi muốn ông giúp tôi 1 việc, ông không được đem chuyện này nói với lão gia. Nếu không hậu quả thế nào ông biết rồi đấy”

“phu nhân xin yên tâm”

“được rồi, ông mau đưa tôi đến địa chỉ này.” Nói xong bà liền móc trong túi ra chiếc card ghi rõ địa chỉ trên đó. Ông Lý khó hiểu nhìn bà nhưng ông chỉ là 1 viên tài xế nhỏ bé nên không dám hỏi chuyện của chủ nhân mình. Bà Như Ý biết ông muốn hỏi gì, xong bà vờ như không thấy, tốt hơn chuyện này càng ít ng biết càng tốt.

.....

“bà yên tâm, 2 ngày sau chúng tôi sẽ đưa đầy đủ những gì bà cần.” thám tử tư họ Cao trịnh trọng hứa hẹn với bà Như Ý khi bà đến tìm anh ta nhờ điều tra về thân thế của Lập Nguyên.

“anh Cao, rất cảm ơn anh. Nhưng tôi cũng có 1 yêu cầu nhỏ muốn anh đồng ý?” Bà không chút che giấu mà nhìn thẳng vào viên thám tử.

“xin bà cứ nói”

“tôi hy vọng anh sẽ giữ bí mật chuyện này. Đặc biệt là ông nhà tôi. Anh hiểu ý tôi nói rồi chứ?”

“haha...bà quá xem nhẹ năng lực làm việc của chúng tôi rồi. Làm nghề này quan trọng là giữ bí mật cho khách nên bà không phải lo lắng làm gì”

“thế thì được rồi. T không làm phiền anh nữa. tạm biệt”

“bà đi cẩn thận”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Lại Từ Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Kế Hoạch Trả Thù Của Cô

Nếu bạn hỏi tôi, trường đại học xxx ai giỏi nhất thì tôi không ngại mà trả lời rằng “đó là Trịnh Hải Lam”. Nếu bạn hỏi tôi ở trường ĐH xxx ai xinh nhất thì tôi vẫn nói rằng “Trịnh Hải Lam”. Và nếu bạn hỏi tôi ai thù gai nhất trường ĐH xxx thì câu trả lời vẫn không thay đổi “Trịnh Hải Lam”. Dường như cái tên “Trịnh Hải Lam” như một khẩu hiệu của ngôi trường này. Cô không chỉ đứng đầu ngành về lĩnh vực thiết kế trang sức, mà còn là hoa khôi suốt 4 năm qua của trường xxx. Chưa 1 đối thủ nào đánh gục được vị thế đó của cô. Nhưng cả trường ĐH xxx không ai là không biết tính thù gai nhớ lâu của cô, một khi đã gây thù oán với Hải Lam thì coi như xong, bạn hãy chờ đòn đáp trả của cô. Chưa 1 ai gây sự với cô mà lại thoát thân yên bình. Chính vì

thể Hải Lam rất tự hào về bản thân với những trò không giống ai. Nhưng ở đời chẳng phải vẫn có câu: “vô quýt dày đã có móng tay nhọn” hay sao.

.....

“Tiểu Lam, mau nói cho tao biết, anh chàng đẹp trai hotboy hôm trước là ai vậy? ai da tao chưa thấy người nào lại đẹp trai mà lạnh lùng như vậy nha. Còn đẹp hơn cả Lee Min Hoo và Kim Bum đấy chứ.” Mấy ngày không gặp, vừa tới căng tin nhìn thấy Hải Lam đang hí hục ăn bữa cơm trưa quên cả trời đất, Bảo Yến không để mất thời cơ mà túm cổ con bạn “bức cung”.

Hải Lam đang nhiệt tình ăn bị con bạn quạc cổ làm cho cơm ở trong miệng thì nhau tung tóe hết ra bàn ” phụt...phụt...khụ...khụ”. Cô vội với ly nước gần đó uống như con ma khát, mắt tròn trắng hết cả lên. Mãi mới nguôi cơn ghen mà trừng mắt nhìn Bảo Yến, cốc rõ mạnh cái thìa ăn cơm lên đầu nó mà rống giọng

“này...mày định cho tao chết sặc đấy hả? không biết là đại cô nương đang ăn sao? Con này thật là....sao lần nào gặp mày cũng sui sẻo thế không biết”

“khà khà...bớt giận bớt giận.....tiểu nhân sai rồi” Bảo Yến dí dõm mà giơ tay lên như kiểu đầu hàng địch

“nói đi...gặp tao...có chuyện.. gì...nếu không thì...biến cho...khuất mắt tao.” Hải Lam vẫn tiếp tục công cuộc ăn cơm của mình. Mồm cô nhồm nhoàm cơm mà nói chẳng ra câu cú gì hết. Cứ nhìn thấy Bảo Yến là máu điên trong cô lại nổi lên. Nếu không phải tại cái thói mê trai đẹp của nó thì cô đâu có thành ra như vậy. người gì mà cứ nhìn thấy trai là đực cái mặt ra. Rõ ghét.....

“hì..làm gì mà nóng tính thế mày. Tao hỏi là mày với cái anh chàng lần trước là thế nào? Sao anh ta lại nhận mình là Doãn Minh Phong. Không phải anh ta bị bệnh thần kinh phân liệt chứ hả?”

“Phân cái đầu mày đấy, anh ta chính là Doãn Minh Phong” chịu hết nổi với con bạn. không phải xem nhiều phim Hàn quá nên giờ mắc bệnh suy diễn lung tung đấy chứ.

“hả...nhưng sao mày bảo anh ta xấu lắm mà? Không nhẽ là phẫu thuật thẩm mỹ sao?” Bảo Yến không thể tin nổi vào mắt mình nữa. Ôi anh ta là Doãn thiếu sao? Sao trên đời lại có người đẹp trai quá đến vậy. Thật tiếc lúc đó mình không giữ anh t lại mà ngắm cho sướng mắt. Tiếc quá đi mất.....

“uhm. Mà tao nói cho mày biết 1 bí mật nha. Anh ta ban ngày thì là giám đốc, ban đêm lại hành nghề trai bao đấy? “ Hải Lam cười nham hiểm mà vạch ra kẻ sách trả thù Minh Phong.

Bảo Yến căng tròn hai mắt lên như 2 quả bong te te mà nhìn cô “mày nói sao? Anh ta là trai bao? Ôi ôi, mày đừng nói sáo, trên đời lại có người giàu đi làm trai bao sao? Chẳng lẽ tiền của nhà họ không đủ hay sao mà lại đi cái nghề này...ôi ôi...đầu tôi sao lại đau thế này cơ chứ, thật không thể tin được”

“chính anh ta nói với tao mà” Hải Lam nói chắc như đinh đóng cột.

“vậy ba mày có biết truyện không? Bác đấy vẫn đồng ý cho mày lấy anh ta sao?” Bảo Yến không ngừng tiếc rẻ cho Minh Phong, trông thế mà lại...

“có chết tao cũng không lấy hán ta.hừ”

"đúng" Bảo Yến không ngừng gật đầu đồng tình với Hải Lam

“này..., hay... hôm nào đó mày giới thiệu tao với anh ta đi. Haha....bạn bè có 'thứ ngon' phải cùng chia sẻ chứ, không phải sao? Hừ. dù sao mày cũng không lấy anh ta mà.hì...” cô cười rõ nham nhở. Mặc dù anh ta làm cái nghề không mấy “lương thiện” cho lắm, nhưng nhìn vẻ hào hoa của anh khiến cô không khỏi thêm chuộng. haiz...thôi thì được vui vẻ với anh 1 ngày cũng tốt.

Biết rõ tâm địa “xấu xa” của con bạn Hải Lam mừng thầm trong bụng. Cô không do dự mà đồng ý. Đã xong, công cuộc cách mạng chống lại "tên tư bản" lạnh lùng kia coi như thành công bước 1.Doãn Minh Phong -không rửa được mối nhục này tôi không phải Trịnh Hải Lam.haha....

Văn phòng thám tử tư

"Đây là toàn bộ những gì bà cần" thám tử Cao nhã nhận đưa túi tài liệu cho bà Như Ý.

Tay bà không ngừng run run nhận lấy cái túi. Tim bà đập nhanh hơn bao giờ hết, đôi mắt mờ đi. Bà không dám mở nó ra, bà rất sợ nếu như những thông tin trong này không giống như những gì bà nghĩ thì phải làm sao? Bà đã rất hy vọng Lập Nguyên là con trai bà.

Hít lấy 1 hơi thật sâu, bà Như Ý đưa đôi bàn tay vẫn còn run rẩy mà mở túi ra. Và rồi đập vào mắt bà là 1 kết quả ko thể tin được...

"BỘP"

"Bà Doãn, bà vẫn ổn chứ, có cần tôi gọi bác sỹ không?" viên thám tử lo lắng nhìn bà

"là thật sao? Nó là con trai của tôi sao? Tôi không có năm mơ đúng không? Anh Cao, anh mau nói cho tôi biết đây là thật không phải mơ đi" bà khóc lóc nhìn anh thám tử mà thất thểu kêu lên

"Đúng. Cậu ta là con trai bà. không phải mơ" Thám tử tự tin trả lời

"ông trời, cuối cùng thì con cũng tìm đc con trai mình rồi. huhu...." bà gào lên trong sự sung sướng. Đã 20 năm tìm con trai, vậy mà giờ đây bà đã được toại nguyện rồi.

Khóc 1 hồi, cuối cùng bà Như Ý cũng bình tĩnh lại, bà vội nắm lấy bàn tay viên thám tử như 1 cái phao cứu sinh mà hỏi " anh mau nói cho tôi biết hiện giờ nó đang ở đâu? nó có khỏe không?"

"bà không cần lo lắng, cậu ấy rất khỏe" anh ta trấn an bà. dừng một lúc mới mở miệng " hiện Lập Nguyên đang sống ở khu X đường S"

"sao?" bà không dám tin vào điều vừa nghe đc. Con bà đang sống ở khu X - một khu ổ chuột tồi tàn nhất thành phố sao? Sự đau lòng, áy láy bỗng xâm chiếm lấy con tim bà lần thứ 2. Sao con bà lại đáng thương như vậy chứ. Sao người khổ không phải là mình mà lại là nó chứ. Suốt từng ấy năm, trong khi bà sống sung sướng như 1 hoàng hậu trong ngôi biệt thự xa hoa thì con trai bà lại phải chịu không biết bao nhiêu khổ cực. Đau lòng chết mất....

"Đây là địa chỉ cụ thể nhà cậu đấy đang sống." thám tử đặt tờ giấy lên mặt bàn

"cám ơn anh, cảm ơn anh...." bà không ngừng mà cám ơn thám tử

"không có gì. Đây là công việc của chúng tôi"

.....

"không biết hôm nay mặt trời bị chột rồi hay sao mà Trịnh tiểu thư lại hạ cố đến thăm Phong mãi vậy? .không phải nhớ tôi không chịu đc mà tìm gặp chứ hả? haha. ...." nhìn Hải Lam xuất hiện trong phòng mình, Minh Phong lại mở lời châm chọc.

Vừa nãy khi anh đang họp thường kỳ với các cổ đông thì thư ký bất ngờ báo có Trịnh Hải Lam đang chờ ở ngoài. Anh nghi hoặc nhìn cô ta , không suy nghĩ nhiều liền đứng dậy đi về phía cửa chính. Anh không biết tại sao khi nghe đến tên cô anh lại thấy rạo rực đến vậy. Chắc có lẽ do cô ta khác người nên mới kích thích anh. Các cổ đông thì ngây người ra mà nhìn giám đốc biên mất. Họ khó hiểu nhìn nhau, không biết đã xảy ra chuyện gì mà anh lại đi gấp như vậy. Trước giờ giám đốc vẫn luôn xem trọng công việc mà.

"Đáng ghét" Hải lam nũng nịu trách móc anh

Minh Phong bị hành động vừa rồi làm cho hơi choáng, không tin vào những gì đã thấy, anh liền đưa tay sờ lên cái trán trắng bóng của cô

" Không có sốt"

"Làm gì vậy? Chẳng nhẽ đến thăm anh mà anh làm như sắp có bão lớn hay sao?" cô vờ giận dỗi hất "yêu" cánh tay anh ra

"Haha.... Một ngày em mà không gây sự thì đúng là có bão lớn thật" anh mỉa mai khích bác cô

"anh...." lần này thì cô tức thật sự

"thôi đừng giữ vờ nữa. Nói đi, mục đích hôm nay em đến đây là gì? Đừng nói là muốn đi chơi cùng tôi nhé? haha..."

" Phong ca.....sao anh biết. Anh thật giỏi nha....đúng là hôm nay em muốn rủ anh đi chơi. hi" Hải Lam ra sức xua nịnh

"sắc" đùa gì đây. Cô ta không phải ăn nhằm gì chứ. Sao mà lại lạnh tính nhanh đến vậy?

"anh có nhất thiết phải phản ứng dữ như vậy không. Em chỉ là nghĩ tháng sau chúng mình kết hôn nên mới rủ anh đi chơi để gia tăng tình cảm. Nếu anh không thích thì thôi.....em về đây. tạm biệt" cô vờ tủi thân quay bước bỏ đi

"Khoan đã.....em chờ tôi 1 lát, đợi tôi 30 phút. Tôi họp xong chúng ta cùng đi" không biết tại sao anh lại đồng ý với cô. Khi nhìn bộ dáng đáng thương kia khiến anh ko lỡ từ chối cô.

"vâng, em sẽ chờ" cô cười tí cả mắt lại

Nụ cười dịu dàng, duyên dáng của Hải Lam khiến Minh Phong không khỏi "trúng cảm", tim như lồi mất 1 nhịp. Không nghĩ lúc cô cười lại đẹp đến vậy. Mà hải Lam thấy anh nhìn mình không rời mắt thì thấy khó chịu, nhưng vẫn cười lấy lòng anh

"Trông em xinh lắm hay sao mà anh nhìn ghê quá vậy?"

"sít....làm ơn đi, đừng có đứng đấy mà nghĩ viễn vông." nói rồi anh quay người rời đi để che dấu sự ngượng ngùng của mình.

Hải Lam bĩu cái môi xinh bắt mắt với Minh Phong. Ngay khi anh đóng cửa phòng lại thì cô nhảy cẫng lên "yeah" 1 cái.

Khu X là một khu nổi tiếng nhất thành phố phồn hoa này. Bởi đó là nơi cư ngụ của hàng trăm nghìn người nghèo từ mọi nơi đổ về đây sinh sống làm ăn. Những ngôi nhà siêu vẹo, những dãy nhà đồ lất nhấp nhô cùng con đường nhỏ hẹp lênh láng nước thải, ngập tràn rác rưởi không khỏi khiến cho những người mới đến phải rùng mình.

Ngay khi bước chân xuống chiếc xe xa hoa bóng loáng, bà Như Ý theo phản xạ tự nhiên mà đưa tay che miệng. Một mùi đặc trưng mà chỉ nơi đây mới có – cái mùi hôi thối sộc thẳng vào mũi bà làm bà thấy choáng đi mà chuẩn bị ngất đến nơi. Bà đưa mắt nhìn xung quanh con phố nghèo nàn này. Đây là nơi cho con ng ở sao????

“quý khách, mời vào quán chúng tôi thưởng thức món miến xào.” Người phụ nữ béo tròn đang bán hàng mở nụ cười nồng nhiệt với khách. Chủ quán lần đầu tiên nhìn thấy 1 phụ nữ ăn mặc sang trọng trông rất quý phái đến đây thì ngạc nhiên. Bà ta ắt hẳn rất giàu có, nhưng sao lại tới nơi này làm gì chứ???

Bà Như Ý theo tiếng mời chào của người phụ nữ liền quay đầu lại. Trước mắt bà là 1 quán ăn nhỏ, nền tường nhá nhem những bụi than, vết dầu mỡ dính đầy trên tường. Vị chủ quán kia đang nhận lấy chiếc bát từ nhân viên mới rửa qua 1 lần, không lẽ tráng qua nước nóng mà làm ngay 1 bát khác cho vị khách bên trong. Thực sự, đây là lần đầu bà chứng kiến một quán ăn không khác gì 1 chuồng heo. Vì vậy bà đã từ chối khéo vị chủ quán.

“BÙM” đi được vài bước, bỗng một người đàn bà đứng ở ban công dãy nhà lụp xụp cầm 1 xô nước rửa bát đổ ào 1 cái xuống đường khiến bà Như Ý suýt “ăn” trọn chỗ nước “sạch” kia. Một vài giọt nước bắn lên chiếc áo hàng hiệu làm bà hơi khó chịu, bà vội lấy khăn lau chùi cẩn thận.

“này bà. Bà không sao chứ? Lần sau đừng có đi ra giữa đường thế chứ?” người đàn bà đứng ở trên cật giọng lạnh lạnh của mình về phía đối phương.

Thật không biết đây có phải khu ở của người không nữa, thật vô văn hóa. Bà Như Ý chỉ còn biết lắc đầu không nói được gì hơn. Sao Lập Nguyên lại có thể sống ở đây đc chứ, chắc thằng bé đã phải chịu nhiều vất vả lắm. Nghĩ đến con, nước mắt bà không nhịn đc lại ứa ra.

“cô gì này” bà Như Ý tạt vào 1 quán nước hỏi chủ quán

“vâng. Bà cần gì?”

“cô làm ơn chỉ giúp tôi địa chỉ này với”

“ah. Đây là nhà cậu Nguyên mà. Bà là gì của cậu đấy?” cô gái nhìn bà tò mò

“tôi là 1 người quen trước đây” bà trả lời ngắn gọn

“ồ. Bà đi thẳng rồi rẽ trái 2 lần nữa là tới. Nhà cậu đấy ở góc trong cùng đấy”

“cảm ơn cô”

“không có gì”

Mãi cũng đến được nơi Lập Nguyên ở. Đứng trước ngôi nhà cấp 4 cũ kỹ mà bà không dám gõ cửa. Bà lo lắng nếu nói với Lập Nguyên biết được mình là mẹ của nó thì không biết nó sẽ phản ứng thế nào? Liệu Nguyên có tha thứ cho người mẹ tội lỗi này không? Nó có chấp nhận bà không? Bà đứng như vậy trước nhà con trai mình không biết đã bao lâu chỉ đến khi cánh cửa ngôi nhà được chính chủ nhân của nó đẩy ra

“Sao lại là bác?” Lập Nguyên bắt ngờ khi nhìn bà Như Ý xuất hiện trước cửa nhà mình

“à.....bác có 1 người bạn quen ở gần đây, biết được cháu cũng sống ở gần khu này nên ghé qua hỏi thăm” bà gạt mình khi Lập Nguyên đứng trước bà mà hỏi

“vậy sao??? Thật là trùng hợp. Mời bác vào nhà uống nước, thật ngại quá...” Mặc dù rất nghi ngờ người đàn bà này nhưng anh ta vẫn không có hỏi. Như vậy chẳng phải rất mất mặt sao. Hôm nay trông bà ta ăn mặc rất đẹp, nhìn bộ quần áo và túi xách trên người bà ta, hình như bà ta rất giàu. Làm sao lại có bạn ở khu này chứ???

“uh. Cảm ơn cháu. Vậy bác không khách sao nữa” nhìn biểu hiện nghi ngờ của con khiến bà Như Ý hết sức luống cuống

“muốn dẫn tôi đi đâu đây???” ngay sau khi vào trong chiếc xe Bugatti Veyron Super Sports, Minh Phong chăm chú lái xe, không thèm liếc Hải Lam lấy 1 cái mà hỏi nơi họ sắp đến.

“Bí mật. đến đó anh sẽ rất ngạc nhiên” Hải Lam tỏ ra thần bí

“Vậy sao? Trịnh Hải Lam, tốt hơn hết là em đừng nên giờ trò sau lưng tôi. Nếu ko thì.....” chiếc xe cứ như vậy mà lao vun vút trên đường cao tốc. Minh Phong không biết là cô muốn làm gì mình, nhưng nếu cô mà còn dám đùa bỡn anh lần nữa thì cô chết là cái chắc. Đến lúc đó đừng kêu anh không nói trước.

“Phong ca....em nào giám làm gì sau lưng anh chứ? Có cho 1 nui tiền em cũng không giám đâu. Hì” cô quay sang anh cười đến là ngố

Nhìn khuôn mặt khô hời của cô, Minh Phong không chỉ còn biết lắc đầu mà bật cười rồi nguyền cô 1 cái cảnh báo “tốt nhất là nên như thế”

.....

Câu lạc bộ sinh viên

Đây là câu lạc bộ khá nổi tiếng của trường đại học xxx. Nó không lớn như các vũ trường hay quán bar, nhưng ở đây lúc nào cũng náo nhiệt không thua

gì các nơi ăn chơi của đại gia. Mọi hoạt động tụ họp lớp, ngành, khoa, sinh nhật, valentin. ....đều được tổ chức hoành tráng ở đây. Và hôm nay là buổi liên hoan thường niên của toàn ngành thiết kế. Chính vì vậy, các cô cậu sinh viên ai ai cũng chọn cho mình những bộ trang phục đẹp nhất, trang điểm thật sinh động để thu hút ánh nhìn của mọi người, để chứng tỏ đẳng cấp của khoa mình đang học. Thậm chí họ còn mang cả người yêu đến đây để ra mắt bạn bè mình. Có thể coi nó giống như 1 đêm dạ hội của giới thượng lưu. . Nhìn ai cũng hớn hờ, hạnh phúc. Vì đây là buổi liên hoan cuối cùng của đời sinh viên nên gần như mọi người đến rất đông đủ. Họ túm năm túm bảy mà cười nói rôm rả.

“Hải Lam. ...tao ở đây nè” ngay khi nhìn thấy Hải Lam khoác tay Minh Phong bước vào hội trường, Bảo Yến liền hô to lên

Trông Hải Lam hôm nay thật diu dáng. Cô mặc chiếc váy vàng nhạt ôm sát người làm tôn lên nước da trắng nõn cùng vòng eo siêu chuẩn. chiếc váy ngắn gần đến đầu gối để lộ đôi chân dài thẳng tắp. Mái tóc dài đen búi cao lên tuy đơn giản nhưng lại làm tăng lên sự nữ tính của người con gái. Nhìn cô không khác gì ngôi sao điện ảnh nổi tiếng. Còn Minh Phong khoác trên mình bộ vest hàng hiệu của Ý không thể chê vào đâu được.

“ê.....” Hải Lam giờ cao cánh tay biểu thị mình đã nhìn thấy Bảo Yến

“con ranh. ....mày chết dí ở đâu mà giờ này mới đến. có biết tao chờ sắp gãy chân ra rồi không hả?” bản tính đánh đá chua ngoa của Bảo Yến lại bộc phát, cô không để ý đến thể diện của Hải Lam mà ****.

“Minh Phong còn bận việc nên bọn tao bây giờ mới đến được. Mà mày điều nó vừa thôi. Cái mĩ mày mà đứng đợi tao á. Có mà đợi zai thì có” Hải Lam cũng không kém mà bốp trả lại con bạn.

Minh Phong đứng cạnh trông mắt nhìn cô. Cô ta cũng gớm thật đấy, ăn nói cứ bốp chat vậy sao? Đúng là 2 người đó cùng loại có khác, thảo nào mà thân nhau thế.

Nhắc đến Minh Phong, Bảo Yến quay ngoắt 180 độ dịu dàng nhìn anh chớp chớp mắt “ hi. Anh còn nhớ em không? em là Bảo Yến, lần trước chúng ta đã gặp nhau ở bar Tony Nguyễn rồi đó”

Hành động kỳ quái của cô làm Minh Phong hơi nhủi mày. mình có thân thiết gì với cô ta đâu mà lại đi nháy mắt với mình chứ. Đúng là loại ảm đầu

“ờ....tôi cũng không nhớ rõ lắm”

“vậy sao?” mặt Bảo Yến xị đi nhưng rất nhanh mà lại nở nụ cười quyến rũ dần ông với anh “tôi hiểu rồi. ....anh không nhớ tôi cũng không sao. Chắc tại anh đông khách quá nên không nhớ tôi là đương nhiên. Làm nghề này chắc bận rộn lắm. hahaha. ....Tôi rất mong sau này chúng ta sẽ có nhiều cơ hội để nói chuyện với nhau hơn. Hi”

“ức....” nghe vậy suýt chút nữa Hải Lam phun nước đang uống vào mặt Bảo Yến. Con này vẫn chứng nào tật đấy. Mình còn chưa ra tay mà nó đã nóng vội như vậy sao???

“em không sao chứ?” Minh Phong ân cần vuốt lưng cho cô xuôi nghẹn.

Khuôn mặt Hải Lam ửng hồng với hành động vừa rồi của anh “em. ...em ko sao”

“rất hân hạnh” Minh Phong nhìn sang Bảo Yến trả lời qua quýt cho xong chuyện. Vẫn còn có lần sau sao? Cho xin đi, 1 Hải Lam khác người đã là quá đủ, giờ còn thêm cái cô Bảo Yến này nữa chắc anh không điên mới là lạ.

“là thật sao?.....ôi, anh không đùa chứ. ....anh thật ga lăng nha. ....” Bảo Yến sung sướng không giám tin vào lời vừa rồi của anh. Cô còn tưởng anh sẽ làm “hàng” với mình nữa chứ. Thật tuyệt vời làm sao. Chắc anh ấy biết mình là bạn thân của Hải Lam nên mới “đãi ngộ” như vậy. Hải Lam à, cậu đúng là bạn tri kỷ của tớ mà. Khả khả.....

“đương nhiên. ....cô là bạn thân của Hải Lam, làm sao tôi giám sơ xuất chứ? Phải không em yêu?” Minh Phong không hề báo trước mà thom nhẹ lên má Hải Lam 1 cái. Cô trừng mắt nhìn anh, nhưng anh chẳng để tâm đến liềm cúi thấp người áp môi anh lên đôi môi tươi mát kia của cô mà thưởng thức.

Bảo Yến và các bạn của cô thì cứ trợn mắt lên mà xem cảnh hôn miễn phí này. Một lúc sau, khi Hải Lam không thể tiếp tục thờ được nữa thì Minh Phong mới luyến tiếc mà rời môi cô. Mỗi lần hôn đôi môi nhỏ nhắn kia làm anh cảm thấy rất ngọt và thom, chỉ muốn ngày nào cũng được hôn môi cô.

Bảo Yến nhìn bọn họ hôn môi mà thèm nhỏ dãi. Cô thầm nghĩ không biết khi nào mình mới được anh hôn đây. Mong chờ ngày đó quá đi mất.

Đến giờ khiêu vũ, Hải Lam lấy cớ phải ra ngoài 1 lát liền đẩy Minh Phong cho Bảo Yến thành đôi bạn nhảy. Bảo Yến rất tình ý mà hiểu sự sắp đặt của Hải Lam. Cô cười sung sướng khi mình được nhảy cùng anh chàng “trai bao” siêu cấp đẹp trai này. Đúng là cơ hội có một không hai. Cô phải nắm chắc nó mới được.

Minh Phong cảm thấy cực kỳ khó chịu trước tính đồng đánh và vô duyên của Bảo Yến. Mặc dù cực không muốn khiêu vũ cùng cô, nhưng cô ta cứ dính anh như sam làm anh không tài nào thoát thân được. Thôi đành “sử dụng” tạm “con heo lười” này vậy, chờ Hải Lam quay lại rồi anh sẽ nhảy cùng cô.

“anh làm nghề này lâu chưa?” trong lúc khiêu vũ, Bảo Yến tò mò muốn biết Minh Phong làm “trai bao” được bao lâu rồi nên không nhịn được mà hỏi. Còn anh thì lại tưởng cô hỏi anh làm giám đốc được bao lâu rồi nên không ngần ngại mà trả lời thẳng thắn “4 năm”

“gì cơ?” Bảo Yến dừng nhảy mà nhìn anh như nhìn người ngoài trái đất

“có gì phải ngạc nhiên cơ chứ? Có người bằng tuổi tôi mà đã làm được 6,7 năm, tôi làm 4 năm vẫn còn được coi là người mới vào nghề đấy?” Minh Phong thấy cô ta làm vẻ ngạc nhiên thái quá thì lên tiếng. Đoàn thị là tập đoàn của nhà anh, đương nhiên, sau khi ra trường được 2 năm anh đã được ba mình tin tưởng giao cho chức vụ giám đốc. Mặc dù ba con anh hay xích mích nhau, nhưng không vì thế mà họ để chuyện tình cảm riêng tư xen lẫn công việc.

“còn có người bằng tuổi anh mà đã làm được 6,7 năm rồi cơ à?” trời ơi, đúng là hôm nay anh ta đã cho mình mở rộng tầm mắt. Cô còn tưởng anh mới làm đc có vài tháng, hóa ra đã được 4 năm. Chắc kỹ thuật của anh ta giỏi lắm đây.

“nói vậy anh hẳn là rất giỏi cái đó?”

“cái gì cơ? Ah cái đó tôi không dám nhận. Nhưng tôi tự tin là mình sẽ thành công trong bất cứ hoàn cảnh nào”

Cứ như vậy mà bọn họ “ông nói gà, bà nói vịt” với nhau trong khi khiêu vũ.

“sao?em đang ở khách sạn sao? Được rồi, cứ ở nguyên đó, tôi sẽ đến ngay” đợi mãi mà không thấy Hải Lam quay lại, Minh Phong sốt ruột đang định gọi cho cô thì không ngờ cô đã gọi lại báo mình mệt quá nên thuê khách sạn nghỉ tạm. Vì mãi lo lắng cho cô mà Minh Phong không phát hiện ra điểm đáng nghi, chỉ lo mau chạy đến bên cô.

Ngay khi gọi cho Minh Phong, Hải Lam liền bấm máy cho Bảo Yến

“khách sạn Nữ hoàng hả? phòng bao nhiêu?”.....” Được, tao đến ngay, mày bảo Minh Phong chờ tao 1 lát” Bảo Yến vui như tết mà bắt ngay 1 chiếc taxi đến địa điểm mà Hải Lam vừa báo.

Hahaha...cách mạng giai đoạn 2 đã thành công mỹ mãn. Trịnh Hải Lam, mày thật thông minh mà.hí hí. Mặc dù cách này có hơi ác với Bảo Yến nhưng cô hy vọng bạn mình sẽ không sao.

.....

Khách sạn Nữ hoàng

“xin chào quý khách, tôi có thể giúp gì cho ngài?” cô nhân viên tiếp tân nhìn Minh Phong tiến đến thì nở nụ cười chuyên nghiệp với anh.

“tôi có hẹn với bạn ở phòng 309” anh trả lời ngắn gọn, khuôn mặt lạnh lùng thường ngày giờ đây đã biến mất hoàn toàn. Thay vào đó là sự lo lắng tột cùng. Anh muốn thật nhanh chạy lên đó xem Hải Lam có làm sao không. Mặc dù mỗi khi gặp cô, anh thường bị cô chọc tức, nhưng khi biết cô đau anh lại khẩn trương hơn bao giờ hết.

“vâng. Mời ngài theo tôi” cô tiếp tân dẫn Minh Phong lên phòng 309

Minh Phong vừa bước vào thang máy thì Bảo Yến cũng vừa lúc đến đại sảnh khách sạn Nữ hoàng, cô hồ hởi tiến đến quầy lễ tân, cười sáng lạng “chị à, em có hẹn với bạn phòng 309. Xin hỏi đi hướng nào ạ”

Mấy cô tiếp tân đồng thanh “ồ” lên 1 tiếng kinh ngạc nhìn Bảo Yến. Vừa nãy có 1 người đàn ông vừa lên phòng đó, giờ lại là cô bé này. Chẳng lẽ họ là một đôi “gian phu giâm phụ” trốn vào đây làm chuyện “xấu”.

“mời quý khách đi hướng này”

Bảo Yến cười mãi không ngớt mà đi theo cô nhân viên

“Hải Lam...em sao rồi?” vừa bước vào phòng, Đoàn Minh Phong liền gọi tên cô.

Gọi mãi mà không thấy cô đâu. Anh tiến đến giường lớn nhưng cũng không thấy. Nghĩ là cô trong nhà tắm nên anh đã gõ cửa “Hải Lam, e ở trong đấy sao? Anh tới rồi, em mau ra đi”.

Kỳ quái, ở đây cũng không có, vậy thì cô đấy đi đâu rồi, hay lại chạy ra ngoài rồi. Nghĩ thế nên anh ra phòng khách, ngồi xuống sofa chờ cô quay lại. Vừa rồi vì vội vã đến xem Hải Lam thế nào nên anh chạy toát hết cả mồ hôi. Thấy nóng quá nên Minh Phong cởi chiếc áo vest, nới lỏng caravat, cởi 2 hàng cúc áo sơ mi ra cho dễ thở rồi uống 1 ngụm nước lọc. Sau đó anh nhắm mắt dưỡng thần 1 lúc

Bảo Yến được đưa đến trước cửa phòng, mãi nóng vội đến nỗi quên không gõ cửa mà xông thẳng vào trong hô lớn “anh yêu à.....em đến rồi đây”

“em đã đi....” chưa nói hết câu thì yết hầu Minh Phong cứng đờ lại. Sao cô ta lại ở đây? Hải Lam đâu?

“sao cô lại tới đây, là Hải Lam bảo cô tới ah? Cô ấy đâu?”

“đúng vậy. cô ấy hôm nay có việc bận nên nhường anh 1 đêm cho em. Haha....” Bảo Yến khoái trí

“nhường tôi?” anh không hiểu mà nhìn cô ta

“vâng.....thôi, đừng có ngồi đấy mà nói chuyện nữa, mình về giường đi anh. Trông anh kia, còn nóng vội hơn cả em nữa đấy...khà khà”

“cô đang nói linh tinh gì vậy? cô điên rồi sao?” mẹ đàn bà này đúng là có vấn đề về thần kinh thật rồi.

“em không điên....em rất tỉnh táo....nào anh yêu, hãy thực hiện nghĩa vụ của mình đi chứ? Về giường chúng mình tha hồ mà nói chuyện với nhau” Bảo Yến cứ như vậy mà quần lấy anh không chịu buông ra.

“buông tôi ra....ai là anh yêu của cô chứ? Đồ điên này” Minh Phong gỡ đôi bàn tay đang “sằm sỡ” trước ngực anh ra khỏi người mình. Cô ta làm cái trò gì thế không biết.

“anh sao vậy? em đã làm sai chuyện gì mà anh khó chịu với em chứ?” Bảo Yến hờn dỗi với anh. Cô rõ ràng từ lúc bước vào đây đâu có phạm lỗi nào chứ. Hay là.....

“à e nhớ ra rồi, em thật đáng trí quá đi mà. Sao chuyện đấy mà cũng có thể quên được nhỉ? Đây tiền boa của anh đây.....xin lỗi anh yêu nhé” như nhớ ra mấu chốt của vấn đề, Bảo Yến rút từ trong túi ra tờ polime 500k đưa tới trước mặt Minh Phong. Trông đẹp trai thế mà chỉ mất có 500k 1 đêm với anh ta. Hời quá đi mà.....đúng là Hải Lam thật thông minh khi tìm được con vịt béo bở thế này.

“cô làm gì vậy. tiền boa gì cơ?” càng lúc anh càng không hiểu cô ta đang nói những gì

“còn tiền gì nữa ngoài tiền phí anh phục vụ em đêm nay.....hay anh chê ít? Được, em sẽ đưa thêm, tiền không là vấn đề với em, chỉ cần anh phục vụ tốt là được?” Bảo Yến không còn đủ kiên nhẫn nữa, cô nhanh chóng cởi chiếc áo khoác ngoài và cái lờ ngang bụng ra mà 1 lần nữa quần vào người anh.

“cái gì? PHÍ PHỤC VỤ ĐÊM? Nay, cô có bỏ cái tay ra không hả? cô mà không nói rõ ràng cho tôi thì đừng có trách” lần này thì Minh Phong tức giận thật sự? Khuôn mặt anh tím ngắt đi, tay đã nắm thành quyền. Nếu cô ta không phải con gái thì anh đã không chần chừ mà cho cô 1 đấm gãy răng.

“anh này thật là....đã hành nghề 4 năm rồi mà còn giả bộ. em đâu có phải là vị khách đầu tiên đâu mà anh còn làm cao cái nổi gì chứ?” Bảo Yến đấm yêu lên ngực anh.

“4 năm? Khách? Không nhẽ cô coi tôi là....?” Anh như thông minh lại mà hiểu ra lời nói vừa rồi của Bảo Yến. Thì ra từ lúc khiêu vũ đến giờ, cô ta và anh đang “ông nói gà, bà nói vịt” với nhau. Chết tiệt, hóa ra cô ta coi mình là thằng bời dìm sao?

“có phải Trịnh Hải Lam nói với cô, tôi là trai bao đúng không?”. Anh lạnh lùng nhìn cô, siết chặt bả vai cô mà truy hỏi. Chỉ có thể là người đàn bà ko biết tốt xấu kia nói cho cô ta. Không thì làm sao cô ta lại to gan đến vậy. Anh nghiến răng nghiến lợi mà găm nhò tên "trịnh.....hải.....lam"

“đúng vậy nha. Hải Lam nói anh ban ngày thì đến công ty làm việc, tối lại lên giường phục vụ khách nữ. Cô ấy còn bảo chỉ cần đưa 500k là có thể trải qua 1 đêm lãng mạn tuyệt vời như thiên đàng cùng anh? Hi hi.....anh Phong, giờ chúng ta có thể lên thiên đường được chưa?” Bảo Yến thành thật mà khai hết những gì Hải Lam nói với cô. Cô rất muốn được cùng Minh phong trải qua 1 giấc mơ thiên đường dù chỉ là 1 đêm cũng đã mãn nguyện lắm rồi

“thích thì cô tự mình lên đó 1 mình” anh hất cô ngã nhào ra sofa. Tức giận nhặt áo vest lên mà bỏ ra ngoài. Trịnh Hải Lam trời đánh kia, cô ta dám cho anh 1 vố này, vậy mà anh còn lo lắng cho cô ta đau bệnh mà chạy như thằng điên đến đây. Khá lắm Trịnh Hải Lam, cô sắp được gặp Diêm vương rồi đấy.

Nhưng Minh Phong chưa kịp mở cửa thì

“tách....tách.....” các phóng viên không biết từ đâu chui ra, trên tay cầm máy ảnh mà không ngừng thi nhau chụp.

Bảo Yến thấy vậy hoảng hốt cầm áo khoác chạy tót vào nhà tắm để lại Minh Phong ở ngoài 1 mình chịu trận.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Lại Từ Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Gậy Ông Đập Lưng Ông

“báo mới đây, báo mới đây, tin giật gân giám đốc tập đoàn Doãn thị cùng người tình dẫu mặt đã bí mật hẹn hò trong khách sạn, báo mới đây.....”

“này nhóc cho chú 1 tờ”

“cho anh 1 tờ nào”

“bán cho chị 1 tờ đi em”

Người người, nhà nhà đổ xô đi mua báo của ngày hôm nay. Chưa bao giờ mà tất cả các tòa soạn lại hết nhãn báo sớm đến như vậy. Họ đã tăng gấp 3 lần số lượng báo bán ra thường ngày mà vẫn không đủ cung ứng cho người dân. Trên tất cả cả thông tin mạng internet lan tràn hình ảnh giám đốc Doãn Minh Phong bí mật “hẹn hò” cùng người tình mới (mặc dù chẳng chụp được cô người tình nào) với những dòng tít nóng mắt đặt ngay trang nhất, nào là “người tình thứ 3 tháng này của đại gia họ Doãn” (báo Hoa Súng), rồi thì “tình 1 đêm với kiều nữ bí ẩn” (báo Sự thật 100%) và kèm theo là chân dung sexy của 1 gái không rõ lai lịch ở bên dưới, trắng trợn hơn nữa là “ con trai tổng giám đốc tập đoàn Doãn thị lợi dụng nhiều tiền mà ép gái nhà lành vào nhà nghỉ” (Báo Hoa sen). Vân vân và vân. ....Cứ như vậy mà các tòa soạn báo thì nhau bịa chuyện để kiểm tra cho mình. Mà nhắc đến cái tên Doãn Minh Phong thì không cần biết nội dung bên trong có những gì, người ta vô vấp lấy mà đọc, rồi họ tha hồ mà bàn tán, khoác lác về anh

“có gì lạ chứ?anh ta lắm tiền, lại đẹp trai thế, gái nào chẳng theo”

“nghe nói đây không phải người tình thứ 3 tháng này của Doãn thiếu đâu? Mà là thứ 10 đấy. tôi có người bạn làm trong tập đoàn Doãn thị mà. Đảm bảo chính xác 100%”

“nghe đồn tháng sau anh ta kết hôn vậy mà vẫn còn lảng nhảng bữa bãi ở ngoài được, thật tội nghiệp cho cô gái lấy phải anh ta.haiz”

.....

.....

.....

“BỘP”

“ông Lý... mau gọi thằng Phong về đây cho tôi. Có chết cũng phải lôi bằng được nó về” ngay khi đọc vài tờ báo sáng sớm ngày hôm nay, ông Minh Long không còn kiềm chế được cơn tức trong người nữa mà kêu quản gia kiêm tài xế của nhà mình gọi bằng được Minh Phong về nhà. Thằng nhãi này 1 tháng không gây scandal 1 lần thì không chịu được hay sao đấy. Tháng sau đã lấy vợ rồi mà vẫn còn để những tin tức không hay ho như vậy bầy lên báo. Thử hỏi ông còn biết để mặt mũi mình ở đâu khi gặp “ông thông gia” chứ??? Tức chết đi mất....

“vâng thưa lão gia” ông quản gia không dám nhìn vào khuôn mặt giận dữ của chủ nhân

Mà Doãn Minh Phong trước những lời bàn tán xì xào từ trên xuống dưới ở công ty, từ đầu phố đến cuối phố cùng hàng trăm các tin báo lá cải vẫn rất bình tĩnh. Khuôn mặt điển trai dường như không thấy biểu hiện của sự lo lắng nào cả. Anh vẫn sinh hoạt như bao ngày khác mặc bao ánh mắt quý dị đang nhìn về mình.

1 lát sau

“thưa lão gia, cậu Phong nói đang bận việc công ty không thể về được, có gì ông hãy nói chuyện qua điện thoại với cậu đấy” giọng nói ông Lý mang theo 1 phần chút run rẩy

“nó dám nói thế sao?”

“dạ vâng”

“đưa máy đây cho tôi”

“vâng”

.....

“ba, nếu là việc liên quan đến tin tức sáng nay thì con không có gì để nói. Xin ba hãy tin tưởng, con sẽ thu xếp sạch sẽ vụ này.” Vừa thông máy, không để ông Minh Long kịp mở lời mắng mỏ, Minh Phong đã thẳng tuột vào vấn đề ba mình đang tức giận.

“ừ. được, ba chờ xem mày dọn như thế nào” ông hậm hực với con rồi cũng không để anh nói gì thêm liền “rầm” 1 cái đập máy xuống bàn

Ngồi trong phòng làm việc Minh Phong hít con người đen thẫm bí của mình lại mà nhìn ra phía không gian bao la qua cánh cửa kính rộng lớn. Cả người anh tràn ngập khí chất vương giả không thể dấu vào đâu được. Hai tay anh tao nhã mà để lên trước ngực. Anh đang nghĩ, xem ra anh quá coi thường cô nhóc kia. 28 năm qua anh chưa gặp qua 1 người con gái nào lại dám coi thường anh như vậy. không mạnh tay trừng trị cô 1 trận có lẽ cô không biết anh là ai.....

Rồi anh rất từ tốn mà đứng dậy, hai tay trước ngực thông thả mà trượt xuống đút vào túi quần, đôi môi bạc nhếch lên nụ cười tà ác, đôi giày da bóng loáng bước từng bước lên phiến đá cẩm thạch tạo lên tiếng vang nhẹ như làn gió thu.

Mấy ngày hôm sau, Hải Lam lúc nào cũng thận trọng khi đến trường, trông không khác gì tên trộm. Từ sau vụ tai tiếng âm ỉ của Doãn Minh Phong được đưa lên mặt báo, cô không dám xuất đầu lộ diện ở chỗ ít người, vì rất sợ anh sẽ tìm mình tính sổ. Không nghĩ ra cô mà cũng có ngày chó chui gầm chạn thế này. Hải Lam cắt đứt toàn bộ thông tin liên lạc với bạn bè, kể cả Lập Nguyên. Điện thoại cô lúc nào cũng trong tình trạng “thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau”. Hải Lam không biết mình phải sống như thế này trong bao hôm nữa. Thật sự cô rất bức bối, chỉ muốn được chạy nhảy khắp nơi nhưng cứ hình dung đến khuôn mặt giận dữ lôi đình của Doãn Minh Phong thì cô lại nhụt cả chí.

Ngày hôm nay, khi cả trường đã về gần hết nửa, Trịnh Hải Lam lò dò cấp cạp bước đi thật nhanh ra khỏi cổng để mau mau chạy về nhà

“Hải Lam”

“aaaaaaaaaaaaa đừng giết tôi” nghe có người gọi tên mình, Hải Lam có tật giật mình mà hét toáng lên

“em sao vậy? làm gì mà như gặp ma thế?” Phùng Lập Nguyên thấy cô khác lạ thì khó hiểu

“là anh sao? Vậy mà em cứ tưởng là anh ta.” Đúng là 1 phen hú hồn, cô vỗ vỗ ngực trấn an trái tim nhỏ bé của mình. Cứ vài lần như thế này chắc có lẽ cô phải thay tim mất.

“à? em đang hẹn gặp ai ah”

“không. . .mình đi thôi anh, mấy ngày ko gặp anh, nhớ muốn chết, anh phải đền em đấy” cô kéo lấy cánh tay Lập Nguyên mà lôi đi.

“xin lỗi em, tại mấy hôm nay anh bận quá. Em thích ăn gì, hôm nay anh sẽ chiều theo tất cả ý muốn của em, coi như đền lỗi đi chứ. Bây giờ mình đi ăn nem nhé”, đúng vậy, quả thực mấy ngày qua anh rất bận. Ngày nào bà Như ý cũng đến tìm anh làm phiền. ko ở công ty thì cũng là chỗ nhà trọ. Lúc đầu Lập Nguyên cảm thấy khó chịu trước sự phiền toái này, nhưng khi bà ta ra sức mua ko biết bao nhiêu đồ cho anh thì ngay lập tức anh ta quay ngoắt lại mà nồng nhiệt tiếp đón bà. Bà sắm nào là máy giặt, điều hòa, tivi, tủ lạnh, xe máy. . .còn thiếu mỗi cái mũ trần nữa là đủ bộ. Thậm chí bà còn gọi ý muốn mua nhà chung cư cho anh. Ko nghĩ tới giúp bà ta 1 việc còn con mà lại đc nhận nhiều đồ như vậy nên anh ta ko ngại từ chối. Bà ta có tiền, mình lợi dụng 1 ít chắc cũng chẳng thấm vào đâu. Lập Nguyên thầm nghĩ xấu xa trong bụng.

“thật ko đấy? sao hôm nay đại gia thế? Vừa mới lĩnh lương ah?” Hải Lam châm chọc a

“e là đang coi thường a sao?”

“hi.e đâu có. Thôi mình đi đi a, e đói meo cả bụng đây này”

“uh” Lập Nguyên nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Hải Lam mà thông dong bước đi

“Trịnh. . . . .Hải. . . . .Lam” Minh Phong gần lên từng tiếng lạnh lùng. Đợi suốt 30 ph đồng hồ, mọi ng đã về gần hết mà ko thấy bóng dáng cô đâu. Đang định quay xe về công ty thì anh nhìn thấy cô tay nắm tay với 1 người đàn ông khác cười hớn hở bước ra khỏi cổng trường, con thỉnh lộ trong lòng bùng lên như ngọn núi lửa phun trào. Chết tiệt, trong khi anh phải đối phó với lời chỉ trích của thiên hạ thì cô lại ở đây tình tứ với gã đàn ông kia. Cô ta cũng giỏi câu dẫn đàn ông quá đi.

“.....” nghe giọng nói rất đời quen thuộc, cả thân người Hải Lam run lên bắn bật

“Lam???em ko sao chứ?” Phùng Lập Nguyên thấy cô khác lạ liền ân cần chu đáo

Minh Phong bước những bước trầm ổn mà lạnh lùng về phía 2 người “Trịnh Hải Lam, tôi xem còn có thể chạy đi đâu”.

Nhìn Minh Phong anh tuần bước ra khỏi con xe xịn đứng ở cổng trường, khiến các nữ sinh ko khỏi trầm trồ mà tặc lưỡi với nhau "oa....đẹp trai thật đấy", "nhìn xe của anh ấy kìa", "ôi...đây đúng là hoàng tử trong mơ của tớ mà", "mà hình như trông a ấy rất quen, gặp ở đâu rồi thì phải" "hình như là Doãn Minh Phong hay sao ý", " để mình xem lại đã"

nghe những lời ca tụng tôn sùng thái quá của các bạn cùng tr làm Hải Lam rụng hết cả tóc gáy. cô lẽ lẽ cái lưỡi mà chế tự chế giễu.

Biết mình ko chạy thoát khỏi anh, cô chỉ còn biết làm mặt tươi cười với anh, nhưng thật ra trong lòng ko ngừng hô lên “sao anh ta sớm ko đến, muộn ko đến mà lại chọn đúng lúc mình và Lập Nguyên đang hẹn hò mà phá đám chứ. Ko xong rồi, ko xong rồi. Hải Lam ơi Là Hải lam, m tiêu đời rồi?”

“hi. Phong ca, đã lâu ko gặp, trông ca càng ngày càng phong độ lên đấy. hi” lại chiêu nịnh bợ cũng rích

“Vậy sao? Cám ơn, nhờ phúc em ban, tôi sao lại ko phong độ ra chứ? Em nói xem tôi lên hậu tạ e thế nào đây?hử” anh nghiêng rang nghiêng lợi mà nói với cô. Đáng chết, sắp ko còn giữ đc mạng vậy mà cái miệng vẫn còn nịnh hót a sao? Tưởng thế mà nghĩ a bỏ qua cho cô sao? Trịnh Hải Lam, em cứ đứng đây mà mơ cho tôi.

“haha.Phong ca, anh khách sao quá rồi, ko cần cảm ơn, ko cần cảm ơn.” Cô cố giữ khuôn mặt bình tĩnh trước mặt anh, nh thực chất trong lòng cô lục phùng nữ tằng đang thi nhau mà nhảy múa ko thôi. Cô quay sang Phùng Lập Nguyên nhờ cầu cứu

“Lập Nguyên, a trở em về nhà đc ko? Tự dưng em thấy người mệt quá”

Phùng Lập Nguyên vẫn im lặng từ nãy đến giờ nhìn Doãn Minh Phong mà đánh giá anh, nghe cô nói vậy, a quay sang vuốt mái tóc dài đen óng ả của cô mà yêu thương

“đc, nếu e ko khỏe thì chúng ta về”. khi 2 người định quay bc rồi đi thì phía sau lại vang lên tiếng lạnh băng giá của Minh Phong

“Trịnh Hải Lam, em đứng lại cho tôi”. Nhìn thấy cô thân mật cùng tên kia trước mặt anh khiến Minh Phong vô cùng chướng tai gai mắt. anh đưa tay bắt lấy cánh tay cô

“xem ra là em thích tôi bé vào rồi” lời nói song song với hành động. Minh Phong ko mấy khó khăn mà lôi cô ra khỏi xe, hơi cúi người xuống, ôm chặt lấy

eo mảnh khảnh của cô mà vác lên vai, tiến vào trong khách sạn

“anh làm gì vậy? anh ko nghe tôi nói sao? Tôi ko vào trong. Mau buông ra. ....tên vệt xấu xí này.aaaaaa” Hải Lam càng lúc càng hét to hơn. Mọi người trong khách sạn từ trên xuống dưới đều dán mắt ko rời vào đôi nam nữ đang “diễn trò” khôi hài kia. Minh Phong vẫn rất bình tĩnh, anh ko cảm thấy mất mặt khi hàng đồng người nhìn vào họ 1 cách kỳ dị. Dù sao thì cô cũng làm anh mất mặt 1 vô đầu rồi, còn phải ngại ngùng gì nữa. Cứ thế, Minh Phong vác Hải Lam tiến về quầy lễ tân trực tiếp phân phó

“phòng tổng thống”

Rất hiểu ý anh, cô tiếp tân nhanh nhẹn trả lời “vâng thưa giám đốc”.

Hóa ra khách sạn này là của nhà anh, thảo nào mà anh lại hùng hổ như thế. Hải Lam vất vớ vất vưởng trên vai anh vẫn ko ngừng phát huy nội lực mà ra sức dẩy dựa cùng la hét. Nhưng kết quả là cô vẫn ko thoát đc, ko những thế còn bị mọi ng xung quanh đó đang chỉ vào mình cười hả hê. Thật ko biết đầu mặt vào đâu nữa....

“kêu đủ chưa??? Ngậm cái miệng lại cho tôi. Tốt hơn hết là em hãy dành chút sức lực đó để mà lát kêu lên.” Anh vỗ đét 1 cái vào mông cô. Đúng vậy, lát nữa trên giường cô muốn la hét như thế nào anh cũng chiều.

“t ko ngậm, anh thả tôi ra....aaaaaaa” lại hét to hơn

.....

“ui da...anh ko biết thương hoa tiếc ngọc là gì sao hả?” bị anh ném xuống giường như ném 1 con gấu bông xuống sàn nhà làm Hải Lam tê đau hết cả mông. Cô xoa xoa cặp mông “vô tội” của mình mà trách mắng anh.

Minh Phong vẫn như cũ, ko hề để ý đến lời trách móc của cô, bàn tay to dùng sức khóa trụ chiếc cầm duyên dáng của cô, bắt cô phải nhìn thẳng vào trong mắt anh

"anh...anh muốn làm gì?" Hải Lam lí nhí hỏi anh

"sao em ko hét lớn nữa đi....vừa này chẳng phải khẩu khí rất lớn sao?...thế nào mà nhanh như vậy đã biến thành con rùa rụt cổ ah?"

"haha. Phong ca, chúng ta không thù không oán, anh mau thả tôi ra" cô cố cười cười lấy lòng anh

"Phải không?" anh hỏi lại cô

"haha. Phong ca, người ta biết sai rồi mà, xin anh nhẹ tay"

“ là em gây bão? Giờ thì tự mình đập nó đi”, dứt lời anh hung hăng hôn trụ xuống cánh môi hồng căng mọng tỏa sáng kia.

Hải Lam kinh hãi với động tác của anh, nhưng cô dẩy dựa ko nổi với người đàn ông đang đè lên mình. Nửa thân trên bị Minh Phong khóa chặt ko thể phản ứng, cô chỉ còn biết trờ mắt nhìn anh lười biếng trên đôi môi cô.

Chỉ là muốn đưa cô vào đây dọa cho 1 trận, nhưng ngay khi môi anh tiếp xúc với môi cô thì sự tham lam trong con người Minh Phong lại nổi sóng. Đường như hôn cô ko bao giờ là đủ....

Hải Lam cắn chặt môi, ra sức lắc đầu nhưng đều vô ích.

“sáo hả? ko cam tâm sao? Hôm nay tôi sẽ đặc biệt mà miễn ko lấy 1 xu phí phục đêm với em thích rồi chứ?” anh châm chọc cô.

Nhìn người con gái trong lòng dẩy dựa muốn thoát khỏi anh càng làm Minh Phong có ý chiếm hữu cô tuyệt đối. Anh rất kiên nhẫn mà dùng hàm răng của mình thành công mở miệng cô ra. Như vũ bão, Minh Phong lách chiếc lưỡi lấp đầy bên trong khoang miệng cô mà mút, mà gặm nhấm cho thỏa thích.

Hải Lam cắn 1 cái thật sâu vào môi Minh Phong

“a”.....”em”

1 vài tơ máu đỏ chảy ra làm Minh Phong tối sầm cả mặt lại. Ngay sau đó anh như con hổ hung bạo mà chà đạp lên thân thể cô. Một tay giữ chặt đôi tay mềm yếu của cô kéo qua đỉnh đầu, tay còn lại thành thạo trượt xuống dưới, kéo chiếc váy vén lên cao mà đùa nghịch nơi mật thất của cô.

Người cô nóng ran như lửa đốt, các tế bào thần kinh như tê liệt khi bị anh kích thích. Đầu óc cô quay cuồng, muốn đẩy anh ra nhưng hoàn toàn bất lực. Dần dần theo từng cái hôn bá đạo của anh mà Hải Lam đã đầu hàng vô điều kiện, cô ko còn dẩy dựa nữa, mặc cho anh “thỏa thích” chơi đùa cơ thể mình. Thực sự bây giờ cô mới thấy đc ng đàn ông này mới nguy hiểm làm sao. Cô ko nên chọc vào anh mới đúng. Nhưng tất cả đã quá muộn, cô lại bị anh “ăn” sạch sẽ lần nữa. Nghĩ đến đó, nước mắt ko kìm đc mà trào ra khóe mi. cô khóc cho sự ngu ngốc của mình, khóc cho tình yêu của cô và Nguyên. Giờ cô ko có 1 chút mặt mũi nào để mà đối diện với anh, với tình yêu chân thành của anh.

Thấy Hải Lam ko còn dẩy dựa nữa, Minh Phong dần buông bàn tay đang nắm giữ cô ra, nhìn vào đôi mắt ướt của cô mà bỗng nổi lên 1 tia đau lòng. Cô là cam tâm tình nguyện sao? Ko , nếu vậy tại sao cô lại khóc. Phải chăng cô đang nhớ đến tên đàn ông kia....thật khổn khiếp, cô ở trong lòng anh mà

còn tơ tưởng đến người đàn ông khác. Sự ghen tuông làm anh như mất đi chút lý trí cuối cùng. Minh Phong tiếp tục cúi người xuống bá đạo hôn lên khắp người cô. Anh muốn cho cô biết đc, cô chỉ có thể là của anh.

Bị anh hôn cuồng dã làm cho cô ko khỏi run lên, nhưng nó lại làm cô cảm thấy 1 sự sung sướng khác lạ. Rất tự nhiên, cô đưa tay ôm lấy cổ anh như khuyến khích anh “chơi đùa” trên cơ thể mình. Giờ cô đã bị tình dục làm cho mất hết lý trí. Cô ko còn đủ tâm tình mà thấy áy láy với tình yêu của Lập Nguyên, giờ cô chỉ muốn đc thỏa mãn con khoái cảm là lạ kia.

Được cô “vỗ vủ” Minh Phong ko chút do dự đưa “tiểu bão” chôn sâu vào vùng cấm địa của cô. Cô a lên 1 tiếng, ko dám nhìn thẳng vào đôi mắt đen ngập tràn dục vọng của anh.

mồ hôi trên trán hai người ko ngừng tiết ra. Minh Phong nhìn khuôn mặt trắng ko tì vết đang bối rối của cô mà cười thỏa mãn, anh sẽ cho cô lên đến đỉnh cao *****. anh nhẹ nhàng hôn lên môi cô, phía dưới ko ngừng ra vào trong cơ thể cô

“ư.....” Hải Lam sung sướng mà rên rỉ. đây là lần thứ 2 cô làm chuyện này, ko giống như lần trước, lần này anh làm cô cảm thấy mê mẩn, thấy sướng ko gì tả nổi

“thích không?” giọng anh khàn đặc lại.

Hải Lam cảm thấy nhục nhã vô cùng. Cô như thế mà lại làm chuyện đấy với 1 người đàn ông ko phải người yêu mình

Không nhận đc câu trả lời của cô, anh càng gia lực mà phóng túng dưới thân cô. 1 lần rồi lại thêm 1 lần nữa, anh phóng ồ ạt “mầm mống” trong mình vào cơ thể cô.....

Một hồi hoan ái qua đi Minh Phong thỏa mãn nằm xuống bên cạnh cô, kéo cô vào lòng, nhẹ nhàng vuốt tằm lưng trần trắng mịn của cô mà nở nụ cười thỏa mãn. Anh chôn thật sâu khuôn mặt mình vào gáy cô, hít lấy mùi hương thơm tươi mát trên người cô.

Hải Lam như bồng tình ngộ . cô đang làm gì vậy. sao cô lại ko biết vô sỉ mà cùng anh ta ân ái chứ. Tội lỗi lại 1 lần nữa xâm chiếm con ng cô. Bàn tay đang đặt trên ngực trần của anh dùng sức lực nhỏ nhoi cuối cùng mà ngội dậy.....

“nằm yên đó....đừng nhúc nhích. ....”Minh Phong cảnh báo cô. Anh dùng chân đè lên 2 chân cô, 1 tay chế ngự chiếc eo thon của cô, tay kia vòng sau gáy mà giữ chặt ót ko cho cô đường lui.....

“Đồ khốn....chẳng phải anh đã trả thù đc rồi sao, còn ko mau thả tôi ra” cô vẫn ko ngừng tìm cách thoát khỏi anh

"thả em? haha...."

"anh cười cái gì chứ. mau thả tôi ra" càng lúc cô đập càng mạnh

“e ko nghe tôi nói sao? Sức chịu đựng của t chỉ có giới hạn thôi đấy....đừng thử tính nhẫn nại của tôi”. Người phụ nữ đáng chết này, cô ko biết là cô đang khiêu khích dục vọng trong anh sao. Cô mà còn như vậy anh ko dám chắc mình sẽ nhin đc mà lại “ăn” cô thêm lần nữa

“mau thả tôi ra. Tôi đánh chết anh này...chết này” Hải Lam cứ thế mà chút những cái đấm “mèo” lên ngực anh

“Trình .... Hải .....Lam” Minh Phong gần lên với cô, xoay người đặt cô dưới thân

“anh....anh lại định làm gì hả?” cô hoảng hốt

“là em xem nhẹ lời nói của tôi. Tôi đã cảnh báo trước rồi đấy. sự chịu đựng của tôi chỉ có giới hạn”

“a....đừng....đừng hôn chỗ đấy”

Trời ơi, sao cô lại bị anh “ăn” lần nữa thế này. Cứu với.....cứu với.....mau cứu người

Trải qua cả 1 buổi chiều triền miên, Hải Lam ko còn 1 chút sức lực để mà ngội dậy. Mồ hôi trên ng cô ướt đẫm cả một mảng ga giường, cô cứ như vậy mà nằm cạnh anh như con cá chết, mặc anh muốn làm gì thì làm

“tôi phải về nhà” Hải Lam nằm trong lòng anh mở miệng

“tôi đã báo về với ba em là chúng ta đang ở cùng nhau. Ko cần phải về” anh trả lời tỉnh bơ

“anh.....”

“được rồi....ngoan nào.....đăng nào chúng ta cũng sẽ vợ chồng.....có gì mà em phải tức giận chứ”

“đồ khốn....tôi sẽ ko lấy a....ko bao giờ” Hải Lam gầm nhỏ lên với anh

“tôi cảnh cáo em....đừng có mở mồm ra là nói người khác đồ khốn với vô sỉ.....còn để tôi nghe thấy 1 lần nữa thì đừng trách” anh bóp mạnh chiếc cằm cô mà gầm lên

Hải Lam lập tức im bất ko hé nửa lời. bởi cô đã biết ng đàn ông này nói là làm đc. Tốt hơn hết là cô không nên động đến anh kéo lại bị ăn tươi nuốt sống. hôm nay 4 lần với cô thế là đã quá sức. cô sắp ko thể chịu đựng đc nữa rồi

Thấy cô ngoan ngoãn, Minh Phong yêu chiều đưa tay vuốt những cọng tóc dính đầy mồ hôi trước mặt cô hất về phía sau “tôi nói rồi. ...l khi tôi đã muốn thì ko ai có thể cản được tôi. Em hãy ngoan ngoãn mà chuẩn bị làm Doãn thiếu phu nhân đi”

“ừ. anh đừng có mà tự cao quá. sẽ ko có ngày đó. Nếu anh ép tôi. Tôi sẽ tự sát ngay trong ngày cưới, để mọi người biết đc là do nhà họ Doãn các ng bức tôi chế.haha...” Hải Lam uy hiếp anh

“em”

“được thôi, vậy thì em cứ làm như vậy đi. Đến lúc đó tôi muốn xem xem, căn bệnh ung thư của ba em có bị em làm cho học máu mà chết cùng em ko” giọng nói Minh Phong hoàn toàn vô cảm

“anh...anh nói gì...tôi ko hiểu.....ai bị ung thư?” đôi mắt cô trở lên mờ mịt

“xem ra em ko biết gì. Ba em vì biết mình mắc căn bệnh ung thư quái ác, ko thể sống đc bao lâu nữa nên mới vội vàng bắt em lấy tôi. Sao nào? Ko thể tin đc đúng ko?” anh cười tàn ác. Đây là do anh thuê người điều tra về nhà cô nên mới biết đc. Anh ko muốn nói cho cô biết chuyện này, nhưng chỉ có làm vậy cô mới ngoan ngoãn mà nghe lời anh.

“anh...anh nói dối...tôi ko tin...ko tin” cô lấy tay bịt 2 lỗ tai khóc lóc âm ỉ

“tùy em...nhưng hãy về hỏi người cha kính yêu của mình xem lời tôi nói là thật hay giả” Minh Phong gỡ tay cô ra mà thì thảo vào tai cô

Hải Lam đẩy mạnh anh ra, tung chăn lên, ko để ý đến thân thể trần trụi của mình, lao xuống giường nhặt quần áo mặc luôn vào

“em định đi đâu?” Minh Phong thấy cô mặc quần áo chuẩn bị rời đi liền vùng dậy kéo cánh tay cô lại

“bỏ ra, tôi đi đâu ko liên quan gì đến anh” cô hất cánh tay của anh ra

“đứng đấy. bây giờ đã muộn, em định cứ như thế mà ra ngoài sao” nhìn đầu tóc rối đầy mồ hôi của cô cùng chiếc váy nhàu lất cô vừa mặc anh làm sao cô thể để cô 1 mình ra ngoài lúc này chứ, như vậy rất nguy hiểm

Anh nhắc điện thoại bấm dãy số quen thuộc lạnh lùng ra lệnh “mang cho tôi 1 bộ váy lên đây”

“anh...anh muốn gì” Hải Lam ko hiểu nhìn anh

“yên tâm, tôi sẽ ko ăn em bây giờ. Mau đi tắm qua đi. Tôi sẽ đưa e đi” biết cô lo lắng điều gì nhưng anh vẫn cố tình châm chọc

“anh...” Biết ko chơi lại đc Minh Phong, cô xì mặt, uất ức vùng vẫy thân hình nhỏ nhắn mà bỏ vào nhà tắm.

Chứ đây 5 phút, 1 chiếc váy hàng hiệu của nước ngoài đã đc đưa đến phòng Minh Phong. Anh cầm lấy chiếc váy đi vào trong nhà tắm mà ko gõ cửa

“anh...sao lại tự tiện vào đây, mau đi ra” Hải Lam đang hòa thân dưới vòi hoa sen, bất ngờ cửa phòng tắm bị đẩy ra làm cô hoảng hốt quay đầu lại, thì ra là Minh Phong, cô đỏ mặt hét toáng lên.

“thân thể em tôi đã nhìn ko ít. ko phải làm bộ ngây thơ như vậy. tắm xong thì thay cái này vào. Tôi chờ ở ngoài” anh rất quân tử mà ko động chạm đến cô.

“anh...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Lại Từ Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Say Rượu

Lập Nguyên lão đảo từng bước lê những bước chân về căn nhà cũ kỹ kia. Trong đầu anh luôn hiện lên hình ảnh của buổi chiều hôm nay. Đường đường chính chính là bạn trai của Hải Lam vậy mà anh lại chỉ biết tro mắt đứng nhìn người con gái mình yêu bị 1 tên đàn ông khác kéo đi. Chưa bao giờ anh cảm thấy nhục nhã như thế.

Lập Nguyên chạy đến tất cả những nơi mà Lam hay đến, nhưng đều ko thấy, gọi điện thì ko liên lạc đc. Chán trường, anh rủ mấy người bạn đi nhậu nhẹt say khướt mãi giờ mới về. Nhiều lúc anh hận ông trời thật bất công, thật độc ác, sao lại cho anh sinh ra trong 1 gia đình ko có mẹ, ba thì rệu rã chè cờ bạc, anh thì tù tội như thế chứ.

“ông trời, ông có nghe thấy con nói gì ko. Sao ông lại tàn ác như thế chứ....con chẳng có gì cả...hãy mau trả Lam lại cho con. Cô ấy là tất cả của con, mau trả lại đây.” Lập Nguyên đứng giữa sân ngẩng mặt lên trời mà oán thán

“Lập Nguyên, cháu sao vậy. sao lại thành ra nông nổi này chứ. Nào để bác dìu cháu vào nhà” Bà Như Ý đã đứng ở đây chờ Lập Nguyên 2 tiếng đồng hồ.

“Tránh ra, các người tránh ra cho tôi,..... trả Lam lại đây” anh hung hãn mà đẩy bà Như Ý ngã xuống sân

“Lập Nguyên, cháu say rồi, để bác dìu cháu vào trong, có gì từ từ nói chuyện” bà Như Ý vẫn rất kiên trì mà giúp anh

“ko cần, cắt hết đi cho tôi”

Biết con say nên Bà ko hề tức giận mà trái lại rất từ tốn đỡ con vào nhà. Lập Nguyên mất dờ dờ ngã vật trên chiếc giường đơn, miệng ko ngừng lẩm bẩm tên Lam

“hào, uống một cốc nước gừng cho tỉnh táo đã” Bà Như Ý ngồi xuống bên giường giúp con giải rượu.

Uống xong bát nước gừng Lập Nguyên lăn ra ngủ lúc nào ko hay. Bà Như Ý nhìn con đau lòng, nhẹ nhàng đưa tay vuốt khuôn mặt con mà ghen ngào nói “Lập Nguyên....mẹ xin lỗi. ....mẹ đã để con phải thiệt thòi nhiều rồi. mẹ sẽ làm tất cả những gì để bù đắp cho các con”

“Nguyên...con có nghe mẹ nói gì ko? Mẹ là mẹ đẻ của con đây. Con hãy tha thứ cho người mẹ tội lỗi này. Năm xưa mẹ chỉ là bắt đắc dĩ mới bỏ anh em con lại. mẹ ko cố ý mà”

bà cứ ngồi bên cạnh Lập Nguyên mà thao thao bất tuyệt một mình. Bà muốn trút hết những tâm tư giấu kín trong lòng bấy lâu nay để thổ lộ cùng con trai....

“mẹ....mẹ đừng bỏ anh em con” trong con mắt Lập Nguyên ko ngừng gọi mẹ mình

“mẹ đây....mẹ đây, mẹ sẽ ko rời xa các con nữa đâu” bà dỗ dành Lập Nguyên như đứa con nít

Bạn đang đọc truyện *Yêu Lại Từ Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Đau Lòng

Bệnh viện quốc tế Việt – Mỹ

Văn phòng giám đốc

“Bác sỹ, xin bác sỹ hãy nói thật cho cháu biết có phải ba cháu mắc bệnh ung thư đứng ko? Có phải ko ạ. Bác làm ơn nói cho cháu biết đi mà, cháu xin bác” vừa đến cổng bệnh viện, ko đợi Minh Phong cất xe quay lại, liền một mạch Hải Lam chạy như điên lên phòng giám đốc bệnh viện hỏi tình hình. Giám đốc ở bệnh viện này là bạn thân lâu năm của nhà Hải Lam nên cô rất thông thạo các phòng ban nơi đây.

“Tiểu Lam, cháu bình tĩnh 1 chút đã” Vị bác sỹ già đã sắp xỉ 60 vò về an ủi cô như người cha yêu thương con gái mình.

“Làm sao cháu có thể bình tĩnh đc chứ. Cháu xin bác hãy nói thật giúp cháu biết đc ko ạ? Xin bác đấy” nước mắt cô ko ngừng rơi trên đôi gò má trắng hồng kia, tay bám chặt lấy vị bác sỹ mà van nài

Biết là ko thể giấu đc con bé, vị bác sỹ bắt đắc dĩ thở dài 1 hơi, với tay kéo ghế giúp cô ngồi xuống mà gật đầu

“đúng vậy, bệnh của ba cháu đang ở giai đoạn cuối” ông dừng lại 1 lúc, vỗ vỗ bàn tay đầy những nếp nhăn lên mu bàn tay trắng tròn của cô mà trấn an

“tiểu Lam, ba cháu đã nhờ bác ko đc nói chuyện này cho cháu biết. Hiện giờ chúng ta đang chuẩn bị bước vào giai đoạn truyền hóa chất tiếp theo cho ông ấy. cháu yên tâm, hiện nay y học rất phát triển nên bệnh của ba cháu nếu điều trị tốt sẽ sống thêm đc vài năm”

Nghe đc sự thật khủng khiếp này làm trái tim Hải Lam như vỡ vụn ra ngàn mảnh. Sự đau đớn, sự mát mắt ko gì có thể so sánh đc đang ngự trị hết trong con người cô giờ phút này. Cô ko sao kìm đc tiếng khóc ghen ngào, mỗi lúc nước mắt lại trào ra nhiều hơn. Đầu cô quay cuồng trống rỗng

“bao lâu rồi ạ? Ba cháu đã điều trị ở đây bao lâu rồi thưa bác sỹ?”

“hơn 1 năm. Thời điểm trước lúc cháu đi du lịch ở Singapo 1 tuần, ông ấy đã đến đây nhờ bác giúp. Tiểu Lam, thực ra bệnh của ba cháu vẫn có hy vọng, chỉ cần ông ấy sống vui vẻ thì có thể kéo dài thời gian hơn nữa. chính vì vậy cháu phải kiên cường lên biết ko?”

Đầu cô cứ ong ong hết cả lên. Cô như 1 cái xác chết ngồi bất động ở đó mà ko thể tin đc những lời vừa rồi của vị bác sỹ kia. Ba cô mắc bệnh đã hơn 1 năm, vậy mà cô như 1 con ốc ko hay biết gì. Cô còn vô tư cùng bạn bè đi du lịch nước ngoài để mặc ba 1 mình chống chọi với căn bệnh quái ác đang hoành hành trong con người ông. Huhu... cô có phải là người nữa hay ko??? Sao có thể đối xử với ba mình như vậy chứ. Thảo nào mà cứ 3,4 tháng ông lại nói đi công tác nước ngoài, thì ra là ông đã âm thầm trốn trong này chịu đau đớn 1 mình. Trời ơi, sao ba cô lại khổ như vậy? cả cuộc đời ông ko làm việc gì có lỗi với ai vậy mà sao ông trời lại lơ nhần tâm bất cha cô phải chịu nghiệp chướng này chứ.....tại sao?....tại sao? Giờ cô phải làm sao đây? Ai có thể nói cho cô biết đc ko?

“bác sỹ, cháu xin bác hãy cứu lấy ba cháu, bằng bất cứ giá nào, dù mất bao nhiêu cháu cũng xin bác hãy cứu lấy ông. Cháu xin bác.huhu” cô quỳ dạt xuống đất, ôm chặt lấy chân ông mà khóc lóc thảm thiết. Cô chỉ còn có ba là người thân duy nhất, dù có thế nào cô cũng phải cứu ông bằng đc.....

“tiểu Lam, đứng dậy đi cháu, bình tĩnh nghe bác nói đã” thấy cô ôm chân mình van xin khiến bác sỹ khó xử vô cùng

“ko. Bác phải đồng ý thì cháu mới đứng lên” cô lắc đầu ngang bướng

“đc rồi, bác đồng ý với cháu, nào đứng lên đi. Con bé này thật là...sao lại phải hành hạ lương tâm mình như thế chứ”

.....

Toàn bộ cuộc nói chuyện vừa rồi đều rơi vào mắt Minh Phong. Vốn trước đến nay, anh vẫn đc mọi tôn sùng là người đàn ông máu lạnh, vậy mà giờ đây khi chứng kiến cảnh vừa rồi anh ko sao kìm đc lòng. Vừa cất xe, chạy vào cửa bệnh viện đã ko thấy cô đâu, anh hỏi tứ tung mới biết cô ở trong này. Đang định xông vào mắng cho cô 1 trận thì bước chân anh dừng lại khi thấy cô mặt ko còn 1 giọt máu tươi mà ko ngừng khóc lóc. Từ lúc biết nhau đến giờ, chưa bao giờ anh thấy 1 Hải Lam như vậy. Trong mắt anh, cô tình nghịch, đáng yêu, vô tư hết sức. ko nghĩ ra cô còn là 1 người con có tâm lòng hiểu kính như thế. Nhìn cô thương tâm làm anh nhớ đến người mẹ đã mất của mình. Mẹ anh cũng vì mắc bệnh nan y mà rời bỏ anh khi anh mới 7 tuổi. Lúc đó, tuy còn rất nhỏ nhưng anh đã biết đc sự đau đớn, mất mát tột cùng khi người mình yêu thương ra đi vĩnh viễn. Hơn bao giờ hết vào lúc này anh hiểu đc trái tim Hải Lam đau xót thế nào. Đáng ra anh ko nên nói chuyện này cho cô biết. Anh đang hối hận....rất hối hận. Nhìn qua khe cửa chính, trông cô ấy thật đáng thương, anh rất muốn đến bên cô, ôm cô vào lòng mà an ủi.

“bác sỹ, vừa nãy bác nói, chỉ cần ba cháu vui vẻ thì sẽ mau khỏi bệnh đúng ko ạ” khi đã bình tĩnh hơn, Hải Lam vội hỏi bác sỹ những biện pháp nhằm giúp ba mình nhanh bình phục

“đúng vậy tiểu Lam, cháu hãy cố lên. Đừng có khóc trước mặt ba cháu, như vậy sẽ khiến ông ấy lo lắng thêm đấy” vị bác sỹ hết lời động viên cô

“vâng. Cháu cảm ơn bác. cháu sẽ làm như vậy. thôi cháu ko quấy rầy bác nữa. cháu xin phép ....” Hải Lam lễ phép chào ông rồi quay bước ra cửa.

“uh.cháu về sớm đi kéo ba cháu mong”

Minh Phong ko biết đã biến mất từ lúc nào ko hay

Tay vừa chạm lên cái chốt cửa, như chợt nhớ ra điều gì, Hải Lam quay ng lại về phía bác sỹ “cháu quên mất. xin bác đừng nói gì với ba cháu chuyện ngày hôm nay cháu đến tìm bác. Cháu nhờ cả vào bác đấy ạ”

“uh đc rồi, bác sẽ giữ bí mật”

“vâng, vậy ko làm phiền bác”

.....

“em biến đâu vậy hả? có biết tôi tìm nãy đến giờ ko?” ngay khi Hải Lam vào trong xe, Minh Phong liền xả 1 tràng. Anh định sẽ ôm cô thật chặt mà động viên an ủi cô khi cô quay lại nhưng ko hiểu sao anh lại làm ngược lại. Có lẽ từ trước đến giờ bọn họ luôn “võ mồm” với nhau nên anh cảm thấy thật mất tự nhiên khi chủ động dỗ dành cô. Và lại, nếu làm như thế chẳng phải cô sẽ biết anh đã nghe nén chuyện trong kia sao. Anh – Doãn Minh Phong phong độ ngồi ngồi vậy mà lại để chon người khác biết mình đi nghe nén chuyện người ta thủ hời anh biết để mặt ở đâu chứ

Hải Lam chỉ trả lời yếu ớt 1 câu “xin lỗi”

Thấy cô ko rống lên như mọi ngày làm anh ko lẽ truê chọc tiếp. cứ thế 2 người bọn họ ko nói với nhau lời nào mà phóng xe trên đường. Hải Lam đương đôi mắt vô hồn hướng ra cửa kính nhìn cảnh đêm Hà Nội. Trong đầu cô lúc này là vô vàn hình ảnh ba mình. Cô nhớ về những kỷ niệm ấu thơ cùng ba chơi trốn tìm, chơi cờ vầy...rất rất nhiều kỷ niệm đẹp như òa về trong cô. Đó là những tháng ngày hạnh phúc nhất của cô. Mỗi khi nhớ đến nó làm cô bật cười khanh khách. Nhưng giờ thì ko, cô đang sợ hãi, sợ rằng ba rời khỏi mình giống như mẹ đã rời bỏ cô.

“em đói ko?mình ăn chút gì nhé?” thấy cô trầm tư Minh Phong mở lời đề nghị

“vâng” Hải Lam thuận miệng trả lời

.....

Mãi đến 1 h đêm, Hải Lam mới về đến nhà. Sau khi ăn tối xong, Minh Phong đã đưa cô ra ngoại ô hóng gió cho khuây khỏa nên quên mất cả thời gian.

“con đi đâu mà giờ này mới về?” nghe tiếng động, ông Minh từ phòng ngủ bước ra bật đèn phòng khách lên xem là ai, hóa ra là tiểu Lam

“a...ba làm con sắp rơi tim ra rồi nè. Con đi chơi với Minh Phong nên về muộn mà. Sao giờ này ba vẫn còn thức. ba ngủ sớm đi kẻo mệt” Hải Lam bóp vai ông Minh mà nịnh nọt. Bây giờ cô mới để ý kỹ ba cô gầy đi rất nhiều. tóc cũng bạc nhiều hơn. Suýt chút nữa là cô ko nhìn dc mà nhào vào trong lòng ông khóc to lên, nhưng cô đã nhìn. cô ko thể để ba mình phải lo lắng hơn nữa

“vậy sao? Hai đứa vẫn tốt chứ? .....Ah mà hôm nay ba vừa nói chuyện với ông Long. 28 tháng sau là ngày đẹp, sẽ tổ chức hôn lễ cho các con” ông vỗ tay con mà cười

Thấy ba cười thì trong lòng cô lại nhói đau, nhưng vẫn rất bình tĩnh trước mắt ông “ba, ba thật sự thích con lấy Minh Phong sao? Con lấy chồng rồi nhà chỉ còn mỗi ba, rất buồn nha”

“con bé này. Ba đâu có buồn chứ. Ba rất vui. Con gái lớn thì phải lấy chồng. con còn định để đến bao giờ. Mau mau lấy đi rồi sinh cho ba 1 đàn cháu ngoại” ông Minh vẫn cười sung sướng

“ba”

“đc rồi, con mau đi ngủ sớm đi, mai còn đi học” ông chuyên chủ đề rất nhanh

“vâng, chúc ba ngủ ngon”

“chúc con ngủ ngon”

.....

Nằm trên giường, Hải Lam ko ngừng suy nghĩ, cô thực sự sẽ phải lấy Doãn Minh Phong sao? Nhưng cô ko hề yêu anh, cô hận anh còn chưa hết nữa là yêu. Nhưng ba cô lại chỉ thích anh, rất thành kiến với Lập Nguyên. Haiz, cô phải làm gì đây. Cô ko thể bỏ Lập Nguyên, anh là mối tình đầu của cô, là người con trai cô nguyện sống hết đời, là ba của các con cô sau này. Song cô cũng ko thể làm trái ý ba mình. Lúc trước cô còn có thể ngang bướng nhưng bây giờ thì ko dc nữa rồi. Cô phải từ bỏ Lập Nguyên sao??? Nhưng liệu rằng lấy Minh Phong cô có hạnh phúc khi mà 2 người ko hề yêu nhau? Thật khó nghĩ quá.....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Lại Từ Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Khả Nghi

Biệt thự Doãn gia

Hoa viên

“ông Lý việc tôi nhờ ông làm. ....” Chưa nói hết câu thì Minh Phong gạt người lại lấp sau bụi cây, 2 con người híp lại lạnh lùng nhìn về phía 2 người kia đang bàn tính việc gì đó rất thần bí

“ông hãy chuyển toàn bộ giấy tờ đứng tên người này cho tôi? Nhớ phải làm bí mật đừng để ai biết” bà Như Ý nén nén nút nút giao phó việc

“vâng thưa phu nhân. Tôi sẽ làm ngay.” Ông Lý gật đầu tuân lệnh. Cầm thứ trên tay, ông ko khỏi hiếu kỳ “Nhưng người này là ai vậy ạ? sao phu nhân lại chuyển toàn bộ ngôi nhà đó cho anh...” lời nói còn chưa hết ông vội cúi đầu khi bắt gặp ánh mắt ko hài lòng của chủ nhân. Ông biết mình đã mắc vào điều cấm kị nên ko dám ngắt đầu,

Bà Như Ý trừng mắt nhìn ông canh cáo “tôi bảo ông làm gì thì hãy làm nguyên như thế. Đừng hỏi nhiều.”

“vâng, vâng, tôi đã biết” ông Lý vội nhận lỗi

“đi làm ngay đi”

“vâng thưa phu nhân”

Khi bọn họ mỗi người đi về 2 hướng khác nhau thì lúc này Minh Phong mới chậm rãi bước ra. “giấy tờ? nhà? Bọn họ đang tính làm cái gì?” đôi mắt chìm ung híp sâu hơn nữa mà đặt nghi vấn.

anh ko hề khản trương mà rút điện thoại từ trong túi áo ra, cất giọng nói trầm ổn mà gia lệnh

“điều tra toàn bộ hành tung gần đây của Doãn phu nhân. Ko sót 1 thông tin dù là nhỏ nhất”

Ko đợi đầu dây bên kia lên tiếng anh gấp ngay điện thoại xuống nhìn về bóng lưng bà Như Ý cười nhếch miệng “để xem bà còn dẫu đc cái đuôi hồ ly đến khi nào”

Không khi cuộc họp các cô đồng tập đoàn Doãn thị chưa bao giờ lại căng thẳng và ngột ngạt như lúc này, nhìn khuôn mặt ai cũng hiện lên 2 chữ lo lắng cùng bất an. Doãn Minh Phong cao cao tại thượng ngồi ở chiếc ghế trung tâm của bàn tròn hội nghị, phóng con mắt nguy hiểm, sắc bén về phía người đang đứng đối diện với mình

“ông không có gì biện giải cho sự sụt giảm cổ phiếu tháng này sao?”

“giám đốc, tôi... thực sự không tìm ra nguyên nhân” dường như người kia đã sắp ko chịu đựng được sự tra tấn tinh thần này của anh.

“thật vậy??? Tập đoàn Kỳ Thái....”anh cố ý bỏ lửng câu nói của mình, cả người tản ra hơi thờ nguy hiểm

“giám đốc Doãn, tôi...tôi cái gì cũng ko biết. Xin anh hãy tha cho tôi. Thực sự ko phải do tôi làm....” bị Minh Phong dọa giám đốc Ngô ngu ngốc mà tự chui đầu vào rọ

“xem ông kia, tôi còn chưa nói gì mà ông đã tự khai vậy sao? 1 người kém cỏi như vậy thử hỏi công ty có nên giữ lại ko đây???hả” Minh Phong tức giận mà ném bản báo cáo vào người ông ta.

Tháng này công ty tự dung giảm sút doanh số bán hàng 1 cách trầm trọng. giá cổ phiếu ko ngừng giảm mạnh. Từ ngày thành lập đến nay, chưa bao giờ công ty rơi vào tình trạng khủng hoảng tài chính như vậy. Chắc chắn trong công ty có nội gián.....

“giám đốc Doãn, tôi xin anh, anh đừng đuổi việc tôi. Tôi còn có mẹ già, con nhỏ.....họ đều trông cậy cả vào tôi.Lần....lần sau tôi sẽ ko giám như vậy nữa” Sự run sợ đã hiện rõ trên khuôn mặt của giám đốc Ngô. Ông ta ko nghĩ đc rằng Doãn Minh Phong lại thông minh đến vậy. Chỉ chưa đầy 1 ngày mà đã điều tra ra tất cả mọi việc. Là ông ta quá khinh thường anh rồi.

“còn có lần sau???? Tôi nghĩ ngày mai ông ko cần phải đến công ty nữa. Ông bi xa thả” lời nói của anh nhẹ như gió thoảng qua

“giám đốc Doãn, anh không thể đối xử như vậy với tôi. Dù gì tôi cũng cống hiến không ít cho công ty. Anh không thể tuyệt tình như vậy” ông Ngô cố gắng lấy lá bài cuối cùng để cầu xin anh

“chính vì ông đã làm không ít việc cho công ty nên tôi đã không tống ông vào tù là may lắm rồi đây.” anh khinh bỉ nhìn ông ta rồi lại tiếp tục mở lời răn đe “tôi hy vọng những người ngồi ở đây hãy nhìn giám đốc Ngô mà lấy làm bài học cho mình. Đây là lần đầu nên tôi tha, còn tiếp diễn thì các người tự biết hậu quả ra sao rồi đây. Cuộc họp kết thúc”

“Doãn Minh Phong, mày là thằng máu lạnh, tao sẽ nhớ mối thù này” ông ta điên cuồng gào thét khi thấy bóng dáng Minh Phong khuất dần sau cánh cửa.. Tất cả mọi người trong phòng họp không ai dám lên tiếng bênh vực ông ta. Họ sợ sẽ mất bát cơm ăn nên tình nguyện làm rùa rụt cổ.

.....

“giám đốc Doãn, đây là tài liệu điều tra về Doãn phu nhân, tất cả tôi đã ghi rất đầy đủ. Còn có cả ảnh. Mời anh xem” trợ lý Kỳ cung kính đưa tài liệu điều tra về bà Như Ý cho Minh Phong

Anh ko hề ngẩng đầu nhìn trợ lý của mình, các ngón tay vẫn rất thuần thục mà thao tác trên máy tính, chỉ buông mỗi câu như không hề quan tâm đến tập tài liệu đó “để trên bàn cho tôi”

“vâng thưa anh”

“còn chuyện gì nữa ?” thấy trợ lý vẫn đứng nguyên tại chỗ, Minh Phong bèn hỏi

“giám đốc, ko biết tôi có nên nói chuyện này với anh không?”

“anh bắt đầu rụt rè từ bao giờ vậy? ko giống với tác phong làm việc hàng ngày gì cả. có gì thì mau nói ra đi”

“vâng, lúc 3h chiều nay, Doãn phu nhân sẽ hẹn gặp chủ quản khu chung cư để tiến hành sang tên căn hộ đó..... ”

“anh làm rất tốt. Không còn việc gì nữa, anh ra ngoài đi”

“vâng thưa giám đốc”

Ngay khi trợ lý Kỳ rời khỏi phòng giám đốc, lúc này Doãn Minh Phong mới từ từ đưa tay cầm lấy túi tài liệu mở ra. Quả nhiên như anh dự đoán, thì ra bà ta giấu ngấm sang tên căn hộ cao cấp mà bố anh mua tặng hồi năm ngoái cho người ngoài. Tiếp tục dở những trang sau, điều anh không thể tin nổi vào mắt mình đó chính là người đứng tên mới của căn hộ lại là Phùng lập Nguyên. Hóa ra bà ta có con riêng ở ngoài, thảo nào mấy ngày hôm nay bà ta luôn vắng mặt ở nhà thì ra là nén ra ngoài gặp thằng đó. Không nghĩ tới Phùng Lập Nguyên lại chính là con của bà ta, lại là người yêu của Hải Lam. Thật

ngoài dự đoán của Minh Phong. Xem ra là ông trời muốn thử trí thông minh của anh đây.

Minh Phong ngồi trong phòng làm việc tĩnh lặng mà suy tính, tay anh ko biết từ lúc nào đã bóp lát nhưng tấm ảnh mà trợ lý đưa tới.

Bỗng anh đứng thẳng người dậy, cầm lấy áo vest vắt trên ghế khoác lên người, nhanh chóng rời khỏi phòng làm việc. Vừa nãy là trợ lý có nhắc cho anh biết, 3h chiều nay bà ta sẽ tiến hành giao dịch, anh phải chặn nó lại mới đc. Vừa đi anh vừa rút điện thoại ra mà phân phó “ phong tỏa toàn bộ tài khoản đứng tên Diệp Như Ý cho tôi. Kê cả nhà cửa, xe hơi, thẻ hội viên. ....”

.....

Chiếc xe phanh kết 1 cái giữa sân biệt thự, Minh Phong mặt thần nhiên mà bước xuống đi vào nhà chính. Cùng lúc đó, Diệp Như Ý đang hót ha hót hải chạy xuống lầu đi về hướng cửa

“Minh Phong, sao con lại về giờ này?.....chẳng phải bây giờ con nên ở công ty sao?” bà Như Ý nhìn Minh Phong xuất hiện đường đột tại chính giữa cửa thì hoảng hốt. Tim bà đập tình thịnh ko sao mà bình ổn lại được.

“sao vậy??? Di thấy chán ghét lắm khi nhìn thấy tôi đúng ko? Làm gì mà mặt khó chịu thế kia?”

“mẹ không có. Sao mẹ lại chán ghét con chứ. Con là con trai của mẹ mà” Bà Như Ý cố gắng bình tĩnh trước anh

“con??? Diệp Như Ý, bà đừng có giả thói đạo đức giả trước mặt tôi.” Minh Phong cười chế nhạo lời nói của bà. Thật buồn cười, bà ta mà coi anh là con sao? Họa diên anh mới tin

“Phong, sao con có thể ăn nói như vậy với mẹ chứ? Tuy mẹ không sinh ra con. Nhưng suốt 20 năm qua thử hỏi có ngày nào mẹ đối xử tệ bạc với con ko?” bà rung rung nước mắt

Nhìn thấy bà ta chuẩn bị khóc làm Minh Phong cảm thấy chán ghét và chướng mắt vô cùng.

“chẳng phải vì đồng tài sản khổng lồ của ba tôi mà bà giả nhân giả nghĩa hay sao? Tôi nói cho bà hay, bà có thể che mắt đc ba tôi nhưng đừng hòng qua mặt đc tôi” Minh Phong ko tiếc lời lăng nhục bà

“con. ....” bà ko còn lời nào để nói đc với anh. Minh Phong luôn thành kiến với bà, 20 năm qua nó luôn tìm đủ mọi cách để chọc giận bà nên bà đã quá quen. Chính vì vậy mà lần này bà cũng ko chấp nhận gì với anh.

Nghĩ vậy bà ko nói lời nào liền thẳng bước nhanh ra cửa

Nhìn bà ta phớt lờ lời nói của mình, Minh Phong gầm lên giận dữ “Diệp Như Ý, bà đứng lại cho tôi”

Nhưng bà ko vì sự tức giận của anh làm cho hoảng loạn mà vẫn tiếp tục bước đi. Minh Phong vô cùng căm uất, nhưng anh vẫn bình tĩnh mà ném 1 câu khiến bà Như Ý đứng tim tại trận

“bà vội vội vàng vàng như vậy là đi gặp Phùng Lập Nguyên sao? “

“.....”

“sao?có phải tôi nói trúng tim đen rồi ko? Bà nhân lúc ba con tôi vắng nhà nên ra ngoài gặp con riêng, định đưa hết tài sản nhà này cho nó sao? .....Phùng Lập Nguyên – con thứ ba của Phùng Cát và Diệp Như Ý. Anh trai cả Phùng Lập Tài đi tù về tội hiếp dâm trẻ vị thành niên, anh trai thứ 2 chết do tai nạn giao thông. Phùng Cát rệu rề chờ bạc. Vợ vì ham giàu mà ko tiếc tình máu mủ bỏ đứa con đứt ruột đẻ ra để 1 mình hưởng vinh hoa phú quý.....Thế nào? Những lời vừa rồi có làm bà nhớ ra điều gì ko vậy” Minh Phong tiếp tục tấn công, dồn bà Như Ý vào bước đường cùng.

“Minh Phong, con đang nói gì vậy, mẹ ko hiểu?” bị bắt quả tang khi làm việc xấu bà Như Ý ko khỏi hoảng loạn, đầu óc quay cuồng

“haha....Đến nước này mà bà vẫn còn giả bộ ko biết gì trước mặt tôi sao? Đã vậy tôi cũng không ngại nói cho bà hay, bà đừng có mơ là đem 1 xu nào của nhà họ Doãn đưa cho đứa con hoang kia. Tôi đã phong tỏa toàn bộ tài khoản của bà, để xem bà lấy gì ra mà chuyển căn hộ kia cho thằng đó.”

“con. ....”

“bà yên tâm, tạm thời tôi sẽ không nói với ba tôi những việc làm dơ bẩn của bà. Nhưng bà đừng có nghĩ là tôi sẽ bỏ qua cho bà, tôi là vì An An mà để cho bà 1 con đường sống. tôi không hy vọng con bé sẽ phải sốc khi biết mẹ mình là 1 người đàn bà thủ đoạn như vậy. bà nhớ lấy những lời này cho tôi”. Anh thật muốn ngay lập tức bóp chết bà ta ngay tại chỗ này. 1 người đàn bà bỏ chồng, bỏ con chạy theo tiền bạc thử hỏi có đáng khinh bỉ không cơ chứ. Nếu không phải vì nghĩ cho Doãn An An – em cùng cha khác mẹ với anh thì anh đã không lưu tình mà hạ thủ.

Nói rồi Minh Phong mặt lạnh lùng đi ngang qua bà Như Ý đang chôn chân ở cửa mà trở về công ty

Chương 10: Chia Tay

Tiết cuối cùng cũng đã trôi qua, ngồi trong giảng đường mà tâm hồn Hải Lam cứ treo ngược lên cành cây. Sau khi thức trắng 1 đêm suy nghĩ, mắt sưng phồng lên như 1 quả mận chín thì Hải Lam cũng đưa ra quyết định cuối cùng cho bản thân. Cô sẽ từ bỏ Lập Nguyên. Có lẽ cô và anh có duyên nhưng không có phận. Mặc dù cực rất không muốn, nhưng vì ba, Hải Lam tình nguyện hy sinh hạnh phúc cả đời để lấy Minh Phong.

Cô bước những bước chân gần như siêu vẹo ra ngoài cổng trường cùng mấy người bạn. Trông Hải Lam tiêu tụy đi rất nhiều, chẳng giống với Hải Lam hồn nhiên, tinh nghịch của mọi hôm gì cả

“xem ai đến này. Lam Lam, bạch mã hoàng tử của cậu đến đón cậu kia.hahaha” cả lũ bạn Hải Lam khi thấy Lập Nguyên thì bắt đầu trêu chọc cô

Hải Lam đang mải suy nghĩ vu vơ, nghe mấy đứa bạn nói thế liền ngược khuôn mặt sưng húp lên nhìn về phía Lập Nguyên

“Lam” nhìn thấy cô Lập Nguyên mừng quýnh cả lên

“anh tới rồi đấy à” thực sự cô ko giám nhìn vào ánh mắt chân tình kia của anh. Cô ko biết phải bắt đầu như thế nào để nói lời chia tay với anh. Bọn họ yêu nhau đã 1 năm, có rất nhiều kỷ niệm đáng nhớ, thậm chí họ từng nói cho nhau về tương lai của 2 đứa. cứ nghĩ đến đó thôi là cô ko sao kìm ợc nước mắt

“Lam, em sao vậy? sao lại khóc?” Phùng Lập Nguyên nhìn vào đôi mắt ngập tràn nước mắt của cô mà thấy đau lòng. Anh dang tay ôm chặt cô vào lòng, nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của cô mà quan tâm săn sóc. Nhìn cô gầy đi nhiều quá, liệu có phải ba cô lại bắt cô lấy tên nhà giàu kia. Nghĩ vậy tim anh ko khỏi bất an. Ngày hôm nay, anh đã xin nghỉ việc hẳn ở siêu thị rồi đến cổng trường cô đứng đợi rất lâu để báo 1 tin vui đồng thời cũng là muốn nhanh chóng báo cô đưa mình về nhà ra mắt ba cô.

Được sự nâng đỡ của bà Như Ý mà Lập Nguyên đã xin được vào làm quản lý công ty chế tác trang sức Cao Cường, công việc mới này hoàn toàn nhẹ nhàng không phải bê vác như trước kia mà lương lại khá cao. Chính vì vậy mà anh có thể đường hoàng mà đến gặp “nhạc phụ tương lai” mà không thấy hổ thẹn.

Từ lúc nhìn thấy cô bị người đàn ông tên Doãn Minh Phong kia cướp đi khỏi tay anh, thì sự sợ hãi ko có được cô càng trở lên lớn dần. anh phải nhanh tay hơn tên kia 1 bước nếu ko anh sẽ tuột mất cô, để tuột cái gia tài bạc tỷ nhà cô mất.

“em ko sao, chỉ là bụi bay vào mắt thôi. ....Mà sao anh lại đến đây tầm này, anh không phải đi làm sao?” cô chớp chớp đôi mắt ướt nhìn anh hiếu kỳ

“anh thôi làm ở đó rồi”

“sao? Sao lại thôi. Nghỉ làm ở đó anh lấy gì mà sống, lấy tiền đâu mà đóng học phí chứ” Hải Lam ko hiểu Lập Nguyên đang suy nghĩ gì nữa

“anh tìm được công việc mới rồi. lương cao hơn chỗ cũ rất nhiều” anh vui sướng mà khoe với cô

“việc mới???? ở đâu vậy???sao chẳng nói gì cho em biết cả”

“đi, chúng ta đi ăn đã rồi từ từ anh sẽ kể cho em” anh kéo tay cô ra khỏi cổng trường, bắt lấy 1 chiếc taxi

Nhà hàng Ý – một trong những nhà hàng sang trọng và đắt đỏ bậc nhất thủ đô. Nơi đây chỉ những đại gia lắm tiền mới đủ hào phóng mà đặt chân đến, còn dân đen thì có làm cả 1 năm cũng không đủ tiền lui tới chỗ này. Thiết kế bên trong nhà hàng là không gian mở nên khi khách hàng tới đây có thể thỏa thích mà ngắm nhìn cảnh thiên nhiên bên ngoài.

Chiếc xe taxi đỗ trước nhà hàng, Lập Nguyên rất ga lăng mà mở xe cho Hải Lam. Sau khi bước xuống xe cô ko khỏi kinh ngạc, sao anh lại đưa cô đến đây. Đây là nhà hàng nổi tiếng, giá rất đắt. Ba cô hay đưa cô đến đây ăn nên cô rất quen với nhà hàng này, thậm chí nhân viên ở đây cũng khá quen mặt cô.

“Lập Nguyên, chúng ta đến quán ăn khác đi, chỗ này....” Hải Lam e dè mà nói

“sao vậy? đã đến đây rồi còn đi đâu nữa, anh nghe nói đồ ăn ở đây rất ngon, nào chúng mình vào đi em, anh sẽ đãi em món ngon nhất ở đây” anh nắm chặt bàn tay cô mà kéo vào

“nhưng.....” cô ko dám nói đồ ăn ở đây rất đắt, sợ bị anh hiểu lầm là mình coi thường anh

“đừng lo, anh có tiền” biết cô đang lo lắng vấn đề tiền bạc, Lập Nguyên liền giải tỏa giúp cô

"anh lấy ở đâu ra nhiều tiền như vậy chứ?" cô ko nhịn nổi tò mò, trong mắt mà nhìn

"Bí mật"....."đừng nhìn anh như thế, đây là tiền anh tự sức mình kiếm dc, không lấy cắp của thiên hạ đâu"

"thật sự.....thôi mình vào đi anh" suy nghĩ 1 lát thì Hải Lam cũng miễn cưỡng cùng anh bước vào.

.....

"Hải Lam đến đây à. Lâu rồi không thấy em và ba đến đây ăn. Bọn chị nhớ 2 ba con lắm đó nhen" chị chủ nhà hàng Ý ngay khi thấy Hải Lam bước vào nhà hàng thì tươi cười chào đón

"vâng. Đạo này ba em bận quá" cô cũng đáp lại nụ cười lịch thiệp với chị chủ

"ai da. Xem em đi với ai thế này. Bạn trai hả. Trông cũng được đấy. Nào lại đây ngồi đi các em. phục vụ sẽ tới ngay bây giờ" chị chủ nhà hàng cứ nhìn chằm chằm vào Lập Nguyên, thấy cậu ta ăn mặc bình thường thì hơi ái ngại. nhưng nghĩ cậu đi cùng Hải Lam nên lại thôi. ...

"vâng" cô trả lời rất bé, ko dám tự tin mà giới thiệu anh, vì chẳng mấy giờ nữa thôi anh sẽ ko còn là người yêu của cô nữa

"hình như em là khách quen ở đây?" ngay khi ngồi xuống ghế, Lập Nguyên hơi tò mò mà hỏi. Vừa rồi thấy ánh mắt khinh người của bà chủ nhà hàng làm anh rất tức giận. chắc có lẽ chị ta nghĩ anh đang ăn bám theo Hải Lam. Anh cảm thấy lòng tự trọng bị xúc phạm ghê ghớm.

"ah.....không, em chỉ mới đến đây có 1 lần" Hải Lam nói dối anh. Cô biết anh là đang nghĩ gì. ...

"thế ah. Vậy mà anh tưởng..." nghe vậy nổi bức xúc trong anh đã vơi đi phần nào.

"mình gọi đồ ăn đi anh,.....cho tôi 2 phần ăn bít tết" Hải Lam quay ra phục vụ chuyển hướng đề tài

"uh"

"anh mau nói công việc mới là gì đi. Làm sao lại xin được vậy?" khi 2 người đang ngồi ăn thì Hải Lam hỏi lại chuyện ban nãy. Cô định nói tới chuyện kia, nhưng nhìn gương mặt tràn đầy hạnh phúc của anh lại làm cô chùn bước. Thôi cứ vui vẻ với anh ấy nốt hôm nay vậy, đợi đến lúc anh đưa mình về nhà thì cô sẽ nói. Có như vậy cô mới ko phải đau lòng mà nhìn anh khổ sở.

Nhắc đến công việc mới đúng là làm cho Lập Nguyên vui vẻ hẳn lên anh ta cứ thao thao bất tuyệt mà ko chú ý đến Hải Lam chẳng "thèm" để lọt tai câu nào " Tuần tới anh sẽ chính thức đi làm cho công ty Cao Cường. Tháng trước công ty họ có đăng tin tuyển quản lý nên anh đã đăng ký vào đó. Trải qua đợt kiểm tra năng lực vừa rồi họ thấy anh rất có tố chất lãnh đạo và năng lực vượt trội nên chính thức mời anh đến đó làm. Em xem đây có phải là cơ hội tốt quá không??? Anh sẽ làm việc thật chăm chỉ để sau này chúng mình không phải thiếu thốn gì cả. Anh tính rồi, 3 ngày nữa anh sẽ đến nhà em để ra mắt ba em, rồi sẽ đưa em về bên nhà anh giới thiệu họ hàng. 2 tuần nữa chúng mình tổ chức đám cưới dc không em?"

Lập Nguyên kể 1 thôi 1 hồi mà ko thấy Hải Lam ý kiến gì liền khua khua tay trước mặt cô " Lam, từ nãy đến giờ em có nghe anh nói gì ko đấy?"

"hà? vâng vâng cứ như vậy đi anh" Hải Lam chột tính con mèo

"em đồng ý sao? Hay quá, anh sẽ lo hết mọi chuyện, em không cần phải làm gì cả, cứ ngoan ngoãn mà sắm vai cô dâu hiền đi nhé" Lập Nguyên mừng như điên khi cô lại dễ dàng đồng ý nhanh như vậy. Anh còn tưởng cô sẽ lại viện cớ như lần trước....

"vâng" đầu óc Hải Lam vẫn đề ý tới chuyện kia mà ko biết anh đang nói gì, chỉ trả lời cho có lệ

"nào, ăn nhiều 1 chút, đạo này trông em gầy quá" Lập Nguyên săn sóc Hải Lam từng tý 1. Bây giờ anh đang hạnh phúc hơn lúc nào hết. Chỉ chưa đầy có mấy ngày, anh có việc làm mới, lương cao, giờ lại thêm Hải Lam đồng ý lấy anh. Có lẽ là ông trời đã nghe được lời thỉnh cầu của anh.haha... vậy là Phùng Lập Nguyên ta sắp đổi đời rồi. ...haha

"vâng" Hải Lam chỉ biết trả lời mỗi từ vâng y 1 như con robot

"giám đốc Doãn lần họp tác này hy vọng rằng 2 công ty chúng ta sẽ thành công ngoài dự kiến. Nào mời anh vào trong, tôi đã đặc biệt đặt 1 bàn vip ở đây để tiếp đãi anh." Vị đối tác của tập đoàn Doãn thị mỉm miệng không ngớt mà lấy lòng Minh Phong.

Lần này, tập đoàn Doãn thị mở rộng thị trường nên đã chọn công ty Cao Cường làm đối tác chính trong việc chế tạo ra các mẫu sản phẩm mới tung ra ngoài thị trường.

"tôi cũng hy vọng như vậy" lúc nào Minh Phong cũng thế, trong lòng anh luôn lãnh đạm, uy nghiêm rất có khí thái của nhà lãnh đạo tập đoàn lớn

"mời anh"

"ko cần khách khế" Minh Phong theo hướng tay của vị đối tác bước vào trong. Nhưng vừa bước được mấy bước thân thể anh bởi vì hình ảnh trước mặt mà trong nháy mắt trở lên cứng ngắc. Trịnh Hải Lam đang "tình chàng ý thiếp" với 1 gã trai lạ. Vì hắn quay lưng về phía Minh Phong nên anh ko nhìn thấy mặt.

Không hiểu sao trong lòng Minh Phong lại dâng lên mùi vị dấm chua khi nhìn thấy cảnh vừa rồi. Người đàn bà trời đánh kia thật ko biết tốt xấu gì hết, hôm trước cô ta vẫn còn ở dưới thân anh rên rỉ không ngừng mà giờ lại ở đây dờ dỗi "ơng bướm". Anh muốn ngay bây giờ đến chỗ cô mà thẳng tay lôi

đi, giáo huấn thêm 1 trận nữa.

“giám đốc Doãn , Mời” Thấy Minh Phong dừng bước, vị đối tác lại tiếp tục mở lời

Minh Phong không nói gì, thuận theo sự chỉ dẫn mà đi, nhưng đôi mắt tràn đầy lửa nóng của anh đang chăm chú nhìn chăm chăm vào Hải Lam

Bàn bên kia

“trông em kia, mãi nghĩ gì mà đến lỗi dính cả rau lên mặt mà cũng ko biết. trông giống con mèo lười quá đi” Lập Nguyên vừa nói vừa lấy giấy nhệ nhàng lau khuôn mặt cô. Mà hành động yêu thương vừa rồi của anh làm khuôn mặt Hải Lam khẽ ửng hồng. Cô nở nụ cười gió xuân khiến trái tim Lập Nguyên ngây ngất.

Bàn bên này con người đen thâm u không hề chớp của Doãn Minh Phong ko biết đã sôi máu từ lúc nào, tay anh siết chặt vào tấm khăn trải bàn, nghiêng rặng nghiêng lợi mà nhìn đôi nam nữ đang ái ân với nhau kia

“giám đốc Doãn, có phải đồ ăn ở đây ko hợp khẩu vị với anh ko? Để tôi kêu người làm món khác cho anh” vị đối tác thấy khuôn mặt Minh Phong hầm hầm thì tưởng anh khó chịu với đồ ăn của nhà hàng nên rất lo sợ. Ông ta sợ nếu làm mất lòng anh thì bản hợp đồng kia có nguy cơ sẽ bị hủy. Đến lúc đó chẳng phải công ty ông ta sẽ mất khoản lời lớn sao. Nên ông phải ra sức mà cung phụng “vị hoang đế” khó tính này mới đc

“ko cần” Minh Phong lạnh giọng nói mỗi câu ngắn ngủn, ko đầu ko đuôi gì hết

“vâng” vị đối tác vã hết cả mồ hôi. Có lẽ phục vụ vua cũng ko đến nỗi phải thấp thỏm lo âu như thế này.

“Lam, em nghĩ xem, kết hôn rồi chúng mình sẽ đi nghỉ tuần trăng mật ở đâu? Anh nghĩ chúng mình nên đến Hawoai. Nghe nói nơi đấy rất đẹp. em thấy được ko?” Lập Nguyên đã rời khỏi chỗ ngồi cũ mà di chuyển đến sát bên cô ní non. Anh ta nhéo nhéo cái má Hải Lam mà cung nựng. Từ bé đến giờ anh ta chưa được đi ra nước ngoài bao giờ nên rất muốn đc nhân cơ hội này mà vui chơi cho đã. Dù sao ba Hải Lam rất nhiều tiền, chắc 1 chuyến Hawoai 10 ngày sẽ chẳng là gì đối với ông ta.

Minh Phong không thể chịu đựng thêm đc nữa, bàn tay 5 ngón ko hện mà hằn lên tấm khăn trải bàn kêu “rầm” 1 cái. Anh ko để ý là mình đang đi làm ăn với đối tác mà đứng dậy

“xin lỗi, tôi còn có chút việc, ông có thể về trước”

“nhưng.....” Vị đối tác giật bắn cả mình trước hành động vừa rồi của anh.

“việc hợp tác vẫn tiến hành như trong hợp đồng” anh nói 1 câu đủ để vị đối tác kia hiểu, liền ngay sau đó bước đôi chân thon dài đi về phía đôi “gian phu dâm phụ” kia

“anh nói gì vậy? Tuần trăng mật nào cơ?” Hải Lam mơ hồ không hiểu Lập Nguyên đang nói gì. Gì mà trăng mật, Hawoai. ....Cô còn đang đau đầu không biết phải nói lời chia tay với anh như thế nào cho êm thấm nhất thì anh lại nói chuyện không đâu. Đúng là dở khóc dở cười quá đi mất. ....

“Lam.....em.....” Lập Nguyên gất lên với cô

“Xem ra tôi tới không đúng lúc rồi.” Khóe miệng của Minh Phong ẩn chứa ý cười tà mà châm chọc. Vừa tới nơi thì nghe được Phùng Lập Nguyên gất lên với cô làm cho tâm tình của anh hết sức phẫn chấn. Xem ra là bọn họ là đang “chiến tranh” với nhau. Vậy anh phải góp sức mà phá đám mới được.

Mà Hải Lam đang “ngủ mê”, nghe được giọng nói kia liền ngẩng đầu lên, ngay lập tức cô bắt gặp cái nhìn lạnh thấu xương của Minh Phong làm cho cô hòng run lên tựa hồ như sắp nghev lại “anh. ....sao lại ở đây???” Thằng cha này cứ như ma ám mình vậy? Có khi ngay ngày mai cô phải tìm một ông thầy pháp mà trừ tà mất. Cô không ngừng lăm bắm mà rủa anh.

“ Sao tôi lại không được đến đây?” Minh Phong không ngó ngang gì đến lời nói của cô mà hỏi vặn lại.

“Xin lỗi, hiện tại tôi và bạn gái đang có chút chuyện cần phải nói. Anh làm ơn có thể không ở đây mà làm phiền chúng tôi có được không?” Lập Nguyên khi nhìn thấy Minh Phong thì nhận ra anh ngay. Anh ta làm sao có thể quên được Doãn Minh Phong chứ. Có hóa thành tro anh ta cũng nhận ra. Thù “cướp” bạn gái lần trước anh ta vẫn ghi trong sổ nợ kia kia.hừ.....

“Biết làm sao đây? Tôi bây giờ lại thích làm phiền người khác bàn chuyện..... Có thể ngồi không?” Minh Phong mặt dày ba thước, không cho Phùng Lập Nguyên cơ hội phản kích liền kéo ghế mà ngồi rất thán nhiên. Anh muốn xem Trịnh Hải Lam và hấn ta còn giám ở trước mặt anh mà tính tứ đến đâu?

Lúc đầu Minh Phong chỉ định tới đây để lòi Hải Lam đi, nhưng nhìn thấy người cô nói chuyện cùng lại là Phùng Lập Nguyên thì anh lại muốn nán lại mà “chơi” cùng họ. Trong mắt Minh Phong, Phùng Lập Nguyên là kẻ thù không đội trời chung kể từ khi anh biết được mẹ đẻ anh ta chính là mẹ kế anh. Cuộc đời nhiều khi cũng thật oái oăm. Năm xưa là bà ta cướp mất ba từ tay mẹ con anh thì ngày hôm nay anh cũng sẽ dùng chính cách cũ mà “cướp” lấy Trịnh Hải Lam từ trong tay Phùng Lập Nguyên. Anh muốn cho bà Như Ý sống không bằng chết, cả quãng đời còn lại phải sống trong nhục nhã và đau đớn.

“Anh.....thật bất lịch sự” cả Hải Lam và Lập Nguyên cùng chỉ tay vào mặt Minh Phong mà đồng thanh mắng.

“haha....tôi mất lịch sự??? Vậy xin hỏi??? .....Các người ở nơi công cộng mà ôm ôm ấp ấp thì gọi là gì hả?” anh nở nụ cười hơi lạnh đậm chiếu thẳng ánh mắt lạnh giá vào bọn họ.

Hải Lam hoàn toàn bất lực trước người đàn ông này. Anh luôn bá đạo, luôn ngang tàng khiến cô đầu hàng vô điều kiện.

Phùng Lập Nguyên thấy thái độ Minh Phong coi thường lời nói của mình thì không còn giữ được bản chất “trai hiền” vừa nãy nữa, anh ta trừng mắt nhìn Minh Phong “anh cố tình gây sự với chúng tôi là có ý gì? Tôi và Lam là người yêu của nhau thì làm chuyện đó có gì là lạ. Đề nghị anh rời khỏi đây, nếu không tôi sẽ không khách khí mà gọi bảo vệ tới lôi anh ra”

Nghe khẩu khí “lớn mật” của Phùng Lập Nguyên khiến Minh Phong không khỏi cười nhạo báng, cất giọng nói lạnh lùng không một tia tình cảm “nghe anh gọi vợ tôi có vẻ thân mật quá nhỉ? Anh nói hai người yêu nhau sao? Vậy sao cô ấy nửa đêm còn bò lên giường tôi mà đòi hỏi chứ?”

“Doãn Minh Phong....anh thật vô liêm sỉ” Trình Hải Lam nhìn từ nãy đến giờ mới lên tiếng. Ánh mắt cô lạnh lùng mang theo sự tức giận mà liều mạng nhìn anh. Anh ta sao có thể ở chỗ này, không một chút giữ thể diện cho cô mà đi nói chuyện đó với Phùng Lập Nguyên chứ. Thật bỉ ổi....

Lời nói của Minh Phong làm cho Phùng Lập Nguyên cảm thấy một trận trời đất choáng váng, anh ta điên cuồng quay sang Hải Lam, siết chặt lấy cánh tay cô, bức cô phải ngẩng đầu lên mà nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Lam....lời hắn nói không phải sự thật đúng không? Hắn là đang bịa chuyện phải không em? Lam.....”

“a.....đau quá” bị Phùng Lập Nguyên bóp chặt 2 bả vai làm Hải Lam đau nhức mà rên khê lên “Nguyên.....anh hãy bình tĩnh nghe em giải thích. Thực ra đó chỉ là tai nạn ngoài ý muốn...em...em thực sự.....” Hải Lam cúi gầm mặt, nước mắt thi nhau mà rơi xuống sàn nhà.

“Lam....nói như vậy là em thừa nhận em và hắn ta đã làm chuyện đó???em....em sao có thể đối xử tàn nhẫn như vậy với anh được chứ? Em nói đi...nói đi Trình Hải Lam” Phùng Lập Nguyên như một con chó ngọ mà bầu mạnh hơn các đầu ngón tay vào vai Hải Lam không ngừng lắc người cô. Anh ta không thể chấp nhận được sự thật phũ phàng này. Một năm qua bọn họ yêu nhau, dù anh ta rất muốn tiến xa hơn nữa giới hạn của những nụ hôn và cái nắm tay nhưng anh ta đã cố kiềm chế để làm một “tên thái giám” không động vào cô. Anh ta muốn mình trong mắt cô phải là một người đàn ông đáng tin tưởng và chung tình. Vậy mà cô lại leo lên giường cùng tên đàn ông họ Doãn kia. Thử hỏi có lỗi nhục nhã đau đớn nào sánh nổi không. Hắn hận cô....hận tên đàn ông kia....

“Nguyên.....em xin lỗi.....em xin lỗi.huhu” Hải Lam không biết nói gì hơn ngoài việc xin lỗi ra.

Nhìn 2 người trước mặt đang “diễn cảnh khóc lăm li bi đát” làm cho Minh Phong chướng mắt mà cười khinh bỉ. Phùng Lập Nguyên ngoài mặt thì tỏ ra tao nhã, thanh cao nhưng thực chất bên trong toàn là tâm địa đen tối. Hắn ta nhìn là biết bám lấy Hải Lam chỉ vì tiền của nhà cô. Mà Hải Lam thì lại ngây thơ trong sáng quá mức bình thường.

“Các người gào khóc từ nãy đến giờ đã đủ chưa??? Nếu đủ rồi thì buông nhau ra đi. Đừng có ở trước mặt tôi mà diễn trò nhằm chán rẻ tiền như vậy” ánh mắt anh lóe lên một tia giễu cợt.

Hải Lam khóc chán chê, đôi mắt vốn đã “xấu xí” giờ lại càng thâm hại hơn. Cô quay người về phía Minh Phong nhìn với cái nhìn đầy thù hận, nghiêng rãnh nghiêng lại như thể sắp nuốt chửng anh vào bụng. Cô rời khỏi cái nắm chặt của Phùng Lập Nguyên mà tiến về phía anh, vung tay lên thẳng hướng nhắm trúng khuôn mặt điển trai của Minh Phong mà tát một phát....Nhưng cánh tay cô đang di chuyển với vận tốc cực đại thì phanh đứt dây giữa không trung bởi Minh Phong đã đoán được ý đồ của cô mà đứng phắt dậy bắt lấy cánh tay yếu mềm kia.

“Định mưu sát chồng mình sao bà xã???”

“Buông...tôi giết chết anh...giết chết anh” Hải Lam dẩy dẩy cánh tay bị anh nắm chặt mà không ngừng hét lên. Cô bây giờ cũng điên rồi, thật muốn cầm dao mà đâm anh một phát cho chết luôn. Sao lúc nào anh cũng phá hỏng chuyện đại sự của cô chứ. Hôm nay cô muốn nói chia tay với người mình yêu một cách lạnh lẽo cũng không xong.

“Anh chết rồi thì ai sẽ nuôi đứa con trong bụng em đây? Đừng tức giận, kéo làm kinh động đến con bây giờ” Minh Phong trở mặt rất nhanh, kéo cô vào lòng mà dỗ dành....Vừa nãy còn lạnh lùng mà giờ đã ngọt sớt anh em em với cô.

Phùng Lập Nguyên giờ lại thành kẻ thứ ba đứng ngoài cuộc nhìn hai người kia ái ân với nhau. Nghe Doãn Minh Phong nói đến đứa nhỏ trong bụng Hải Lam, hắn không khỏi chau mày mà nhìn xuống dưới cái bụng phẳng lì của cô. Họ còn có cả con với nhau rồi nữa cơ à. Vậy suốt thời gian qua cô xem anh là cái gì? Cô là đang bồn chồn với tình yêu của anh ta sao? Anh thật hối hận vì đã nhân từ trong suốt một năm qua. Đã để cho Doãn Minh Phong kia hãm hại tất cả của mình. Phùng Lập Nguyên không do dự mà dương nắm đấm lên thẳng một đường quẹt vào mặt Doãn Minh Phong

“BUP”

Minh Phong do mất cảnh giác nên không kịp né tránh cú đấm vừa rồi của Lập Nguyên. Anh mất thăng bằng mà buông Hải Lam ra, lùi ra sau 1 bước, nhưng không may vấp phải thành ghế mà ngã xuống khiến cho cánh tay bị thương không nhẹ. Vài giọt máu theo khóe miệng mà chảy ra.

“Lập Nguyên, anh điên rồi” Hải Lam thấy Minh Phong ngã xuống vì cú đấm không chút lưu tình của Lập Nguyên thì hoảng hốt la lên. Cô không nghĩ anh lại dùng cách côn đồ như vậy mà đánh người ở nhà hàng sang trọng thế này. Mặc dù cô rất ghét Minh Phong, muốn anh phải bị báo ứng, nhưng không hề nghĩ tới sẽ sử dụng cách giang hồ mà trả đũa anh. Thực sự trong mắt cô cách đó thật hèn hạ....

Hải Lam không đắn đo, quỳ gối xuống đỡ Minh Phong đứng dậy, quan tâm hỏi “anh không sao chứ?”

“Anh không sao” anh vỗ vỗ tay cô cười nhẹ.

Minh Phong đứng dậy, chỉnh chỉnh lại áo, đôi mắt nhìn coi thường mà túm lấy cổ áo Lập Nguyên “củ đấm này tôi sẽ để nợ lần sau”, nói xong anh hất mạnh anh ta ngã xuống ghế. Không phải anh không đánh nổi anh ta mà chỉ bởi anh cũng không muốn ở chỗ này mà gây lộn đánh nhau. Anh muốn cho Hải Lam thấy đâu mới là con người thực của Phùng Lập Nguyên.

Hải Lam với lấy hộp giấy ăn trên bàn, lau vết máu dính trên miệng Minh Phong. Cô không biết tại sao mình lại trở nên dịu dàng như thế với anh. Nhưng nhìn anh bị thương cô không thể trơ mắt ra mà coi như không biết. Tận sâu ở một góc nào đó trong trái tim cô luôn cảm thấy hơi nhói đau khi nhìn thấy Minh Phong bị đánh ngã.

Lập Nguyên thành công đánh nén Minh Phong thì hả hê vô cùng. Nhưng khi anh ta nhìn thấy Hải Lam lo lắng cho Minh Phong thì con ghen lại bốc lên.

“Lam... em làm gì vậy... em là đang đau lòng cho hấn sao???”

“Anh im đi... sao anh có thể đánh người vô cớ như vậy được chứ? Minh Phong sai, nhưng anh cũng không được phép làm vậy. Em thật thất vọng về anh quá đấy Lập Nguyên”

“Trình... Hải... Lam... sao em có thể quay lưng về phía anh mà bênh vực cho hấn. Em điên rồi...” anh ta gào thét điên cuồng. Giờ phút này Phùng Lập Nguyên không còn là một con người nữa, sự ghen tuông, lòng đố kỵ, sự phản bội đã làm cho anh ta mất hết tính người.

Anh ta tiếp tục giơ nắm đấm hướng về Minh Phong mà đánh úp lần hai.

Xong lần này Minh Phong đã đề cao cảnh giác với kẻ địch tấn công. Đang định tránh cú đánh của Phùng Lập Nguyên thì Hải Lam quay người ôm trằm lấy Minh Phong ngã nhào ra ghế làm cô nắm hấn trên người anh. Có lẽ bởi vì Hải Lam nghĩ Minh Phong lại không đề phòng nên đã từ bỏ ra tay cứu anh.

Phùng Lập Nguyên đánh hụt cú đấm thứ hai thì hơi chới với nhưng rất nhanh anh ta đã lấy lại thăng bằng mà đứng thẳng dậy. Thấy Hải Lam cứ nằm trên người Minh Phong mà che trở làm lửa giận trong lòng anh ta cứ thế ngùn ngụt cháy lên. Doãn Minh Phong khôn khéo đã phá hỏng hết kế hoạch của anh ta. Anh ta mất hết lý trí mà cầm con dao trên bàn lần thứ ba đâm về phía bọn họ.

Hải Lam kinh sợ mà kêu “á” lên rồi gục đầu vào lòng Minh Phong

Tất cả mọi người chứng kiến cảnh tượng từ đầu đến giờ khi nhìn thấy Phùng Lập Nguyên cầm giao chuẩn bị giết người thì vội can anh ta ra nên Minh Phong và Hải Nam may mắn thoát ra được quý môn quan mà bình an trở về.

Phùng Lập Nguyên bị mấy người bảo vệ túm ra khỏi nhà hàng nhưng vẫn không ngừng gào thét đòi giết Hải Lam và Minh Phong.

Mọi người thấy cảnh đổ máu đã không xảy ra nữa thì thở phào nhẹ nhõm. Họ nhìn đôi bạn trẻ vẫn còn ôm nhau nằm trên ghế thì tán ra không quá rầy...

“em định nằm trên người anh mãi sao?” thấy Hải Lam cứ ôm chặt lấy mình không chịu rời ra làm Minh Phong cảm thấy rất ảm áp. Anh rất muốn bọn họ cứ như vậy mà ôm nhau thật lâu. Nhưng đây là nhà hàng, bao nhiêu con mắt đang nhìn họ cười nói nên anh mới luyến tiếc mà nhắc nhở cô.

Hải Lam mắt nhắm nghiền lại, tay cứ thế ôm eo anh không buông. Chỉ khi anh lên tiếng cô mới từ trong lòng anh ngượng ngùng đứng dậy. Khuôn mặt vốn đã trắng hồng giờ lại hồng thêm hơn nhìn rất giòn gộp búp bê. Cô liếc xéo anh một cái. Anh cũng thật quá đáng, cứ để cô nằm như vậy mà không bảo mình sớm một chút.

“Lập Nguyên đâu rồi?” Hải Lam nhìn xung quanh không thấy anh ta đâu thì hỏi Minh Phong. Nghĩ tới vừa rồi Lập Nguyên cầm con dao định đâm bọn họ mà cô vẫn còn hạnh cả người. Một con người tử tôn, ăn nói nhã nhặn mà sao bỗng chốc lại trở một kẻ sát thủ máu lạnh như vậy được chứ.

“chết rồi” Minh Phong cũng không thừa sức mà quan tâm đến hấn ta

“anh...|”

“đừng có đứng đấy mà trách móc anh. Em có biết vì em mà anh để bụng đói không hả? còn không mau đưa anh đi ăn?” Minh Phong đánh lạc hướng rất nhanh..

“anh có chân thì tự đi mà ăn” Hải Lam giận dỗi với anh. Lúc nào rồi mà còn ở đây đòi ăn chứ. Anh không biết cũng chỉ vì anh mà cô mới ăn được có nửa giò miến bit tét thôi sao. Nghĩ đến bỏ phí món ăn đắt tiền mà cô cảm thấy ghét anh không chịu được.....Cô sốt lòng nhìn đĩa bit tét, hậm hực bỏ đi để mặc anh một mình.

Thấy cô vô tình mà bỏ mình ở đây, Minh Phong vội giữ lấy cánh tay cô mà làm nũng

“nhưng anh đang bị thương mà”

Hải Lam dừng bước, liếc nhìn vết thương của anh thì cũng chẳng có gì, chỉ bé như con kiến vậy mà cũng kêu được. Thật không biết anh có phải đàn ông không nữa. Cô trừng mắt lên với anh định xả cho 1 tràng thì Minh Phong đã thông minh làm mặt xị tỏ vẻ biết lỗi của mình trước cô. Cô chỉ biết bất lực trước cái tính trẻ con của anh quá đi...

“đi thôi” nói mỗi thế rồi Hải Lam vung tay đi trước

“a. ....đau quá” Minh Phong cố tình kêu to lên

“anh sao thế?” nghe tiếng anh kêu đau cô vội chạy đến bên

“chắc có lẽ vừa nẩy đập vào thành bàn nên giờ tay mới đau, a a ” anh già vờ rất giống

“đau lắm sao?” cô nghi hoặc nhìn anh

“uhm”

“anh đi từ từ thôi. Đừng cử động tay nữa, giờ chúng ta đến bệnh viện” Hải Lam đỡ lấy cánh tay bị thương của anh. Minh Phong nở nụ cười chiến thắng...

Bệnh viện

“Tay anh chỉ là va đập nhẹ thôi, không có gì nghiêm trọng cả, chỉ cần bôi thuốc này để bớt sưng là được” bác sỹ sau khi khám tổng quan cho Minh Phong thì đưa ra kết luận.

“cám ơn bác sỹ” Minh Phong đứng dậy chuẩn bị ra ngoài thì trong đầu nảy ra ý tưởng

“bác sỹ, tôi nhờ ông một việc được không?”

.....

“Sao rồi? bác sỹ nói gì?” Ngay khi Minh Phong từ phòng khám bước ra thì Hải Lam quan tâm đỡ anh ngồi xuống ghế mà hỏi thăm

“Ông ấy nói tay anh do va mạnh với vật cứng nên bị rạn xương, phải điều trị nghỉ ngơi một tuần ở nhà mới mau lành bệnh. Ông ấy còn bảo anh không được làm bất cứ hoạt động nào dù là rất nhỏ trong thời gian này kéo ảnh hưởng về sau. Đây là kết quả, em xem đi”

Hải Lam cầm tờ giấy anh đưa mà chăm chú đọc “nghiêm trọng như vậy sao?”

“uhm. Rất nghiêm trọng là đằng khác”

“xin lỗi. ....”Hải Lam cảm thấy áy áy khi anh bị thương. Dù gì cô cũng có phần trách nhiệm.

“Đồ ngốc. xin lỗi gì chứ. ....anh không sao...”

“thế này còn bảo không sao”

“hử”

“anh đói chưa. Em đưa anh đi ăn”

“uhm đói lắm rồi”

“vậy đi thôi”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Lại Từ Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Bẫy Tình

Sau khi bị bảo vệ không một chút thương tình lôi ra ngoài, Phùng Lập Nguyên vẫn như cũ mà la hét không thôi. Mãi đến khi đội giữ gìn trật tự đường phố đến bắt anh ta vì tội gây rối nơi công cộng thì bình yên mới trở lại nhà hàng.

Từ cục cảnh sát đi ra, Phùng Lập Nguyên như kẻ tâm thần bước những bước chân vô định trên vỉa hè mặc bao ánh mắt hiếu kỳ đang nhìn vào hắn, Đáng ra ngày hôm nay phải là ngày hạnh phúc nhất cuộc đời hắn thì giờ nó lại là ngày tăm tối nhất trong suốt 26 năm hắn sống trên thế giới này. Mọi ước mơ, mọi dự tính, khát vọng đời đời bỗng chốc tan thành mây khói. Hắn lại tìm đến rượu để giải sầu, vì giờ chỉ có rượu mới giúp hắn quên đi sự đau đớn nhục

nhà kia, mới giúp hấn không cầm lấy dao mà đâm chết một ai đó.

.....

Kể từ hôm Minh Phong biết được sự thật Phùng Lập Nguyên là con trai bà Như Ý dường như bà bị cấm cung không giám đến gặp con. Bà rất sợ Minh Phong sẽ nói hết tất cả những việc bà làm cho ông Minh Long.

Một Ngày bà không được nhìn thấy còn thì lòng nóng ran như lửa đốt. Không lúc nào là bà không nghĩ cho con, không biết giờ này nó đang làm gì, không biết nó có dậy đúng giờ để đi làm không....có quá nhiều cái không biết làm bà không thể chịu đựng hơn được nữa mà đi đến gặp con mình xem nó thế nao.

.....

Cùng lúc đó, tại nhà hàng ăn

“sao anh không ăn ? Chẳng phải vừa nãy kêu đói lắm mà” Hải Lam đang say xura giải quyết suất ăn của mình thì thấy Minh Phong cứ nhìn cô chăm chăm không chịu động đũa.

“Em ăn ngon thật đấy? Tay anh thế này thì làm sao mà ăn được chứ” Minh Phong giơ cánh tay phải lên cho cô xem, còn làm bộ nhăn nhó.

“sít.....” Cô xì ra một cái, nhìn anh một lúc rồi cầm thìa xúc một miếng cơm đưa trước mặt anh “há mồm”

“a” anh như một cậu bé bốn tuổi rất vâng lời bảo mẫu. Ngày hôm nay xem ra anh thu hoạch được không ít chiến lợi phẩm. Vừa làm cho tình địch bại trận thảm hại, lại vừa được người đẹp ngồi đây bón cơm cho ăn....nghĩ đến đó mà Minh Phong tự nhiên cười phì ra như thằng ngố....

“còn cười nữa, em sẽ để anh nhìn đói đấy” Hải Lam gầm nhỏ lên

“tại anh hạnh phúc quá thôi. Haha”

“cho xin đi”

“anh nói thật”

Hải Lam nguyệt “yêu” anh một cái, cô không thêm cái lý với anh, vì chẳng bao giờ cô thắng nổi được anh .

“Ăn xong anh tự bắt taxi về nhé. Tay anh đang bị thương thì đừng nên lái xe. Tối nay em có hẹn với bạn không thể dẫn anh về được” Hải Lam vừa dứt cơm cho anh vừa trình bày lý do với “ông xã”. Nhìn cánh tay anh bị thương cô đã định sẽ đưa anh về nhà, sợ anh lái xe sẽ không an toàn, rất nguy hiểm. Nhưng tối nay cô chót có hẹn đến nhà Báo Yến làm báo cáo nên không thể hoãn được.

“em hẹn ai? Là đàn ông hay đàn bà? Em định vô trách nhiệm mà bỏ rơi anh về một mình sao? Nhớ đang đi đường gặp kẻ xấu mà tay anh lại đau thế này thì ai cứu anh ?” Minh Phong tránh thìa cơm cô chuẩn bị đưa lên mồm lý sự cùn. Cô không phải là lại chạy đến bên Phùng Lập Nguyên đấy chứ. Anh mất bao nhiêu công sức mới giữ được cô, làm sao có thể dễ dàng mà để tuột như vậy được....

“Doãn. .... Minh. .... Phong, anh nói có lý một chút được không? Em đến nhà Báo Yến để làm chuyên đề báo cáo. Sang tuần đã phải nộp rồi. ....em không thể không đi. Anh tự về đi. Mà trông anh “ghóm” thế kia ai mà bắt nạt được anh ??? Có mà anh bắt nạt người ta thì đúng hơn đấy.hừ” thật không thể nhịn hơn được nữa cái tính "nhà tư bản độc quyền" của anh.Chưa lấy nhau mà anh đã quản cô sát sao như vậy? Thử hỏi lấy rồi còn quản chặt đến mức nào nữa đây. Định nhốt cô cả ngày trong nhà chắc. Cô gặp ai, làm cái gì thì có liên quan gì đến anh ? Anh và cô có yêu nhau đâu mà cứ phải tỏ vẻ quan tâm đối phương một cách thái quá làm gì?

“Không. ....em phải dẫn anh về. Em nói đến nhà Báo Yến sao? Được , anh sẽ đi cùng em đến đó, sau đó chúng ta cùng về” ý trí anh rất kiên định, bảo lớn cũng đừng hòng mà lay đổ nó.

“Doãn Minh Phong, anh quá quắt lắm rồi đấy” Hải Lam đập cái thìa ăn cơm rầm một cái xuống bàn tức giận trừng mắt lên với anh. Thật hết chịu nổi....Nếu không phải tay anh đang bị thương thì cô sẽ không nhân nhượng mà bóp nát cái đầu anh ra xem bên trong chứa thứ gì mà ngang hết biết.

“đành chịu vậy, tính anh vốn thế, em nên biết điều mà nghe lời một chút” mặt anh vẫn tỉnh bơ trước sự tức giận của cô

“hừ.....” Hải Lam chỉ còn biết gằm gừ mà nén cơn giận.

.....

Đứng trước cửa nhà Phùng Lập Nguyên, nhìn qua khe cửa sổ vào trong thấy tối đen như mực khiến bà Như Ý tưởng con trai bà chưa về. Bà buồn rầu mà quay gót bước đi. Bà muốn cho Lập Nguyên bất ngờ nên đã không báo trước với anh ta. Đi được vài bước thì nghe thấy "xoàng" một cái từ trong nhà phát ra khiến bà thoáng giật mình. Chẳng lẽ trong nhà có trộm....

Bà quay lại trước cửa mà gõ "Nguyên.....cháu có ở trong đó không?....mau mở cửa cho bác.....bác Như Ý mà cháu". Vẫn không có người lên tiếng trả lời mà trong khi tiếng gõ đặc rơi vẫn không ngừng phát ra. Bà không nghĩ ngợi gì liền đẩy mạnh cánh cửa một cái....thì ra cửa không khóa.....nhưng cảnh hỗn độn trước mắt làm bà Như Ý kinh sợ mà hét lên

"Nguyên.....cháu sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?...Sao mọi thứ lại thành ra thế này...Nguyên" Bà Như Ý tiến đến bên Phùng Lập Nguyên đang ngồi co ro bên góc nhà khóc trong đau đớn. Bà rút khăn tay băng lại vết thương cho anh ta. Chẳng lẽ Minh Phong đã đến đây gây sự.....

"cút.....cút hết đi cho tôi....bà cũng giống chúng nó.....đều là một lũ lừa đảo.....bà cút đi....đi đi" Anh ta vung cánh tay đầy máu lên mà hét gầm lên

"Nguyên....bình tĩnh.....có chuyện gì từ từ nói bác nghe đi con" một vài giọt máu dính lên người bà Như Ý nhưng lúc này bà chẳng còn tâm trí đâu mà quan tâm đến nó. Nhìn Phùng Lập Nguyên máu me đầy người bà rất xót lòng.

"là bác sao.....haha.....bác đến đây để cười nhạo tôi thậm hại có đúng không? Bác đi đi..." anh ta cứ thế mà đẩy bà ra

"Nguyên.....rốt cục là chuyện gì? Hãy nói bác biết, bác sẽ giúp cháu. Bác không lừa cháu, bác là thật lòng" mặc cho con trai có cổ đuôi bà đi nhưng bà gan lì mà tìm ra căn nguyên của căn bệnh.

"Thật lòng ư? haha...vậy bác hãy mang người con gái tôi yêu trở lại nguyên vẹn bên tôi đi. haha" anh ta cười đau đớn

"Nguyên....hãy kể hết tâm sự của cháu cho bác biết. Có như vậy bác mới giúp được, nào đừng ngồi dưới đất như thế, đứng lên đi kéo lạnh"

Phùng Lập Nguyên vô lực để cho bà Như Ý tùy ý đỡ mình dậy "cô ấy - người con gái mà cháu yêu nhất, đã phản bội cháu lên giường với người đàn ông khác, ...cháu....cháu đau lắm bác ạ" giọng nói đứt quãng cứ như vậy mà vang lên trong sự căm tức. Cứ nghĩ đến chuyện đó là anh ta không sao bình tĩnh được.

Thì ra là liên quan đến đàn bà, vậy mà bà lại nghĩ xấu cho Minh Phong. Bà không biết cô gái kia là người như thế nào? Nhưng nhìn Lập Nguyên vì cô mà đau khổ thế này ắt hẳn nó rất yêu cô gái đó. Vậy bà phải tìm cách đưa cô trở lại bên con trai bà mới được....

"Bác chỉ hỏi cháu một câu. Cháu có còn muốn giành lại cô gái đó về mình không?"

"Muốn thì sao đây? Cô ấy đã mang thai với hắn, cháu muốn mà được ư?"

"Chỉ là vấn đề cái thai thôi sao? Nếu như đứa trẻ đó không được chào đón ở thế giới này thì cháu vẫn muốn cô đấy chứ?" bà rất muốn nhận được câu trả lời từ con mình

"Bác...bác định làm gì?...Dù không có đứa nhỏ thì ba cô ấy cũng không đồng ý cháu. Ông ta rất coi thường những người nghèo như chúng cháu" Phùng Lập Nguyên nói trong tuyệt vọng vô bờ

"cháu bình tĩnh nghe bác nói đã"

"vâng" anh ta rất nóng ruột muốn biết rốt cục bà ta có cao kiến gì

"Nghe bác này, cháu hãy đến gặp cô gái kia để làm hòa. Hãy dùng mọi biện pháp để làm trái tim cô ta rung động lại trước tấm chân tình của cháu. Một khi cô ấy đã thương yêu cháu thì sẽ bỏ đứa bé đi....Đồng thời cháu hãy đến nhà gặp riêng ba cô ấy để lấy lòng. Bác tin trên đời này không có người nào lại có trái tim sắt đá trước sự chân thành của người khác. Hãy làm cho ông ta tin tưởng rằng cháu thực sự yêu con gái ông ta. Đến lúc đó chẳng phải người cháu yêu sẽ quay về bên cháu sao? Cháu còn có lợi thế là người đến trước, tên đàn ông kia chỉ là tình cảm nhất thời mà thôi. Hãy dùng trái tim bao dung mà mở rộng vòng tay đón lấy cô ấy. ....cố lên"

Nghe bà Như Ý phân tích Phùng Lập Nguyên như tính mòng ngàn năm. Anh ta sao lại không nghĩ sâu xa được như vậy chứ. Đúng rồi, có con thì sao? Phá bỏ là được mà. Vì tương lai sau này anh ta phải kéo Hải Lam về bên mình bằng bất cứ thủ đoạn nào. Cô chỉ có thể là của mình anh ta

"Bác Như Ý, thực sự cảm ơn bác, cháu sẽ làm như bác nói" Phùng Lập Nguyên có vẻ phấn chấn lên rất nhiều.

"Có thể chứ. Đây mới đúng là Lập Nguyên mà bác biết. Cố lên con" bà ra sức mà cổ vũ.

.....

Mãi đến 11 giờ đêm, Hải Lam và Minh Phong mới từ nhà Bảo Yến mà đi ra. Đường phố mặc dù vẫn đông đúc nhộn nhịp nhưng dường như trời hơi se se lạnh. Minh Phong rất tình cảm mà cõng áo khoác choàng lên người cô, vòng tay kéo đầu cô ngả trên vai mình.

"Muộn thế này rồi. .... lát nữa em ở lại nhà anh đi" ngồi trên taxi, anh mở lời ngon ngọt dụ dỗ cô.

"không được, trai chưa vợ gái chưa chồng làm sao có thể ở chung với nhau được chứ? Người ngoài nhìn vào thử hỏi em làm sao mà ngẩng mặt được" mặc dù bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ thành vợ thành chồng của nhau, nhưng chừng nào cô chưa gả cho anh thì cô không thể tùy tiện mà ở nhà anh. Nhất định là không. ....mặt khác con người Minh Phong rất nguy hiểm, nếu ở lại nhà anh cô sợ lại bị anh "ăn tươi nuốt sống" mất.

"có gì mà không được? em vợ sắp cưới của anh, và lại chúng ta cũng đã làm chuyện đó rồi, còn phải sợ hàng xóm dị nghị sao?" anh tìm mọi cách không cho cô đường lui

"bố em rất coi trọng lễ nghi truyền thống, ông sẽ không hài lòng." cô cũng cố tìm mọi cách mà thoát.

"Đưa điện thoại của em đây" Minh Phong nói chẳng hề ăn nhập gì với lời của cô

Hải Lam nhìn anh khó hiểu nhưng vẫn dè dặt mà đưa điện thoại cho anh "Anh lấy điện thoại của em làm gì?"

"Lát em sẽ biết" anh nheo nheo sống mũi cô mà thơm chụt một cái rõ kêu. Hải Lam ngượng chín như quả cà chua. Ở đây còn có bác tài mà anh chẳng kiêng nể gì cả....

"ba ạ...là con Minh Phong...Hải Lam nói hôm nay muốn ở lại nhà con nhưng lại sợ ba không đồng ý. Con gọi điện xin phép ba cho cô ấy ở lại đêm nay được không ba?" Minh Phong nói dối không hề chớp mắt. Hải Lam găm mặt lên nhìn anh, định đưa tay giăng điện thoại thì bị anh giữ chặt....còn cố tình bật loa ngoài cho cô nghe cùng

Ông Minh nghe Minh Phong gọi mình là ba thì sượng cười haha "Tất nhiên là được.... Con cứ để nó ở đấy chơi ít hôm. Không cần phải về ngay". Đẳng nào tháng sau cũng lấy, chúng nó cũng nên tập dần đi là vừa....

"vâng, con cảm ơn ba"

"Nhạc phụ đại nhân phê chuẩn rồi. Em hãy ngoan ngoan mà ở lại "vừa cúp máy, Minh Phong không chút ý tứ mà vòn môi trên cánh mũi xinh đẹp của Hải Lam

"hử. anh tránh ra, bác tài đang nhìn kia....." Hải Lam càng đẩy Minh Phong càng lấn tới.

Người tài xế nhìn qua gương thấy hai cô cậu tình cảm với nhau thì biết lác đầu cười. Bọn trẻ bây giờ hiện đại quá, ở đâu cũng có thể bày tỏ tình yêu của mình chẳng giống thời ông ngày xưa tí nào.

Minh Phong chỉ nói mỗi "kệ ông ấy" rồi chộp lấy môi cô mà hôn sâu.....

Vừa đóng cửa lại, ý đồ xấu xa của Minh Phong liền phát huy, anh bất ngờ ôm lấy chiếc eo thon mảnh của cô từ phía sau, vùi khuôn mặt tuấn mỹ vào mái tóc đen mượt của cô.

"Lam..." hơi thở của anh bắt đầu không ổn định, đôi môi ghé lên tai cô mà thầm thì "anh muốn em...". Lời vừa dứt, anh ngậm lấy vành tai nhỏ nhắn của cô mà khiêu khích khiến Hải Lam giật giật thân mình mà kinh hãi cùng run rẩy. Cô bắt lấy bàn tay không đúng đắn đang làm càn trên người mình mà cảnh cáo

"Doãn Minh Phong, anh mà không buông em sẽ bỏ về đấy"

Anh mặc kệ lời cảnh báo kia...những ngón tay thon dài không ngoan ngoãn tiếp tục di chuyển xuống dưới.....

Cả người Hải Lam dần dần bốc lên một hơi nóng quen thuộc....khuôn mặt ửng hồng e thẹn, đẹp không gì tả nổi...

"Doãn.....Minh.....Phong" Hải lam cố kiềm chế cơn khác lạ đang lan ra trong cơ thể mà găm khề lên

"uhm....."

"Bỏ bàn tay thôi của anh ra" Anh mà cứ tiếp tục trêu đùa cô thế này sẽ làm cô "phát điên" lên mất.

"anh rửa tay rồi" giọng nói Minh Phong đã bị dục vọng làm cho lạc đi rõ thấy. Lưỡi anh vẫn không ngừng cọ cọ cái gáy trắng như ngọc trai của cô thành công dụ hoặc.

"Doãn.....Minh.....Phong" càng lúc nhiệt độ cơ thể cô càng tăng cao, cô sắp không còn khả năng khống chế được bản thân mình

"hử....."mặc dù trả lời cô nhưng Minh Phong vẫn rất chuyên tâm vào việc chính.

"chẳng phải bác sỹ nói tay anh..... không được vận động sao? ....Còn không buông?" giọng cô trở lên không thông được nữa rồi. Hơi thở cũng theo đó mà có phần gấp gáp hơn

"đây là tay trái, không ảnh hưởng"

"Doãn.....Minh.....Phong" hơi thở hỗn hển mà gọi tên anh. Anh đã hoàn toàn đánh bại chút lý trí cuối cùng trong mắt cô.

"hây.....em chuyên tâm vào việc một chút được không?" anh không chịu được mà gất nhỏ với cô rồi lại dịu dàng dụ con mồi vào hang “ chẳng phải em cũng rất thích sao? ” liền ngay sau đó anh quay người cô lại, bất ngờ liên tục hôn xuống môi cô, kéo cô đến đến ghế sofa trong phòng khách mà “yêu”.....

.....

Sáng hôm sau, khi Hải Lam cảm thấy đôi chân mình như bị vật nặng gì đó đè lên làm cho tê nhức thì ngo ngoáy người chớp chớp mi mắt. Khuôn mặt vẫn còn lưu lại tư vị thỏa mãn của Minh Phong kẻ sát ngay mặt cô. Cô định ngồi dậy nhắc chân anh đang đè lên cô thì không sao nhúc nhích nổi.. Hải Lam

cứ nằm thế ngây ngô nhìn anh, cô thế nào mà lại một lần nữa rơi vào bẫy tình của anh vậy. Như có ma xui Hải Lam đưa tay búp măng trắng hồng vuốt rất nhẹ lên sống mũi anh như sợ sẽ làm anh tỉnh giấc. Cánh tay hiếu kỳ trượt xuống đôi môi nam tính kia đùa nghịch, không nhận được cô đưa đôi môi hồng của mình hôn nhẹ lên môi anh một cái. Đôi môi anh như lực từ tính làm cô tham lam đưa cái lưỡi nhỏ liếm liếm nó. Minh Phong đang say giấc, bị cô quấy rầy làm anh hơi bực bội liền mở mắt định đánh vào mũi cô một cái thì bất gặp cô đang nhắm mắt mà chơi đùa trên môi mình. Hình ảnh đáng yêu đó làm anh rất thỏa mãn, cứ vậy mà để cho cô liếm môi

“muốn sao?” anh siết chặt chiếc eo của cô hơn nữa vào trong bộ ngực trần.

“aaaaa” Hải Lam bị giọng nói kia làm cho kinh hãi. Cô mở to đôi mắt vô tội mà nhìn anh. Anh tỉnh từ lúc nào? Xấu hổ chết mất? thật muốn chui xuống đất chết cho rồi. ...

“thả em ra, chân em tê quá”. Cô cố giấu sự ngượng ngùng trong mắt mình mà đánh lạc hướng chủ đề. Bọn họ hôm qua trải qua một trận ái tình ở phòng khách, giờ giữa ban ngày ban mặt, không mặc gì mà nằm như vậy nhờ có ai vào thì sao?

Minh Phong theo lời nói của cô mà vói tay xuống xoa nắn chân giúp cô, nhưng môi cũng không chịu tha cho môi cô. Ai bao cô dở trò trước.

“mấy giờ rồi?” cô lại cố đánh lạc hướng đôi môi anh

“11 giờ”

“a... chết em rồi. Em bị muộn học rồi. anh mau tránh ra, em phải đến trường” Hải Lam không dám tin, bọn họ ngủ tận đến giờ mới dậy. ...

“giờ này đã tan học rồi, em đến đó làm gì?”

“em phải về nhà? Anh đứng dậy đi. Nằm ở sofa khó chịu quá. ...em sắp không cử động được nữa rồi”

“ba nói em có thể ở đây mấy hôm. ...” Anh trả lời các câu hỏi của cô rất lưu loát

“anh không đói sao? Không định ăn trưa sao? Mau thả em ra” Hải Lam nghĩ đủ mọi cách mà không sao xoay chuyển được tình thế.

“đói”

“vậy dậy đi, em nấu cơm cho mà ăn” cô bắt được điểm yếu rồi

“không cần, anh muốn ăn em” Minh Phong không để cho cô kịp hiểu ý tứ của anh mà “ăn” cô một lần nữa

“aaaa. Đồ háo sắc. ...buông. ...um. ...” Hải Lam bỗng nhiên vô tội trở thành bữa cơm trưa đặc biệt của Doãn Minh Phong. haha

Bạn đang đọc truyện *Yêu Lại Từ Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Sự Trở Về Của Cô Ấy

Mấy ngày hôm nay, phần lớn thời gian Minh Phong đều giành ra để ở nhà với Hải Lam. Vì Minh Phong luôn viện cớ tay đau mà bắt Hải Lam phải tá túc ở nhà anh mấy hôm để chăm sóc vết thương. Anh hành hạ cô đủ kiểu, bắt cô phải nấu làm sao không được mặn quá, không nhạt quá, món này phải cho những gì không cho những gì, quần áo thì phải phân loại ra làm sao,..... thậm chí anh còn bắt cô phải tắm rửa cho anh. Doãn Minh Phong đúng là nhà tư bản độc tài đang bóc lột giai cấp nông dân khốn khổ là cô. Đã thế tối đến anh cũng không cho cô ngủ yên mà bám lấy như đĩa. Hải Lam nhiều lúc hậm hực ra mặt nhưng rồi lại chỉ biết nuốt cục tức vào bụng cho qua.

"Lam..tối nay chúng mình đi xem phim nhé" Minh Phong lười nhát nằm trên sofa gồi đầu lên đùi cô mà bắt chuyện. Một ngày hôm nay anh như một tiểu hoàng đế được vợ yêu phục vụ hết mình.

Hải Lam về mặt ngồi ngủ mắt lim dim đầu cứ gật gù đồng ý mà không biết anh đang nói gì. Ba bốn hôm nay cô mất ngủ trầm trọng. Mặt thiếu sức sống hẳn đi. Ngày hôm nay Minh Phong ăn uống tắm rửa sạch sẽ như cả người, tối đến còn bị anh lôi lên giường "hành hạ thân xác" nữa chứ.

Minh Phong cười khoái trí vuốt má cô rồi thòm phốt lên đôi môi cô nụ hôn gió....

Tối

“em thay cái khác đi” khuôn mặt đẹp trai tỏ ý không chút hài lòng với chiếc váy Hải Lam đang mặc trên người. Quá hở hang, vậy gì mà lại hở gần nửa bầu ngực của cô ra thế kia, chiều dài váy ngắn đến nỗi không còn có thể ngắn hơn được nữa, làm lộ đôi chân trắng tấp, trắng mịn của cô ra. Anh không

thể chịu được khi tưởng tượng ra cô ăn mặc như thế mà đi ra ngoài sẽ có bao nhiêu chàng nhìn cô mà thèm nhỏ dãi. Cơ thể đẹp như tiên thể này chỉ có thể là của anh, chỉ anh mới được quyền ngắm nó. Nếu cô muốn mặc những chiếc váy này cũng được thôi, nhưng để đi ngủ hãy mặc....

“em không đi nữa...hừ” mặc cái này chề màu xấu, cái kia chề nhà quê, cái khác thì bảo già. Thử đến 20 lần rồi mà anh chẳng ưng nổi một cái nào? Đàn ông gì mà khó tính hơn cả đàn bà. Hải Lam quăng tất cả váy xuống sàn nhà mà ngồi phạch xuống giường uất ức nhìn anh.

Thấy cô nổi giận, Minh Phong yêu chiều mà chọn giúp cô một bộ váy trông rất giống váy búp bê trẻ con “vợ yêu à...em đừng giận...em xem, anh đã mua về rồi làm sao lại không đi chứ? Đây là bộ phim mới nhất của Mỹ đấy. Ngoan, đứng dậy mặc chiếc váy này vào đi, trông rất đẹp”

Hải Lam nhìn chiếc váy màu tím anh đưa thì liếc trừng mắt với anh “váy gì thế này? Kín quá em không mặc. Đi chơi mà mặc thế thì ai coi được chứ. Em không mặc”

“trông rất đẹp, em xem còn có hình con cún con trước ngực nữa này...rất đáng yêu”

“em không mặc...không mặc...” Hải Lam cứ thế bịt lỗ tai không nghe anh

Nói mãi mà cô không chịu nghe, Minh Phong phát cáu lên, kéo mạnh tay cô đứng dậy khỏi giường, hai tay cầm chính giữa áo xé toạc làm đôi

“aaaa anh điên rồi, anh định làm gì” Hải Lam vội ôm thân mà hét toáng lên. Anh lại định nghĩ ra chuyện gì nữa đây

“giúp em thay váy” anh không hơi sức đâu mà ngồi đo giường cùng cô. Nếu cô ngang bướng thì anh sẽ có cách trị tới cùng.

“Không cần, tự em thay. Huhu” đúng là “bạo lực” gia đình mà.....Anh luôn bắt nạt cô...huhu

“biết sớm có phải anh đỡ mất công không” Minh Phong nheo nheo cái má phúng phính đáng yêu mà cười

.....

Rạp chiếu phim

Không giống như mọi ngày, Minh Phong đã bỏ đi cái vẻ lạnh lùng vốn thấy cùng với bộ vest công sở mà thay vào đó là chiếc áo phông tối màu, quần bò cùng mái tóc vuốt keo hót lên trông lại càng nam tính (ka bắt tỷ mặc xấu xí trong khi mình rõ bảnh). Hai người họ từ lúc bước vào đã thu hút tất cả cái nhìn ngượng mọ từ mọi người.

“em đứng ở đây để anh đi mua đồ uống” Minh Phong dắt Hải Lam tới ghế chờ còn mình thì chen chân đi mua đồ. Hải Lam ngoãn ngoãn mà gật đầu, nhìn bóng dáng anh hòa vào dòng người đông đúc làm tim cô hơi xao động, anh dường là giám đốc, quen có người com nước tận miệng mà giờ lại vì cô đi làm việc nhỏ nhoi này. Cô nở nụ cười thiên thần mà nhìn anh....không biết đó có phải là nụ cười của hạnh phúc không, nhưng ít ra cô cũng thấy đó là nụ cười của sự khởi đầu tốt đẹp cho cô và anh...

Cuối cùng thì Minh Phong cũng mua được đồng đồ trở về, anh cười rạng rỡ bởi đây là lần đầu tiên anh vì người khác mà làm chuyện này.....

“ui.....a....” cô gái bị Minh Phong va vào thất thanh kêu lên

“xin lỗi ....cô.....sao.....lại.....là.....em?” Minh Phong hóa đá tại chỗ khi nhìn thấy người con gái trước mặt. Sao lại là cô ấy??? (chào đón đối thủ của Hải Lam xuất hiện nhé Lâm Nguyệt Lan ôm chân đau ngược đôi mắt xinh nhìn anh “a...sao lại là anh? Trời...trái đất thật nhỏ bé quá nha. Haha”. Cô thật không dám nghĩ đây là sự thật. Cô về nước một cái là vội chạy đến công ty tìm anh nhưng thư ký lại nói anh mấy ngày hôm nay nghỉ ốm. Vậy là Lâm Nguyệt Lan chỉ biết rầu rĩ ra về... (ai để ý thì thấy tên cô ấy mình có nhắc đến 1 lần ở chương đầu đây...))

“ờ...thật nhỏ bé” nhìn Nguyệt Lan làm Minh Phong quá bất ngờ không biết nên mở lời từ đâu. Đã bốn năm bọn họ không gặp nhau kể từ cái đêm chia tay đầm nước mắt kia. Cô vẫn vậy chẳng khác xưa là mấy, khuôn mặt sắc sảo, xinh đẹp và vẫn quyến rũ như ngày nào.

Nhưng sao cô lại về Việt Nam? Chồng cô đâu? Anh rất muốn hỏi nhưng lại thôi...giờ khắc này nhìn cô làm trái tim anh lại nhức lên. Anh tưởng rằng nó đã vô cảm từ lâu lắm rồi nhưng trước mặt cô tim anh vẫn đập dồn dập, vẫn xao xuyến không thôi và giờ còn có thêm gia vị của sự đau khổ không gì có thể sánh nổi. Phải khó khăn lắm anh mới khiến những kỷ niệm của mối tình đầu ngủ yên vậy mà giờ gặp cô tất cả làm anh có cảm giác nó vừa mới xảy ra....

“Phong...anh sao thế? Không vui khi gặp lại em à?” nhìn vào ánh mắt ngày nhớ đêm mong kia làm cô có chút thấp thòm. Ánh mắt đó sao lại trở lên thờ ơ, lạnh nhạt đến vậy. Nó khiến cô có cảm giác mình như rơi xuống hố sâu. Anh của trước đây luôn nở cười đẹp nhất, đôi mắt anh lúc nào cũng nhìn cô âu yếm quan tâm nuông chiều. Vậy sao giờ.....

Anh vẫn còn hận cô sao?

Cô nói đúng, anh chẳng lấy làm vui về gì khi gặp lại cô, anh không muốn gặp cô, không muốn những vết dao cô cứa vào anh lại phải đau thêm lần nữa. Như vậy đã là quá đủ..

“Không. Chỉ là...”

“Minh Phong...” từ xa bóng dáng yêu kiều của Hải Lam nhìn anh cao giọng. Ngồi khá lâu mà không thấy anh quay trở lại, cô tưởng anh bị lạc nên lo lắng

đi tìm Hóa ra là đang tán tỉnh phụ nữ...được lắm cô phải dạy dỗ anh mới được...

Hải Lam làm mặt nghiêm khắc tiến về phía Minh Phong, định néo tai anh cho rách ra...nhưng..

“Nguyệt Lan?????” cô kinh hô lên khi nhìn thấy Lâm Nguyệt Lan

Nghe cô “vợ yêu” gọi tên Nguyệt Lan, Minh Phong cũng ngạc nhiên không kém Hai người họ...

“hai người biết nhau???”

Hải Lam cười tít mắt lại, cô bước một bước sang cạnh Nguyệt Lan khoác tay lên tay cô ta “đúng vậy. chị Nguyệt Lan..có đúng là chị không? Ôi em nhớ chị quá...” chị Nguyệt Lan hơn cô năm tuổi, từ nhỏ hai người đã chơi thân với nhau, còn thân hơn cả chị em ruột...

Minh Phong nhủ mày, lộ về bất an. Còn Lâm Nguyệt Lan từ lúc nhìn thấy Hải Lam thì nửa ngày cũng không nghĩ ra được một câu. Cô ta cũng rất bất ngờ khi thấy Hải Lam, và còn khá thân thiết với Minh Phong..Nhìn cách Hải Lam gọi Minh Phong làm cô ta nghi hoặc.

“Hải Lam lâu rồi không gặp. Trông em vẫn vậy. Em tốt chứ??” nhìn thấy Hải Lam một tia chán ghét cực độ lóe lên trong đôi mắt sắc sảo kia. Nhưng vì có Minh Phong ở đây cô ta cố giấu làm như quan tâm mà hỏi.

“vâng, em khỏe. Sao chị về mà không báo với ba con em một tiếng. Ngày đó chị đi cũng chẳng nói lời nào có biết ba em lo lắng không? Nếu gặp lại chị thế này chắc ba vui lắm đấy.haha. rảnh chị qua gặp ba nhé” Hải Lam hờn trách Nguyệt Lan. Chị 18 tuổi không nói không rằng bỏ sang Anh du học. suốt 8 năm qua cô rất nhớ chị tưởng sẽ không còn cơ hội tái ngộ vậy mà hôm nay...

Nhắc đến ông Minh thì đôi mắt Lâm Nguyệt Lan càng tràn ngập lửa thù. Nếu như ánh mắt cô ta có thể giết người thì cô ta sẽ không ngần ngại mà giết chết ông. Bàn tay đặt sau hông đã túm lấy áo siết chặt như thể vào giờ khắc này Lâm Nguyệt Lan muốn cho cả thế giới biết được sự thù hận trong người cô ta. Nợ mạng người năm xưa cô ta nhất định phải đòi lại...

“vậy sao???... Chị cũng rất muốn đến thăm ba em. Dù sao cũng lâu không gặp. ...không biết ông ấy có còn nhớ chị không đây?” giọng nói mỉa mai pha chút bức bối cố nghiền răng nghiền lợi mà phun ra

Nghe giọng nói không mấy thiện cảm của Lâm Nguyệt Lan làm cả Minh Phong và Hải Lam khó hiểu. Anh không biết cô ta làm sao lại thể hiện sự bức tức ra như thế, nhưng anh không quan tâm. Giờ bọn họ chẳng là gì của nhau, anh không phải là người hùng mà rồi việc đến vậy...

Hải Lam ngó nghiêng nhìn cô ta, trong đầu nghĩ rõ ràng ba con cô có làm gì chị ấy đâu mà sao lại lạnh nhạt đến vậy...

“chị nói gì vậy? sao có thể quên được. Ba em coi chị như con gái mà”

“thật ???” miệng cô ta nhếch lên giễu cợt. Ngay lúc này, hơn bao giờ hết Lâm Nguyệt Lan muốn dùng bàn tay móng vuốt mà cào rách khuôn mặt Trịnh Hải Lam ra. Cô ta bím chặt môi kiềm chế cơn ngộ trong người. Trong mắt cô ta, ba con họ là những kẻ mồm mép sảo quyết khôn cùng. Chính nó đã làm gia đình cô ta tan nát, làm cô ta bỗng trong một đêm không cha không mẹ...

“chị Nguyệt Lan, tất nhiên rồi” Hải Lam quá thật thà để có thể hiểu hết ngụ ý của Lâm Nguyệt Lan ....

Minh Phong đứng từ nãy đến giờ không nói câu nào chỉ nhìn hai cô tám chuyện với nhau thì rất muốn mau mau rời khỏi đây. Anh không muốn thêm một giây nào nữa nhìn thấy mặt Lâm Nguyệt Lan.

“Nguyệt Lan, bọn anh còn có chút việc. Hẹn em khi khác..”. Anh không cho Lâm Nguyệt Lan mở lời liền ôm Hải Lam rời khỏi rạp

“chị Nguyệt Lan, hẹn gặp lại”

Lâm Nguyệt Lan chôn chân tại chỗ liếc nhìn ánh mắt ghen ghét về phía hai người họ. Minh Phong yêu Hải Lam sao???

“Minh Phong. Sao lại đưa em ra đây?? Chúng ta không phải là đi xem phim sao??” bị anh lôi ra khỏi rạp Hải Lam bất mãn bĩu môi

“Không thích xem nữa” Minh Phong không nhiều lời kéo cô lên xe

“ừ” cô hờn dỗi rất không tình nguyện để anh kéo vào trong

“ngoa, bây giờ anh dẫn em đi ăn món Hàn Quốc được chứ?” bờ môi anh chuẩn xác hôn lên đôi môi mềm mại của cô mà đồ ngọt...

Mặc dù hôm nay là ngày thường nhưng bar Tony Nguyễn vẫn luôn đông khách.

“anh Phong sắp lấy vợ mà sao mặt lại buồn như đưa đám thế kia???haha..Đừng nói là chị dâu em bắt nạt đó nha” Hải đầu gối lúc nào cũng nham nham nhờ nhờ trên Minh Phong. Lần trước anh ta may mắn được chiêm ngưỡng dung nhan tuyệt mỹ của bà chị dâu thì rất lấy làm khâm phục Minh Phong. Anh quả nhiên có con mắt trợn vợ tình tường...Cô ấy không chỉ đẹp mà rất có cá tính làm bọn đàn em Minh Phong rất muốn được diện kiến đại mỹ nhân kia.

Minh Phong vẫn trầm ngâm không nói gì chỉ uống rượu

“Phong huynh, anh biết gì chưa? Lâm Nguyệt Lan đã về nước rồi đấy. Anh tính sao???” thằng Việt tò mò mà hỏi anh. Anh ta dĩ nhiên là biết được Lâm Nguyệt Lan kia. Chuyện tình vượt thời gian của Doãn Minh Phong và Lâm Nguyệt Lan, bọn họ làm sao mà không biết cho được....

“thì sao???” Doãn Minh Phong không trả lời mà hỏi ngược lại. Khuôn mặt lãnh khốc không chút tình cảm với cái tên Lâm Nguyệt Lan

“haha. Sao anh lại hỏi em ? Chị Lan về anh có định nói lại tình xưa không đấy? dù gì cũng đã sống chung với nhau gần bốn năm chẳng nhẽ lại vô tâm coi như không biết” thằng Việt vẫn cố tìm ra câu trả lời của Minh Phong. Hắn rất muốn biết Minh Phong sẽ làm như thế nào. Năm xưa Minh Phong đẹp trai là thế, gia cảnh chẳng mấy ai địch nổi vậy mà vẫn bị Lâm Nguyệt Lan đá văng ra rìa....ai, cuộc đời thật không biết đâu là ngày mai...

“Mấy thôi đi Việt, đừng nhắc đến chuyện cũ làm gì. Nào anh Phong chúng ta cạm ly vì anh sắp có thêm chức vụ mới.” thằng Luân rất nhanh trí giải vây cho Minh Phong. Nó biết Minh Phong không thích ai nhắc đến tên người đàn bà vô tình kia. Cô ta ra sức tán tỉnh Minh Phong, làm anh thuận phục trước cô ta, để rồi không lưu tình bỏ rơi anh....Khó khăn lắm Doãn Minh Phong mới đứng lên được, nó không muốn anh lại vì Lâm Nguyệt Lan mà đau khổ thêm lần nữa...

“uống”

Cứ thế mà bọn họ chúc tụng nhau đến mãi khuya.

Giờ khắc này lòng Minh Phong ngổn ngang những suy nghĩ. Anh yêu say đắm Lâm Nguyệt Lan, yêu cô đến chết đi sống lại...nhưng cũng hận cô tội cùng. Yêu và hận đã làm cho anh không nghĩ được mình phải làm thế nào. Chính cô đã đi vào cuộc đời anh, làm anh biết yêu, làm anh biết được hạnh phúc là gì, biết trái tim mình đập nhanh hơn vì cô....

Sao cô lại xuất hiện trước mặt anh sau từng ấy năm. Cô có biết hằng đêm anh nhớ cô đến điên dại không? Có biết tim anh đang rỉ máu thét gào gọi tên cô không?...

Anh đã tưởng khi gặp Hải Lam thì sẽ quên được cô. Nhưng không, Hải Lam chỉ là thể thân để lấp đi sự lạnh lẽo trong con người anh mà thôi...

Uống..uống..anh phải uống để quên cô...quên nỗi đau cô gây ra cho anh...

.....

Hải Lam co ro ôm đầu gối trên ghế sofa nhìn đồng hồ đã 2 giờ sáng mà Minh Phong vẫn chưa về. Cô sốt ruột gọi cho anh nhưng toàn tút tút. Sao anh không nghe máy? Anh không phải gặp kẻ xấu chứ....

“cạch..cạch...”

Cánh cửa mở ra, Minh Phong người nồng nặc mùi rượu ngã nhào ra sàn nhà.

Hải Lam đang mài nhĩ vu vơ nghe thấy tiếng mở cửa quay đầu ra nhìn thấy Minh Phong nằm xõng soài ra sàn thì vội đứng dậy chạy đến đỡ anh “Minh Phong, sao anh lại uống say quá vậy? nào đứng lên em riu vào trong”

“Anh không say, anh rất tỉnh. Chúng ta cũng uống tiếp nào” Minh Phong ôm lấy cô, đầu gục lên vai cô mà lẩm bẩm

“người toàn mùi rượu thế này mà bảo không say, thật là.... Anh có chuyện không vui sao?” cô vừa đỡ anh vào phòng vừa trách móc...

Minh Phong ngã vật ra giường, quần áo xộc xệch không ngừng đòi rượu. Hải Lam giúp anh cởi giày, thay quần áo xong thì vội đi nấu nước gừng giã rượu cho anh

“Minh Phong, dậy uống bát nước này cho tỉnh táo đã rồi hãy ngủ”. Cô hơi ngả người gần về phía anh, nâng đầu anh lên giúp anh uống nước. Minh Phong gạt phăng cái cốc trên tay cô xuống sàn, xoay người ôm lấy eo cô đặt cô dưới thân anh

“vợ yêu à...em đẹp thật đấy” bàn tay anh tiến thẳng vào trong quần áo cô, ôn nhu vuốt ve da thịt mềm mại của cô. Môi anh tham luyến mà hút lấy cô. Môi cô bị anh nuốt trọn trong miệng chỉ còn biết “ưm” lên. Đầu lưỡi nhẩn nhẩn và nam tính tiến vào trong miệng cô cùng đầu lưỡi cô dây dưa.

“Phong...anh...say...” mỗi lần bị anh tấn công cô không sao mà chống trả được..

“không...anh không say...Nguyệt Lan...anh rất nhớ em...rất nhớ...anh nhớ em đến phát điên mất rồi...đừng rời xa anh.....xin em đấy....Nguyệt Lan của anh” Minh Phong cứ thế mà tiến sâu hơn trong cô....

Hải Lam sửng sốt, đôi mắt lơ lơ nhìn anh, anh đang nói gì vậy??? Nguyệt Lan???....

Chẳng lẽ chị ấy và anh là???.....

Vậy bây giờ cô đang là kẻ thế thân?????....

Nước mắt tủi thân trào trên khóe mi cô.....

Gian phòng tranh tối tranh sáng, một kẻ say rượu không ngừng gọi tên người tình cũ...còn một kẻ đau thương tội độ để anh tùy ý chút từng đợt từng đợt

ái tình như nước lên người mình. ....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Lại Từ Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Vô Cùng Nhục Nhã

Sáng hôm sau, ánh mặt trời hừng đông, làn gió ban mai của một ngày mới thật mát. ....Hải Lam ngái ngủ vươn tay sang bên thì bỗng hụt hẫng. Người bên cạnh rời giường từ lúc nào không biết.

Cô quần chần ngồi dậy hoài nghi. Tối hôm qua, cô rất muốn hỏi anh rốt cục Nguyệt Lan và anh là quan hệ gì??? Rất muốn đá anh xuống giường cho xong. ...

Rồi cô lại lười biếng nằm trên giường nghĩ về chuyện tối qua. Cô rất mơ hồ không rõ mình đối với anh là gì? Chẳng phải chỉ là hai người không tình cảm nam nữ mà tiến tới hôn nhân thôi sao? Nhưng sao cô lại thấy thất vọng lòng khi nghe anh gọi tên người con gái khác? Cô thật không hiểu được trái tim mình giờ đang nghĩ gì? cô có tình cảm với anh ư? Không thể nào, cô và anh chỉ gặp nhau có một tháng, bọn họ suốt ngày đấu khẩu với nhau thì lấy đâu ra tình cảm, ngoài việc họ ngủ chung với nhau thì chẳng có tình yêu gì hết. Người cô yêu là Phùng Lập Nguyên. Mãi mãi là như thế. ....Hải Lam cứ thế tự kỷ lắc đầu một mình trên cái gối êm.

Đến giờ ăn cơm cũng không thấy Doãn Minh Phong về, cô gọi điện thì anh không nghe máy. Hải Lam phản thức ăn cho anh rồi đi vào phòng ngủ. Cô đã ở nhà anh một tuần, cũng nên về thôi. Hải Lam chỉ viết một mẫu giấy để lại cho anh rồi xách túi quần áo bước ra cửa. ...

.....

Trong phòng làm việc, Doãn Minh Phong hãy còn dư âm của rượu nên đầu vẫn còn choáng váng. Anh tựa đầu vào ghế, để tay tựa sau gáy mà thờ dài. Giả như cô ấy đừng xuất hiện lúc này thì hay biết mấy. .... Nhớ năm xưa cô nói lời chia tay vô tình làm anh không sao quên được. Anh có nên quên cô đi để mà toàn tâm toàn ý với Hải Lam không???

“Cô Lâm xin đừng bước, để tôi báo với giám đốc đã... cô Lâm...” thư ký mặc dù ra sức cản Lâm Nguyệt Lan nhưng cô ta không để ý vẫn cố tình đẩy cửa đi vào

“Phong...” giọng nói nhẹ như nước của Lâm Nguyệt Lan vang lên

“giám đốc tôi đã cố ngăn cô ấy nhưng...” thư ký sợ hãi không nói lên lời

Doãn Minh Phong thấy Lâm Nguyệt Lan tự tiện xông vào nơi làm việc của mình thì cảm thấy khó chịu. Anh nhìn chăm chăm cô ta nhưng lại nói với thư ký “được rồi, cô ra ngoài đi...”

Ngay khi cánh cửa đóng lại Lâm Nguyệt Lan đồng đánh uốn uốn thân hình bốc lửa của cô ta tiến sát tới bàn làm việc của Minh Phong “Phong, sao mấy hôm nay anh toàn tránh mặt em...anh vẫn còn để ý chuyện cũ sao? Người ta sai rồi mà...”

“Nguyệt Lan, anh không hiểu em đang nói gì??? Đây là công ty em nên giữ ý một chút...” anh gỡ bàn tay thon mảnh đang sầm sỡ trên các nút áo mình ra khỏi người. Khuôn mặt lãnh khốc không một tia tình cảm nhìn cô ta có ý tỏ vẻ chán ghét. ....

“Phong...” Nhìn anh lạnh nhạt như người chưa từng quen biết làm Lâm Nguyệt Lan đỏ hoe đôi mắt vờ tủi thân.

“Em tìm anh có chuyện gì? Anh nhớ không nhầm thì giữa hai chúng ta không còn gì để nói không phải sao?” anh vẫn như cũ, vẫn dùng bộ mặt lạnh lùng cực điểm tiếp chuyện với cô. Anh đang cố gắng để xóa bỏ hình bóng cô trong trí nhớ mình thì cô lại cứ xuất hiện đường đột đánh bại sự quyết tâm của anh. Xem ra anh nên mạnh tay mới được..dù sao anh cũng sắp cưới Hải Lam, anh không thể một lúc mà bắt cả hai tay. Như thế quá không công bằng với Hải Lam, cô ấy vô tội. ...

“Phong...anh sao lại vô tình đến vậy??? chẳng lẽ anh có người khác rồi sao?” cô ta vẫn không ngừng bỏ cuộc, lại một lần nữa tiến sát hơn

“đúng vậy. anh sắp kết hôn. Và anh rất yêu cô ấy. anh rất hy vọng sẽ nhận được lời chúc mừng hạnh phúc từ em...” Minh Phong không còn đủ kiên nhẫn ngồi đây tán những chuyện không đâu. Anh đẩy cô ta ra, tao nhã đứng lên chuẩn bị đi ra ngoài.

“là Trịnh Hải Lam sao??? Là cô đấy có đúng không???” Lâm Nguyệt Lan cố giữ vẻ mặt thánh thiện hỏi anh

“.....” Minh Phong dừng bước, mặt không ngoảnh lại cũng chẳng nói một câu gì. Rất nhanh sau đó anh cất đôi chân dài rời khỏi văn phòng. ...

“aaaa” ngay khi cánh cửa đóng lại lần thứ hai, Lâm Nguyệt Lan điên cuồng không tiếc tiền quăng cái túi hàng hiệu đắt giá xuống sàn. Khuôn mặt cô đỏ

ngẫu, nghiêng rặng nghiêng lợi nhìn cánh cửa anh vừa bước ra. Tại sao lại là Trịnh Hải Lam??? Nếu là một người con gái khác thì cô còn có thể suy nghĩ lại mà rút lui nhưng đằng này lại là Trịnh Hải Lam. . .Cái tên mà suốt tám năm qua cô không ngày nào không nhớ đến. . .Tại sao cái gì cũng giành hết cho Trịnh Hải Lam. . .Năm xưa ba cô ta cướp mất công ty của nhà cô, hại cha mẹ cô uất ức phải tự tử. Cô ta có tất cả còn cô tay trắng phải rời bỏ quê hương. . .ông trời sao lại bắt công với cô quá vậy. . .aaaaa

“Trịnh Hải Lam, Trịnh Hải Lam, ...gừ” Lâm Nguyệt Lan đứng một mình trong phòng của Doãn Minh Phong mà gằm gừ cái tên kia trong nỗi uất hận, căm tức cùng cực. . .

Đứng trước công biệt thự Trịnh gia không biết bao lâu nhưng Phùng Lập Nguyên vẫn rất kiên trì. Đây đã ngày thứ 4 anh ta tới đây. Người quản gia nhìn thấy anh ta ngày nào cũng tới thì rất ái ngại, khuyên ngăn thế nào cũng không được. . .

“bạn trẻ này. . .anh đừng phí công nữa, lão gia nhà chúng tôi không có nhà đâu. Anh về đi..”

“Xin bác hãy nói với ông ấy là có Phùng Lập Nguyên đến gặp. Cháu biết là ông ấy đang ở trong đó, bác làm ơn giúp cháu một lần nữa” Phùng Lập Nguyên cứng rắn không chịu lùi bước. anh ta nhất định phải gặp bằng được ông Minh không thì ngày nào anh ta cũng tới đây đứng đến khi gặp được thì mới thôi. . .

“haiz. . . .cậu đừng làm khó tôi. . .cậu xem nếu lão gia muốn gặp thì đã không để cậu đứng đây mấy ngày hôm nay. . .thôi cậu về đi. . .” người quản gia cố sức thêm một lần cuối

“Không, cháu sẽ vẫn đứng đây, bác làm ơn nói giúp cháu một lần cuối này thôi cũng được” Phùng Lập Nguyên bám hai tay vào cánh cổng mạ vàng cầu xin.

“haiz. .cậu này thật là. . .thôi được, coi như tôi làm phúc. . .nhưng nếu lão gia không muốn gặp cậu thì cậu phải về đấy, đừng ngày nào cũng đến đây đứng như vậy” người quản gia thật sự thương cho người thanh niên này. Không rõ anh ta có việc gì mà phải khổ cực như vậy. . .haiz

Một lát sau

“cậu vào đi. .lão gia đang ngồi trong phòng khách đấy. . .” quản gia cũng phải mừng thay cho cậu ta.

“vâng, cháu cảm ơn bác. . .” Phùng Lập Nguyên mừng như điên

.....

“ạ, cháu chào bác, cháu là Phùng. . . . .” Phùng Lập Nguyên rất lễ phép

“không cần giới thiệu, nói đi, tìm tôi có việc gì?” ông Minh thậm chí còn không mời anh ta ngồi xuống mà bẻ gãy ngay màn chào hỏi kia

“cháu. .cháu đến đây là muốn xin bác đồng ý cho cháu và Hải Lam được ở bên nhau. Cháu là thực tâm yêu cô ấy. . .cháu xin bác đấy ạ” Phùng Lập Nguyên rất sợ ông Minh không cho mình thời gian để trình bày nên nóng vội đi vào mục đích chính anh ta tới đây. . .

“thực tâm???haha. . .Phùng Lập Nguyên. . .cậu là thực tâm yêu con gái tôi hay thực tâm yêu tiền của tôi. Hừ. Cậu nghĩ là mình có thể qua mặt được lão già này sao. Cậu nên nhớ tôi ăn muối còn nhiều hơn ăn cơm đấy. . . .gừ. . .” ông Minh nhếch miệng đứng lên vạch trần ý đồ xấu xa của Phùng Lập Nguyên. Tưởng chỉ vài ba câu nói yêu thương con gái ông là nghĩ ông dễ dàng tin sao? Ông ta sống đã hơn 50 tuổi, chẳng lẽ còn chưa ném qua cái gọi là tham lam tiền bạc của con người sao? Đời người có lẽ đáng sợ nhất chính là lòng tham vô đáy. . .

“không có. Cháu chưa hề dám nghĩ đến cái đó. Cháu thực lòng với Lam Lam. Xin bác hãy tác thành cho bọn cháu” Phùng Lập Nguyên không nghĩ lão già này lại khó đối phó với vậy. xem ra anh ta quá coi nhẹ ông ta. . .

“chưa hề??? haha. . .Phùng Lập Nguyên. . .cậu còn non lắm. Hãy soi gương mà nhìn lại mình đi. Xem xem ánh mắt khát tiền đang hiện rõ trên khuôn mặt cậu kia kìa. Haha” ông Minh đến là buồn cười cho cái yêu thật lòng của cậu ta.

“bác. . .cháu phải làm gì để bác mới tin tưởng cháu. . .cháu rất yêu Lam, cháu không thể sống thiếu cô ấy. .cháu. . .” Phùng Lập Nguyên ngoan cố tới cùng. Anh ta mất công đợi bao nhiêu ngày, không thể tay không ra về được.

“Đủ rồi. Ta nói lại một lần nữa cho cậu biết, đừng có mơ tưởng gì đến con gái ta. Cậu nên biết thân biết phận một chút. Đừng đứng đây mà mơ có cớ ghê biến thành phượng hoàng.HỦ. . .” ông Minh hất tung món quà mà Phùng Lập Nguyên mang đến, tức giận bỏ lên phòng.

Phùng Lập Nguyên nhìn chằm chằm vào túi quà của mình rồi ngẩng mặt nhìn ông Minh bỏ đi. Anh ta nuốt liên hồi nỗi nhục nhả vào trong cổ họng. Đôi mắt tối sầm như đôi mắt người cô không để cho nước mắt trào ra. Hai tay nắm thành quyền, bộ răng trắng muốt được anh ta bày ra rất đáng sợ. . . . .

.....

Phùng Lập Nguyên đứng đờ đờ bỏ ra về trong sự nhục nhã vô biên. Mặt anh ta hầm hầm như thần sét đang nổi sấm chớp

“ạ”

Hải Lam ôm cái vai bị người khác vô ý đụng vào mà kêu lên. Cô quay lại định mắng cho cái tên quá quắt kia một trận, đâm phải người ta không xin lỗi

lấy một câu cứ thế bỏ đi thì nhận ra đó là Phùng Lập Nguyên

“Lập Nguyên”

Phùng Lập Nguyên vẫn mặt hầm hầm bước đi mặc kệ có người gọi tên anh ta

Hải Lam vội chạy theo túm lấy cánh tay anh “Lập Nguyên, anh sao vậy???”

“bỏ ra” Phùng Lập Nguyên không thèm để ý đến đây là Trịnh Hải Lam mà hất mạnh cô ngã xuống đường, tiếp tục đi nhanh hơn

“a” Hải Lam lại kêu đau lần nữa. Lần này xem ra cô dính đòn không nhẹ....

Cô vừa bước vào nhà liền thấy lăn lóc những quả táo nằm lổm nhổm trên sàn gỗ phòng khách thì hơi ngạc nhiên. Chuyện gì đây???

“Gi Hương, đã xảy ra chuyện gì vậy ạ???” Sao táo lại nằm hết xuống sàn thế này” Hải Lam không hiểu nhìn bà Hương

“cái này....” Bà hương áp úng không biết nói thế nào

“là ba hất chúng xuống đấy. bà Hương, mau dọn đồng rác này vứt đi. Nhớ lau sạch sàn nhà một chút. Tôi không muốn những thứ rác rưởi này lưu lại mùi trên đó”

“vâng thưa lão gia”

“con về rồi sao???” Thế nào, cãi nhau với Minh Phong hay sao mà bỏ về đây???” ông Minh vừa nãy còn khó chịu với đồng táo giờ đã quay ra mà trêu chọc Hải Lam

“ba....con gái còn chưa lấy chồng...mà sao ba đã vội hất đồ đi thế???” khuôn mặt Hải Lam ngượng ngùng đỏ như gấc chín cây

“haha...xem con kia....haha” ông Minh vui vẻ trở lại khi nói chuyện cùng con gái

Hải Lam nhìn ba cười cũng thấy hạnh phúc lên nhưng cô chợt nhớ đến Phùng Lập Nguyên đi ra từ hướng nhà mình bèn hỏi ông Minh “ba,vừa rồi là Lập Nguyên đến đây ạ”. Nếu đúng thế thì chỗ táo kia là.....và ba cô và anh đã.....

“con nhìn thấy nó rồi. Thăng đó cũng thật dày mặt, dám đến yêu cầu ba mau mau gả con cho nó. Hừ. Nó biết ba muốn con lấy Minh Phong, sợ mất gia tài nhà mình nên vội vàng vàng đến đây van xin ta. Đúng là thằng lòng dạ nham hiểm” nhắc đến Phùng Lập Nguyên con tức lại bốc lên hồng hộc trong ông

Vậy là đã rõ, chẳng trách vừa nãy Lập Nguyên lại nóng giận đến vậy....”ba, ba thật quá đáng. Anh ấy làm gì mà ba lại đối xử với người ta như vậy?”

“ba quá đáng chỗ nào. Nó lòng dạ tham lam, tâm địa đen tối. Ba là đang bảo vệ con, con lại đi nói giúp cho người ngoài sao?” ông Minh bắt mắt trước Hải Lam. Ông tốn bao công nuôi nó lớn hóa ra không bằng cái thằng ở tận đâu đâu .....

“ba, xin ba đừng làm khó anh ấy được không. Con chẳng phải đồng ý lấy Minh Phong rồi sao???” Ba còn muốn thế nào mới vừa lòng...” Hải Lam thấy thương cho Lập Nguyên mà khóc rống lên. Cô đã từ bỏ hạnh phúc của mình vì ông sao ông không hiểu cho cô vậy....

“được rồi...con đừng có hơi một cái là lấy nước mắt ra oán trách ông già này. Thôi lên nhà thay đồ rồi xuống ăn cơm”

Hải Lam không nói gì, méo máo xách túi đồ lên lầu....

.....

Buổi tối 10 giờ đêm Minh Phong mới về nhà. Bước vào trong thấy gian phòng tối om thì tưởng Hải Lam đã đi ngủ. Anh bước rất nhẹ nhàng vào phòng ngủ định làm cô bất ngờ nhưng phòng không một bóng người. Minh Phong hoảng loạn bật đèn lên. Tìm hết các phòng cũng không thấy bóng dáng cô đâu....

Cuối cùng anh cũng thấy tờ giấy trên bàn làm việc cô để lại..

“em về nhà. Anh giữ gìn sức khỏe. Tạm biệt” vón vện vài chữ thế thôi. Dường như anh có cảm giác mấy ngày qua cô ở nhà anh chỉ là nghĩa vụ và trách nhiệm. Thế cũng tốt, anh đang muốn có thời gian để suy nghĩ về tất cả những việc đã xảy ra với mình. ....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Lại Từ Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Ảnh Cưới

“haha... này, vậy là chỉ còn mười hôm nữa là mày sẽ thành cô dâu rồi sao??? Ôi, tao không thể tin được lớp mình mày lại là người tiên phong đầu tiên đây. Quả này, lớp tha hồ mà đập phá đây.haha..... Ah mà mày đã chọn được phù dâu chưa??? “Bảo Yến cứ nhéo nhéo cái mỗ bên lỗ tai Hải Lam cứ như là cô ta sắp lấy chồng không bằng...”

“chưa...” Hải Lam mặt dần dần ra trả lời con bạn thân. Giờ trong đầu cô toàn là hình ảnh của Phùng Lập Nguyên ngày hôm đó, tâm sức đâu mà nghĩ đến cái đám cưới chết tiệt kia. Từ hôm anh ở nhà cô bỏ về, cô không tài nào mà gặp được anh để nói lời xin lỗi... dù sao ba cô cũng quá đáng quá.... Còn cả cái tên Doãn Minh Phong vong ơn bội bạc kia nữa. Cô chăm anh ta một tuần vậy mà một cuộc điện thoại cảm ơn cũng không thấy đâu??? Không phải tiếc tiền điện thoại đây chứ???.....

“gì chứ??? Đây...mày nghĩ đi đâu vậy hả??? đám cưới của mày mà làm như là của người khác vậy sao???.....nè...”

“gì nữa đây...???” trời ạ, cô sắp điên với cái con này mất

“mày thấy tao thế nào???” Bảo Yến đứng lên xoay ba vòng trước mặt cô đom đàng

“xin bà, bà làm con chóng hết cả mặt” Hải Lam hét văn đề diễn tả độ hấp của con bạn thân

“nếu mày mời tao làm phù dâu cho mày thì đại cô nương ta đây sẽ suy nghĩ mà xét xem...thế nào hả?” Bảo Yến không mấy xấu hổ khi nói ra ý tứ rõ ràng của mình

Hải Lam nhìn Bảo Yến từ chân đến đầu rồi phì cười “ngoại hình thì cũng tạm duyệt....nhưng....tao chỉ e....cái tính mê zai của mày sẽ phá hỏng hôn lễ của tao mất. haha”

“này...” Bảo Yến chu cái mỗ nhọn ra tức tối

“thôi được rồi, mày muốn sao thì làm vậy đi” cô cũng chẳng còn hơi để đòi co.... Ai làm cũng thế mà thôi

.....

“giám đốc, chiều nay anh có hẹn với viện ảnh cưới Pari để chụp hình đây ạ” trợ lý Kỳ rất chu đáo nhắc nhở Minh Phong.

“uhm. Tôi biết rồi, anh ra ngoài trước đi” Minh Phong tâm trạng cũng rất náo nức. Một ngày nay anh như kẻ không nhà cửa chốn chui chốn lủi Lâm Nguyệt Lan. Không biết người cô ta làm bằng thép hay sao mà không hôm nào là không đến tìm anh. Anh càng cố tránh thì cô ta càng tiến tới. Giờ đến nhà anh cũng không giám về. Còn cả Trịnh Hải Lam kia nữa.... Vất lại có vài chữ không tình người kia rồi biến mất tầm mắt hút. Không thèm gọi điện hỏi xem anh sống chết ra làm sao. ....

Nghĩ đến Hải Lam làm anh nhớ đến những ngày bọn họ ở cùng nhau. Tuy chỉ một tuần nhưng khá vui vẻ. Chưa bao giờ anh lại cười nhiều đến vậy. từ ngày chia tay Lâm Nguyệt Lan anh rất ít khi cười có chăng đó là nụ cười xã giao mà thôi. Ở bên cô làm anh thoải mái và ấm áp. Anh nhớ sự chăm sóc dịu dàng của cô, nhớ cái ôm ấm nồng của cô...nhớ cái tính đỏng đảnh nhưng cực trẻ con của cô....

Không kiềm được nỗi nhớ, Minh Phong rút điện thoại nhấn máy gọi cho “vợ yêu”

“a lô...ai đấy ạ?” Hải Lam không nhìn điện thoại thuận tay ấn nút nghe

“xem ra mới xa nhau có hơn tuần mà em quên mất chồng mình rồi sao vợ yêu???” Minh Phong lúc đầu nghe cô hỏi ai thì đâm ra tức nhưng cố nhịn mà châm chọc cô.

“có chuyện gì anh nói đi đừng vòng vo nhiều lời” hừ bây giờ mới thêm gọi cho cô lại còn trách cô chứ. Anh ta đúng là đồ máu lạnh không tình cảm mà.

“ai làm gì em mà em lại hậm hực chút giận lên anh vậy? Nói xem là thằng khốn nào, anh sẽ giúp em bẻ gãy cổ hắn ra” anh không biết tại sao mỗi lần nghe giọng hờn dỗi của cô là lại vui vui trong lòng. Rất muốn được nhìn khuôn mặt phụng phịu đáng yêu kia....

“vậy thì anh tự bẻ gãy cổ mình đi”

“HAHA” anh ôm bụng cười nghiêng ngả. Thực sự anh không sai lắm khi gọi cho cô. Cô đúng là đã làm anh thấy thoải mái hơn suốt mấy ngày qua...

“cười tôi sao? Vậy cứ ngồi đấy mà mà cười đi. Tôi cúp máy đây”

“ĐỪNGGGGGGGGGGGGG” nghe có nói vậy anh vội la lên thậm trí còn rất biết diễn xuất bật tung người ra khỏi ghế.

Hải Lam nhe nhe cái lưỡi đắc trí “ còn chuyện gì sao?”

“chiều nay có hẹn đi chụp ảnh cưới, ba không nói gì với em sao?” anh nhắc nhở cô.

“biết rồi” Hải Lam trả lời cụt ngủn

“giám nói với chồng bằng giọng đó sao?” Minh Phong truyền giọng nói uy quyền cảnh cáo qua điện thoại tới cô

“dạ, em biết rồi mà, chồng yêu của em làm gì mà lại khó chịu vậy. anh đừng nóng, kéo máu chỉ lên tới cổ lại tụt xuống.....” Hải Lam ném lời nói khích tướng anh rồi cúp ngay điện thoại lại...

“em.....” Minh Phong không nói được một lời nào hơn

Viện ảnh cưới Pari – một ảnh viện lớn và đẹp nhất Việt Nam. Chủ ảnh viện này là nhà thiết kế trẻ nổi tiếng Jack Mai. Ông ta mới ngoài 40, đã từng tu nghiệp 6 năm bên Ý, làm chuyên gia thiết kế áo cưới cho rất nhiều các thương hiệu nổi tiếng thế giới. ...Để có thể mời Jack Mai đồng ý nhận làm thiết kế một bộ áo cưới thực sự còn khó hơn cả leo lên trời. Ông ta có tiếng rất kỹ tính và khó chiều...

Phòng thiết kế áo cưới rộng lớn ngập tràn hàng trăm chiếc váy trắng khiến cho con người ta nhìn vào phải lóa cả mắt. Ánh sáng yếu ớt của buổi chiều tàn phản vào những ô cửa kính bốn bên của ảnh viện tạo lên một không gian kỳ ảo đến lạ lùng.

Doãn Minh Phong rất kiên nhẫn ngồi ở ghế sofa, lật từng trang tạp chí chờ Trịnh Hải Lam thử váy. Nhân viên cửa hàng thì không ngừng tùm lại bàn tán về vẻ đẹp trai anh tuấn của vị giám đốc tập đoàn Doãn thị này. Họ quên cả việc mình đang trong giờ làm việc mà nhìn anh đắm đuối cùng suýt xoa. Doãn Minh Phong không cần liếc mắt cũng biết được đang có một đàn gà mái đang thì thầm ca tụng về hào hoa của anh. Anh nhếch miệng nở nụ cười như có như không.....đúng là đàn bà có khác...

Trịnh Hải Lam sau khi mặc chiếc váy trắng tinh khôi được chính tay Jack Mai kỳ công thiết kế cho riêng cô liền bước ra ngoài phòng chờ. Tất cả nhân viên nhìn thấy cô đều nín thở, họ mở to đôi mắt hết cỡ để có thể ngắm nhìn một cô tiên giáng trần. Thật không biết dùng loại ngôn ngữ gì để có thể nói hết về đẹp mê người của Trịnh Hải Lam lúc này. Cô quá đẹp, đẹp không gì sánh nổi. ...Chiếc váy cưới bông bồng bành như những đám mây làm cô thật kiêu sa. Hàng trăm viên kim cương lấp lánh càng làm tôn lên nước da trắng mịn như trẻ sơ sinh của cô. Chiếc váy được thiết kế chuẩn đến mức ôm trọn vòng eo mảnh khảnh của Hải Lam khiến cô giống như nữ hoàng anh quyền quý....

Doãn Minh Phong chăm chú đọc báo không biết Hải Lam đi ra từ lúc nào. Chỉ khi cô cố gắng ho một tiếng thì khuôn mặt nam tính kia mới ngẩng đầu lên nhìn cô

“.....” Đôi mắt sáng như pha lê của Minh Phong nhìn Hải Lam đắm đuối, báo trên tay rơi ra mà không hay gì. ...ánh mắt anh nóng rực không rời cô một khắc. Thân thể cô, vẻ đẹp hơn người của cô không phải anh chưa từng được thưởng thức qua...Nhưng vào giờ khắc này, quả thực anh muốn cất giấu cô thật kín để chỉ mình anh được ngắm nhìn vẻ đẹp tuyệt thế giai nhân kia.

“Đẹp không???” nhìn ánh mắt không ngừng lóe lên trong mắt anh làm đôi má hây hây của cô ửng hồng e lệ

“.....” Minh Phong vẫn không nói mà nhìn cô

“Minh Phong” cô hô nhỏ tên anh, anh sao mà mặt lại ngây ra thế kia

“Ờ... ..rất đẹp” anh không biết phải nói sao với "vẻ đẹp Tây Thi" của cô

“haha...quả nhiên chiếc váy chỉ có cô Hải Lam mới xứng tầm. Tôi chưa thấy ai mặc váy cô dâu mà lại đẹp đến vậy...chắc...” Jack Mai mãi giờ mới lên tiếng ca ngợi. Trong cuộc đời thiết kế của ông ta quả thực rất ít khi ông ta mở lời khen ngợi một ai. Hải Lam thực may mắn nằm trong số ít đó....

“đi thôi...chúng ta qua bên kia chụp ảnh cưới” Minh Phong phục hồi thần thái đứng dậy ôm lấy eo Hải Lam tiến qua phòng lớn hơn để chụp ảnh

.....

“nào, cô dâu chú rể cười tươi lên nhé....4...3...2.....cắt” người chụp ảnh đang cao hứng thì lại hô dừng, không biết là có lỗi kỹ thuật gì.

“cô dâu hãy ghé sát vai chú rể một tý nữa...đấy, như thế mới tình cảm. Nào tôi bắt đầu lại nhé....4...3...2....cắt”

“sao vậy???” Minh Phong chau mày khó chịu

“aiiiii. ....chú rể làm ơn cười tươi một chút được không. ....ảnh cưới chứ có phải ảnh thờ đâu mà anh làm mặt nghiêm nghị quá vậy. Tôi bắt đầu lại nhé” người chụp ảnh khoa chân múa tay tận tình chỉ đạo hai diễn viên nghiệp dư

“4...3...2...1....ok”

“rất đẹp....hai anh chị đứng là Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài tái thế. haha” thợ ảnh khéo léo nịnh khách hàng “chúng tôi sẽ mang ảnh cưới đến cho hai vị trong thời gian nhanh nhất. Rất vui vì các vị đã tới đây”

“Được”

Bước ra khỏi ảnh viện Doãn Minh Phong nắm chặt tay Hải Lam như thể sợ cô chạy mất mà lúi vào trong xe

“anh làm gì vậy? đau quá” bị anh nắm chặt, Hải Lam kêu lên

“im lặng” Minh Phong cúi người, hơi thở mị hoặc ở bên tai cô thắm thì, sau đó thuận thế hôn lên gò má trắng hồng của cô rồi một đường hôn lên đôi môi đỏ mọng kia. Lúc ở trong ánh viện, khi nhìn thấy cô mặc váy cưới anh thật muốn ngay lập tức ăn lấy cô...giờ đã lên xe, anh không thể nhìn thêm được nữa....

Ngay ngày hôm sau, trên tất cả các tin tức đều là ảnh cưới Doãn Minh Phong và Trịnh Hải Lam. trông bọn họ thật đẹp đôi. Như thể bọn họ sinh ra là để dành cho nhau....Hai bên gia đình đã chính thức công bố với giới truyền thông về ngày tổ chức hôn lễ của Minh Phong và Hải Lam. Theo nhìn nhận chung của tất cả người dân thì họ cho rằng đám cưới này là một đám cưới thương nghiệp có lợi cho cả hai bên gia đình, là cơ hội để Doãn thị và Trịnh thị cùng tiến thêm một bước nữa trong thương giới....

"Doãn Minh Phong chính thức ngỏ lời cầu hôn Trịnh Hải Lam" cầm tờ báo trên tay, đôi môi đỏ chót của Lâm Nguyệt Lan được phủ không biết bao nhiêu lớp son hếch lên cao vút. Cô ta bóp vụn tờ báo trong tay nhẹ nhàng mà thả nhẹ vào sọt rác. Không có vẻ gì là tức giận hay bất an, bàn tay cô ta rất chậm rãi ấn dây số điện thoại đã thuộc sẵn trong đầu

"Bắt đầu kế hoạch đi...."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Lại Từ Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Người Đàn Bà Nham Hiểm

“...Sau đây là bản tin chào buổi sáng. Tối qua, lúc 9 giờ, đội cảnh sát phòng chống tham nhũng bất ngờ ra lệnh khám xét ngôi biệt thự của nhà doanh nhân Trịnh Vũ Minh. Theo như nguồn tin chúng tôi mới nhận được, ông Trịnh Vũ Minh – nguyên tổng giám đốc tập đoàn tài chính Trịnh thị được cho là có liên quan đến vụ tham ô tài sản và vụ tự sát kinh hoàng của vợ chồng Lâm Thế Kỳ - Phí Vân Y chín năm về trước. Hiện tại, một người đàn ông đầu tên đã cung cấp những chứng cứ khá đầy đủ tố cáo ông. Do quá sốc, ông Trịnh Vũ Minh đã ngất tại nhà riêng ngay khi cảnh sát đọc lệnh khám xét. Hiện ông đang được các bác sỹ tận tình chăm sóc...Thông tin về vụ việc trên chúng tôi sẽ tiếp tục đưa trong các bản tin tiếp theo...bây giờ là bản tin về con báo số 3 sắp đổ bộ vào miền trung....” phát thanh viên vừa đưa tin giật gân về vụ việc liên quan đến Trịnh Vũ Minh thì chưa đến năm phút sau toàn bộ giá cổ phiếu tập đoàn Trịnh thị chỉ trong một đêm giảm xuống mức thấp nhất trong vòng 10 năm qua. Không chỉ thế, các đối tác của Trịnh thị, các tập đoàn lớn trong và ngoài nước cũng đồng loạt mất điểm liên tục trong phiên giao dịch sáng ngày hôm nay. Theo nhận định của các chuyên gia kinh tế thì đây là thảm họa “sóng thần” lớn nhất từ trước tới nay của giới tài chính Việt Nam....

.....

“Bác sỹ tình hình ba cháu thế nào rồi ạ.huhu” Hải Lam khóc thảm thiết gọi ba cô suốt một đêm không ngủ. Qua một đêm mà đôi mắt cô thâm quầng lên trông rõ, người dợt dạt không một chút sức sống. Đầu óc cô u mê không còn biết được là chuyện gì đang xảy đến với gia đình mình. Ba cô giờ không biết sống chết ra sao...

“hiện tại ông ấy đã qua cơn nguy kịch nhưng chúng tôi vẫn phải để ông trong phòng cấp cứu theo dõi thêm” vị bác sỹ bước ra khỏi phòng cấp cứu, vừa tháo khẩu trang chuyên dụng liền trấn an gia đình bệnh nhân.

“bác sỹ, làm ơn hãy cứu lấy ba cháu, cháu xin bác.huuuu” Hải Lam cố lấy sức lực còn lại, quỳ gối cầu xin lòng từ bi của vị bác sỹ kia. Cô không thể mất ba.... Sao ông lại có thể liên quan đến tham ô, giết người được??? Không...không...cô không tin...chắc chắn là có sự hiểu lầm ở đây...

“Lam...” Minh Phong vừa chạy tới bệnh viện liền thấy Hải Lam khóc lóc ôm chân bác sỹ thì chạy đến đỡ cô dậy ôm chặt vào lòng “Lam...đừng khóc, đã có anh ở đây rồi”. Anh vỗ nhẹ mái tóc đen ướt đầm mồ hôi của cô xoa dịu tinh thần...Sáng nay khi chuẩn bị đi làm, anh cũng có xem qua bản tin buổi sáng... Minh Phong cũng thật sự sốc nặng trước tin tức này. Không một chút đắn đo, anh gọi điện cho thư ký hủy tất cả các cuộc hẹn với đối tác mà chạy đến bên cô. Anh không biết mình tại sao lại đối với cô quá mức quan tâm như vậy... Nhưng lý trí và trái tim đã thúc giục anh, hơn lúc bao giờ hết hãy ở bên Hải Lam vào lúc này, cô ấy cần anh. Mặc cho có bất cứ chuyện gì anh cũng sẽ bên cô....

“huhu...Minh...Phong...huhu...anh hãy cứu ba em...hực...ba em vô tội...hực...chắc chắn là có hiểu lầm mà...anh hãy cứu ba em đi” cô ôm chặt eo anh, nước mắt như mưa rào chút xuống áo sơ ni anh làm ướt đẫm một mảng trước ngực. Thật may mắn có anh ở đây, bây giờ cô đang rất cần một bờ vai để dựa vào. Cô sắp không trụ được nữa rồi....

“Lam...em bình tĩnh lại, anh sẽ làm mọi cách để minh oan cho ba, ngoan...đừng khóc...” Minh Phong cứ vậy ôm chặt lấy cô, không ngừng động viên cô. Anh sẽ giúp cô bằng mọi giá, dù có tốn bao nhiêu anh cũng làm. Chẳng phải bây giờ ba cô cũng là ba anh sao? Và quan trọng hơn là anh không muốn thấy cô phải đau lòng....

“huhu...” Hải Lam không thể giáng chịu hơn nữa, cô dần lịm đi trong vòng tay anh ấm áp của anh.

“Lam...em sao vậy? Tỉnh dậy đi em...Lam...bác sỹ đâu???” Minh Phong hoảng hốt bế cô lên chạy vào phòng cấp cứu....

.....

“Nguyệt Lan, Trịnh Vũ Minh xem ra không còn trụ được bao lâu nữa. Bước tiếp theo cô định thế nào???” người đàn ông mặc áo đen bị che khuất bởi bóng tối nhưng cũng có thể nhìn thấy được trên cổ anh ta có một vết sẹo lồi đang giọng trầm thấp, vô cảm nói với đối phương.

“Nhanh vậy sao??? Tôi lại muốn ông ta sống thêm vài ngày nữa để nếm mùi vị con gái mình bị Doãn Minh Phong bỏ rơi, nếm cái cảm giác mất cửa mắt nhà là thế nào. Haha..” Khuôn mặt Lâm Nguyệt Lan nở nụ cười khinh bỉ cùng đều giả khi nói đến kẻ thù. Cô ta đợi ngày này đã lâu lắm rồi, đây là thời cơ để cô ta trả thù. Mọi thứ sẽ phải thuộc về cô ta kể cả Doãn Minh Phong. Haha...

Người đàn ông áo đen dựa vào chút ánh sáng nhỏ nhoi từ cửa hắt vào mà nhìn Lâm Nguyệt Lan. Hắn ta không ngờ trên đời lại có người đàn bà máu lạnh và nham hiểm đến vậy. Ánh mắt cô ta quá ư là vô cảm, cả người đầu đầu cũng tản ra mùi hận thù, chết chóc. Hắn – một bố già khét tiếng xã hội đen cũng phải cúi đầu một tấc nể phục người đàn bà trước mặt này ...

“Vậy được. Tôi sẽ lo toàn bộ bên phía Trịnh Vũ Minh. Còn bên Doãn Minh Phong cô hãy tự giải quyết đi” người đàn ông áo đen dường như có vẻ khá chuyên nghiệp trong những việc như thế này

“được. có gì báo ngay cho tôi”

“ok. Vậy tạm biệt” động tác anh ta nhanh và chuẩn như một điệp viên tình báo CIA.

Ông Minh Long thở dài than ngán từ ngày hôm qua đến giờ sau khi đọc xong tin tức báo đăng về ông Trịnh Vũ Minh. Haiz...rất cục là đang xảy ra cái gì đây...sao bạn ông lại thành ra như vậy?. Đọc những chứng cứ bên cạnh sát đưa ra trên báo ông muốn không tin cũng không được. Một con người nhìn đôn hậu, nhân từ là thế lại làm ra những việc tày trời như vậy...tội tham ô ông còn có thể chấp nhận được. Trong làm ăn thì khó tránh khỏi những việc đó...Nhưng còn giết người thì cho đến giờ ông vẫn không giám tin là bạn ông làm cái việc đáng ghê tởm đó. Thế mới thấy hết được ma lực của đồng tiền đáng sợ làm sao....

.....

“tiểu thư cô tìm ai???” ông Lý kính cẩn hỏi cô gái đang đứng ngoài cổng.

“Đây có phải biệt thự Doãn gia không ạ. Bác làm ơn báo giúp con với ông Doãn Minh Long, có Lâm Nguyệt Lan từ Anh mới trở về đến chơi ạ.” không giống với vẻ bề ngoài danh đá, xảo quyệt, hôm nay Lâm Nguyệt Lan ăn mặc rất kín đáo và lịch sự. Khuôn mặt chỉ một lớp phấn nhẹ làm cô ta trở lên thực thánh thiện như đức mẹ đồng trinh Maria. Giọng nói trong trẻo ngọt ngào khó có người nào lại nhờ nhần tâm từ chối lời thỉnh cầu của cô ta.

“Cô chờ một lát, tôi vào báo ngay” ông Lý quả nhiên trúng độc được mẫn tính trước cử chỉ thơ ngây của Lâm Nguyệt Lan

Lát sau

“cô Lâm, mời cô vào, ông bà chủ đang chờ cô ở phòng khách. Để tôi dẫn cô. Mời cô” ông rất hào hiệp dẫn đường cô ta.

Lâm Nguyệt Lan miễn phí một nở nụ cười thánh nữ với ông quản gia "con cảm ơn bác ạ"

.....

“Nguyệt Lan đây à. Chà chà để bác xem con nào...Trông con càng ngày càng xinh lên đấy.” bà Như Ý vui mừng khi Lâm Nguyệt Lan vừa về nước đã đến thăm ông bà. Con bé quả nhiên là người có học, rất biết quan tâm đến người khác. Lúc trước còn ở bên Anh, Minh Phong có một hai lần dẫn Lâm Nguyệt Lan về nhà ăn cơm nên ông bà Doãn hẳn là không quên cô ta...Trong ấn tượng của ông bà Doãn thì Lâm Nguyệt Lan không chỉ là một cô gái học giỏi, thông minh mà còn rất đoan trang, lễ phép. Hồi đó ông bà cứ nghĩ là hai đứa sau khi học xong sẽ kết hôn nhưng không hiểu sao lại dùng một cái chia tay...và bà chỉ nghe loáng thoáng Lâm Nguyệt Lan đã kết hôn với một người đàn ông ngoại quốc rồi định cư hẳn bên đó luôn...

“ạ, con chào hai bác. ..Bác...bác lại đùa con rồi..” Lâm Nguyệt Lan thẹn thùng, đưa tay vén mấy cọng tóc qua mang tai, nhìn thì không người nào dám bảo cô ta là người thâm hiểm....

“haha...con bé này vẫn vậy, chẳng thay đổi gì cả...nào ngồi xuống đây đi con” ông Minh Long nhiệt tình chào đón Lâm Nguyệt Lan

“ạ, con cảm ơn bác. Con có chút quà nhỏ biếu hai bác. Mong hai bác đừng chê cười ạ” lễ phép, rất lễ phép là đằng khác.

“con bé này thật là...đến thăm hai bác là quý hóa lắm rồi, lại còn bày đặt quà các làm gì????Vậy cho bác xin...con khách sáo làm hai bác ngại quá” bà Như Ý đánh yêu lên cánh tay Lâm Nguyệt Lan rồi nhận lấy món quà của cô ta đưa cho ông Long.

“ạ không có gì mà bác....hai bác dạo này vẫn khỏe chứ ạ???”

“uh. Hai bác vẫn khỏe. Thế còn con???”

Ba người - Doãn Minh Long, Diệp Như Ý, Lâm Nguyệt Lan cứ ngồi đó cười haha ôn lại chuyện cũ....

.....

Bệnh viện

“Lam... em tỉnh rồi... em làm anh lo lắm có biết không” Minh Phong cầm bàn tay gầy xanh xao của Hải Lam áp lên đôi môi anh để anh truyền hơi ấm cho cô. Ánh mắt anh hiện lên vô vàn sự sung sướng khi cô tỉnh lại. Anh đã thức một ngày một đêm, không ăn không uống chỉ để bên cạnh cô. Anh sợ chỉ cần anh rời đây nửa phút mà Hải Lam tỉnh dậy không thấy anh sẽ rất đau lòng...

“ba em sao rồi anh?” Hải Lam không quan tâm đến sức khỏe của mình, điều đầu tiên cô nghĩ đến khi tỉnh dậy là ông Minh. Cô mím môi, cố sức ngồi dậy để đi thăm ông nhưng may có Minh Phong ngăn lại. Anh để cô tựa đầu vào ngực mình “ba không sao. Bác sỹ nói chỉ cần theo dõi thêm hai ngày nữa là có thể ra phòng bình thường. Em không cần phải lo lắng thêm nữa. Hãy để mọi việc anh giải quyết...” nói rồi anh đặt một nụ hôn nhẹ trên đây yêu thương lên trán cô, cười tươi xoa xoa tay lên má cô rồi lại ôm cô vào lòng.

“Phong... cảm ơn anh. Cảm ơn anh đã ở bên em trong lúc này.” Cô vòng tay ôm lấy anh. Cô tưởng rằng vào lúc nước sôi lửa bỏng thế này, Phùng Lập Nguyên sẽ chạy đến bên cô, nhưng người cô nghĩ tới giờ này vẫn không thấy đâu, còn người không nghĩ đến lại đang ra sức ở bên cô mỗi phút mỗi giây. Thực sự cô rất cảm động, cảm động sự chân thành của anh dành cho ba con cô, cảm động những cử chỉ ngọt ngào anh dành cho cô...

“cô bé ngốc... em nói gì vậy???”

“úc...úc...” bụng Hải Lam réo lên liên hồi. Đã 2 ngày nay cô chưa có gì vào bụng, thực sự cô rất đói...

Minh Phong đẩy cô ra nhìn xuống dưới bụng cô rồi phá ra cười “xem ra cái bụng của em đang biểu tình quyết liệt lắm. Anh vừa gọi cháo ở cửa nhà hàng Trung Quốc. Hãy còn nòng lắm, nào ăn nhanh kẻo nguội thì mất ngon”. Anh cầm cặp lồng cháo cho ra bát, múc từng muỗng thổi cho nguội đưa đến trước mặt cô “a.....”

Hải Lam mím môi, rất muốn cười nhưng lại xấu hổ mà liếc xéo anh một cái mới há miệng ra

Phùng Lập Nguyên đứng ngoài phòng bệnh, chứng kiến cảnh hai người bọn họ thân mật thì lửa giận lại bùng hực bốc lên. Bàn tay nắm ngón đặt trên tường kéo một đường dài xuống tận dưới tạo lên năm dòng kẻ sâu tận vào trong. Anh ta ngay khi biết tin thì vui mừng khôn siết, thầm nghĩ cuối cùng Trịnh Vũ Minh cũng bị quả báo. Thật đáng đời lão già đó... Vậy là anh ta lại có cơ hội bên Hải Lam...

Không nghĩ ra Phùng Lập Nguyên lại chậm so với Doãn Minh Phong một bước.... anh ta chỉ còn biết cay cú đứng ngoài nhìn đôi tình nhân kia

.....

Biệt thự Doãn gia

Nói đủ các loại chuyện trên đời, sau cùng Lâm Nguyệt Lan cũng rẽ hướng sang chuyện Trịnh Vũ Minh. “bác trai, bác gái, con hay tin anh Phong sẽ kết hôn với Trịnh Hải Lam thì rất vui. Cuối cùng thì Minh Phong cũng tìm được người mình yêu thực sự. Nhưng mà vừa rồi báo chí lại đưa tin như vậy, chẳng phải là muốn.... Dù sao con và Minh Phong cũng từng bên nhau, bọn con có duyên mà không có phận, nhưng từ tận đáy lòng con luôn luôn cầu chúc anh ấy sẽ hạnh phúc. Có như vậy con mới không áy náy chuyện xưa...” cô ta cố nặn ra vài giọt nước mắt, diễn sao cho đạt nhất mới thôi...

“con cũng đọc rồi sao. Chuyện này... haiz” Ông Minh Long muốn nói suy nghĩ của mình nhưng lại thờ dãi ngao ngán. Chuyện đã đến nước này, có lẽ hôn lễ phải hủy bỏ.... ông rất không muốn nhưng không còn cách nào khác. Ông không thể để thiên hạ chĩa sang nhà mình mà nói này nói nọ được. Coi như ông ích kỷ với bạn bè một lần cuối.....

Thấy ba mẹ Minh Phong không nói gì làm Lâm Nguyệt Lan sốt sắng, cô ta nhất quyết phải nghe bằng được bọn họ nói ra 2 chữ ‘hủy hôn’: “bác... con không biết nói ra lời này có thất lễ không... nhưng vì hạnh phúc cả đời Minh Phong con không thể không nói. Trịnh Vũ Minh bề ngoài trung thực nhưng bên trong lại quá mưu mô. Ông ta không từ thủ đoạn để vợ vết tiền của người khác, sẵn sàng giết người bịt đầu mối. Thực sự con nghe mà quá ghê tởm con người ông ta.... Con thiết nghĩ Trịnh Hải Lam có một người ba bất lương như vậy, cô ta sớm cũng đã thành một người đàn bà đa đoan, quý kẻ từ lâu rồi... Minh Phong lấy cô ta sẽ là bất hạnh cả đời của anh ấy. Hai bác là ba mẹ anh ấy, con nghĩ hai bác sẽ không đứng ngoài nhìn con trai mình sắp chui vào miệng cọp mà để yên chứ ạ. Vì Minh Phong, con xin hai bác hãy cứu anh ấy...” Lâm Nguyệt Lan không biết lấy đâu ra lắm nước mắt mà vừa khóc vừa nói xấu người khác một tràng dài không mệt...

“cái này... con nói cũng có lý. Chúng ta không thể để Minh Phong bất hạnh được...” ông Minh Long gật gù trước những triết lý logic của Lâm Nguyệt Lan

Lâm Nguyệt Lan nghe ông Minh Long nói thế thì thỏa mãn nở nụ cười đắc ý trọng bụng... Mới chỉ mấy câu cùng vài giọt nước mắt mà cô ta đã dễ dàng thuyết phục ông bà Doãn có ý muốn hủy hôn. Xem ra kế hoạch của cô ta khá thuận lợi so với dự tính ban đầu...

.....

Sau khi nhìn thấy Hải Lam ăn no ngủ say, Minh Phong mới từ bệnh viện về công ty. Anh còn có rất nhiều việc cần phải giải quyết... Để an tâm, Minh Phong đã thuê vệ sĩ đứng ngoài cửa phòng bệnh canh chừng bảo vệ an toàn cho cô.

Doãn Minh Phong vừa vào phòng làm việc liền phân phó công việc cho trợ lý Kỳ “điều tra xem ai đứng sau chuyện này?”

“vâng”

Lại qua một ngày nữa, Hải Lam do được Minh Phong chăm sóc tận tình thì khá lên rất nhiều. Mặc dù khuôn mặt hãy còn xanh xao nhưng cô cảm thấy đầu đã đỡ đau nhức và không còn mệt mỏi như mấy hôm trước. Cô bước xuống giường đi ra phía cửa phòng bệnh để đến xem ba cô đã khá chút nào

chưa. Cô rất không an tâm về tình trạng sức khỏe của ông...

Nhưng cánh cửa vừa mở ra thì hai người mặc áo đen, khuôn mặt lạnh lùng quay về phía cô “Cô Trịnh, cô muốn đi đâu???”. Ngay cả giọng nói của họ cũng rất lạnh lùng... Chẳng lẽ là người của cảnh sát điều tra tới giam lỏng cô??? Hải Lam ngơ ngác nhìn hai gã đàn ông ngoài cửa.

“các anh là ai??? sao lại đứng ở trước phòng tôi?”

“Cô Trịnh, chúng tôi là làm theo nhiệm vụ. Nếu như không có việc gì, xin cô hãy vào trong...” bọn họ vẫn dùng thái độ đó để nói với Hải Lam

“.....” cô không nói gì, đúng như cô suy đoán, thì ra là người của cảnh sát. Cô phải làm gì bây giờ??? Minh Phong... đúng, người Hải Lam nghĩ đến đầu tiên chính là anh, chỉ có anh mới giúp được cô trong lúc nguy nan này. Hải Lam nhanh chóng bấm số cho anh.....nhưng điện thoại lại không liên lạc được...Không phải anh cũng bị giam lỏng để điều tra chứ???...làm sao đây... làm sao đây....cô rồi trí không biết phải làm thế nào để thoát ra ngoài tìm gặp anh...

.....

“Đúng như cô dự liệu, Doãn Minh Phong đã bắt tay vào điều tra. Tôi chỉ không ngờ nhanh như vậy anh ta đã tìm ra chứng cứ chúng ta cài sẵn chỉ trong một ngày. Không hề danh giá độc tập đoàn lớn” người đàn ông có sẹo lồi ở cổ trình bày hết những sự việc hẩn ngầm cài bấy.

Lâm Nguyệt Lan kẹp hai ngón tay sơn đỏ chỏi vào điều xi gà thượng hạng, đôi mắt gian thần phóng tầm ra ngoài cửa sổ, không ngoảnh mặt nhìn người kia, môi nhếch lên một đường cong hoàn hảo “Tôi còn tưởng anh ta sẽ tìm ra chứng cứ thật. Hóa ra Doãn Minh Phong cũng chỉ có thể làm được đến đó thôi sao? Anh làm tốt lắm. Đây là số tiền của anh. Từ nay về sau chúng ta là hai người không quen biết... Anh làm nghề này chắc hẳn biết rõ quy luật của cuộc chơi? Không cần tôi phải nhắc lại???”

“Nguyệt Lan, cô yên tâm. Tôi cũng vì ân tình năm xưa của ba cô mà đồng ý làm việc này. Nếu có bất cứ chuyện gì sẽ có người đứng ra chịu tội thay cô. Tôi nói là làm được” hai tay hẩn ta dứt trong túi quần nhìn Lâm Nguyệt Lan hứa hẹn. Nếu không phải năm xưa Lâm Thế Kỳ cứu mạng hẩn, thì có cho hẩn một núi tiền hẩn cũng không bao giờ muốn dính dáng gì đến luật pháp. Coi như lần này hẩn đã trả được mối thâm tình với ân nhân...chấm dứt không còn quen biết...

“được” cô ta trả lời ngắn gọn, khuôn mặt như cũ không quay lại nhìn người đàn ông. Cô cũng muốn cảm ơn hẩn trong suốt tám năm qua đã vì cô mà làm không ít việc...Nếu không có hẩn thì cô đã không sang được Anh, đã không đứng ở đây nhìn thấy ánh mặt trời đỏ rực kia...

“vậy được. Tôi đi trước. bảo trọng” nói xong anh ta biến mất như một phù thủy hóa phép.

Lâm Nguyệt Lan đứng đó một lúc khá lâu...Cuối cùng điều thuốc trên tay cô ta cũng hết mà rơi tự do xuống đất. Cô ta lấy chân nghiền lát mà rủa thầm “Trịnh Vũ Minh, Trịnh Hải Lam, số phận các người cũng sẽ giống điều thuốc này thôi...haha”

.....

Hải Lam hết nằm lại đứng, đi đi lại lại trong phòng bệnh nhằm nghĩ kế chuồn

“Đại ca, tôi muốn qua bên kia thăm ba tôi được không? Làm ơn đi mà” Trịnh Hải Lam thò mỗi cái đầu ra bắt chuyện.

“không được. chúng tôi chỉ làm theo nhiệm vụ. Mời cô vào trong” họ đứng như pho tượng đá, chỉ cử động mỗi cái mồm

Đúng là cảnh sát có khác, gì mà canh mình cứ như canh trùm khủng bố Irac không bằng...Hải Lam thật đầu lại lăm lăm mắ hai khúc gỗ kia...

5 phút sau

“haha...đại ca này, tôi đói quá, các anh không định để tôi chết ở đây chứ hả? tôi chỉ đi một lát sẽ về” cô giả sức uốn cái lưỡi lấy lòng

“không được. chúng tôi chỉ làm theo nhiệm vụ. Mời cô vào trong. Sẽ có người mang cơm cho cô ngay bây giờ” hai người bọn họ vẫn không xê dịch 1 cm nào cả

Hải Lam lại thật cái đầu nhỏ của mình vào, bấu môi “không được. Chúng tôi chỉ làm theo nhiệm vụ. Mời cô vào trong. Rõ chán ngắt. Bọn họ có phải là người máy không vậy??? sao chỉ biết nói được có thế”. Cô ngã ngửa ra giường nhìn chăm chăm lên trần nhà trắng xóa mà thấy thương cho Minh Phong. Anh vì cô nên cũng bị vạ lây....nghĩ đến đó cô không kìm được nước mắt khóc thay cho anh...chắc anh đang bị giam lỏng ở công ty. Cô phải tìm mọi cách để cứu anh ra mới được...

10 phút sau

“đại ca à, tôi buồn quá...anh không định để tôi đi ngay trong phòng này chứ??? Tôi sắp không nhịn được thêm nữa rồi...aaa...” Hải Lam vờ nhăn mặt méo mó vừa ôm mồm ôm bụng cố tình kêu la lên

Qua nhiên chiều này có công dụng, hai khúc gỗ kia đã bắt đầu biết cử động các bộ phận khác. Bọn họ nhìn cô như người ngoài hành tinh...rất đều mà đưa tay gãi gãi đầu khó xử.... Chắc ở cơ quan, cấp trên chưa đưa ra trường hợp này...Hải Lam không ngừng đoán già đoán non

“aiiiiiii...các anh làm gì mà chậm như rùa vậy hả???có cho đi không thì bảo???tôi mà thả ra đây, các anh liệu mà lo thù trường đuổi việc đi” Hải Lam

càng cố là to hơn nữa

“cái này...thôi được tôi sẽ dẫn cô đi, anh ở lại đây canh chừng” một trong hai tên mở miệng phản công việc

Cái gì??? để hần ta canh cô đi vệ sinh sao??? Hần có phải nam nhi đại trượng phu không vậy... Hải Lâm tức tối xi cái mặt ra bước mạnh lên nền đá hoa xà gạch, đi một mạch tới nhà vệ sinh. Tên vệ sỹ lững thững theo sau....

Ngồi trong đó không biết bao lâu mà cô không sao nghĩ ra cách. Cứ nghĩ đến tên đàn ông không biết xấu hổ đứng trước cửa phòng vệ sinh nữa lại làm Hải Lâm sôi máu. Cô đứng dậy, kéo quần lên, vung tay vung chân hất cửa đi ra...

Hải Lâm cố tình rửa tay lâu lâu một chút. Thi thoảng tên kia lại vọt vào trong gọi cô. Cô chỉ ới lên một cái nhưng vẫn không thèm đi ra. Đúng lúc đó, cô lao công đi vào... Hải Lâm nhìn cô ta nảy ra ý tưởng...

Đợi 15 phút nữa không thấy cô ra, tên vệ sỹ không kiên nhẫn xông thẳng vào, đưa tay che che cái mặt ái ngại. Mấy cô gái nhìn thấy có đàn ông tự tiện xông vào "cắm đũa đen" thì hét toáng lên. Họ thi nhau cầm túi, chổi đánh anh ta một trận thừa sống thiếu chết...

Trịnh Hải Lâm nhờ có bộ đồ lao công cùng sự trợ giúp của những người trong đó nên thành công thoát khỏi hai khúc gỗ kia. Cô không để ý đến quần áo mình đang mặc, liền một hơi chạy đến công ty Minh Phong

Trong phòng làm việc

“Không sai thưa giám đốc, hồ sơ bên cảnh sát là hoàn toàn đúng” Trợ lý Kỳ Học Ân sau khi điều tra vụ án thì khẩn cấp báo lại với Doãn Minh Phong

“cậu báo sao??? nói thế thì Trịnh Vũ Minh không hề oan? Sao có thể như vậy?” Minh Phong không thể tin vào những lời vừa rồi của Kỳ Học Ân. Sao có thể vô lý thế chứ???...Nếu đúng như anh ta nói thì Hải Lâm phải làm sao? Cô sẽ sốc như thế nào khi biết được ba mình là người không giống với những gì cô biết...cứ hình dung ra cảnh đó anh lại đau, muốn dấu kín để cô mãi mãi không biết sự thật phũ phàng này. Cô ấy vô tội, cô ấy không đáng bị đối xử tàn nhẫn...

“Đúng vậy. Ông Trịnh Vũ Minh là người đứng đầu trong vụ tham ô năm đó. Sau đó, ông ta đã nghĩ biện pháp vu oan cho ông Lâm Thế Kỳ. Vợ chồng ông Lâm chết không phải do tự sát mà chính là Trịnh Vũ Minh đứng đằng sau... Còn một điều nữa mà bên cảnh sát chưa đụng tới đó là cái chết của con gái họ - Lâm Kỳ Anh. Cô bé đó cũng chết trong vụ cháy đấy nhưng không thấy xác. Theo như hồ sơ tôi tìm thấy thì xác của Lâm Kỳ Anh đã cháy vụn thành tro nên không để lại dấu vết nào” Trợ lý Kỳ trình bày khá tỷ mỉ sự việc.

Doãn Minh Phong một trận choáng váng, quay cuồng đầu óc. Anh bắt lực ngã mạnh đầu xuống ghế sofa nhắm hai con mắt thần lại không biết là đang nghĩ gì.

“giám đốc, anh định tính sao?”

“vậy người tố cáo là ai? cậu điều tra kỹ về hần chưa? Hần có quan hệ như thế nào với nhà họ Lâm?” Minh Phong vẫn còn có điểm hoài nghi. Nếu như cả gia đình họ chết trong vụ “tự sát” đốt nhà năm đó thì sao lại còn có người tố giác. Người đó là ai? có quan hệ như thế nào với nạn nhân? Đây chính là điểm đáng ngờ nhất mà anh quan tâm

Kỳ Học Ân không quá khó để đoán ra nghi ngờ của Minh Phong. Anh ta theo Minh Phong đã nhiều năm, nên rất rõ cách làm việc của giám đốc mình... Minh Phong rất cẩn thận... “Tôi đã điều tra, người này chính là bố già mafia John Nguyễn, tên thật của hần ta là Nguyễn Trí Thúc. Trùm khủng bố khét tiếng khu vực Đông Nam Á. 13 tuổi hần ta đã bỏ nhà gia nhập xã hội đen. 15 tuổi đã từng giết người và bị lĩnh án 5 năm ở trại quân giáo dành cho trẻ vị thành niên. Năm 20 tuổi, hần ta ra khỏi trại và tiếp tục lẩn sâu hơn vào con đường cũ. Giám đốc có biết vụ cướp vàng nổi tiếng, khiến 10 người chỉ trong một đêm không một ai sống sót không? Chính là John Nguyễn một tay sát hại. Và hần ta bị kết án tử hình...”. Nói đến đây Kỳ Học Ân bỗng dừng lại nhìn khuôn mặt anh tuấn của Doãn Minh Phong không ngừng nhũm mày rồi lại giãn ra rồi lại nhũm mày...

“vậy thì sao??? Hần bị án tử hình thì sao có thể đường hoàng tố cáo Trịnh Vũ Minh??? Sao không nói tiếp đi?” Minh Phong sốt ruột rất muốn biết chuyện là thế nào. Anh không ngờ đằng sau vụ án chín năm về trước lại còn liên quan tới cả xã hội đen... thật sự không ngờ tới.

“Đây chính là điểm nghi vấn khi tôi điều tra. John Nguyễn có thể không sợ pháp luật mà tố cáo Trịnh Vũ Minh là do năm đó hần ta được Lâm Thế Kỳ ra tay cứu sống. Ông ta đã tìm một kẻ phạm tội thế thân cho John Nguyễn, dùng tiền mua chuộc toàn bộ các vị quan tòa năm đó... vì thế khá dễ dàng cho hần ta thoát khỏi vòng pháp luật. Cũng chính Lâm Thế Kỳ đã sửa lại toàn bộ lai lịch cho hần ta. Cái tên John Nguyễn là bắt nguồn từ đó...”

Lần này thì Minh Phong đã hiểu toàn bộ vấn đề “vậy là John Nguyễn vì trả ơn ân nhân mà đã giúp gia đình Lâm thế Kỳ báo thù?”

“đúng vậy” Kỳ Học Ân không chút đắn đo chốt lại sự việc

Khuôn mặt Minh Phong trở lên đăm chiêu, đôi mắt anh bây giờ rất khó có thể nhìn ra anh đang tính cái gì...

“tôi vẫn không hiểu. tại sao John Nguyễn không báo thù ngay khi đấy mà phải đợi mãi 8 năm sau mới quay lại” Minh Phong cố tìm ra một manh mối để gỡ tội cho Trịnh Vũ Minh

Nghe câu chất vấn của anh, Kỳ Học Ân chững lại vài giây, điều này cũng là một câu hỏi lớn anh ta chưa có câu trả lời.... “ John Nguyễn là người có tiếng làm việc quyết đoán, máu lạnh. Tôi nghĩ hần ta 8 năm sau mới quay lại báo thù là chờ thời cơ... không khó hiểu khi hần lại chọn đúng thời điểm này để ra tay...”

“vì sao???” cách nói chuyện nửa vời của Kỳ Học Ân làm Minh Phong sắp phát điên

“vì hôn lễ giữa anh và Trịnh Hải Lam” một câu trả lời làm Doãn Minh Phong đứng tim tại trận...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Lại Từ Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Chỉ Có Thể Là Yêu

“Gi, hôn lễ giữa tôi và Hải Lam???” Doãn Minh Phong đầu óc chậm chạp, mãi mới phản ứng kịp.

“vâng”

“cốc...cốc....” tiếng gõ cửa bên ngoài truyền vào

“vào đi”

“thưa giám đốc, có cô Lâm Nguyệt Lan muốn tìm anh” nhìn Doãn Minh Phong nhăn trán, nhíu mày làm cô thư ký không giám ngắt đầu

“mời cô ấy vào” Minh Phong nói xong thì hướng khuôn mặt anh tuấn về trợ lý Kỳ “không còn việc gì nữa, cậu lui trước đi”

“vâng”

.....

“Tìm anh có chuyện gì???” ngay lúc Lâm Nguyệt Lan khép cánh cửa Minh Phong ngửi khí lạnh nhạt, bày ra vẻ mặt không vui hỏi cô ta. Mỗi lần nhìn thấy Lâm Nguyệt Lan lại làm anh khó chịu. Giờ anh đang muốn đến bệnh viện xem Hải Lam ra sao thì cô ta lại ở chỗ này quấy sự.

Lâm Nguyệt Lan biết anh sẽ đối xử hờ hững với mình nên càng cố ý sấn tới “Phong, chẳng lẽ cứ phải có chuyện thì mới đến tìm anh sao? Em mấy hôm nay không gặp được anh, nhớ đến phát điên rồi nè”. Cô ta không chút thể diện, vòng tay ôm lấy cổ anh, chà sát hai trái đào tiên vào lồng ngực anh, đôi môi đỏ rực quăn rũ vờn trên môi anh kích tình. Sống chung với anh bốn năm, chẳng hề cô ta còn không biết anh muốn gì...

Minh Phong thấy quá nhàm chán với mấy trò tẻ nhạt này của Lâm Nguyệt Lan. Anh không chút đắn đo, gỡ 2 tay cô ta ra, đôi mày rậm nam tính không hài lòng nhíu lại một chút, ánh mắt sắc bén không một tia cảm tình hướng thẳng vào gương mặt xinh đẹp kia “nếu không có gì thì em về đi. Anh đang rất bận”.

Anh nhanh chóng thoát khỏi vòng ôm nóng bỏng của Lâm Nguyệt Lan, với áo vest quay người rời đi. Xong lần này Lâm Nguyệt Lan đâu có dễ dàng để anh đi như vậy. Cô ta bước nhanh ba bước ôm chặt lấy anh từ phía sau. Bàn tay siết chặt mười ngón vào nhau tạo thế gọng kìm làm Minh Phong không bước nổi thêm một bước...

“Nguyệt Lan, em buông tay ra đi, đừng để đến lúc anh tức giận thì không hay đâu”. Minh Phong rất nhẫn nại thuyết phục cô ta. Anh cố áp chế lửa giận để không hất ngã cô xuống sàn...

Mặc kệ lời dọa nạt của anh, Lâm Nguyệt Lan vận dụng hết nội lực cố vắt ra nước mắt, nước mũi, dụi mặt vào lưng anh nghẹn ngào nói “Phong...chúng mình làm lại được không anh? Em sai rồi, lúc đó là em ngu ngốc nên mới rời bỏ anh...em sai rồi mà, anh hãy cho em một cơ hội được không? Em vẫn còn rất yêu anh...Phong”

Nghe những lời ni non vàng ngọc của Lâm Nguyệt Lan lại không làm anh động tâm. Đối với những lời nói đó anh có cảm giác không chút mĩ vị nào hết... “Nguyệt Lan, gương đã vỡ thì không cách nào gắn lại được. Anh sắp kết hôn....”

Minh Phong còn chưa nói hết thì bị tiếng hét chói tai của Lâm Nguyệt Lan làm cho giật mình “không....em biết anh kết hôn với Trịnh Hải Lam là do ba mẹ ép buộc. Anh không hề yêu cô ta...và lại...và lại...ba cô ta là kẻ giết người man rợn...nên cô ta cũng chẳng tốt đẹp gì cả..”

Minh Phong nghe Lâm Nguyệt Lan nói Hải Lam như vậy thì dùng dưng giật tay cô ta ra, quay người lại dồn đối phương vào sát mép bàn, không cho đường lui “anh cấm em không được nói Hải Lam như vậy. Cô ấy không có lỗi”

Vừa đúng lúc đó, Trịnh Hải Lam đi tới trước phòng anh, cô định mở cửa nhưng xuyên qua khe cửa chưa đóng hết cô nhìn thấy Lâm Nguyệt Lan quay mặt ra ngoài, còn Minh Phong lại quay lưng về cô, bọn họ đứng rất sát nhau.... Cô không bước vào nữa mà cứ đứng đó nhìn.

Lâm Nguyệt Lan tình quái phát hiện ngay Trịnh Hải Lam vừa xuất hiện, đôi mắt cô ta lóe lên ý đồ xấu, rồi ôm lấy cổ Minh Phong hơi kéo xuống

“em còn làm thế này anh sẽ hắt em ngã đấy” giọng anh trầm thấp nhưng rất có lực sát thương. Sức chịu đựng của anh chỉ có hạn....

“Phong...em yêu anh, anh hãy vì bốn năm chúng mình sống chung nhau mà quay lại được không? Em biết anh lấy Trịnh Hải Lam là vì trả thù em.....em sai rồi.” Cô ta cố ý nói to để Hải Lam có thể nghe thấy ẩn ý của mình.

Lâm Nguyệt Lan không cho anh thời cơ phản kháng, liền kiễng chân khóa trụ môi anh bằng một nụ hôn nóng bỏng, cuồng nhiệt...

Bị Lâm Nguyệt Lan tấn công bất ngờ Minh Phong mất đà ôm lấy eo thon của cô ta...

Trịnh Hải Lam chết đứng ngoài cửa, đôi mắt thâm quầng nhìn bọn họ hôn môi đắm đuối. Thì ra chị Lan đúng là tình cũ của Minh Phong. Thảo nào đêm đó anh lại uống say đến vậy, lại gọi tên chị ấy cả một đêm. Trái tim cô sao lại đau thế này, nó như vỡ ra thành trăm mảnh. Vậy mà vừa rồi cô còn lo lắng anh bị cảnh sát giam lỏng, hóa ra anh ở chỗ này ôm ấp người tình, chẳng trách anh lại tắt máy.... Hai dòng nước mắt cô không thể kiềm chế được trào ra như thác đổ.....

Hải Lam quay người, lấy tay cổ lau đi nước mắt, chạy thật nhanh ra khỏi công ty. Cô không muốn đứng đây để nhìn cảnh đó. Tim cô sẽ vỡ vụn ra mất, nó đau quá....

“bốp...” Minh Phong không xem Lâm Nguyệt Lan là phụ nữ, thẳng tay tát một cái kêu vang trời. Chưa bao giờ anh lại chán ghét người đàn bà này đến thế. Trước đây sao anh có thể điên cuồng yêu cô ta được cơ chứ. Chắc hồi đó anh bị à bỏ bùa mất rồi. Thật là loại đàn bà không biết xấu hổ....

“tôi cảnh cáo cô, Lâm Nguyệt Lan, đừng có ở trước mặt tôi lặp lại hành động vừa rồi. Cô nên biết tự trọng là gì? Còn nữa, tôi lấy Hải Lam không phải để trả thù cô...” Anh nghiêng răng nghiêng lợi, trừng mắt lạnh băng, bàn tay thô bạo nâng cằm cô ta lên bốp chạt như nát ra đến nơi “cô không đáng để tôi phải làm cái việc đó”. Nói rồi anh hất cô ta lao đảo ngã xuống sàn, chỉnh lại áo bỏ đi....

Lâm Nguyệt Lan ôm bên má bỏng rát vừa bị Minh Phong đánh mà uất ức, tay cào mạnh xuống sàn, gầm gừ nhìn anh - Doãn Minh Phong, rồi anh sẽ phải hối hận vì đã tát tôi.

Minh Phong mặt đầy sát khí, đôi chân thon dài bước nhanh ra thang máy.

“giám đốc, vừa rồi có cô Trịnh Hải Lam đến nhưng lại bỏ đi. Cô ấy không biết vì sao khóc ghê lắm” thư ký thấy anh vẻ mặt anh không tốt, e dè mở miệng. Vừa nãy, cô đi xuống phòng tài vụ, khi quay về thấy Trịnh Hải Lam đứng ngoài cửa phòng giám đốc. Cô đến gần thì Hải Lam khóc lóc bỏ đi không biết là xảy ra chuyện gì...

“Cô nói gì, Lam tới đây?” cô ấy còn khóc? Vậy vừa rồi Lam đã nhìn thấy cảnh kia.....chết tiệt....

Anh lao nhanh đến thang máy chuyên dụng đuổi theo cô. Anh muốn giải thích với cô tất cả. Đó chỉ là hiểu lầm...

“thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được....” gọi 20 cuộc nhưng toàn một giọng nói êm tai của nhân viên trực điện thoại làm Minh Phong phát cáu cùng bất an, lòng cảm thấy không ổn chút nào....luồng ca luống cuống chạy khắp nơi tìm cô...

Chạy về bệnh viện thì hai tên vệ sĩ mới lấp ba lấp bắp được câu “cô ấy trốn mất rồi”. Đúng là một lũ vô dụng. Có mỗi một cô gái yếu ớt cũng không trông nổi....

Trọn một đêm, Hải Lam không về bệnh viện cũng không về nhà. Cô đến quán bar uống không biết bao nhiêu là rượu, mãi đến 12h đêm mới gọi cho Bảo Yến đến đón. Trong cơn say, Hải Lam mê mẩn gọi tên Minh Phong, vừa gọi tên anh cô vừa khóc lóc tủi thân....Cô yêu anh rồi sao??? không tại sao cô lại đau lòng thế này? Nhưng yêu thì có ích gì đây? Anh đâu có yêu cô, anh lấy cô chỉ để trả thù không đúng sao? mấy ngày nay anh tận tình chăm sóc cô chỉ là giả tạo, chỉ là diễn trò cho Lâm Nguyệt Lan ghen mà thôi. Hóa ra là thế, cô chỉ là con ngốc để anh vui đùa...haha

Cũng trọn một đêm, Minh Phong không ngủ đi tìm cô. Anh như kẻ tâm thần, không để ý đến người đi đường đang nhìn mình mà hét gào tên cô. Chưa bao giờ anh lại sợ mất cô đến vậy. Ngay cả khi Lâm Nguyệt Lan rời bỏ anh, anh cũng không sợ như thế này. Khuôn mặt lo lắng, hoảng loạn chạy hết con phố này tới con phố khác tìm hình bóng cô....em ở đâu? Lam, em ở đâu? Em đừng chơi chốn tìm với anh nữa, anh không thích đâu. Em ra đi, làm ơn ra đi Lam. Cứ thế anh gọi tên cô trong bóng đêm gió lạnh của thủ đô....

.....

7 giờ sáng hôm sau, Minh Phong uể oải về nhà trong tuyệt vọng. Anh không tìm thấy cô ở đâu cả.

Tốt nhất là cô nên trốn chỗ nào kín một chút, nếu không khi tìm thấy anh sẽ không nhẹ tay cho cô một trận đòn....

“ba, sao ba lại tới đây?” Minh Phong vừa vào nhà thì ông bà Doãn đã ngồi chờ rất lâu trong phòng khách.

“con đi đâu mà giờ này mới về? nhìn bộ dạng con kia. Có còn ra dáng một thằng đàn ông không hả?” nhìn cậu con trai bê tha khiến ông Minh Long nóng giận.

Anh không để ý đến lời mắng mỏ của ông, chỉ thấy kỳ lạ là sao bọn họ lại ngồi ở đây, anh vẫn lặp lại câu hỏi vừa rồi “ba, sao ba lại tới đây?” Đường như sự có mặt của bà Như Ý trong nhà anh chẳng là gì, anh luôn coi bà như khí trời....

“ba mẹ tới đây là muốn nói chuyện với con về chuyện hôn lễ, ngồi xuống rồi nói”

Minh Phong không biết bọn họ định nói gì với anh, nhưng cũng không kháng nghị mà ngồi xuống đối diện với 2 người “ có chuyện gì ba mau nói đi”. Là chuyện gì khiến ba anh phải thân chinh tới đây

“uhm, ba mẹ quyết định hủy hôn” ông Long đồng dục tuyên bố

“.....” Minh Phong không mở lời, đôi mắt mệt mỏi vì cả đêm không ngủ nhìn chằm chằm vào ba mình “ba nói hủy hôn?”

“đúng thế. Ba mẹ vì hạnh phúc cả đời của con nên quyết định hủy hôn. Trịnh Vũ Minh có dính líu đến tham ô cùng giết người. Nhà ta không thể kết thông gia với họ, thanh danh nhà họ Doãn sẽ bị ông ta vấy đục mất. Ba làm vậy cũng chỉ muốn tốt cho con.” Ông nói lý lẽ cho Minh Phong thông suốt

Ánh mắt anh vẫn nhìn ông không dịch chuyển, rồi bỗng cười lên như một người điên “haha... thì ra ba tới đây là để nói những lời này. Haha...ba, con thật thất vọng về ba quá. Trịnh Vũ Minh dù gì cũng là bạn của ba, Ông ấy gặp khó khăn ba lại quay lưng với người ta???” Ba làm thế mà gọi là vì con sao? Haha...”

“Phong, ba đâu muốn vậy. Nhưng nhà họ Trịnh giờ đã ra cơ sự này, ba chỉ có thể giúp đỡ về mặt tiền bạc còn chuyện kia không thể” ông Long bắt đầu dĩ thời dài. Ông biết Minh Phong sẽ hiểu lầm ông mà....

“ba, con sẽ không hủy hôn, con sẽ lấy Hải Lam. Con yêu cô ấy” ánh mắt anh kiên định lập trường

“Phong, con nên nghe lời ba lần này. Ba mẹ cũng là tốt cho con” bà Như Ý mãi giờ mới lên tiếng khuyên anh.

“đi im đi. Di nghĩ là tôi không biết là đi đang tính gì sao?” bà ta muốn anh hủy hôn để cho con trai bà ta – Phùng Lập Nguyên có thể trở lại bên Hải Lam ư? Đừng có mơ, trước kia anh vì bất cần đời và trả thù bà ta mới có giữ cô, giờ đã khác, anh không thể không có cô.

“mày...sao mày có thể nói với mẹ những lời vô phép thế hả. thằng vong ơn” Ông Minh Long tức giận đứng dậy tát anh một cái, tay chỉ thẳng vào mặt anh quát tháo

Minh Phong ôm má hơi đỏ nhìn ông cười giễu cợt “ba, ba nói hủy hôn là vì thanh danh nhà họ Doãn?? Thật buồn cười. Thanh danh nhà ta chẳng phải đã mất từ cái ngày ba đưa người đàn bà này về sao??? Ba à, ba thật đáng thương, sống với một người đàn bà thâm hiểm suốt gần 20 năm mà không hề hay biết gì...haha”

“mày...” Bị con chọc tức, ông Long ôm ngực ngã sập xuống sofa

Không quan tâm, Minh Phong lạnh lùng đứng dậy đi ra cửa, chỉ bỏ lại một câu “ con nói rồi, con sẽ không hủy hôn”, rồi rầm một cái cánh cửa khép lại

.....

“cậu Phong. Tôi là người giúp việc của nhà họ Trịnh. Có một chỗ Hải Lam hay đến đó là nghĩa trang Phù Linh. Cứ lúc nào buồn con bé hay đến mộ mẹ ngồi một mình. Cậu qua đây thử xem” bà Hương nhớ ra nơi Hải Lam thường đến liền báo ngay cho Minh Phong.

“cám ơn bà. Tôi sẽ đến đó tìm” tia hy vọng mỏng manh chợt đến với anh

Xe Minh Phong lao nhanh trên đường với vận tốc 140km/h...anh phóng đến lối cây bên đường phải ngừng rung, gió không giám thổi

Kéttttttttt

RÀMMMM

Ngay khi Minh Phong phanh xe kết một cái giữa cổng nghĩa trang, anh lo lắng bước ra, thô bạo đóng rầm cánh xe lại, chạy nhanh nhất có thể để tìm cô....

“Mẹ, Hải Lam hôm nay đến thăm mẹ này. Mẹ khỏe không ạ? Con thì chẳng khỏe chút nào. Hi. Con buồn lắm mẹ ạ. Ước gì con có thể nằm cạnh mẹ để quên đi tất cả. Nhưng con lại không làm được, ba rất cần con mẹ à...huhu Con buồn lắm, sao anh ấy lại làm thế với con. Cho dù có không yêu thì cũng đâu nhất thiết phải làm tổn thương người khác vậy chứ? Con cũng không biết rốt cục là con bị sao nữa. Con cứ tưởng mình ghét anh ấy đến tận xương tận tủy, không chút rung động gì với anh ấy. Nhưng khi nhìn thấy anh ấy hôn người con gái khác thì tim con, lòng con đau quá mẹ ạ...đau lắm...huhu...con phải làm gì đây? Có phải con đã yêu anh ấy mất rồi...ừc...mẹ, mẹ mau nói điều gì với con đi...huhu” Hải Lam quỳ gối trước ngôi mộ mẹ mình vừa khóc vừa độc thoại một mình...

“Lam” Minh Phong đứng một lúc lâu, lời cô vừa nói làm mọi tức giận lúc trước trong anh tiêu tan hết. Vừa rồi, cô nói yêu anh???

Hải Lam hai mắt long lanh ngập nước, cổ họng nấc lên liên hồi, nghe có người gọi tên cô thì giật mình...chẳng lẽ là có ma....

“Lam” Minh Phong lại gọi lần nữa

“a.....” cô sợ quá hét toáng lên, bịt hai lỗ tai lại, người run lên bần bật. đúng là có ma thật rồi...

“Lam, là anh” Minh Phong đau lòng ngồi xuống ôm lấy thân hình bé nhỏ kia.

“Phong? là anh thật ư? Không phải ma gọi em à.huuhuu...” nằm trong lòng anh mà cô hãy còn sợ hãi không thôi. Hai tay bám chặt áo anh không dám ngẩng đầu nhìn...

“haha...thì ra em sợ ma.Trịnh Hải Lam, bây giờ anh mới phát hiện ra bí mật của em. Haha...” anh không nhịn được cười lớn, nhéo một cái hơi đau lên mũi cô. Sau đó, anh mới nhớ đến tội của cô, tự ý bỏ đi không nói một câu. Anh đưa tay đánh nhẹ vào mũi cô “dám bỏ bệnh viện ra đây. Trịnh Hải Lam, em không còn biết sợ chồng mình là gì rồi đấy. Đi một ngày một đêm cũng không mỏi mệt. Có biết anh lo lắng không? Xem anh sẽ phạt em thế nào” anh liên tục đánh vào mũi cô, nói là đánh chứ chẳng khác nào xoa mũi vậy...

Không nhắc tới thì thôi, nhắc đến lại làm Hải Lam ách, cô đẩy cái ôm của anh ra. Mặt hãy còn dấu tích của nước mắt nhìn anh xa xăm “tôi đi đâu thì liên quan gì đến anh. Chẳng phải anh cũng tắt máy không nghe sao? Anh mãi ôm hôn tình nhân thì cần gì phải giả bộ quan tâm tới tôi chứ...ừc...giờ không đến với người ta đi còn chạy tới chỗ này làm gì”. Hải Lam nói xong mới hớ ra là trong lời nói của cô đặc sệt mùi dấm chua, nhưng cô kệ, liền đứng dậy bỏ đi. Minh Phong nhanh chân nhanh tay tóm lấy cô, lần nữa thành công ôm cô vào lòng...

“em ghen????” anh vui mặt vào gáy cô cười thầm. thì ra cô ấy đang ghen...

“ai thêm ghen, anh đừng có tưởng bở. tôi ghét anh...tôi ghét anh...” cô dẩy dụa, không kiêng nể gì mà đánh tới tấp vào 2 bàn tay đang giữ eo cô. Minh Phong động tác chuẩn xác xoay người cô lại, bức cô phải ép sát vào anh “còn chối, rõ ràng là em đang ghen đúng không?”

“không có” Hải Lam mặt ửng hồng né tránh đôi mắt đầy lửa tình kia. Đúng là cô đang ghen...nhưng cô còn lâu mới thừa nhận.

Minh Phong nghiêng mặt theo cô, môi anh vờn trên môi cô “vậy sao????”, dứt lời anh chụp ngay lấy hai cánh hoa mai của cô hôn cho thỏa lòng mong nhớ. Anh nhớ cô...rất nhớ...

“um...đừng...” Hải Lam không sao thoát khỏi nụ hôn nóng bỏng của anh. Miệng cô bị lưỡi mềm của anh lấp đầy khiến hô hấp dần trở nên khó khăn. Cuối cùng cô cũng đuối sức ôm lấy cổ anh để không bị ngã. Không biết trải qua hàng mấy chục thế kỷ, Minh Phong mới lưu luyến rời môi cô, nhưng môi anh vẫn chạm nhẹ lên hai cánh hoa vừa bị hôn cho sưng đỏ mà hít lấy hương thơm tươi mát thuộc riêng về cô “Lam, hôm qua không phải như em nhìn thấy đâu. Anh và cô ta không còn bất cứ quan hệ gì cả. Lúc đó anh không đề phòng nên mới vậy. Em phải tin anh. Còn điện thoại là hết pin, không phải anh tắt máy...Lam...anh nói thật đấy”. lời nói chân tình, ấm áp, nhẹ tựa gió mùa thu không một chút dấu dèm

Hải Lam dần ổn định hơi thở, má hồng nhìn anh không nói nửa lời.

“Lam, em nói gì đi? Giận anh sao?” Anh nồn nao, bất an khi cô không lên tiếng.

“thật không? Có thật anh không có quan hệ gì với chị ấy?” cô có nên tin anh?

“thật...bọn anh đã chia tay lâu rồi. Trước đây anh cứ nghĩ mình không thể quên được cô ấy. cứ nghĩ trái tim mình đã chết từ lâu lắm rồi...ngay cả khi cô ấy trở về, anh cũng vẫn nghĩ như thế, nhưng anh nhận ra mình chỉ là quá cố chấp,tự ép buộc bản thân phải nhớ đến... anh phát hiện anh không còn yêu cô ấy nữa. Anh không còn thấy đau khi phải đối mặt với cô ấy. Đã có lúc anh nghĩ anh ở bên em chỉ là lợi dụng thân thể em, chỉ là lấp đi sự trống vắng trong anh...nhưng Lam...em có biết, hôm nhìn thấy em ngất đi trong bệnh viện, anh mới biết là anh cần có em. Khi đêm qua em không về anh đã sợ sẽ mất em...và anh chợt nhận ra em rất quan trọng với anh...” giọng nói anh mang theo sự hấp tấp vội vàng như thể anh sợ sẽ có người tranh mất lời...đúng là như thế, giờ anh bất giác biết được Lâm Nguyệt Lan chỉ là quá khứ không đáng để anh phải khổ tâm. Bao năm qua, anh thật ngu ngốc khi cứ phải ép bản thân mình sống trong cái ký ức kia. Và giờ đây, chính Lam đã làm anh hiểu tất cả, cuộc sống không bao giờ là khép lại với mỗi người, chỉ khi họ cố bắt mình phải đau đớn...

“anh yêu em?” Hải Lam chỉ hỏi mỗi thế. Cô muốn biết có phải là anh yêu cô, hay chỉ là cảm giác mới mẻ thoáng qua

“em nói xem?” anh không trả lời mà hỏi lại cô

“là em hỏi anh trước mà? Sao lại hỏi em?” cô bắt mắt bấu môi nhỏ nhắn nhìn anh

Minh Phong chống cằm lên đầu cô, tay anh gia lực ôm chặt cô thêm nữa “anh thấy vui mỗi lần gặp em, thấy nhớ khi em không ở bên, thấy buồn khi em khóc, đau lòng khi em ngất đi trong vòng tay anh. Anh ước gì lúc đó người đau là anh chứ không phải em. Anh thích cái tính đồng cảm dễ thương của em, buồn cười mỗi khi em hôn...Và anh nhớ cả sự chăm sóc dịu dàng của em khi anh ốm...em nói đi, liệu đó có phải là yêu?”

Hai tay cô đặt trên ngực anh, ánh mắt cười hạnh phúc “em không biết”

“đồ ngốc, anh yêu em”. Minh Phong không nghĩ anh lại có thể một lần nữa nói lời yêu với một người con gái. Anh không hối hận vì đã nói với cô. Tất cả cảm giác anh có với cô chỉ có thể là yêu. Dù bọn họ mới chỉ biết nhau có 2 tháng nhưng tình yêu đâu cứ gì thời gian dài ngắn cơ chứ. Cô làm anh thấy được hạnh phúc đang mỉm cười lại với mình. Anh tin sau này bọn họ sẽ có nhiều thời gian để yêu nhau hơn nữa...Một sự khởi đầu mỹ mãn cho anh và cô

“hừ, anh mới ngốc ý.” giọng nói nũng nịu phát ra trong vòm ngực anh.Nụ cười thiên thần nở trên khuôn mặt trắng hồng của Hải Lam

“uh. Là anh ngốc.” anh cúi mặt xuống, hôn nhẹ lên chóp mũi cô mà cung chiều sủng nịnh như bảo vật quý

“hì hì” Nghĩa trang thanh vắng, trời đầy những áng mây xanh, không một tiếng chim hót, từng làn gió mát khẽ lướt qua hai kẻ “khờ” đang đứng ôm nhau cười đến ngớ ngẩn. Rồi họ trao nhau những cái hôn nồng ấm – nụ hôn của tình yêu lứa đôi, nụ hôn của sự tự nguyện không hề ép buộc.....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Lại Từ Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Hôn Lễ Bất Thành

Báo chí lại được mùa thu tiền khi ngày hôm nay tất cả các tờ báo đưa tin sốt dẻo về việc hủy hôn của hai gia đình Doãn gia và Trịnh gia. Ông Minh Long bất chấp sự phản đối của con trai, vẫn kiên quyết tự mình công bố với báo giới.

“bụp” tờ báo đáng thương bị Doãn Minh Phong vo tròn như trái bóng ném thẳng một đường cung hoàn hảo vào tường rơi xuống. Anh nổi giận xông ra khỏi phòng - Thật quá đáng, sao ba lại không chút để ý đến lời nói của anh hôm đó mà đi làm cái chuyện này.

Lên xe, anh phóng nhanh tới bệnh viện. Chắc Lam của anh cũng đã đọc tin tức này. Cô ấy ắt phải sốc lắm. Cô sẽ nghĩ là anh bày trò đem cô ra làm trò chơi. Anh phải trấn tĩnh cô ngay mới được, vừa lái anh vừa rút di động gọi cho cô.....

.....

Bệnh viện

Ông Minh đã được ra phòng bình thường xong sức khỏe vẫn còn yếu, phải thở bằng bình oxy. Hải Lam đi học từ sáng đến giờ chưa vào, chỉ có bà giúp việc ở lại chăm ông. Ngay khi bà chạy qua nhà nấu đồ ăn cho ông chủ thì Lâm Nguyệt Lan không biết từ đâu đẩy cửa vào phòng ông..

“mạng của ông cũng lớn thật đấy. Tôi còn tưởng ông đã đi gặp ba mẹ tôi mấy hôm trước rồi cơ. Thế cũng hay, tôi cho ông sống thêm một hai ngày nữa để xem con gái mình bị người ta bỏ rơi đi.” Lâm Nguyệt Lan không đầu không đuôi, nói chuyện chẳng ra đầu vào với đầu

“cô là ai?” hơi thờ ông Minh như người hấp hối hỏi cô ta

“quên tôi sao? Lâm Nguyệt Lan, ông nhớ ra chưa?”

“Nguyệt Lan???”

“sao hả? Vậy để tôi gọi lại một chút kỷ niệm cho ông nhớ nhé. Vụ hỏa hoạn 9 năm về trước cướp đi mạng sống của Lâm Thế Kỳ - Phí Văn Y. Vụ tham ô công quỹ. Nhớ rồi chứ?” nhắc đến cái chết của ba mẹ lại làm cô ta không sao nên được thù hận

“Là cháu sao. Khụ khụ..cháu về rồi à” cái tên Lâm Thế Kỳ khiến ông không khỏi run sợ. Bao đêm ông đều gặp ác mộng với nó. Nhưng sao Lâm Nguyệt Lan lại trở về.Nó định làm gì?Định báo thù ư?

“thế nào? không chào đón tôi sao Trịnh Vũ Minh” Lâm Nguyệt Lan khoanh tay trước ngực, khề cong môi lên nhìn ông Minh. Đúng là báo ứng, năm xưa ông ta gây nghiệp ác trời đất không dung, đến giờ phải nằm đây chờ chết quả hầy còn nhẹ nhàng. ...Vậy thì, cô ta sẽ giúp ông ta nhắm mắt sớm một chút. Xem xuống cửu tuyền gặp ba mẹ cô ta, ông ta sẽ dùng lời lẽ gì để nhận tội. .hừ

“cháu nói. .gì. .vậy? bác. .rất mong gặp. .cháu mà” do phải thở bằng oxy nên giọng ông rất nhỏ, dường như không nghe rõ

Đôi mắt già đầy những nếp nhăn đang lim dim cùng khuôn mặt gầy gò xương của Trịnh Vũ Minh làm Lâm Nguyệt Lan hả hê. Cô ta thích thú nhìn kẻ thù từng phút từng phút chịu con đau thể xác. .

“chết đến nơi rồi mà vẫn còn già mồm. Trịnh Vũ Minh, tôi nói để ông hay, năm xưa là ông vô tình vô nghĩa với ba mẹ tôi, bây giờ đừng trách tôi ác. Không ngại nói cho ông biết, gia tai Trịnh thị sắp trở về với chủ của nó rồi. haha. .ông có biết là ai đã tố cáo ông không? haha ” Cô ta ngẩng mặt lên trần nhà trắng xóa một màu cười đắc thắng

“cái. .gì. .khụ. .khụ” mặt ông Minh tím ngắt đi nhìn Lâm Nguyệt Lan. Thì ra chính cô ta đứng đằng sau giật dây. Chuyện năm xưa ông làm rất bí mật đến cả Hải Lam – con gái ông còn không biết gì chứ đừng nói đến người ngoài. Ngờ tưởng mọi chuyện đã xong, từ nay có thể an nhàn ai ngờ. .Ông phải làm gì bây giờ. Ông già rồi, lại mắc bệnh nan y, chết cũng chẳng tiếc nhưng con ông, nó vô tội, nó không đáng bị báo ứng. .

“À tôi còn quên mất một chuyện tốt lành không báo cho ông. Sáng nay, Doãn Minh Long đã công bố với giới truyền thông hủy hôn với họ Trịnh nhà các người. hừ. Quả nhiên ông trời có mắt. Đồi ông tích quá nhiều nghiệp ác nên giờ đưa con gái báo bối Trịnh Hải Lam mới bị Doãn gia đá ra đường. Haha. .”

“cô. .nói.khụ. .gì. .hủy hôn ư? Không thể. .nào ..khụ” ông Minh nói không thành lời. Vậy từ giờ Hải Lam sẽ sống thế nào đây. Tin này quá bất ngờ, quá sốc, nó khiến ông không sao thở nổi, số đo trên máy trợ tim đang giảm dần. .giảm dần. .ông không xong rồi

“ba, ba sao vậy, bác sỹ, bác sỹ đâu” Hải Lam vừa đẩy cửa phòng thì thấy ba cô không ngừng ho khan. Cô kinh sợ chạy đến bên ông kêu lên.

Lâm Nguyệt Lan không ngờ Trịnh Hải Lam lại đến vào giờ này nên có chút hoảng hốt. Nhưng với bản lĩnh cáo già lâu năm cô ta rất biết hợp thời mà xoay chuyển “Lam, ba em sao lại thế? vừa rồi còn đang nói chuyện rất vui về với chị mà. Bác sỹ đâu rồi, mau lại đây cứu người.”

“em không biết nữa. ba, ba tỉnh lại đi. Ba đừng làm con sợ.huhu”. Ngồi học mắt cô nháy liên tục không biết có chuyện gì, lòng bất an nên đã xin phép nghỉ 2 tiết cuối vào bệnh viện.

Minh Phong cũng vừa lúc tới nơi, mồ hôi trên trán lấm tấm chưa kịp lau thì thấy Hải Lam ngồi mép giường gào khóc. Anh không biết xảy ra chuyện gì liền đến bên cô “Lam”

“người nhà bệnh nhân lui hết ra ngoài đi” bác sỹ khẩn cấp tiến hành cứu người

“Phong, ba em...ba em bất tỉnh rồi.huhu” Hải Lam được anh riu ra ngoài nhưng nước mắt vẫn thi nhau rơi, càng lúc càng nhiều

Minh Phong đau lòng ôm cô, lúc này anh cũng chỉ còn biết an ủi “ba sẽ không sao. Bác sỹ đang cấp cứu, rất nhanh sẽ tỉnh lại. Em đừng khóc”. Anh lấy tay lau hai hàng nước mắt trên khuôn mặt cô sột lòng. Mấy ngày nay cô khóc nhiều quá, người gầy đi hần đi...

Lâm Nguyệt Lan thấy Minh Phong không coi cô ta đang tồn tại, từ lúc vào đến giờ chỉ có Hải Lam thì tức tối, giận xanh mặt lại, lòng ảm ức, cắn môi đến bật máu nhìn bọn họ

Minh Phong thấy tình hình có vẻ không mấy khả quan nên nhanh chóng gọi điện cho trợ lý giao việc.....

15 phút sau

“ai là người nhà bệnh nhân Trịnh Vũ Minh” cô y tá từ phòng bệnh đi ra hô to

“là tôi” cả Hải Lam, Minh Phong không hẹn cùng đáp lại

“hai anh chị vào gặp ông lần cuối đi. Chúng tôi đã cố hết sức nhưng rất lấy làm tiếc.....” cô y tá lắc đầu tỏ ý bất lực

Hải Lam lạnh cả người khi cô ta nói vậy. cô nghe nhầm ư? Họ là đang nói dối cô đúng không. Cô bám lấy cánh tay Minh Phong, giọng thều thào rất đáng thương “Phong, là họ nói dối em đúng không anh? Sáng nay ba vẫn còn khỏe lắm mà...huhu”

Sợ cô sẽ ngã xuống, Minh Phong ôm chặt lấy người cô “Lam...em bình tĩnh, đừng khóc, ba sẽ đau lòng lắm đấy. Minh vào thôi em”. Anh cũng không ngờ mọi chuyện lại diễn ra nhanh đến vậy. Rõ ràng bác sỹ đã nói tình trạng sức khỏe của ông ấy đã có tiến triển, sao giờ có thể.....

Hải Lam vô lực tùy cho Minh Phong đỡ vào trong

“Lam...Lam” ông Minh không nói được gì ngoài việc gọi tên con gái

“ba...huhu...ba...đừng bỏ con..huhu” nước mắt cô nghẹn ngào không thoát thành lời

“đừng khóc...ba...muốn nhìn thấy con cười” ông cố gắng để có thể nói lời tạm biệt với Hải Lam lần cuối cùng.

Lâm Nguyệt Lan đứng sau nhìn ba con họ khóc thảm thiết lòng không ngừng hô lên vạn tuế vạn tuế. Cô ta đã đợi cái ngày này 9 năm rồi. Cuối cùng cũng được tận mắt chứng kiến, đúng là vui không gì tả hết...

“ba” Minh Phong nắm lấy bàn tay gầy gò của ông đau lòng, hốc mắt anh cũng đỏ lên trông rõ, cố khống chế không cho nước mắt ứa ra.

Ông Minh nghe thấy Minh Phong gọi mình thì quay ra nhìn anh, ánh mắt ông hiện rõ 2 chữ van xin tha thiết “Phong...khụ...ba xin con hãy thay ba chăm sóc cho Hải Lam. khụ...đừng bỏ rơi nó..khụ..khụ...”

“ba, ba yên tâm, con sẽ chăm sóc thật tốt cho cô ấy” giọng anh như bị mắc nghẹn trong cổ họng khiến nó khàn đặc đi

“à”

Cánh cửa bật tung như lia khỏi tường, Kỳ Học Ân rất giống phù thủy đứng trước cửa phòng bệnh “giám đốc, tôi đã đưa người tới”

Minh Phong nhìn hai người đàn ông tầm khoảng 50 tuổi, ăn mặc chỉnh tề bước vào thì khần trương nói với ông Minh, anh sợ sẽ không còn kịp nữa “ba, con muốn ba hãy làm chứng cho con và Lam kết hôn ngay tại đây được không ạ? Đây là luật sư và công chứng viên”. Anh muốn ông Minh có thể nhìn thấy Hải Lam chính thức là vợ hợp pháp của anh. Dù hôn lễ không diễn ra nhưng chỉ cần thế này, đối với anh đã là quá đủ. Ba anh có muốn hủy hôn hàng trăm lần nữa cũng chẳng hề hấn gì. Đợi sóng gió qua đi, anh sẽ cho cô một hôn lễ đáng nhớ nhất của bọn họ.

Ông Minh quá mệt không thể nói được thêm chi gật đầu cười nhẹ. Hải Lam thì không còn biết gì, giờ đầu cô như bị ai đó thôi miên.....

Minh Phong vội vàng quay sang người đàn ông kia lạnh giọng “ông còn không đưa thủ tục giấy tờ đăng ký ra đây”.

Luật sư thần người nhìn Minh Phong sợ sệt nhưng rất mau lẹ đưa ra mọi thủ tục để bắt đầu nghi thức cần thiết nhất.

“không. ...Phong, anh điên rồi, sao anh có thể làm bừa như vậy” từ lúc nào nụ cười chiến thắng trên khuôn mặt Lâm Nguyệt Lan đã tắt ngấm, thay vào đó là sự chấn động cùng nỗi kinh hoàng. Anh sao lại làm thế? Cô vốn không biết bao tâm kế để phá hỏng hôn lễ giờ anh lại ở đây kết hôn cùng Trịnh Hải Lam sao?

Lâm Nguyệt Lan không khác một con hổ cái hung tợn lao đến giằng lấy giấy kết hôn xé ra, xong mục đích bắt thành bởi Kỳ Học Ân phản xạ kịp thời chặn lại giữa đường.

“lời cô ta ra ngoài” ngữ điệu cứng rắn của Minh Phong trầm thấp đầy uy quyền.

“vâng”

“bỏ ra, các người không được kết hôn, không được...a.....” tiếng hét giết heo của Lâm Nguyệt Lan nhỏ dần, nhỏ dần...và biến mất cuối hành lang bệnh viện.

Luật sư đọc xong các thủ tục cần có, ngừng đầu nhìn Minh Phong và Hải Lam “Hai vị nếu như không có gì thắc mắc xin mời ký tên lên giấy chứng nhận, từ nay các vị chính thức là vợ chồng hợp pháp được pháp luật thừa nhận. Mời...”

Minh Phong cầm bút ký tên mình lên giấy kết hôn rồi đưa cho Hải Lam “Lam, em ký đi”

Hải Lam nhìn anh cảm động trong lòng, cô sụt sịt cái mũi đỏ hoe, bàn tay run rẩy ký tên mình trên giấy.

Anh lấy nhẫn kim cương được thiết kế tinh xảo đã chuẩn bị sẵn, nhẹ nhàng nâng bàn tay trắng như ngọc trai của Hải Lam lên. Tim anh đập loạn nhịp, hồi hộp đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của cô “Lam, từ giờ phút này chúng ta đã là vợ chồng. Anh sẽ yêu thương em cả đời”. Rồi anh đặt một nụ hôn nhẹ lên trán cô.

Một lần nữa Phùng Lập Nguyên lại chậm chân so với Doãn Minh Phong. Cái tin hủy hôn của Doãn thị làm anh ta tức tốc chạy đến bệnh viện nhưng đã quá muộn. Có lẽ, số trời đã định, kiếp này anh ta luôn là kẻ đứng sau Minh Phong, luôn theo sau anh một bước. Bọn họ đã ký vào giấy kết hôn, đã trao nhẫn cưới, đã chính thức là vợ chồng của nhau. Anh ta còn biết làm gì hơn là đứng ngoài đau đốn nhìn bọn họ.....

“ba, con sẽ đối tốt và thương yêu Lam, xin ba hãy an tâm” anh quay mặt về ông Minh thề hẹn

Ông Minh mỉm cười mãn nguyện, có Minh Phong ở bên Hải Lam ông có thể yên tâm mà nhắm mắt được rồi. Ông ho lên vài cái rồi ngất đi.

“ba.....”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Lại Từ Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Hiểu Lâm

Một trận mưa rào trút xuống Hà Nội như xua tan đi phần nào cái nóng ngột ngạt đến nghẹn thở của những ngày cuối hè. Nó giúp con người ta cảm thấy thư thái dễ chịu hơn sau một mùa nóng rực lửa. Nhưng cơn mưa gần 2 tiếng đồng hồ đổ lại làm cho người con gái đang cảm đi ánh ba mình trở lên tái tẽ, cô tịch, vẻ mặt âm ỉ thương tâm hơn bao giờ hết. Cái mát lạnh của khí trời không làm vơi đi nỗi đau đốn trong cô. Ánh mắt cô vô hồn nhìn người ta đưa ba mình tiến vào nhà hỏa tang mà tim se thắt lại. Cô muốn khóc, muốn gào lên, muốn chạy đến bên ba để giữ ông lại nhưng sao bước chân nặng trĩu thế kia...đau thật đấy, có nỗi đau nào hơn nỗi đau sinh ly tử biệt không đây??? Trời xanh, người ở trên cao có thấu hiểu nỗi lòng cô không, sao ông lại nhẫn tâm đến vậy....

Đã là ngày thứ ba kể từ hôm ông Minh nằm xuống, Minh Phong luôn bên Hải Lam không rời nửa bước. Nhìn cô im lặng không khóc khiến tim anh đau như thể nó bị trăm ngàn kim đâm vào ngực. Cái cảm giác cô đơn, cảm giác mất đi người mình yêu thương nhất sao anh lại không biết cho được. Nếu có thể anh nguyện thay cô gánh lấy sự đau khổ này, anh không chịu được khi thấy người con gái mình yêu cứ dầy vò lương tâm như vậy...đau lòng lắm

Mưa mỗi lúc một nặng hạt, tiếng mưa lộp độp lộp độp lại càng khắc rõ hơn cảnh u ám của buổi tiễn đưa... Từng đoàn người nối đuôi nhau rời đi...

Vợ chồng Doãn Minh Long cũng có mặt trong đám người đó. Chắc có lẽ tận sâu trong lương tâm họ là nỗi xấu hổ cùng hối hận tội cùng. Họ đã đi sai một bước, đã đẩy người bạn thân của mình vào cánh cửa tử thần.

Bà Như Ý nhìn bóng dáng cô đơn bé nhỏ được phủ một lớp áo tang trắng xóa trên người Hải Lam thì nghẹn ngào, nước mắt ứa ra “Lam Lam, bác rất lấy làm tiếc. Con hãy vững tâm lên. Hai bác luôn bên con.” Bà vỗ vỗ bả vai gầy của cô động viên khích lệ.

Nói rồi bà quay sang Minh Phong đang ngồi bên cạnh dặn “con hãy đưa con bé về nghỉ ngơi đi. Ba ngày nay nó không ăn gì mẹ sợ nó sẽ ngã bệnh mất”. Nhìn anh bà cũng thấy thương. Thằng bé thật giàu tình cảm, nó làm bà thấy hổ thẹn với chính mình.

Câu nói của Diệp Như Ý vô tình bị Phùng Lập Nguyên đứng cách đó rất gần nghe thấy được. Dẫu sao cô và anh cũng đã yêu nhau 1 năm, anh không thể không biết đạo lý mà đến chia buồn cùng cô. Tưởng chừng gặp được người quen giữa chốn xa lạ đông người nhưng lời nói kia chẳng khác nào sét đánh ngang tai Phùng Lập Nguyên. Bà Như Ý là mẹ Doãn Minh Phong? Là anh hoa mắt ư? Vậy thời gian vừa rồi bà ta tìm gặp anh là có mục đích. Tất cả không phải là trùng hợp mà là có nguyên nhân. Thì ra bà ta tiếp cận anh là vì con trai mình... Anh khóc không ra nước mắt mất....

Phùng Lập Nguyên lẳng lặng đứng sau Diệp Như Ý nhìn chăm chăm cái lưng của bà. Đôi mắt anh híp lại sâu thẳm như đáy đại dương không tài nào đoán được là anh đang nghĩ gì. Quả nhiên đáng sợ nhất vẫn là lòng dạ đàn bà.....

Minh Phong không đáp lời, anh cẩn thận đỡ Hải Lam đứng lên, ôm cô vào lòng rồi rời khỏi nhà tang lễ.....

Diệp Như Ý ngậm ngùi đứng một lúc lâu nhìn hai người bọn họ dần biến mất sau cánh cửa lớn. Bà thở dài một cái rồi mới quay người lại

“Lập Nguyên” bà ngỡ ngàng khi Phùng Lập Nguyên đứng sau mình. Nhưng khi bắt gặp cái nhìn lạ thường của anh khiến bà hoảng sợ. Sao ánh mắt ấy lại dữ tợn đến vậy, nó làm cho bà nổi lên gai nhọn khắp người.

“.....” anh vẫn không nói, chỉ nhìn bà như cũ

“Lập Nguyên, sao cháu lại ở đây?” chẳng lẽ nó quen Hải Lam?

“Hải Lam là người con gái tôi yêu” giọng nói thản nhiên như không như có, nhưng lại ẩn chứa một hàm ý sâu xa mà chỉ Diệp Như Ý mới hiểu được

“giơ cơ “bà cả kính nhìn Phùng Lập Nguyên. Nó vừa nói cái gì? Trình Hải Lam là người con gái nó yêu? Bà nghe nhầm không đây

Phùng Lập Nguyên không lấy làm lạ khi Diệp Như Ý lại phản ứng như vậy. Chắc đó cũng là một cách biểu đạt sự ngạc nhiên trong kế hoạch của người đàn bà này. Đáng tiếc nó đã bị anh vạch trần. Anh bước một bước dài đến gần hơn nữa bên Diệp Như Ý, kề sát tai bà ta “Diệp Như Ý, bà thật bi ời”.

Anh lạnh lùng, ức giận bỏ đi để lại Diệp Như Ý ngẩn người ra, không hiểu được lời nói của anh

“Lập Nguyên, cháu nói gì vậy? cháu hiểu lầm rồi, bác không hề biết Hải Lam là cô gái đó. Cháu nghe bác nói đã, Lập Nguyên” bà đuổi ra đến tận ngoài cửa để gọi anh nhưng vô ích. Phùng Lập Nguyên đi quá nhanh....

“Như Ý, em chạy ra ngoài đây làm gì, Chúng ta về thôi.” Doãn Minh Long đi đến bên Diệp Như Ý, nhìn gương mặt tái xanh của vợ, ông có phần lo lắng.

Bà gạt mình khi chồng đứng bên, luống cuống không biết đáp sao cho phải “hả...vâng, vâng”

Quán Bar

“cho thêm một chai nữa” Lâm Nguyệt Lan hô lên.

Cô ngồi đơn độc một mình trước quầy bar, uống hết ly rượu này tới ly khác, đến nỗi nửa thân trên nằm dạt ra bàn không còn biết trời đất là gì. Không khí náo nhiệt nồng đậm mùi rượu và khói thuốc, tiếng nhạc hòa lẫn tiếng reo hò, tiếng cười ngả ngón của đám nam nữ như muốn điếc cả lỗ tai cũng không làm cho Lâm Nguyệt Lan cảm thấy hứng thú. Cô muốn say, muốn quên đi nỗi nhục nhã bị Doãn Minh Phong ruồng bỏ....

“cô à, cô đừng uống nữa, cô say rồi đấy” phục vụ tốt bụng nhắc nhở cô

“tôi là đang muốn say, mang một chai nữa ra đây” Lâm Nguyệt Lan mắt nhắm mắt mở hô to hơn

Phục vụ lắc đầu tỏ vẻ ái ngại nhưng vẫn đưa cho cô “rượu của cô đây”

Ánh mắt cô mơ màng nhìn ly thủy tinh tự cười giễu cợt chính mình – Lâm Nguyệt Lan, mày thua rồi, mày đã thua Trịnh Hải Lam thực sự. Kẻ thù của mày chết rồi, đáng ra mày phải cười lên mới đúng, sao lại ngồi đây hành hạ cơ thể mình thế này...haha. Cô đã mất 8 năm chờ đợi báo thù, để giờ nhận được chỉ là sự thất bại thảm. Dốc hết lực phá hỏng hôn lễ kia nhưng trăm ngàn lại không nghĩ tới chính cô lại giúp bọn họ đến với nhau sớm hơn dự định. Cô không cam lòng, thật quá bất công.....cô không thể chấp nhận số phận như vậy...

.....

Vừa vào đến cửa lớn, Hải Lam không còn một chút khí lực ngã khụy xuống sàn. . Cô đã gắng gượng suốt ba ngày, giờ thì không thể chịu nổi được nữa.

“Lam, em tỉnh lại đi... đi Hương, gọi bác sỹ, nhanh lên” Minh Phong đứng bên sợ ngây người nhưng rất nhanh chóng bế cô chạy lên lầu

Anh nhẹ nhàng đặt thân thể cô xuống giường lớn, khăn trương lấy khăn ướt đắp lên trán cô. Cả người cô lạnh băng khiến sắc mặt anh xanh mét đi. Anh hoảng hốt cầm hai tay cô đặt vào lòng bàn tay to lớn của mình ủ ấm. Ánh mắt đau lòng hiện rõ trên khuôn mặt anh tuần kia.

Lát sau

“cậu Phong, bác sỹ đã tới” di Hương vội đẩy cửa phòng đi vào

Minh Phong quay mặt nhìn bác sỹ riêng của gia đình Hải Lam, cấp thiết nói “ ông mau khám xem vợ tôi thế nào?”

Bác sỹ thuần thực dờ dề nghề bắt tay vào việc. Trong lúc ông khám cho Hải Lam ,Minh Phong vẫn nắm chặt lấy tay cô không buông giống như anh sợ mình sẽ đánh mất bảo bối trong người.

Vị bác sỹ già tinh mắt nhìn ra được sự quan tâm chu đáo của người thanh niên trẻ thì lấy làm cảm phục. Một người đàn ông như vậy giờ thật hiếm có.

“cô ấy sao rồi?” Minh Phong trầm giọng hỏi, anh rất sợ sẽ làm kinh động đến giấc ngủ của cô

“sức khỏe vợ cậu không có gì đáng ngại, chỉ là suy nhược cơ thể. Cậu bảo người làm nấu những món bổ dưỡng cho cô ấy ăn thì sẽ khỏe ngay thôi. Đây là thuốc tôi kê, hãy cho cô ấy uống đúng giờ là được” bác sỹ ngay lập tức trấn an Minh Phong. Nhìn vẻ sốt ruột của anh, ông mỉm cười thay cho Hải Lam, cô quả thật may mắn. . .

“cám ơn ông” Minh Phong lịch sự nói, khối băng khổng lồ như tan ra trong người anh khi bác sỹ nói cô không đáng ngại.

“không có gì. Vậy tôi không làm phiền hai vị nữa. ”

“uhm” tuy miệng thì nói với bác sỹ nhưng khuôn mặt anh vẫn dán vào người cô không chuyển hướng.

Khi ánh trăng sáng xuyên qua tấm cửa kính thủy tinh chiếu lên thân thể mềm mại của Hải Lam, lúc này cô mới lơ mơ tỉnh dậy. Đầu cô đau nhức như thể vừa rồi bị ai đó rạch sống. Cô hít sâu một hơi, gắng sức ngồi dậy nhưng chân tay lại cảm giác mềm nhũn ra không sao làm được. Vừa đúng lúc cửa phòng bật nhẹ, dung mạo anh tuấn của Minh Phong bước vào, trên tay anh hãy còn nghi ngút hương cháo thơm. Thấy cô đã tỉnh, anh khản trương tới bên giường

“Mèo con tỉnh rồi sao? Nhìn em kìa, có ai mới lấy chồng lại ngủ suốt ngày không hả?” Minh Phong đặt tô cháo lên bàn, cúi người hôn nhẹ lên môi cô mà bông đùa.

Hải Lam nhìn Minh Phong không nói gì. Mắt cô rĩ xuống, đem nước mắt nuốt vào trong bụng. Bây giờ đầu cô tràn ngập hình ảnh ba mình. Cô muốn khóc nhưng cố kiềm chế không cho nước mắt ứa ra trước mặt anh. Cô không muốn anh phải phiền lòng hơn nữa. Mấy ngày qua, anh vì cô đã vất vả nhiều rồi, Nếu không có anh bên cạnh chẳng biết giờ này cô có còn nằm ở đây được nữa không. Nhìn anh gầy đi khiến tim cô cũng nát vụn ra. . .

“Lam, em nói gì đi, đừng im lặng như thế . . . không thì em hãy khóc thật lớn lên, khóc đến khi cảm thấy người thoải mái hãy thôi. Đừng cố chịu đựng mọi chuyện một mình, anh sẽ rất thương tâm” Minh Phong vuốt ve má cô, môi anh gần như áp lên môi cô thủ thủ. Thà cô cứ gào khóc lên như trước đây anh lại cảm thấy nhẹ lòng. . .

Nhưng cô vẫn im lặng không hé môi

“Lam” ánh mắt cầu xin thiết tha của anh bức cô phải nhìn vào “em làm ơn nói một từ thôi cũng được”.

Hải Lam lẳng lặng quay mặt đi, Cô từ từ nhắm 2 mắt lại, nước mắt theo đó trào ra trên khóe mi không một tiếng động. 1 giây..2 giây...3 giây..tiếng khóc như xương cá mắc nghẹn trong cổ họng bật khẽ ra khỏi người cô. . .rồi cứ thế nó vang vọng cả gian phòng xa hoa rộng lớn. Cô không còn khả năng che đậy vẻ bề ngoài kiên cường được nữa, đưa hai tay ôm lấy Minh Phong khóc càng lúc càng lớn hơn “huhu”

Minh Phong cảm giác chút được gánh nặng mấy ngày nay, anh vòng tay ôm chặt lấy cô “đúng rồi, khóc đi em. Như thế sẽ cảm thấy dễ chịu hơn đấy”

“hực . . .Phong. .ba em. .ba em. .bỏ em rồi. .” Hải Lam khóc nức lên, giọng nghẹn lại không ra tiếng.

“đã có anh ở đây. Anh sẽ không bỏ em. Ba cũng sẽ không bỏ em. Chỉ cần em luôn giữ hình ảnh ba trong tim thì ông vẫn ở bên em mà.” Anh dùng môi lau đi nước mắt cô an ủi. Khi mẹ mất, chẳng phải anh cũng đã làm thế để xoa dịu nỗi đau sao .. 20 năm qua, bà luôn ở trong tâm trí anh . . . Anh tin cô cũng sẽ làm được như thế.

“hu. . .thật không anh?Nhưng em đau lắm. Sao ba mẹ lại bỏ rơi em ở đây một mình thế này? Em muốn đi cùng họ” cô vẫn không ngừng khóc trong lòng anh

“cô ngốc... Chẳng phải giờ em đã có chồng đẹp trai đang ngồi bên đây ư? Sao có thể nói là bị bỏ một mình được. Em đi rồi định để anh cô đơn đến già hả? anh không chịu đâu” Minh Phong vận hết khả năng dỗ dành cô giống như anh đang dỗ ngọt con nít vậy.

Quả nhiên, Hải Lam nghe được lời anh nói thì tim bỗng trở lên ấm áp. Lời nói khôi hài của anh như liều thuốc giúp cô tỉnh tâm hơn. Cô vừa cười vừa khóc, không thương sót đưa tay đánh vào ngực anh “hực . . .giờ anh hãy còn đùa được? không động viên người ta thì thôi. . .hực . . . ghét quá đi”

“anh đáng ghét? Vậy sao vẫn có người cứ ôm anh không buông vậy?” Minh Phong nheo nheo cái má trắng nõn của cô nói.

“tại anh ôm em trước đấy chứ” Hải Lam hờn dỗi liếc mắt đỏ hoe nhìn anh.

“uh. . .là tại anh không đúng. Vậy giờ em ngoan ngoãn dậy ăn hết bát cháo này, rồi mới có sức đánh anh được chứ?” Minh Phong ngồi dậy đỡ cô tựa đầu vào thành giường.

Hải Lam rất biết nghe lời, không còn làm khó anh nữa. Anh nói đúng, chỉ cần trong lòng cô luôn có ba thì ông sẽ không bao giờ rời bỏ cô.

Minh Phong ôn nhu bón từng thìa cháo cho Hải Lam. Cô nhịn ăn ba ngày, người nguest hẳn đi, liền một hơi ăn hết bát cháo to chỉ trong ít phút. Cô cảm động nhìn anh, không tự chủ được ngồi thẳng dậy, áp môi cô vào môi anh “Phong, cảm ơn ah đã ở bên em”

Anh ngậy ra, nhất thời nảy sinh ảo giác, đưa tay mân mê bờ môi vừa được cô chăm sóc qua

Nhìn bộ mặt ngờ nghệch của anh khiến tâm tình cô thoải mái hơn. Nụ cười khê lan ra trên môi để lộ má núm đồng tiền xinh xắn, lại lần thứ hai chủ động hôn lên môi anh “chồng yêu, cảm ơn anh”

Minh Phong chớp chớp mi mắt nhìn cô, một lúc sau tinh thần mới trở lại trạng thái bình thường. “đừng cảm ơn anh xuống như vậy. anh mấy hôm nay vì em mà hao tâm tốn lực, em biết phải không?.....”anh mờ ám nói bóng gió với cô

“em biết. em rất cảm động. Anh nói đi, anh muốn gì em cũng sẽ làm để đền đáp anh” cô thật sự là biết ơn anh. Nếu có thể cô sẵn sàng làm mọi việc vì anh dù khó khăn đến đâu.

Minh Phong nở nụ cười mỉ “thật? vậy em hãy nhanh chóng tắm bổ cơ thể một chút. Trông em mấy hôm nay gầy quá”

“chỉ có thế? Phong, anh thật tốt mà. Em còn tưởng anh sẽ yêu cầu gì cơ. Hóa ra là anh thương em” Hải Lam tiến sát bên anh, cô vòng tay ôm lấy cổ anh, giọng khàn khàn hết lời cảm kích

“uh.Em là vợ anh, anh không thương em thì thương ai? em gầy thế này, ‘tiểu bão’ của anh sẽ khổ lắm đó. Nó cũng đói mấy hôm nay rồi đấy” anh xấu xa nói

“tiểu bão????” đôi mắt phủ đầy sương mù của cô nhìn anh. Một lúc sau, bộ não trì trệ mới hiểu được anh có ngụ ý gì. Hai má cô nóng lên, lúc này rất giống một cô nàng ngây ngô “anh...”

“yên tâm, anh sẽ không đói đến mức mà ăn em ngay bây giờ đâu. Anh phải chăm em khỏe lên đã chứ.haha...” Minh Phong nhẹ nhàng ngắt lời cô. Bàn tay dịu dàng vén mấy sợi tóc trước mặt cô ra sau tai.

“đáng ghét” Hải Lam xấu hổ, mặt đỏ bừng bừng quay người vùi xuống gối. Minh Phong cũng cả chón nằm xuống kế bên, một cái xoay người đặt cô nằm gọn trong lòng anh, giọng nói khê khàng bên tai cô

“Lam, rồi mọi chuyện sẽ qua, em phải dũng cảm lên, được chứ? Đừng quên em còn có anh”

Hải Lam dễ dàng nhận ra giọng nói trầm thấp chứa đựng tình cảm chân thành của anh, cô vâng lên một tiếng rồi vùi sâu khuôn mặt mình vào vòm ngực vững chắc kia, tìm lấy hơi ấm quen thuộc

Bọn họ không khác hai đứa trẻ lớn đầu, cứ thế quấn quýt ôm lấy nhau mà tâm sự hết một đêm trong ánh trăng sáng tròn lan tỏa khắp gian phòng.

Từ hôm ở đám tang, ngoảnh lại đã một tuần trôi qua, không hôm nào là bà Như Ý lại không tìm đến nhà Phùng Lập Nguyên để giải thích mọi việc với anh. Nhưng dường như bà cảm nhận được con trai mình đang cố tình tránh mặt không muốn nhìn thấy bà.

Vẫn như mọi khi, hôm nay bà đến rất sớm, lẻ loi đứng trước cửa hiên nhà Lập Nguyên. Bà muốn nói sự thật cho anh biết, bà chính là mẹ anh. Suốt thời gian qua bà đã quá mệt mỏi khi cố phải che giấu bí mật này. Đêm nào nó cũng như bầy kiến cắn nhức tim bà, không sao chợp mắt được.

7 giờ sáng

Phùng Lập Nguyên vừa mở cửa định dắt xe đi làm lại bị người phụ nữ trước nhà làm cho churong mắt. Anh không nói gì, như cũ vẫn coi người trước mặt không tồn tại liền vào nhà lấy xe ra. Đang chuẩn bị nổ máy thì Diệp Như Ý bất ngờ lao vọt tới trước mũi xe của anh. Đôi mắt thâm quầng, mặt mũi do mất ngủ triền miên nhìn anh cầu xin cho bà cơ hội

“Nguyên, con nghe bác nói đã được không? Bác không hề biết Hải Lam là cô gái đấy. Thực sự là bác không biết”

Phùng Lập Nguyên hừ lạnh một cái, trừng mắt chiếu thẳng cái nhìn khinh bỉ lên người Diệp Như Ý “bà nghĩ là bà đang nói chuyện với con nít ba tuổi ư? Bà nghĩ tôi sẽ lại tin bà sao? Diệp Như Ý, tôi không nghĩ bà lại có thể dày mặt đến vậy. Bà đã giành được Hải Lam từ tay tôi về cho thằng con quý tử của bà, giờ còn đến đây làm gì? Chẳng lẽ, tôi hãy còn giá trị lợi dụng sao?hử”

Nghe lời chỉ trích cay độc của con khiến tâm trạng bà như rơi xuống vực sâu, nước mắt dài ngắn thi nhau rơi ra, liều mình lắc đầu “không, con hiểu lắm rồi. Bác không phải có ý tiếp cận con để chiếm đoạt Hải Lam. Bác không hề biết chuyện này. Xin con, chỉ một lần này thôi hãy tin tưởng bác được không?”. Bà vội vàng, luống cuống nắm lấy tay Phùng Lập Nguyên van nơn

Lại là nước mắt giả tạo, anh quá ngán ngấm với mấy cái trò rẻ mặt này của bà ta. Anh không thừa thời gian để đứng đây đối đáp ai đúng ai sai với người đàn bà này, liền vung tay lên cao, hất mạnh bà ta ngã nhào ra sân, rất nhanh nổ máy rời đi.

“Nguyên, mẹ không lừa con” Diệp Như Ý như rơi vào hoang mạc không người, bà hoảng hốt thét lên khi thấy Phùng Lập Nguyên rời đi. Đây là cơ hội cuối cùng, bà không thể cứ thế để con trai hoài nghi mình.

kếtttt

Tiếng “mẹ” kia được thốt ra từ Diệp Như Ý làm Phùng Lập Nguyên cứng đờ ra. Nó khiến anh không chuẩn bị kịp tâm lý, theo bản năng bóp phanh xe kết một cái như sấm nổ vang trời, kính ngac không giám quay đầu nhìn bà “bà vừa nói gì?mẹ?”

Diệp Như Ý thấy Lập Nguyên dừng xe, như vớ được phao cứu sinh liền tiến nhanh bước đến trước mặt anh, ấp úng nói rõ sự tình “Nguyên, mẹ là mẹ đẻ của con. ... Mẹ tiếp cận con không phải vì Minh Phong. ...Lúc gặp con ở siêu thị, mẹ đã ngỡ con là con trai mẹ. Sau đó, mẹ cho người điều tra thì quả đúng như dự cảm. Mẹ. ...mẹ xin lỗi vì giờ mới nói cho con. Xin con tha thứ cho mẹ được chứ?”

“mẹ ư? Không thể nào. Ba tôi nói mẹ đã chết từ lúc tôi rất nhỏ. Sao bà có thể là mẹ tôi? Bà nói dối. ...tôi không tin” đôi mắt Phùng Lập Nguyên đờ đẫn nhìn bà, không giám tin vào những điều Diệp Như Ý vừa nói ra. Chắc chắn là bà lại bày trò gì đây. ...chắc chắn là thế. ...

“Nguyên, mẹ không nói dối. mẹ có bằng chứng đầy đủ để chứng minh con là con trai của mẹ” Lập Nguyên không tin bà là mẹ, cũng không thể trách nó. Ai bảo năm xưa bà bỏ rơi con mình. Giờ là nghiệp báo bà phải hứng chịu lấy.

Phùng Lập Nguyên thấy bà quả quyết, lòng sinh ra ngờ vực. Bà ta thực sự là mẹ anh? Nếu vậy anh và Doãn Minh Phong là gì? Tại sao ba anh lại dấu anh từng ấy năm? Tại sao bà không tìm anh sớm hơn? Tại sao. ....

“bà nói bà có bằng chứng? vậy được, tôi hỏi bà, tại sao năm đó bà lại vứt bỏ anh em tôi? Tại sao lại giúp Doãn Minh Phong cướp đi Hải Lam của tôi? Bà trả lời đi” ánh mắt không một tia tình cảm của Phùng Lập Nguyên bức bà phải trả lời mọi nghi vấn trong anh

“chuyện này. ...” Không nghĩ anh lại hỏi như vậy, khiến bà không biết phải trả lời thế nào. Nếu nói năm xưa là bà không chịu được khổ cực mà phải rời bỏ các con thì liệu Lập Nguyên sẽ nghĩ sao về bà. Chẳng phải nó sẽ càng thêm hận bà hơn ư...

“sao không nói?” anh lạnh lùng nhìn bà truy hỏi tới cùng

“Mẹ không phải là giúp Minh Phong giành lấy Hải Lam từ con.Hôm ở nhà tang lễ, khi con nói mẹ mới biết chuyện. Trước đó mẹ không hay biết gì hết. “ Diệp Như Ý lại nắm chặt lấy tay anh thành khăn nói. Bà cố ý lảng tránh không trả lời anh lý do bỏ con năm xưa.

“hừ. bà nói vậy, tôi sao có thể tin? Anh ta là con trai bà, không lý gì bà lại không làm vậy” Phùng Lập Nguyên mĩa mai nhìn bà

“không. Minh Phong không phải con đẻ của mẹ. mẹ không giúp nó làm việc đấy” bà không biết phải làm thế nào mới khiến con tin tưởng. bà nom nớp sợ hãi Lập Nguyên sẽ không nhận người mẹ này mất.

“.....” Phùng Lập Nguyên ngac nhiên không nói được lời nào nhìn chằm chằm vào bà. Doãn Minh Phong không phải con bà ta?

Một lúc sau, anh mới định thần lại, tiếp lời bà “cứ cho là như thế đi. Vậy giờ thì sao? Bà đến đây chỉ để nói tôi là con bà ư? Bà mong tôi sẽ tiếp nhận bà sao? Diệp Như Ý tôi nói để bà hay, mẹ tôi đã chết từ rất lâu rồi. bà không phải mẹ tôi” lần thứ 2 anh đẩy bà ra, phóng xe nhanh ra đường.

Từng ấy năm, bà bỏ rơi anh, sống cuộc sống giàu sang phú quý để anh phải khổ cực đủ đường. Giờ quay về, bà nghĩ chỉ cần một câu nói là có thể phui sạch mọi uất ức, tủi nhục trong anh sao? Thà rằng anh không có người mẹ như vậy.

“Nguyên” Diệp Như Ý bất lực hai đầu gối chạm đất với giọng gào tên anh. Nước mắt nhanh chóng thấm ướt khuôn mặt bà. bà đau đớn nhìn con rời đi. ....

.....

Cuộc sống như quay về đúng quỹ đạo vốn có của nó. Hải Lam đã lấy lại được tinh thần như xưa. Cô không còn rầu rĩ nhốt mình trong phòng cả ngày nữa. Nỗi đau nào rồi cũng sẽ nguôi ngoai dần. Bốn tháng qua, cô cùng Minh Phong đã trải qua cuộc sống vợ chồng ân ái, hạnh phúc không gì sánh bằng. Ngày nào tới trường cô cũng được anh đưa đi đón về chu đáo không khác gì nàng công chúa nhỏ. Nhiều khi vô tình bị bạn bè nhìn thấy cô bước ra từ chiếc xe sang trọng khiến Hải Lam ngượng ngùng muốn tự mình đi nhưng anh nhất quyết phản đối. Anh viện cớ làm nũng đủ kiểu khiến cô chỉ biết cười bất lực làm theo.

Không giống với thời độc thân, từ ngày lấy vợ Minh Phong ra dáng ông chồng chiều vợ hết mực. Ngồi làm việc mà anh ngược nhìn đồng hồ không biết bao nhiêu lần. Kim dài mới chỉ điểm 16h: 59 phút anh đã lao anh ra đến cửa, chạy nhanh về nhà với bà xã, bỏ hết mọi cuộc xã giao không cần thiết. Có ai biết được, anh đường đường là giám đốc tập đoàn lớn, cao cao tại thượng chỉ đạo không biết bao nhiêu người lại đích thân xuống bếp nấu ăn vì vợ không chứ. Nhìn dáng vẻ vụng về của anh, Hải Lam lắc lắc người ôm bụng cười nghiêng ngả. Nhờ anh vỗ béo mà cô có da có thịt hăn ra, trông cô càng ngày càng xinh đẹp hơn trước. ...

Để bù lại sự thiệt thòi cho Hải Lam khi hôn lễ bị hoãn lại, Minh Phong đã dẹp công việc bận rộn sang một bên để đưa vợ đi nghỉ mát một tuần ở Singapo. Hai vợ chồng họ mận nong, tình chàng ý thiếp khiến người ta nhìn thấy phải phát ghen thêm muốn được như họ. Anh cưng chiều sủng nịnh hào phóng mua không biết bao nhiêu là quần áo hàng hiệu, đồ trang sức đắt giá cho cô. Hải Lam nhiều lần trách yêu anh “anh đang làm hư em đây hả?” thì Minh Phong chỉ cười tít mắt uh một cái rồi nén hôn trộm lên môi đỏ mọng của cô.

Cuộc sống vợ chồng cứ thế êm đềm trôi đi theo từng ngày hạnh phúc vô biên. Bọn họ càng lúc càng hiểu nhau, rất ăn ý trong mọi chuyện, càng ngày cô càng yêu anh hơn và tình yêu của anh dành cho cô cũng lớn dần theo thời gian. Thực đúng là hạnh phúc trong mơ mà cả cô và anh trông đợi đã lâu. ....

Chương 19: Mang Thai

Bệnh viện

“Trịnh Hải Lam” cô y tá cầm giấy xét nghiệm hô lên

Hải Lam nghe thấy tên mình không khỏi khần trương chạy đến cửa phòng khám. Cả tuần nay, cô cảm thấy trong người có gì đó khác lạ, luôn trong trạng thái buồn nôn không muốn ăn gì, nên quyết định tự mình đi đến bệnh viện khám rốt cục là bệnh gì. ...

“chúc mừng cô. Cô đã có thai 2 tháng. Đây là kết quả xét nghiệm” cô y tá cười tươi nhất có thể, thông báo tin tốt cho Hải Lam

“mang thai!!!!” Trịnh Hải Lam bất động, đứng sững sờ một chỗ cả kinh lập lại lời cô y tá. Cô mang thai? Có nghe nhầm không vậy? Tin này bất ngờ quá, trong nhất thời nó khiến cô khó mà tiếp nhận kịp. Bởi cô chưa giám tưởng tượng mình sẽ có cục cưng vào lúc này. Bọn họ chẳng phải đã phòng hộ rất cẩn thận khi làm chuyện đấy sao? Như thế nào lại sơ suất được chứ? Cô rất thích trẻ con, nhưng hiện tại cô hãy còn đi học làm sao có thể... Không biết là cô nên mừng hay nên lo lắng hơn đây.

Cô y tá nhìn khuôn mặt xinh đẹp đang ngẩn ra của Hải Lam thì trịnh trọng nhắc lại một cách từ từ “Trịnh, Hải, Lam, cô, đã, có, thai, hai, tháng...” rồi cô cố ý ngân dài giọng ra mới tiếp tục báo tin mừng thứ hai “mà còn là thai đôi nữa đây”

Còn chưa tiêu hóa hết hai chữ “mang thai”, Hải Lam căng tròn hai mắt đẹp như baby, nuốt ực một miếng nước bọt vào trong nhìn cô y tá “thai đôi!!!!”.

“đúng vậy. cô nên cẩn thận một chút. Đây là thời kỳ đầu mang thai, thai phụ cần bồi bổ hơn nữa cho cơ thể. Nên hạn chế sinh hoạt vợ chồng. Có thể, sau này đứa trẻ mới khỏe mạnh được.....” cô y tá thao thao bất tuyệt khuyên đủ mọi thứ. Trong khi đầu óc Hải Lam thì lại đang nghĩ đến Minh Phong. Không biết khi cô báo tin này với anh, anh sẽ phản ứng thế nào? Có ngạc nhiên giống cô không?

“cô à, cô có nghe tôi nói không vậy?” cô y tá giảng giải một hồi mới để ý đến bộ dáng bị thôi miên của Hải Lam liền khua tay nói. Chắc có lẽ là cô lần đầu có thai mà còn là thai đôi nên không tránh khỏi kích động.

“hả...à...vâng...tôi sẽ chú ý. Cảm ơn cô” Hải Lam ngây ngốc trả lời. Đầu cô mê man, lững thững bước từng bước ra phía ngoài cửa lớn bệnh viện, rồi đứng một lúc khá lâu ở đó. Ánh nắng mặt trời đâm thủng những tầng mây xanh phản chiếu những tia nắng ấm áp lên thân hình mảnh mai của cô như đang khắc lên một tác phẩm nghệ thuật đương đại. ...Hải Lam nheo mắt lại, cúi người, rất tự nhiên đưa bàn tay thon dài đặt nhẹ nhàng lên cái bụng phẳng lì của mình. Bất giác đôi má trắng hồng liền nở ra một nụ cười tươi như hoa cúc mùa thu - Trong đây là hai thiên thần đang lớn lên phải không, là kết tinh tình yêu của cô và anh sao? Kỳ diệu thật đấy.....

Hải Lam nhanh chóng bắt taxi về nhà. Cô muốn chính mình đứng trước Minh Phong mà hét lên họ sắp được làm ba, mẹ rồi, muốn được nhìn vẻ mặt hạnh phúc của anh biết nhường nào. Cô mừng quýnh lên, lấy di động nhắn tin cho anh “chồng yêu à, Hôm nay anh về sớm một chút nhé” rồi hôn chụt một cái lên màn hình.

.....

Cùng lúc đó

Doãn Minh Phong đang nghiêm mặt lãnh khốc nhìn cấp dưới trong phòng họp. Ánh mắt như thể giết người không cần súng của anh làm cho nhân viên lạnh toát mồ hôi hột. Không khí nặng nề phủ kín mọi góc ngách của gian phòng rộng lớn. Đến thờ bọn họ cũng phải cân nhắc kỹ lưỡng sao cho không phát ra tiếng động dù là nhỏ nhất. Đây đã là tháng thứ hai công ty làm ăn thua lỗ...cứ tiếp tục đà này, họ sẽ bị giám đốc sa thải mất...

“cục tác...cục tác...cục tác.....” âm báo tin nhắn không biết vang nên từ máy ai, khiến tất cả mọi người nhin thờ, sợ hãi, trần trối nhìn vị giám đốc đang tối sầm mặt lại. Không biết là tên nào lại to gan đến vậy, chuyện này chết chắc rồi...đang lúc gay go lại chọc đến chỗ ngứa của lãnh đạo.

Minh Phong liếc nhìn một lượt, lạnh lùng nói “là điện thoại của ai?”

Không một ai dám đứng lên nhận tội, họ cúi gằm mặt xuống khăn cầu xin chúa cứu vớt.

Kỳ Học Ân đứng đằng sau, nhin không được, bạo dạn bước lên nói “giám đốc, là tiếng phát ra từ áo của anh”

Minh Phong chau mày, khó chịu nhìn cậu ta. Điện thoại của anh chẳng lẽ anh còn không biết. Ai lại đi để tin nhắn nhà quê thế chứ. Đầu nghĩ vậy nhưng anh vẫn không dấu nổi tò mò mà cho tay vào túi áo.

Quả không sai, đó là tin nhắn từ máy anh. Minh Phong nhăn chán mở tin nhắn ra xem thì ra là của bà xã gửi đến. Đôi mắt anh lập tức toát lên vẻ hạnh

phúc, không nhìn được cười khê. Lúc này, mọi người mới nhìn nhau mà thờ phào nhẹ nhõm. .

Minh Phong không nói nhiều, chỉ một câu “cuộc họp kết thúc” liền biến mất sau cánh cửa lớn.

“ai vậy?” Phùng Lập Nguyên ngái ngủ, lười biếng rời khỏi chăn ra mở cửa, gắt giọng bực bội.

“cô tìm ai?” nhìn cô gái đứng giữa cửa xinh đẹp hơn người khiến Phùng Lập Nguyên có chút dao động.

Cô gái không nói gì, đôi mắt sắc sảo nhìn đắm đắm vào anh không hề e thẹn. hay ngượng ngùng như thể bọn họ quen biết đã lâu. Dường như phải mất đến nửa ngày cô mới mở miệng hỏi “anh là Phùng Lập Nguyên?”

Lập Nguyên nhũn nhặn, khó hiểu nhìn cô. Cô ta biết anh? Anh chuyển nhà mới 2 tháng, không hề nói với ai, làm sao cô gái lạ này lại biết được. Nếu trí nhớ anh không tồi thì chắc chắn anh chưa từng gặp cô.

“Đúng vậy. Xin hỏi cô là ai? Tìm tôi có việc gì? Tôi có quen cô sao?” anh hỏi cô.

Nghe câu trả lời của anh, cô gái nhoen miệng cười tươi “trước tiên có thể mời tôi vào trong uống nước được không?”. Cô cũng không đợi anh động ý, giống như mình là nữ chủ nhân của ngôi nhà liền lướt qua anh đi thẳng tới sofa ngồi xuống.

Phùng Lập Nguyên nghệt mắt ra, trơ mắt nhìn cô tự tiện vào nhà mình. Rất nhanh, thần trí anh kịp quay về thực tại, khó chịu tiến về phía cô gái mà cao giọng “cô này, cô có nghĩ là mình rất bất lịch sự không? Chưa có sự đồng ý của tôi, sao cô dám tự tiện xông vào?”

Cô gái vẫn như cũ, nghe lời trách mắng của anh, nụ cười trên môi không hề giảm thậm trí nó còn nở rộ hơn, như những cánh hoa mai làm say đắm lòng người. Cô nhả nhặt vạt chéo hai chân, một tay tao nhã đặt lên đùi, tay còn lại cũng không nhân nhượng tự mình rót ly nước rồi từ từ uống một cách thần nhiên.

Bị cô chọc tức, Phùng Lập Nguyên phát cáu, mặt tím xanh đi, nghiêng răng nghiêng lợi, gầm lên “này...cô điếc hả? không nghe tôi nói gì sao? Mời cô ra khỏi nhà tôi”

Lúc này cô gái mới ngước khuôn mặt xinh đẹp nhìn anh, nụ cười từ lúc vào đến giờ càng lúc càng đẹp “anh vẫn hay cáu gắt với phụ nữ như vậy sao?”

“cô” Lập Nguyên không nói được gì

“rất nhanh anh sẽ biết tôi là ai. Tôi đến là để giúp anh lấy lại những gì đáng ra phải thuộc về anh” cô nhẹ nhàng ngắt lời anh. Động tác hết sức điệu đà đứng lên đi vòng quanh căn phòng nhỏ mà đánh giá. Nhìn đồ đạc đơn giản nhưng lại rất gọn gàng sạch sẽ, chứng tỏ chủ nhân của chúng cũng là người khá kỹ tính. ....xem ra anh ta làm việc rất cẩn thận. .

“cô có ý gì? Những thứ đáng ra thuộc về tôi?” Phùng Lập Nguyên bực dọc nhưng cũng rất kiêu kỳ với câu nói của cô

“phải” cô đưa tay cầm lọ thủy tinh pha lê trên tủ ngắm nghía, không ngoảnh đầu lại, trả lời anh

“rốt cục cô là ai? Cô nói rõ ràng đi, còn không mời cô rời khỏi đây” anh không thể chịu hơn được nữa. Khó khăn lắm anh mới chuyển đến đây để không phải gặp Diệp Như Ý. Giờ lại chui ở đâu ra một người đàn bà không rõ lai lịch đến phá rối. Đừng nói cô ta cũng đang định lợi dụng anh? Anh sẽ không ngu gì mà để người khác mang mình ra vui đùa một lần nữa. ....

“haha... Xem vẻ sốt sắng của anh thì hình như tôi không nói rõ cũng không được. Tôi đến là để giúp anh giành lại Trịnh Hải Lam. ....” Cô đặt lọ thủy tinh vào đúng chỗ cũ, quay người tiến về phía anh nói đồng đặc từng câu

“Hải Lam?” Phùng Lập Nguyên nheo mắt không hiểu. Cô ta biết cả Hải Lam?

“Đừng vội. Giờ tôi sẽ nói rõ mọi chuyện cho anh” cách nói chuyện của cô rất từ tốn, không hề vội vàng, hấp tấp

.....

“anh về rồi” Hải Lam nở nụ cười ngọt ngào như nước nhìn Minh Phong âu yếm. Cô chạy nhanh đến cửa giúp anh cầm cặp để lên bàn.

Minh Phong đứng sau vòng tay ôm lấy cô, anh dụi mặt vào mái tóc đen óng của cô mà thưởng thức hương thơm quen thuộc, giọng nói dịu dàng mang theo ý đồ không tốt “ừm. Hôm nay sao lại tự dưng gọi anh về sớm vậy bé con? Nhớ anh à?”. Bàn tay không an phận chẳng biết từ lúc nào đã luôn xuống dưới váy cô lăm lăm. ....

Hải Lam run lên, cả người cứng đờ ra, nhưng lần này cô rất biết tự kiềm chế liền bắt chặt cánh tay anh, làm ra vẻ lạnh giọng “ Phong, đừng đùa nữa. Trong nhà còn có di Hương mà. Anh mau tắm đi rồi ra ăn cơm. Em có chuyện muốn nói”

“chuyện gì vậy cưng?” giọng nói tràn ngập dục vọng phát ra từ cổ họng Minh Phong. Hai hàm răng anh tham lam cắn cắn chiếc cổ trắng ngần của cô khiêu khích

“ừm...lát em sẽ nói. Trước tiên anh tắm đi đã. Em chuẩn bị nước rồi đấy.” Hải Lam kiên định không để anh đạt được ý đồ đen tối. Giờ cô đã có baby, không thể tùy tiện cùng anh như trước được nữa.

“chúng ta tắm chung nhé” Minh Phong nói xong nhấc bông cô lên, thẳng hướng phòng tắm bế cô vào trong.

Hải Lam hoảng hốt kêu a một tiếng, thiếu chút nữa là ngã xuống đất nhưng rất may cô đã bám được vào áo anh “thả em xuống. Em tắm rồi.”

“tắm thêm lần nữa đâu có thừa. Ngoan nào, anh giúp em kỳ lưng” Minh Phong cạy sức hơn người nhanh chóng cởi đồ cho anh và cô. Nhìn thân thể trần trụi trắng nõn không tỳ vết kia khiến dục vọng nguyên thủy trong anh nhanh chóng trỗi dậy. Minh Phong lờ đi sự phản kháng yếu ớt của cô, anh thuần thục chiếm thế thượng phong, vài ba bước dạo đầu cơ bản liền xông thẳng vào trong người cô, mãnh liệt đòi hỏi.

Ý trí kháng cự cuối cùng trong người Hải Lam cũng bị anh dập tắt hoàn toàn. Cô chỉ còn biết đưa hai tay vòng qua cổ anh rên lên không ngừng nghỉ, đôi chân thon dài quặp lấy lưng anh, cùng anh phối hợp từng đợt sóng tính hoan lạc

Trải qua một màn ái ân kịch liệt trong phòng tắm, Hải Lam xụi lơ tựa đầu trên ngực Minh Phong. Vừa rồi bọn họ vận động quá mức, cô lo lắng không biết cực cung có sao không. Cũng tại anh hết mà....

“vừa nãy em bảo có chuyện muốn nói với anh, là chuyện gì vậy?” Minh Phong nằm trên giường thỏa mãn vuốt ve tám lưng trần nhẵn mịn của cô hỏi

“ừ. Em không nói với anh nữa. tại anh hết đó, làm người ta mệt chết đi được” cô nũng nịu bắt mẩn oán trách anh

Minh Phong mỉm cười, không để tâm tới sự giận dỗi trẻ con của cô, anh làm bộ ăn lẫn sảm hỏi “ai bảo em đẹp quá làm anh không nhận được. Lần sau anh sẽ nhẹ một chút, được không? Nói đi, là chuyện gì mà gọi anh về sớm vậy?”

“Phong, em có thai rồi” Hải Lam nằm trong lòng anh nhẹ giọng nói ra

Minh Phong giật giật lưng, bật người ngồi dậy, đặt cô dưới thân, con mắt đen thâm tình nóng rực nhìn cô “em nói gì?”

“em có thai rồi” Hải Lam nhắc lại lời vừa nãy, lòng cô bỗng có chút mất mát khi không thấy anh sung sướng hô lên. Chẳng phải trên phim Hàn Quốc, người ta cũng làm thế sao? Hay là anh không muốn có con? Nghĩ đến đó cô buồn bã cụp mi xuống, trong mắt bắt đầu xuất hiện những tơ máu đỏ gần như sắp khóc

“nói lại lần nữa đi” ánh mắt Minh Phong vui mừng xen lẫn ngạc nhiên tột độ nhìn xuống bụng cô như thể anh muốn cô khẳng định lại lời vừa rồi. Cô có thai? Có phải anh đang nằm mơ? Bọn họ sắp có con rồi. anh sắp được làm bố rồi? Haha...

“Phong, anh không vui khi em có thai sao?” Hải Lam rung rung nước mắt, chu cái mồm đáng yêu, meo meo hỏi anh

“ai nói anh không vui? anh là quá vui nên mới vậy. em cắn anh một cái đi, xem có phải là anh đang ngủ mơ không?” Minh Phong siết chặt eo cô kéo vào lòng.

Hải Lam mỉm môi cười hạnh phúc, vừa rồi anh bày ra bộ mặt kia làm cô còn tưởng anh.... Không chút đắn đo, cô há rộng hàm răng trắng bóng của mình, vô tình cắn một cái rõ đau trên vai anh đến nỗi những nốt răng hằn còn in sâu trên da thịt.

“á” Minh Phong nhăn mặt kêu nhẹ, không ngờ anh chỉ nói thế mà cô làm thật. Đang định quay ra giáo huấn cô một trận nhưng nghĩ tới cô đang mang thai mà cưng chiều “bảo bối, sao không nói sớm, vừa nãy anh có làm em đau không?”. Vừa rồi trong phòng tắm anh đòi hỏi cô không ít, anh lo lắng cực cực trong bụng cô sẽ oán trách ba mẹ không thương yêu nó lắm...

“em không sao” Hải Lam lắc đầu nói. Cô cố ý không đề cập gì đến việc mình mang thai đôi. Cô muốn anh sau này sẽ bất ngờ...

Minh Phong dịu dàng đưa tay xuống bụng cô xoa nhẹ, môi anh ghé sát trên môi cô hạnh phúc nói “Lam, em tuyệt lắm. Em biết không, anh mong ngày này lâu lắm rồi đấy. Cuối cùng chúng mình cũng có con. Anh rất hạnh phúc. Không biết cực cung nhà chúng ta là trai hay gái đây? Anh thích con gái. Lớn lên anh nghĩ nó cũng sẽ xinh đẹp giống em”. Dứt lời anh đặt một nụ hôn nồng nàn lên trán cô chứa đầy tình cảm yêu thương.

Hải Lam phì cười đưa tay捏 má anh một cái “thế nhờ là con trai thì sao? Anh không thích à?”

“thích. Nếu là con trai thì lần sau chúng ta sinh con gái là được mà” răng anh ngậm lấy tai cô nhay nhay

“nhờ vẫn là con trai thì sao?” Hải Lam tò mò hỏi

“vậy thì vợ chồng mình sẽ đẻ đến khi nào ra con gái mới thôi” anh cười hi hi, dùng mũi chọc chọc đôi má đỏ ửng của cô

“hừ. anh định biến em thành lợn mẹ đấy hả? thích thì anh đẻ một mình đi” Hải Lam bĩu môi, vò giận dỗi quay lưng về phía anh.

“vợ yêu giận đấy à? Đừng giận, không sau này con chúng ta sẽ khó tính lắm đấy, haha...” Minh Phong kéo lưng cô áp vào vòm ngực vững chắc của anh, má anh áp lên má cô thầm thì “Anh hy vọng sau này chúng ta sẽ có thật nhiều con. Khi chúng biết nói, được nghe giọng nói bi bô của bọn trẻ sẽ rất thích. Mẹ chỉ sinh mỗi anh, khi bà mất đi, không có anh em ruột thịt ở bên, anh cảm thấy lẻ loi lắm. Lam, anh chỉ ước gia đình mình sẽ luôn hạnh phúc như bây giờ. Được nhìn em mỗi ngày, được nuôi nấng các con lớn lên, được đưa con đi học hàng ngày, rồi thấy con lập gia đình... như thế đã là quá đủ. Anh rất sợ phải cô đơn một mình”

Hải Lam im lặng nghe anh dốc bầu tâm sự, cô nghiêng mặt đối diện nhìn anh “Phong, có em và con anh sẽ không còn cô đơn nữa. mẹ con em sẽ luôn

bên anh. Em yêu anh”. Rồi cô chủ động đặt nụ hôn nóng bỏng lên môi anh.

“anh cũng yêu em” Minh Phong nhiệt tình đáp lại lời mời gọi của cô.

.....

“thế nào, giờ anh đã hiểu rồi chứ? Kế hoạch tôi nói quá hoàn hảo phải không?” cô gái tựa người vào ghế nhìn Phùng Lập Nguyên chờ đợi kết quả

Lập Nguyên lưỡng lự suy nghĩ một lúc khá lâu. Đã hơn bốn tháng nay anh chưa gặp lại Hải Lam. Anh cũng rất nhớ cô. Cô ta nói đúng, anh không thể cứ thế ngồi im một chỗ nhìn cô bị người khác lấy mất. Anh không thể nhu nhược như vậy được, anh phải giành lại cô bằng bất cứ giá nào. Sự nhục nhã mà Đoàn Minh Phong ban cho anh, anh phải trả lại gấp bội.

“Được, tôi đồng ý” Phùng Lập Nguyên thẳng người đưa ra đáp án của mình

“rất tốt. tôi mong rằng chúng ta sẽ hợp tác thành công.haha...” cô gái nhếch miệng cười gian xảo

“ạ” nửa đêm Hải Lam tung chăn chạy bán sống bán chết vào phòng vệ sinh nôn khan.

Minh Phong cũng bị cô làm cho thức giấc. anh vội chạy theo vào. Nhìn thấy Hải Lam đang ngồi xổm, mặt tái đi khiến anh lo lắng. Anh đến gần cô, vỗ vỗ lên lưng cô cho xuôi “sao vậy em? Khó chịu lắm phải không? anh gọi bác sỹ nhé”

“ạ...không...cần...” Hải Lam không ngừng nôn thốc nôn tháo, xua xua tay ý bảo anh cô không sao.

“nhưng...” Minh Phong nhủu mày đau lòng khi nhìn cô đang vật lộn với cơn ghen mà không giúp gì được. Anh tiếp tục vuốt lưng cho cô dễ thở

Một lúc sau, Hải Lam mới ngừng nôn, mặt cô trắng bệch không vạch máu tươi. Cô vô lực bám vào người anh để tìm lấy chỗ dựa “em không sao, bác sỹ nói mấy tháng đầu sẽ ghen dữ lắm. Như vậy sau này con sinh ra mới tốt.hi..”. Hải Lam cố cười trước mặt Minh Phong

“thật sự không sao chứ? Nhưng nhìn mặt em như vậy anh không an tâm, hay mình cứ gọi bác sỹ nhé?” nói rồi anh rút di động gọi cho bác sỹ tư của gia đình.

Hải Lam vội nắm lấy tay anh, cô lắc đầu nói “Phong, em không sao thật mà. Giờ đã nửa đêm, chúng ta không nên làm khó ông ấy. Em chỉ cảm thấy đói và thèm ăn phở thôi”

Minh Phong nhìn cô yêu thương, cô vì mang thai con của anh mà chịu không ít vất vả. Anh biết đêm nào cô cũng cố nén sự khó chịu trong người để không làm kinh động đến anh. Anh ước gì như anh có thể gánh hết tất cả mọi khó chịu trong cô thì hay biết mấy “em chờ anh một chút”. Dứt lời anh dìu cô ra giường ngủ, đỡ cô ngồi xuống.

“anh làm gì vậy?” Hải Lam ngỡ ngàng không biết anh định làm gì mà lại mở tủ lấy áo ra

“em ở nhà chờ anh, anh đi một lát sẽ về” Minh Phong mặc áo xong liền hôn lên trán cô rồi đi ra khỏi phòng.

Hải Lam cứ ngồi ngây ra nhìn anh biến mất

15 phút sau, Minh Phong trở về, trên tay là một cặp lồng thơm phức mùi phở “Lam, nhìn này”

Hải Lam đang thiêu thiêu ngủ, nghe giọng anh cô chớp mi mắt ngái ngủ ngồi dậy, cái mũi thính ăn của cô ngay lập tức phát huy công lực, “Phong, anh mua phở à?”

“uhm, phở này ngon nhất thành phố đấy. em dậy ăn đi cho nóng” anh cẩn thận san phở ra bát cho cô ăn.

Hải Lam nhìn những giọt mồ hôi trên trán anh thì cảm động, mấy hạt đậu thi nhau xuất hiện trên đôi má phúng phính của cô “Ông xã, cảm ơn anh”

“ngốc thật đấy. có thể mà cũng khóc. Em mau ăn đi” Minh Phong đưa bát phở đến trước mặt cô giục đang nói

Hải Lam ăn ngon lành hết sạch bát phở, không còn một hột nước. Cô xoa coa cái bụng căng tròn cười hì hì “ngon quá”

Minh Phong trông vẻ mặt tươi tỉnh của vợ cũng vui lây, cưng chiều nói “muốn ăn nữa không?”

“dạ thôi. Em no lắm rồi” cô đâu có ngốc mà lại bắt anh đêm hôm chạy ra ngoài mua một bát phở nữa. Anh chăm sóc cô chu đáo như vậy làm cô vô cùng hạnh phúc.

“ừ. Muốn ăn gì bảo anh nhé. Anh sẽ mua ngay cho bà xã” Minh Phong thom lên má cô rồi cầm bát đứng dậy mang xuống nhà bếp.

Môi cô khẽ rần ra cười nấn nguyền vì cô có một đức lang quân quá tuyệt vời.

“Phong, cảm ơn anh” ngay khi Minh Phong trở lại giường, Hải Lam liền gối đầu trên cánh tay anh nói.

Anh cù loét một cái vào nách cô, mắng yêu “còn nói câu đấy nữa là anh sẽ ăn thịt em đấy. Nếu muốn cảm ơn thì hãy sinh cho anh một cục cưng bụ bẫm vào, biết không hả?”

“vâng” cô rúc đầu vào cổ anh tủm tỉm cười. Cô sẽ sinh hai đứa con đẹp như thiên thần cho anh. Đến lúc đấy anh tha hồ ở nhà mà bế chúng.

.....

“An An, con về nước sao không báo ba mẹ một tiếng. Con bé này thật là, 17 tuổi rồi, còn bé bỏng gì đâu mà lúc nào cũng tùy hứng vậy?” Bà Như Ý vui mừng khôn siết, ôm trằm lấy Doãn An An ngay khi cô đường đột xuất hiện ở cửa lớn.

Doãn An An cười toe toét “ba, mẹ, con nhớ hai người quá trời”. Doãn An An là con gái duy nhất của Doãn Minh Long và Diệp Như Ý. Mới 17 tuổi, nhưng từ nhỏ An An đã có tính tự lập rất cao. Vì thế mà khi ba mẹ cô về Việt Nam định cư, cô vẫn tiếp tục một mình ở lại Anh quốc học tập.

Ông Minh Long cũng ngạc nhiên không kém gì vợ, nhìn cô con gái đã một năm chưa gặp phấn chấn hẳn lên “ Xem con kia. Sắp lấy chồng rồi mà còn không nhề mẹ. haha...”

“ba à” An An xấu hổ nhìn ông

“An An, con đi đường chắc mệt lắm? Nào lại đây ngồi để mẹ xem con gái mẹ cao thêm tý nào không?” Bà Như Ý hết mực quan tâm cô.

Doãn An An hào hứng quay một vòng tròn trước ba mẹ mình “ba mẹ thấy con thế nào? Trông có xinh ra không ạ?”

“haha...An An nhà ta là đại mỹ nhân, xinh nhất nhà mà” vợ chồng Doãn Minh Long lâu lắm mới được cười hả hê như bây giờ.

“Lần này con về Việt Nam bao lâu? Ăn tết xong mới sang đó chứ?” ông bà rất trông đợi An An có thể ăn tết cùng họ trong năm nay. Lâu lắm rồi cả nhà chưa có bữa cơm đoàn viên đông đủ.

“hì...Ba, mẹ, lần này con quyết định về hẳn Việt Nam. Ba mẹ nhìn xem, con còn ghi danh tên mình vào trường quốc tế Thành Dương nữa này.” An An ngồi giữa ba mẹ chia ra hồ sơ đang ký học của cô ở Việt Nam

Ông bà Doãn kinh ngạc trở mắt nhìn con gái diệu “An An, chuyện lớn như vậy sao không bàn bạc với ba mẹ một tiếng mà đã tự ý làm?”

“thì con muốn tạo bất ngờ lớn cho mọi người mà. Con nhớ ba mẹ và anh Phong quá nên mới làm vậy. Ba mẹ đồng ý nha???” An An lắc lư thân mình lấy lòng trưởng bối

“làm xong hết mọi chuyện rồi mới hỏi ý kiến ba mẹ. Ba mẹ muốn phản đối liệu được không đây? Con cũng thật là...” Bà Như Ý trách móc cô

“hì...con biết ba mẹ thương con nhất. ủa, này giờ con không thấy anh Phong đâu vậy? Anh ấy đi làm ạ? Mà không đúng, hôm nay là chủ nhật, đáng ra anh phải ở nhà chứ?” An An kỳ quái hỏi

Ông bà Doãn nén đưa mắt ngăm nhìn nhau buồn rầu. Máy tháng nay, Minh Phong rất ít về nhà. ở công ty cũng chẳng mấy khi nhìn thấy mặt nó. Từ lúc ông bà đăng tin hủy hôn, Minh Phong vốn đã thành kiến với ba mẹ giờ càng thêm lạnh nhạt. Nó về cái nhà này chẳng qua cũng chỉ làm cho xong nghĩa vụ con cái...chắc trong thâm tâm nó không còn có ông bà già này nữa rồi.

“sao ba mẹ không nói gì?” An An hỏi xong liền bật dậy gọi to tìm Minh Phong "Anh hai....anh hai..."

“An An, đừng gọi nữa. Anh con hiện không sống ở đây” ông Long nói, giọng đầy u buồn

An An ngơ ngác hết nhìn bà Như Ý rồi quay ra nhìn ông Long “không ở đây? Đã xảy ra chuyện gì vậy ạ?”

“An An, chuyện dài lắm. Rồi dần dần mẹ sẽ kể con nghe. Thôi giờ con lên lầu thay quần áo rồi xuống ăn cơm. Đã lâu cả nhà không ăn cùng nhau. Mẹ sẽ bảo nhà bếp nấu những món con thích. Lên nhanh đi con” bà Như Ý cố tỏ ra như không có chuyện gì.

An An rất kiêu kỳ muốn biết xem rốt cục là chuyện gì mà ba mẹ lại dẫu mình. Nhưng cô không vội, giờ cô đã về, cô sẽ từ từ tìm hiểu nguyên do. Cô biết Minh Phong vốn không ưa mẹ mình, nhưng anh rất thương cô. Trước khi cả gia đình về Việt Nam, cô còn ra mặt làm hòa cho mẹ và anh trai. Khó khăn lắm cả nhà mới hòa hợp, không biết là chuyện gì mà lại thành ra thế này. Cô phải điều tra mới được.

“vậy con lên trước..chút...chút...” cô thơm má ba mẹ mình rồi vụt chạy lên lầu

Bạn đang đọc truyện *Yêu Lại Từ Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 20: Rắc Rối Lớn

Phòng làm việc

“giám đốc, lượng nữ trang chúng ta tung ra đợt này quá lớn. tôi e trong 3 ngày khó mà thu hồi ngay được. Hiện tại toàn bộ lượng hàng bên Singapo, Mỹ, Pháp, Ý, Nhật,,,,,được báo về đã thu lại toàn bộ. Một số thị trường nhỏ vẫn tiếp tục tiến hành. Đây là bản báo cáo chi tiết của các công ty con gửi lên, mời anh xem” Kỳ Học Ân báo cáo xong liền đưa giấy tờ cho Doãn Minh Phong.

Minh Phong trầm mặc nhìn bản báo cáo đầy cộp, nói “tổn hại ước tính lần này là bao nhiêu? Phía bên cảnh sát kinh tế có động tĩnh gì không?”

“lượng nữ trang lần này toàn là hàng cao cấp, chủ yếu dành cho giới thượng lưu. Tôi ước tính công ty sẽ thiệt hại vào khoảng 10 triệu USD. Hiện tại bên cảnh sát vẫn đang tiến hành điều tra, họ yêu cầu công ty ta trong thời gian sớm nhất phải trình được giấy tờ chứng minh lô hàng đó là bản quyền của bên Doãn thị. Nếu không chúng ta sẽ phải ra hầu tòa. Bên phía S.I.C đã đưa đơn kiện lên tòa án tối cao Mỹ. Giờ S.I.C đang có trong tay đầy đủ bằng chứng xác minh bản thiết kế số hàng trên là quyền sở hữu của họ. S.I.C là tập đoàn lớn của Mỹ, một khi họ đã nhúng tay vào tôi e chúng ta sẽ gặp bất lợi rất lớn. . . Trước giờ họ vẫn luôn để ý tới Doãn Thị tôi lo rằng lần này. . .” Kỳ Học Ân không giám nói câu tiếp theo. Anh nghĩ Minh Phong đủ thông minh để hiểu anh nói gì.

Sắc mặt Minh Phong trở lên cực khó coi. Chưa bao giờ công ty lại rơi vào tình trạng mất kiểm soát như bây giờ “Cậu nói xem, là ai đứng sau giật dây? Trong công ty có nội gián?”

“cũng không ngoại trừ khả năng này. Nhưng trước giờ vấn đề bảo mật bên bộ phận thiết kế rất cao. Toàn bộ đều đặt trong hệ thống an ninh tuyệt mật. Tôi nghĩ khả năng có nội gián là rất hy hữu” Kỳ Học Ân đưa ra ý kiến xác đáng, bẻ gãy nghi ngờ của Doãn Minh Phong. Sau đó, anh lại đề cập tới một vấn đề không kém phần quan trọng “Giám đốc, giờ điều công ty ta đáng lo nhất chính là không có mẫu sản phẩm tham dự triển lãm quốc tế trang sức tại Pari. Số mẫu lần trước hiện được cho là sao chép bản quyền của tập đoàn S.I.C. Tất cả các kênh thông tin đại chúng đều đã đưa tin chúng ta góp mặt lần này. Chỉ còn tuần nữa là bắt đầu. nếu như công ty không có mẫu, thì rất nhanh trong và ngoài nước sẽ biết vụ kiện cáo của ta với S.I.C. Hiện giờ đã có một số hãng thông tấn lớn của nước ngoài đưa tin rò rỉ về sự việc. Đám nhà báo sẽ không để yên đâu ạ.”

Dường như sự việc đang rơi vào bế tắc không đường thoát. Minh Phong đưa tay ray ray trán, tình tâm suy xét cẩn thận. Một lúc sau anh mới mở miệng “được rồi, cậu tiếp tục điều tra cho tôi. Còn nữa, không được nói chuyện này cho ba tôi biết. Bằng mọi cách phải bịt miệng lũ nhà báo lại. Cậu hãy liên hệ với công ty Cao Cường bảo họ dừng toàn bộ việc sản xuất lô hàng tiếp theo. Chờ tôi xử lý xong việc này sẽ thông báo sau. ”

“vâng”

“còn một việc nữa tôi quên chưa nhắc giám đốc, chiều nay có cuộc gặp gỡ với các nhân viên mới tuyển vào công ty. Anh sẽ đi chứ ạ?” Kỳ Học Ân sực nhớ ra liền nói

“Cử ông Thái xuống tiếp xúc với họ là được rồi. Giờ cậu đi cùng tôi đến nơi này” Minh Phong lạnh lùng đứng dậy, thẳng bước tiến ra cửa.

.....

“Bảo Yến nhìn này, đẹp không? cả cái này nữa. Ôi chúng đáng yêu quá. Tao muốn mua hết tất cả.” Hải Lam kéo tay Bảo Yến đi lòng vòng hết cả trung tâm mua sắm đồ trẻ con để ngắm nhìn

Bảo Yến đến chóng mặt, mắt mũi hoa hết cả lên, không còn nhìn thấy đường đâu “Hải Lam à, mày có bầu mà sao đi khòe vậy? không mệt ư? Tao khát khô cả cổ họng rồi nè. Nghỉ chút nha?”

“xi. . . .” Hải Lam xi mặt ra nhìn con bạn lười nhát. Mới đi có 3 tiếng mà kêu mệt. Biết vậy không rủ đi cho xong.

“ai a. . .bà cô của tôi ơi, làm ơn bỏ bộ mặt đó đi cho tao nhờ? trông rõ xấu. . .được rồi, chúng ta ngắm tiếp đi” dù rất rất mệt, nhưng để chiều lòng Hải Lam, Bảo Yến đành hy sinh thân thể ngọc ngà của mình vì tình bạn cao thượng

“có thể chứ, thế mới đúng là bạn tốt của Trịnh Hải Lam. Này, mày xem bộ vest tí hon này thế nào? Rất dễ thương phải không?” Hải Lam hí hửng cầm bộ quần áo trẻ con tầm 2 tuổi úm lên người cô rồi quay ra cho Bảo Yến phê chuẩn

“ôi trời, con mày vẫn còn nằm trong bụng, nó còn chưa chui ra, mày định mua bộ này về cho Doãn Minh Phong mặc chắc?”

“haha. . .anh ấy sao có thể mặc được bộ đồ tí hon này. Tao mua để dành sau này cục cưng lớn lên sẽ mặc cho nó. Mày thấy thế nào?” Hải Lam hồn nhiên vô tư khoe

Bảo Yến hết từ để nói, cô thực sự chịu thua cái tính vô lo vô nghĩ của Hải Lam. Có ai lại mua quần áo trẻ con 2,3 tuổi để dành không đây. Trần đời, chắc chỉ có một Trịnh Hải Lam làm vậy. Bảo Yến đưa cả hai tay, vỗ vỗ vào khuôn mặt thiên thần của Hải Lam “này, Trịnh Hải Lam, mày làm ơn bình thường lại được không? không phải mày ở lâu ngày với tên họ Doãn kia mà bộ óc kém phát triển đấy chứ? ”

“tao làm sao? Trí tuệ tao vẫn hơn người mà. A. . .này xem đi cái váy đỏ nè, đáng yêu quá đi. Mặc vào hẳn đẹp phải biết” Hải Lam cầm váy, lần này cô đưa nó ra trước ngực Bảo Yến úm thử “không tệ, trông rất giống thùy thủ mặt trắng. . .”

Bảo Yến điển tiết giật phăng chiếc váy trong tay Hải Lam, găm nhẹ “Trịnh. . .Hải . . .Lam”

“hò” Hải Lam bộ dáng ngây thơ nhìn chăm chăm cái váy, không để ý gì đến khuôn mặt đàng xì khôi của cô bạn thân.

“Nguyệt Lan. Cậu xem giúp mình nên chọn bộ nào thì hợp với thằng bé. Nhóc nhà mình nghịch ngợm lắm, hay là chọn cái áo màu xanh này? Mình thấy rất ưng mắt” Âu Dương Mai mỉm cười tâm đắc với cái áo hình con gấu dễ thương kia.

Lâm Nguyệt Lan đứng cạnh, thấy nhàm chán khi phải phí thời gian đi đến những chỗ này, cô cố tỏ ra quan tâm lấy lòng nói “ùh. Trông được đấy. cậu hãy lấy nó đi. Đảm bảo thằng bé sẽ rất thích”

“thật ư?” Âu Dương Mai ngoài miệng hỏi nhưng tay đã cầm lấy cái áo cho vào giỏ hàng.

Bọn họ tiếp tục đi tiếp tới các gian hàng khác “Nguyệt Lan, cảm ơn đã dành thời gian cùng mình đi mua đồ. Cậu bạn vậy mà mình vẫn còn làm phiền. Công việc mới thế nào? Ổn hả?”

Lâm Nguyệt Lan nhiệt tình giúp bạn mang đồ, cô cười nói vui vẻ “mình mà cậu còn khách sáo vậy ư? Mình còn chưa làm được gì để cảm ơn cậu mà. Cậu giúp mình vào trong Đoàn thị làm, mình rất biết ơn. Mình sẽ cố gắng làm việc chăm chỉ không để cậu mất mặt. hi”

“cậu nói gì vậy, là cậu có năng lực nên mới được trúng tuyển đợt này. Mình thì giúp được cái gì nào. Haha... À mà cậu nghe gì chưa? Đợt này cấp lãnh đạo không biết sao lại quyết định thu lại toàn bộ hàng nữ trang tung ra thị trường. Mình còn nghe nói, Đoàn Thị sắp phải ra hầu tòa...không rõ là chuyện gì. Nhưng mấy tuần nay, trong công ty, đầu đầu cũng đồn ầm lên. Không biết sau đợt này có tiếp tục cắt giảm biên chế không đây? Haiz....” Âu Dương Mai đem hết những gì hóng được nói ra

Lâm Nguyệt Lan kinh ngạc, dừng bước nhìn bạn thốt lên “có chuyện lớn vậy sao? Mình vào công ty mới 2 tháng, không quen nhiều người nên chẳng hay biết gì hết. Cậu không nói chắc có lẽ mình thành người cò mất rồi. Nghiêm trọng lắm sao?”. Khuôn mặt cô đầy vẻ lo lắng, bất an.

Âu Dương Mai gật đầu, nói “dù sao cũng chỉ là tin đồn. Nhưng việc thu lại hàng là có thật, báo chí đưa tin ầm ầm ra đấy, dấu làm sao được. Không biết bên lãnh đạo sẽ làm gì để vượt qua sóng lớn này đây. Nghe anh Học Ân nói, thiệt hại lần này tính vào mấy triệu USD. Vợ chồng mình định sang tháng đi du lịch Nha Trang. Chỉ vì vướng vào vụ việc nên đành phải hoãn lại. Làm mình hào hứng vô ích suốt cả tháng nay.”

“.....” Lâm Nguyệt Lan đứng im như phỗng không nói một câu gì.

“Nguyệt Lan, cậu không sao chứ hả?” Âu Dương Mai khua tay trước mặt Nguyệt Lan nói

“hà...Mình không sao. Mình chỉ đang nghĩ, trước giờ Đoàn Thị làm việc rất chắc chắn, sao có thể mắc sai lầm lớn đến vậy. Cậu nói xem, Tổng giám đốc sẽ đưa ra đối sách gì để ứng phó chuyện này?” Lâm Nguyệt Lan tò mò hỏi.

Âu Dương Mai vẫn nhìn chăm chú vào quần áo trẻ con. lát sau cô mới ngẩng mặt lên nhìn Lâm Nguyệt Lan như thể chưa có tin tức gì “mình không rõ lắm, chỉ nghe Học Ân nói lại trước tiên cần phải thiết kế một mẫu sản phẩm mới để đem đi dự triển lãm quốc tế. Số mẫu lần trước đều bị hủy hết. Vì việc này mà Học Ân thức trắng mấy đêm, chạy đôn chạy đáo lo việc. Mình thấy thương anh ấy quá”

“liệu được không? chỉ còn 1 tuần nữa là triển lãm, liệu trong một tuần có làm kịp?” Lâm Nguyệt Lan lòng nóng như lửa đốt hỏi cặn kẽ.

Âu Dương Mai nhún vai không biết “chịu thôi. Cái đấy làm sao mình làm được. Mình làm bên quản lý nhân sự mà. À mà chẳng phải cậu bên tổ thiết kế ư? Chắc ngày mai công ty sẽ thông báo xuống đấy.”

“ừ.” Lâm Nguyệt Lan không hỏi nhiều liền lôi tay Âu Dương Mai sang quầy bên “Dương Mai, mình muốn tặng cho nhóc nhà cậu bộ quần áo. Coi như quả cảm ơn cậu giúp mình được chứ. Đừng từ chối nha.”

“không cần đâu. Cậu đi cùng mình thế này mình đã ngại lắm rồi” Âu Dương Mai lắc đầu cự tuyệt

“ai lại thế. Cậu không nhận mình sẽ buồn lắm đấy. cũng không có gì to tát. Cậu ngại gì nào?” Lâm Nguyệt Lan năn nỉ

“vậy được, mình không khách khí nữa. cảm ơn nha” Âu Dương Mai nói

“haha....”Lâm Nguyệt Lan cười tươi chọn một bộ cho Dương Mai

“nhanh lên một chút...cậu sắp thành con rùa rồi đấy” Hải Lam cao giọng ra lệnh cho Bảo Yến. Vừa lúc rẽ phải ở cuối gian hàng thì cô chạm mặt Lâm Nguyệt Lan. Hai người nhìn nhau mang theo hai tâm trạng lại đối cực nhau. Hải Lam quá bất ngờ, cô chôn chân tại chỗ tròn mắt đứng nhìn người trước mặt

“chị Lan, chị cũng đến đây mua đồ ạ, tình cờ thật đấy.haha....” Hải Lam mở lời bắt chuyện trước. Từ hôm ở đám tang ba cô đến nay hai người chưa có gặp gỡ trò chuyện. Nhìn Lâm Nguyệt Lan bây giờ khiến cô hơi ái ngại cùng khó xử, không còn được tự nhiên như trước. Chị ấy là mối tình đầu 4 năm của Minh Phong, cô và chị lại là chị em tốt, mối quan hệ này khiến cô có cảm giác mình như kẻ thừa ba phá hỏng cuộc tình của họ.....

Lâm Nguyệt Lan sững sốt, không nghĩ sẽ gặp Trịnh Hải Lam ở chỗ này, cô hung hăng nắm chặt tay để sau hông, lửa giận tràn ra trong mắt như muốn thiêu đốt con người ta thành tro tàn, hơn nữa cả ngày sau mới phản ứng “ừ, Chị dẫn bạn đi mua đồ trẻ con ấy mà. Lâu rồi không gặp em, trông em càng xinh hơn đấy. Rảnh thì qua chị chơi. Mà em cũng đang giúp bạn chọn quần áo trẻ con hả? Trông bạn em trẻ vậy mà đã có con lớn rồi sao?”.

Hải Lam thấy chị quan tâm tới mình, không giống như những gì cô đã hình dung trước khi gặp lại, lòng bỗng nhẹ nhõm hẳn đi. Cánh môi hồng nở rộ đáp “ạ không, em đi mua đồ cho em ạ. À để em giới thiệu với chị, đây là Dương Bảo Yến, bạn thân của em. Bảo Yến, đây là chị Nguyệt Lan mà tao vẫn kể với mày đây. Hai người làm quen nha”.

Bảo Yến trầm trồ trước vẻ đẹp của Lâm Nguyệt Lan. Chị ấy không những quyến rũ mà còn rất biết ăn mặc. Nhìn cách phối hợp quần áo trên người chị ngay cả phái nữ cũng phải suýt xoa tặc lưỡi khen không dứt. Cô cười híp cả hai mắt, chủ động đưa tay ra, nói “ạ chào chị. Nghe danh chị đã lâu, giờ mới được gặp. Chị xinh thật đấy”

Được người khác khen khiến Lâm Nguyệt Lan bỗng ửng mặt, cô cũng lịch sự đáp lại “haha...em quá lời rồi.” nói rồi cô quay ra Hải Lam “Hải Lam, mua đồ cho em sao lại tới đây? Bận gì không, chị em mình tìm chỗ nào đó nói chuyện. Từ lúc về nước đến giờ chúng ta hình như chưa có buổi nào tâm sự. em thấy sao?”. Giọng nói trong trẻo, ôn nhu đầy nữ tính khó có thể biết được trong người cô tất cả các mạch máu đang sôi trào. Cô thầm nghĩ, Doãn Minh Phong giờ đang sống dở chết dở mà cô vợ bé nhỏ của anh lại vô tư ở đây chạy nhảy mua sắm. Cô ta là không biết chuyện hay quá mức ngu ngốc coi mọi việc chẳng có gì nghiêm trọng?

Bảo Yến nhanh nhẹn miệng chen ngang “Hải Lam bắt em phải đi mua đồ cho baby nhà nó. Mà chị biết không, nó mới có bầu mấy tháng mà đã lòi em đi mua mấy thứ này. Làm em mệt chết mất”

Từng câu, từng chữ Bảo Yến nói ra không khác nào quả bom hẹn giờ lâu ngày nhắm trúng tim Lâm Nguyệt Lan nổ liên hồi. Bọn họ có con rồi? Cô thất kinh, vô thức nhìn vào bụng Trịnh Hải Lam. Nguyên bản khuôn mặt trát phấn xinh đẹp trở lên cứng ngắc, cổ áp chế sự ghen ghét để không xông vào Hải Lam bóp nát ra. Lâm Nguyệt Lan hít một hơi thật sâu cố gắng đem chính mình thật bình tĩnh “Hải Lam, em có thai rồi sao? Em khiến chị ngạc nhiên thật đấy. Chúc mừng em. Chắc Minh Phong vui lắm.haha...”

Hải Lam không định nói với Lâm Nguyệt Lan chuyện cái thai. Dù sao chị cũng là tình cũ của Minh Phong. Nhưng phản ứng tự nhiên không gượng ép của chị khiến cô tự trách mình lại suy diễn lung tung “ạ. cảm ơn chị”

“hóa ra cô gái này là Trịnh Hải Lam - vợ giám đốc Doãn Minh Phong? Thảo nào tôi nghe tên cứ thấy quen quen....Chào cô, tôi là Âu Dương Mai, là vợ của trợ lý Kỳ Học Ân. Cô biết chứ?” Âu Dương Mai im lặng nhìn Hải Lam suốt từ đầu đến giờ mới lên tiếng. Kỳ Học Ân có nói qua với cô chuyện giám đốc Doãn kết hôn cùng một cô gái tên Trịnh Hải Lam trong bệnh viện. Mặc dù lúc đó nhà trai lên tiếng hủy hôn nhưng giám đốc vẫn quyết tâm lấy khiến cô thực khâm phục tình yêu của Doãn Minh Phong và lấy làm ngưỡng mộ cho cô gái may mắn kia. Nhìn Trịnh Hải Lam trước mặt dung mạo đoan trang, xinh đẹp, khí chất tao nhã hơn người chả trách giám đốc lại yêu say đắm đến vậy. Bọn họ đúng là trai tài gái sắc.

“thật ạ...rất vui khi được gặp chị. Em có nghe Minh Phong nhắc tới trợ lý Kỳ. Chồng chị quả là một nhân tài hiếm có. Sau này mong trợ lý Kỳ giúp đỡ nhiều hơn ạ” Hải Lam như gặp thêm một người quen, giọng nói mềm mại cất lên rất tự nhiên.

Điều bộ vô tư, đáng yêu, không hề kiêu ngạo của Trịnh Hải Lam khiến Âu Dương Mai ngay lập tức có cảm tình với cô. Cô gái này tuy gả cho gia đình giàu có nhưng không chút kiêu kỳ. Cô nhìn thấy ở Hải Lam một con người rất dễ gần, giám đốc quả có con mắt chọn bạn đời “haha..câu này phải đề tôi nói mới đúng? Doãn thiếu phu nhân khách sáo quá rồi”

“nào có. Chị đừng gọi em như vậy. Cứ gọi là Hải Lam hay Lam Lam là được rồi. ừ” Hải Lam cười toe toét với Âu Dương Mai

Nguyệt Lan mặt nhăn nhó, siết chặt môi vào nhau như thể cắn đứt gân máu, nhìn Hải Lam tức tối. Cô cảm giác mình đang đứng ngoài cuộc làm nền cho bọn họ tám chuyện. Không một ai biết được sự mất mát đang chiếm lĩnh hết các tế bào trên cơ thể cô. Trịnh Hải Lam thật may mắn, cô ta không những có được Doãn Minh Phong, giờ lại mang thai với anh. Càng nghĩ càng làm cô uất nghẹn đến tận cổ, không có cách nào nuốt trôi cục tức này.

“thôi, mọi người đừng có đứng đây nói chuyện đi. Chúng ta đến kia ngồi uống nước rồi tiếp tục nhé” Bảo Yến lên tiếng, chân cô sắp lia khỏi thân rồi

“ừ . Ý kiến hay đấy. Chúng ta qua đó thôi” Âu Dương Mai hào hứng dẫn đường

.....

8 giờ tối

Hải Lam cười thỏa mãn bước ra từ cửa hàng tạp hóa. Trên hai tay cô là một đồng hồ ăn đêm. Hôm nay Minh Phong đi làm về muộn. cô ở nhà lại không có việc gì làm. Lại thấy trong người thèm ăn mực xào, không chần chừ cô tự mình đứng lên ra ngoài mua đồ về nấu, tiện thể chờ ông xã về rồi cùng ăn với anh. Hải Lam cầm đồ ăn nhún nhảy vừa đi vừa hát những bài trẻ con. Rất nhiều người đi đường nhìn cô che miệng cười thích thú. Xong Hải Lam chỉ coi một mình cô đang ở trên vỉa hè, càng lúc cô càng hát to, rất chi là yêu đời. Đến đoạn cuối con đường cô rẽ trái, đi vào con hẻm nhỏ. Nơi này rất ít người đi và lại trời rất tối không có đèn cao áp khiến người ta phải rùng mình. Nhưng Hải Lam đã quá quen thuộc với lối tắt này, cô dũng cảm đi qua nó không hề sợ sệt. Đi được một đoạn thì:

“bộp..bùm...bùm...thắng chó, để xem mày còn cao ngạo được bao lâu? chúng mày, đánh nó gây chân cho tao” Một gã đàn ông to lớn, ăn mặc nhếch nhác, tay sấm đầy hình vượn khi, đang gầm gừ ra lệnh cho bốn năm tên đàn em đánh người.

Nhìn chàng thanh niên bị đánh tới tấp thiếu chút nữa Hải Lam hét toáng lên. Cô há hốc mồm, vội lấy tay che cái miệng nhỏ nhắn của mình lại, khăn trương lùi sau ba bước lấp vào thùng rác thờ hồn hèn, trán chưa gì đã vã đầy mồ hôi lạnh. Cô không ngừng lăm lăm – cái gì đang diễn ra thế này, thời đại nào rồi hãy còn cướp ngang nhiên đánh người ở nơi công cộng? Cô nên làm gì bây giờ. Không thể để mấy tên kia ngang tàng bắt nạt một người được, cô phải nghĩ cách cứu anh ta

“công an tới...công an tới...chạy mau...chạy mau” Hải Lam ném hai túi đồ ăn xuống đất, hô hoán lên.

Mấy tên đầu gấu đang không ngừng ra sức hạ đòn trí mạng xuống chàng trai kia, nghe có người kêu công an, liền đồng loạt cứng người lại nhìn nhau. ... Chúng hoảng sợ, hất mạnh chàng trai vào tường, nhất như thỏ đẻ bỏ chạy thoát thân.

Hải Lam đợi 5 phút không còn thấy tiếng đầm đá nữa, lúc này mới ở sau thùng rác thò đầu ra. Từ xa cô nhìn thấy không còn tên nào liền khăn trương lên len lút lút đến gần

“aaaaaaaaaaaa” Hải Lam tròn tròn mắt, thất thanh kêu to nhất có thể. Trước mặt cô là một người đàn ông chừng 27, 28 tuổi đang nằm xõng xoài dưới đất. Trên mặt anh ta đầy những vết thương. Chân tay cô run bần bật, cổ tiến gần tới anh ta lay lay cánh tay “anh gì ơi?”

“.....” chàng trai không lên tiếng trả lời

Hai hàm răng cô không ngừng va đập vào nhau, mỗi lúc một mạnh, tạo ra những tiếng răng rắc rợn ngợp cả tóc gáy, điều đầu tiên cô nghĩ đến chính là – không nhẽ anh ta chết rồi. Làm sao bây giờ?.Hai tay cô chót dính máu của anh mất rồi. cô thành kẻ giết người ư?huhu...bình tĩnh, bình tĩnh mới được...

“nè....anh gì này, anh chết rồi hả?” Hải Lam dùng đầu ngón trỏ ấn ấn ngực anh hỏi

Vẫn không thấy anh nói gì

Giờ cô thật sự sợ hãi và hoảng hốt. Từ thưở cha sinh mẹ đẻ đến nay, cô chưa từng gặp phải tình huống oái oăm thế này. Ở đây trời tối, ánh điện mờ ảo, không một bóng người qua lại, mà cô thì không đủ sức đưa anh ta đi. Làm gì với anh ta đây? Cô vắt kiệt trí thông minh của mình ra nghĩ cách. . .

Cuối cùng Hải Lam nghĩ tới chỉ có thể chạy ra đường lớn kêu người giúp đỡ. Cô vừa nhấc chân chuẩn bị chạy thì

“aaaaaa” cô giật bắn cả lên khi có cái gì đó đang túm lấy cổ chân cô. Hải Lam khóc òa sợ hãi, không giám nhìn xuống. lúc này chỉ nghĩ đến mình sắp chết, khóc càng lúc càng to. Cô còn chưa đẻ con cho Minh Phong, còn chưa nói lời tạm biệt với anh. Sao nhanh như vậy đã bắt cô xuống diêm vương.huhu

“ngậm miệng lại” một giọng nói lạnh băng vang lên

Hải Lam ướt sũng mí mắt cúi xuống, sụt sịt cái mũi, nói “anh chưa chết? anh chưa thành ma à?”

“đồ thần kinh này. Cô mong người khác chết lắm hả? Đừng có đứng ngây ra đấy, mau giúp tôi đứng lên” chàng trai ném cái nhìn khinh bỉ lên người cô. Cô ta thấy người bị thương, không giúp lại còn bỏ chạy. đúng là loại vô lương tâm.

Hải Lam luống cuống ngồi xuống đỡ anh ngồi dậy, quan tâm hỏi “anh không sao chứ? Tại lúc đó tôi gọi mãi không thấy anh nói gì nên tưởng. ....”

“tưởng tôi chết đúng không?” chàng trai thay cô nói nốt. hai tròng mắt bắn ra tia sắc nhọn về phía cô

“hì...tôi xin lỗi. tôi không cố ý nghĩ thế đâu. Xem ra vết thương của anh không nhẹ, để tôi đưa anh đến bệnh viện băng lại nha” Hải Lam vừa nói vừa lấy từ trong túi khăn tay cẩn thận thấm vết thương trên mặt anh.

Chàng trai bị động tác ôn nhu của cô làm cho ngây dại, đầy mắt ngập tràn lửa giận mau chóng tan biến không chút dấu vết, thay vào đó là sự ngạc nhiên khó hiểu. Cô ta vừa rồi còn định chạy, sao giờ lại trở mặt thế này? Không nhẽ cảm thấy lương tâm bứt rứt vì làm điều khuất tất nên mới vậy

“vừa rồi là cô hô hả?” anh nhìn chăm chăm vào cô hỏi

Hải Lam vẫn miệt mài, tỉ mỉ lau những vết thương trên khuôn mặt anh, nhoen miệng cười tươi tắn “uhm...lúc đó thấy bọn chúng đánh ghê quá tôi không thể khoanh tay đứng nhìn được nên đành xả thân cứu anh. Tôi đang định chạy ra đường lớn gọi người tới giúp một tay. Nhưng không ngờ anh lại tỉnh dậy. Giờ anh thấy đỡ đau chưa?”

Cô không phải là bỏ mặc anh mà là tìm người giúp? Anh đã nghĩ oan cho cô? Không hiểu sao, ở sâu trong tim anh nhen nhóm cảm xúc ầm ập, bất giác khóe môi cong lên một đường, cảm động nói “cảm ơn cô. Tôi không sao”

Hải Lam bất ngờ nhồm dậy, nắm lấy tay anh kéo lên “đi, tôi đưa anh đến bệnh viện trị vết thương, nếu không sẽ bị nhiễm trùng đấy”

“không cần. tôi tự làm là được. cảm ơn cô” anh nhăn nhàn từ chối. xem ra vết thương không nhẹ. Nhưng anh không muốn làm phiền một cô gái.

“sao lại không cần? anh phải biết quý trọng bản thân chứ? Đi, đến đó bác sỹ tiêm là khỏi, không đau đâu, đừng sợ” Hải Lam lạnh lợi đứng cạnh vừa vòng tay qua thắt lưng đỡ anh bước nhanh, vừa động viên khuyến khích

Gi cơ? Cô đang nghĩ anh sợ tiêm nên không giám đến bệnh viện sao? cô gái này thật đáng yêu, sao có thể nghĩ ra cái lý do ngây thơ đến vậy. Tuy là rất đau nhưng nghe khẩu khí dễ thương kia làm anh quên hết cả thương tích trên người quay sang cô cười tươi “đi từ từ thôi. Không thấy tôi đang bị thương à?”

“hơ...tôi quên mất” Hải Lam cười ngượng gãi gãi đầu nhìn anh nói

“Vết thương cũng khá nặng, cậu nên chú ý không nên vận động nhiều. Cậu mang thuốc này về nhà, cứ mỗi tối trước khi đi ngủ bảo vợ bôi cho là được” bác sỹ sau khi sát trùng, băng bó vết thương cẩn thận cho chàng trai, liền tháo khẩu trang dặn dò anh và Hải Lam. Ông nghĩ Hải Lam là vợ của anh

“vâng, cảm ơn bác sỹ” chàng trai lịch thiệp nói. Anh liếc mắt nhìn Hải Lam không hề giải thích hiểu lầm. Tự dưng anh thấy vui là lạ khi có người nói vậy

Hải Lam mặt đỏ như Ớt chín cây, vội khua tay hấp tấp lên tiếng “dạ, anh ấy không phải chồng cháu đâu ạ. Bác hiểu nhầm rồi”

“vậy sao? vậy chắc hai cô cậu đang hẹn hò hả? Nhìn hai cô cậu rất đẹp đôi.haha...” bác sỹ dí dỏm khôỉ hài nói

“dạ không...” Hải Lam xấu hổ, đang định nói ‘không phải đâu ạ’ thì chàng trai ngắt lời “vâng. Bọn cháu đang hẹn hò. Bọn cháu về đây ả. Cảm ơn bác.” Anh nói xong liền quay ra Hải Lam, cười dịu dàng “mình về thôi em”

Hải Lam muốn nói rõ ràng nhưng bị anh lôi đi như cún con tới tận ngoài cổng bệnh viện. Cô tức giận hất bàn tay đang trụ trên eo mình, giận giữ trừng mắt ném cho anh cái nhìn uất ức, giậm chân rồi bỏ đi. Anh ta đúng là kẻ bội bạc. Cô không màng sống chết giúp anh ta, đã không cảm ơn thì thôi lại còn ỏ trước mặt người khác đem cô ra làm trò đùa.

Chàng trai bỗng hụt hẫng, cảm giác lòng bàn tay như bị ai vừa lấy đi cái gì đó vô cùng quý giá khi cô tức giận đẩy anh ra. Anh không bực tức, trái lại anh lại thấy cô rất dễ thương. Nhìn khuôn mặt trắng nõn, xinh đẹp như búp bê của cô khiến tim anh lỡ mất mấy nhịp. Dáng người thon mảnh, mái tóc dài đen mượt mà cùng mùi hương thơm đặc biệt toát ra từ người cô làm anh như lạc vào chốn thiên đường, không hề anh bị trúng tiếng sét ái tình ngay từ lần đầu gặp cô gái này?

Anh cứ đứng đó nhìn cô biến mất dần trong bóng đêm, bàn tay không tự giác được đưa vào áo lấy ra chiếc khăn tay cô lau vết thương vừa nãy ngắm nhìn như kẻ si tình

.....

Vừa về nhà không thấy Hải Lam đâu, Minh Phong tưởng cô trên lầu, liền chạy một mạch lên phòng nhưng cũng không thấy cô. Gọi mãi mà không có nghe được giọng nói của cô. Anh hỏi bà Hương mới biết cô đi ra ngoài mua đồ. Minh Phong ngồi đợi 30 phút trên ghế sofa vẫn không thấy cô về. Anh bắt đầu cảm giác có chuyện không hay, đứng lên đi đi lại lại trong phòng khách, ruột gan nóng như lửa đốt. Cô có bầu, một mình ra ngoài tầm này rất nguy hiểm, nhờ...anh lúc đầu không dám nghĩ tới khả năng xấu nhất. Không thể tiếp tục chờ đợi được nữa, Minh Phong với tay lấy chìa khóa trên bàn chạy ra xe đi tìm cô.

“Phong” Hải Lam vừa vào đến cửa liền thấy anh đang chạy ra phía mình, cô nũng nịu gọi

Minh Phong mặt hầm hầm, hung hăng nhìn cô, quát “em đi đâu vậy hả? có biết mấy giờ rồi không? về muộn sao không báo một tiếng?” Anh như mất khả năng kiềm chế tính nóng giận trong người, lần đầu tiên bộc phát mắg cô. Chuyện công ty đã làm anh đau hết cả đầu, giờ lại thêm cô suốt ngày chạy lung tung. Áp lực quá lớn từ mọi phía liền một lúc đổ dồn lên anh. Anh đang phải gồng mình chống chọi bão lớn trong khi cô không hay biết gì. Ngày nào cô cũng khiến anh phải lo nghĩ. Anh sắp điên lên mất

Bị chồng mắg, Hải Lam ngây ngốc nhìn anh, mắt đẹp đã ngân ngấn nước. Anh sao lại cáu giận với cô. Cô đâu có làm sai chuyện gì.

“Xin lỗi” Hải Lam nói gần như khóc.

Nhìn khuôn mặt khả ái kia mếu máo, cơn giận trong anh cũng dịu xuống, anh tiến đến bên cô, một khắc kéo cô vào lòng “Lam, anh xin lỗi. anh không cố tình to tiếng với em. Đạo gần đây công việc áp lực khiến anh mất tự chủ.... Về nhà lại không thấy em về nên anh mới.... đừng khóc mà. Anh xin lỗi”. Minh Phong thờ dãi dùng tay lau nước mắt trên mặt cô.

Hải Lam tựa đầu trong ngực anh không nói gì, nước mắt từ thân thấm ướt áo anh. Cô đưa tay nắm liên tục sau lưng anh.

Minh Phong không nói thêm câu nào, cứ đứng vậy ôm cô, mặc cô muốn đánh bao nhiêu cũng được.

“Ding” cửa thang máy chuyên dụng tự động mở ra, Doãn Minh Phong anh tuần, lãnh đạm, uy nghiêm bước vào trong. Kỳ Học Ân cũng nhanh nhẹn theo sau anh. Anh tận dụng mọi lúc mọi nơi báo cáo tình hình “ giám đốc, đúng như anh nói, trong công ty có nội gián”. Anh cũng không ngờ với hệ thống an ninh thuộc vào hàng hiện đại như Doãn Thị lại có kẻ đột nhập vào...thực nằm ngoài sự đoán của anh.

Minh Phong khẽ cong môi, đáy mắt tối sầm lạnh lẽo, nói “ là kẻ nào?”

Kỳ Học Ân im lặng lên nhìn anh, ánh chừm mười giây sau mới đáp lại “Hai hôm nay tôi đã điều tra xong không tìm được manh mối về thủ phạm. Hẳn không để lại một chút dấu vết nào dù chỉ là hạt bụi”

Minh Phong mày nhíu chặt, ánh mắt nguy hiểm xuyên qua tấm gương lớn trong thang máy, phản xạ bật trở lại một đường sắc nét lên người Kỳ Học Ân, ngữ điệu lạnh thấu đến tận tim gan, cực khôỉ hài lòng “ không dấu vết???”

Kỳ Học Ân cảm thấy hít thở không thông với cái nhìn của Doãn Minh Phong, anh cố gắng bình tĩnh nói “dạ vâng. Tôi đã cố gắng nhưng dường như kẻ gian rất tinh vi. Hẳn đã lường trước được mọi khả năng xảy ra nên tại hiện trường không để lại dấu tích của việc đột nhập”

“nói rõ xem?” Minh Phong lời lẽ ngắn gọn không về gì là sôt sắg, nóng vội

Kỳ Học Ân hít một hơi thật sâu, bắt đầu thuật lại quá trình anh đã điều tra “12h trưa ngày 17/10 khi toàn bộ nhân viên phòng giám sát đều đi ăn trưa, ngay sau đó ít phút hệ thống camera trong công ty đột nhiên bị ngắt tín hiệu trong vòng 10 phút. Kẻ gian nhân lúc không có ai đã nện vào phòng cất giữ tài liệu mật, truy cập và phá vỡ mật khẩu an ninh mạng máy tính của công ty, hắn đã lấy đi tư liệu về các mẫu sản phẩm. Mọi thao tác của hắn nhanh và chính xác đến mức không để lại dấu vân tay tại hiện trường. Tôi phỏng đoán, kẻ tình nghi chỉ có thể là người trong công ty và chắc chắn hắn phải làm việc cho Doãn Thị lâu năm mới có thể nắm rõ được bộ máy hoạt động nơi đây. Tôi đã thẩm tra tất cả nhân viên, không ngoại trừ một ai xong bọn họ đều có bằng chứng ngoại phạm. Đây là điều mà tôi không thể nghĩ ra được thủ phạm là người nào?”

Cả người Minh Phong khí huyết đảo lư, quát lớn “các người làm việc kiểu gì vậy hả? phòng giám sát có nhiệm vụ rất quan trọng, tại sao lại bỏ đi ăn hết cả với nhau?”

Kỳ Học Ân cúi đầu, không dám nhìn vào đôi mắt giận dữ kia “giám đốc, tôi xin lỗi, có lẽ bọn họ nghĩ lúc đó là bạn ngày lại là giờ làm việc nên không lường trước được tình huống này. Chỉ khi sự việc vỡ lẽ họ mới để ý tới đoạn băng ghi hình ngày hôm đó đã bị mất một đoạn.”

“không lường trước được??? Hàng tháng tôi bỏ ra hàng mấy chục tỷ đồng chỉ để thuê các người ngồi đó nói không lường trước được sao? Ngay lập tức đuổi hết đám người vô dụng đó cho tôi.” Minh Phong cương nghị thẳng tay đưa ra quyết định. Anh không cho phép một người nào làm việc lại thiếu trách nhiệm đến vậy. Bọn họ vì không có tinh thần làm việc mới khiến công ty phải đối mặt với kiện cáo cùng khoản lỗ có thể lên đến cả chục triệu USD. Anh tuyệt đối không lương tay với lũ ăn hại này được. ....

“ạ vâng” Kỳ Học Ân nhận lệnh. Anh thấy thương cho đám người phòng giám sát quá. Chỉ vì bất cẩn mà để mất bát cơm ăn.haiz. ...

“việc chọn mẫu thiết kế tiến hành đến đâu rồi?” Minh Phong hỏi, trông mặt lạnh cực điểm

“Đã tìm ra được mẫu sản phẩm tham dự triển lãm. Xong bên thiết kế vẫn có ý muốn kéo dài thêm hai ngày để có thể nhận thêm những bản thiết kế mới mà ứng viên tham gia. Anh thấy thế nào ạ?” Kỳ Học Ân làm việc rất dứt khoát. Chỉ trong vòng có hai ngày mà anh đã hoàn thành trọng trách lớn lao này. ....

“uhm...cứ thế mà làm. Mặt khác bằng mọi giá phải bắt được kẻ nội gián kia. Để xem hắn là ai lại có là gan lớn đến vậy?” từng chữ như được Minh Phong nghiền nát phun ra

“vâng. Tôi đã biết” Kỳ Học Ân cúi đầu đáp, rồi tiếp tục nói “giám đốc, nguồn tin mật báo về, tổng giám đốc tập đoàn S.I.C hiện đang ở Việt Nam. Lần này anh ta bí mật về nước không công khai với báo giới mà rất lảng lảng. Tôi nghĩ lần này anh ta muốn đối đầu thực sự với chúng ta.”

“vậy sao?” Minh Phong nở nụ cười tà mị như muốn xé đôi tấm gương trước mặt.

“Ding ” cửa thang máy lần nữa mở ra, hai người đàn ông cao to lịch lãm bước ra, đôi chân thon dài thẳng hướng đại sảnh

“Nguyệt Lan, cô làm tốt lắm. Mới vào công ty có hai tháng mà đã có mẫu thiết kế tham dự triển lãm quốc tế. Cứ tiếp tục phát huy nhé. Cố lên” Trưởng phòng thiết kế đi kể bên Lâm Nguyệt Lan trò chuyện khá vui vẻ

“ạ vâng, cảm ơn trưởng phòng đã chiếu cố. Em sẽ cố gắng” Lâm Nguyệt Lan cười nói đáp lại.

Họ vừa đi tới đại sảnh thì cũng vừa hay Doãn Minh Phong và Kỳ Học Ân đang từ hướng đối diện tiến tới. Bốn cặp mắt nhìn nhau mang theo bốn thái cực không ai giống ai.

Minh Phong hơi ngạc nhiên, ánh nhìn khó chịu lên người Lâm Nguyệt Lan như thể anh bị người nào đó cố ý chọc cái gai nhọn vào mắt. Sao cô ta lại ở chỗ này và còn mặc đồng phục của công ty? Anh không ngoảnh mặt, lên tiếng hỏi trợ lý Kỳ “Cô ấy sao lại tới đây?”

Kỳ Học Ân còn ngạc nhiên hơn, anh đương nhiên biết người phụ nữ kia. Lần trước chính tay anh lôi cô ta ra khỏi bệnh viện mà. Anh ho nhẹ một cái, nói “giám đốc, tôi cũng không biết tại sao ạ”. Anh thân là trợ lý, suốt ngày cùng giám đốc đi gặp đối tác, làm gì có thời gian tìm hiểu cô gái kia tại sao lại lưu lạc đến chỗ này...

Minh Phong quăng cho Kỳ Học Ân cái nhìn cảnh cáo. Anh ta là trợ lý mà lại không biết thì còn ai biết nữa đây.

Trái với vẻ ngạc nhiên của hai người đàn ông kia, Lâm Nguyệt Lan hết sức thản nhiên cùng trưởng phòng tiến về phía họ, cười tươi nói “ giám đốc Doãn, trợ lý Kỳ, xin chào”

Vị trưởng phòng hớn hờ cung kính chào theo “chào giám đốc Doãn, chào trợ lý Kỳ, không ngờ hai vị cũng đang ở đây. haha”

“em sao lại ở đây?” Minh Phong lạnh nhạt hỏi cô.

“hiện tại em đang là nhân viên thiết kế của Doãn Thị. Anh nói xem em không ở đây thì ở đâu?” đối với anh cô bao giờ cũng nở nụ cười đẹp nhất như muốn quyến rũ đối phương siêu ngả trước mình

“nhân viên thiết kế???” Minh Phong khẽ nhủ mi lặp lại lời cô vừa nói

“haha... giám đốc Doãn, hai người biết nhau sao? Cô Lâm Nguyệt Lan là nhân viên mới đã xuất sắc trúng tuyển vào công ty chúng ta trong đợt vừa rồi. Tuy mới vào có hai tháng nhưng cô Nguyệt Lan làm việc rất có năng lực. Mẫu thiết kế nhãn kim cương ‘Băng Tuyết’ vừa rồi của cô ấy còn được công ty chọn làm sản phẩm tham dự triển lãm đây ạ.” Vị trưởng phòng bụng bía hết lời ca tụng Lâm Nguyệt Lan. Ông ta không coi xem sắc mặt Minh Phong

đang u ám được mấy phần rồi.

Minh Phong vẫn nhìn cô không xê dịch . Mẫu thiết kế đó là của cô? Cô có mục đích gì?

“đừng nhìn em bằng ánh mắt đó. Em vào công ty anh là để làm việc ngoài ra không có tư tưởng lớn gì khác. Anh yên tâm” Lâm Nguyệt Lan bị ánh mắt dò xét bức người của Doãn Minh Phong soi mói thì ngượng ngùng.

“vậy sao?” anh có nên tin lời cô không đây

“đúng vậy” Lâm Nguyệt Lan gật đầu chắc chắn

Trưởng phòng không hiểu là bọn họ nói cái gì mà ánh mắt đó với cả tư tưởng lớn gì khác, ông ta không cần phải quan tâm. Côt chỉ cười cười lấy lòng lãnh đạo.

“được rồi. vậy cố gắng làm cho tốt” Minh Phong rộng rãi nói, anh cực không thích cô làm ở Doãn Thị, nhưng nếu cô có thực lực đến vậy thì anh cũng không cần quá khắt khe làm khó người ta. Giờ người anh yêu thương là Trịnh Hải Lam. Lâm Nguyệt Lan chỉ là một người bình thường như bao người khác không cần anh phải liếc mắt tới

“cảm ơn anh, em sẽ cố gắng”

“uhm. Vậy anh đi trước. tạm biệt” nói xong anh không đợi cô chào tạm biệt liền bước ra ngoài, lên chiếc xe BMW đen loáng đã chờ sẵn nhanh chóng rời đi.

Lâm Nguyệt Lan trông mắt đầy chiêm hữu nhìn bóng lưng anh – Doãn Minh Phong, anh chỉ có thể là của em

.....

“Lam Lam nhìn kia, oa oa anh chàng kia đẹp trai quá đi. .” Bảo Yến mắt không rời màn hình tivi trong căng tin, túm áo Hải Lam hét lên. Trên tivi là một người đàn ông mặc bộ vest đen bao lấy thân hình cao lớn, khuôn mặt cương nghị anh tuấn, khí chất cao siêu đang bị đám nhà báo bao vây bốn phía

“Hứa tiên sinh, xin hỏi lần về nước lần này của ngài là có mục đích gì?”

“Hứa tổng, có phải S.I.C đã đưa đơn kiện tập đoàn Doãn Thị đúng không vậy? xin ngài có thể nói rõ lý do không? Hứa tổng. . .”

“Hứa tiên sinh, nghe nói S.I.C đang có ý định mở rộng thị trường vào Việt Nam, ngài tiết lộ một chút thông tin đi. . .”

Cánh nhà báo đông như quân nguyên, họ không biết mặt mũi nhau cầm máy ảnh, máy quay chĩa vào tổng giám đốc tập đoàn S.I.C – Hứa Kính Thiên hỏi tới tấp. Bọn họ không hổ danh người trong nghề, mặc dù sự trở về của Hứa Kính Thiên đã được giữ bí mật tuyệt đối vậy mà vẫn bị lộ tẩy.

Ngay khi Hứa Kính Thiên được mười tên vệ sỹ áo đen hộ tống đi ra từ phòng tổng thống - khách sạn quốc tế 5 năm sao Birmingham thì đám nhà báo không chờa một giây xông thẳng tới như thể đang vồ vập tranh giành con mồi lớn.

“mọi người tránh ra đi, Hứa tiên sinh sẽ không trả lời bất kỳ một câu hỏi nào” một tên vệ sỹ đứng gần Hứa Kính Thiên nhất lớn tiếng.

Xong đó chẳng thấm vào đâu so với cả mấy chục phóng viên đang chen chúc nhau hỗn độn. Họ quyết tâm bon chen tới gần nhân vật chính để moi bằng được tin tức. Những ánh sáng chớp nhoáng từ máy ảnh bật không ngừng nghỉ hướng về phía Hứa Kính Thiên.

Hứa Kính Thiên dường như không hài lòng với tình cảnh trước mặt, đôi mắt sắc bén nheo lại, giọng nói hàn băng vang lên, động mà như không động “các vị, hiện tôi đang có việc gấp, không thể trả lời. Rất nhanh tôi sẽ mở một cuộc họp báo để giải đáp câu hỏi của mọi người, được chứ?”

Nghe được câu trả lời của Hứa Kính Thiên, mọi người ò lên, rất thích thời mà rẽ ra hai bên nhường đường cho vị tổng giám đốc S.I.C rời đi. Nếu anh ta đã nói vậy thì họ cũng không nài nỉ thêm. Họ sẽ chờ. . .

Hứa Kính Thiên lộ ra vẻ mặt hòa hoãn rồi bước rời khỏi nơi này.

“oa trẻ như vậy mà đã là tổng giám đốc tập đoàn lớn. Nghe anh ta nói thôi mà cũng đã thấy mê người. Lạnh lùng mà không áp bức đối phương, quả thật là người tình lý tưởng mình mơ ước bấy lâu. Nhưng nghe nói vị Hứa Kính Thiên này rất trắng hoa, người tình của anh ta có khi xếp dài cả mấy chục km. Liệu mình có được nằm trong số đó không đây?” Dương Bảo Yến đưa hai tay ôm trước ngực mộng tưởng hão huyền. Hải Lam còn chẳng buồn liếc mắt lấy một cái xem anh chàng kia là người thế nào. Cô không mấy hứng thú với mấy cái trò mê trai giống cô bạn thân. Giờ trong não bộ bé nhỏ của cô là hình ảnh ông xã yêu của mình. Hai hôm nay, Minh Phong luôn về nhà rất muộn. Nhìn khuôn mặt mệt mỏi của anh mà cô đau lòng không biết ở công ty đã xảy ra chuyện gì.

“nè. . .nghĩ gì mà đàn mặt ra vậy?” ngay lúc chương trình tivi chuyển tin tức khác, Bảo Yến mới quay ra hích Hải Lam một cái hỏi

“ơ. . .không có gì” Hải Lam giật mình, theo bản năng vô thức lắc đầu

“còn chối. nói đi, là chuyện gì? Không phải là vụ kiện cáo của Doãn thị và S.I.C đấy chứ?” Bảo Yến sọc đứng nổi bất an của đối phương. Hai ngày nay, báo chí liên tục đưa tin Doãn Thị thu hồi hàng loạt sản phẩm nữ trang cao cấp, và tin đồn kiện cáo với tập đoàn quốc tế S.I.C. Hai ông lớn của ngành

trang sức đối đầu nhau, một trong hai bên thương vong đều khiến người ta phải tiếc nuối không ngoại trừ Dương Bảo Yến cô đây.

“mày vừa nói gì? Kiện cáo?” Hải Lam chấn kính hô lên

“này, nói nhỏ chút, đừng quên chúng ta đang ở đâu. Mày không biết gì sao? Doãn Thị đang khốn đốn khi phải thu hồi toàn bộ số nữ trang tung ra thị trường vừa rồi vì bị nghi án là ăn cắp của tập đoàn S.I.C. Bên kia đã đưa đơn kiện chồng mày rồi đấy. Thật không hiểu mày nghĩ gì nữa, một chuyện lớn như vậy, ai ai cũng biết vậy mà mày lại ngu ngơ không hay gì”

Hải Lam cảm thấy một trận đầu óc choáng váng, cô đang nghe được cái gì thế này, Minh Phong bị dính vào kiện tụng? sao cô lại không hay biết gì? Thảo nào mấy hôm nay anh lại về khuya, lại còn câu gắt với cô. Thì ra là vì chuyện này, cô đúng là một con ngốc, đã không động viên chồng thì thôi lại còn hờn dỗi với anh. Hải Lam đưa tay đánh vào đầu mình không ngừng nghĩ - cô là người vô tâm quá mà....

“Lam, làm gì vậy, sao lại đánh vào đầu thế hả?” Bảo Yến vội nắm lấy cánh tay cô ngăn lại

“mày để tao đánh nữa đi. Tao là đứa vô dụng, chồng mình bị người ta đưa ra tòa mà tao lại không biết, huhu... suốt ngày tao chỉ biết trách móc anh ấy..tao không phải là người nữa mà...huhu” Hải Lam khóc nức nở nghẹn ngào thấy tội lỗi vô cùng.

“giờ trách bản thân thì ích gì chứ? Vẫn còn chưa muộn, mày hãy ở bên động viên Doãn Minh Phong nhiều vào. Hơn lúc nào hết giờ anh ấy đang cần mày ở bên, hiểu không?” Bảo Yến không giống mọi khi, cô trở lên hiểu chuyện hơn ai hết.

“huhu...tao phải làm gì đây? Phải làm gì để giúp anh ấy thoát tội đây? Tao sẽ chết mất nếu anh ấy phải đi tù.huhu” Hải Lam rất muốn giúp anh, nhưng cô không nghĩ ra cách nào cả

“Đừng suy diễn vớ vẩn đi. Chồng mày không ngồi tù đâu mà khóc dừ vậy. Chẳng phải Doãn Thị đang mở cuộc thi thiết kế trang sức sao? tao nghe nói mẫu sản phẩm nào đoạt giải cao nhất sẽ được chọn đi dự triển lãm quốc tế tại Pari. Hãy còn hai ngày nữa mới kết thúc. Không bằng mày hãy tham dự đi, biết đâu lại thành công.” Bảo Yến rất biết khả năng thiết kế của Hải Lam – một thiên tài bẩm sinh hiếm có.

“được không? ...ừc..làm vậy anh ấy không phải hầu tòa nữa hả?” Hải Lam nắc nhen nói mãi mới hết một câu.

“uhm tạm thời là như vậy” Bảo Yến vỗ vai Hải Lam động viên.

“reng...reng...”

“ai vậy?” Bảo Yến hỏi

“không biết” Hải Lam mắt đỏ hoe nhìn vào màn hình di động thấy hiện lên dãy số lạ đang gọi tới không rõ là ai. cô bấm nút nghe “a lô, ai đó?”

“là anh, Lập Nguyên đây, em rảnh không? chúng ta có thể gặp nhau được không? anh có chuyện muốn nói” Phùng Lập Nguyên ở đầu dây bên kia lên tiếng vào thẳng mục đích

“là anh? Nhưng giờ em đang bận, để khi khác được không?” Hải Lam lưỡng lự một lúc rồi từ chối khéo. Cô không muốn gặp anh, bởi giờ cô đã là vợ Doãn Minh Phong. Cô không thể để chồng mình hiểu lầm là cô vẫn còn dây dưa không rõ với tình cũ. Không muốn anh sẽ phải suy nghĩ thêm gì nữa... giờ anh đã có quá nhiều áp lực phải nghĩ rồi...

“Lam, anh biết em đang cố né tránh anh, nhưng xin em, chỉ một lần này thôi hãy gặp anh. Anh có chuyện quan trọng muốn nói.” Phùng Lập Nguyên năn nỉ cô

“chuyện này...” Hải Lam quay ra Bảo Yến cầu cứu. Nghe giọng nói thành khẩn của anh cô không nỡ từ chối nhưng cô lại sợ...nhờ Minh Phong nhìn thấy thì sao? lần trước trong nhà hàng Ý cô vẫn còn bị ám ảnh đến giờ mà....Cô cảm thấy bản thân nợ Lập Nguyên một ân tình. Cô đã phụ bạc anh, là cô có lỗi trước...nên làm gì đây

“Lam, xin em đừng từ chối được không, anh xin em đây, chỉ lần này thôi” Phùng Lập Nguyên xuống nước hết mức có thể với cô

“uhm. Vậy được. anh nói địa chỉ đi, em sẽ đến” cô thở dài miễn cưỡng đồng ý

“cảm ơn em, vậy mình hẹn gặp nhau ở nhà hàng Pháp nhé. Anh sẽ chờ...” Phùng Lập Nguyên giọng đầy sung sướng nói

“vâng, vậy tạm biệt”

“tạm biệt”

“mày nên dứt khoát coi Phùng Lập Nguyên đi. Đừng để Doãn Minh Phong biết được sẽ gặp rắc rối lớn đấy” Bảo Yến nghe hết cuộc nói chuyện của Hải Lam thì mở lời khuyên.

“uhm. Biết rồi mà”

Chương 21: Tình Cờ

“Kính Thiên, em ở đây.” Lâm Nguyệt Lan vừa đảo mắt qua hướng cửa chính nhà hàng, ngay lập tức cô thấy thân ảnh đẹp trai của Hứa Kính Thiên xuất hiện.

Hứa Kính Thiên theo hướng người gọi tên mình liền nhận ra Lâm Nguyệt Lan, anh cười tươi tiến về phía cô đang ngồi, sáng khoái nói “Nguyệt Lan, chờ anh lâu chưa? Vừa rồi trên đường có chút rắc rối, giờ mới đến được. Không phiền em chứ hả?”

Lâm Nguyệt Lan nguyền anh nghiêm giọng điều tra “anh họ, anh khai thật đi...anh đang hẹn hò cùng cô nào hả? Lần này là người mẫu hay diễn viên vậy??? haha..... sao mặt anh lại có vết bầm thế kia? Ai đánh anh à?”. Lâm Nguyệt Lan nhìn mấy vết thương trên trán Hứa Kính Thiên, cuống quýt hỏi

Kính Thiên đưa tay xoa xoa vết thương, không tự chủ được cười ngô nghê. Nó làm anh nhớ tới cô gái đáng yêu kia đã dũng cảm cứu mình “uhm. Là mấy tên đầu gấu định uy hiếp cướp tài sản của anh. Nhưng giờ anh không sao rồi, không cần để ý thế đâu.haha”

“sao lại không để ý được? hai bác giao trọng trách cho em phải chăm sóc anh cẩn thận. Nhỡ có chuyện xấu em biết ăn nói sao đây?” Nguyệt Lan giận dỗi nói

“anh đã 28 tuổi rồi, có phải con nít đâu mà em quan trọng thế. Thôi, đừng nhắc tới chuyện này nữa, mình gọi đồ ăn đi em. .... Cho tôi 2 phần bò bít tết” Hứa Kính Thiên quay ra phục vụ đứng cạnh đó yêu cầu

“vâng, xin hai vị chờ một lát” phục vụ cung kính đáp

“Kính Thiên, sao anh lại về nước? Chẳng phải bây giờ công ty bên Mỹ đang là tháng cao điểm sao? Và lại, anh không chuẩn bị gì cho vụ kiện cáo với Doãn Thị ư?” Lâm Nguyệt Lan tò mò hỏi. Anh thân là tổng giám đốc tập đoàn S.I.C vậy mà lại nhân đôi có thời gian về Việt Nam. Đừng nói anh bỏ ý kiện Doãn thị đấy.

Nghe một dãy những chất vấn của Lâm Nguyệt Lan, Hứa Kính Thiên không đáp lại ngay, thay vào đó anh chỉ cười nhạt. Anh biết rõ cô là đang dò la anh, nhưng anh lại coi mình là người ngoài cuộc, không hề hay biết, ung dung uống nước, mãi sau mới lãnh đạm lên tiếng “Nguyệt Lan, chúng ta là anh em họ, tính cách anh thế nào chẳng nhẽ em còn không rõ? Có gì nói thẳng ra đi? Anh không thích mập mờ như vậy?”

Lâm Nguyệt Lan bị anh nói trúng tim đen thì xấu hổ “Kính Thiên, anh biết rõ em muốn nói gì mà? Lần này em nhất định phải dành Doãn Minh Phong về tay mình....”

“Yên tâm đi. Những gì anh đã đồng ý với em anh sẽ không thất hứa” lời lẽ hết sức ngắn gọn. Anh không rõ Doãn Minh Phong có gì ưu tú đến mức khiến cô chao đảo đến vậy? Nhưng anh biết một điều Nguyệt Lan là cô em họ mà anh yêu quý nhất. Cô không khác gì em gái ruột của anh, chính vì thế anh sẵn sàng làm mọi thứ để mang đến hạnh phúc cho em gái mình.

“Vâng. Bước tiếp theo anh sẽ làm gì?” Lâm Nguyệt Lan cực kỳ kỳ muốn biết xem rốt cục thì anh họ cô sẽ làm thế nào? Lần này cô chỉ có thể thắng không được phép thua.

“Không biết nữa... trước tiên chúng ta hãy ăn đi đã. Từ sáng tới giờ chưa có gì vào bụng, anh đói lắm rồi” mặc dù giọng nói Hứa Kính Thiên mềm mại, đầy tình thân nhưng rất khó đoán được anh đang tính cái gì trong đầu. Trước nay anh làm việc rất có nguyên tắc, không bao giờ nói ra ý định của mình dù là người thân cận. Chính vì thế anh mới ngồi được vào ghế tổng giám đốc tập đoàn S.I.C mà không một ai ý kiến sau lưng. Trong cuộc sống thường ngày, Hứa Kính Thiên có nhiều nhân tình đến nỗi có thể viết thành mấy cuốn sách Harry Potter. Họ toàn là những người nổi tiếng như ngôi sao điện ảnh thế giới, ca sỹ quốc tế... Mỗi lần quan hệ xong anh luôn hào phóng tặng họ những tấm chi phiếu trị giá bằng cả tòa biệt thự nữ hoàng Anh đang ở. Nhưng trong công việc anh lại là người vô tình không ai sánh bằng – tuyệt không cho đối phương đường lui.

Lâm Nguyệt Lan biết tính cách anh luôn bí hiểm, cô không dám hỏi thêm, mang một bụng đầy nghi vấn “vâng”

.....

“Lập Nguyên, anh bỏ tay ra đi, người khác đang nhìn đấy” ngay khi Hải Lam xuống taxi, Phùng Lập Nguyên không chút ý tứ giữa chốn đông người, chạy ngay đến bên cô thân mật nắm tay kéo vào trong, khiến cô ngượng ngùng cùng lo sợ. Chẳng may, Minh Phong nhìn thấy cảnh này, anh sẽ hiểu lầm cô mất. Cô cảm giác mình như là đang trốn chồng lên lút gặp tình nhân vậy....

Phùng Lập Nguyên bỏ ngoài tai lời nói của cô, anh thậm chí không những không buông tay mà còn quá đáng hơn nữa, vòng tay ôm eo cô kéo sát về mình, cười rất tình tứ...

Hải Lam trong lòng sớm dâng trào bức tức, uất nghẹn nhưng cô lại không thể ở một nơi sang trọng như thế này mà hất mạnh anh ra. Hải Lam quay đầu

lờm anh cảnh cáo “anh không buông em sẽ la lên đây. 3...2...”

Hải Lam chưa kịp nói đến một thì Phùng Lập Nguyên buông tay mình đang bám vào bờ eo mảnh mai của cô, nhanh như chớp anh hôn cái rồ kêu lên một bên má trắng nõn của cô.

Hành động lãng mạn vừa rồi của Phùng Lập Nguyên đều rơi hết vào tầm mắt của tất cả mọi người đang đứng ngoài nhà hàng. Bọn họ ồ lên, bắt đầu dùng những từ bóng bẩy nhất hết lời khen ngợi đôi tình nhân kia.

Hải Lam giận tím mặt, cô ức gần khóc, Cô sai rồi... Đáng ra cô không nên nhận lời tới đây cùng anh. Hải Lam mặt lạnh như tiền, một bước xoay người rồi đi nhưng...

“Lam, anh xin lỗi... anh không cố ý, em đừng đi” Phùng Lập Nguyên vội nắm cánh tay cô khẩn cầu

“Phùng Lập Nguyên, nếu anh gọi tôi đến chỉ để diễn những trò này, thì xin lỗi, anh tìm nhầm đối tượng rồi” Hải Lam gằn lên từng chữ, lúc này cô cũng không để ý đến thể diện của bản thân nữa liền hất mạnh bàn tay đang siết chặt lấy tay cô. Đôi mắt bao phủ một màu đỏ sẫm nhìn anh căm hận.

“Lam, anh không cố ý... thực sự anh có một chuyện quan trọng muốn nói với em. Nó có liên quan đến sự sống còn của Minh Phong” Phùng Lập Nguyên lần hai bắt lấy tay cô tha thiết nói.

Hải Lam chững bước, người hơi nao nao chuẩn bị sắp ngã xuống đất, giọng run rẩy hỏi “anh bảo sao? chuyện quan trọng có liên quan đến sự sống còn của Minh Phong???”.

Chết tiệt. Cô thực sự đã yêu cái tên Doãn Minh Phong rồi sao? Không thể thì sao ngay khi anh nhắc tới hắn ta, đôi mắt đẹp của cô lại trở lên bất an, run rẩy đến vậy? Chẳng nhẽ cô không còn nhớ gì đến tình cảm một năm giữa bọn họ sao? cô đã quên hết? Giờ anh muốn ngay tại đây, lập tức có thể bắn chết cô – người đàn bà phụ bạc này....

“uh. Chuyện rất quan trọng. Mình vào trong rồi nói, ở đây không tiện” Phùng Lập Nguyên cố gắng nén ghen tuông vào trong, ôn nhu kéo cô vào nhà hàng

Hải Lam tùy ý để anh thân mật lần nữa với mình. Câu nói của anh khiến cô bản thân suy nghĩ. Hy vọng ông trời đừng nhấn tâm cướp mất Minh Phong của cô. Cô không thể sống thiếu anh, các con cô không thể không có bố....

“Là chuyện gì, anh nói mau đi” vừa ngồi xuống ghế Hải Lam trực tiếp đi vào vấn đề chính. Ruột gan cô cứ bồn chồn từ nãy đến giờ

“em từ từ đã... ăn com trước rồi anh sẽ nói rõ đầu đuôi mọi chuyện” Phùng Lập Nguyên rõ ràng cố ý kéo dài thời gian

Giờ Hải Lam làm gì có tâm trạng ngồi đây ăn uống với anh ta, cô sốt ruột, nói như ra lệnh “có gì nói thẳng ra đi, tôi không có thời gian ngồi đây tán gẫu với anh”. Cô không thể tỉnh tâm được khi biết chồng mình đang gặp nguy hiểm. Rốt cục là chuyện gì sao anh ta không nói. Cô chết vì hồi hộp mất...

“cho tôi hai suất sườn cừu nướng” Phùng Lập tự nhiên quay ra nói với phục vụ trước mà không trả lời cô

“vâng. Ngài chờ cho một lát”

“Phùng Lập Nguyên, có phải anh đang cố tình chọc tức tôi đúng không?” khuôn mặt thánh thiện của Trịnh Hải Lam giờ không khác mặt phù thủy là mấy. Cô bắt dậy khỏi ghế rồng giận...

“Lam, anh chỉ muốn cùng em ăn một bữa com nên mới làm vậy. Em đừng giận. Nể tình trước kia chúng mình đã từng có những tháng ngày hạnh phúc, em ngồi ăn với anh được không?” Phùng Lập Nguyên nhẹ nhàng xin cô ban ơn huệ. Anh chưa từng một lần chứng kiến cô lại tức giận đến vậy nên vô cùng bất ngờ. Mà cô lại là vì Doãn Minh Phong mới nổi cáu với anh. Hai tay anh để dưới bàn đã nắm thành nắm không biết từ lúc nào. Anh sẽ nhớ sự sỉ nhục của cô ngày hôm nay – Trịnh Hải Lam, em chờ đây, em giám đối xử với tôi như vậy, đợi đến lúc em thuộc về tôi, gia tài nhà họ Trịnh thuộc về tôi, em sẽ phải hối hận quỳ dưới thân tôi cầu xin....

“Đề tiện” Hải Lam vừa ném cho anh ta cái nhìn coi thường, vừa cầm cốc nước thẳng mặt anh ta đập xuống không thương tiếc. Cô vì nể tình xưa mới miễn cưỡng tới đây, anh ta dám dờ dờ lừa bịp cô ư? thật quá đáng...

“em” Phùng Lập Nguyên ngây ra, anh không nghĩ cô lại làm như vậy

Hải Lam hừ lạnh một tiếng, đập rầm cái cốc xuống bàn, xoay người bỏ đi

“a.....”

“đi đứng kiểu gì vậy hả? Không có mắt... ơ... Hải Lam?” Lâm Nguyệt Lan mắng chưa dứt câu, ngay tức khắc cả người lạnh lẽo khi thấy người va vào mình đang xoa trán nhăn nhó ngáng mặt nhìn cô. Sao lại là Trịnh Hải Lam? Lý ra giờ này cô ta phải ở cùng một chỗ với Phùng Lập Nguyên mới đúng chứ?

“Chị Lan...” Hải Lam kinh hô, đôi mắt mở thật to nhìn Lâm Nguyệt Lan, cuống quýt nói “sao lại là chị? Chị có sao không? em xin lỗi, em không cố ý”

“Lam” Phùng Lập Nguyên khẩn trương rồi ghé, đi tới bên Hải Lam nhẹ nhàng quan tâm “em xem, lớn rồi mà không cẩn thận gì cả, có đau không em?”.

Nói rồi anh ta đưa tay lên trán cô xem xét cẩn thận nhưng cũng không quên liếc mắt về phía Lâm Nguyệt Lan ngằm ra hiệu cho cô ta biến khỏi đây.

Trịnh Hải Lam nghiêng đầu, kích động né tránh đôi bàn tay Phùng Lập Nguyên đang chạm vào người cô, giọng nói không một tia gọn sóng “bỏ bàn tay anh ra khỏi người tôi”

Lâm Nguyệt Lan hí hai tròng mắt sắc bén rất không vừa ý nhìn chằm chằm Phùng Lập Nguyên. Chẳng phải đã giao hẹn trước với anh ta là phải đưa Trịnh Hải Lam đến quán bar rồi sao? Anh ta đang làm cái quái gì không biết. Rốt cục hẳn có hiểu tiếng người không đấy

“Chị không sao? ...Hải Lam, đây là?” Lâm Nguyệt Lan vờ không biết, hỏi

“hà..à.. anh ấy là bạn...” Hải Lam mặt lúng túng trả lời liền bị Phùng Lập Nguyên thần nhiên cắt ngang “tôi là bạn trai cô ấy”. Anh ta nở nụ cười sáng chói như muốn át đi ánh mặt trời đỏ rực ngoài kia. Đôi cánh tay rắn chắc không hề báo trước kéo mạnh cô vào lòng.

Lâm Nguyệt Lan mồm chữ A mắt chữ O tỏ ra vô cùng kinh ngạc trước màn âu yếm của hai người, cô ta cố làm ra vẻ mình không thể tin nổi vào mắt, một cô gái ngoan ngoãn như Trịnh Hải Lam lại có tư tình bên ngoài “Hải Lam, cái này...cái này...em đâu Minh Phong ra ngoài vụng trộm sao?”

Hải Lam giận giữ, oán hận nhìn Phùng Lập Nguyên, ra sức cạy những ngón tay bám như đĩa trên người cô, vội xua tay rồi ren giải thích “Không... không...chị hiểu lầm rồi...anh ta không phải...” xong lần này cô lại bị một giọng nói xa lạ chen ngang

“Nguyệt Lan, em bảo đi vệ sinh mà lại đứng đây à? làm anh chờ mãi” Hứa Kính Thiên vừa nói vừa đi tới đứng cạnh Lâm Nguyệt Lan. Mắt hàm chứa ý cười dịu dàng trên khuôn mặt anh tuần kia trong nhất thời bị người con gái trước mặt làm cho đông cứng.

Hứa Kính Thiên đứng ngắc dại một chỗ, gất gao ngắm nhìn cô “người đẹp...chúng ta lại gặp nhau nữa rồi..haha..thật có duyên nha”

Cả Phùng Lập Nguyên và Lâm Nguyệt Lan không hẹn trước, bốn mắt quay ra nhìn Hứa Kính Thiên không hiểu anh ta đang nói tới cái gì. Anh ta biết Trịnh Hải Lam???

“Kính Thiên, anh quen Hải Lam ư?” dường như trải qua hàng mấy chục thế kỷ, Lâm Nguyệt Lan mới nặn ra được một câu đề hỏi anh họ mình. Bọn họ biết nhau từ lúc nào, sao cô lại không biết.

“Ừm, lần trước anh bị người ta đánh, chính cô gái đáng yêu này đã cứu anh” nhắc tới chuyện cũ, khiến nét cười tuyệt mỹ trên khuôn mặt Hứa Kính Thiên nan rộng ra, tâm tình theo đó cũng tốt hơn lúc trước rất nhiều. Khi ánh mắt anh chạm vào khuôn mặt trắng nõn búng ra sữa của Trịnh Hải Lam thì tim anh cũng không kim được mà đập loạn lên. Sự lạnh lùng thường ngày chẳng khác nào bọt biển nhanh chóng bị cô cuốn trôi không dấu vết

“cô ấy cứu anh???” Lâm Nguyệt Lan sắc mặt khó coi nhìn Hứa Kính Thiên hỏi to.

Trong lúc bọn họ nói chuyện rôm rả cùng nhau thì Hải Lam chỉ im lặng. Nhìn nụ cười nhu hòa của Hứa Kính Thiên chỉ khiến cô cảm thấy chói mắt, vô tri vô giác không biểu tình chào đón sự có mặt của anh tại thời điểm này. Trong tích tắc, cô cảm thấy trong người bức bối cùng ảm ức khi ngày hôm nay cô liên tiếp gặp phải những chuyện chẳng lấy gì làm tốt đẹp. Hết Phùng Lập Nguyên quấy nhiễu, gây hiểu lầm giờ lại đến Hứa Kính Thiên không biết từ đâu nhảy ra phá nát sự nhàn lại cuối cùng trong cô.

“đúng vậy... Mà vừa nãy em gọi cô gái xinh đẹp là Hải Lam hả?...Quả nhiên người đẹp tên cũng đẹp không những thế tính cách lại rất dễ thương” Hứa Kính Thiên dè dặt miệng nói. Ánh mắt anh khóa chặt trên người Hải Lam, cười sáng lạng “Hải Lam, tôi có thể làm quen với em không? Tôi họ Hứa, tên Kính Thiên, cứ gọi Kính Thiên là được.”, Hải Lam là cô gái đầu tiên mà Hứa Kính Thiên chủ động muốn làm quen. Trước đây, dù có là ngôi sao lớn cỡ nào anh cũng không bao giờ mở lời bắt chuyện trước. Có thể thấy trong mắt Hứa Kính Thiên rất coi trọng cô.

Phùng Lập Nguyên đứng ngoài lề từ nãy đến giờ hết sức khó chịu, mặt đen kịt lại nhìn Lâm Nguyệt Lan hằm hằm. Cô ta rõ ràng biết là anh đang thực hiện kế hoạch mà lại lòi cái tên họ Hứa này tới phá hư chuyện tốt của anh

Nghe Hứa Kính Thiên mồm mép hơn người cũng chẳng làm cho tâm tình cô khá hơn chút nào, chỉ lạnh nhạt vâng một tiếng với anh, coi như có lệ. Cô cũng không hy vọng bọn họ sẽ lại gặp nhau thêm lần nữa. Cô chỉ muốn ngay lúc này có thể thoát khỏi đây mà chạy nhanh về nhà với Minh Phong. Cô muốn nhanh nhanh thiết kế ra những mẫu sản phẩm, hy vọng có thể giúp anh vượt qua thời kỳ khó khăn này.

Hứa Kính Thiên nghe được giọng nói không cam lòng của cô, trong lòng liền có chút mất mát. Có phải cô vẫn còn giận anh? Thật trẻ con hết biết “vẫn còn giận tôi chuyện hôm trước sao? Xin lỗi, lúc đó tôi không cố ý mà, em bỏ qua nhé”, giọng nói nhẹ như gió thoảng, ánh sáng không ngừng lóe lên trong đôi mắt anh

“Không có gì” Hải Lam trả lời cụt ngủn

Lâm Nguyệt Lan nhìn anh họ vui vẻ, vốn đã không ưa gì Hải Lam giờ lại càng thêm ghen ghét hơn. Đến cả Kính Thiên cô ta cũng dụ dỗ được, cô ta thật quá bản lĩnh đi. Đã có chồng mà vẫn còn câu dẫn được đàn ông xa vào lòng mình.hừ

“thật không?haha...vậy thì hay quá...không bằng bốn người chúng ta ra bàn kia ngồi nói chuyện đi” Hứa Kính Thiên nhanh chóng đưa ra lời mời. Từ lúc gặp lại cô anh chỉ mãi lo nhìn cô mà quên mất người người đàn ông đối diện. Dường như trong mắt anh không có sự tồn tại của người đó, ánh mắt anh khi nhìn Phùng Lập Nguyên khác một trời một vực so với lúc anh dành cho Hải Lam

“xin lỗi, chúng tôi còn có việc riêng. Khi khác sẽ tiếp hai người” Phùng Lập Nguyên lên tiếng từ chối. Anh nắm lấy bàn tay Hải Lam nhanh chóng kéo cô ra ngoài cửa không để hai người kia tiêu hóa hết câu nói của mình

Hứa Kính Thiên thấy anh chàng kia nói năng không chút nhả nhặn, đang định vươn tay giữ Hải Lam lại thì bị Lâm Nguyệt Lan cản trở “Kính Thiên, bọn họ chắc đang hẹn hò, mình không nên làm phiền. Đi thôi anh”

“Ừm” Hứa Kính Thiên không cam tâm nhưng anh chỉ biết buồn bã nhìn chân chân bóng dáng cô nhạt dần nhạt dần và lẫn vào không khí

Ra đến ngoài cửa, Hải Lam không nói câu nào liền đẩy Phùng Lập Nguyên lùi sau ba bước, bắt lấy taxi rồi khỏi nhà hàng. Phùng Lập Nguyên không có đuổi theo, anh ta khoanh tay trước ngực nhếch miệng cười mỉa nhìn xe cô vừa lên

Trong căn phòng lập lòe ánh đèn, Lâm Nguyệt Lan đảo cặp mắt trắng dã nhìn Phùng Lập Nguyên không chịu rời đi, lạnh giọng lên tiếng “Không có gì để nói với tôi sao?”

“Người hỏi câu này phải là tôi mới phải? Nguyệt Lan, cô định chơi tôi có phải không? Tôi cảnh cáo cô, tốt hơn hết cô đừng có dờ dờ sau lưng tôi. Nếu không cô biết hậu quả mình sẽ gánh lấy là thế nào rồi đấy...”

Phùng Lập Nguyên cũng lạnh không kém gì, thách thức trừng mắt với cô

Lâm Nguyệt Lan hung hăng ném đũa thuốc đang kẹp trên tay xuống sàn gỗ bóng loáng, nghiêng rãnh “Phùng Lập Nguyên, anh đang uy hiếp tôi đấy ư? Định giết tôi chắc. ừ..Anh nên biết thân biết phận mình đi thi hơn...”

“Lâm Nguyệt Lan tôi nói để cô hay, bất kỳ ai có thể coi thường tôi nhưng cô thì không được phép...” Phùng Lập Nguyên tiến lên, ghé sát miệng vào tai cô, ngữ điệu chậm chậm mà ghê người “bởi cô cũng giống tôi mà thôi”

“anh”

“Được rồi Nguyệt Lan, bây giờ không phải lúc chúng ta ngồi đây tranh cãi. Tôi và cô đang trên một con thuyền hơn lúc hết chúng ta phải bình tĩnh thì mới có thể về đích an toàn. Tôi không muốn giữa đường chỉ vì những thứ không đâu mà phá hỏng đại sự. Cô hiểu rồi chứ?” Phùng Lập Nguyên tiêu soái quay người, ngồi trên ghế, nghiêng ngàng vắt chân lên bàn, nói

“Anh nói mới hay làm sao. Được, vậy tôi hỏi anh, hôm qua chẳng phải đã nói sẽ dẫn Trịnh Hải Lam đến bar à? Sao anh lại tự ý đổi kế hoạch đưa cô ta đến nhà hàng đó?” Lâm Nguyệt Lan cao giọng chất vấn

“Không tại sao cả, tôi chỉ là muốn tạo bầu không khí ấm cúng, lãng mạn hơn cho cô ta mà thôi. Quán bar quá ồn ào, lại tập trung nhiều thành phần, cô nghĩ xem, với tính cách ngang bướng của Trịnh Hải Lam, liệu cô ta có chịu đồng ý tới đó cùng tôi không?” anh ta liếc mắt nhìn cô, giành lại quyền chất vấn về mình “tôi chỉ không nghĩ tới cô lại lời tình nhân tới đó hẹn hò. Lâm Nguyệt Lan, cô có thấy mình quá tham lam rồi không? Ngoài miệng thì luôn mồm nói bằng mọi giá phải chiếm được Doãn Minh Phong nhưng lại không biết xấu hổ giữa ban ngày ban mặt cặp kè với gã đàn ông khác. Tôi thấy cô đã hết thuốc chữa rồi đấy”

Lâm Nguyệt Lan nghe Phùng Lập Nguyên khinh thường mình, lửa giận thoáng cái bùng lên trong lòng “Có anh mới hết thuốc chữa thì có. Đó là anh họ tôi, Hứa Kính Thiên – Tổng giám đốc tập đoàn S.I.C”

“cái gì??? Tổng giám đốc S.I.C là anh họ cô???” Phùng Lập Nguyên không tin nổi điều cô ta vừa nói

“Làm gì mà như ma đuổi vậy? Đúng vậy, anh ta chính là con át chủ bài mà chúng ta cần lợi dụng vào lúc này. Tôi không tin, Doãn Minh Phong lại có bản lĩnh hơn trời mà vượt qua được vụ kiện này nếu như không có tôi giúp.haha” Lâm Nguyệt Lan ngẩng đầu nhìn chằm chằm bóng đèn vàng cười điên dại

“Cô chắc chắn đến thế ? Nhưng tôi lại không tin tưởng Hứa Kính Thiên. Nhìn ánh mắt anh ta dành cho Trịnh Hải Lam, đủ để biết hẳn có cảm tình đặc biệt với cô ta. Sợ là hẳn sẽ đổi ý quay ra rút đơn kiện chỉ vì một con đàn bà???” Phùng Lập Nguyên chìm vào suy tư, mãi sau mới mở miệng nói ra sự bất an trong lòng

Lâm Nguyệt Lan nở nụ cười quyền rũ, là lướt thân hình bốc lửa đi về phía bên Phùng Lập Nguyên, mờ ám ngồi lên đùi anh, bàn tay cao thủ tình trường luôn vào trong áo anh vuốt ve, khẽ nói “Lập Nguyên, anh đang lo lắng Hứa Kính Thiên sẽ cướp mất Trịnh Hải Lam của anh sao? yên tâm đi, tôi là em họ của anh ta, hơn ai hết tôi rất rõ bản tính trắng hoa của Kính Thiên. Anh ấy chỉ muốn trêu hoa nguyệt với à đàn bà đó mà thôi. Đợi đến khi Doãn Minh Phong bỏ rơi cô ta, anh sẽ được toại nguyện mà hưởng thụ cả người cùng gia tài nhà họ Trịnh.haha”

Bàn tay thô ráp của Phùng Lập Nguyên phóng thẳng vuốt ve cặp đùi trắng nõn nà của Lâm Nguyệt Lan, lảng lảng sờ soạn đi vào trong váy, linh hoạt trêu chọc nơi sâu kín nhất của người kia, khàn khàn nói “Hy vọng mọi việc sẽ giống như lời em nói...”. Dứt lời anh xấu xa cúi người dùng miệng bắt lấy hai trái anh đào căng tròn ẩn hiện mờ ảo trước ngực cô cắn mút. Tuy rằng bọn họ không có yêu nhau, nhưng mỗi lần Lâm Nguyệt Lan tình nguyện hiến thân trước anh thì dục vọng đói khát bấy lâu trong người Phùng Lập Nguyên bộc phát như vũ bão. Anh ôm lấy hông người đàn bà đang ngả ngón trong lòng mình, một cái xoay người đặt cô ở dưới thân, thô bạo hôn lên khắp da thịt cô

Lâm Nguyệt Lan đôi mắt phủ đầy dục vọng, sung sướng, khoái lạc lớn tiếng rên lên trước sự tấn công đến chết người của người đàn ông này. Phùng Lập Nguyên thô tay xuống dưới, kéo phăng chiếc quần ba mảnh nhỏ xíu ngăn cách giữa bọn họ. Giờ khắc này, hai người họ không còn bức tường nào ngăn cách, Anh hôn một đường dài từ trên xuống dưới, ti tê, say sưa thưởng thức thân hình tuyệt mỹ trong lòng.

Lâm Nguyệt Lan thẹn thùng đỏ mặt, bạo dạn cầm lấy vật cương cứng dưới thân anh van xin “ làm ơn vào đi, em chịu hết nổi rồi... ừm”

Đôi mắt thâm u của Phùng Lập Nguyên nhìn cô thật sâu, môi anh gắn chặt vào môi cô, liền vội vàng cắn bách đưa lửa nóng tiến sâu vào trong nơi nhỏ

hẹp của cô rong chơi không biết mệt.

Trải qua nửa ngày, chỉ khi cả hai đã vất kiệt sức mà đòi hỏi đối phương thì những âm thanh kiều mị khiến người ta phải đỏ mặt mới lịm xuống. Lâm Nguyệt Lan mở môi khẽ nhai nằm trên ngực Phùng Lập Nguyên lấy tay treu đùa vật nam tính nhất của anh, cười khanh khách “Lập Nguyên, không ngờ trong chuyện này anh lại nhiệt tình đến vậy. Nói đi, trước đây có phải anh cũng dẫu Hải Lam ra ngoài tìm đàn bà để giải quyết phải không?”

“Cô không cần phải biết những cái đấy. Tôi chỉ muốn biết tiếp theo tôi sẽ phải làm gì?” Phùng Lập Nguyên lại quay về bộ dáng lạnh nhạt, thờ ơ như lúc đầu

“Làm gì mà vô tình nhanh vậy? Ngày tháng còn dài, chúng ta cứ từ từ mà hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc này đi” Lâm Nguyệt Lan nghiêng đầu liếm láp đôi môi anh khiêu khích lần nữa.

“Đủ rồi đấy. Hôm nay dừng ở đây thôi. Cô mau nói kế hoạch tiếp theo đi” Phùng Lập Nguyên đưa tay chặn đôi môi không đứng đắn kia, nghiêm túc nói

Lâm Nguyệt Lan mắt hứng “chưa gì đã...rõ ghét. Tôi đã bảo người đem rửa những tấm ảnh tình tứ giữa anh và Trịnh Hải Lam ở nhà hàng rồi. Đợi khi nào gần đến ngày Doãn Minh Phong hầu tòa tôi sẽ gửi nó đến chỗ làm việc của anh ta. Tôi muốn đánh đòn tâm lý của Doãn Minh Phong. Khiến anh ta loạn tâm không đỡ kịp. Hắn anh ta không ngờ được vợ mình vẫn đang lén lút gặp người tình cũ.haha. Giờ việc quan trọng anh phải làm là chủ động đi làm lành và lấy lòng Diệp Như Ý”

“cô nói gì, sao cô biết bà ta?” Phùng Lập Nguyên nhú chặt chân mày, đẩy cô ra khỏi người mình hỏi

Lâm Nguyệt Lan ngồi dậy, vuốt lại mái tóc ướt nhèm rồi loạn của mình lại, nói “Đừng ngạc nhiên thế chứ? Đến nơi ở mới của anh tôi còn có thể dễ dàng tìm ra có sao lại không biết bà ta. Diệp Như Ý không phải là mẹ đẻ anh à?” Cô lại dấn sát ngực mình chà mạnh vào ngực trần vạm vỡ của anh, vòng tay ôm lấy cô anh thì thào “Lập Nguyên, anh nên vứt bỏ cái tính sĩ diện không đầu của mình đi, hãy tìm gặp lại bà ta làm lành”

Phùng Lập Nguyên đùng đùng hất cô ra, điên cuồng nói lớn “Đừng có mơ, có chết tôi cũng không muốn gặp lại bà ta.”

“Haiz. Xem anh kìa, tính cách nóng nảy như vậy thử hỏi tôi sao có thể an tâm giao nhiệm vụ đây? Lập Nguyên, anh quên bà ta là mẹ kế Doãn Minh Phong rồi u? Doãn Minh Phong nợ anh những gì, anh quên rồi hả?” Lâm Nguyệt Lan thần thần bí bí nói lấp lửng, khơi mào lòng hận thù trong anh

“Cô có ý gì?” Anh nhìn cô khó hiểu, hỏi

“Ý tôi rất rõ ràng. Anh hãy tận dụng mọi khả năng lấy lòng Diệp Như Ý. Anh phải tỏ ra mình rất ăn năn hối hận với những gì đã làm. Phải khiến bà ta cảm động trước tấm chân tình của anh. Một khi tình mẫu tử được nối lại, đến lúc đó anh yêu cầu bà ta làm gì chẳng nhẽ bà ta lại khước từ?” Lâm Nguyệt Lan chống cằm lên vai anh, tay mân mê khuôn mặt anh, ngược mắt phân tích kế hoạch đã ấp ủ đã lâu

Phùng Lập Nguyên cup mi mắt, đánh giá cô “haha. Lâm Nguyệt Lan, cô đã từng nghe qua câu nói này chưa? Lòng dạ đàn bà quả nhiên thâm độc. Cô cáo già thật. Được rồi, tôi nghe theo cô”. Anh nói xong liền vỗ vỗ một bên má cô, hào phóng ban cho cô nụ hôn sâu

“Vậy còn Ngô Hưng, cô định giải quyết thế nào? Tốt nhất đừng để Doãn Minh Phong nhanh tay tìm ra chính chúng ta thuê hẳn đánh cắp mẫu sản phẩm của Doãn Thị. Cô nên dứt khoát sạch sẽ với hắn” Phùng Lập Nguyên rời môi cô, nói

“Ừ. Người ta biết rồi mà....” Lâm Nguyệt Lan sấn tới anh tiếp tục kích thích anh, dụ hoặc anh

.....

“giám đốc, chủ tịch gọi anh về nhà có việc gấp” Thư ký đẩy cửa đi vào phòng Doãn Minh Phong cung kính nói

Bàn tay Doãn Minh đang thoăn thoắt trên bàn phím vi tính, đột nhiên dừng hẳn “tôi biết rồi, cô ra ngoài trước đi”. Có lẽ ba anh đã biết chuyện, đã đến lúc anh cũng nên đổi mặt thôi

“vâng”

“Ba, ba gọi con về có việc gì không ạ” Minh Phong vừa bước vào cửa liền hỏi. Mặc dù biết rõ mục đích ba gọi anh về nhưng anh vẫn vờ không biết

“bộp” sập báo nằm ngổn ngang trên sàn nhà. Ông Minh Long tức giận, chỉ tay vào đồng báo, quát “xem đi...xem xem con đang dẫn dắt công ty tới đâu hả? Một chuyện lớn như vậy con định qua mắt ba mẹ sao?”

“Ba, con không có ý làm vậy, con xin lỗi. Con sẽ thu xếp mọi việc ổn thỏa” Minh Phong lướt mắt qua tập báo, thẳng người nhìn ba anh bình tĩnh nói

“ổn thỏa?... Phong, ba già rồi, chỉ mong con và An An có cuộc sống đầy đủ. Con muốn làm gì thì làm nhưng đừng để Doãn Thị mà ba đổ mồ hôi nước mắt vất vả lắm mới gây dựng lên được lỵ dân. Các cổ đông đã tìm đến ba đòi giải thích rõ ràng. Lâu nay họ vẫn muốn lật đổ nhà ta. Họ sẽ nhân cơ hội này mà dồn nhà ta đến bước đường cùng đấy” Ông Minh Long trái với những lần anh làm sai thì hay mắng mỏ, nhưng hôm nay ông lại ôn hòa nhắc nhở anh

“vâng, con biết. Con sẽ không để ngày đó xảy ra” Minh Phong đương nhiên biết chuyện này, anh vẫn bình tĩnh trấn an ba

“ừm. Con nên chú tâm vào việc một chút. Từ lúc con ở cùng với Trịnh Hải Lam, ba thấy con dần xao nhãng việc công ty đi nhiều. Ba không biết con bé

đó đã làm gì mà con lại suốt ngày quẩn quýt lấy nó, cả tháng không thèm ghé qua nhà xem ba mẹ sống chết ra sao. Con có thấy là con rất quá đáng không?” ông Minh Long không hài lòng trách anh

“Ba, việc không có liên quan đến Hải Lam, xin ba đừng thành kiến với cô ấy. Chẳng nào ba đồng ý chấp nhận cô ấy là con dâu, con sẽ về nhà. Còn không con xin lỗi, con không thể về nhà này” Minh Phong mạnh mẽ nói ra những gì anh suy nghĩ. Anh biết anh làm vậy là bất hiếu nhưng anh yêu Hải Lam, anh nguyện cả đời được sống cùng cô mặc kệ người ngoài có nói gì

“con...” Ông Minh Phong mặt trắng bệch nhìn anh

“anh...anh hai...” Doãn An An từ trên lầu đi xuống liền nhìn thấy Minh Phong, cô nhảy cẫng lên chạy vù xuống ôm chầm lấy anh “anh hai...nhớ anh quá à. Hi hi”

Minh Phong nhìn cô bé con trong lòng kinh ngạc, mãi mới lên tiếng “An An, em về nước từ bao giờ, sao không báo anh một tiếng?”

"Hi...em vừa về có vài hôm. Em phải làm thủ tục nhập học, bận quá, chưa có đến thăm anh. May quá, hôm nay anh lại về nhà. Ủa, mà anh không dẫn chị dâu về à? Nghe mẹ nói, anh ngầm kết hôn mà?" Doãn An An mắt sáng long lanh, hỏi. Cô rất tò mò muốn biết chị dâu dung mạo thế nào lại có thể khiến anh cô bỏ nhà bỏ cửa đến vậy.

Minh Phong cười cười, néo mũi cô "Nhóc con...chị dâu còn đang đi học, rảnh anh sẽ mang chị ấy đến trình báo em, được chưa?"

"hi...anh hứa đấy nhé" cô cười như con nít

"Hai đứa đừng có đứng đây tám chuyện đi. Đến giờ ăn rồi, mau vào ăn đi, mẹ con hôm nay tự mình xuống bếp làm các món hai đứa thích ăn lắm đấy" ông Minh Long tâm tình dễ chịu hơn khi nhìn hai con hòa thuận

"Dạ thôi. Con còn có việc bận, để khi khác ạ" Minh Phong chối từ. Anh không muốn nhìn thấy Diệp Như Ý. Anh vẫn còn rất hận bà

"anh...em không cho anh đi. Đã lâu anh em mình chưa có ngồi ăn với nhau. Anh thương em đi, ở lại đi mà" An An bấu chặt vào anh không cho anh có đường chuồn thoát. Cô phải nhân cơ hội hiếm hoi này mà giúp mẹ và anh giảng hòa

Minh Phong khó xử nhìn cô, không lỡ từ chối "em cứ ôm anh thế này, làm sao anh vào ăn được"

"haha. Em biết anh hai thương em nhất mà" An An hớn hờ nắm lấy tay anh lôi vào bếp

Bạn đang đọc truyện *Yêu Lại Từ Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Bản Thiết Kế

“dì Hương, chồng con đã về chưa ạ?” Hải Lam người uể oải bước vào phòng bếp lên tiếng hỏi bà Hương.

Bà Hương luôn chân luôn tay lau dọn bàn ghế, đã 10 giờ tối mà bà chưa ngủ, nghe được giọng nói quen thuộc của Hải Lam, bà quay ra nhìn cô cười dịu dàng “Chiều nay, cậu Phong có gọi về nhà, báo công ty còn có việc bận nên sẽ về muộn, cậu ấy nhắn lại, con cứ ngủ trước, không cần phải đợi cậu ấy, kéo ảnh hưởng đến đứa nhỏ. Tiểu Lam à, cũng muộn rồi, con lên lầu nghỉ ngơi đi. Từ lúc về tới giờ dì thấy con ngồi trong thư phòng cứ cặm cụi với mấy tờ giấy hơn sáu tiếng đồng hồ rồi đấy. Con đã sắp làm mẹ nên chú ý một chút, đừng làm quá sức...không tốt cho phụ nữ mang thai đâu”

Hải Lam sắc mặt mệt mỏi, lão đạo dựa người vào ghế ăn, ánh mắt mang theo chút thất vọng rõ ràng “Vâng....không còn sớm nữa dì cũng mau nghỉ đi ạ”.

Đã là đêm thứ ba Minh Phong về nhà muộn. Sáng sớm, khi những tia nắng ấm áp còn chưa kịp phảng phất vào căn phòng ngủ của bọn họ mà anh đã rời khỏi nhà. Mỗi lần đưa tay mân mê chỗ nằm bên cạnh mình, Hải Lam thấy trống vắng, lạnh lẽo vô cùng. Cô cảm giác mấy ngày qua anh và cô càng lúc càng trở lên xa cách, không giống như một đôi vợ chồng đang yêu nhau thăm thiết, mặn nồng. Bao nhiêu chuyện không vui xảy ra vậy mà anh chẳng nói gì với cô. Anh cứ thế âm thầm gánh hết lấy mọi vất vả về mình khiến cô thấy bản thân như một người vợ vô dụng, chẳng giúp được gì cho anh. Cả chiều nay, cô ngồi trong thư phòng, mãi miết thiết kế ra những mẫu sản phẩm trang sức mới, về đi về lại, sọt rác ngập một đồng giấy tròn nhưng cô vẫn chẳng vừa ý cái nào. Hải Lam đang định bỏ cuộc thì đột nhiên bộ não thông minh của mình bùng lên ý tưởng độc đáo. Không chút phí phạm thời gian quý giá, Hải Lam tay cầm cây bút chỉ thuần thục vẽ lên những đường nét tinh tế của tác phẩm.

“ừ...lát dì mới ngủ, dì ngủ muộn quen rồi, con cứ lên lầu trước đi” bà Hương thúc dục.

“vâng. Chúc dì ngủ ngon” Hải Lam thom lên má bà rồi mới rời đi

Bà Hương nhìn Hải Lam lắc đầu thờ dài. Trông nó sầu nào thế kia, bà đương nhiên hiểu rõ con bé đang phiền muộn chuyện gì. Bởi bà cũng đã nghe tin tức về Doãn Thị....

Như mọi khi, sáng sớm hôm sau, ngay khi Minh Phong ra khỏi phòng, Hải Lam mới từ từ mở mắt nhìn chăm chăm vào bóng lưng anh xa dần, xa dần khỏi tầm nhìn của cô. Hải Lam đau lòng kéo chăn ra khỏi người, bước xuống giường. Giờ cô đang mang thai nên lúc nào cũng cảm thấy thiếu giấc, lúc nào cũng thèm ngủ. Hôm qua cô gần như thức trắng một đêm, 2 giờ sáng mà chưa thấy Minh Phong về, làm cô trằn trọc suốt đêm mãi gần sáng mới chợp mắt được một lúc. Đứng trước gương lớn trong nhà tắm, Hải Lam bồn chồn, đưa ngón tay thon dài khẽ vuốt hai bên má hốc hác xanh xao. Khuôn mặt vốn được coi là biểu tượng của thiên thần giờ chẳng khác nào cô lọ lem xấu xí. Đôi mắt thâm quầng trông rõ, cánh môi nhợt nhạt hẳn đi. Hải Lam nhanh chóng làm qua loa một số thủ tục vệ sinh cá nhân buổi sáng, vội vội vàng vàng thay quần áo đến Doãn Thị

“Hải Lam?” Lâm Nguyệt Lan bước ra từ thang máy, đi được vài ba bước chân liền bắt gặp thân ảnh gầy yếu của Trình Hải Lam. Cô ta khiêu khiêu một bên mắt sặc sào, khéo léo liếc qua người Hải Lam hoài nghi. ...vợ chồng họ chiến tranh lớn hay sao mà trông bộ dạng cô lại thảm hại như thế này

Hải Lam ngẩn người, giương mắt nhìn Lâm Nguyệt Lan, khóe miệng mấp máy “chị Lan, sao chị lại đến đây?” Chị ấy tới tìm Minh Phong? Thoảng cái Hải Lam cảm thấy trong lòng một trận bất an dữ dội. Không hiểu sao cô cứ thấy có cái gì đó rất tồi tệ sắp xảy đến với mình

Lâm Nguyệt Lan mặt mày cong cong “à...cái này...hiện chị đang là nhân viên thiết kế của Doãn Thị mà”

“Nhân viên của Doãn Thị???”

“ừm”

“Chị làm lâu chưa? Lần trước em không có nghe chị nhắc tới” Hải Lam bình tĩnh áp chế sự run rẩy đang gia tăng trên các ngón tay mình, hỏi như thể đó chỉ là một lời nói quan tâm bình thường không có lấy một hương vị dấm chua nồng nặc. Có thể chị ấy đơn thuần chỉ vào đây làm việc. Cô không nên quá đa nghi

“chị mới làm thôi, lần trước gặp em vui quá nên chị quên khuấy đi mất. Mà em đến gặp Minh Phong à? Chị vừa thấy anh ấy đi ra ngoài cùng trợ lý Kỳ mà” Lâm Nguyệt Lan trôi chảy nói, dường như cô ta đã học thuộc câu trả lời trước đó rất lâu

“Không, em không đến gặp anh ấy. Hôm nay em đến nộp bài dự thi thiết kế trang sức tham sự triển lãm quốc tế” Hải Lam thành thật nói hết ra. Cô không biết là mình đang ngây thơ chui vào hang một con cáo già.

Lâm Nguyệt Lan kích động đưa mắt nhìn vào tập tài liệu trên tay cô “Bài dự thi???”

“vâng”

“à...chị hiểu rồi, em đang giúp chồng em hả? Hai người thật tình cảm nha, chị thấy hạnh phúc thay cho Minh Phong đấy. Anh ấy lấy được em quả là phúc lớn ba đời.haha” Lâm Nguyệt Lan ngoài miệng không tiếc lời ngon ngọt khen tình địch nhưng trong lòng lại không ngừng thầm rửa người ta

Hải Lam nghe vậy, mặt thoáng cái đã đỏ ửng, cô cười tươi như hoa “chị Lan, chị lại trêu em nữa rồi”

“haha. Chị chỉ nói đúng sự thật, không phải sao?” Lâm Nguyệt cười nói đến là vui vẻ, rồi cô ta lại tiếp tục “Mà hiện phòng thiết kế đang họp, chắc đến trưa mới xong. Chị thấy em đang có bầu...hay là để chị giúp em cầm mẫu bài lên trên đó. Chứ chờ cả tiếng đồng hồ, chị sợ em không chịu được. Cháu trai chị nó lại trách chị vô tâm thì oan cho chị quá?”

“haha...baby còn chưa biết là trai hay gái mà chị” nhắc đến đứa con trong bụng, cô bất giác thấy lòng trở lên ấm áp, hạnh phúc tột cùng

Lâm Nguyệt Lan thể hiện sự quan tâm chu đáo của một người chị gái dành cho đứa em bé bỏng của mình, ân cần nói “đương nhiên phải là bé trai rồi. haha. Mà thôi, em không cần phải lên trên đấy đâu. Cứ để chị mang lên cho. Em hãy về nhà dưỡng thai cho tốt. Trông bộ dáng em này, mang thai gì mà lại gầy đi thế hả?”. Cô ta còn không quên bày ra bộ mặt đau lòng trước mắt Hải Lam

Hải Lam lưỡng lự một lúc, nhưng rồi cô không chút đắn đo, hai tay kính cẩn đưa bản thiết kế cho Lâm Nguyệt Lan, hớn hờ nói “chị Lan, cảm ơn chị, em làm phiền chị một chuyện rồi.”

“khách sao quá đấy em gái yêu. Ai bảo chị là chị của em nào?. Được rồi, em về đi, giờ chị mang lên bộ phận thiết kế cho trưởng phòng duyệt đây”

“vâng. Chị giúp em nhé. Tạm biệt chị” Hải Lam lễ phép nói

“ừ. Được rồi mà...” khuôn mặt đều đặn được cô ta che dấu rất hoàn hảo

*****

“này chú, chú va vào người khác mà không xin lỗi à? thật bất lịch sự” Doãn An An bực mình hét lên, mắt liếc xéo ra sau nhìn người kia khó chịu. Đang cùng một nhóm bạn mới quen trong lớp rủ nhau vào nhà hàng ăn cao cấp mừng cô gia nhập nhóm lục đại mỹ nhân thì bị một người đàn ông cao lớn, ăn mặc sang trọng và mạnh vào vai, xong lại không nói xin lỗi một câu, cứ vậy thờ ơ bỏ đi

Hứa Kính Thiên đường giả điếc trước lời **** nặng của con nhỏ đang mặc đồng phục học sinh kia, anh vẫn ung dung bước tiếp

“Này...Chú đứng lại cho cháu” An An điên tiết lên, vung cánh tay đang khoác vào một cô bạn nữ, xông lên trước mặt người đàn ông không biết đạo lý phải trái kia, hiên ngang đang rộng cánh tay chặn đường “Chú mà không xin lỗi cháu thì đừng có hòng bước qua đây”

Nhìn cô bé đánh đá đang uy hiếp mình, Hai tay Hứa Kính Thiên không những không bực mình, trái lại khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng còn hiện lên một nụ cười “nhóc, mau tránh ra”

An An bủn xỉn, vênh mặt thách thức “Không tránh. Chừng nào chú chưa xin lỗi cháu, cháu sẽ không để yên cho chú rời khỏi đây”

Hứa Kính Thiên nghe khẩu khí ghê ghớm của cô, phì cười, khoanh tay trước ngực “không để yên??? Vậy nhóc định làm gì với anh?”. Thật buồn cười, một tổng giám đốc oai nghiêm, bận rộn không biết bao nhiêu việc mà lại có thể nhẫn lại đứng đây đối co với một đứa con gái mặt búng ra sữa này. Thú vị đây....

“chú không xin lỗi?” An An cũng bắt trước giống anh, cho hai tay đan vào nhau để trước ngực, vênh mặt cao hơn nữa

“không xin lỗi” Hứa Kính Thiên nhướn mày thích thú. Để xem nó sẽ làm gì anh....

“cho chú cơ hội cuối cùng đây, mau nói xin lỗi đi” An An thở hắt ra, hung hỏ nói

“có chết cũng không xin lỗi” lời nói rất kiên định

“Vậy cháu cũng không nhiều lời. Chú đừng oán cháu ra tay tàn ác nha” nói xong, An An đánh mắt ra hiệu cho cô bạn cực style đứng sau Hứa Kính Thiên. Cô bạn nhanh trí hiểu được An An muốn mình làm gì. Nhanh như chớp, cô bé bước lên một bước rưỡi, đủ để xuất thủ món đòn taekwondo cơ bản nhất, chân phải xoay góc bốn năm độ, chéch cao đứng giữa đầu gối đối phương, tay nắm thành quyền vững chắc, liên thủ xuất liên tiếp hai chiêu hiểm độc, đập sau đầu gối anh cùng cú đâm bốp khối ngực ngụt sau tấm lưng vạm vỡ của anh.

Hứa Kính Thiên không ngờ lại có kẻ đánh nén sau lưng, anh không đề phòng, chỉ kịp bước một chân lên trước để không bị ngã. Xong đáng tiếc, Doãn An An – một cao thủ taekwondo, thừa cơ đối phương mất thăng bằng, đưa chân ngăn ngực ngang đôi chân dài của Hứa Kính Thiên, hai tay chuẩn xác nắm lấy cánh tay anh, một đường hoàn hảo, kêu to một tiếng, dồn hết sức quật anh nằm xõng xoài trên nền đá cẩm thạch lạnh toát

Vệ sỹ trở mặt ra mà nhìn chủ nhân bị hạ đòn vô cùng lợi hại, khuôn mặt lạnh băng của bọn họ trong chốc lát lặn mất tăm. Họ nhìn hai cô như nhìn vật thể lạ ngoài hành tinh. Trông vậy mà hạ gục được một người đàn ông. Đáng nể, đáng nể...

Không chỉ, đám vệ sỹ, mà tất cả nhân viên nhà hàng đều không nhận được nhanh chóng cái mồm hoạt động bàn tán rầm rộ cảnh tượng vừa rồi. Thật không thể tin vào mắt mình. Một anh chàng cao lớn thế kia lại bị một cô gái nhỏ nhắn quật ngã. May là tầm này chưa có khách, không thì người đàn ông kia không biết sẽ dấu mặt đi đâu...

“các người mù hết rồi sao? còn trơ mắt ra nhìn” Hứa Kính Thiên gầm lên, một bên hông của anh sắp bị đập nát ra. Anh tức quá thở hổn hển, nhìn cô gái kia như thể anh sẵn sàng chính mình sẽ bộp nát cổ mảnh mai của cô ta ra. Cô đợi đấy, đám vũ nhục tôi trước mặt bao nhiêu người...coi như cô ngu xuẩn mà động đến Hứa thiếu gia ta

Bọn vệ sỹ ợ lên một cái, vội vã giúp tổng giám đốc đứng lên, cuống quýt nói “tổng giám đốc, chúng tôi xin lỗi”. Đây là lần đầu tiên bọn họ đứng nhìn chủ nhân của mình bị người ta đánh mà không có bất kì hành động gì. Có lẽ, họ không ngờ được đối phương là một cô bé học sinh nên mới phản ứng chậm chạp đến thế

“một lũ vô dụng” Hứa Kính Thiên cảm thấy mắt mặt ghê ghớm. Hình tượng lãnh khốc, lịch lãm bấy lâu đều bị con nhóc kia làm cho vẩn đục. Anh điên khùng áp đảo dồn Doãn An An vào vách tường, bàn tay nắm ngón không buông tha, bắt khuôn mặt của cô siết chặt, khiến cô cùng anh đối mặt, gần lên như sói dữ “nhóc con, cô đã đi quá giới hạn của mình rồi đấy. Hôm nay là cô chọc tới tôi.....”

An An đang cười đắc trí với thắng lợi của mình, nghe được giọng nói đáng sợ kia khiến cô ngay cả tức giận cũng không giám bộc phát. Anh ta định đối phó với cô à? Không nhỏ mọn thế chứ?

Cô cười hi hi làm ra vẻ muốn hòa chiến với anh “chú va vào tôi, giờ tôi đánh lại, coi như chúng ta không ai nợ ai”. An An nói xong thần nhiên quay người bỏ đi

“à...làm gì vậy? buông ra” An An hét toáng lên

Hứa Kính Thiên đâu có dễ dàng bỏ qua cho cô nhóc này. Anh một tay thuận lợi ôm lấy eo cô kéo giật lại về phía mình, cười nham hiểm “định chạy đấy à? Không có cửa đâu nhóc”.

Mấy cô bạn An An thấy tình hình không ổn, đưa mắt nhìn nhau, đồng loạt tiến lên định cứu người xong lần này đám vệ sỹ đã không còn bị các cô làm cho mê muội nữa. Bọn họ phản ứng kịp thời chặn dứt hành động bạo loạn của đám choai choai này

An An khòc dở mếu dở, ai oán trong lòng, sớm ngày ra đã gặp cướp. Cô vung tay vung chân hét ầm ĩ cả nhà hàng “buông ra, tôi sẽ kiện chú tội quấy rối trẻ vị thành niên đấy”

“kiện đi, để xem ai sẽ phải ngồi bóc lịch trong tù” Hứa Kính Thiên không để uy hiếp của cô vào trong mắt

“à...cứu với...có kẻ dờ dờ đòi bại trong này” An An thực tay mạnh ra sau, kêu to hết cỡ nhưng không nhằm nhò gì. Cô nhấc chân, giẫm thật mạnh

xuống đôi giày da bóng loáng của Hứa Kinh Thiên mà nghiêng vụn ra

“à” Hứa Kinh Thiên vội buông tay ra khỏi người cô, kêu tiếng một tiếng. An An thừa cơ thoát khỏi anh, cùng lũ bọn vọt ra khỏi nhà hàng tìm chỗ chốn.

Kính Thiên khập khiễng tiến ra cái ghế gần đó ngồi xuống. Khuôn mặt anh nhăn nhó đau đớn

“Tìm hiểu xem con nhóc đó ở đâu cho tôi. Hạn trong 2 tiếng phải có được kết quả rõ chưa hả?Chết tiệt” Anh nghiến răng nghiến lợi ra lệnh. Minh đầu đội trời chân đạp đất, xông pha hàng trăm trận trên thương trường vậy mà lại bị một đứa miệng đầy hơi sữa đem ra lăng nhục. hừ

“Tổng giám đốc, tôi vừa đề ý tới đồng phục cô bé đó mặc, trên đó có ghi trường cấp ba quốc tế Thành Dương. Bọn nhóc đấy hẳn là học trường đó” một tên vệ sỹ dè dặt nói. Cô ta quá nổi bật khiến hắn nhìn chăm chú vào người cô ta nên đương nhiên biết được

Hứa Kinh Thiên cong môi mỉm cười, con mắt gian ác nhìn tên vệ sỹ “ làm tốt lắm”

*****

Lâm Nguyệt Lan cầm trên tay mẫu thiết kế của Hải Lam, khinh thường quăng nó lên góc bàn. Hậm hực ngồi xuống ghế. Tưởng làm mấy cái vớ vẩn này là có thể giúp Doãn Minh Phong? Trịnh Hải Lam, cô đứng là ngu xuẩn hết mức

“Nguyệt Lan, ai chọc giận cô à?sao lại tức tối vậy?” một đồng nghiệp nam ngồi bên kế bên quan tâm hỏi

Thân thể Lâm Nguyệt Lan giật giật, khuôn mặt xinh đẹp được che lấp bởi tầng dày phấn trắng quay ngoắt 180 độ cười tươi “ Tôi chỉ hơi mệt thôi. Đừng bận tâm”

“vậy à. Vậy cô nên xin phép nghỉ sớm đi” đồng nghiệp nam đứng lên ga lăng lấy cho cô một cốc nước, quan tâm nói

“cảm ơn anh”

“không có gì. ...ò, bản thiết kế nào thế này?” cậu bạn kia ngay khi đưa cốc nước cho Lâm Nguyệt Lan, ánh mắt tinh tường liền bị hút vào mẫu thiết kế trên bàn, không nín nổi tò mò cậu đưa tay lấy ra xem, khen lấy khen để “oa...đẹp thật đấy. Nguyệt Lan, là cô thiết kế đó hả? Rất tuyệt. Nhìn thì có vẻ rất đơn giản nhưng xem kỹ tôi lại thấy chiếc bông tai này phối hợp hai màu đen và trắng sẽ khiến nhiều người phải phát cuồng. Hai màu tương phản này như tôn lên vẻ đẹp của nhau một cách kỳ diệu: một vẻ đẹp tinh tế, kiêu sa của đôi bông tai nhưng lại mang đến cảm giác mạnh mẽ , lạnh lùng có đôi chút khiêu khích. Càng ngắm tôi càng thấy đây là một kiệt tác có một không hai. Trong đời chưa thấy có tác phẩm nào lại thu hút tôi đến vậy. Nguyệt Lan, sao không mang nó đi dự thi. Theo kinh nghiệm lâu năm, tôi tin mẫu thiết kế của cô sẽ giành giải nhất đó. Mới nhìn qua giấy mà đã cuốn hút. Đảm bảo khi được làm ra nó sẽ còn đẹp hơn nữa. haha”

Lâm Nguyệt Lan nhíu mắt dò xét, đừng có thái quá lên chứ? “anh đánh bóng nó lên rồi đấy. Tôi thấy chẳng đẹp gì cả”

Đồng nghiệp ngây thơ, không hiểu hết ý tứ trong lời cô ta, vô tư nói “tôi thấy đẹp mà. Không tin cô hãy hỏi tất cả mọi người trong phòng đi...nè, mọi người lại đây xem kiệt tác mới của Nguyệt Lan đi. Đẹp lắm đấy”

“đưa đây. Có gì phải xem” Lâm Nguyệt Lan giật mạnh bản thiết kế trong tay bạn, rống lớn.

Cậu bạn hựt hẫng, ngơ ngác ngác nhìn Lâm Nguyệt Lan, không hiểu mình đã làm sai chuyên gì mà khiến cô ta nổi giận với mình “Nguyệt Lan, cô sao vậy?”

“không có gì. Tôi thấy tác phẩm này hãy còn một số lỗi, muốn mang về nhà xem cẩn thận hơn thôi” trong lòng cô ta không ngừng chửi rủa anh chàng kia hết việc hay sao lại thích xen vào chuyện người khác. Cô ta ngu gì mà mang nó ra cho thiên hạ ngắm. Làm vậy chẳng khác nào tác phẩm của cô ta có nguy cơ bị loại à? Cô ta không có điên như một số người....

“nhưng tôi thấy nó đẹp lắm mà”

Lâm Nguyệt Lan không để ý mọi người đang nhìn mình, sẵn sàng dành cho anh ta cái lườm khó chịu

“tôi hiểu rồi...vậy cô hãy xem cẩn thận đi” chàng trai nhún vai không nói nhiều quay về bàn mình tiếp tục làm việc

Lâm Nguyệt Lan, mặt căm uất xé nát vụn bản thiết kế thành ngàn mảnh nhỏ

Nhân viên trong phòng đưa mắt nhìn nhau, lần đầu tiên họ chứng kiến một Lâm Nguyệt Lan đánh đá chưa ngoa như vậy nên không khỏi bất ngờ

Bạn đang đọc truyện *Yêu Lại Từ Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Ghen

Ngoài trời mây u ám, sắc mây đen kịt từng mảng lớn. Có vẻ sắp có một trận mưa lớn đầu mùa trên thành phố yên ả này

“Bảo bối, em rất biết giữ lời hứa. Haha” Ngô Hưng cười đậm đàng, lộ liễu thọc tay vào trong chăn sờ soạng khắp người Lâm Nguyệt Lan thích thú

Lâm Nguyệt Lan đã quá quen với bàn tay béo mập kia nghịch trên người mình. Cô ta cười mĩa mai nhìn hấn khinh đời – Ngô Hưng, nếu không phải ông là con chó để tôi lợi dụng thì đừng hòng mà chạm một ngón tay bẩn thỉu của ông vào một cộng lông tơ trên người tôi. Lão già này quá tham lam. Trước đây Minh Phong đuổi hấn xem chừng là quyết định hết sức sáng suốt. (có b nào còn nhớ tới giám đốc Ngô bị Minh Phong đuổi việc ko nhỉ? m có nói qua trước đây đây) Một con chó bán đứng chủ, làm tổn hại đến công ty như lão ta, cô cũng không cần dây dưa nhiều kéo để lại hậu họa sau này.

“giám đốc Ngô, hôm nay coi như tôi đã đáp ứng nhu cầu của ông. Ông cũng nên biết giữ đúng lời hứa của mình chứ hả?” Lâm Nguyệt Lan kéo chăn che đi cơ thể lỏa lồ của mình, nghiêm túc nhìn Ngô Hưng nói chuyện

Ngô Hưng cười lớn, giật chăn ra, ngậm lấy bầu ngực, cáo già nói “Đương nhiên anh sẽ thực hiện đúng lời hứa của mình. Ai bảo trước đây, Doãn Minh Phong đuổi anh ra khỏi công ty. Giờ hay rồi, hấn đã bị báo ứng.haha... Nhưng có điều, hiện tại anh vừa chơi cô phiêu, không may mất gần ba trăm triệu. Bảo bối ngoan, em có thể cho anh mượn tạm được không? bọn cho vay đòi ráo riết quá...anh hứa sẽ nhanh chóng trả lại cho em”

“mượn tạm??? không vấn đề gì. Ngay sáng mai tiền sẽ được chuyển vào trong tài khoản của anh” Lâm Nguyệt Lan biết ngay lão già này đâu có dễ dàng dừng ở đây. Hấn ta không vui thêm thì đâu có chịu an phận. Cũng may cô ta đoán được. Ông ta nghĩ đã có được thân thể mình, giờ còn quay ra đòi tiền sao? Mượn tạm? Sao không nói luôn là cho ông đi

Lâm Nguyệt Lan kéo khăn mỏng lấp đi những cảnh xuân mát mẻ, dụ hoặc đàn ông, rồi giường tiến ra quầy bar lấy cho mình một cốc nước tranh pha sẵn. Phòng ngủ này rất đặc biệt, bên trong là một quầy bar mini nhỏ không khác các vũ trường. Tự tay cô ta đặc biệt thuê căn phòng này để thiếp đãi vị "ân nhân" già đáng kính

“bảo bối, em nói thật ư?” Ngô Hưng mặt mày rạng rỡ. Ông ta cũng rời giường đến bên cô xong trên người không một mét vải che đi thân hình béo phệ của mình

Đứng từ sau, ông ta nhẹ nhàng kéo cái khăn trên người Lâm Nguyệt Lan rơi xuống đất, bàn tay thô ráp nắm lấy hai bầu ngực cô bóp mạnh, đôi môi già đời la liếm trên tâm vai trần của cô ta. Đặc biệt cái bụng bìa của hấn không ngừng va đập sau sống lưng trần trắng mịn của Lâm Nguyệt Lan kích dục “Nguyệt Lan à, anh nghĩ ra một trò chơi rất hay. Sao chúng mình không ở đây mà làm chuyện ấy nhỉ? Làm trên giường nữa anh không thấy khoái lạc cho lắm”. Lão già này đã gần 50 tuổi nhưng bản tính dè già thì chẳng hao giảm tí nào. Nghe giọng nói khàn đục, thô tục của hấn thì đủ biết hấn đều cang tới mức nào.

Lâm Nguyệt Lan co rút người trước những cái nắn bóp của Ngô Hưng, cô ta yểu chuyển xoay người trần trụi nở nụ cười đưa tình, giọng nói nũng nịu nhẹ nhàng thánh thót bên tai người đàn ông kia “ừ...anh thật xấu xa. Không thêm chơi với anh nữa. Anh phải uống hết cốc nước này thì em mới chịu...um”

Ngô Hưng chẳng còn nghe được cô nói cái gì, hấn như hồ đồi quẩn lấy cô đòi hỏi nhu cầu

Lâm Nguyệt Lan cắn răng chịu đựng, giọng nói dịu dàng xen lẫn sự căm ghét lão già kia lần thứ hai trào ra trong cổ họng nhỏ bé của cô ta “Kìa. Không nghe em nói gì ư? Uống cốc nước này đã rồi mới...”

Ngô Hưng ngẩng đầu, đôi mắt mờ ảo nhìn cô đói khát...

Lâm Nguyệt Lan tu lấy một ngụm nước, đưa tới miệng Ngô Hưng, dùng nụ hôn nóng bỏng giúp ông ta uống hết trôi ngụm nước vừa rồi

Ngô Hưng khoái trá với kiểu hôn môi mới lạ này, hấn tham luyến há mồm để Lâm Nguyệt Lan truyền từng ngụm nước chanh vào miệng, sung sướng rên lên....

“cô...cô.... Cô đã cho gì vào nước hả?” một lúc sau, Ngô Hưng cảm thấy đầu óc choáng váng, người đuối xuống đất, chỉ tay vào mặt Lâm Nguyệt Lan hần hần nói

Lâm Nguyệt Lan đưa cốc ngang mặt dốc ngược xuống để những giọt nước còn sót lại rơi tỳ tách trên cái đầu hói của hấn, cười tà ác “Ngô Hưng, ông nghĩ tôi dễ dàng đem số tiền đó cho ông? Haha Ông ngây thơ thật đấy. Một con chó bán đứng chủ mà dám đòi hỏi tôi sao?”

“cô...đồ đàn bà đê tiện này...” Ngô Hưng ôm đầu đau buốt, lời nói yếu dần rồi hấn nằm xõng xoài trên nền nhà

Lâm Nguyệt Lan hừ một tiếng, bước qua người hấn ta, đứng đỉnh nhật lấy quần áo mặc vào “xong rồi đấy, ra đi”

*****

“cốc....cốc”

“vào đi” Minh Phong đang cầm trên tay văn kiện xem xét cẩn thận, lạnh lùng lên tiếng

Kỳ Học Ân đáng người cao lớn bước vào trong, kính cẩn chào “giám đốc, buổi sáng tốt lành”

“Ừm. Sáng ra đã có tin mới rồi sao?”

“vâng”

“tin gì?”

“Mẫu sản phẩm đem dự triển lãm Pari đã xuất sắc đứng thứ hai trong hội chợ lần này. Xem ra đây là một kết quả không tồi. Lần này, Lâm Nguyệt Lan đã cứu nguy một bàn cho công ty”

“chỉ có thế” Minh Phong thờ ơ nói. Giải nhi??? Anh còn mong phải là giải nhất kia. Nhưng dù gì cũng nên cảm ơn Lâm Nguyệt Lan. Cô ấy đầu sao cũng vì công ty mà đã cố gắng hết sức.

Kỳ Học Ân lấy làm lạ với phản ứng trái chiều của Minh Phong. Anh đã nghĩ với tin tức này, giám đốc sẽ vui vẻ hơn sau mấy ngày làm việc căng thẳng. Anh đoán sai a...

“giám đốc, đã điều tra kẻ đột nhập hệ thống an ninh của Doãn Thị”

Quả nhiên đây mới đúng là tin tức làm Minh Phong quan tâm, anh lập tức bỏ văn kiện trên tay, nhìn trợ lý “là kẻ nào?”

“Ngô Hưng” Kỳ Học Ân nhấn mạnh từng chữ một

“Ngô Hưng????” giọng nói tản ra hơi thở nguy hiểm

“chính là giám đốc điều hành phòng giám sát trước đây của Doãn Thị. Hắn ta chính là nội gián của tập đoàn Kỳ Thái mà anh đã xa thải... anh nhớ chứ ạ?” Kỳ Học Ân đưa mắt lên xem cảm xúc của Minh Phong. Điều tra toàn bộ công ty, không bỏ sót chi tiết nhỏ mà không tài nào tìm ra hung thủ. Chỉ khi Âu Dương Mai – vợ anh vô tình nói ra, anh mới tìm ra đầu mối

“Học Ân, gần đây công ty nhiều việc lắm sao? Anh chú ý sức khỏe một chút. Anh gầy đi đấy.” Âu Dương Mai, ôn nhu gấp đầy thức ăn ngon vào bát Kỳ Học Ân giúp anh tâm bả.

Kỳ Học Ân cười toe toét, chỉ những lúc ở bên vợ, anh mới hết căng thẳng, vui vẻ nói “bà xã à, em chu đáo thật đấy. Đợi anh giải quyết xong vụ kiện này, sẽ xin phép nghỉ mười ngày đưa hai mẹ con đi nghỉ mát nhé”

“không cần đâu. chỉ cần anh khỏe mạnh ở bên em là em đã thấy hạnh phúc lắm rồi” Âu Dương Mai cảm động nói.

Kỳ Học Ân ôm lấy cậu con trai 3 tuổi vào lòng, hôn phớt lên má vợ chiều chuộng “hay vợ chồng mình đẻ thêm một đứa nữa đi. Phải để nhóc Sơn có em gái chứ hả? haha”

“Học Ân” cô xấu hổ gọi tên anh

“à mà, mấy hôm trước em có nhìn giám đốc Ngô đi ra từ Doãn Thị đấy. Nhưng lúc em tới chào hỏi giám đốc Ngô thì ông ấy lại vội vội vàng vàng chẳng nói câu gì mà bỏ đi. Thật là, mới có mấy tháng không gặp mà ông ta làm như người dưng nước lã vậy”. Âu Dương Mai cũng được coi như người có chức vị trong công ty. Cô rất rõ giám đốc Ngô. Bọn họ không ít lần gặp mặt nói chuyện công việc nên cảm thấy mất mát gì đó khi gặp lại đồng nghiệp cũ.

Kỳ Học Ân nhún chân mảy “là Ngô Hưng – giám đốc điều hành phòng giám sát?”

“vâng”

Kỳ Học Ân nhìn chăm chăm cậu con trai đang chập chững xúc thìa cơm đưa lên miệng, như nhớ tới điều gì, anh đặt cậu bé sang một bên, kéo Âu Dương Mai vào lòng, hôn một cái tán thưởng “Vợ yêu, anh quyết định tháng sau cả nhà mình sẽ đi nghỉ ở Đà Lạt.haha”

Âu Dương Mai ngơ ngác mắt tròn nhìn chồng “vậy còn công việc? anh chưa tìm ra kẻ lấy cắp mẫu thiết kế mà”

“đã tìm ra” Kỳ Học Ân ôm lấy eo cô, mê luyến hôn môi cô tránh đề cô hỏi thêm nữa, đến nỗi cậu bé con đang chăm chỉ ăn bát cơm nhỏ xíu của mình cũng phải nhìn bố mẹ nó không rời mắt

Minh Phong ray ray hai thái dương, gật nhẹ đầu “cậu xác định là hắn ta?”.

“đúng vậy. Thời điểm Ngô Hưng lên lút vào công ty rất trùng với thời gian mẫu thiết kế bị đánh mất. Khi tôi lấy máy quay tại đại sảnh lớn của công ty xem lại tỷ mỉ thì phát hiện trên đó một người đàn ông mặc áo đồng phục của công ty, nhìn kỹ thì thấy cách đi đứng của hắn rất vội vàng, hoảng hốt. Tuy chỉ nhìn được 1/3 khuôn mặt hắn, nhưng qua hỗ trợ của nhân viên kỹ thuật tôi khẳng định người đó là Ngô Hưng”

Minh Phong vượt vượt đôi môi mình trầm tư “cậu có nghĩ sau lưng hắn ta có kẻ xúi dục? Một mình hắn sẽ không có gan lớn tự thân hành động. Hắn phải có kẻ nội ứng trong công ty”

“cái này không ngoài khả năng. Ngô Hưng dù rất thông thạo với hệ thống công ty nhưng hắn không thể một mình đột nhập vào đấy” Kỳ Học Ân lường

lự một lúc khá lâu, tiếp tục “khi tôi cử người đến nhà hấn thì được biết đã 3 ngày nay hấn không có về nhà. Giám đốc, theo như tôi đoán thì kẻ đứng sau nắm rất rõ nhất cử nhất động của chúng ta mà ra tay trước”

Minh Phong cau mày, không hài lòng “biết rõ hành tung của chúng ta? Là kẻ nào?”

“dạ, hiện tôi chưa điều tra ra kẻ đó. Xong tôi giám chắc rằng, người này rất thân cận với anh”

“rất thân cận với tôi???” ánh mắt Minh Phong như đóm lửa nhìn Kỳ Học Ân hỏi lại

“đúng vậy. Nếu không thì sao....” Kỳ Học Ân tiếp tục đưa ra lý lẽ phân tích nhưng tiếng gõ cửa đã cắt ngang cuộc nói chuyện của anh với Minh Phong

Minh Phong khó chịu lớn tiếng với thư ký “không thấy tôi đang bận sao?”

Cô thư ký tay cầm túi đồ run lẩy bẩy, lắp bắp nói từng chữ “xin lỗi giám đốc, có người đưa cho anh cái này, bảo tôi phải đưa trực tiếp đến anh”

Minh Phong bắn hai tròng mắt lạnh băng về cái túi trên tay cô thư ký, ngữ giọng hàn khôc “mang lại đây”

Cô thư ký không dám chậm trễ, kính cẩn đưa cho anh

“hai người ra ngoài cả đi” Minh Phong một tay cầm túi đồ, ném trên bàn rộng lớn, nói

"vâng"

Cánh cửa vừa khép chặt lại, Minh Phong mới cup mắt nhìn gói đồ kia. Anh xoay ghế với lấy nó mở ra xem..

Bàn tay rắc chắn không tự chủ được làm rơi rớt một vài tấm ảnh thân mật của đôi nam nữ trong sập ảnh dày cộp.....

Sắc mặt Minh Phong tối sầm lại. Bàn tay anh lạnh toát dường như cầm không vững được mấy tấm hình kia....Cái gì thế này....Hải Lam sao lại tay trong tay ôm ấp một người đàn ông khác ngay giữa nhà hàng sang trọng được hả. Mà người đó lại không phải ai khác chính là Phùng Lập Nguyên – cái tên mà anh căm ghét nhất....

Minh Phong giống như kẻ điên mất hết lý trí, không phân biệt nổi đúng sai, phần nộ bóp nát sập ảnh ném lên bàn, lửa ghen dữ dội thoáng chốc bùng bùng trong người, thô bạo ấn những phím số trên điện thoại

“a lô...”

“đi Hương, vợ tôi có nhà không?” xuyên qua điện thoại người ta không khó để nhận ra hơi thở nguy hiểm của anh

“cậu Phong, cô chủ hiện không có nhà, cô ấy đã đi từ sáng đề...” bà Hương bị thanh âm tức giận của Minh Phong làm cho chấn kinh, còn chưa kịp nói nốt bốn từ quan trọng nhất “khám thai định kỳ” liền bị giọng nói hầm hầm đầu bên kia cắt ngang

“đi từ sáng??? Vậy cô ấy có nói bao giờ sẽ về?”

“dạ, cô chủ không nói rõ, chỉ bảo hôm nay là ngày nghỉ muốn gặp mặt bạn bè, chắc đến tối mới về, thưa cậu” lúc đầu bà còn nói to nhưng càng về cuối giọng bà lại lí nhí như con kiến. Chưa bao giờ bà nghe thấy giọng cậu chủ lại giận dữ đến vậy....

“tôi biết rồi” nói xong anh lại thô bạo dập điện thoại xuống. Khuôn mặt đẹp trai gần như trở lên đen sì, đưa cánh tay dài với lấy áo khoác cùng tập ảnh rời khỏi phòng

“thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách để lại lời nhắn sau tiếng bíp”

Hai mắt Minh Phong đỏ ngầu nhìn màn hình điện thoại, nghiến răng “Không liên lạc được? chẳng nhẽ cô ấy đang ở bên cạnh Phùng Lập Nguyên nên tắt máy”. Nghĩ đến cảnh bọn họ cùng một chỗ gian díu tư tình lại khiến mọi đường gân trong anh nổi lên cuộn cuộn

“Minh Phong” Lâm Nguyệt Lan đứng từ xa, cất cao thanh âm lắng lo, gọi tên anh

Minh Phong bực bội ngẩng đầu, khuôn mặt vẫn còn khắc rõ sự ghen tuông cực độ, chân mày như dính chặt vào nhau nhìn Lâm Nguyệt Lan đang là lướt tiến về phía mình

Lâm Nguyệt Lan nở nụ cười đẹp như cánh hoa mai tung bay trong gió “Minh Phong, anh định đi đâu à?”.

Nhìn gương mặt đẹp trai của Minh Phong tràn ngập lửa giận, Lâm Nguyệt Lan hiểu ngay được anh đã nhìn thấy sập ảnh kia. Cô ta hả hê cười thầm trong bụng

“ừm” anh chỉ lạnh nhạt nói mỗi từ, rồi coi như Lâm Nguyệt Lan không tồn tại trước mặt mình, nhanh chóng lướt qua người cô ta đến thang máy

“Minh Phong, em có chuyện muốn nói. Chuyện này rất quan trọng, có liên quan đến vụ kiện lần này.” Cô ta vội vàng lên tiếng ngay khi anh chuẩn bị bước vào trong thang máy

Minh Phong chẳng bước, quay đầu lại không hiểu nhìn phía sau cô ta.....”em nói gì? Chuyện quan trọng liên quan đến vụ kiện?”

Lâm Nguyệt Lan cười thản nhiên, quả nhiên lời nói của mình đã đánh trúng tâm tư phiền muộn trong anh. Cô ta quay người đối mặt cùng anh, chậm rãi nói “Đúng vậy, chuyện này không những giúp anh thoát khỏi vụ kiện mà còn là cơ hội để Doãn Thị dành được những khoản lợi hàng triệu đô. Minh Phong, em biết anh đang nghĩ gì. Đừng hiểu lầm ý tốt của em. Thời gian em vào công ty không được bao lâu, xong em biết anh đang gặp khó khăn lớn. Hai ta dù sao cũng từng một thời bên nhau em không hy vọng anh rơi vào chỗ chết mà trở mặt đứng nhìn. Chúng ta vẫn là bạn của nhau mà, phải không?”

Lâm Nguyệt Lan nói xong, lẳng lặng chờ đợi phản ứng của anh.....

“em có ý gì? Nói thẳng ra đi, đừng có úp mở như vậy” Minh Phong lạnh lùng nói.

“Em muốn giúp anh” Lâm Nguyệt Lan nhìn thẳng vào mắt anh nói hùng hổ.

“Nguyệt Lan, em có hiểu là mình đang nói gì không?”

“Đương nhiên em hiểu. Minh Phong, ngoài này không tiện, có thể vào trong phòng anh nói chuyện hay không?” Lâm Nguyệt Lan thái độ bình thản hơn bao giờ hết. Anh càng sốt sắng muốn biết thì cô ta càng phải bình chân như nước mới được

Đúng là Minh Phong rất sốt ruột, anh vừa muốn đi tìm Hải Lam làm rõ chuyện những bức hình kia, vừa muốn biết xem cuối cùng Lâm Nguyệt Lan có kế sách gì giúp anh...

Minh Phong không nói gì thêm, anh thẳng bước quay trở lại phòng mình. Lâm Nguyệt Lan hai tay để trước ngực, nhoen miệng cười đắc trí theo anh vào trong

.....

“thai nhi rất tốt, không có vấn đề bất thường nào cả. Máy tháng đầu rất quan trọng, cô nên ăn thật nhiều món bổ dưỡng để cái thai khỏe mạnh hơn. Cần thư giãn nghỉ ngơi cho tốt, đặc biệt phải tránh suy nghĩ quá nhiều kéo ảnh hưởng không tốt cho đứa trẻ. Buổi tối, cô có thể bảo ông xã cùng mình đi dạo, rất có lợi đấy” Vị bác sỹ tuổi còn khá trẻ, sau khi khám xong cho Hải Lam cẩn thận nói

Hải Lam xoa xoa bụng, cười tươi “cảm ơn bác sỹ”

“không có gì. Mà sao lần này không thấy chồng cô đi cùng à. Cô mang thai, một mình đi lại nên chú ý. Người bây giờ rất đông, không nên đi quá nhanh”

“vâng, tôi sẽ cẩn thận” Hải Lam cảm thấy mắt mắt lớn trong lòng khi bác sỹ nhắc tới chồng mình. Nhìn phía ngoài phòng chờ, xung quanh đâu đâu cũng là từng cặp đôi một ngồi với nhau. Người chồng không ngừng hỏi han quan tâm đến vợ mình. Một hạnh phúc giản dị mà cô thêm được trải qua với Minh Phong. Từ lúc biết mình có thai thì đây là lần khám định kỳ đầu tiên cô đi mà không có anh ở bên. Đêm qua cô đã cố thức tới muộn đợi anh về để nói chuyện này. Nhưng nhìn khuôn mặt mệt mỏi của chồng, Hải Lam lại tủi thân nuốt những lời muốn nói vào trong.

Hải Lam dạo một vòng trên con phố đông đúc người. cô lang thang không biết mệt mỏi. Ngay cả chiếc đèn đỏ cũng không kịp ngăn bước chân của cô....

“tút...tút...” tiếng còi xe kêu lên inh ỏi như điếc cả màng tai

“điếc hả? muốn chết hay sao? Đồ thần kinh” gã đàn ông ngồi trên xe ô tô, mặt hầm hầm, hạ kính xe xuống, ngó hăn đầu ra ngoài quát lớn

Hải Lam giật mình, cô ngơ ngác đưa mắt nhìn bốn phía mới biết được chỉ có một mình cô đang vượt đèn đỏ đứng giữa ngã tư nhộn nhịp xe cộ....

Tâm có chút hoảng loạn, Hải Lam gật gật đầu liên tục không ngừng nói “tôi xin lỗi, tôi xin lỗi”. Rồi cô bước nhanh lên vỉa hè

“a...” quá luống cuống mà chân Hải Lam vấp mạnh vào thềm gạch. Cô cúi người, nước mắt tủi thân cứ thế mà ứa ra như hai dòng suối sôi mồn tảng đá

“em không sao chứ?” tiếng nói trầm thấp như ly rượu nhẹ vang vọng phía sau cô

Hải Lam nhẩn nhó, mặt nhắm nhem những hạt đậu ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt “sao lại là anh?”

“haha...em ngạc nhiên lắm phải không. Tôi vừa lái xe ngang qua đây, Nhìn thấy một cô gái đang ngồi xỏm ôm ngón chân khóc lóc rất đáng thương. Tò mò quá đến xem thế nào thì ra lại là Hải Lam” lời nói của Hứa Kính Thiên nửa giả nửa thật mà khôì hải trước mặt cô. Kỳ thực anh đã nhìn thấy cô ngày từ lúc cô hăn còn ‘tản mạn’ trên vỉa hè. Bộ dạng lơ đãng của cô làm anh không sao dứt khỏi tầm mắt, cứ thế mà giao phó cho bác tài lái chậm lại theo sát cô.....

Hải Lam khó khăn đứng lên, cố làm ra vẻ không có gì nghiêm trọng “Anh cũng biết cách an ủi người khác đấy”

“sặc...chân sao vậy, để tôi xem nào?” nói rồi anh ngồi xuống ngay trên vỉa hè nghìn ngit người qua lại mà đưa tay xem cẩn thận vết thương...

“không cần” Hải Lam hoảng hốt, theo phản xạ rất tự nhiên rút cái chân đang sắp bật móng ra phía sau, cắn răng chịu đau, nói to. Anh ta điên rồi sao? Nhìn chiếc xe anh ta đang đi mới hào nhoáng làm sao, nhìn bộ quần áo gắn vào người anh ta cũng đủ để biết anh ta là công tử con nhà giàu, vậy mà anh

ta lại ở chỗ này, ngồi dưới chân một cô gái mà giúp cô ta xem vết thương. ....Cô chưa chết vì nổi tiếng thì cũng đã chết vì con ghen cuồng loạn của ông xã nhà.

Hải Lam xấu hổ, cúi gầm mặt không để người ta nhìn rõ khuôn mặt đã đỏ như hoa mặt trời của mình. ....

“anh mau đứng lên đi...” Hải Lam nhỏ giọng thúc, nhưng lại mang khẩu khí ra lệnh rõ ràng

“ngón chân cái này bầm tím cả rồi, xem ra không nhẹ...” Hứa Kính Thiên làm ngo, ngẩng mặt nhìn cô đau lòng nói

“Tôi không sao, anh mau đứng lên đi...” cô càng lúc càng tái mét mặt...trời ơi, sao lại nhiều người nhìn bọn họ thế kia. Anh ta mà không đứng lên cô thể dù có tàn phế ngón chân này cũng sẽ đá anh ta một cước bay ra ngoài đường cái kia....Anh ta không thích giữ thể diện thì cũng đừng bắt cô hứa theo chứ.hừ

“nhìn kia, lãng mạn thật đấy. Anh chàng đó tình cảm quá đi mất...”

“ước gì mình cũng được người yêu săn sóc như thế. Ôi hạnh phúc thật đấy”

Dòng người qua lại trên đường không ai là không ngó mắt nhìn cảnh tượng chàng trai đang cầm chân cô gái băng vết thương. Thậm chí có người còn bị vẻ đẹp của bọn họ mà không kìm lòng được phải chụp lấy một kiểu ảnh làm kỷ niệm. ...

Hải Lam muốn ngắt đi cho rồi, anh ta mặt dày thật đấy. Nói vậy mà coi như không, còn làm gì thế này....Cô, cúi người, cười khổ mà van xin “đại ca này, tôi đâu có bắt anh ngồi như vậy. Làm ơn đứng lên đi. Anh không thấy tôi và anh đang làm trò trước công chúng a?”

Lúc này Hứa Kính Thiên mới chịu đứng lên, anh đảo mắt trái phải thì đúng thế thật, xong lại thân nhiên ôm lấy eo cô đi. ....

“này,làm gì vậy? bỏ ra” Hải Lam giãy giụa, cau có gằn lên

“ chân em bị chảy máu rồi. Lên xe đi, tôi đưa em đến bệnh viện băng lại vết thương” cô nói một đằng anh lại làm một lẻo, bọn họ như thể người thì cười sung sướng người thì gào khóc không thôi

“tôi không đi, tôi còn phải về nhà, anh mau bỏ ra”

“yên nào, đừng nhõng nhẽo như vậy” Hứa Kính Thiên vừa nói vừa mở cửa xe ấn cô vào trong rồi lái xe đi mặc cô kêu gào

.....

“Nguyệt Lan, em chắc cách này ổn chứ? Anh nghĩ S.I.C sẽ không dễ để chúng ta qua mặt họ như vậy” Minh Phong tựa đầu ra sau ghế, cảm thấy cách làm của Lâm Nguyệt Lan rất được nhưng vẫn lo lắng hỏi lại

Lâm Nguyệt Lan đi đến trước bàn làm việc của anh, hai tay chống xuống bàn, hơi ngả thân về phía trước để lộ cảnh xuân chết người, nhưng lại rất nghiêm túc nói “ Minh Phong, anh ngừng lại xem. Tại sao khoảng thời gian S.I.C đăng ký bảo hộ độc quyền so với Doãn Thị chỉ hơn nhau có một ngày? Anh không thấy có điểm đáng ngờ ư? Cứ cho là mẫu sản phẩm có một số điểm tương đồng nhưng chẳng nhẽ lại giống nhau đến vậy mà thậm chí lại giống tất cả các mẫu của ta. Em nghĩ chỉ có một khả năng. ....” Lâm Nguyệt Lan dù biết những lời mình vừa nói chỉ là thừa thãi. Minh Phong quá thông minh để đoán được nội tình ẩn khuất bên trong. Nhưng cô ta vẫn cố tình nói vậy để đánh lạc hướng anh, tránh việc mình nói quá rành rọt khiến anh nghi ngờ

“khả năng gì?”

“S.I.C đi cửa sau.”

“em nói rõ hơn đi. Anh chưa hiểu”

Lâm Nguyệt Lan quay người, ung dung ngồi xuống ghế sofa, không vội mà uống một ngụm trà, rồi mới từ từ mở miệng “ Bọn họ chỉ có thể đã mua chuộc người của cục đăng kiểm bảo hộ độc quyền mà gian lận ngày đăng ký mẫu sản phẩm nên mới tự tin mà kiện bên ta. Anh không thấy là bọn họ chưa hề tung ra sản phẩm nào ra thị trường trong khi chúng ta đã tung ra một lượng lớn như vậy? Điều đó có thể chứng minh họ đang chơi Doãn Thị. Chúng ta chỉ là dùng cách cũ để trả lại họ mà thôi”

Trông nét Minh Phong híp sâu lại như vực thăm, nhìn Lâm Nguyệt Lan đánh giá. Tại sao anh lại không nghĩ tới khả năng này. Cô ấy nói đúng, nếu như S.I.C dờ dờ sau lưng anh thì anh cũng nên báo đáp lại ‘mối ân tình sâu nặng ’ này

“ Sao vậy? Anh vẫn còn vướng mắc gì sao? Minh Phong, thời gian đối với anh không còn nhiều. Anh nên quyết định đi, có nên làm hay không? Lô hàng này rất lớn, phải huy động một lượng lớn các xưởng gia công mới hoàn thành được mẫu hàng đó.”

“Nguyệt Lan, tại sao em lại giúp anh?” anh vẫn còn rất hồ nghi lòng tốt của cô ta. Cô ta sao lại vì mình mà nghĩ cách giải vây

“haha...chẳng phải đã nói rồi sao....Anh vẫn là bạn em. Bạn bè thì phải giúp nhau trong lúc khó khăn, đạo lý này không phải trước đây lúc học cấp 1 cô giáo vẫn dạy đấy thôi” Lâm Nguyệt Lan nhìn anh cười nói

Minh Phong hơi gật đầu, khoe miệng anh cũng bớt căng nhắc hơn “ đúng vậy. Nguyệt Lan, cảm ơn em”

“Đừng cảm ơn em không như vậy. Đợi vụ kiện này qua đi...anh phải khao em một châu đấy....em sẽ ghi nợ đó nha” Lâm Nguyệt Lan khôi hài nói

“không thành vấn đề...” Minh Phong cười tươi nhận lời

Minh Phong bỗng bật người khỏi ghế, như nhớ tới việc quan trọng, thuận miệng nói “anh còn có việc, khi khác chúng ta sẽ nói chuyện”. Chưa đến 3 giây, thân ảnh anh đã không còn trong phòng làm việc.

Lần này Lâm Nguyệt Lan không có cố sức cản trở anh. Cô liếc cặp mắt cáo nhìn cánh cửa lớn, khoe môi cong lên một đường hoàn mỹ.....

.....

“May quá, bác sỹ nói không sao là tốt rồi. Lần sau em nên cẩn thận một chút, đi đường mà cứ lơ đãng như vậy nguy hiểm lắm đó” Hứa Kính Thiên một bên đỡ cô ra xe, một bên ôn nhu căn dặn

“cảm ơn anh. Tôi có thể tự về nhà được. Anh bận thì cứ đi trước đi” Hải Lam né tránh cử chỉ thân mật của anh. Cô cảm thấy khó chịu khi cứ nhiên cùng một người đàn ông không phải chồng mình có những hành động mờ ám....

Hứa Kính Thiên không có để lời nói của cô thâm thấu vào não, anh mở cửa xe, không khó mà bắt cô vào trong, cười tươi “đói chưa? Tôi đưa em đi ăn nhé”. Anh cũng không đợi cô đồng ý mà đã chuyển hướng tay lái rồi đến trung tâm ẩm thực sầm uất nhất thành phố....

“tôi không đói, tôi muốn về nhà. Trời cũng đã tối, người nhà tôi sẽ rất lo lắng khi không thấy tôi ở nhà tầm này. Anh làm ơn thả tôi xuống” Cô bắt mồm lên tiếng. Anh ta nói vì trả ơn lần trước cô cứu anh ta nên mới làm vậy. Nhưng cô đâu có cần. Chỉ là vết thương nhỏ mà anh ta cứ quan trọng hóa mọi chuyện. Rõ ràng là anh ta có ý đồ khác. Từ chiều đến giờ cô cứ như con rối bị Hứa Kính Thiên cưỡng chế....Thực sự cô sắp phát điên lên mất.....

“em thích ăn gì? Đến nhà hàng Hàn Quốc hay Nhật Bản? Tôi nghĩ là nhà hàng Trung Quốc sẽ hợp với khẩu vị của người Việt Nam hơn. Minh tới đó nhé” Kính Thiên vừa lái xe vừa liếc mắt cười cười nói nói với người ngồi bên. Anh đã đặc xá cho bác tài nghỉ nửa ngày miễn phí, chính mình tự lái xe đưa cô đi ăn tối

“anh...” Hải Lam tức giận thờ hồng hộc. Cô quăng cho anh cái nhìn tức tối rồi quay ra phía cửa xe không thèm nói câu gì

Biết cô đang dối mình nhưng Hứa Kính Thiên vẫn vậy, anh không có trẻ con giống cô. Anh rất thích mỗi lúc nhìn thấy cô thế này “giận đấy à? Hải Lam giận lại càng xinh hơn đấy.haha”

"Hải Lam, ăn chậm thôi, tôi không tranh phần của em đâu mà ăn gấp vậy. haha" từ lúc ngồi xuống bàn ăn, Hứa Kính Thiên không có động đũa, chỉ chăm chú nhìn cô gái kia ăn như hổ đói, không nín được cười mà lên tiếng trêu chọc cô.

Hải Lam vừa đưa đũa cho những sợi mì vào miệng nhai ngấu nghiến vừa nói không ra câu " Anh không ăn à?"

"Nhìn em ăn là bụng tôi no rồi. hi"

"si..." cô nhìn anh coi thường. Nếu lời này là ông xã cô nói thì cô sẽ ngay lập tức nhảy vào anh mà thorn tít tít lên má anh ban thưởng. Nhưng kẻ dỏ mồm dỏ mồm kia chỉ làm cô thấy rợn hết tóc gáy mà buồn nôn

Hứa Kính Thiên cười không biết bao nhiêu lần từ lúc gặp cô, cô gái này thật đáng yêu hết mức " em cứ ăn cho no vào, ăn xong tôi sẽ đưa em về"

"không cần, lát tôi sẽ bắt taxi về" Hải Lam nhảy dựng lên quyết liệt phản đối tới cùng

"phản đối vô hiệu lực" Hứa Kính Thiên nhún vai tỏ vẻ bất đắc dĩ

"Hứa Kính Thiên, anh quá đáng rồi đấy....."

“Đến nơi rồi, anh thả tôi xuống chỗ này là được” Hải Lam vừa nói vừa tháo dây an toàn ra.

“ Không mời tôi vào nhà sao?” Hứa Kính Thiên cười cười

“Muộn rồi, để khi khác tôi sẽ mời” Hải Lam cũng không ngại mà từ chối thẳng thừng. Đối với anh ta thì chỉ có làm vậy mới khiến hắn không bám theo cô.

“sặc...Hải Lam, em vẫn luôn nói như vậy với khách quý sao? Tôi buồn quá đi mất” Hứa Kính Thiên bày ra bộ mặt tội nghiệp trước cô. Anh chàng này xem ra rất có khiếu hài hước chọc cho người ta cười

Nhìn khuôn mặt ‘đáng thương’ kia suýt chút nữa Hải Lam không nhìn được mà ôm bụng cười lớn. Cô lấy tay che đi cái miệng nhỏ nhắn của mình, vờ ho khan mấy cái, hắng giọng “ hừm..hừm..Hứa tiên sinh, bây giờ không tiện, khi khác tôi sẽ đặc biệt mời anh đến nhà tôi chơi. Được chứ? Còn bây giờ mời anh mở cửa xe để tôi còn vào nhà”

Hứa Kính Thiên nghe vậy liền cười như một đứa trẻ được người lớn hứa cho quà, hớn hờ nói “là em nói đấy nhé”. Nói xong, anh ấn nhẹ vào cái nút phía

trước ,cửa xe tự động mở ra...

Hải Lam cũng không để anh ta ra ngoài, mở giúp mình, cô vội vàng đẩy cửa xe bước xuống, đi nhanh về phía cổng biệt thự...

Hứa Kính Thiên tay đặt trên vô lăng cười khỏ, nhìn cô bé đó khắp khiêng chạy như thể anh là kẻ xấu chuyên bắt nạt trẻ con không bằng...

Từ tầng hai của căn biệt thự, một đôi mắt sáng như chim ưng ẩn trong đêm tối, vẫn đang phát ra những tia nhìn giết người hung ác về phía chiếc xe BMW bóng loáng đậu trước cổng biệt thự. Vợ anh – Trịnh Hải Lam cười tươi như đóa hoa mai, bước ra từ chính cái xe đó... Bàn tay nắm ngón của Minh Phong sớm đã kết thành một khối lửa tàn bạo, giậm dừ trên người càng lúc càng mãnh liệt, anh hận ngay thời khắc này không thể một nhát đâm chết kẻ ngồi trên xe kia.

“cạch...” bên trong phòng ngủ dày đặc một màu đen cùng hơi thở lạnh đến ghê người của người đàn ông. Hải Lam đưa tay sơ soạng lấy công tắc phòng ngủ, đột nhiên...

“về rồi sao?” Minh Phong quay lưng về phía cô, ánh mắt thần bí vẫn nhìn vào cái xe chưa rời đi, giọng nói lạnh băng gần lên, không một tia tình cảm

Hải Lam giật thót tim lại, ngón tay vô thức nhanh chóng cứng lại, vội ôm lấy ngực, thiếu chút nữa là hét toáng lên. Minh Phong sao lại về tầm này?

Hải Lam theo bản năng chậm rãi tiến về phía cửa sổ, vòng tay ôm chặt lấy thắt lưng anh, tựa đầu lên tấm lưng vạm vỡ của anh, nhẹ giọng nói “Phong, hôm nay anh về sớm vậy? Có phải công ty đã không còn khó khăn nữa đúng không anh?”. Cô ước gì những lời mình nói là sự thật, bởi cô không muốn ngày nào cũng phải nhìn anh vất vả, sáng sớm đã phải rời nhà, tối muộn mới về. Để cô lui thủi ở nhà một mình như vậy sẽ rất cô đơn. Đạo gần đây, anh vì bận việc mà bọn họ gần như không có thời gian đề tâm sự với nhau, để ‘yêu’ nhau... cô cảm thấy lẻ loi vô cùng...

“hình như em rất mong công ty gặp khó khăn để có thời gian chạy đến bên tình nhân cũ? Tôi về sớm có về khiến em không vui?” Minh Phong nhíu miêng lãnh đạm nói, lạnh lùng tàn nhẫn đẩy cô ra khỏi người anh. Vừa rồi, nếu không phải anh là tận mắt nhìn thấy cô cùng gã đàn ông kia cười nói vui vẻ trong xe, rồi cô lại cười tươi bước ra từ trong xe của hắn thì có lẽ anh sẽ không dám tin được vợ anh lại làm ra cái chuyện đáng hổ thẹn đến vậy.

Hải Lam lao đảo lùi lại mấy bước, rất may cô kịp bám vào thành ghế sofa tránh không để bị ngã xuống sàn nhà. Ánh mắt cô mông lung nhìn anh không hiểu anh đang nói gì. Cả người anh tỏa ra một mùi nguy hiểm. Ánh mắt vốn ưu nhã của anh tràn ngập lửa giận... Giọng nói lạnh lẽo kia làm cô còn tưởng mình nghe nhầm? Anh sao lại lạnh nhạt, vô tình đến vậy?

“Phong, anh nói gì em không hiểu? Em sao lại mong công ty gặp khó khăn được chứ? Cả tuần nay, hôm nào anh cũng về muộn, anh có biết em rất nhớ anh không?”.

Minh Phong hừ lạnh một cái khinh thường nhìn cô, rồi bước những bước chân trầm ổn mà như lún sâu hàng ngàn mét, tiến về phía bàn trang điểm lấy ra một sấp ảnh ném tới trước mặt cô, găm giữ như hồ dử “nhớ tôi? Cô nhớ tôi mà lại ôm ấp Phùng Lập Nguyên giữa thanh thiên bạch nhật ư? Cô nhớ tôi mà lại ngồi trên xe hắn ta cười nói vui vẻ ư? Trịnh Hải Lam, cô nói đi, cô nhớ tôi mà lại đối xử với tôi vậy sao?”. Nếu không phải cô mang thai thì không biết anh có còn giữ được bình tĩnh mà nóp chết cô không nữa.

Hải Lam nhìn những tấm ảnh nằm la liệt trên sàn nhà mà cả người lạnh run... Nó như sét đánh giữa trời quang làm cô ngậy ngẩn một chỗ. Chỉ cần liếc mắt qua cũng đủ biết đó là ở đâu... Nhưng sao... Nhưng sao anh lại có những tấm hình này? Cô và Phùng Lập Nguyên không hề có gì mờ ám, những cái này chỉ là hiểu lầm...

“Sao hả? Bị tôi phát hiện làm việc tốt nên không nói được sao?” Minh Phong mỉa mai nói. Chết tiệt... Đôi mắt hoang mang, sợ hãi của cô là có ý gì. Chẳng nhẽ những tấm hình này là thật? Từ lúc ở công ty về đến nhà, không dưới một ngàn lần anh thăm cầu nguyện những thứ kia chỉ là giả tạo, chỉ là kẻ nào đó muốn phá hoại hạnh phúc giữa bọn họ... Nhưng tất cả những gì đang diễn ra khiến anh thất vọng, sụp đổ hoàn toàn hy vọng...

“Phong, cái này chỉ là hiểu lầm. Hôm đó, không phải như anh nghĩ đâu... em và Phùng Lập Nguyên không có gì thật mà. Bọn em đã...” Hải Lam cuống lên, cô ấp úng giải thích nhưng lại bị giọng nói coi thường, vô tình của anh cắt đứt

“Nói như vậy là cô thừa nhận mình có gặp hắn ta? Trịnh Hải Lam, cô có biết vô liêm sỉ là gì không hả?”

Hải Lam vừa uất ức, vừa tức giận, lời nói kia tựa như lưỡi dao cắt nát tim cô, cô lớn tiếng trách móc lại anh “Minh Phong, anh có thể nghi ngờ em nhưng anh không được xúc phạm em... Em làm sai gì nào? Đúng là em có gặp Phùng Lập Nguyên, nhưng bọn em trong sáng, em không làm gì có lỗi với anh cả.”

“Trong sáng. Hừ...” Minh Phong cười mỉa mai, cầm lấy tấm ảnh mà Phùng Lập Nguyên tình tứ thom lên má Hải Lam đưa tới sát mặt cô, giọng châm biếm “trong sáng là thế này sao? Cái này mà các người gọi là trong sáng thì không biết cô và hắn đã làm cái việc không trong sáng kia chưa? Hả? Cô nói đi”

Sự điên khùng của Minh Phong thực sự làm Hải Lam hoảng sợ, hơi thở bất an nhanh chóng ngấm sâu vào lục phủ ngũ tạng, nước mắt không khác nào hai dòng suối chảy ra từ đầu nguồn “Minh Phong, em phải nói thế nào anh mới tin em? Hôm đó là anh ta cố tình làm vậy? Em đã tránh nhưng...”

“Trịnh Hải Lam, giờ cô muốn nói sao mà chẳng được. Cô không đồng ý gặp hắn thì liệu hắn có cơ hội làm vậy không? Cô làm sai mà không giám nhận. Tôi thật thất vọng về cô” Minh Phong siết chặt cánh tay cô khiến cô phải kêu điên lên. Lời nói vô tình, hết lần này tới lần khác làm tổn thương trái tim mỏng manh của cô...

“huhu...” Dù có giải thích thế nào nhưng anh vẫn không tin cô. Cô phải làm sao bây giờ

“đừng lấy nước mắt ra cầu xin tôi. Cô hãy tự ngồi trong phòng mà ngắm xem mình có đáng một người vợ

không?” Nói rồi anh hất mạnh cánh tay cô ra, rồi bỏ đi

“rầm” cánh cửa bị Minh Phong thô bạo đóng rầm lại

Hải Lam khụy gối chạm xuống nền nhà ôm mặt gào khóc nức nở....Anh ấy giận thật rồi...cô phải làm gì bây giờ?

“anh Phong, anh sao lại rảnh dỗi mà gọi bọn em tới đây vậy. chà chà...xem chỗ rượu này nào, đừng nói với tụi em là một mình anh hưởng hết chục chai rượu này nhé” thằng Tuấn hai tay hai chai rượu loại nặng đưa tới trước mặt, tặc lưỡi nể phục.

“ngồi xuống uống cùng anh đi. Hôm nay anh mời” Minh Phong đưa hũ chai rượu tiếp theo cho vào miệng tu không khác nào uống nước lọc. Nhìn anh uống như thể anh đang tự kết liễu đời mình bằng rượu vậy

“ai ai. Phong ca, anh say rồi. ...đừng uống nữa” thằng Hải cùng thằng Luân, mỗi đứa vợ cầm lấy hai bên cánh tay Minh Phong không để anh uống tiếp

“anh đang muốn say, để anh uống” Minh Phong găm lên trong điên dại. Đôi mắt nhuộm men rượu nhìn chất lỏng màu đỏ trong chai thủy tinh cười thê thảm. Trịnh Hải Lam, trong lúc tôi lẩn lộn kiểm tiền vì cái nhà này thì em lại phản bội tôi, lén tìm tình nhân cũ vui vẻ. Em có còn coi tôi là chồng em nữa không hả?

Cả 3 thằng Luân, Hải, Tuấn đưa mắt nhìn nhau mang theo vài phần phức tạp, ái ngại. Anh Phong sao lại biến thành kẻ nát rượu vậy chứ....

“anh Phong, anh đừng tiếp tục uống nữa. Sẽ hại đến sức khỏe đấy” thằng Tuấn lúc đầu còn đưa cọt đờc nhưng nhìn biểu hiện của Minh Phong không giống gì là đang vui đùa với nó thì mới nghiêm túc lại.

“bọn này chán ngắt. Gọi đến uống rượu cùng anh mà chúng mày nói gì thế hả? cút...cút hết cả đi” Minh Phong vợ lấy chai rượu trên bàn tiếp tục uống. Giờ chỉ có rượu mới giúp sự ghen tuông trong anh, sự đau đớn khi bị phản bội nguôi bớt đi. Anh không muốn về nhà, không muốn nhìn thấy “vợ hiền” một khắc nào....

“haha...anh Phong, mấy tháng nay anh đi đâu vậy? bọn em nhớ anh phát điên lên mất...bất đền đấy” hai cô gái thân hình bốc lửa không biết chui lên từ chỗ nào mà nhoáng cái đã xuất hiện trước mặt bốn chàng trai. Bọn họ không ngăn ngại, e lệ mà xà vào lòng Minh Phong, áp sát bộ ngực đầy đặn lên ngực anh trêu ghẹo....

Minh Phong đánh mắt sang hai cô gái xinh đẹp nhếch miệng cười khinh bỉ. Đàn bà đúng là loài động vật đa nhân cách. Ở trước mặt anh thì nũng nịu, tỏ ra ngây thơ, rồi khỏi anh rồi thì lại vợ vã lao vào lòng gã đàn ông khác đưa tình....

“ừr...hai em uống cùng anh đi. Ai uống hết chai rượu này anh sẽ thưởng...haha” Minh Phong say đến không biết mình đang làm những gì. Anh gục đầu xuống bả vai trần gọi cảm của cô gái mặc váy quây màu đỏ hết sức nóng bỏng mà vui đùa.....

Cô còn lại ghe đến thưởng liền nở nụ cười chuyên nghiệp của gái làng chơi, không đắn đo cảm nguyên một chai whisky đưa tới trước mặt Minh Phong, giọng lẳng lơ, đưa tình “Được, nếu em uống hết chai này thì anh Phong sẽ thưởng gì nào?”

Minh Phong mờ ám vuốt ve cặp đùi thon mịn của cô ta, cười tà “vậy cưng thích gì? Chỉ cần cưng thích anh sẵn sàng đáp ứng”. Nói xong anh không quên hôn lên má cô ta cười xấu xa, nhưng đôi mắt lại lạnh lùng khó đoán. ...

Cô gái thích thú với phần thưởng anh đưa ra. Đúng là ngày hôm nay cô ta hên rồi. gặp được đúng đại gia hào phóng. ...

Cô ta được đà, mờ ám ngồi lên đùi anh, rồi liền một hơi tu hết chai rượu kia. Cô ta ngả ngón tựa đầu vào ngực anh, anh không ngừng vuốt ve má anh làm nũng “anh Phong, thế nào? Không làm anh mất hứng chứ?”

Minh Phong nhìn chai rượu không còn một giọt rượu thì nhếch miệng ừ lạnh một tiếng, anh không tiếc một nụ hôn mà dán môi mình vào môi cô ta ban thưởng “tuyệt lắm. Nói đi, cưng muốn gì?”

Cô gái cắn nhẹ lên cổ anh cười khúc khích “đêm nay ở lại với em nhé”

“được...anh sẽ chiều lòng người đẹp. haha...nào, uống tiếp...uống tiếp” Minh Phong hai tay ôm chặt hai người đẹp vào lòng mà cười cợt, vui vẻ cùng bọn họ. Giờ anh chẳng còn thiết nghĩ gì tới cô vợ bé nhỏ đang cuộn mình trong chăn khóc đến sưng đỏ cả hai mắt...Một Minh Phong hoàn toàn xa lạ, hoàn toàn xuống dốc.....

Cả ba chàng trai còn lại chán kinh, người như tượng đá trơ mắt đứng nhìn Minh Phong và hai cô nàng kia “diễn trò tình ái”. Bọn họ đến bar Tony Nguyễn hàng trăm lần, xong chưa lần nào thấy qua Minh Phong để mấy cô gái kia vào mắt chứ đừng nói đến việc bọn họ có cơ hội chạm vào người anh. Nhưng hôm nay thì khác, anh hai tay hai cô, cười nói đến thất điên bát đảo, khiến bọn họ chường mắt không chịu được...

“đu rồi đấy, các cô cút hết đi cho tôi” thằng Tuấn đứng phắt dậy, thô bạo giằng cánh tay cô gái đang cời hàng cúc áo sơ mi trắng của Minh Phong ra khỏi người anh. Không nghĩ đến cô ta là đàn bà mà hất ả ngã ra ghế sofa

“aaa” cô gái đau quá, ôm cánh tay kêu toáng lên

“các người còn chưa rút khỏi đây” Thăng Luân cũng tức không kém, hung hăng trừng mắt trắng dã mà uy hiếp hai ả đàn bà kia. Là anh em của nhau, nó không thể để Minh Phong làm ra cái việc sai trái này được. Anh vừa kết hôn, nếu để chị dâu nhìn thấy anh thế này chắc chị ấy thương tâm chết mất....Nó cũng là thằng đàn ông, cũng có bạn gái. Đương nhiên nó rất rõ một nguyên tắc trong tình yêu: một thằng đàn ông mà để người mình yêu rơi lệ chẳng thà rằng đập đầu vào tường chết quách cho xong....

Thăng Hải thấy không khí nào loạn hết cả lên, nó cũng không chịu ngồi yên. Nhanh tay giúp hai thằng bạn đuổi hai con yêu nữ kia đi.

“anh Phong, anh đứng dậy cho bọn em. Anh làm bọn em quá thật vọng đấy” Thăng Tuấn túm lấy áo anh kéo anh đứng dậy, quát to. Đây là lần đầu tiên bọn nó dám dùng khẩu khí lớn mặt này mắng lại anh. Xong chúng không hề hối hận khi làm vậy, Anh đáng phải bị đánh nữa là, chứ đừng nói mắng xuống thôi

“bọn này làm gì vậy hả?, anh gọi bọn này đến không phải để phá rối chuyện vui của anh. Không thích thì ba đứa rút đi” Minh Phong say thật sự. không còn chút sức lực nào để đứng vững.

Rồi anh lao đảo cái thân sắc mùi rượu, xỉu đi, ngã nhào về phía ba thằng .....

“anh Phong, anh tỉnh lại đi. Muốn ngủ thì anh đi về nhà mà ngủ...” Thăng Tuấn phát cáu lên khi anh ngã trên người mình, lại còn hào hiệp nôn mửa trên chiếc áo vest hàng hiệu nó vừa mua từ Pháp về....Nó đến điên với ông anh này mất.....

“có lẽ anh ấy ngủ rồi. Làm sao bây giờ?” Thăng Hải nhìn vết nhor trên ngực Tuấn thiếu chút nữa cũng nôn theo, mặt quay phắt đi, trợn mắt trợn mũi ọe ọe vài cái mới nói

“mày còn đứng đàn ra đấy. Mau đỡ anh ấy giúp tao.” Tuấn liếc xéo cả 2 thằng, gầm lên

Luân vội đỡ Minh Phong từ người Tuấn “ làm gì với Phong ca đây?”

“còn làm gì nữa? mang về trả cho chị dâu chứ sao” thăng Tuấn đau lòng nhìn cái áo của mình mà khóc không ra nước mắt. Ôi cái áo kỷ niệm chuyển đi chơi cùng bạn gái bên Pháp của nó giờ có khác nào mớ giẻ lau nhà....

.....

Biệt thự Doãn gia

Bà Như Ý sau khi nhận được điện thoại của Phùng Lập Nguyên thì quỳnh lên, chạy nhanh vào phòng thay đồ rồi sai tài xế đưa bà đến nhà anh ta.

Từ lúc Phùng Lập Nguyên chủ động tìm đến bà xin lỗi, chịu chấp nhận bà là mẹ anh thì Diệp Như Ý cảm động vô cùng. Cuối cùng con trai cũng hiểu và thông cảm cho nỗi khổ tâm của bà....

“ông Lý, chạy nhanh một chút...” Bà Như Ý ngồi ghế sau, cứ 5 phút lại kêu quản gia tăng tốc hơn nữa.

“Phu nhân, tầm này đang là giờ cao điểm. Tôi không thể vượt tốc độ được. Bà cứ bình tĩnh, cũng sắp tới nơi rồi” bà chủ lát lại giục làm ông vừa vội vừa cuống

Diệp Như Ý mím môi thở hắt ra buồn bực, khó chịu....

“mẹ, mẹ tới rồi. Mẹ mau vào nhà đi” Phùng Lập Nguyên nghe tiếng gõ cửa liền biết bà Như Ý đã đến, vội vàng ra mở cửa. Xem ra bà ta còn sốt ruột hơn hẳn....

Diệp Như Ý bước qua cánh cửa, không nói không rằng đưa tay kiểm tra một lượt trên người anh.....

“Mẹ, mẹ đang làm gì vậy?” Phùng Lập Nguyên bắt lấy bàn tay run rẩy của bà, quan tâm hỏi

“Nguyên, con đau ở chỗ nào à? Mau nói cho mẹ biết đi” bà đau lòng nhìn cậu con trai. Nghe qua điện thoại bà thấy được giọng nói mệt mỏi, uể oải của con thì lo lắng, đứng ngồi không yên, vội vội vàng vàng chạy đến đây....

Phùng Lập Nguyên cười ha ha, rất tình cảm mà xoa nhẹ lên bàn tay bà, trấn an “mẹ, con không sao. Tại con nhớ mẹ quá nên mới gọi cho mẹ”

“thật không? Con đừng giấu mẹ đấy. nếu có bệnh thì phải nói ngay biết không?” bà yêu thương nhìn Lập Nguyên, giọng nói nuông chiều đứa con cưng cất lên. Nghe Phùng Lập Nguyên nói vậy, bà như nhẹ lòng

“haha...con biết ạ...mẹ thương con nhất mà. Mẹ, mẹ ngồi đi, con có việc muốn mẹ giúp ạ?” Phùng Lập Nguyên vừa kéo bà đến ghế ngồi vừa dịu giọng nhờ vả

“Nguyên, là chuyện gì? Mẹ có thể giúp gì cho con?” bà nhận lấy cốc nước Lập Nguyên đưa, xong không có uống ngay. Điều bà quan tâm chính là vấn đề con trai mình nhờ. Đối với bà không gì quan trọng bằng con trai.

“haha....nhìn mẹ kia...mẹ uống nước đi đã. Rồi con sẽ nói. Chuyện cũng không có gì to tát đâu mà”

“ùm” bà Như Ý gật đầu, nghe theo lời con

.....

Hải Lam nằm co ro trên sàn gỗ, cô đã thức trắng một ngày một đêm để chờ Minh Phong về. Quá mệt, Hải Lam không biết mình thiếp đi từ lúc nào. Nhưng đến ngủ cô cũng không có cảm giác bình yên. Tâm luôn trong trạng thái run rẩy. Sự giận dữ tối qua của anh cứ bao quanh, ám ảnh trong giấc ngủ của cô. Đôi mắt sưng đỏ, đôi lúc lại giật giật như thể cô đang kinh sợ khi gặp phải ác mộng lớn. ....

Căn phòng lại chìm trong đêm tối tĩnh mịch. ...không khí lạnh lẽo lan tràn khắp gian phòng. Xuyên qua cánh cửa sổ rộng lớn, những tấm rèm lụa nhẹ nhàng bay trong gió mang theo hương thơm tươi mát của mùi hoa sữa vào trong phòng. Trong mơ hồ, Hải Lam cảm giác được một bàn tay ấm áp đang ôm lấy cô, ôm cô vào lòng mà an ủi. ....

Ánh trăng theo từng cái chuyển động uyển chuyển của tấm màn rèm, giống như kẻ phá đám giấc ngủ hiếm hoi của cô mà bao trọn lấy thân hình nhợt nhạt kia. Dưới ánh trăng, cô như một con búp bê không có chút nhựa sống, khuôn mặt mang vẻ u buồn, ưu thương nhàn nhạt khiến người ta phải thương tâm không thôi. Đôi môi đỏ mọng cũng trở lên khô khốc. ....

Hải Lam đưa tay dụi dụi mắt, ánh sáng yếu ớt của ánh trăng như tạc lên sự tuyệt vọng hằn rõ trên đôi mắt cô. 2 giờ sáng. ....Lại một đêm nữa anh không về nhà. ....

Mặc cho cái lạnh đang cào cào trên lớp quần áo mỏng tanh, cũng không làm cho Hải Lam cảm giác được cái lạnh thấu xương. Cô vô thức đứng dậy, bước những bước chân mệt mỏi tới cánh cửa phòng ngủ. ....

“Cậu Phong. ....” Bà Hương ngay khi mở cửa liền cứng đờ người. ...cậu chủ say nhèm, cả người tán ra toàn một mùi rượu, đang được ba người thành niên đỡ lấy. ....

“bà ngạc nhiên cái gì, mau chỉ phòng ngủ của anh Phong để chúng tôi còn đưa lên” thằng Tuấn thờ không ra hơi, cả người bị Minh Phong vúi lấy khiến tay nó sắp lìa khỏi cơ thể. ....

“vâng. ....vâng. ....cậu giúp tôi đưa cậu chủ lên lầu hai với. Cô chủ đang ở trên đó” Bà Hương mở rộng cánh cửa để họ đưa Minh Phong lên. ...

“rượu. ....đưa rượu đây. ....tôi muốn say. ....” Tuy hai mắt Minh Phong đã nhắm nghiền lại nhưng miệng thì luôn đòi rượu. Bọn thằng Tuấn tức đến hộc máu mũi. ....anh ấy ăn gì mà nặng vậy. ....rượu. ....rượu. ....người thành thế này rồi mà hầy còn đòi uống. ..

Phải vất vả lắm cả ba tên mới đưa được Minh Phong lên phòng ngủ tầng hai. Bọn họ không lưu tình mà quẳng tấm thân anh lên tấm đệm mềm mại, phúi tay như vừa vất đi một cục nợ, lau mồ hôi ướt sũng áo. ....

“các cậu là ai? Sao lại vào phòng tôi?” khuôn mặt Hải Lam nhợt nhạt nhìn ba người lạ tự nhiên xuất hiện trong phòng cô thì hét toáng lên. ....

Cả ba thằng giật bắn cả lên, đồng loạt quay người nhìn cô gái có khuôn mặt trắng bệch đứng giữa cửa thì che miệng hoảng sợ. Nếu không phải bọn họ biết cô từ trước thì có lẽ chúng sẽ hét to hơn. Cô mặc cái váy trắng tinh, khuôn mặt lại không có huyết sắc, đôi mắt thì càng không duyệt được. ....khiến bọn họ ngỡ là mình gặp ma trong bóng đêm

Cả bọn được trận yếu tim. Vợ chồng nhà này đúng là kỳ quái, anh Phong thì say khướt lú, còn chị dâu lại giả ma dọa người. ...Không biết họ đang diễn trò gì đây. Thằng Hải tròn mắt, nuốt không trôi được miếng nước bọt đang mắc giữa cổ họng, vừa thò gáp vừa hót hải nói “chị dâu, xin chào. Bọn em là bạn anh Phong. Anh ấy. ....anh ấy không được khỏe lắm, chị chăm sóc cho anh đấy nhé. ....chị đừng dọa anh ấy nhé. ...”

Giờ Hải Lam mới chú ý tới người đàn ông đang nằm sấp trên giường lớn. ....bỗng chốc sự đau lòng xâm chiếm toàn bộ cơ thể yếu ớt của cô. ....

“cảm ơn các cậu. Muộn thế này còn khiến các cậu vất vả” Hải Lam tiến đến bên giường, đưa tay nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt anh tuấn kia, nói với bọn họ

“chị dâu, không có gì, bọn em về đây” cả ba thằng nói xong không khác nào đang chơi chốn tìm liến chen ngang nhau chạy hộc mạng xuống dưới quên sạch cả mệt. ....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Lại Từ Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Vợ À, Chồng Sai Rồi

“Phong, anh ngồi dậy đi. Để em thay áo cho anh đã rồi hầy ngủ” Hải Lam ngồi kế bên Minh Phong, khẽ lay thân anh, nhỏ nhẹ nói.

“đừng chạm vào người tôi. Cô tránh ra...” Minh Phong lạnh lùng hất cánh tay gầy yếu của cô ra, to giọng.

Hải Lam đau lòng nhìn anh, nổi tui thân, chua xót như một căn bệnh truyền nhiễm chết người đã sớm ngự trị trong tim cô. Không biết đây đã là lần thứ bao nhiêu cô rơi nước mắt kể từ lúc bọn họ cãi nhau ngày hôm qua....

Hải Lam nặng nề đứng dậy, cô bước vào nhà tắm....

Động tác rất nhẹ nhàng như thể cô sợ mình làm anh bị thương mà lấy khăn ẩm cẩn thận lau cơ thể anh, rồi lại giúp anh thay bộ đồ ngủ sạch sẽ... Nhìn gương mặt say ngủ của chồng lúc này mới thật đáng yêu làm sao? Mái tóc rối làm cho khuôn mặt anh như một đứa trẻ vừa mới được mẹ dỗ ngủ, không có lấy một tia giận giữ hay ghen tuông nào cả. Cô khẽ áp mặt mình tới gần khuôn mặt anh tuần kia say xua ngấm. Mặt giáp mặt, hơi thở đều đều mang theo hương rượu nồng của anh phả lên người cô ấm ấm. Bàn tay cô không chịu đứng yên, cứ thế mân mê trên đôi mắt đang ngủ ngon lành kia, rồi nó trượt nhẹ trên sống mũi cao thẳng tắp của anh, dừng trên bờ môi gợi cảm của anh mà vờ vờ vài đường uốn lượn....

Hải Lam từ từ nhắm hai mắt lại, lợi dụng lúc Minh Phong còn đang ngủ say liền đặt đôi môi tái nhợt của mình lên môi anh. Nụ hôn chỉ thoáng qua trong tích tắc rồi cô lại từ từ mở mắt ra. Cô như một cô mèo con nhõng nhẽo mà vờn vờn khuôn mặt nhỏ nhắn của mình trên khuôn mặt anh tuấn của chồng mình. Nhưng rồi, một hình ảnh nóng mắt như vật sắc nhọn chọc thẳng vào ánh mắt lơ mơ của cô....

Vết son chói lóa nằm ngay dưới cằm anh. ....

Đầu môi của một người phụ nữ hãy còn lưu lại sắc nét trên người Minh Phong khiến Hải Lam nghệt thở, cả người cứng lại, bàn tay run rẩy chậm chạp tới gần vết son kia. Nó chẳng khác nào ngọn lửa cháy lớn làm bỏng rát bàn tay cô...

Một đêm không về nhà, không nhẽ, anh đã ở bên ngoài vui vẻ cùng người đàn bà khác. Anh đang trừng phạt cô sao...

“Lam, anh hận em.. hận em...” Trong giấc ngủ, Minh Phong mê man nhắc tới cô, nhưng lời anh nói ra vào lúc này chẳng hay gì cả. Câu nói không khác nào kẻ ác hung hăng tát vào mặt cô....

Đau... thực sự cô quá đau..... đau không sao tả nổi...

Hải Lam bật người dậy, lấy tay che miệng kiềm chế không cho chính mình gào khóc thật lớn trước anh, quay người bỏ đi...

“huhu...” trong thư phòng nhá nhem ánh sáng, một cô gái nhỏ bé vô lực ngồi bệt dưới sàn nhà, hai tay siết chặt gối ngăn không cho bản thân ngã ra, đầu nhỏ bất lực gục xuống, yết hầu nấc lên liên hồi, từng giọt nước mắt mặn đắng rơi lã chã trên môi cô ....

.....

Đã là 4 giờ sáng, xong Bà Như Ý vẫn bản thân đứng một mình ngoài ban công....

“mẹ, mẹ phải giúp con. Việc này cũng chẳng có gì khó khăn mà. Con xin mẹ đấy” Phùng Lập Nguyên quỳ hẳn gối xuống sàn nhà, khẩn thiết nắm chặt lấy hai bàn tay lạnh toát của mẹ mình, ngẩng đầu thành khẩn chiếu ánh mắt van xin vào mặt bà, không ngừng nài nỉ.

Đôi mắt bà hoang mang, lo lắng nhìn vào cậu con trai “Nguyên, chuyện này....mẹ e là không giúp được cho con...mẹ xin...”

“mẹ....hiện tại về luật pháp mẹ đang là mẹ chồng của Hải Lam. Mẹ nói gì chẳng nhẽ cô ấy dám cãi lại sao?” Phùng Lập Nguyên sót ruột trước thái độ lưỡng lự của Diệp Như Ý, anh ta phát cáu, xong vẫn cố kìm nén cơn thịnh lộ trong người, nhẹ nhàng cắt ngang lời bà, ra sức cầu xin sự giúp đỡ của bà. Anh ta dừng lại chưa đến 5 giây, tiếp tục nịnh lọt “Chỉ cần mẹ giúp con, con sẽ không nói với cô ấy là mẹ làm. Con sẽ chịu mọi trách nhiệm về mình, như thế là được chứ ạ?”

“Nguyên, ý mẹ không phải vậy.....” Bà khó khăn nói. Một mặt bà vừa muốn giúp con trai, xong một mặt lại sợ Minh Phong biết được thì không chỉ bà mà ngay cả Lập Nguyên cũng không sống nổi. Khuôn mặt bất an của bà càng làm hẳn rõ thêm những nếp nhăn của năm tháng..... “mẹ, sao lại đổ hết trách nhiệm lên đầu con được.”

“Vậy là mẹ đồng ý giúp con rồi à? Mẹ, con cảm ơn mẹ” Phùng Lập Nguyên sướng điên lên, giống như một đứa trẻ vừa thành công đòi mẹ mua cho mình món đồ chơi đắt tiền, liền thồm lên hai má bà Như Ý....

Lần đầu tiên mới thấy Lập Nguyên tình cảm với bà thế này khiến Diệp Như Ý cảm động suýt nữa là bật khóc, ghen ngào nói “thằng bé này dễ thương quá....haha....Mà con chắc sẽ không có chuyện gì phải không?”

“vâng, sẽ không có gì đâu. Mẹ đừng lo nghĩ nhiều làm gì”

“ừ. Mẹ chỉ hỏi lại thôi”

Lời nói chiều qua của Lập Nguyên cứ làm Diệp Như Ý cảm thấy ngay ngáy trong người. Nó chẳng khác nào điệp khúc ám ảnh đầu óc bà. Làm sao mà bà không lo cho được. Nó khiến bà mất ngủ cả đêm nay.....

.....

Bầu trời xanh ngắt một màu, dường như những tầng mây lớn, tầng tầng lớp lớp xếp chồng lên nhau cũng không thể nào cản trở được những tia nắng đầu tiên của một ngày mới. Hơi sương lành lạnh, đắm mình trong làn ánh sáng rực rỡ, tình nghịch treu chọc giấc ngủ ngon lành của người đàn ông đang nằm trên chiếc giường lớn kia. . .

Minh Phong lười nhác vẫn nhắm chặt mắt, cựa cựa thân thể một mõi rã rời, cổ tình lảng tránh thứ ánh sáng đáng ghét kia. Như mọi khi, anh quờ tay sang chỗ nằm kế bên để tìm lấy sự mềm mại dễ chịu. . .

Sự trống rỗng kế cạnh làm Minh Phong thoáng cái mở to mắt. . .

Hải Lam đâu????

Minh Phong hoảng hốt bật người dậy. Dư chấn kinh hoàng của cuộc tàn sát rượu ngày hôm qua vẫn còn làm cho đầu anh đau âm ỉ. . . .

Minh Phong lấy tay ray ray cái trán, cố nhớ lại chuyện ngày hôm qua. . . Nhìn bộ quần áo ngủ thơm ngát hương hoa trên người anh, rồi lại thấy mình nằm chồng tro mõi mình trên chiếc giường lớn này cũng không sao giúp anh nhớ được những gì đã diễn ra tối qua. . . .

Minh Phong chỉ nhớ duy nhất một chuyện chính là anh phát hiện Hải Lam dấu anh lên gặp Phùng Lập Nguyên và rồi bọn họ cãi nhau, sau đó anh đến bar uống rượu thâu đêm. . . còn tất cả những việc tiếp đó thực sự anh không nhớ gì hết. . .

Có lẽ vợ anh đã giúp anh thay quần áo??? Nhưng cô ấy đâu?

Sáng sớm đã không nhìn thấy vợ yêu khiến Minh Phong khó chịu, bứt rứt như bị kiến cắn ở trong người. Anh quên sạch cả sự bực tức, ghen tuông ngày hôm qua mà vùng chân chạy đi tìm cô. . . .

“đi Hương, bà có thấy Lam đâu không?” Minh Phong chạy xuống phòng bếp, cuống quýt hỏi người giúp việc

“cậu chủ, không phải cô chủ vẫn ngủ sao? Tôi có thấy cô ấy xuống đây đâu” bà Hương ngạc nhiên nói

“không xuống đây?” Minh Phong ngờ ngạc nhìn bốn xung quanh. Vậy cô ấy ở đâu? Anh lại chạy lên lầu, tìm tất cả các phòng. . .

“cạch”

Minh Phong khựng người lại trước hình ảnh vợ mình. . . .

Cô ấy đang nằm co quắp người trên chiếc ghế sofa. Đôi bàn chân trần trắng xanh miết chặt vào nhau như đang cô chống lại cái lạnh se se. Đôi môi tím ngắt lại, đôi bàn tay kẹp giữa hai đùi không ngừng run rẩy. . . .

Minh Phong đau lòng tiến nhanh về phía cô. Anh khụy gối trên sàn nhà, đôi mắt thâm tình nhìn cô thương sót, tìm cứ vậy mà nhức nhối, dầy nát anh. Anh đưa những ngón tay thon dài, cẩn thận tỉ mỉ vuốt lại vài cọng tóc hơi rối loạn của cô, thì thào gọi tên cô

“Lam. . .”

Hải Lam vẫn nằm đấy không cử động, cả người lạnh toát, thiếp đi không có nghe thấy anh đang gọi mình.

Minh Phong nhẹ nhàng khăn trương bế cô lên, ôm chặt cô vào lòng giúp cô sưởi ấm thân thể. . . .

Để không làm kinh động đến giấc ngủ của cô, anh từ từ đặt cô xuống giường ngủ của bọn họ, kéo chăn qua hai người, rồi nằm kế bên cô, vòng tay kéo sát đầu cô tựa vào ngực mình.

Không biết là đã qua bao nhiêu thời gian, Hải Lam cảm thấy một hơi thở rất đỗi quen thuộc đang bao bọc quanh người cô khiến thân thể cô ấm áp vô cùng. Cô ngo nguậy cái đầu nhỏ nhắn trong vòm ngực rắn chắc của anh như một con mèo lười biếng, tay ôm lấy thắt lưng anh, chân không khách sao vất hằn lên người anh, giống như đang ôm một cái gối ôm lớn chưa từng có. Nó giúp cho giấc ngủ của cô càng lúc càng sâu, càng lúc càng bình an. . .

Và cũng chẳng biết cô đã ngủ được mấy ngày rồi, chỉ khi cái bụng réo lên Hải Lam mới mỉm cười hé mở đôi mắt. Đã lâu lắm rồi cô mới có một giấc ngủ dài đến vậy. cô há miệng to hết cỡ có thể, ngáp dài một cái, vươn vai rộng ra hai bên vận động nhẹ thân thể, bất chợt tròn xoe mắt kinh ngạc nhìn người đàn ông nằm cạnh mình đang nhìn cô mỉm cười. . .

“Phong. . .” phải mất thêm nửa ngày nữa Hải Lam mới phản ứng, gọi được tên anh.

“Sao vậy. Không thích được chồng ôm ư? Bà xã, em có biết em càng ngày càng thành con mèo lười rồi không? Haha” Minh Phong bị đáng về cả kinh của cô làm cho buồn cười.

Hải Lam vừa tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài nên đầu óc có chút chậm chạp, nói không chừng lúc này cô đang bị thiếu năng cũng nên.

“Phong, sao anh lại ở đây?” trong mắt cô lộ ra chút cảm xúc rối ren. Rõ ràng hôm qua cô ngủ trên sofa trong thư phòng mà. . . .

Minh Phong phát hiện ra ánh mắt mơ hồ của cô khiến anh tức cười nhưng lại vờ bày ra bộ mặt cực không hài lòng với câu hỏi của cô, lạnh lùng nói “ sao

hả? giờ em còn cấm anh không được nằm trên giường của mình sao? Hừ”. cô gái đáng ghét này ....nếu không phải lời nói kia được thốt ra trong lúc cô hãy còn chưa tỉnh hẳn ngủ thì anh sẽ thẳng tay trừng phạt mà ăn sạch sẽ cô ngay bây giờ....

Hải Lam im lặng, mi mắt sụp xuống, không thèm nhìn anh. Giờ thì cô đã nhớ ra rồi.....

“Bà xã, em khó chịu ở đâu à? Anh chỉ đùa thôi, đừng giận” Minh Phong cứ nghĩ mình nói vậy sẽ khiến cô cười nào ngờ. ....Anh luống cuống lên tiếng giải thích “Lam, hôm qua chỉ là anh tức giận quá nên anh mới uống nhiều như thế. Anh hứa từ giờ sẽ không uống say nữa, em bỏ qua cho anh lần này nhé, được không?” Minh Phong nói xong, yêu thương mà hôn lên chòm môi xinh xinh của cô ra sức lấy lòng.

Bao nhiêu sự tủi thân, uất ức, đau lòng khi bị anh đối xử lạnh nhạt theo đó mà chút hết cả ra. Hải Lam khóc la lên như một đứa con nít trong ngực anh, không để ý đến anh là chồng mình mà tàn sát trên vai anh, đầu môi hôn dỗi “đồ xấu xa...xấu xa. Em ghét anh...ghét anh....”

“được...được...bà xã, em cứ ghét anh đi, nhưng chỉ ghét thôi nha, không cho phép rời bỏ anh đâu đấy” Minh Phong nắm nhẹ lấy ánh tay đang làm càn trên người anh, cười nham nhở chẳng có vẻ gì là hối lỗi. Với mấy cái đánh chối gà chối vịt không chặt của cô chẳng thấm gì so với cơ thể khỏe mạnh của anh. Anh chỉ là lo cô sẽ bị thương, sẽ ảnh hưởng cho cục cưng của bọn họ ở trong bụng mà thôi....

“hừ...người ta nào dám giữ đại công tử như anh lại chứ. Giờ anh sợ nhất rồi, đi đâu cũng có người đẹp phục vụ tận tình, còn thiết gì đến vợ con nữa” Hải Lam cố giằng tay ra khỏi người anh, bao nhiêu nỗi ảm ức cứ vậy mà bộc phát hết ra. Cô không biết rằng lời nói của mình có biết bao nhiêu mùi vị dầm chua.....

Minh Phong nhướn mày, nhẹ nhàng bắt lấy chiếc cằm mảnh khảnh của cô, cứng rắn mà không hề đau đớn bức cô nhìn thẳng vào mắt anh, nghiêm túc nói “em nói gì vậy. Người đẹp nào chứ? Vợ anh chưa đủ đẹp hay sao mà anh lại phải ra ngoài tìm đàn bà? Bọn họ sao xứng với vợ bé bỏng của anh!”

Hải Lam nghe vậy, bĩu môi, khinh thường nói “vậy à? vậy đây là cái gì hả? Em xem anh còn mồm mép được đến đâu?hừ”. Cô tức giận, tùy hứng ầm mạnh tay mình lên cổ Minh Phong, trắng trợn vạch trần bằng chứng phạm tội của anh.

Minh Phong nhăn trán, nhíu mày, dưới cái nhìn chăm chú của cô liền đưa tay sờ sờ chất dính dính trên cằm thì không khó đoán đây là cái gì. Chết tiệt, sao dấu son này lại ở trên người anh. Anh nhớ là mình không có làm gì mà....

Minh Phong cười sùng sình, lúc này mới thực sự tỏ ra sấm hổi, anh kéo chặt cô vào lòng, không nhanh không chậm liền ngậm lấy đôi môi cô, trao một cái hôn dài trường như nghẹt thở - một cái hôn trường không dứt nổi....

“ừm...” Hải Lam cảm giác một trận khó thở, lập tức lấy sức lực yếu ớt đẩy anh ra, mặt đỏ phừng phừng, cố che đi sự xấu hổ, chân tay đập loạn. la lớn “Đoãn Minh Phong, đừng tưởng làm vậy đã nghĩ em sẽ bỏ qua cho anh”

“bà cô của anh ơi, em đừng múa may như vậy được không? Con hãy còn nằm trong bụng em nha” Minh Phong vội vàng ôm chặt lấy cô, không để cô gái này làm loạn, ra sức dỗ dành như đang cưng chiều đứa con gái bé bỏng vậy.

Hải Lam không có để ý, tiếp tục bộc phát cơn ghen, xong không có cử động được khi bị anh kìm kẹp, đành bất lực, tức giận thờ hồng học, lạnh giọng cảnh cáo “Minh Phong, còn để em thấy vết son này lần nữa thì đến lúc đó....”. Hải Lam ngân dài giọng nói trong vất của mình, cố ý bỏ lung câu....

“đến lúc đó làm sao?” anh cười mập mờ, rất muốn biết cô vợ đáng yêu của mình định dờ dờ trò tình nghịch gì nữa đây

“hừ...đến lúc đó em và con sẽ đi một nơi thật xa mà anh không thể nào tìm thấy được. Để anh phải ân hận cả đời..haha” Hải Lam cười nham hiểm, hùng hổ nói

Minh Phong nghe thế cuống lên, nhồm nguời, giọng nói tỏ ra đang đe dọa đối phương “em dám làm vậy với anh”. Nhưng thật ra anh biết cô chỉ là đang hù anh, sự dịu dàng, sùng sình lại trở lại, thì thầm bên tai cô “Vợ à, chồng sai rồi, em đừng giận nữa được không?. em và con mà bỏ đi thì anh biết sống sao?”

“thật không? Lần này coi như em tạm tha cho anh” Hải Lam dựa vào mình đang mang thai con của anh, biết anh không thể bá đạo bất nạt cô nên càng được nước lấn át anh.

“ừm. anh thế” Minh Phong vui khuôn mặt đẹp trai vào cổ cô hứa hẹn chân thành. Rồi anh lại nhớ ra điều gì đó, ngừng đầu thẳng giọng “nhưng em cũng phải hứa với anh một chuyện”

“chuyện gì?” Hải Lam ngờ nghệch nhìn vào khuôn mặt hết sức nghiêm túc kia

“không được gặp lại Phùng Lập Nguyên” anh bá đạo, lớn tiếng nói

“lần đó anh ta cố tình làm vậy, em không hề muốn” Hải Lam không chần chừ phản bác lại tức thì. Anh vẫn để ý tới mấy tấm ảnh đó?

“anh không cần biết là cố tình hay vô tình. Không gặp là không gặp” anh chẳng biết lý lẽ đúng sai gì hết, luôn cho lời nói của mình là mệnh lệnh, là chiếu chỉ ban xuống cho thường dân là cô phải phục tùng theo.

Hải Lam đầu môi, cực bất mãn “vậy nhờ em đang đi trên đường, không may gặp anh ấy. Em sao có thể không nhìn ”

Minh Phong nghe thế thì ngẩn ra một lúc, dứt khoát cấm tót cùng “gặp trên đường cũng không được nhìn. Phải nhắm mắt lại, để hắt đi khuất rồi mới

được mở. Biết không?”

Hải Lam đến tức điên với cái tính độc đoán, tính chiếm hữu cao ngất của anh. Cô không phục, lên tiếng “Ông xã, anh nói có lý một chút hay không? Nhìn thì có sao đâu? Ở chỗ đông người mà anh bắt em...” xong cô không dám nói hết ý kiến của mình liền im bật, cả người bỗng run lên...

Bộ dáng phát hỏa của Minh Phong thực sự vừa đáng yêu vừa đáng sợ nhưng đáng sợ lại nhiều hơn. Anh vờ trừng mắt lớn, không nói lời nào nhìn xuyên thẳng vào mắt cô uy hiếp cùng cảnh cáo.

“Người ta biết rồi mà” Hải Lam nấp máy môi, dù rất không cam tâm tình nguyện

Nhìn khả năng ứng biến không đến nỗi nào của cô, Minh Phong mới giãn mày cho cô đường lui. Anh rất hài lòng với câu trả lời của cô, lại lần nữa yêu thương ôm cô vào trong lòng mình, đôi môi chạm nhẹ lên má cô níu non “vợ yêu à, anh yêu em nhiều lắm”.

Nhìn hai má đang ứng hồng của cô Minh Phong không kiềm được mà cúi đầu, đôi môi nóng bỏng tham lam mút lấy đôi môi mỏng manh mềm mại của cô hết lần này tới lần khác. Đầu lưỡi anh như có lực hút mãnh liệt cuốn lấy đầu lưỡi cô chơi đùa. Hương thơm mát lạnh từ chiếc lưỡi đình hương của cô mang đến lại lần nữa thành công khơi mào dục vọng chiếm hữu trong anh. Anh hoàn toàn gục ngã trước vẻ đẹp tinh tế lại thương, trước sự dịu dàng cùng đáng yêu của cô. Đôi mắt Minh Phong hừng hực lửa tình nhìn cô gái trong lòng cung chiều. Đôi bàn tay như dòng điện từ di chuyển khắp người cô, mỗi chỗ đi qua đều làm cho từng tắc từng tắc cơ thể cô nóng ran lên.

"Phong..." Hải Lam trầm thấp giọng yêu kiều gọi tên anh, hơi thở gấp gấp, lấy chút ý chí cuối cùng còn sót lại kịp ngăn anh...

"Sao vậy?" giọng anh rõ ràng đã khàn đặc đi, ánh mắt nóng cháy nhìn cô không hiểu tại sao cô lại ngăn cản anh...

Hải Lam cố ngồi dậy, kéo cao chiếc váy bị anh cời xuống đến ngực mình lên, tình quá nói "để lát nữa đi. giờ con đang đòi em cho nó ăn đây nè"

Minh Phong ngây dại ra, anh liếc nhìn đồng hồ lớn thì phát hiện giờ đã là 9 giờ tối, rồi vội đánh mắt xuống cái bụng hơi nhô lên của cô, áy láy nói "Bà xã, sao không nói sớm. Em ngồi đây nhé. Anh sẽ làm món gì đó cho hai vợ chồng mình". Nói rồi anh đặt một nụ hôn nhẹ lên cái trán ẩm ướt của cô, nhanh chóng cài lại cúc áo cời dở, đành nuốt một con đói khác đang hành hạ trong người chạy xuống nhà bếp....

Hải Lam phì cười trước dáng vẻ trẻ con của ông xã mình....Anh rất dễ giận nhưng lại rất dễ bỏ qua...

"reng....reng...." tiếng chuông điện thoại vang lên

Hải Lam với tay lấy cái di động đang rung lên của mình. Cô ngần ra, trên màn hình chính là số điện thoại của mẹ chồng cô - Diệp Như Ý. Sao bà ấy lại gọi cho cô? Cô nhớ không tồi thì từ lúc cô và Minh Phong chính thức là vợ chồng của nhau thì bố mẹ chồng dường như không có gặp mặt cô. Từ sau vụ án liên quan đến ba cô, bọn họ đã kịch liệt phản đối cuộc hôn nhân này nên Minh Phong mới không muốn cô gặp bọn họ, tránh việc họ sẽ làm tổn thương cô.

Hải Lam chần chờ một lúc, đến cuộc gọi tới lần thứ ba mới nghe máy

"à lô, mẹ ạ" Hải Lam giọng khách sáo...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Lại Từ Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Anh Vô Tình VẬY Sao???

“Chú à, chẳng phải cháu đã xin lỗi chú rồi sao?. Chú là người lớn gì mà lại nhỏ nhen quá vậy!!!” Doãn An An bực mình lớn tiếng nói. Cô chẳng qua hơi lơ đãng chút xíu nên mới sơ ý làm chiếc xe của hân hư nhẹ vậy mà hân đòi cô bồi thường những 50 triệu. Có còn đạo lý không vậy....Đồ xấu tính....

Hứa Kinh Thiên tròn mắt, kinh ngạc nhìn con nhỏ đang quát tháo lại anh. Đây gọi là xin lỗi à?. Đã thế hôm nay anh sẽ tính sổ cả nợ cũ, nợ mới mà cô ta gây ra, để xem con nhóc này còn vênh mặt, bướng bỉnh được đến bao giờ.

Hứa Kinh Thiên nhếch miệng cười tà, ngón tay trở hung hăng chỉ thẳng vào chỗ lõm phía trước xe BMW bóng loáng đang hiện ngang đầu ở lề đường, hùng hồn dọa “nhóc này...em nghĩ chỉ cần xin lỗi vài câu là xong? Tôi khuyên em nên biết điều mà đưa đủ 50 triệu ra đây, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát tổng em vào tù đó.” Chưa dừng lại, anh còn có ý bày ra động tác nhảm tính toán cái gì đó rất cẩn thận, gãi gãi cằm, nhìn cô bé trước mặt tỏ vẻ ái ngại thay cho cô, xong lại thần nhiên như chẳng có gì, nói “Để tôi tính sơ sơ nào...Tôi có ý phá hoại tài sản của người khác cũng phải ngồi tù ít nhất 2 năm này, cộng thêm tội hành hung, quát tháo người bị hại nữa là phải ngồi thêm 3 năm chẳng ít....À mà còn tiền bồi thường nữa chứ, tôi nghĩ số tiền sẽ không chỉ là 50 triệu nữa, ước chừng sẽ lên đến 100 triệu cũng lên.”. Nói xong, anh nhìn cô cười đắc ý thậm chí còn kèm theo cả một nụ cười đùa cợt rõ ràng.

Ai bảo lần trước cô chơi anh. Giám vũ nhục Hứa Kinh Thiên này sao? Nhóc con, em chờ đấy....

Doãn An An nghe đến cảnh sát, đến nhà giam thì tá hỏa, sợ đến nỗi mặt xám đen lại. ...run rẩy. Bộ dáng đanh đá, chua ngoa, hùng hổ ban nãy liền bị lời nói của anh chà đạp không khác nào quả chuối bẹp nát. Mặt cô căm tức, cảm thấy bản thân không thể ôn hòa nhã nhặn được với anh ta, xong lại không giám làm liều, yếu ớt phản bác “chứ à...chứ đừng vu oan người tốt vậy chứ? Cháu hành hung chú khi nào?”

“Ồ” Hứa Kính Thiên gạt gù cái đầu ra điều rất lấy làm ngạc nhiên nhưng kỳ tình anh đang trêu tức cô nàng “phá hoại tài sản của người khác không những không xin lỗi, lại còn lên nước quát mắng người bị hại. Cô bé , tội này so với hành hung còn nặng gấp trăm lần cơ đấy. Có muốn tôi bổ sung thêm vào hồ sơ phạm tội không?”.

“rõ ràng là chú đang ức hiếp cháu” An An tức đến phát khóc, hung tợn đối chọi gay gắt cùng anh.

“ức hiếp???” Kính Thiên cười ha hả. Tâm trở lên phấn khích cực điểm. Xem ra con nhóc này cũng chẳng vừa. Tỷ tuổi đầu mà đã không biết sợ ai hết.

Anh cố nhin cười, khuôn mặt biến hóa thần tốc, bỗng chốc trở lên lạnh băng, ngữ điệu hết sức cứng rắn cùng đe dọa đáng sợ, cứ thế phun ra “ Xem ra em chưa thấy quan tài chưa rơi lệ, chưa thấy nhà giam chưa biết khóc phải không? Vậy được, tôi giúp em sớm hoàn thành tâm nguyện”. nói xong anh liền rút điện thoại ra...

Doãn An An thấy thế òa lên khóc thật, cô như con nhím xù lông, vội túm ngay lấy bàn tay đang cầm điện thoại của anh, vừa khóc vừa nịnh nọt lấy lòng “ huhu. Chú đẹp trai, cháu biết chú tốt bụng lắm mà. Chú sẽ không đưa cháu vào đúng không ạ? Huhu. ...Chú tha cho cháu lần này đi. Lần trước cháu sai rồi, đánh chết cháu cũng không giám nữa. hu hu”

Hứa Kính Thiên cảm thấy thật khoái trá khi nhìn thấy gương mặt bùng ra sữa kia bị anh dọa đến nước mắt nước mũi dính đầy mặt. Giỏi lắm, chửi anh chán chê rồi mới quay ra xua nịnh, tưởng thế anh sẽ ngu ngốc mà bỏ qua sao?

Anh tiến sát cạnh cô hơn, cúi mặt nhìn cô chăm chăm, thanh âm có chút châm chọc nhưng lại chứa ý cười tà mị “sai như thế nào?”

An An choáng váng, ngu ngơ nhìn người đàn ông cao lớn đang đứng sát mình, đầu óc chậm chạp chẳng hiểu gì hết trơn. Chết tiệt..không phải hấn vẫn kiên quyết đòi bằng được 50 triệu kia chứ?

Cô đè nén sự tức giận, quyết định hạ mình dùng chiêu cuối cùng, khóc như mưa, nắc nhen nói “hôm đấy cháu không nên đánh chú”

“còn gì nữa???”

An An giật giật cái lưng lạnh toát, trở mắt nhìn anh. Lỗi??? Cô còn lỗi nữa sao? Nghĩ nửa ngày trời cũng không ra, ánh mắt cô bé vô tội nhìn anh, lấp bắp cầu xin “chú. .... cháu không nhớ..... Chú đừng bắt cháu vào tù. Nhà cháu có 8 anh em, ba mẹ lại già yếu. Cháu vào tù thì lấy ai nuôi bọn họ đây. Nhà cháu rất nghèo, cháu còn phải đi làm mà..huhu”. An An nói dối không chớp mắt. ..Cô bé phóng đại hoàn cảnh khó khăn cốt mong anh ta tha mạng nhỏ này của cô....

“ vậy a? giờ người nghèo cũng khá thật đấy, có thể đến học một trường quốc tế!!! Con gái tôi cũng chưa được biết đến quốc tế là gì đây này. Xem ra em chưa nghèo bằng tôi” Anh mỉa mai nhìn vào bộ đồng phục của cô, coi thường vạch trần lời nói giả tạo kia. Muốn lừa tôi thì cũng nên xem lại chính mình đi chứ...

“ơ...” An An cứng họng. Cô hết đường rồi...

“sao? Giờ thích vào tù hay trả tiền đây?” Hứa Kính Thiên giờ dụng chọc búa. Mới dọa có thể mà đã hồn bay phách lạc. Vậy mà anh còn tưởng nó sẽ đánh đá thế nào. Thật thú vị đây....

An An khóc đỏ hoe cả hai mắt giữa phố, nhằm thu hút sự chú ý của mọi người để họ tới giúp mình, nào ngờ người giúp chẳng thấy, người xem thì vây đông không thờ nổi.

“cảnh sát phải không, tôi...”

An An sợ đến nỗi nhảy dựng lên, vội nắm lấy tay anh, cuống quýt nói “chú, đừng...cháu trả..cháu trả là được chứ ạ. Chú đừng báo công an”

Hứa Kính Thiên buông điện thoại xuống, mắt anh lộ ra tia nghi hoặc “ được... tiền đâu?”

“tiền???” An An ngu ngơ sờ sờ trên người không biết kiếm đâu ra số tiền lớn như thế. Cô không thể mở miệng xin ba mẹ, càng không thể xin anh chị. Chị dâu đang mang thai và lại anh chị đang đau đầu với kiện tụng, sao cô có thể làm phiền được.

“thế nào? Không có tiền phải không? Vậy thì xin lỗi nhé...” nói rồi anh lại đưa điện thoại lên vờ ấn một số nào đó “ cảnh sát, tôi...”

“chú...chú từ từ hãy báo cảnh sát” An An thực sự hoảng, cô thét lên chói tai

“có ý kéo dài thời gian tội nặng thêm 1 năm tù nữa” anh nói dối như thần

“hà????chú... chú cho cháu thời gian được không? Hiện tại cháu không có đủ số tiền đó, cháu sẽ trả góp, được ...được không ạ?” An An cười không nổi, phải nén nhục mà ra sức thương lượng ông chú đáng ghét kia.

“trả góp??? Em nghĩ tôi là thằng ngốc hay sao mà tin em?”

“cháu sẽ không lừa chứ” An An kịch liệt thề hện

Kính Thiên khoanh tay trước ngực, con người lóe lên sự vui thích “vậy em lấy gì ra đảm bảo?”

“đảm bảo???” An An lẩm bẩm. Cô có gì để đảm bảo với hắn.

“à...cái này được không ạ? Đây là thẻ học sinh cùng chứng minh của cháu, cháu có thể giữ làm tin. Trong vòng ba tháng cháu sẽ trả đủ chú số tiền ấy” An An như tìm được đường thoát, vui vẻ nói

Hứa Kính Thiên nhìn thứ cô đưa cười không nổi. Không nghĩ nó như thế mà cũng khờ dại giao cho anh mấy cái này. Nghĩ vậy chứ anh vẫn không nhân từ mà đưa tay giật lấy đồ của cô, cô ý hỏi một câu “Được rồi...cái này tôi sẽ giữ. Nhưng trong vòng ba tháng, em làm gì để trả tôi? Không định lấy trộm của ba mẹ chứ hả?”

“Không có. Có chết cháu cũng không ăn trộm đồ của người khác” An An tức giận nói. Anh ta nghĩ ai cũng xấu xa như anh ta chắc. Cô bé dừng một lúc, cực lo lắng không biết kiếm đâu ra đủ số tiền lớn như vậy trong vòng 3 tháng ngắn ngủi. Dù có cho ngày nào cô cũng nhịn bữa sáng, thì có đến 10 năm nữa cũng chẳng đủ....

“chú đẹp trai...cháu có ý này, hay là chú tuyển cháu làm ô xin cho nhà chú đi?” An An e dè mở miệng

“Ô xin??? Haha...một cô nhóc tiểu thư như em thì có thể làm được gì? Với 50 triệu tôi có thể thuê một tá người người làm ấy chứ” Kính Thiên ôm bụng cười cho sự trẻ con của cô bé này

An An bị anh coi thường thì nổi giận đùng đùng “chú đừng coi thường cháu như thế !!!! Cháu có thể rửa bát, nấu cơm, lau nhà...đại loại những việc họ làm cháu cũng có thể làm được”

Kính Thiên cười tươi, gật gù cái đầu tỏ ý đã hiểu “xem ra nếu tôi không cho em một cơ hội sống thì người ta sẽ mắng tôi là kẻ bắt lương tâm. Vậy đi, ngay ngày mai hãy đến nhà tôi bắt đầu công việc, tôi muốn xem em có làm được như những gì mình nói không đã”. Kính Thiên khá thích thú với trò đùa trẻ con này...

“sắc...ngày mai cháu còn phải đi học nữa mà. Để tối cháu qua làm được không ạ?”

Kính Thiên cười thần nhiên, nổi hứng trêu đùa “em đang ra điều kiện với chủ nhân của mình đấy à? Ba tháng tôi trả em 50 triệu chỉ để em đào chân tới nhà tôi dọn dẹp vào buổi tối thôi sao? Đã vậy không tuyển nữa, giờ tôi đưa em đến uống chè với cảnh sát”

“đừng...cháu sẽ làm...” An An rống to

“có thể chứ” Kính Thiên cười hả hê trong bụng

“à...muộn học mất rồi...cháu có bài kiểm tra đầu giờ chiều” An An cuống lên, đang định co giò chạy, liền bị cánh tay rắn chắc kia tóm gọn....

“chú bỏ ra, cháu còn phải đi học” An An hung hăng giật tay mình ra khỏi tay anh, hét lớn

“định bỏ chạy??? chúng ta còn chưa làm hợp đồng?” Kính Thiên nói nhẹ tênh, anh chẳng thèm để tâm đến sự vội vàng của cô bé.

“nhưng cháu còn phải đi học” An An meo máo, khuôn mặt phụng phịu đáng yêu nhìn nụ cười dị thường của anh, thật “dịu dàng” cầu xin

“cảnh sát” anh không nhiều lời

“à...à...được rồi, được rồi, hợp đồng thì hợp đồng. Đồ tiểu nhân” xong câu cuối cùng cô chỉ dám nói đủ để cô nghe thấy....

Kính Thiên thỏa mãn gật đầu, cùng cô đến trước nhà hàng gần đó....

.....

“Mẹ...” Hải Lam vừa xuống xe taxi liền rào chân đi tới địa chỉ mà bà Như Ý hẹn gặp. Ngay khi cánh cửa mở ra, cô ngạc nhiên vì trong phòng không có dấu tích của một ai. Mẹ chồng cô đâu?

“Mẹ...con đến rồi. Mẹ đang ở đâu ạ?” tâm cô không khỏi run nhẹ, rón rén đẩy rộng cửa bước vào trong, lần thứ hai lên tiếng gọi bà.

Không ai đáp lại....không khí gian phòng hết sức quái dị....

Hải Lam lấy di động đang định ấn số gọi cho bà, nhưng....

“à....” Hải Lam hét toáng lên khi bị một đôi bàn tay ôm chặt lấy thắt lưng cô từ phía sau....

“à...thả tôi ra....” Hải Lam hoảng hốt giãy dụa cố thoát ra khỏi người đàn ông kia. Vì anh ta đứng phía sau nên cô không tài nào thấy mặt hắn.

Hải Lam ở trong lòng hần liễu mạng thoát khỏi sự kìm chặt của đôi phương. Cô hoảng sợ, gấp đến độ không còn bình tĩnh được nữa, tức giận quát “anh là ai? Mẹ tôi đâu? Thả tôi ra”. Không phải mẹ chồng cô bị hần ta bắt cóc tống tiền đây chứ? Chỉ nghĩ đến đó thôi mà cô không giám tưởng tượng chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Người đàn ông vẫn như cũ, hần không lên tiếng tựa như hần ta đang coi mình là kẻ câm điếc....

“bỏ ra...a....” Hải Lam bị tình huống mạo hiểm này làm cho sợ hãi, phát hỏa kêu la

Phùng Lập Nguyên không dẫn đo, hần không phạm một giây phút nào, liền lấy khăn tay thấm sẵn thuốc mê mà bịt kín miệng cô lại...

Hải Lam dần xụi lơ, cô bất tỉnh không còn khả năng kháng cự....

“Hải Lam, xin lỗi...” Phùng Lập Nguyên nói xong liền bế cô đi đến giường lớn trong phòng ngủ....

“rầm...” một tiếng sau, cánh cửa phòng bị một lực đá mạnh làm bật tung ra. Một thân hình cao lớn, khuôn mặt đàng đàng sát khí đứng giữa cánh cửa....

“Khốn nạn” Minh Phong điên cuồng gầm lên. Con người tức giận đến đỏ ngầu... Trước mắt anh là một cảnh tượng đến khó tin - một đôi nam nữ đang nằm ôm nhau ngủ đến hạnh phúc. Trên sàn nhà, từ phía ngoài cánh cửa đến cái giường kia rải rác là một đồng hỗn độn quần áo của đôi tình nhân kia. Minh Phong không còn tin nổi vào mắt mình. Vợ anh – mới hai ngày trước còn ở trên người anh hứa hẹn những gì mà giờ....

Hải Lam bị tiếng quát long trời nổi đất của một giọng nói quen thuộc liên lờ mờ neho neho mắt tỉnh dậy. Do tác dụng của thuốc nên cô cảm thấy vẫn còn choáng váng đầu óc, không biết là đang diễn ra chuyện gì.

Rồi cô giật mình, hét toáng lên khi người đàn ông trần trụi đang ôm mình là Phùng Lập Nguyên

“aaaa”, Hải Lam sợ đến kinh người, cuống quýt lấy chăn che đi phần cơ thể trần trụi của mình, đôi mắt trong như nước hoảng loạn nhìn ra phía ngoài cửa, lại càng chấn kinh hơn. Anh...anh ấy sao lại...

Minh Phong đầu óc trống rỗng, tìm không có cách nào thờ được như thể nó đang bị ai đó cắt ra thành muôn mảnh nhỏ, anh điên cuồng tiến đến giường, hung hăng kéo cô đứng lên, nghiêng răng nghiêng lợi “Trịnh Hải Lam, em có biết mình đang làm gì không hả?” Trời ạ, anh đang nhìn thấy gì? Vợ anh – người mà anh yêu nhất lại đang ngủ cùng giường với Phùng Lập Nguyên. Trời đất bỗng chốc tối sầm lại ngay trước mặt anh.

Hải Lam tâm rối loạn, chính cô cũng không biết mình đang làm cái gì, cô chỉ biết nắm chặt lấy tay anh, nước mắt thi nhau rơi xuống chạm vào cánh tay anh nóng rát, luống cuống, lắp bắp giải thích “Phong, anh đừng hiểu lầm, đây không phải...chuyện... chuyện này... em không biết”

“hiểu lầm???Cô và hần lên giường với nhau đã rõ mười mười thế này mà bảo tôi đừng hiểu lầm sao....cô nói đi” đôi mắt anh long lên dữ tợn, trong mắt chọt lóe lên cái nhìn chết chóc.

Phùng Lập Nguyên đắc ý trước màn cãi nhau của vợ chồng họ. Anh ta sớm đã biết được viễn cảnh sẽ là vậy, mỉa mai mở miệng “Doãn Minh Phong, sao hả? Cuối cùng thì vợ anh cũng thuộc về tôi rồi. Anh xem, cô ấy vì nhớ tôi, nhớ đến phát điên mà chạy đến đây đòi tôi đáp ứng...haha”

Nghe giọng đắc ý, mỉa mai của Phùng Lập Nguyên càng khiến cơn cuồng phong giận dữ trong người Minh Phong sôi trào mãnh liệt. Anh thô bạo hất Hải Lam ra một bên, điên cuồng lao đến người Phùng Lập Nguyên liên tiếp đánh những đòn lửa tưởng chừng không gì chống đỡ nổi.

Hải Lam kinh sợ, cô thất thanh kêu lên “Phong, anh đừng đánh nữa, sẽ có án mạng mất”. Giờ cô mới hiểu, thì ra đây là một cái bẫy...Cô hận Phùng Lập Nguyên nhưng nếu bây giờ hần chết thì Minh Phong cũng sẽ phải ngồi tù, cô thực sự không muốn điều đó chút nào.

Minh Phong thấy Hải Lam lên tiếng bảo vệ Phùng Lập Nguyên, sự điên cuồng trong anh vốn dĩ đã hóa thành lửa lớn lại càng thêm ác liệt hơn, anh chết lòng nhìn người con gái mình yêu hơn cả mạng sống, rống giận “Trịnh Hải Lam, cô câm miệng lại cho tôi” chết tiệt, cô ấy giờ còn bênh vực hần ta.

“đánh đi...đánh nữa đi...dù sao tao chết cũng thấy thỏa mãn.haha” miệng Phùng Lập Nguyên sớm đã vương đầy tơ máu xong vẫn cố tình chậm chọc. Hần tin Doãn Minh Phong sẽ không có khả năng giết chết hần

“thằng khốn” Minh Phong mất hết sự sáng suốt, anh bị Phùng Lập Nguyên đả kích thì không khác nào hổ dữ cắn xé con mồi, tiếp tục đánh, càng lúc càng không lưu tình.

“haha...Doãn Minh Phong, để tao nói cho mày biết điều này nhé!!!!...” Phùng Lập Nguyên khề liếm vết máu trên khóe miệng mình, cười khinh “cơ thể vợ mày quả thực rất đẹp đấy. haha”

“Phùng Lập Nguyên, anh là đồ khốn” Hải Lam chỉ thẳng tay vào mặt Phùng Lập Nguyên rống to. Không ngờ hần ta lại giám nói những lời thô tục như vậy....

“Phong, anh nghe em giải thích...anh ta vu oan cho em” Hải Lam vội vàng lên tiếng thanh minh, nhưng cô lại chẳng biết nói thế nào. Nhìn cảnh tượng mờ ám trong phòng thể này, nhìn thân thể xích lửa của hai người, cô lấy gì giải thích đây. Liệu anh có tin cô...

Minh Phong gần như hóa điên, anh cười điên dại “giải thích??? Giải thích cái gì??? Giải thích cô và hần không có làm gì sao??? Giải thích chỉ là hần dụ cô, cô không hề cam tâm sao?”... Anh đã từng tha thứ cho cô một lần, đã từng nghĩ những tấm ảnh kia chỉ là vô ý...Nhưng hôm nay thì sao? Tận mắt

anh nhìn thấy cái gì. Quá thất vọng, quá đau nhức...anh không còn đủ lòng tin để nghe những lời ní non van xin của cô

“Phong...” Hải Lam khóc nức lên

“mặc quần áo vào. Theo tôi về nhà” Minh Phong hất mạnh Phùng Lập Nguyên ngã lăn xuống sàn nhà, cầm quần áo ném thẳng tới trước mặt cô.

Hải Lam ôm lấy quần áo, không giám trái lời anh, cô khúm lúm chạy vào phòng tắm...

Phùng Lập Nguyên yếu ớt bò lên từ sàn nhà, hất ta quyết tay lau đi vết máu dính đầy mắt, tức tối nhìn Minh Phong...

Hải Lam mặc lại quần áo chỉnh tề, loạng choạng bước ra từ nhà tắm, cả người run lên bần bật...đường như vẻ lạnh lùng như băng này của anh, đây là lần đầu tiên cô mới chứng kiến qua

“Lam, em không cần phải trở về bên hấn. Anh sẽ không để hấn ta cướp mất em và con một lần nữa đâu” Phùng Lập Nguyên ngay khi thấy Hải Lam tiến về phía Minh Phong vội ngăn cô lại

Minh Phong ngực cứng lại, chôn chân tại trận, mắt hoang mang nhìn xuống bụng cô “con???”

“Phùng Lập Nguyên, anh nói bậy bạ gì vậy? Anh có còn biết liêm sỉ là gì không hả? Con trong bụng tôi là của Minh Phong” cái đồ vô lại này, sao hấn giám đùa bỡn cô như thế. Hấn gây ra chuyện xấu xa này còn chưa đủ hay sao? Thực quá đáng. Sự dịu dàng vốn có liền bị cô ném qua một bên, cô hung hăng trừng mắt nhìn hấn, giận dữ mắng chửi không kiêng nể gì hết

“Lam, anh biết em vẫn còn giận anh chuyện đêm đó, nhưng vì hoàn cảnh nên anh mới phải xa em. Giờ anh rất hối hận, anh muốn bù đắp lại cho mẹ con em” Phùng Lập Nguyên vừa nói vừa lén nhìn phản ứng ngày đại ra của Minh Phong khiến hấn cực vừa lòng...

Minh Phong cảm giác ù hết cả hai bên mang tai, anh dường như không còn nghe nổi cái gì. Con??? Con trong bụng cô ấy lẽ nào lại là...??? Không... Không, anh không tin

Minh Phong siết chặt lấy bả vai Hải Lam, bức thiết dồn ép cô vào vách tường, khổ sở hỏi “nói...cô nói cho tôi biết, con là của ai??? Nói đi...”

“Phong...anh phải tin em, con là của chúng ta, rõ ràng anh ta đang bày trò...”

Lời cô nói còn chưa xong liền bị anh hung hăng cắt ngang, Minh Phong khinh miệt nhìn cô “tin cô??? Tôi còn có thể tin cô được nữa sao? Cô lừa tôi hết lần này tới lần khác mà có giám đòi hỏi tôi tin cô ??? hừ”

Nói xong Minh Phong lại lần nữa thô bạo đẩy Hải Lam ra khỏi người mình, quay người, bỏ mặc cô ở lại...

Phùng Lập Nguyên kịp thời đỡ lấy thân thể cô, dịu dàng hỏi “Lam, em không sao chứ?”

“Cút...anh cút đi cho tôi...Phùng Lập Nguyên, tôi hận anh, tôi không muốn nhìn thấy anh. Anh đừng có xuất hiện trước mặt tôi. Tôi căm thù anh” Hải Lam gào thét trong nước mắt oán giận. Cô hoàn toàn mất tự chủ, ôm mặt chạy nhanh ra ngoài cửa vội đi tìm Minh Phong...

Phùng Lập Nguyên ngồi trên giường lớn cười hà hê, quả là một kết cục mà anh ta mong muốn

“Nguyệt Lan,cô thấy thế nào? tôi làm tốt chứ hả? haha” vừa nhìn thấy bóng dáng Lâm Nguyệt Lan nhàn nhả tựa lưng đứng bên cánh cửa, Phùng Lập Nguyên nhếch miệng tự tán dương chính mình.

“Trình Hải Lam, tôi cho em cơ hội cuối cùng !!!! Hãy bỏ đứa bé đi...tôi sẽ bỏ qua chuyện kia mà coi như chưa từng xảy ra. Chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu” Minh Phong nhìn cô , lạnh lùng mở miệng. Một tuần không về nhà, một tuần nhốt mình tại công ty, cuối cùng anh lại đưa ra những quyết định hết sức tàn nhẫn. Một năn kia anh có thể nhắm mắt cho qua, bởi anh yêu cô, tình yêu ấy đã cắm rễ tận sâu trong tim anh, đến nỗi anh không thể mất cô, xa cô. Nhưng còn đứa bé, anh không phải là thánh nhân mà chấp nhận nuôi con cho kẻ khác – nhất là khi đó là con của Phùng Lập Nguyên.

Hải Lam sững sốt, tâm trạng khiếp sợ bởi vì một câu nói vô tình của anh xé nát tim cô. Anh sao có thể nói ra những lời tuyệt tình đến thế?

Hải Lam lớn tiếng khóc “Phong, anh nói gì? Bỏ con? Nó là con của anh nà!!! Huhu...anh sao có thể tàn nhẫn bắt em phá thai ?”.

“con tôi??” Minh Phong “hừ” lạnh, giọng mỉa mai. Nếu nó là con anh, thì sao cô lại làm ra cái loại chuyện đáng hổ thẹn này? Tại sao lại nói dối anh ra ngoài để lên giường cùng gã đàn ông khác? Tại sao Phùng Lập Nguyên có thể đường hoàng mà nói ra? Chỉ cần nghĩ tới đó thôi anh tự cảm thấy bản thân mình giờ không khác nào thằng ngốc bị cô và Phùng Lập Nguyên đem ra làm trò.

“Phong, anh không nhận ra trong chuyện này rõ ràng là một cái bẫy ư?...Chính là mẹ gọi...” Hải Lam ngẩng mặt đầy nước mắt đang định nói tới Diệp Như Ý thì...

“Đủ rồi đấy!!! Em nghĩ là tôi còn có thể tin được lời nói dối của em hay sao? Trình Hải Lam, tôi muốn ngay tại đây, ngay tại phòng ngủ này, em phải nói rõ cho tôi... Rốt cục em có bỏ cái thai?” Minh Phong khổ sở lên án cô, nhấn tâm dồn ép đẩy cô xuống vực thẳm. Để đưa ra một quyết định tàn khốc này thực sự tâm anh cũng rất thống khổ. Anh không muốn cô chịu bất kỳ một đau đớn nào dù là nhỏ nhất...nhưng...

Khuôn mặt tái nhợt của Hải Lam nguyên lai một chút cải biến cũng không có, cô như một xác chết đứng giữa gian phòng xa hoa rộng lớn, thất vọng thì

thào “anh vô tình vậy sao?”

“Là em ép tôi” Minh Phong biểu tình lạnh lùng cực điểm.

“vậy nếu em không bỏ đứa trẻ, không có cách nào phá bỏ cái thai...anh...anh?” dường như hai sinh mệnh nhỏ bé trong bụng cô cũng cảm thụ được sự đau đớn của cô. Nó bắt đầu cử động khiến cho cô càng thêm nhức nhối thương tâm...

Minh Phong nhú chặt mi, thanh âm không có lấy một độ ấm, sắc bén cắt ngang lời cô “Nếu cô cương quyết như vậy thì chúng ta sẽ ly hôn”.

“Ly hôn???” Hải Lam không thể tin lời nói kia lại phát ra từ chính người chồng mà cô thương yêu nhất cuộc đời. Cô liều mạng lắc đầu nhỏ nhắn, loạng choạng đến gần anh hơn, tận lực ôm chặt lấy anh, thì thầm trong nước mắt “Ông xã, anh đang đùa em đúng không?.... Vì em không ngoan, em không nghe lời anh nên anh mới đùa em một chút thôi, phải không anh. Em xin anh, đừng bỏ em, em và con rất cần anh...em yêu anh mà...em sẽ ngoan, sẽ không gặp Phùng Lập Nguyên....”

Sự dịu dàng, yêu thương của cô thoáng cái làm tâm anh lung lay...phải chăng anh quá tàn nhẫn với cô.

Nhưng rồi cái ý nghĩ Minh Phong tự cho là điên rồ đồ kia nhanh chóng được anh dẹp bỏ sang một bên. Bàn tay lạnh băng cứ thế vô tình cạy từng đốt ngón tay đang bám trên người anh, giọng nói không lộ ra một tia cảm tình “Tôi đã cho cô cơ hội. Là cô chối bỏ nó. Tôi chỉ có thể làm được đến thế này. Nếu cô giữ lại đứa bé vậy thì chuyện ly hôn sẽ không thể thay đổi.”

Sau khi bỏ lại một tràng những lời nói tuyệt tình nhất, phũ phàng nhất Minh Phong không có ngoái đầu lại nhìn cô. Cứ vậy mà thẳng bước rời khỏi phòng...

Hải Lam vội vàng chạy theo anh nhưng không có kịp.....

Cô bắt lực thể lương ngồi sụp xuống sàn nhà. Giọt nước mắt trong suốt lăn dài trên má làm lay động lòng người...

.....

“cái gì đây??? Đây mà gọi là lau chùi sao??? Doãn An An, em rốt cục có biết định nghĩa thế nào là bẩn không hả? Lau lại lần nữa cho tôi!!!” Hứa Kính Thiên ngênh ngang vất chân lên bàn, cổ tay miết mạnh tay trên thành ghế đưa tới trước khuôn mặt nhỏ nhắn thiên biến vạn hóa của An An, bắt đầu gây sự...

An An âm ức cắn chặt đôi môi đỏ mọng của mình, uất hận đến phòng cả hai má đang yêu, nhìn ngón tay đen kịt của anh mà phát cáu lên. Cô bé chẳng còn phân biệt ai là chủ, ai là đầy tớ, sẵn có trong tay mớ giẻ vừa lau chùi sàn nhà, liền một đường phi thẳng vào lòng anh

“Này chú già...nếu thấy bẩn thì chú đi mà lau. Tôi không làm nữa”. Quá đáng, một ngày chủ nhật đẹp trời là vậy, trong khi các bạn cùng lớp được đi dã ngoại thì cô lại phải ở đây phục vụ tên già khó chiều kia.

Hứa Kính Thiên đàn người nhìn đồng giẻ nằm gọn như một đứa bé con trong lòng mình. Khuôn mặt anh tuấn trong chốc lát liền trở lên khó coi cực hạn. Anh là con người rất ưa sạch sẽ vậy mà....

Kính Thiên bị chọc giận thì dừng dừng đứng lên, ném mớ giẻ xuống sàn, bàn tay rắn chắc bắt gọn cái cầm nhỏ của cô, gầm nhỏ “Doãn An An, hình như IQ của em chưa đến 100 thì phải? Nhìn lại hộp đồng đi, điều 5 đấy...”

“thì sao nào? Chú đừng ép người quá đáng”. An An vênh mặt, chẳng sợ gì hết, tự tin nói.

Cả tuần nay, cô như một con cún con chạy tới chạy lui tới nhà anh ta hầu hạ đủ kiểu. Nào thì phải còng lưng dọn dẹp cái phòng ngủ như đồng rác của anh, giặt đồng quần áo cao ngất như núi kia... rồi lại phải vất chân chạy đến siêu thị mua những món hán yêu cầu...chưa hết, thậm chí cô còn phải đứng kê bên mỗi khi anh ăn, lom khom cái lưng chỉ để chờ anh sai bảo mình trong khi bụng cô đã đói meo...Nói tóm lại cô không thể chịu hơn được nữa. Đồ tư bản đáng ghét...

Kính Thiên bị bộ dáng ngang ngược của cô bé chọc vào mắt thì hậm hực “Bên B nếu tự ý bỏ việc sẽ phải chịu phạt gấp đôi số tiền ban đầu. Sao hả? Có muốn tôi lôi ra cho xem lại không?”

Nói rồi anh cười rõ tươi, khoanh tay khiêu khích cô. Doãn An An ngu ngốc kia, anh mới chỉ cho cô nhóc đó ăn một bữa thịnh soạn là liền quên hết mọi thứ, vội ký ngay vào tờ giấy kia, thậm chí chẳng buồn đọc qua bản hợp đồng lấy một từ. haha...

An An ngó người nhìn chăm chăm tờ giấy anh dán trên mặt mình, đầu môi bất mãn “Cái này không đúng. Chú lừa cháu”

“Ai thèm lừa...Chữ ký của em vẫn còn tươi rói đây nè. Nhìn kỹ đi” Kính Thiên bộ dáng trẻ con vô cùng

An An nhìn cái dáng công tử trêu ngạo của anh, không có cách nào cắn chết anh cho rồi..

“Chú này... Tôi đâu có nói sẽ nghỉ việc. Vậy nên tôi không có nghĩa vụ phải trả gấp đôi cho chú. Haha” bị chơi xấu, An An quần bách nói liêu. Cô bé sung sướng nhìn anh. ....

“em...”

“Hôm nay tôi đã lau 3 lần rồi. Tôi sẽ không làm nữa” An An tỏ thái độ bất cần đòi ngồi phịch một cái xuống cái ghế bên cạnh....Muốn khi để cô a? Hứa Kính Thiên phải để xem anh có bản lĩnh ngồi đo ghế cùng tôi không đã? Hừ

Hứa Kính Thiên nhìn thái độ coi thường của cô nhóc thì há hốc mồm, trừng mắt nhìn cô cảnh cáo “Doãn An An, em có biết mình đang phạm phải một sai lầm rất lớn không hả? Mau đứng lên cho tôi”

“Không đứng” An An với tay lấy tờ báo trên bàn, giả bộ không thèm để ý đến lời nói của anh...

Gì đây??? Lại còn đọc báo nữa cơ đấy? Cô ta là chủ hay anh là chủ cái nhà này đây? Hứa Kính Thiên điên tiết lên, anh đâu có thể để một cô nhóc 17 tuổi đề cổ mình. Anh tức giận giật phăng tờ báo trên tay cô, xấu xa nói “An An, em hình như không thích làm việc để trả nợ. Vậy không bằng em lấy thân...”

Lời nói ám muội ngân dài ra... khuôn mặt điển trai không một chút đứng đắn tiến sát đến khuôn mặt trắng hồng kia...

An An đang cười hả hê trong bụng bỗng chốc liền trở lên cứng ngắt, trừng trừng hai mắt dưới thế tấn công bất ngờ của anh, miệng lắp bắp “chú...chú... định...làm...”

“Thế nào??? sợ rồi sao?” Kính Thiên cười gian, ánh mắt đẹp nhìn chăm chăm gương mặt đỏ như mặt trời kia

“chú...đừng...có làm...bừa...cháu...chưa đủ 18...tuổi” An An sợ hãi, vội ôm lấy ngực, thanh âm run rẩy

Kính Thiên nhìn hành động mắc cỡ của cô thì cười phá lên “Nhóc...em đang nghĩ tới...haha”

“Vậy không phải chú...chú muốn...” An An xấu hổ, thẹn đến đỏ mặt bừng bừng. ngay lúc này cô ước gì có cái lỗ chui xuống cho rồi. xấu hổ quá đi mất...

“haha....Doãn An An, không ngờ em ít tuổi vậy mà đầu óc không trong sáng tý nào...haha”

An An giận tím mặt lại, không nghĩ anh ta lại dùng cách này để chọc cô. Cô bé hậm hực đẩy mạnh anh ra, định cho anh vài chiêu võ mình vừa học...

“aaa”

Nhưng người thì chẳng thấy bị hất ra, ngược lại còn khiến cả thân anh ngã trên người cô. Giờ thì không chỉ có mặt chạm mặt mà ngay cả người anh cũng dính vào cô như keo vậy...

Môi anh bất ngờ chạm nhẹ vào bờ môi non mềm của cô...

Bốn mắt tròn tròn nhìn nhau trong gang tấc.....

Bọn Họ vì quá bất ngờ với loại tình huống không lường trước này, cứ thế nằm đó không cử động...

5 giây

10 giây

15 giây

“aaa” An An kinh hoàng thét lên, tim đập thình thịch. Gì thế này, anh ta giám hôn cô khi chưa có sự cho phép a..ô...ô...??? Ôi không, nụ hôn đầu đời của cô sao có thể bị anh cướp đoạt một cách trắng trợn vậy chứ...

Kính Thiên cũng mắc cỡ không kém gì cô. Đây không phải là lần đầu tiên anh hôn phái nữ. Thậm chí những việc xa hơn cả cái hôn bình thường này anh cũng đã trải qua vô số lần...nhưng chỉ là....anh thấy có cái gì khác khác khi môi anh tiếp xúc cùng môi cô....

Kính Thiên lắc lắc cái đầu, cố giúp chính mình không bị ảo giác nhất thời, ho nhẹ mấy cái, sáng giọng “khụ...làm gì mà thét giữ vậy, chỉ là hôn thôi mà”

“chú...chú..ô...ô....đây là nụ hôn đầu của cháu mà...huhu” An An bộ dạng trẻ con bất đền, khóc rống lên

Kính Thiên phát hoảng khi nhìn thấy cô khóc âm ỉ, đây là nụ hôn đầu của cô.Trong một thời khắc anh bỗng dưng thấy nao nao rồi lại thấy gì đó hơi vui vui trong lòng, vội lấy giấy ăn, ôn nhu lau đi nước mắt trên khuôn mặt phụng phịu đang làm hờn kia, lúng ta lúng túng không biết dỗ dành kiểu gì “ An An... làm ơn khóc bé thôi...hàng xóm sẽ nghe hết bây giờ”

“huhu” lại khóc to hơn

“bà nội” ời...em sao lại...ai..ai..được rồi, tôi đền là được chứ gì, làm ơn đừng khóc to vậy a?” Kính Thiên gỡ khóc gỡ cười, ra sức dỗ dành “đưa con gái bé bỏng”

“ừc...ừc...đền...chú đền bằng cách nào?...ừc...nụ hôn đầu của cháu bị chú cướp rồi mà....huhu” tiếp tục khóc to hơn trước

Kính Thiên nghe tiếng khóc oang oang của cô liền bật ngay hai lỗ tai lại, thảm thiết kêu oan “tôi cướp của em lúc nào? Là em...”

“òà...òà...” lần này thì anh có bật mười cái tay cũng không ngăn nổi tiếng khóc giết heo của cô bé “chú là kẻ cướp, kẻ xấu...huhu”

“à...à...tôi xấu, tôi là kẻ cướp...thế đã được chưa? Nín đi nào...” Kính Thiên đành chịu thua, xuống nước... “nhóc...em nín đi...nín đi nha...tôi sẽ đền,sẽ đền mà?”

An An nghe thế mới chịu dừng lại. Chớp chớp hai mắt đầm lệ, nghi hoặc nhìn anh xác định lại “thật ạ? Chú sẽ đền cháu ư?”

Kính Thiên thở phào nhẹ nhõm ngồi trên bàn đối diện với An An, không đắn đo gật mạnh cái đầu...

“cháu yêu cầu gì chú cũng sẽ làm sao?” An An mắt vẫn còn đỏ đỏ liếc trộm anh một cái

“ừm” anh lại gật

“chú hứa nhé?”

“ừm. hứa”

“Vậy trong một tháng này chú hãy làm ô xin cho cháu đi...” An An lém lỉnh nói. Anh như thế lại bị cô cho vào bẫy. Haha

“Cái gì? Ôxin??? Doãn An An, em bị nào phải không? Mơ đi...” Kính Thiên giống như vừa bị điện giật, bật người khỏi bàn cao giọng. Yêu cầu gì mà quái dị vậy?

“huhu...chú là tên lừa đảo mà...cháu biết ngay mà...òà òà...”

Lại khóc, nó lấy đầu mà lăm nước mắt dữ vậy? Kính Thiên hạ hỏa, anh thật xui xẻo khi thuê con nhỏ này làm ô xin cho mình mà...Đúng là làm ơn mắc oán... “ây...này...em đừng động tý là lại đem nước mắt ra dọa người khác hay không?” anh sợ nhất chính là nước mắt đàn bà đầy nhà.

“vậy chú có làm không?...ợc...” An An lắc lắc khuôn mặt nhỏ nhắn, vừa khóc vừa hỏi

“được rồi, tôi làm...tôi làm...em làm ơn cất giùm nước mắt của mình đi cho tôi nhờ.” Kính Thiên bất lực chịu thua. Anh chẳng hiểu sao mình lại đi đồng ý với cái yêu cầu ngớ ngẩn của cô bé này nữa...

“Nhưng...em không được nói với ai đấy. Tôi mà biết được thì...” Kính Thiên một hồi im lặng lên tiếng, anh đưa tay kề sát cổ mình làm động tác giết người man rợ dọa nạt cô...

An An nhè lưỡi xem như đã biết, không chần chờ rút đầu nhỏ đồng ý...

“Không được sai người quá đáng biết chưa???” Kính Thiên trừng mắt uy hiếp. Có lẽ con bé còn nhỏ tuổi, nên anh coi nó như đứa em nên mới chịu xuống nước thế này. Chứ bình thường thì cũng có hòng...

An An dẫu môi đỏ mọng gật gật đầu tán thành. Nhưng con bé đâu có ngu mà bỏ qua cơ hội trả đũa này chứ...

“Xong...thỏa thuận như thế là ổn...giờ thì đi nấu cơm đi. Tôi đói rồi...” Kính Thiên nói xong, không thèm để ý tới khuôn mặt ngây thơ đang nhìn mình chân chó, liền đứng dậy đi lên lầu...

“sao còn ngồi đấy? Nấu cơm đi chứ???” đi đến nửa cầu thang, anh ngoái đầu lại xong cô vẫn ngồi trên sofa,. An An cũng ngoái đầu nhìn anh một cách hồn nhiên, vô tội...

“Chú...tháng này chú là ô xin mà...Chú vừa...hứa...” An An câu đầu nói rất to và rõ ràng, nhưng câu thứ hai thì áp úng lí nhí

Kính Thiên chột dạ khi bị con bé bắt thóp. Trùng mắt nhìn cô, khóc dữ vậy mà hãy còn tâm tưởng nhớ đến câu nói kia của anh a???

“Đi thôi...” suy nghĩ một lúc, Kính Thiên quay người, thân ảnh đẹp trai tiến về phía cánh cửa lớn, hờ hững ném lại cho cô hai từ

“đi...đi đâu ạ?”

“đi ăn...em nghĩ là tôi sẽ chui vào bếp mà phục vụ em chắc. Doãn An An, em hãy ngồi đó mà mơ hão đi nhé....hừ” Kính Thiên quay người cười khinh nói

“xì....” An An bĩu môi khinh thường. Biết ngay anh ta đâu có tốt đẹp như cô nghĩ....

Cũng tốt, dù gì cũng được ăn ngon lại không mất tiền, mà còn không phải làm việc “nặng nhọc” nữa chứ. Cô bé vắt chân ngán lon ton chạy sau anh ra phía xe hơi sang trọng...

.....

“Cái gì??? Doãn Minh Phong đòi ly hôn với mày?” Bảo Yến sau khi nghe Hải Lam kể lại toàn bộ mọi chuyện thì không nén được bức xúc đang sôi trào trong mình, cô đập mạnh tay xuống bàn, cảm thấy uất hận thay cho Hải Lam

“khốn khiếp...Không nghĩ ra Phùng Lập Nguyên lại là một tên đốn mạt đến vậy. Thật phí lời khi trước đây tao còn ra sức ca ngợi hắn ta. Mẹ nó...Hải Lam, mày yên tâm, Dương Bảo Yến này sẽ không để mày phải chịu ức.”

Hải Lam thần sắc không ổn, mặt mày ủ rũ “nhưng Minh Phong rất giận tao. Mấy hôm nay anh ấy còn không về nhà. Lúc đầu tao đã nghĩ, Minh Phong chỉ tức giận vài ngày, rồi sau đó chúng tao sẽ lại làm lành, nhưng...”

“Lam Lam, mày đừng nản lòng. Doãn Minh Phong có lẽ cũng cần có thời gian để suy nghĩ cẩn thận. Chẳng có thằng đàn ông nào nhìn thấy vợ mình với gã khác nằm chung mà không tức....Mày nhất định phải vững tâm lên. Rồi mọi chuyện sẽ ổn” Bảo Yến vỗ nhẹ lên vai Hải Lam cất lực động viên. Cô cũng chưa từng trải qua trường hợp này nên không biết nói gì hơn....

“Ừm”

“Nhưng sao mẹ chồng mày hẹn gặp ở chỗ đó rồi không thấy đâu??? Lam Lam, mày có thấy chuyện này hết sức phi lý không?” Bảo Yến ngoáy ngoáy cái đầu thấy có điểm kỳ quái. Không hề bà ta và Phùng Lập Nguyên có quan hệ bí mật gì đó....

Hải Lam ngẩn người, đúng vậy, cô cũng thấy có điểm không hợp lý trong chuyện này “Bảo Yến, không phải mày muốn nói anh ta và mẹ chồng tao cùng nhau vạch ra cái bẫy này để hại tao và Minh Phong???”

“Hải Lam, chơi lâu như vậy, giờ tao mới thấy mày thông minh ra chút ít đấy...Tao chắc chắn bọn họ câu kết với nhau. Nếu không thì sao bà ta hẹn mày rồi lại không đến.”

“Nhưng...???” Hải Lam vẫn có điểm không đúng. Diệp Như Ý sống trong một gia đình danh giá, mới về nước vài năm. Phùng Lập Nguyên lại sinh trong gia đình khó khăn...hai người sao có thể....

Bảo Yến lắc đầu “không nhưng nhị gì hết...” rồi cô lại thẳng thắn khuyên “Không bằng mày hãy trực tiếp gặp bà ta hỏi cho ra nhè”

“Liệu được không? Nếu thực sự bọn họ có quan hệ thì không đời nào bà ta khai nhận” Hải Lam nói ra sự lo lắng của mình

Bảo Yến phì cười cho sự ngu ngốc của cô bạn “Hải Lam. Đúng là người ta nói cấm có sai bao giờ. Người trong cuộc thì u mê không biết gì, chỉ có người ngoài cuộc là sáng suốt....Mày phải dùng cách dụ bà ta chứ???”

“Dụ?”

“Ừm.Dụ... Là thế này...” Bảo Yến ghé sát miệng vào tai Hải Lam vạch rõ đường đi nước bước cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Lại Từ Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Không Thể Cứu Vãn

“Làm vậy liệu có ổn không???” Hải Lam sau khi nghe Bảo Yến nói xong hơi nhăn mặt, thuận miệng hỏi

“xì.” trong mắt Bảo Yến lóe lên vẻ tinh nghịch, một cước ném ngay cái nhìn coi thường về phía cô bạn khờ khạo, không nhân từ cốc thật mạnh lên trán Hải Lam “bảo mày ngốc chẳng sai tạo nào nha !!! Mày không thử làm sao biết được kết quả thế nào???...Cứ làm đi. Tao sẽ nhờ anh Gia Kiệt điều tra về Diệp Như Ý. Gia Kiệt từng sống trong xã hội đen nhiều năm, dựa vào mối quan hệ của anh ấy, rất nhanh chúng ta sẽ tìm ra sự thật. Mày an tâm chưa??? Hừ...”

Hải Lam chần chờ một lúc ngẫm nghĩ rồi mới gạt mạnh đầu nhỏ “ừm...thử một lần thế nào !!!”

“ok..Thế là xong !!! Đi thôi, hôm nay là cuối tuần, tao sẽ đặc biệt dẫn hai mẹ con mày đi thư giãn tại khu vui chơi Thế giới ảo. Coi như cải thiện bộ mặt xám xịt mấy đen mấy ngày qua cho mày.haha” Bảo Yến cười ha ha, rất chu đáo mà cầm luôn túi xách cho Hải Lam

“đồ khi.” Hải Lam không nhịn được cũng cười lớn, cảm giác tâm mình nhẹ đi rất nhiều. Cô tin Minh Phong sẽ sớm biết được sự thật.

Hải Lam thân thiết khoác tay Bảo Yến cùng cô rời khỏi nhà hàng. Đột nhiên, chân cô như có thêm lớp keo đặc, dính chặt dưới sàn gỗ bóng loáng. Đôi mắt chao đảo như đang rơi xuống vực thẳm....

Phía bên kia, Minh Phong cùng một cô gái xinh đẹp, quyến rũ đang cười nói rất vui vẻ với nhau. Đường như anh không phát hiện ra phía xa đang có một cặp mắt xinh đẹp chết lặng nhìn mình

Bảo Yến cũng khựng lại theo Hải Lam, cô ngơ ngác nhìn bạn “Sao vậy?”

Một trận ngênh mạch ồ ạt ập chí giác của Hải Lam, cô không tin nổi vào mắt mình, Minh Phong lại có thể đối xử như thế với cô....

“Bảo Yến, Minh...Phong...anh ấy...” Hải Lam bị hình ảnh trước mắt chọc cho đến hôn mê, nói không thành lời

Bảo Yến khó hiểu, dọc theo cái nhìn đăm đăm, thâm thúy của Hải Lam, cô quay ra phía bên kia, và rồi con bão nổi lên

“Chết tiệt...Tên Doãn Minh Phong khốn kiếp... mới chỉ có một tuần mà hắn ta đã ra ngoài tìm đàn bà. Đi..Hải Lam đi nào, tao với mày đến bên đó dạy cho hắn bài học...” Bảo Yến giận dữ kéo tay Hải Lam về phía bàn Minh Phong

“Chị dâu...”

Vừa đúng lúc đó Hứa Kính Thiên cùng Doãn An An bước vào trong nhà hàng, nhanh như chớp An An đã nhìn thấy chị dâu mình. Đã từng ba lần gặp Hải Lam, lại được trò chuyện cùng cô, cô bé đương nhiên rất rõ người chị dâu vui tính này.

Hải Lam hốt hoảng, cô ngoái cổ nhìn cô em chồng tiến về phía mình cùng với Hứa Kính Thiên thì không khỏi ngạc nhiên. Cô khẽ nhíu mày, hồ hởi “An An – Kính Thiên ???”

Kính Thiên thì cứ ngẩn ra. Anh nghe An An gọi Hải Lam một tiếng chị dâu thân thiết mà cứ ngỡ tai mình bị hỏng nặng, không thể suy nghĩ nhiều hơn, liền quay vội về phía khuôn mặt phúng phính kia, lắp bắp “An An, em gọi Hải Lam là gì ???”

An An ngây thơ không biết gì nhìn anh “Chị dâu ạ!!! aaa... chủ quen chị dâu cháu sao???”

“chú???” Hải Lam trở mặt hết nhìn Kính Thiên lại quay ra An An.

“Ừa...Có phải anh là Hứa Kính Thiên? Tổng giám đốc tập đoàn S.I.C phải không???? Haha...Thảo nào tôi thấy anh rất quen. Mãi mới nhớ ra là đã từng nhìn thấy anh trên báo. Oa oa...trông anh ở ngoài còn đẹp trai hơn đây. hi...” Dương Bảo Yến sau một hồi mãi miết ngắm nhìn anh mới lớn tiếng khen ngợi

“tổng giám đốc tập đoàn S.I.C???” Hải Lam cùng An An tròn mắt nhìn anh, rồi thờ ơ ra ngạc nhiên mãi không thôi. Bọn họ đương nhiên biết tới tập đoàn nổi tiếng S.I.C.. Chỉ là chưa từng nghĩ qua người đàn ông anh tuần trước mặt đây lại là...

Hải Lam hồ hởi một tiếng, đôi mắt mông lung nhìn anh thật lâu...thì ra Hứa Kính Thiên chính là người đã kiện Doãn Thị. Tiếp xúc với anh ta không ít vậy mà giờ cô mới biết anh chính là tổng giám đốc tập đoàn S.I.C, là đối thủ của ông xã cô...

Tâm trạng An An cũng chẳng kém chị dâu mình là mấy. Không ngờ cô lại được tiếp xúc với một nhân vật tầm cỡ như vậy? Chợt cô cảm thấy rất có thiện cảm cùng khâm phục “ông chú già” này ...

“hàiz...làm ơn đi !!! Ba cô đừng nhìn tôi như người ngoài hành tinh như vậy có được không???” Kính Thiên về mặt hết sức khó coi, cảm thấy chính mình thật cổ quái. Cô gái kia cũng thật nhiều chuyện quá đi, làm anh khó xử không à....

“haha...Tổng giám đốc Hứa..à mà không tôi nên gọi anh là gì bây giờ nhỉ? Hay là gọi anh Hứa đi nhé, nghe như vậy sẽ gần gũi hơn đây. Hahaha...thì ra anh quen Hải Lam nhà chúng tôi. Vậy chắc anh biết chồng của cô đây chứ? Chính là Doãn Minh Phong – giám đốc tập đoàn Doãn Thị đây !!! hắc hắc” Bảo Yến lại vô tư nói.

“Doãn Minh Phong là chồng của Hải Lam??? Cái này...???? Vậy em là... em gái...em gái anh ta???” Kính Thiên thực sự sốc nặng, ánh mắt kích động siết chặt trên người Doãn An An

“Dạ...” An An hớn hơ đáp. Rồi cô chẳng buồn để ý đến vẻ mặt nam tính đang đen như hòn than cháy rụi kia mà cười tươi nhìn Hải Lam “Chị, chị cũng đến đây ăn trưa ă? Vậy chúng ta lại đằng kia ngồi đi”

Nhắc đến chuyện mình đang ở nhà hàng, Hải Lam sực nhớ tới Minh Phong cũng đang ở đây cùng một cô gái khác. Rất nhanh cô khôi phục lại tinh thần đang rối loạn của mình, hướng ánh mắt về phía bên kia, xong chỉ nhìn thấy sự trống rỗng không một bóng người...

Minh Phong đã rời đi từ lúc nào không hay.....

“Xin lỗi An An...Chị cùng bạn còn có việc, hai người cứ tự nhiên nhé” nói rồi Hải Lam không để hai người kia kịp nuốt hết câu nói của mình, một khắc kéo tay Bảo Yến ra phía ngoài tìm Minh Phong...

“Bảo Yến...Minh Phong...anh ấy...anh ấy đâu rồi??? Không phải anh ấy đi cùng cô gái kia chứ?” trông mặt Hải Lam hoảng loạn đến độ như thể cô vừa đánh mất vật thứ gì đó vô cùng quý giá....

“Hải Lam, mày đừng tìm nữa. Có lẽ anh ta đã rời đi cùng cô gái kia được một lúc rồi. Thử gọi vào máy hắn hỏi rõ xem...” trên khuôn mặt Bảo Yến là tầng tầng lớp lớp sự căm tức thay cho bạn, nhưng cô cố ép bản thân mình không được phát hỏa...

Hải Lam vội vàng móc điện thoại trong túi ra...

“tút...tút...”

Đôi mắt ươn ướt của cô không còn nhìn rõ màn hình điện thoại, nghẹn giọng “anh ấy sao lại không nghe???”

“Quá đáng...” Bảo Yến nghiêng răng nghiêng lợi gầm lớn

“Bảo Yến, giờ tao phải làm gì??? Có phải Minh Phong...anh ấy ghét bỏ tao rồi không???”

“Hải Lam, mày đừng bi quan như vậy!!! Sẽ không có chuyện đó đâu...” Bảo Yến dù rất giận Minh Phong nhưng cô lại phải bắt mình nói tốt cho anh...

“Đi thôi...” đứng một lúc lâu trong bãi đỗ xe, cuối cùng Bảo Yến mới kéo tay Hải Lam rời khỏi chỗ đó...

.....

“An An !!! Có thật Hải Lam là chị dâu em không? Sao trước giờ không thấy em nhắc tới chuyện này?” Kính Thiên ngồi đối diện với An An, cực nghiêm túc hỏi. Đến giờ anh vẫn không tin đây là sự thật. Trông cô ấy còn rất trẻ mà....

“sặc...chú à !!! Không phải chú già rồi nên lắm lắm đấy chứ??? chú có hỏi bao giờ đâu, làm sao cháu biết mà trả lời đây. Hi...Chị ấy và anh trai cháu không những đã cưới nhau mà giờ họ còn sắp có baby nữa đấy !!! ” An An hồn nhiên khoe, rồi cô bé chợt thấy hiểu kỳ, lại hỏi lại “mà sao chú biết chị đấy??? Hai người quen nhau???”

“sắp có baby???” thân thể Kính Thiên theo lời nói của cô mà dần trở lên cứng ngắt. Sao anh chưa từng nghe Nguyệt Lan nhắc qua chuyện này. Trước giờ anh chưa có thấy em họ mình đã động việc Doãn Minh Phong đã kết hôn, và lại anh ta còn sắp làm ba ba. Nếu biết, có giết chết, anh cũng không bao giờ đồng ý giúp Lâm Nguyệt Lan đi làm cái chuyện thất đức kia. Nhưng giờ anh lại có cảm tình rất đặc biệt với Hải Lam. Lại thêm Doãn An An là em gái anh ta...Anh nên làm gì bây giờ???

Doãn An An phì cười trước cái dáng ngô nghê thất thần của anh “chú làm gì mà dữ vậy??? Trông ngổ chết mất.haha”

Bị con nhóc cười trộm, Kính Thiên cảm thấy mặt mặt ghê ghớm. Anh làm mặt lạnh nhìn cô vờ cảnh cáo “Buồn cười lắm sao??? Mau ăn đi bà lớn !!!”

“hì...”

.....

“Cô Triệu, cảm ơn cô về lần giúp đỡ này. Trong lúc Doãn Thị đang gặp khó khăn, lại được ngân hàng các cô cho vay một số vốn lớn chúng tôi rất cảm kích. Hy vọng trong tương lai hai bên chúng ta sẽ hợp tác tốt đẹp hơn nữa!!!” Minh Phong ngồi oai nghiêm trong xe hơi cao cấp, anh khoác trên mình bộ vest màu xám lịch lãm làm nổi bật lên thân hình cao lớn cùng gương mặt tuấn mỹ, giọng nói trầm thấp nhưng lại đầy khí chất lãnh đạo khiến người ngồi bên nhìn mà phải đỏ mặt thẹn thùng...

Vừa rồi là anh cố tình không nghe máy của vợ mình. Một tuần nay anh rất nhớ cô, nhớ đến sắp phát điên, nhưng lại không có cách nào tha thứ cho những việc cô đã làm tổn thương đến anh. Sự kiêu ngạo, tính cố chấp không cho phép anh được xuống nước tha thứ cho cô lần này....

“giám đốc Doãn lại khách sáo rồi. Được hợp tác với tập đoàn Doãn Thị là vinh hạnh của chúng tôi mới đúng. Nếu có khó khăn gì về vốn, xin anh cứ nói, chúng tôi sẽ giúp hết sức trong khả năng có thể” Cô gái có gương mặt xinh đẹp được che phủ một lớp dày phấn son nhỏ nhẹ nói. Cô ta từ lâu đã bị vẻ đẹp trai hào hoa của Minh Phong làm cho chết mê chết mệt, nhưng nay mới có cơ hội hợp tác cùng nên cảm thấy rất hồi hộp ...

Minh Phong không khó đoán được cô gái kia đang có ý gì với mình, xong anh lại làm ngo “cảm ơn cô”

Cô gái thấy anh lãnh đạm với mình bỗng cảm thấy mất mát lớn, xong cô cũng chỉ biết nén nhìn anh cười ngượng trong lòng. Được làm cùng anh coi như cũng là may mắn của cô.....

"Lam..." Phùng Lập Nguyên dịu dàng gọi tên cô. Hẳn nguyên bản cũng chưa từng dám nghĩ qua lại có lúc Hải Lam sẽ chủ động gọi cho hắn sau chuyện “ái ân” bị Doãn Minh Phong bắt gặp.

Hải Lam đang mải suy nghĩ, chợt bị giọng nói kia làm cho tức thờ. Giọng nói đấy đã từng một thời làm cho cô thấy ấm áp biết bao, vậy mà giờ đây nó lại khiến cô ghê sợ không gì sánh bằng. Nó làm cô chán ghét, căm giận vô cùng....

“anh tới rồi sao?” Hải Lam ngoài mặt cố cười hiền hòa

Phùng Lập Nguyên giật giật mắt đắm chìm trước sự dịu dàng như nước của cô. Anh ta đang mộng du phải không???

“Lam, em tìm anh không phải là đã suy nghĩ lại. Em sẽ rời bỏ Doãn Minh Phong, sẽ trở về bên anh đúng không vậy???” Phùng Lập Nguyên ngồi nhanh xuống ghế, vội vàng nắm lấy bàn tay cô

Hải Lam rất nhanh rút tay lại, giả vờ ngượng ngừng trước mặt anh ta “Nguyên, anh cho em một ít thời gian nữa được không? Em sẽ nhanh chóng giải

quyết chuyện ly hôn với Minh Phong”. Ngoài miệng cô nói ngon ngọt với hắn, nhưng trong lòng thì gào thét dữ dội - Phùng Lập Nguyên tôi hận anh...

“Thật ư? Em đồng ý ly hôn với Doãn Minh Phong rồi sao? Hay quá... em yên tâm, anh sẽ đối xử thật tốt với em và đứa bé. Anh sẽ coi nó như con đẻ của mình” trong mắt hắn sớm nhuộm đầy màu sung sướng

Trái lại Hải Lam chỉ cảm thấy ớn lạnh cả người trước lời nói vô vị, dối trá kia, xong cô lại giấu diếm rất khéo sự chán ghét đó, cố ép bản thân phải tỏ ra cảm động tốt cùng, nhìn anh “Nguyên, cảm ơn anh... em không biết phải làm gì để cảm ơn anh đây”

“cô bé ngốc !!! em cảm ơn gì chứ??? Chỉ cần em làm vợ anh, đó đã là sự cảm ơn lớn nhất rồi”, xem ra Lâm Nguyệt Lan bày ra cách này rất tuyệt. Chỉ với một màn lừa đảo kia đã khiến Doãn Minh Phong và Trịnh Hải Lam phải thành ra thế này. Thực ra hôm đó anh ta cũng rất tử tế khi không có làm gì cô. Chỉ là để cho Lâm Nguyệt Lan ‘giúp’ cô cõi quần áo rồi chính hắn nằm kế bên... Doãn Minh Phong dù có thông minh đến đâu cũng không thể phát hiện ra...

“vâng”

“Nguyên. Con chờ mẹ lâu chưa?” Diệp Như Ý hót ha hót hải tiến đến bên bàn Phùng Lập Nguyên đang ngồi, vui mừng khi một tuần nay con trai mới lại hẹn gặp bà.

Vì Hải Lam cố ý ngồi quay lưng về phía cửa chính nhà hàng nên Diệp Như Ý không hề phát hiện ra sự có mặt của cô, cứ vậy mà gọi tên con trai mình...

Phùng Lập Nguyên được một trận tái mét mặt. Hắn như kẻ trộm cắp bị người ta bắt được, trừng mắt như hổ dữ nhìn người đàn bà đứng trước mặt mình kia. Làm sao bà ta lại tới vào đúng lúc này?

Rồi thoáng cái hắn chợt nhận ra điều gì đó không đúng, đáy mắt nhanh chóng hiện lên vài tia ngờ vực mà nhìn Hải Lam chăm chăm.

“xem ra hai người không chỉ quan hệ đơn giản như tôi nghĩ !!!” Hải Lam thẳng mắt nhìn về mặt tái xanh của Phùng Lập Nguyên thì cười lạnh, rồi cô từ từ quay đầu, coi thương nhìn Diệp Như Ý.

“Lam??? Sao con lại ....” Diệp Như Ý run rẩy, sững sờ trước sự xuất hiện bất ngờ của Hải Lam. Sao con bé lại ở đây???

“Bà muốn biết tại sao tôi lại ở đây phải không???” Hải Lam châm chọc hỏi trong khi cô biết rõ câu trả lời từ trước đó.

“Bà là ai?” Phùng Lập Nguyên trong lòng bắt đầu dự cảm có điều chẳng lành nên nhanh trí xen ngang không để Diệp Như Ý làm lộ mọi chuyện

Nghe Phùng Lập Nguyên hỏi vậy chỉ khiến cho Hải Lam cười khinh miệt “Phùng Lập Nguyên, anh định giả bộ gì nữa đây???” Vừa rồi không phải mẹ chồng tôi đã gọi anh là...”

“Lam Lam, em đừng nghe lời đàn bà lạ đó nói? Tại sao lại có người lạ tới đây chứ !!!” hắn bắt đầu lo sợ, vội cắt ngang lời cô. Ánh mắt lạnh lùng bức thiết nhìn Diệp Như Ý gần từng chữ “Bà là ai? Tôi không quen bà, sao lại gọi linh tinh thế hả? Bà còn không đi khỏi đây?”

Diệp Như Ý ngây ra, bà không rõ đây là đang diễn ra chuyện gì???

“Nguyên, con nói gì vậy? Chính con gọi mẹ đến đây mà !!!”

Cái gì? Anh gọi khi nào chứ? Không nhớ là...

“Câm miệng !!! Bà đang nói bậy... Tôi gọi bà lúc nào??” Phùng Lập Nguyên thờ dõc, đáy mắt 'oan ức' nhìn Hải Lam “Lam, em đừng tin bà ta, bà già này chắc là có vấn đề về thần kinh nên mới nói năng xằng bậy như vậy”

“bà con không cút khỏi đây” Phùng Lập Nguyên tức giận lại nhìn Diệp Như Ý quát lớn

“Nguyên, con...”

Hải Lam cứ im lặng mà xem hai kẻ kia diễn trò. Bọn họ không biết là chính những lời nói chối phay kia đã tố cáo bọn họ.

Hải Lam chậm rãi đứng lên, không vội mà tiến đến sát Diệp Như Ý, gắt gao nhìn bà “Hóa ra hôm đó bà đã gài bẫy tôi. Bà cố tình muốn Minh Phong hiểu lầm tôi!!! Diệp Như Ý, tôi đã từng rất kính trọng bà, coi bà như mẹ, vậy mà bà lại làm ra loại chuyện đáng xấu hổ này sao???” Bà không thấy hổ thẹn với chính mình thì cũng nên nghĩ đến An An mà cảm thấy tội lỗi đi chứ???”

“Lam, con nói gì vậy? Mẹ không hiểu?” Đôi mắt bà mờ mờ nhìn cô

“Không hiểu? haha. Giờ mà bà còn giả vờ thánh thiện trước mặt tôi sao?” Hải Lam cảm thấy thật nực cười quá đi. Cô thật không biết mình phải dùng loại từ ngữ nào để miêu tả về người đàn bà gian xảo này. Vì bà ta, vì Phùng Lập Nguyên mà cô chịu không biết bao nhiêu oan uổng...

An An sẽ thế nào khi biết mẹ đẻ mình lại là người xấu xa đến vậy???

“con...con...” Diệp Như Ý càng nghe càng không hiểu. Đúng là hôm đó bà đã lừa Hải Lam, nhưng cũng không đến mức phải khiến con bé đay nghiến bà như vậy chứ???” Lập Nguyên chẳng phải đã nói muốn gặp Hải Lam để nói chuyện bình thường thôi mà???” Lẽ nào...

“Nguyên...”

“Bà nghĩ mình gọi tên anh ta thì có thể dẫu tôi hay sao? Có thể lừa tôi lên giường để Minh Phong hiểu nhầm à? ừ...Diệp Như Ý, tôi hận bà” Hải Lam gần lên

“Lên giường ???” đôi mắt bà neho chặt lại càng hằn rõ lên các nếp nhăn, nhìn con trai một cách bức bách “Nguyên, đây rốt cục là chuyện gì? Chẳng phải...”

Giờ thì Phùng Lập Nguyên đã hiểu, thì ra Trịnh Hải Lam hẹn gặp anh ta là có mục đích. Xem chừng hẳn đã đánh giá thấp người đàn bà ngu ngốc này.

“Lam, anh xin lỗi, thực sự hôm đó anh không muốn dùng cách đó để được gặp em. Nhưng tại anh quá yêu em nên mới...” biết là không thể che đậy, hẳn liền ôm lấy hai bà vai cô thành khẩn hối lỗi

“haha. Anh nghĩ là tôi sẽ tin những lời anh nói sao? Lập Nguyên, giờ tôi đang thực sự thất vọng, không biết trước đây tôi yêu anh vì cái gì? Đã có lúc tôi cảm thấy thật có lỗi khi rời bỏ anh...” Hải Lam nhìn anh đầy thù hận

“Cô thực sự cảm thấy có lỗi với hẳn đến vậy sao? Có lỗi đến mức phải đền bù bằng cách lên lút lên giường cùng hẳn ư? Phải hẹn gặp cả mẹ hẳn để bàn chuyện sao?” một giọng nói lạnh lẽo cắt ngang lời cô từ phía sau

Hải Lam giật thân, giọng nói này quá quen thuộc. Cả cô và Diệp Như Ý đều quay lại

“Phong, anh...” – “Minh Phong, con...”

“Hình như tôi đến không đúng lúc thì phải?” Minh Phong chăm chọc nhìn cô nói. Bên cạnh anh còn có một cô gái xinh đẹp – chính là cô gái hôm trước Hải Lam đã gặp tại nhà hàng. Vừa lúc bọn họ đang hẹn bàn công việc tại đây thì bất gặp ba người kia.

“Ông xã, anh đang đùa em đúng không?... Vì em không ngoan, em không nghe lời anh nên anh mới đùa em một chút thôi, phải không anh. Em xin anh, đừng bỏ em, em và con rất cần anh...em yêu anh mà...em sẽ ngoan, sẽ không gặp Phùng Lập Nguyên...”

Nhớ đến mấy ngày trước cô còn thề thốt khốc lóc với anh, vậy mà giờ anh lại đang nhìn thấy những gì. Lại là Phùng Lập Nguyên...Hôm nay anh đã định sẽ về nhà để nói chuyện rõ ràng cùng cô. Xem ra đó đã là việc thừa. Mọi chuyện đã đến mức này thì không còn gì để cứu vãn cho cuộc hôn nhân của anh và cô nữa rồi...

“Không, anh hiểu lầm rồi. Hôm nay em gặp anh ta là để làm rõ chuyện hôm trước. Chính anh ta và Diệp...” Hải Lam lắc lắc đầu, kiên quyết nói. Nhìn cánh tay trắng ngần của cô gái kia đang khoắc lên cánh tay anh khiến đôi mắt cô đông cứng. Cô cứ thế xé nát lòng mà nhìn vào tay bọn họ đan vào nhau, không sao dứt được mắt đi chỗ khác

“Trịnh Hải Lam, tôi không muốn nghe cô nói thêm gì hết!!! Tôi sẽ nhờ luật sư nhanh chóng giải quyết việc của chúng ta” Minh Phong bình tĩnh, vô cảm nhìn cô. Thực sự đến ngày hôm nay anh đã mất hết lòng tin ở cô...

“Minh đi thôi em” Minh Phong chủ động ôm lấy eo cô gái kia, xoay người cùng cô rời khỏi nhà hàng. Anh sợ nếu như anh còn ở thêm chỗ này một giây nữa thôi thì chính anh sẽ không kiềm chế nổi cơn thịnh nộ mà đâm cho Phùng Lập Nguyên một trận nữa.

Cô gái từ đầu đến cuối không hiểu chuyện gì đang diễn ra trước mắt mình, cô hết nhìn Minh Phong rồi lại nhìn Hải Lam. Thực sự mọi việc diễn ra quá chớp nhoáng. Rồi cô ta để mặc anh lợi dụng mình, thân mật ôm cô rồi đi...

“Phong...” Hải Lam gọi lớn tên anh, đang định đuổi theo thì bị Phùng Lập Nguyên giữ chặt lại

“Bỏ ra” Hải Lam nước mắt đầy mặt thét ầm lên hung dữ

“em đừng đuổi theo hẳn ta nữa. Hẳn ta không hề yêu em. Hẳn chỉ lợi dụng em để trả thù anh thôi” Phùng Lập Nguyên túm chặt vai cô lắc mạnh, hét lớn

“Anh im đi. Đồ khốn” Hải Lam vùng mạnh hai tay. Cô ráng một cái tát hẳn sâu năm ngón trên má Phùng Lập Nguyên “Anh..tôi hận anh, hận anh...”

Hải Lam lau khô nước mắt, đôi mắt đỏ hoe nhìn Diệp Như Ý cắn uất cùng cực “tôi hận bà, tôi sẽ không tha thứ cho các người”

“Lam Lam, mẹ xin lỗi !!! Mẹ không cố ý. Mẹ..mẹ...” Diệp Như Ý rơm rớm nước mắt. Bà sai rồi...chỉ vì chiều con, vì muốn bù đắp cho con mà bà đã mắc phải một tội lớn không thể tha thứ được

“sai ??? Haha..bà nói sai thì có ích gì chứ??? Sao bà không đến nói hết với chồng tôi đi??? Nói tất cả chỉ là bà và hẳn ta đã lừa tôi. Nói anh ấy trở về bên tôi” Hải Lam hừ lạnh trong nước mắt, rồi cô lại tiếp “sao hả? không giám có phải không? Diệp Như Ý, rồi bà sẽ bị báo ứng!!!”

“Đủ rồi đấy. Hải Lam, em đừng có mở miệng là quát tháo tôi sai. Đúng, tôi sai, là tôi thật hèn hạ khi lừa em. Nhưng tôi yêu em, tôi làm vậy thì có gì quá đáng. Sao em không hỏi Doãn Minh Phong xem, hỏi xem hẳn có thực lòng yêu em không, hay chỉ là lợi dụng em để trả thù tôi và mẹ tôi?” Phùng Lập Nguyên điên cuồng rống lớn

Hải Lam choáng váng. Cô bị những lời nói kia làm cho hoa mày chóng mặt. Một lần nữa cô giằng thật mạnh cánh tay Phùng Lập Nguyên đang bám trên

người cô, hét lên “ anh cầm miệng cho tôi. Tôi không cho phép anh xúc phạm tôi chồng tôi. Anh không có tư cách”

“Nguyên, con đừng nói nữa !!! Đừng làm mọi chuyện rối lên. Chúng ta sai rồi” Diệp Như Ý thực sự áy náy. Bà đáng ra không nên nhận lời giúp Lập Nguyên để giờ mọi chuyện trở lên tệ hại thế này.

“Mẹ... đã đến nước này, chúng ta cũng không phải dẫu cô ấy” Phùng Lập Nguyên vẫn giọng điệu hùng hổ nói “Lam... Em nghe anh nói hết đã rồi hãy từ từ kết tội anh. Đến lúc đó, cho dù em muốn giết anh, anh cũng cam lòng không hối tiếc” hấn lại dừng một lúc, rồi hấn chỉ tay về phía Diệp Như Ý, tiếp tục “ Thực ra, bà ấy chính là mẹ đẻ anh”

“gi cơ?” hai viên mắt cô đỏ mọng nước căng tròn nhìn hai người họ không dám tin “ Vậy anh và Minh Phong? An An?”

“đúng vậy !!! Anh và An An là anh em cùng mẹ khác cha. Bọn anh có chung một người em gái.Nhưng An An không hề biết sự tồn tại của anh. Mẹ và anh đã biết nhau được hơn nửa năm nay, xong mẹ lại không giám công khai nhận anh chỉ vì...” nói đến đây, Phùng Lập Nguyên cố ý dừng lại lên nhìn biểu hiện của cô...

Hải Lam nhúu chặt mày, cô khó khăn hỏi “ Vì cái gì??? Sao anh không nói tiếp????” chẳng nhẽ Minh Phong biết chuyện này, và anh đã dẫu cô. Nhưng thế đã sao, chuyện có liên quan gì đến việc kia.

“ Vì Doãn Minh Phong” Phùng Lập Nguyên nhấn mạnh từng chữ

“đừng nói nữa. Nguyên, con đừng nói nữa. Mẹ xin con đấy” Diệp Như Ý khóc lóc nắm lấy tay con mình van xin

“Không. Hôm nay con phải nói hết cho Hải Lam biết. Con không thể để cô đẩy u mê mãi vậy, không thể để Doãn Minh Phong lợi dụng cô ấy cả đời.” Phùng Lập Nguyên gất gao nói

“Lam, em có biết tại sao mới hơn một tháng mà Doãn Minh Phong lại đồng ý kết hôn với em không? Tại sao hấn ta lại vội vàng lúc ba em hấp hối mà cho gọi luật sư đến để ký vào giấy kết hôn. Chính vì Minh Phong biết anh là con đẻ của mẹ kế hấn ta. Hấn đã uy hiếp mẹ anh, đã sai người phong tỏa mọi tài khoản, mọi lối đi không cho mẹ gặp anh”

Quả đúng như Hải Lam dự đoán, cô lạnh nhạt lên tiếng “thế thì đã sao? Các người gian ác, độc địa, đáng bị đối xử như vậy. Minh Phong và tôi yêu nhau, kết hôn có gì là lạ. Các người đừng hòng ngăn cách hai chúng tôi” nói rồi cô đẩy mạnh anh ta ra khỏi người mình, bỏ đi

Phùng Lập Nguyên lần thứ hai túm chặt lấy cô. Anh ta rất giận, giận cô không coi lời nói của anh ra gì, lớn giọng hơn nữa “ em dễ dàng tin lời hấn ta thế sao? Em không tin anh? Vậy được, em hãy hỏi mẹ anh đi. Hỏi xem Minh Phong đã nói gì với bà ấy. Chính hấn ta đã đe dọa mẹ anh không được nhận anh, chính hấn đã nói với mẹ là sẽ không để anh lấy được em, không cho anh con đường sống. Hấn nói sẽ giành tất cả những gì là của anh, kể cả em. Chính hấn đã thừa nhận với mẹ anh, hấn lấy em chỉ là để trả thù. Trả thù năm xưa mẹ anh đã cướp đi ba anh ta, hại chết mẹ anh ta...”

“Mẹ, mẹ mau nói cho cô ấy biết những lời con nói là sự thật đi” Phùng Lập Nguyên quay ra Diệp Như Ý khẩn thiết giúp đỡ

“chuyện này...mẹ..” Diệp Như Ý ấp úng không ngờ là Lập Nguyên lại có thể nói hết mọi chuyện như vậy. Thực ra lúc đó, chỉ vì bà muốn nhận con nên mới bắt buộc phải nói dối như thế. Thật không thể ngờ rằng, chính lời nói dối lúc đó lại đang hại chính bà. Bà sao có thể nói là không đúng, càng không thể phá vỡ hạnh phúc của Minh Phong và Hải Lam mà nói là đúng...

“Mẹ, mẹ nói gì đi chứ?” Phùng Lập Nguyên sốt ruột

Hải Lam toàn thân tê dại. Những lời Phùng Lập Nguyên nói có thực không? Có thực Minh Phong muốn trả thù nên mới lấy cô. Cô cũng từng nghe anh nói về người mẹ chồng đã chết, về cuộc sống đau thương của bà. Hoàn toàn trùng hợp với những gì Phùng Lập Nguyên nói. Nhẽ nào, anh ta nói thật, thật sự Minh Phong không hề yêu cô. Bởi thế mà chỉ hơn một tuần anh đã có người khác, dễ dàng quên cô vậy sao?

“Lam, em có biết mấy ngày qua Doãn Minh Phong đang ở cùng ai không?” Phùng Lập Nguyên lại hỏi

Hải Lam khó hiểu nhìn anh. Trong mắt cô toàn là sự thương tâm cho chính mình. Cô không trả lời, cô chỉ nhìn hấn không một chút cảm xúc nào. Đối với cô, tất cả giờ chỉ là sự giả dối đến ghê sợ...

Không thấy cô lên tiếng, chính anh ta thay cô trả lời “Một tuần nay, Doãn Minh Phong đang sống chung với Lâm Nguyệt Lan – mối tình đầu bốn năm của anh ta tại khu căn hộ cao cấp trước đây của hấn. Chính anh đã tận mắt thấy bọn họ ôm ấp nhau tới đó. Lam, em tỉnh lại đi, đừng có ngu ngốc để kẻ khác lợi dụng mãi thế. Hấn ta đã trả thù được anh, được mẹ anh , giờ em không còn giá trị lợi dụng với hấn nên hấn mới nhả tâm ruộng bỏ em”

“Nguyên, con sao lại nói những lời đó với Hải Lam” đến ngày hôm nay Diệp Như Ý mới nhận ra chính mình đã tiếp tay làm điều xấu cho con. Bà hối hận chết mất “Lam, Minh Phong yêu con, con phải tin tưởng nó. Mẹ xin lỗi, mẹ không nên làm chuyện đó với con...”

Kẻ tung, người hứng, cứ thế hai mẹ con họ như đang múa rối trước mặt Hải Lam. Còn cô thì như thạch cao, vô tri vô giác không còn nhận biết sự chuyển động của mọi thứ quanh mình. Lâm Nguyệt Lan??? Doãn Minh Phong??? Và cả cô gái kia nữa??? Bọn họ, lần lượt, lần lượt, cứ thế vắt kiệt nước mắt của cô, vắt kiệt nỗi đau của cô...

“các người thôi đi. Tôi không kêu các người phải diễn trò đạo đức giả ra đây” Hải Lam nhắm mắt, cô mệt mỏi nói “ dù Minh Phong không yêu tôi, dù anh ấy có người khác, thì tôi cũng không bao giờ tha thứ cho các người, không bao giờ quay về bên anh – Phùng Lập Nguyên”

Hải Lam xoay người, cô chạy thật nhanh ra phía ngoài cửa chính, ôm mặt cố ngăn cho nước mắt trào ra lần nữa.

“Lam...”

“Nguyên, sao con lại làm thế. Mau dừng lại tất cả đi trước khi quá muộn” Diệp Như Ý khàn giọng khuyên ngăn

Phùng Lập Nguyên liếc xéo bà một cái, chuyện ngày hôm nay thành ra cơ sự này cũng chính tại bà ta xuất hiện ở đây. Cũng tốt, cũng may anh ta thông minh mà chuyển biến sự việc “Bà còn nói được !!! Bà nghĩ mình có tư cách lên lớp tôi sao?”

“con...”

“Diệp Như Ý, bà đừng tưởng tôi sao lại dễ dàng gọi bà một tiếng mẹ. Nếu không phải vì Hải Lam, có chết mười lần nữa tôi cũng không bao giờ nhận bà” rồi anh ta ghé thật sát tai bà, gần nhỏ “bà đã hết giá trị lợi dụng với tôi. Game over !!!”

Sau khi bỏ lại những lời cay độc kia, hắn thân nhiên như chưa từng xảy ra chuyện gì với người mẹ đẻ mà bước đi

Diệp Như Ý chôn chân tại trận. Hết giá trị lợi dụng??? “Nguyên, con đứng lại cho mẹ...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Lại Từ Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Ly Hôn

“ok. Hôm nay dừng ở đây là được. Em cầm bản thảo này về xem lại cho anh. Có gì mai chúng ta sẽ bàn tiếp” Minh Phong vừa nói vừa tựa đầu ra sau ghế xoay, làm ra vẻ rất mệt mỏi...

Lâm Nguyệt Lan nở nụ cười vô cùng duyên dáng “Không thành vấn đề”

“ừm. cảm ơn em”

“haha. ... Cũng không còn sớm nữa, anh không về nhà sao? Hải Lam ở nhà một mình chắc sẽ buồn lắm đấy” Lâm Nguyệt Lan quan tâm nhắc nhở như thể cô ta không hề biết tới chuyện gì.

Nhắc đến Hải Lam, ánh mắt phần hận trong anh lại lóe lên, hiện rõ một tia lãnh khốc “Buồn !!! cô ta sao có thể buồn khi ở bên hắn chứ ???”

“Phong !!! sao vậy? Anh và Hải Lam cãi nhau ư?” sự đặc ý ngay tức khắc in hằn trên khuôn mặt gian tà kia “Hải Lam tính tình nhiều lúc trẻ con, anh đừng chấp con bé.”

“Trẻ con ??? ừ...em cảm thấy như vậy sao?” giọng nói anh càng lúc càng lộ ra cơn cuồng phong

Lâm Nguyệt Lan cẩn thận nhìn anh đánh giá một hồi, thậm chí giờ phút này cô ta còn đang cân nhắc thật chắc chắn trước khi nói “Vâng. Đúng vậy !!! Em và Hải Lam quen nhau từ nhỏ, con bé thế nào em còn không rõ. Một khi Hải Lam đã yêu ai thì sẽ rất chung tình với người đó...”

Chung tình??? Nhắc đến hai từ đó thực khiến lòng ngực Minh Phong bị dả thương nghiêm trọng !!! Khó khăn lắm anh mới quên được quá khứ, mới có thể thành tâm thành ý yêu cô, vậy mà cô đã làm gì, đã đáp trả lại tình yêu của anh bằng cách tàn nhẫn này ???

Ánh mắt anh lướt nhanh qua bình đựng cá lớn phía trước, xuyên qua lớp dung dịch trong suốt nhìn xa xăm về phía ngoài bầu trời rộng lớn, cô đơn nói “e rằng lòng người khó đoán !!!”

“anh bảo gì?”

“không có gì. Nguyệt Lan, đằng nào cũng muộn rồi, không bằng chúng ta đi đâu đó uống vài chén. Đã lâu anh chưa đến bar Tony Nguyễn...em đi cùng anh nhé !!!”

Đi cùng anh??? Đương nhiên là cô ta giờ cả hai tay đồng ý quá đi chứ. Cô ta cầu còn chẳng được nữa là “Tất nhiên, nếu anh thấy buồn thì đi đâu đó cho khuây khỏa rồi hãy về”

Minh Phong gật đầu, giọng nói trước sau như một vẫn rất cô đơn “đi thôi”

.....

“đi bảo sao? Di phải về quê? Nhưng giờ con...” Hải Lam lắc lắc mặt nói to, thế nào mà càng ngày mọi người càng rời bỏ cô vậy.

“Tiểu Lam, đi xin lỗi, đi cũng không muốn xa con vào lúc này. Nhưng dưới quê điện lên bảo di phải về ngay, ông cụ xem ra không qua nổi. Di chỉ về hai tháng, xong xuôi đâu đấy di sẽ lên với con. Con ở nhà một mình, cậu Phong lại đi vắng, con nhớ cẩn thận biết chưa?” Bà Hương bắt đầu đi thờ dài. Cũng tại ở dưới quê điện lên nhiều lần, bà không thể trì hoãn thêm được nữa.

“đi. Con sẽ nhất nhớ di. Di về rồi nhanh lên cùng con nha” nước mắt cô lại rịn ra, mếu máo nói

Bà Hương yêu thương ôm lấy cô vỗ về “tiểu Lam, con đừng buồn, di sẽ lên ngay với con”

“vâng” nói thế chứ nhưng cô không buồn sao được !!! giờ chỉ còn lại mỗi cô trong căn biệt thự rộng lớn này. Không có ai ở bên, cô sẽ cô đơn chết mất.

Không được, cô không thể cứ im lặng mãi thế này, cô phải tìm Minh Phong, phải làm rõ mọi chuyện, phải xóa bỏ mọi hiểu lầm. Cô không thể mất anh, Mặc kệ trước đây xảy ra những gì cô cũng sẽ không ly hôn, sẽ không bỏ anh. Cô tin Minh Phong thực sự yêu cô chứ không phải là lợi dụng cô như Phùng Lập Nguyên đã nói

.....

Doãn An An lao đảo, mắt nhắm mắt mở nhìn không rõ đường đang uể oải lê từng bước lên bậc thang. Tên tư bản độc ác, tên tư bản thói. An An không ngừng rủa Hứa Kính Thiên. Tưởng hần sẽ chịu làm nô lệ của cô trong vòng một tháng ai ngờ hần lại ức hiếp cô. Cô kịch liệt nổi dậy đấu tranh đòi công lý, ai ngờ lại bị anh hôn cho đến hôn bay phách lạc, hôn đến mất hết cả lý trí đến nỗi cô còn đáp lại anh một cách nhiệt tình nữa chứ. Oan uổng quá mà, cô lại lỗ vốn một vụ hôn với ông chú đó rồi mà.huhu...

An An cuối cùng cũng lê được cái xác đến cửa phòng ba mẹ mình...

“Lập Nguyên, mẹ cần nói chuyện nghiêm túc với con. Nếu con không chịu thì ngày nào mẹ cũng sẽ gọi điện, cũng sẽ đến nhà con, cho tới khi nào con chịu gặp mẹ” Diệp Như Ý không còn giữ nổi sự điềm đạm hằng ngày. Con trai bà đã khiến sự bình tĩnh bấy lâu trong bà trở lên sôi trào.

“Có gì bà nói qua điện thoại cũng được. Không nhất thiết phải gặp” giọng Phùng Lập Nguyên thờ ơ không có để sự tức giận của Diệp Như Ý lọt vào tai mình. Giờ anh ta đã được thứ mình muốn, gặp bà ta để làm gì? Nhận lại mẹ con a ? Không đời nào...

Diệp Như Ý hoàn toàn bị anh ta làm cho nổi giận, trước giờ bà luôn dùng giọng nói thương yêu với con trai, nhưng hôm nay, bà đã phải quát lên “Lập Nguyên, mẹ nhất thiết phải gặp con để nói chuyện. Mẹ không có đủ kiên nhẫn đâu, nếu con không chịu gặp mẹ, thì ngay lập tức mẹ sẽ cho người đến đón con lại”

Nghe Diệp Như Ý lần đầu tiên quát tháo mình, xem ra lần này bà ta không chịu ngồi yên. Bà ta có tiền, có địa vị, muốn thuê người tóm hần lại không khó. Hần có nên nghe lời mà gặp bà ta một lần cuối cho xong...

“Được, tôi sẽ đợi bà ở nhà tôi. Nhưng tôi nói trước, đây sẽ là lần gặp cuối cùng giữa tôi và bà, không có lần sau” mặc dù miễn cưỡng đồng ý nhưng Phùng Lập Nguyên cũng không quên đưa ra điều kiện

Diệp Như Ý không có trả lời, bà vội cúp máy, với cái túi trên bàn trang điểm rồi đi thật nhanh ra cửa....

Bao sự mệt mỏi, nỗi ám ức đối với Hứa Kính Thiên trong người An An tan biến lúc nào không hay. Cô bé đã vô tình nghe được cuộc điện thoại kia. Cô không biết người đầu dây bên kia là ai, không biết hần có quan hệ thế nào với mẹ mình. Nhưng nghe bà gọi anh ta là Lập Nguyên, rồi lại gọi hần là con cô không khỏi khơi dậy trí tò mò, khó hiểu trong mình.

Ăn sau tắm bình phong. An An thập thò nhìn mẹ mình vội vã ra đến cửa chính thì cũng chạy theo. Cô muốn biết, mẹ có chuyện gì mà lại tức giận đến vậy. Trước giờ bà luôn nhã nhặn, luôn hiền hòa ngay cả khi bị Minh Phong chọc tức. Chắc chắn có chuyện mập mờ mà mẹ giấu cô...

“taxi, bám theo chiếc xe phía trước” An An nhanh chóng chui vào xe, phân phó dứt khoát...

.....

Hải Lâm đứng một lúc ngoài đại sảnh tập đoàn Doãn thị...Cô ngược đôi mắt long lanh nhìn lên tầng cao nhất của tập đoàn, rồi cô hít sâu một hơi, quyết định bước vào trong thang máy lên phòng làm việc tìm anh nói chuyện...

Bên trong thang máy...

“Cậu đoán xem, có phải Nguyệt Lan có bạn trai rồi không?” một cô gái tay cầm cốc cà phê đang nói chuyện với một người bạn đứng bên

Cô gái kia uống một ngụm cà phê, cười cười “sao lại hỏi vậy?”

“Không phải sao? Cậu không thấy dạo gần đây cô ấy rất niềm nở với chúng ta ư?”

“haha. Cậu lại đa nghi quá rồi. Mình nghĩ Nguyệt Lan vẫn vậy mà?”

Cô gái kia vội xua tay, phản đối “Không phải !!! cậu không biết rồi. Lúc trước cậu đi công tác, Nguyệt Lan có đem một tác phẩm thiết kế đến tham gia

dự thi triển lãm nhưng lúc anh Khoa xem nó thì cô ấy quát âm lên và xé bản thiết kế thành nhiều mảnh nhỏ. Lúc đó cậu không nhìn bộ mặt tức giận đỏ ửng tai của cô ấy đâu. Rất đáng sợ. Mọi người trong phòng đều phải tròn xoe mắt ra nghe cô ấy chửi rủa lên đầu anh Khoa. Haiz...Mấy ngày trước cô ấy cứ nhìn mọi người bằng cặp mắt hằm hằm. Không biết ai làm gì cô ấy mà cô ấy cứ nổi điên lên vậy. Nhưng dạo gần đây thì lại khác nha. Nguyệt Lan lúc nào cũng cười nói vui vẻ. Thậm chí trưa qua Nguyệt Lan còn mời cả phòng đi ăn nữa đấy. Cậu thấy không khác sao?”

Hải Lam đang nghĩ vẩn vơ, trước giờ cô không thích nghe chuyện của người khác. Xong hai cô gái đó nói rất to, lại còn liên quan đến chị Nguyệt Lan, cô không muốn nghe cũng không được. Cứ thế Hải Lam im lặng đành dụi mắt nghe họ tám chuyện cùng nhau...

“Cậu nói Nguyệt Lan tức giận chuyện anh Khoa xem bản thiết kế triển lãm Pari á? Có gì đâu, sao lại phải tức?” Cô gái kia nhìn bạn khó hiểu hỏi

“Đấy..vấn đề nằm ở chỗ đấy đấy” cô gái gác lưỡi cũng thắc mắc “à mà tác phẩm đó anh Khoa và mọi người rất khen ngợi” cô gái lại gãi đầu cố nhớ lại “Hình như đó là mẫu thiết kế bông tai” rồi cô vỗ mạnh tay lên đầu “đúng...chính là nó là đôi bông tai hai màu trắng đen, rất đẹp...”

Hải Lam chấn động bởi cậu nói mà mình vừa nghe được. Mẫu thiết kế bông tai trắng đen ? Đó là tác phẩm của cô mà. Sao chị Lan lại xé nó....

“thế à ??? đáng sợ thật. Thực ra mình cũng không thích cô ấy cho lắm. Cậu đã nghe mọi người đồn gì chưa? Nguyệt Lan có tình ý với giám đốc Doãn? Cô ấy biết rõ giám đốc Doãn đã có vợ rồi, dù bọn họ chưa tổ chức lễ cưới nhưng Nguyệt Lan lại suốt ngày lên phòng anh ấy tán tỉnh. Nói thật, một người đàn bà cướp chồng người khác thì chẳng tốt đẹp gì hết” cô gái gãi đầu đồng tình nói

“chuẩn đấy” cô kia đưa ngón tay cái lên trước mặt bạn mình, tán thành tuyệt đối “ chuyện này chỉ chúng mình biết với nhau thôi nhé. Tốt hơn hết đừng cho Lâm Nguyệt Lan nghe thấy. Suýt cái mà xù lông thì mệt lắm đấy”

“hahahaha” bọn họ cười vang cả thang máy

Trong khi sắc mặt trắng hồng của Hải Lam dần chuyển sang trắng bệch. Cô không ngờ, chị Lan – người chị mà cô coi trọng lại làm thế với cô. Thực sự đây là một sự dả thương rất lớn với cô.

“Ding...” Thang máy mở ra

“chào chị Tuyết ” hai cô gái đang nói chuyện vui vẻ với nhau, ngay khi nhìn thấy thư ký của Minh Phong liền cung kính cúi đầu chào.

“xin chào” thư ký cũng lịch sự đáp lại. Cô khá thân thiện với mọi người.

“a...Doãn phu nhân. Cô cũng ở đây sao?” thư ký của Minh Phong vừa lúc đang cười híp cả mắt liền bắt gặp Hải Lam ăn mặc xinh đẹp như một thiên thần bước ra từ thang máy. Cô ta làm việc lâu năm cho Doãn Minh Phong tất nhiên là biết tới cô vợ nhỏ bé, đáng yêu này của sếp rồi...

Nhưng sao cô ấy lại tìm giám đốc? không phải sáng nay giám đốc nghỉ làm à?

Thư ký cứ nhìn Hải Lam một cách kỳ quặc cùng khó đoán....Hai cô gái kia thì “oh” lên một tiếng. Họ kinh ngạc che miệng, bốn mắt sợ hãi quay ra nhìn nhau chằm chằm – Doãn phu nhân??? vậy cô ấy..cô ấy đã nghe chuyện kia....

Hải Lam bị các cô ấy nhìn không dứt thì thấy hơi gượng gạo. Chắc bọn họ đang lo lắng cô sẽ quát tháo bọn họ sau khi cô nghe hết câu chuyện kia. Nhưng cô đâu có nhỏ nhen như vậy...Cô phải cảm ơn họ mới đúng chứ. Nhờ họ mà cô mới sáng mắt lên được....

Hải Lam che miệng, vờ ho nhẹ một cái “Tôi vừa đi khám thai, tiện ngang qua đây ghé vào nói cho Minh Phong biết....Tôi muốn anh ấy ngạc nhiên đấy mà. Làm phiền cô có thể...”

“haha. Sao lại phiền chứ a!!! Tất nhiên chúng tôi luôn hoan nghênh Doãn phu nhân đến đây rồi. Nhưng...nhưng...giám đốc hiện tại không có ở đây. Có thể hôm nay giám đốc sẽ không đi làm” thư ký cười gượng, nhìn Hải Lam e dè nói

“không đi làm???”

Hai cô kia lại quay ra nhìn nhau ái ngại....rồi họ lại nhìn vào Hải Lam. Không hẹn trước, rất tức thời mà tìm đường lui...

“dạ vâng. Hôm qua giám đốc cùng cô Nguyệt Lan ở lại công ty đến mãi muộn mới về. Có lẽ sáng nay họ đã xuống luôn khu chế tác nên không có ghé qua công ty” Thư ký thành thật khai báo

Nghe cô thư ký nói mà tim cô cứ lạnh buốt, cả người nhói đau giống như bị người ta xé nát không thương tiếc....

“Lam, em có biết mấy ngày qua Doãn Minh Phong đang ở cùng ai không?”

“Một tuần nay, Doãn Minh Phong đang sống chung với Lâm Nguyệt Lan – mối tình đầu bốn năm của anh ta tại khu căn hộ cao cấp trước đây của hắn. Chính anh đã tận mắt thấy bọn họ ôm ấp nhau tới đó. Lam, em tỉnh lại đi, đừng có ngu ngốc để kẻ khác lợi dụng mãi thế. Hắn ta đã trả thù được anh, được mẹ anh, giờ em không còn giá trị lợi dụng với hắn nên hắn mới nhẫn tâm ruồng bỏ em.”

Bỗng chốc lời nói kia lại xoẹt qua đầu cô. Bỗng chốc lời nói của hai cô gái kia lại thức tỉnh cô. Bỗng chốc chân tay cô ướt đầm mồ hôi và bỗng chốc cô cảm thấy mình đang bị anh phản bội...

“tôi biết rồi. Thực ra cũng không có gì. Tôi chỉ tiện ghé qua đây” Hải Lam tận lực áp chế vết thương trong lòng, nụ cười không còn có thể tự nhiên, nói với thư ký

“vâng”

Một mình lẻ loi đứng ngoài thêm công ty, dù được ánh nắng mặt trời chói chang bao trọn lấy cơ thể nhỏ bé xong cũng chẳng đủ nhiệt để sưởi ấm trái tim đang từng bước từng bước thất lại của cô – Phùng Lập Nguyên từng nói anh ta đã nhìn thấy Minh Phong và Nguyệt Lan ở chung một chỗ tại nơi ở trước đây của anh. Cô có nên đến đó. Nhưng cô lại rất sợ phải đến đó. Sợ điều Lập Nguyên nói là sự thật. ...Sợ phải nhìn thấy Lâm Nguyệt Lan đang cùng một chỗ với anh. . .

Nhưng rồi lý trí không cho phép mình bước tiếp cũng không cần được bước chân cô.

An An ngay khi trả tiền cho bác tài xong, cô bé không chút phí phạm thời giờ liền bám sát theo mẹ mình, đi đến một khu chung cư bình dân mà cô chưa từng đặt chân tới. . .

“giờ thì bà nói đi, tìm tôi làm gì? Tôi đang rất bận, không có nhiều thời gian đứng đây cùng bà nói chuyện phiếm!!” Phùng Lập Nguyên thậm chí chẳng buồn mời mẹ mình vào nhà, vô lễ gắt gỏng

“Bốp”

“bà !!! Bà điên à ? Bà có biết mình đang làm gì không hả?” bất ngờ bị ăn một cái tát đau đặng của chính Diệp Như Ý khiến hấn choáng váng, kinh ngạc cùng tức giận. . .

Khuôn mặt quý phái, điềm đạm của người phụ nữ trung tuổi đã sớm tràn ngập sự thất vọng. Không để tâm đến hình tượng đẹp đẽ trước đây liền mắng xối xả vào mặt Phùng Lập Nguyên “Mẹ thật thất vọng về con. Con sao có thể hỗn láo với chính mẹ đẻ của mình vậy hả? Mẹ làm mọi việc cho con chỉ để con đối xử với mẹ thế này sao?”

Ngoài cửa, An An tròn tròn mắt kinh hãi, chỉ thiếu chút nữa thôi là cô không ham~ được chân mà đập tung cánh cửa nhảy vô vào trong. Mẹ đẻ??? Mẹ..mẹ cô có con riêng ở ngoài ? Cô...cô nghe lầm phải không???

Những đường cong mềm mại trên khuôn mặt nhỏ nhắn của An An không tự kiềm chế liền trở lên cứng ngắc khó coi . An An tức giận đến muốn lòi hai con mắt, bàn tay trắng xanh bấu thật chặt dưới vạt áo, phần uất kim nén con bão táp trong lòng mà nghe hai người kia đang phơi bày sự thật kinh hoàng. . .

“ Thất vọng??? hừ..Bà nghĩ mình có quyền mắng tôi?” Phùng Lập Nguyên cười khinh, nhìn bà một cách chế giễu

“Con. . .con tàn nhẫn với mẹ vậy sao??? Mẹ đã làm mọi việc để bù đắp lại cho con, chẳng lẽ con còn chưa vừa lòng? Con còn muốn thế nào mới hả dạ??? Nếu con có giận mẹ, hận mẹ, thì cũng đừng làm hại Minh Phong và Hải Lam. ...Chúng vô tội mà” Diệp Như Ý đau lòng nhìn con, lắc đầu khóc lóc.

Chính tai nghe mẹ đẻ mình bên vực cho đứa con không phải bà dứt ruột đẻ ra, trong phút chốc cả người hấn lại ngập tràn sự thù hận. Phùng Lập Nguyên thô bạo, máu lạnh đến nỗi xông tới bóp chặt cổ bà như thể hấn đang muốn giết chết bà tại đây, nghiêng rần nghiêng lợi chúi xuống “Minh Phong, Minh Phong. . .bà thương thằng con hoang đó hơn cả con đẻ này sao? Tôi tàn nhẫn??? Haha...sao bà không hỏi xem, là ai, là kẻ nào đã khiến tôi thành ra thế này. Doãn Minh Phong - Tôi sẽ không tha cho hấn,tôi sẽ dành Hải Lam về mình. . .haha”

“Khụ. . .khụ. . .” Diệp Như Ý mặt tím đen, không cách nào hít được nguồn dưỡng khí dồi dào kia

Phùng Lập Nguyên lại lần nữa thô bạo hất bà ngã dưới nền đất, hấn cười điên dại “ Để xem đến lúc đó bà còn bình được nó không? haha..”

“Con điên rồi, Lập Nguyên. . .huhu. Chúng ta sai rồi, đừng gây thêm tội ác nữa con” Diệp Như Ý khóc khô gào lên

“âm”

Tiếng động vang trời cắt đứt tiếng cười vô sỉ của Phùng Lập Nguyên. Doãn An An mặt đầy lửa giận, hăm hăm bước vào trong

“An An” Diệp Như Ý sững sờ ngồi trên nền đất, ngược mắt đăm lệ nhìn người đứng ngoài cửa mà thốt lớn. ....

An An nhìn bà thật lâu, nhìn đến quên cả thời gian. Nhìn vào ánh mắt cô bé người ta không tài nào đoán được đầu cô đang suy nghĩ gì. Rồi cô lại lạnh lùng quay đầu chiếu cái nhìn khinh thường lên gã đàn ông đứng trước mặt mình, một cách nhìn không chút huyết thống, cứ như thể họ đã là kẻ thù của nhau từ rất lâu rồi.

Môi run run, giọng cô gần như sắp phát khóc “ Mẹ, con đã nghe hết tất cả. Mẹ không cần phải lên tiếng thanh minh, cũng không cần phải lừa dối con. Con chỉ muốn hỏi mẹ. . .” An An đánh mất vài vòng nhìn hai kẻ kia, rồi nhắm chặt mắt khổ sở nói “ Mẹ phản bội ba phải không ạ? Mẹ có con riêng với người khác? Mẹ...mẹ cùng anh ta đang tính hại chị dâu và anh Phong sao?”

Gần 18 năm qua cô sống với bà dưới một mái nhà. Cũng từng ấy năm cô luôn thần tượng, tôn thờ mẹ mình. Bà không chỉ là một người phụ nữ đầy tôn nghiêm mà còn là một người mẹ hết sức tuyệt vời trong mắt cô. Nhưng hôm nay, hình tượng ấy hoàn toàn sụp đổ, không cách nào gây dựng lại được. Có con riêng !!! hại anh trai !!! hại chị dâu. Những việc tưởng như chỉ những kẻ không tính người mới dám làm thì giờ cô lại chứng kiến từ chính người

mẹ ruột của mình nói ra. Cô nên nói gì bây giờ? Hận ? Ghét ? hay đi nói tất cả cho ba cô biết ?

Trên nét mặt đã điểm khá nhiều những nếp nhăn của Diệp Như Ý là một dãy sự bất an cùng lo lắng. Bà ta cuống cuống đứng lên, khóc như mưa rào “Không. . .An An, mọi chuyện không phải như con nghĩ đâu !!! Mẹ không phản bội ba con, trước giờ mẹ luôn một lòng một dạ với ông ấy. Con hãy tin mẹ. Mẹ không hại Minh Phong và Hải Lam , không có. . .”

An An mím chặt môi, găm gù rống giận “một lòng một dạ ???” cô chỉ thẳng tay vào mặt Phùng Lập Nguyên, lớn tiếng tra hỏi “Vậy đây là gì? Hắn ta là ai không phải mẹ gọi tên đó là con sao?”

“Đúng vậy. Tôi là con trai của mẹ cô đấy. Sao nào??? Cô vừa lòng rồi chứ??? Cô dám vô lễ với anh trai thế à? Thật hỗn sược” Phùng Lập Nguyên hung bạo quát, không thương tiếc máu mủ mà gạt phăng cánh tay nhỏ bé của An An sang một bên

An An tức đến thổ hồng hộc, cô nhìn hắn cười chế nhạo cùng coi thường “ anh trai?? Hừ. . .tôi không có người anh trai như anh. Doãn An An này chỉ có một Doãn Minh Phong là anh trai”. Loại anh trai dám đánh cả mẹ mình, thủ đoạn không từ, có bày ra trước mắt cô cũng không bao giờ gọi anh ta một tiếng anh kia. . .

“Mày, con danh này mày. . .”

“Hai đứa đừng cãi nhau nữa.” Diệp Như Ý khàn đặc giọng hét lên, chen giữa hai đứa con mình ra sức can ngăn “Mẹ xin hai con đừng cãi nhau nữa được không !!! An, con bình tĩnh nghe mẹ nói. Mẹ sẽ nói hết với con” rồi bà lại quay ra Phùng Lập Nguyên yếu ớt cầu xin “Nguyên, An An là em con, con bé còn ít tuổi, không hiểu chuyện, con nhường nó một chút đi”

“hừ” Phùng Lập Nguyên tròn mắt hung dữ nhìn An An. Thật là một đứa con gái đáng ghét. Anh ta thầm rủa một tiếng trong bụng

An An biu môi khiêu khích lại hắn. Đừng nghĩ cô ít tuổi mà dễ bắt nạt. . .

“Không cần !!! Tất cả những gì cần biết chẳng phải hắn ta đã nói rồi đấy ư?” Cô gạt mạnh bàn tay đang bám vào áo mình, thẳng thừng tuyên bố “Tôi sẽ không để anh hại anh Phong và chị Lam”. Nói xong, cô làm bộ lạnh lùng quay người bỏ đi

“An. . .” Diệp Như Ý thét lên

“Không để tôi hại bọn chúng, khá lắm đồ nhóc.. để coi mày có thể làm được trò trống gì?” Phùng Lập Nguyên tức tối nhìn Doãn An An biến mất sau cánh cửa, hắn gằn nhỏ

.....

Ánh nắng buổi trưa gát gao bao lấy cơ thể trần trụi của đôi nam nữ đang nằm ôm nhau trên chiếc giường hỗn độn rải rác quần áo. Xong thứ ánh sáng chói chang đó cũng chưa thể đủ nóng để đánh thức giấc ngủ của bọn họ.

“Lam” Minh Phong hai mắt vẫn nhắm nghiền, hơi thở vẫn nồng mùi rượu, ôm chặt Lâm Nguyệt Lan cung chiều gọi. . .

Trên khuôn mặt còn đầy sự thỏa mãn đắc ý kia thoáng cái bị tiếng gọi của anh làm cho Lâm Nguyệt Lan giật tái mặt.. Trải qua một trận hoan ái cả đêm qua mà anh ta chỉ coi cô là kẻ dùng để phát tiết thôi sao?

Lâm Nguyệt Lan đôi mắt thâm hiểm nhìn anh – Lam ư? Hừ. . . anh nằm đây mà chờ cô ta tới đi.

“Lam, mấy giờ rồi em?” Minh Phong càng ôm chặt Lâm Nguyệt Lan hơn nữa, anh miên man hỏi. Chắc tại hôm qua uống quá chén nên giờ anh cảm thấy cả người mình đau nhức, chỉ muốn ôm cô ngủ như thế này. . .

“Phong, là em, Nguyệt Lan đây !!! Anh dậy rồi à” Nguyệt Lan điệu bộ ủy khuất, giọng có chút tủi thân sâu sắc

Nguyệt Lan??? Minh Phong không muốn tỉnh cũng phải tỉnh, anh hoảng lên, mở to hai tròng mắt. . .

Cự ly cực gần. . .

Bốn mắt nhìn nhau. . .

Lâm Nguyệt Lan cười khúc khích, cô ta nhìn bộ dáng chưa tỉnh ngủ hẳn của anh thì đắc ý ra mặt. Mờ ám mà chà sát hai bầu ngực đang phơi bày trong không khí vào ngực anh kích tình một lần nữa. . .

Đôi mày kiếm sắc của Minh Phong cau chặt vào nhau , anh giật giật thân nhìn cô không dịch chuyển. sao lại là Lâm Nguyệt Lan???

Không để cho cô ta đạt được mục đích, Minh Phong sốc hấn chấn lên, khăn trương mặc quần áo vào “Nguyệt Lan, em sao lại ở nhà anh? Còn cả. . .” Còn cả tại sao bọn họ lại không mặc gì mà ôm ấp nhau thế này? Xong anh lại không thể hỏi bởi đến bây giờ anh vẫn còn chưa tin là mình lại lên giường cùng à đàn bà kia. . .

“Phong, anh quên rồi sao? Hôm qua là anh rủ em đi uống rượu mà !!! Vì anh uống say quá nên em đã đưa anh về nhà. . .” Lâm Nguyệt Lan cố tình không che đậy thân thể xích lõa đầy những dấu hôn, mập mờ nói lấp lửng. Cô ta rời khỏi giường , lác lư thân hình bốc lửa như một con trạch mà quần

lấy anh, trên mặt đã phiem hồng, vô tội nói “Hôm qua em đưa anh về nhà, em đã định ra về nhưng anh... anh ôm em chặt quá... chúng ta... chúng ta đã làm chuyện ấy... em. em”

Khuôn mặt đẹp trai sớm bị lời nói ám muội kia làm cho biến sắc “Nguyệt Lan, chuyện này chỉ là ngoài ý muốn”

“Không. hôm qua rõ ràng ở trên giường chúng ta rất...” Nguyệt Lan kịch liệt lắc đầu, từ lâu cô ta đã ngờ trước được anh sẽ có loại phản ứng này

“đừng nói nữa !!! em biết là anh không còn tình cảm với em, anh xin lỗi...” Minh Phong rất kiên quyết. Anh không yêu cô, đây chỉ là trong phút không tự kiểm soát nổi bản thân nên mới...

“cốc... cốc...” âm thanh từ cửa truyền tới

“Em mặc quần áo vào đi. Anh ra mở cửa.” Minh Phong nói xong, liền đẩy cô ra, không kịp mặc áo bước nhanh ra phòng khách

“cách...”

“Lam !!!!” cánh cửa chỉ mở phân nửa, nhưng sự run rẩy dưới cánh tay Minh Phong như luồng sung điện mạnh nhanh chóng lan tỏa khắp người. Khuôn mặt Minh Phong lung túng, lo sợ nhìn cô không nói được thêm câu gì...

“Phong, chúng ta cần nói chuyện nghiêm túc với nhau...” Hải Lam cười nhẹ, lên nhìn ra phía sau thật may mắn cô không có thấy Lâm Nguyệt Lan

Lâm Nguyệt Lan ngồi trên giường ngủ hậm hực trước thái độ của Minh Phong – “không có tình cảm với em”. Doãn Minh Phong, anh định phải sạch tất cả a ? Đừng có mơ...

Minh Phong cứ đứng chặn trước cửa “cô tìm tôi là muốn nóng lòng giải quyết chuyện ly hôn đến thế sao???” Minh Phong nhìn cô một hồi lâu, mở lời châm chọc

“Không phải, em tìm anh là muốn nói sự thật cho...”

“Phong...” Lâm Nguyệt Lan đi tới giữa phòng khách, giương giọng gọi. Cô ta chỉ khoác trên mình chiếc áo sơ mi đen của Minh Phong. Chiếc cúc áo không đóng hết làm lộ hân đôi đôi non tròn trịa, trắng mịn mê lòng người. Cái áo vừa vặn che đi cặp mông của cô ta xong lại chẳng thể đậy kín sự phong tình dưới đó...

Hải Lam chết lặng, lắp bắp “Nguyệt Lan ???”. Đáy mắt nhanh chóng rơi vào bóng tối mịt mù, cô nhìn thật sâu vào mắt Minh Phong, cổ họng cứ như bị ai bóp đến nghẹn thở “hai người... hai người đã...”. Trái tim nhói lên đau nhức, nhịp đập đang một yếu dần.

Minh Phong cũng bị giọng nói kia làm cho bất ngờ. Nhưng lúc này đây, trước mặt cô, anh lại rất bình tĩnh, bình tĩnh tới mức không có gì phải thanh minh hay giải thích cho cô...

Trong khi Lâm Nguyệt Lan lại đang hả hê vô cùng. Tâm trạng bức tức vừa nãy như cơn gió thoảng qua mà trở lên đắc ý...

“Lam, em đến... em đừng hiểu lầm, thực ra đây...” Lâm Nguyệt Lan bước tới gần hơn bọn họ. Cô ta lắp bắp diễn đúng như đang bị vợ của tình nhân bắt gặp và đánh ghen vậy...

“anh không có gì để nói với em?” Hải Lam nhắm hai mắt đỏ hoe không để cho mình phải nhìn thấy cảnh mắt mè mà Lâm Nguyệt Lan đang bày ra trước mặt kia. Cô hiểu là cô ta đang cố ý, cô không quan tâm, giờ cô chỉ muốn biết Minh Phong – anh ấy sẽ giải thích thế nào? Chỉ cần anh nói đây không phải là sự thật, cô đều nguyện ý tin tưởng lời nói của anh không chút hoài nghi nào hết...

“Cô đã thấy rồi đấy !!! Đây là sự thật. Tôi và Nguyệt Lan yêu nhau, chúng tôi sẽ kết hôn ngay khi chuyện của chúng ta chấm dứt” anh tàn khốc trả lời. Đã chẳng còn gì, cô đã có Phùng Lập Nguyên, đâu cần phải bày ra bộ mặt giả dối kia

Hải Lam lắc mạnh đầu, không đứng vững mà lùi lại sau một bước “Không... anh nói dối... anh hẳn tâm vậy sao? Em không tin”

“Hải Lam, em...” Lâm Nguyệt Lan tỏ ra sợ sệt, yếu đuối dựa vào người anh “bọn chị thực ra...”

“Đi ngay, Lâm Nguyệt Lan, cô ngay lập tức rời khỏi nhà tôi” Hải Lam tức giận, dùng hết một tia sức lực cuối cùng, quát lên

“em” Lâm Nguyệt Lan âm ỉ, mắt ướt nhìn Minh Phong nhằm mong anh sẽ đứng về phía mình

“Trịnh Hải Lam, người nên đi phải là cô mới đúng !!!” anh nhìn cô không rời mắt, lạnh lùng phun ra lời này

“anh...”

“Tôi nói không đúng???” lời nói mỗi lúc một tàn nhẫn

“Minh Phong, em vẫn còn là vợ của anh, anh không thể...” Hải Lam nghẹn ngào nói

“Không thể đuổi cô? Hải Lam, cô quên rồi a? Đây là nhà của tôi. Tôi muốn làm gì đó là quyền của tôi? Cô không thấy mình đang quản chuyện của người

khác quá hay sao? Giữa tôi và cô không đã hết” giọng nói lạnh băng, lập tức ngăn lại lời cô muốn nói với mình.

Từng lời, từng lời nói vô tình của anh đang đẩy cô xuống hố sâu. ...

Đột nhiên, Hải Lam cười đại ra, cô lao đảo lùi lại sau hơn nữa chỉ đến khi cả thân người nhỏ bé chạm vào vách tường bên, mới tự chế giễu chính mình “Anh thực sự cho là giữa chúng ta đã hết ? được rồi, nếu đã vậy tôi cũng không còn gì để nói thêm nữa”

Cô cũng nên giữ lại sự tôn nghiêm cuối cùng cho mình mà rời khỏi người đàn ông kia. Cấn chặt răng, gật gật đầu nhìn anh đầy oán hận, lần này chính mình nói lời chia tay trước “Doãn Minh Phong, tôi đồng ý ly hôn. Anh thỏa mãn rồi chứ?”

Minh Phong chợt có gì đó nhức lên tận sâu trong trái tim. Thì ra là như vậy... nhanh như thế đã muốn nói lại tình xưa với Phùng Lập Nguyên rồi sao?

“đúng thế. Tôi rất thỏa mãn” con người anh đen lấy ôm trọn người con gái trước mặt mình. Không hiểu sao anh lại khó chịu với loại kết quả này đến thế. Đây chẳng phải là ý nguyện của anh đâu ư? Tại sao lại đau thế này? Anh rất muốn được ở lại bên cô, được sống với cô trọn đời nhưng cô đâu có yêu anh. Vậy anh còn giữ cô lại làm gì đây, sẽ chỉ là giữ lấy một cái xác giả dối mà thôi. ...

“Vậy sao?” Hải Lam đã sớm ý thức được điều này. Giờ anh đã có Lâm Nguyệt Lan, cô đã chẳng là gì nữa rồi. Không phải vẫn nói mối tình đầu là mối tình sâu đậm khó quên nhất hay sao? Sao giờ cô mới hiểu được ý nghĩ của câu nói này chứ? Cô chỉ là con gió, một con gió lạ sớm trở lên nhạt nhòa trong anh. Cứ ngỡ mấy tháng qua là anh yêu cô, hóa ra cũng chỉ là giả dối, giả dối như bao gã đàn ông lừa tình khác. Thật buồn cười phải không – Hải Lam cười khinh thường chính bản thân mình

“Minh Phong, tôi có thể hỏi anh một câu cuối cùng được không?” Hải Lam đứng thân người một lúc mới thì thào lên tiếng hỏi

Minh Phong nhìn cô khó đoán được cô còn đang muốn gì nữa đây. Trong lòng mặc dù không muốn trả lời thêm bất cứ điều gì nhưng không hiểu sao miệng anh lại nói lời đồng ý “cô hỏi đi”

“Có phải... có phải ngay từ lúc đầu, anh tiếp cận tôi chỉ là để lợi dụng... chỉ để trả thù Lập Nguyên? Ngay từ đầu anh không hề có cảm tình với tôi?”

Minh Phong nhăn mặt khó hiểu điều cô vừa hỏi “Là hẳn nói như thế với cô?”

“anh chỉ cần trả lời có đúng hay không?” ánh mắt cô vẫn còn thập phần ngóng mong lời nói không phải từ anh, nhưng

“Nếu hẳn ta đã nói thế thì cô không cần phải hỏi lại tôi. Đúng vậy, ngay từ đầu tôi tiếp cận cô chỉ là để trả thù” lời nói dối nhấm tằm nhất từ chính miệng anh đang dần giết chết mọi hy vọng cuối cùng trong cô...

Hải Lam cảm thấy chưa bao giờ đầu óc cô lại đau nhức thậm chí đến thế này, cô gắng sức không để mình khụy ngã trước hai người bọn họ, nở một nụ cười chua chát cào rách tim gan “thì ra là vậy... vậy mà tôi đã hy vọng... Minh Phong, cảm ơn anh... cảm ơn anh đã giúp tôi hiểu về cái thế giới không lường trước được này”

Bỏ lại lời nói khiến người ta nghe thấy mà phải rơi nước mắt, Hải Lam quay gót... cô đơn bước đi. Giọt nước mắt mặn đắng theo đó rơi xuống mu bàn tay anh bỗng rất...

Nhìn cái bóng cô đơn của cô cứ kéo dài... kéo thật dài không có điểm dừng trên lối nhỏ hành lang khiến tim anh nhức nhối. Minh Phong đau lòng định đuổi theo cô để giữ cô lại nhưng lại bị Lâm Nguyệt Lan kéo chặt...

“Phong, đừng đuổi theo cô ấy nữa, cô ấy...” Lâm Nguyệt Lan im lặng một lúc khá lâu, từ này đến giờ cô ta thỏa mãn đứng xem vợ chồng họ nói lời chia tay kia thì không khỏi cười lớn trong lòng vì mưu kế đã được thực hiện.

Minh Phong căn bản không hề nghe rõ người đàn bà bên cạnh anh đang nói tiếp những gì. Đôi mắt không thấy đây cứ thế ngoái nhìn Hải Lam cho đến khi cô biến mất khỏi tầm nhìn của anh...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Lại Từ Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Sau khi ký tên vào tờ đơn ly hôn, đã hai ngày trôi qua, Hải Lam cứ giam mình trong nhà, không chịu ra ngoài lấy nửa bước. Cô ngược đãi chính bản thân, ngồi ngây đại trên sàn gỗ lạnh lẽo, thần người nghĩ về tất cả những gì đã xảy ra giữa cô và anh...

“Lam, anh thấy vui mỗi lần gặp em, thấy nhớ khi em không ở bên, thấy buồn khi em khóc, đau lòng khi em ngất đi trong vòng tay anh. Anh ước gì lúc đó người đau là anh chứ không phải em. Anh thích cái tình đồng cảm dễ thương của em, buồn cười mỗi khi em hờn.... Và anh nhớ

cả sự chăm sóc dịu dàng của em khi anh ốm.....”

“Lam, đợi một thời gian nữa, đợi khi nào mọi chuyện lắng xuống chúng mình làm đám cưới nhé, được không em? Anh muốn được nhìn thấy vợ yêu của anh sẽ là cô dâu đẹp nhất....anh yêu em, vợ yêu à !!!”

“Anh hy vọng sau này chúng ta sẽ có thật nhiều con. Khi chúng biết nói, được nghe giọng nói bi bô của bọn trẻ sẽ rất thích. Mẹ chỉ sinh mỗi anh, khi bà mất đi, không có anh em ruột thịt ở bên, anh cảm thấy lẻ loi lắm. Lam, anh chỉ ước gia đình mình sẽ luôn hạnh phúc như bây giờ. Được nhìn em mỗi ngày, được nuôi nấng các con lớn lên, được đưa con đi học hàng ngày, rồi thấy con lập gia đình...như thế đã là quá đủ. Anh rất sợ phải cô đơn một mình....”

“bà xã, là em cài nhạc chuông gà gáy cho anh phải không? Em giờ lớn mật thật rồi, giám trừ chồng ư? Chồng phải chinh đốn lại vợ mới được” nói rồi Minh Phong ôm lấy Hải Lam ngã nhào ra giường, anh ra sức chọc nách khiến cô cười khanh khách, chảy nước mắt mà cầu xin anh tha mạng nhờ này “ông xã, đừng cù nữa, buồn quá. hahahaha...”

“haha...” Nhớ lại những lời nói yêu thương, những cử chỉ ngọt ngào giả dối của anh, bất giác cô bật cười đau đớn tự giễu cợt mình thật ngu ngốc – yêu ư???...haha...tất cả chỉ là giả dối, giả dối hết. Hải Lam cứ thế cười lớn, lớn hơn nữa, thanh âm oán hờn vang vọng cả căn biệt thự rộng lớn...

“reng..reng...”

Cô không buồn nhìn điện thoại đang kêu inh ỏi, cứ mặc nó rung lên

“reng...reng...” điện thoại lại réo liên hồi

Đến khi chuông reo không biết bao nhiêu lần, Hải Lam mới chịu bắt máy

“Bảo Yến, chuyện gì vậy?” giọng cô thì thảo một cách mệt mỏi

“Lam, mày sao thế, ốm à?” đầu dây bên kia, Dương Bảo Yến lo lắng hỏi

“không, chỉ là vừa mới ngủ dậy nên người hơi mệt thôi. Có chuyện gì không?” Hải Lam trả lời qua loa cho có lệ.

Bên kia truyền đến giọng lạnh lạnh của Bảo Yến “ừ, là chuyện quan trọng, liên quan đến Phùng Lập Nguyên, mày sẽ không ngờ được đâu !!! Nói đi, giờ mày đang ở nhà hả, tao qua nhé, chuyện này không thể nói qua điện thoại.”

Sau khi Bảo Yến nghe Gia Kiệt nói hết những bí mật mà anh điều tra về thân thế của Diệp Như Ý và Phùng Lập Nguyên cô đã sốc hoàn toàn, không tin vào tai mình đó lại là sự thật. Quả nhiên trái đất thật tròn, Diệp Như Ý lại chính là mẹ đẻ của Phùng Lập Nguyên, còn Doãn Minh Phong lại là con chồng của Diệp Như Ý, thật là, sao mối quan hệ này lại phức tạp quá vậy. Bảo Yến vỗ vỗ chán mà kinh ngạc mãi không thôi....không chỉ vậy, một tin động trời khác nữa khiến cô phải tức tốc gọi cho Hải Lam – thì ra kẻ đứng sau bày trò sủi dục S.I.C kiện cáo Doãn Thị là Phùng Lập Nguyên – chính anh ta đã thuê Ngô Hưng ăn cắp các mẫu thiết kế của Doãn Thị. Hắn lợi dụng mình đang làm quản lý cho công ty Cao Cường – đối tác làm ăn với Doãn thị mà cố tình trì hoãn thời gian hoàn thành sản phẩm xuống một ngày biến Minh Phong chỉ trong nháy mắt thành kẻ ăn cắp sản phẩm của công ty khác. Cũng chính hắn là kẻ giết chết Ngô Hưng bịt đầu mối. Bảo Yến nghe Gia Kiệt nói mà cứ hết đập bàn đập ghế rồi quay ra mắng chửi Phùng Lập Nguyên một cách thậm tệ.

“Không cần !!! Bảo Yến, tao đã biết mọi chuyện, Diệp Như Ý và Phùng Lập Nguyên là mẹ con. Bọn họ cũng đã thừa nhận tất cả” Hải Lam yếu ớt nói. Chắc có lẽ Bảo Yến định nói chuyện đó với cô nên cô đã tự mình nói ra thì vẫn tốt hơn. Giờ cô chỉ muốn được yên tĩnh ngồi một mình, không thích người khác quấy rầy....

“Gi cơ !!! Mày đã biết, vậy chuyện kia mày cũng...” Bảo Yến há mồm kinh ngạc.

“đúng vậy, chuyện đó tao cũng biết” Hải Lam tưởng Bảo Yến nói tới việc Minh Phong lợi dụng mình để trả thù liền cắt ngang lời cô.

Bảo Yến thấy giọng Hải Lam hình như rất buồn, nếu như mọi chuyện đã sáng tỏ như ban ngày thì sao cô ấy lại thế. Bảo Yến lại hỏi “VẬY...vậy mày và Minh Phong thế nào rồi?”. Đây chính là điều cô quan tâm nhất.

Nghe Bảo Yến hỏi vậy, nước mắt tủi thân của Hải Lam không nhịn được mà trào đầy trên mặt “Bảo Yến...”

“sao vậy? Hải Lam, đã có chuyện gì xảy ra à? Sao lại khóc, nín đi...nói tao nghe xem nào, đã có chuyện gì phải không?” Bảo Yến bắt đầu cảm giác có điều gì đó bất bình thường đã xảy đến với Hải Lam, cô quan tâm, lo lắng hỏi

“Bảo Yến...huhu...tao....Bọn tao chia tay rồi !!! huhu...Minh Phong...Phong...anh ấy đã có người khác...ừc..ừc. Anh ấy và Lâm Nguyệt Lan đã quay lại với nhau. Tao...tao...” càng nói cô cổ họng cô cứ nghẹn chặt lại, không cách nào thở được. Nghĩ đến anh và Lâm Nguyệt Lan ân ái một chỗ, nghĩ đến những lời nói vô tình của anh, trái tim vừa mới lắng xuống lại đau quặn lại. Cô khóc rống lên...

Bên kia Bảo Yến đã cầm điện thoại không vững, cô lắp bắp “Lam, mày nói gì, Minh Phong quay lại với chị Lan....sao có thể...mày đừng nói bừa...”

“Không, Yến...tao đã nhìn thấy bọn họ...bọn họ ở chung...chính mắt tao đã nhìn.....” giọng nói cứ dần một yếu đi, Hải Lam đau khổ buông điện thoại trong tay, rơi phịch xuống sàn nhà. Cô ôm mặt khóc nức nở...

“Lam...Lam...mày sao vậy...mày đâu rồi...Lam” nghe tiếng kêu bên kia, Bảo Yến hoảng hốt thét lên. Cảm thấy có chuyện chẳng lành, Bảo Yến vội vàng bắt xe chạy đến nhà Hải Lam

Vừa đúng lúc đó, tiếng chuông cửa nhà Hải Lam vang lên.

Hải Lam lau khô nước mắt, loạng choạng đứng lên, ra mở cửa....

“là cô??? Cô còn đến đây làm gì?” Hải Lam nhìn người trước cửa mà cảm thấy chướng mắt vô cùng. Cô ta tới tìm cô để làm gì chứ? Chẳng phải cô ta đã đạt được mục đích rồi ư?

Lâm Nguyệt Lan khoanh tay trước ngực, cô ta không hề câu giện trước lời nói lạnh lùng kia, cười một cách rặng rỡ “Hải Lam, không định mời chị vào nhà sao?”

.....

“Kính Thiên...anh đi nhanh một chút...chậm quá” An An ngồi trong xe Kính Thiên mà cứ thúc giục anh từ lúc lên đến giờ. Cô phải gặp anh Phong và chị Lam để nói tất cả. Cô không thể để âm mưu của Phùng Lập Nguyên trở thành hiện thực được...

Kính Thiên vừa lái xe vừa bồn chồn liếc nhìn cô. Sau khi nghe An An kể hết mọi chuyện, dù không rõ chuyện gì nhưng chỉ cần Hải Lam có chuyện xấu anh cũng thập phần lo lắng “An An, anh đang lái hết tốc độ rồi, em đừng làm anh cuống lên được không???”

“nhưng...”

“sẽ không có chuyện gì với Hải Lam đâu, em đừng lo lắng quá” Kính Thiên nắm chặt một tay lấy bàn tay cô trấn an tinh thần

.....

“Lâm Nguyên Lan, chị thật đê tiện, chị cút đi cho tôi, nhà tôi không hoan nghênh chị đến đây” Hải Lam ánh mắt đầy sự chán ghét đối với người đàn bà giả trá kia.

“haha.....Trình Hải Lam, xem cô kia, sao lại nóng tính vậy !!! Cần thận cái thái sẽ bị mẹ nó chọc giận mà chui ra đây. Hahah.... cô nói tôi ti tiện, vậy không soi gương xem lại chính mình đi” Lâm Nguyệt Lan tuân một tràng dài những lời nói cay độc

“cô...thật không ngờ cô lại là loại đàn bà nham hiểm đến vậy” Hải Lam không giữ được bình tĩnh, gầm lên “Tôi thật không ngờ chính cô lại xé nẫu thiết kế dự thi của tôi, phá hoại hạnh phúc gia đình tôi. Lâm Nguyệt Lan, thật uổng phí bao năm qua tôi luôn coi cô là chị em tốt. Cô cút khỏi đây cho tôi, tôi không muốn nhìn thấy mặt cô một lần nào nữa”

Chị em tốt ??? Lâm Nguyệt Lan nghe thế thân nhiên nhếch miệng đều cẳng nhìn Hải Lam thù hận “tôi phá hoại hạnh phúc gia đình cô? Trình Hải Lam, cô nhầm rồi, là gia đình cô phá hoại hạnh phúc gia đình tôi trước. Tôi chỉ là trả lại những gì mà cha con các người đã làm với ba mẹ tôi mà thôi. Hừ...”

Hải Lam bộ dạng khó coi trước những lời nói không rõ ràng của Lâm Nguyệt Lan. Phá hoại hạnh phúc của gia đình cô ta trước. Đây là có ý gì...

“Hình như cô không biết gì??? Thật là một đứa con gái ngu ngốc !!! Tôi đang tự hỏi, Minh Phong hứng thú gì ở một con gà mái đàn độn như cô chứ? Trình Hải Lam, để tôi nói cho cô biết vậy” vừa nói cô ta vừa hùng hổ tiến lên, nghiền răng kèn kẹt nhắc lại chuyện xưa “Năm xưa là ba cô đã vu khống ba mẹ tôi, lợi dụng sự tin tưởng của ba tôi mà giết chết họ. Tôi bỗng chốc chỉ trong một đêm mất đi người thân, cô nói đi, không phải ba con các người phá hoại hạnh phúc của gia đình trước thì còn ai vào đây nữa?” nhớ tới ba mẹ mình chết oan lại khiến máu trong người Lâm Nguyệt Lan sôi sục, sẵn sàng lấy nó mà dội chết Hải Lam lúc này

Hải Lam nghe cô ta nói mà cứ cứng đờ người ra, cứ có cảm giác Lâm Nguyệt Lan đang bịa một câu chuyện hoang đường vu khống ba cô vậy? Cô lắc đầu kịch liệt, ánh mắt đầy tự tin nhìn cô ta, quả quyết “Không...không phải vậy??? Là cô...là cô vu khống ba tôi, ba tôi là người tốt, ông sẽ không bao giờ làm chuyện đó. Cô là kẻ lừa đảo !!!”

“Tôi lừa đảo ??? Bằng chứng tôi đưa cho cảnh sát còn chưa đủ rõ ràng. Haha...Hải Lam, đây chính là báo ứng của gia đình cô. Haha...thật tiếc hôm đó tôi lại để Trình Vũ Minh đi sớm như vậy. Giá như tôi để ông ta sống thêm vài tháng nữa, hẳn lão già đó sẽ phải tức điên lên khi nhìn thấy Doãn Minh Phong bỏ rơi cô ấy nhỉ??? Haha...”

“gi cơ???” Hải Lam đầu óc choáng váng, cô lao đảo lùi lại ra sau, ánh mắt hoang mang nhìn Lâm Nguyệt Lan “Bằng chứng??? Lẽ nào....lẽ nào người vu khống ba tôi lại là.....” không ngờ chính Lâm Nguyệt Lan là người hại chết ba cô, vì sao?...vì sao cô ta có thể độc ác như vậy?

“Xem ra cô cũng thông minh lên được một chút rồi đấy !!!hừ...” Hải Lam lùi một bước nào là cô ta tiến thêm một bước đó, đến khi Hải Lam không còn đường để thoát, Lâm Nguyệt Lan liền bóp chặt cánh tay trắng như tuyết của Hải Lam, gần từng chữ rõ ràng “là..tôi...chính...tôi...chính Lâm Nguyệt Lan này đã tố cáo ba cô !!! haha...sao hả? Ngạc nhiên không vậy?” cô ta giờ không khác một người điên, cười đến long trời nổi đất

“a...” Hải Lam cảm thấy một trận tắc mạch máu dưới cánh tay, cô đau điếng kêu lên “Lâm Nguyệt Lan, cô thật độc ác, sao cô có thể giết chết ba tôi.”

Lâm Nguyệt Lan mất hết tính người, cô ta càng lúc càng cuồng lên giận dữ “Trình Hải Lam, tôi không những giết chết ba cô mà tôi còn muốn...” ánh mắt cô ta hung hực lửa nóng, cười tà “giết chết cái thai trong bụng cô”

“a...cô...cô định làm gì? Không...đừng...a...” Hải Lam ngã xuống nền nhà, theo bản năng cô ôm chặt lấy bụng hết lên....

“không...máu...cứu, mau cứu tôi với...tôi không thể mất con được... hãy cứu con tôi...a” Hải Lam nằm trên sàn, cô ôm bụng, hoảng sợ hô to khi nhìn thấy một dòng máu ảm đỏ tươi đang chảy dọc dưới chân đùi trắng ngần của mình.

“chị...” vừa lúc An An và Kính Thiên đến, nhìn cảnh tượng trước mắt khiến bọn họ hoảng sợ vô cùng, cuống lên chạy đến bên cô

“cứu...Kính Thiên, làm ơn hãy cứu lấy con em...” Hải Lam khóc thét lên, mặt phủ đầy nước mắt

Kính Thiên không hề nghĩ ngợi liền bế cô lên, ánh mắt lo lắng vịn phần trên gương mặt anh tuấn kia không còn biết đến sự tồn tại của Lâm Nguyệt Lan, lập tức phản phó “An An, mau gọi cấp cứu, nhanh lên” vừa nói anh vừa bế cô chạy nhanh ra xe

“Kính Thiên, anh...” Lâm Nguyệt Lan vừa nẩy còn vui mừng hứng trí bỗng chốc bị hai người kia không biết ở đâu chạy tới khiến nội tâm cô ta trở lên sợ hãi

“im...cô còn nói !!! Nếu Hải Lam có chuyện gì tôi sẽ không tha cho cô” Kính Thiên trừng mắt hung hãn, quát cô ta. Anh hôm nay tận mắt nhìn thấy Lâm Nguyệt Lan đẩy ngã Hải Lam thì cảm thấy thật đáng sợ và ghê rợn em gái mình, có nằm mơ giữa ban ngày anh cũng không tưởng tượng nổi nó lại dám làm ra loại chuyện không tính người này....

An An sớm đã bị hoảng loạn khiến cho đầu óc mình mẩn của con bé không có phát hiện ra điều dị thường của hai người kia, khẩn trương chạy theo anh và Hải Lam....

Ngay khi Hải Lam được mọi người đưa đi cấp cứu thì cũng là lúc Bảo Yến chạy hồng hộc tới nhà cô. Thấy cửa nhà mở toang hoang, cô phát hoảng. Hải Lam đã đi đâu mà để nhà cửa thế này. Bảo Yến ruột gan nóng như lửa thiêu, cầm điện thoại ầm số gọi vào di động của Hải Lam xong lại không có ai nghe máy. Cả người cô không bị ai đánh mà cứ run lên bần bật, quyết định tìm đến Đoàn Minh Phong hỏi cho rõ ràng....

.....

Ngoài cửa, sắc trời dần chuyển biến, gió chiều mỗi lúc một thổi mạnh, hình như cơn bão đầu tiên trong năm nay đã về tới thành phố yên ả này.

Minh Phong hai tay để trong túi quần, anh trầm tư đứng quay lưng về phía cánh cửa phòng làm việc, ánh mắt ẩn dưới đôi lông mày rậm nhìn về phía đường chân trời đang hòa làm một với mặt đất bao la và anh đang nghĩ tới cô. Không biết giờ cô đang làm gì? Cô chắc hận anh lắm???

Minh Phong tự hỏi chính mình, liệu anh làm thế này có thấy thoái mái không? Rõ ràng là không...anh cảm nhận được tim mình đang ứa máu khi nhìn thấy cô ngày một gầy đi, thấy cô đau khổ ....Phải chăng anh đã sai...sai khi làm tổn thương cô.

Minh Phong cứ đứng đó, anh nghĩ rất nhiều, rồi anh nhớ lại tất cả mọi chuyện, nhớ lại quãng thời gian bọn họ ở bên nhau vui vẻ biết chừng nào. Cô đã chăm sóc anh khi anh ốm, những nhẽo như một đứa trẻ khiến anh bật cười mỗi lúc mệt mỏi,... Ở bên cô, Minh Phong không hề cảm thấy cô đang lừa dối anh, cô là đã dùng cả tình yêu của mình để dành cho anh, cô thực sự yêu anh !!!

Rồi Minh Phong chợt nhận ra...anh đang để tuột mất khỏi tay mình người con gái mà anh yêu nhất.... Sao anh có thể hồ đồ khi vừa mới nhìn thấy Phùng Lập Nguyên cùng cô trên giường mà vội gán ngay cái mác phản bội chồng vào người cô???

Mọi chuyện diễn ra thật tình cờ và nhanh chóng, tình cờ tới mức quá hoàn hảo? Từ những tấm ảnh không biết từ đâu gửi đến !!! Rồi chỉ một tin nhắn nói vợ anh đang ái ân cùng Phùng Lập Nguyên đã khiến Minh Phong trở lên mù quáng, anh bị lòng ghen tuông làm cho mờ mắt, làm cho sự sáng suốt ngay lập tức trở về vạch số không....

Choáng tỉnh sau cơn mộng mị, Minh Phong chợt hiểu ra anh quá ngu ngốc khi để Hải Lam phải khóc nhiều đến vậy. Một cái quay người, Minh Phong không chút nghĩ ngợi, liền bước nhanh ra khỏi phòng làm việc để đi tìm cô. Anh phát giác không gì quan trọng hơn người con gái anh yêu....Anh không muốn ly hôn với cô.Thực không muốn chút nào. Phùng Lập Nguyên thì sao chứ? giờ anh không tin Hải Lam sẽ yêu hắn ..... anh sẽ quỳ gối xin cô tha thứ cho những việc mình đã gây ra, sẽ làm tất cả để chuộc lại lỗi lầm....

“cạch” cửa phòng đột nhiên mở ra

“giám đốc, anh định đâu à?” Kỳ Học Ân vội hỏi, anh vội đến mức quên cả gõ cửa phòng cứ thế mà xông vào

“ừm Có chuyện gì không?, tôi đang vội...” Minh Phong nóng ruột nói.

Kỳ Học Ân nhanh nhẹn gạt đầu, anh nói luôn vào chuyện “ giám đốc, tôi đã điều tra ra kẻ đứng sau vụ ăn cắp mẫu thiết kế và hung thủ giết chết Ngô Hưng”

“cậu nói sao? Đã tìm thấy? Nói đi, là kẻ nào?” mắt Minh Phong chợt lóe,giọng lãnh đạm.

Kỳ Học Ân ho lấy một cái, nhìn anh rống rạc ba chữ “Phùng Lập Nguyên !!!”

“ Cậu vừa nói gì? Phùng Lập Nguyên? Sao có thể...” Minh Phong tựa như một cỗ máy đứng bất động, cao giọng không tin. Phùng Lập Nguyên !!! Hắn ta, sao lại hắn? Lẽ nào, lẽ nào những bức ảnh kia, và cả chuyện đó...anh nhìn thấy hắn ôm ấp Hải Lam trên giường cũng là do một tay hắn sắp đặt mọi chuyện....

Chết tiệt !!! Phùng Lập Nguyên. ...anh đang làm gì thế này ??? Hải Lam, cô ấy. . cô ấy đã cố giải thích nhưng anh lại không cho cô lấy một cơ hội dù là nhỏ nhất. Hết lần này tới lần khác anh chỉ biết trách móc cô ,nhấn tâm bỏ rơi cô. Con anh. . đưa con trong bụng cô, nó đúng là của anh !!! Chỉ nghĩ từng đây thôi Minh Phong đã không thể đứng vững, sự hối hận, nỗi chua xót đang bào mòn trái tim anh. Lần đầu tiên trong cuộc đời, Minh Phong đã khóc, một giọt nước mắt đủ nói lên tất cả. . .anh sai rồi. . .

“giám đốc, anh không sao chứ?” Kỳ Học Ân nhìn anh lo lắng

“Cô này, cô không được tự tiện xông vào như vậy?” Thư ký của Minh Phong thấy một cô gái lạ mặt đang hăm hăm tùy tiện bước vào phòng giám đốc liền vội ngăn lại

“Gọi Doãn Minh Phong ra đây” ánh mắt giết người của Bảo Yến nhìn cô thư ký thật đáng sợ, không đầu không đuôi liền gầm lên ra lệnh

Cô thư ký trở đầu mắt run rẩy nhìn cô gái hung hăng kia. Cô gái này có quan hệ thế nào với giám đốc mà lớn mật gọi thẳng tên anh một cách cực cần đến vậy?

“giám đốc Doãn đang ở trong, nhưng cô để tôi vào báo trước....” thư ký run giọng

“tránh ra” Bảo Yến quát lên, cô thô bạo đẩy thư ký sang một bên, hùng hổ xông vào trong

“Doãn Minh Phong, anh mau tìm Hải Lam về đây cho tôi !!!” Bảo Yến mặt đỏ phừng phừng,ngay khi vào phòng anh liền làm loạn cả lên..

Minh Phong còn chưa hết bàng hoàng chuyện Kỳ Học Ân vừa nói,đột nhiên lại xuất hiện Dương Bảo Yến phá quấy này

“ cô nói gì, Hải Lam cô ấy bỏ đi???” giọng nói lạnh lùng đã không còn, một sự quan tâm, một sự lo lắng bất an đã chiếm lĩnh tất cả

Bảo Yến thờ hồng học, giọng đánh đấm vẫn như một “ anh còn hỏi tôi ??? Doãn Minh Phong, anh là tên khốn. Hải Lam đã làm gì có lỗi với anh chứ ? Anh – tên trời chu đất diệt này, anh khiến Hải Lam bỏ nhà đi mới thấy vừa mắt sao ? Hải Lam, nó một lòng một dạ với anh, còn anh .... Anh đã làm gì??? Anh biết rõ là Phùng Lập Nguyên dờ dờ trò vậy mà còn đối xử lạnh nhạt với Hải Lam, khiến nó khóc cả một tuần nay, chạy đi tìm anh khắp nơi. Nó có thai, xong lại không buồn ăn uống, lúc nào cũng chỉ lo cho anh. Doãn Minh Phong, thế mà anh còn nói yêu nó sao? Tôi nói để anh hay, anh có đến mười cái đầu cũng không xứng với Hải Lam đâu.” Quát xong nhưng Bảo Yến vẫn còn ức không chịu nổi, tiếp tục xả “ là Phùng Lập Nguyên đã thuê người chụp những bức ảnh kia, anh ta và Diệp Như Ý thông đồng lừa Hải Lam, tẩm thuốc mê vào người nó... người đàn độn đến đâu cũng phải biết đó là một cái bẫy chứ??? Hừ....”

Minh Phong sửng sốt đến chóng mặt, nếu là trước đây , Bảo Yến mà dùng lời lẽ này lăng mạ anh , anh sẽ không ngăn ngại mà cho cô ta gặp diêm vương nhưng lúc này, khi cô càng nói lại càng làm cho lương tâm anh cắn lên đau nhói, hổ thẹn với chính mình..

Hải Lam đã đi tìm anh, còn bỏ ăn , trong khi anh chỉ biết nghĩ đến bản thân . Sự ích kỉ, tính cố chấp, nóng nảy của anh đã khiến Hải Lam chịu không biết bao tủi khổ. Anh đau chết mất. . .

Không nói lời nào, Minh Phong lướt qua hai người kia, chạy thật nhanh khỏi công ty. Anh phải tìm cô...bằng mọi giá anh phải tìm được cô, anh phải xin lỗi cô vì tất cả. ....

“Doãn Minh Phong, anh đứng lại cho tôi, tôi còn chưa nói hết” Bảo Yến hét ầm lên khi anh bỏ đi

Kỳ Học Ân như một người cảm chỉ biết đứng yên nhìn cô nàng bốc đồng kia múa may mồm mép. Anh cũng lơ mờ hiểu được chuyện gì đã xảy ra. . .

“nhìn gì mà nhìn, chưa nhìn thấy con gái đẹp bao giờ sao?” Bảo Yến liếc xéo Học Ân mắng

“ơ” oan uổng quá !!!

Bảo Yến hếch môi khinh thường mà bỏ đi. . .

.....

Vừa đến bệnh viện, Hải Lam ngay lập tức được các bác sỹ đưa vào trong, lời nói cuối cùng còn sót lại trước khi cô hôn mê bất tỉnh vẫn là lời cầu xin bác sỹ hãy cứu lấy con cô. Cô không thể mất con, nó vô tội. ....

“người nhà xin hãy đứng ngoài để chúng tôi còn tiến hành cấp cứu ” cô y tá lên tiếng ngăn cản Kính Thiên ngay khi anh bước vào trong

“Kính Thiên, chị Lam, chị Lam sẽ không sao chứ???” An An tuyệt vọng nhìn cánh cửa phòng cấp cứu đóng chặt lại, cô bé khóc òa lên. Thực sự cô rất sợ, sợ chị dâu. . .không. . thực sự cô không nên nghĩ tới điều xấu đó, chắc chắn chị ấy sẽ không sao !!! Chị ấy là người tốt, ông trời sẽ không tàn nhẫn với chị ấy đâu. . .

Kính Thiên đỡ lấy thân thể đang tứa ra mồ hôi của cô, ôm cô thật chặt trấn an “Không sao, tất cả sẽ không sao hết !!! An An, em đừng khóc. . .Hải Lam rất kiên cường, anh tin cô ấy sẽ vượt qua thử thách này”

“thật ạ !!! nhưng vừa rồi chị ấy. . .” An An dựa đầu trong lồng ngực anh, nức nở nói. Cô bây giờ vẫn còn kinh sợ khi nghĩ tới hình ảnh của chị dâu ban

này...

“ừ...sẽ qua nhanh thôi, nín đi nào cô bé” Kính Thiên lại an ủi.

Một lúc sau....

Cánh cửa phòng cấp cứu mở ra, vị bác trung niên bước ra, vẻ mặt ông ta thật khó đoán

“anh là chồng của bệnh nhân?” bác sĩ tháo khẩu trang, hỏi

Kính Thiên ngẩn ngơ, nhưng rất nhanh anh đã gạt đầu, giờ điều quan trọng là sức khỏe của Hải Lam “bác sỹ, ông mau nói cho tôi biết, cô ấy thế nào rồi?”

An An đứng bên cũng sốt ruột không kém gì anh “bác sỹ, chị dâu cháu không sao chứ ạ. Cái thai...cái thai vẫn tốt phải không bác?”

“rất tiếc, cô ấy đã sảy thai” bác sỹ bình tĩnh thông báo

Bạn đang đọc truyện *Yêu Lại Từ Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Bất Ngờ Đến Khó Tin

“sảy thai !!!!” tin dữ như khiến khuôn mặt non nớt của An An một điểm huyết sắc cũng không còn. Thân thể cô suy yếu, vô lực ngã vào lòng Kính Thiên, ngất lịm đi. Mặc dù trước đó cô đã nghĩ tới khả năng xấu này, nhưng khi bác sỹ nói ra cô vẫn là khó lòng mà tiếp nhận được chúng.

“An An...em sao vậy? Tỉnh lại đi...” Kính Thiên hoảng hốt đỡ lấy cô, trong mắt toàn là vẻ bi thương.

“cậu hãy đưa cô ấy vào trong xem thế nào?” vị bác sỹ nói với học trò của mình. Từ lúc ra khỏi phòng cấp cứu đến giờ ông ta luôn giữ vẻ mặt bình thản đến khó hiểu. Ông ta là bác sỹ, vậy mà dường như lại không có lấy một sự cảm thông nào trước nỗi mất mát to lớn của người bệnh.

Một anh chàng trẻ tuổi mặc áo blouse đứng cạnh bác sỹ rất nhanh tiến lên, đưa tay ôm lấy An An từ trong lòng Kính Thiên, bế vào trong.

Kính Thiên khần trương hơn lúc nào hết liền đi vào theo...Cái loại cảm giác đau đớn mà Hải Lam đang phải trải qua chính anh cũng cảm thụ được một cách rất rõ ràng....Chỉ trong vài giờ ngắn ngủi mà cô mất đi đứa con hẳn là thương tâm đến chết lòng mất...

“anh đi đâu vậy??? Tôi còn chưa nói hết mà !!!” Bác sỹ nhìn Kính Thiên khần trương thì cười nói

Kính Thiên dừng bước, chân mày nhíu chặt, quay đầu kỳ quái nhìn ông ta, còn chuyện gì nữa? Không nhẽ Hải Lam bị làm sao?

Bác sỹ càng nhìn khuôn mặt điển trai của Kính Thiên hết nhãn chán lại cau mày thì tưởng anh đang buồn rầu khi mất đi đứa con vì thế không để anh bị kích động thêm nữa, ông liền nói “Anh không nên đau lòng quá !!! Thực ra vừa rồi vợ anh chỉ sảy một đứa, trọng bụng cô ấy hãy còn một bé trai. Chỉ cần nghỉ ngơi vài tuần thì sẽ không sao hết”

“gì cơ??? Ý ông là...là... Hải Lam có thai đôi ??? Còn một bé trai trong bụng cô ấy??? ” Kính Thiên kinh ngạc, phải mất đến nửa ngày mới phản ứng lại, gấp gáp hỏi dồn. Còn có cả những chuyện kỳ lạ thế này sao? Sảy một đứa - còn một đứa? Thật khó có thể tin nổi...

Tin này quá bất ngờ, trong nhất thời Kính Thiên khó lòng mà bình tĩnh lại được. Mặt anh cứ căng rồi lại co rút lại, đây cứ như phim viễn tưởng mà anh đang được xem vậy.

“xem cậu kia, chẳng nhẽ cậu không biết vợ mình có thai đôi hay sao? Vừa rồi là do cô ấy bị ngã xuống đất, sườn bên trái tiếp xúc mạnh với mặt đất, lại thêm cái thai nằm phía bên đó nhịp tim đã bất bình thường nên chúng tôi không thể giữ được. Tôi đã làm bác sỹ được gần 20 năm, đây là trường hợp đặc biệt nhất mà tôi gặp qua, nói thực tôi cũng không tin vào mắt mình, nhưng đây lại là sự thật đấy. haha...Giờ thì anh an tâm nhé, bé trai trong bụng cô ấy rất tốt chỉ là cơ thể vợ anh hơi yếu, cần được tĩnh dưỡng thêm....” bác sỹ nói

Kính Thiên ngây người tại chỗ, mặt anh cứ dần dần nhìn chằm chằm vào bác sỹ, đã có nuốt trôi vài ngụm nước bọt để bản thân không bị sốc trước những tin giật gân mà ông ta vừa nói ra,xong giọng nói lại luống cuống như gà mái mẹ “ừ...đương nhiên...đương nhiên là tôi biết. Tại...tại tôi bất ngờ quá.....” Lòng ngực anh phập phồng lên xuống, xúc động không thôi “bác sỹ, Hải Lam giờ thế nào rồi? Tôi có thể vào thăm cô ấy được không?”

“tất nhiên là được, nhưng hiện tại cô ấy còn khá yếu, anh không nên nói ngay chuyện vợ mình mất đi một đứa bé. Hãy để cô ấy khỏe lại, lúc đấy nói sẽ tốt hơn” bác sỹ gạt đầu đồng ý tiện đưa ra lời căn răn kỹ càng

“tôi biết rồi !!! cảm ơn ông” đáy mắt Kính Thiên dần trong lại. Anh đang trầm nghĩ, nếu anh còn chưa vào ngay bây giờ chắc ông bác sĩ này không chừng sẽ lại mang đến thêm vài tin sốc nữa khiến tim anh rụng ra mắt, đến lúc đó anh cũng ngất theo An An đi...

Kính Thiên bước nhanh vào phòng Hải Lam đang nằm...

“Hải Lam”

.....

“rầm”

Ngay khi đóng cánh cửa xe lại, Minh Phong chạy như bay vào nhà tìm Hải Lam

“Lam”

Không thấy cô lên tiếng... tâm anh trở lên bất loạn, anh lại chạy lên lầu...xong không một dấu vết nhỏ lưu lại sự có mặt của cô ở căn phòng ngủ đã từng là nơi hai người trải qua hàng trăm trận “yêu” đương mặn nồng.

Hơi thở của Minh Phong trở lên dồn dập, mồ hôi sớm đầy người, nhưng giờ phút này anh chẳng còn tâm trạng nào mà nghĩ đến những điều vô bổ đó. Hải Lam, cô ấy có thể đi đâu, cô không còn người thân thích ở đây thì sẽ ở đâu được chứ? Minh Phong vội vàng lấy máy gọi cho cô

“reng...reng...” tiếng chuông điện thoại kêu to ngay dưới chân Minh Phong....

Cô ấy bỏ điện thoại ở nhà !!!

Minh Phong gian lan cúi người cảm lấy điện thoại của cô lên. Đôi mắt sáng ngời của anh chỉ trong giây lát đã trở lên mù mịt, tối sầm lại không tài nào tìm thấy được phương hướng...Hải Lam, cô ấy đã gọi hàng trăm cuộc điện thoại vào máy Minh Phong, hàng trăm tin nhắn được gửi đi...nhưng điều cô nhận được lại chỉ là những tiếng tút tút vô hình, chỉ là sự im lặng đến đáng sợ từ anh...

- ông xã à !!! mai là ngày vợ đi khám thai định kỳ, anh đi cùng em nhé !!! Lần trước nhìn người ta ai cũng có chồng theo cùng mà em phát ghen lên ý !! ước gì lúc đấy có anh ở bên thì hạnh phúc biết bao !!! mình đừng giận nhau nữa được không anh???

-Không xong rồi, chồng mình giận mình thật rồi !!! Hai ngày qua không được nhìn thấy chồng, vợ nhớ đến phát điên rồi nè !!! huhu...Hôm nay vợ làm món khoai tây chiên mà chồng thích nhất đấy, chồng nhận được tin này thì về ngay với vợ nhé !! yêu chồng nhiều nhiều. chụt ...(^_^)

-Ghét thật đấy !! Người ta đã xin lỗi rồi mà. Người ta không giận nữa mà... Sao chồng lại nhỏ nhen với vợ quá vậy ??? huhu. Hôm nay đã là năm ngày chồng vắng nhà rồi đó, chồng không nhớ vợ nữa ư? con cứ hỏi em là sao ba con đi đâu mà chưa chịu về với mẹ con mình. Con không thấy anh nên nó cũng buồn lắm, chẳng chịu ăn gì hết, bỏ bữa hoài à !!! Anh còn không về chắc em sẽ đổi mớ meo lên mắt !!! hức hức ....

- Huhu...Lại thêm một ngày nữa vắng bóng chồng yêu !!! Không có chồng nằm bên vợ mất ngủ suốt mấy ngày nay không à !!! huhu...anh còn không về là em giận thật đấy. mẹ con em sẽ cho anh ngủ ngoài đường luôn đó nha. Hắc hắc.....Anh về đi, về em có cái này hay lắm muốn cho anh xem nè. Con chúng mình lại lớn thêm được một chút rồi nha...bác sĩ chỉ khám một tý thôi mà nhóc đã biết xấu hổ che mặt rồi đấy anh à....buồn cười lắm cơ....

- Phong, anh làm ơn nghe máy được không ??? Chúng mình cần nói chuyện với nhau. Dù anh có chán ghét em đến đâu cũng phải để cho em một cơ hội giải thích chứ? Anh đừng im lặng mãi thế !!! em sợ lắm. hu....hôm nay em đã nhìn thấy anh đi cùng một cô gái, anh có biết em đã buồn đến thế nào không ? Làm ơn nghe máy giùm em đi mà...òa òa.

.

.

.

- ông xã !!! nhất thiết phải đối xử tàn nhẫn với em vậy sao? Chúng mình ly hôn thật sao anh ? Em không muốn đâu,huhu, anh đừng lạnh lùng với em thế chứ? Trở về bên em đi, em cần anh, con cũng cần anh nhiều lắm !!! Lâm Nguyệt Lan....anh đừng yêu chị ấy mà....

Đó là tin nhắn cuối cùng mà Hải Lam chưa kịp gửi đi.....

Sự hối hận lại lần nữa xé rách hoàn toàn tim gan Minh Phong. Giọt nước mắt ân hận trào ra, anh đau đớn ôm chặt lấy điện thoại của cô, nghẹn ngào gọi tên cô “Lam, anh sai rồi !!! anh sai rồi... trở về đi em. Tha lỗi cho anh được không em???”

Ngoài trời, gió bắt đầu thổi ngày một mạnh hơn, tiếng gió rít gào sau những tán lá cây nghe thật rùng rợn. Gió như một cơn cuồng phong giận dữ mà thốc mạnh vào căn phòng ngủ rộng lớn. Những ô cửa sổ bật tung ra, hung hăng đập mạnh vào bức tường trắng tinh, tấm rèm như một vũ công điêu luyện nhảy múa mà bay phấp phồng trong tiếng gió gào - khởi đầu cho một trận giông bão đầu tiên của năm.

Sắc trời dần nhuộm thành một màu đen, ánh trăng dần bị che khuất bởi những đám mây xám xịt, mưa bắt đầu nặng hạt qua khung cửa sổ...ngoài đường

người ta đang ráo rác hò nhau tìm nơi tránh bão an toàn. Những tấm áp phích, những biển hiệu quảng cáo...những quán nước nhỏ nhanh chóng được dỡ bỏ, trả lại khung cảnh quang đãng, vắng vẻ, tĩnh mịch giống như cái buổi sáng của đêm mờ một tết vậy. Dự báo đây sẽ là cơn bão lớn nhất từ trước tới nay đổ bộ vào Việt Nam...

Trên con đường trải rộng đầy những chiếc lá rơi, không một bóng người qua lại, không tiếng còi xe....Minh Phong quần áo ướt sũng chạy khắp trên các tuyến phố, các ngõ ngách để tìm Hải Lam. Nước mưa như chiếc dao quất mạnh vào khuôn mặt anh lạnh rất xong lại chẳng hề đau đớn bằng trái tim vỡ nát của anh. Nước mắt pha lẫn trong nước mưa ngày một xối xả thực không thể phân biệt đâu là nước mắt, đâu là nước mưa; tiếng gào thét gọi tên cô đang át đi tiếng sấm sét gầm gừ như đòi mạng người thật khiến người ta chạnh lòng....

“Lam, anh sai rồi, anh sai rồi....anh là một thằng tồi....hãy tha lỗi cho anh, về nhà đi em!!!”

.....

“Kính Thiên, con em...” đôi môi tái nhợt của Hải Lam đang gượng sức hỏi. Cô đã miên man được một lúc khá lâu. Cảm thấy người không còn một chút khí lực để ngồi dậy...

“em cứ nằm đấy đi, đừng cử động kéo ảnh hưởng đến đứa nhỏ” Kính Thiên ôn nhu kê gối lại cho cô, anh cười nhẹ nhàng, nắm lấy tay cô “yên tâm, con em không sao cả. Chúng vẫn khỏe!!!”

Hải Lam nghe vậy liền thở phào nhẹ nhõm, giọng hầy còn rất yếu “Kính Thiên, cảm ơn anh, thật may có anh và An An đến kịp, nếu không lúc đó chắc em đã không giữ được đứa nhỏ”

“đừng cảm ơn anh, thực ra anh không tốt như em nghĩ...” Kính Thiên nhìn cô áy láy, định nói hết mọi chuyện mình làm nhưng rồi lại thôi, anh nhanh trí mà chuyển hướng sang chuyện khác “mà thôi, đừng nói nữa kéo lại một chút. Em chắc đói lắm phải không? Nào ăn bát canh tổ yến này đi, bổ lắm đó” Kính Thiên vừa nói vừa bưng bát canh đến trước mặt cô, ân cần bón cho cô ăn

Hải Lam đói đến nỗi ăn không còn để ý đến An An không có ở đây. Mãi lúc sau, khi cái bụng mới được lấp đầy, cô mới sực nhớ ra “Kính Thiên, An An đâu, không phải con bé cũng vào đây cùng em sao?”. Cô ngơ ngác đảo qua đôi mắt nhìn bốn phía

“Hải Lam, đừng nhìn nữa, An An không có ở trong đây !!! Con bé đang nằm ở phòng bên” Kính Thiên nhìn cô cười nói

“Phòng bên? Sao con bé lại nằm ở phòng bên ? Kính Thiên, anh mau nói cho em biết, đã có chuyện gì xảy ra với An An?” Hải Lam lo lắng, cô sốt ruột hỏi nhanh

“đừng vội. An An không có sao hết. Chỉ là con bé nhìn thấy em như thế nên hoảng quá mà ngất đi. Giờ vẫn chưa tỉnh lại . haha”

“An An bị như vậy mà anh còn cười được sao?” Hải Lam không hài lòng trách anh

“haha. Tại anh thấy cô bé An An đó trông vậy mà yếu đuối ra trò. Chỉ biết to mồm mà bắt nạt anh thôi. Em đừng lo, bác sĩ nói do con bé sợ quá nên mới vậy, chắc mai sẽ tỉnh lại ấy mà” Kính Thiên cười khôi hài

Hải Lam không nói gì, không khí phòng bệnh bỗng chốc rơi vào im lặng

“sao vậy? Em lại không khỏe ở đâu à? Để anh đi gọi bác sĩ nhé” Kính Thiên thấy biểu hiện dị thường của Hải Lam lại khẩn trương lo lắng

“không...không cần” Hải Lam vội ngăn anh lại

“Hải Lam, em có chuyện muốn nói với anh phải không? Sao lại mặt mày buồn thế kia. Anh nói rồi mà, con em không sao hết, bác sĩ nói đứa nhỏ rất khỏe, chỉ cần em tĩnh dưỡng là mọi chuyện sẽ tốt thôi”

“Kính Thiên, không phải chuyện đấy...em...em...có việc muốn nhờ anh giúp?” Hải Lam e dè nhìn anh, một lúc sau mới yếu ớt lên tiếng. Sau bao nhiêu chuyện xảy ra với cô, cô cảm thấy mình đã quá mệt mỏi, quá sợ hãi...sợ hãi lòng dạ con người...sự thất vọng tràn trề.....Minh Phong – cái tên mà cô đã gọi không biết bao nhiêu lần, con người ấy đã vô tình bỏ rơi cô. Cô thực không muốn gặp lại anh – giờ đối với cô anh là một vết cắt dài cửa sâu vào tim cô.

“Hải Lam, em muốn nhờ anh giúp? Được, là chuyện gì, em nói đi, chỉ cần là việc anh có thể làm anh sẽ không ngần ngại giúp em” Kính Thiên nói

“Kính Thiên, cảm ơn anh, thực ra em muốn nhờ anh.....” Hải Lam nhìn anh, nói hết ý định của mình

“em xác định muốn làm chuyện đó??? Hải Lam, em đã suy nghĩ kĩ chưa ?” sau khi nghe xong, Kính Thiên nhìn cô hồ nghi mà hỏi lại

Hải Lam kiên định gật đầu, không đắn đo nói “ em đã suy nghĩ rất kỹ, Kính Thiên, xin anh hãy giúp em”

“vậy còn Doãn Minh Phong? Hai người....”

“đừng nhắc tới anh ấy nữa !!! Em làm vậy cũng coi như là trả nợ anh ấy. Giữa chúng em đã hết. Đối với em, Doãn Minh Phong giờ đây đã chỉ là quá khứ mà thôi” nhắc đến anh Hải Lam lại cảm giác tim mình đau đớn

Kính Thiên bất đắc dĩ thở nhẹ một cái “Được, nếu em đã quyết làm thế anh sẽ giúp”

“cảm ơn anh. Nhưng anh hãy giữ bí mật chuyện này giúp em. Kể cả An An, em không muốn ai biết, ngoại trừ anh”

Kính Thiên đồng cảm nhìn cô, anh gật đầu “ừ. Anh biết rồi. anh sẽ không nói với bất kỳ ai, em mau nằm xuống nghỉ ngơi đi”

"vâng"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Lại Từ Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chia Ly

Ngày hôm sau, mãi đến chập tối An An mới tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài mê man. Đầu cô hãy còn ong ong khó chịu vô cùng, dường như cô bé không thể nhớ được chuyện gì đã xảy ra với mình. Cô gắng gượng ngồi dậy, quét cái nhìn 360 độ nhìn quanh căn phòng toàn một màu trắng tinh. Ngay cả quần áo trên người An An cũng là một màu trắng khiến cô cứ ngỡ ngàng mãi...

“cô bé, em tỉnh rồi sao?” cô y tá bước vào phòng An An, dáng vẻ điềm đạm đáng yêu, thân thiện hỏi thăm

Đôi mắt An An khẽ nhắm nhìn y tá “Chị y tá. ....sao em lại nằm ở đây?”

“em gái, em quên rồi sao? Hôm qua em đã ngã đi khi biết chị gái em sảy thai !!!” y tá trước sau như một, giọng rất nhỏ nhẹ, lại tiếp “Giờ em cảm thấy thế nào rồi, đã đỡ nhiều chưa?”

“ạ, cảm ơn chị, giờ em khỏe rồi ạ.” An An lễ phép nói. Rồi cô sực nhớ ra mọi chuyện, chẳng nói chẳng rằng liền vung chân bước xuống giường.

“em làm gì vậy?” Y tá nhìn An An hành động khác thường, tò mò hỏi

An An vội vội vàng vàng đi lại giầy “chị y tá, chị em...chị ấy sao rồi ạ? Chị đừng nói gì với chị ấy chuyện sảy thai nhé !!! Em xin chị đấy, chị Lam mà biết chắc sẽ không chịu nổi cú sốc này mất”

“ừ, em không biết gì sao? Sáng nay, chị gái em đã xin ra viện rồi mà !!!” Y tá nhẹ nhàng nói, giọng cô ấy cực trầm ổn, chẳng có vẻ gì là khản trương thay cho đối phương.

“gi cơ? chị nói chị Lam đã ra viện? Nhưng hôm qua chị ấy vừa mới... sao có thể...” Về mặt An An đầy kích động, giọng nói như rống lớn lên...

Y tá đang định nói điều gì đó với An An vừa hay Hứa Kính Thiên bước vào ...

“An An, em tỉnh rồi ư? Thân thể cảm thấy thế nào? Có thể cùng anh sang phòng bên thăm Hải Lam ngay bây giờ chứ?” ánh mắt Kính Thiên dành cho An An rất tình cảm và ấm áp, anh mở miệng trước

“Kính Thiên, anh...anh cũng chưa biết gì sao? Chị Lam...chị ấy đã ra khỏi viện !!!” An An chạy ngay đến bên Kính Thiên, nắm chặt lấy hai bàn tay anh, khóe mắt đầy lệ, không chút che dấu nỗi hoảng loạn trong lòng.

“sao? Hải Lam rời viện??? Sao có thể như vậy?” nhìn An An hoảng hốt, Kính Thiên vội lộ ra cảm giác lo âu như thể anh vừa bị người ta dùng đinh khoan thẳng vào hai lỗ tai vậy.

An An mếu máo, đôi môi đỏ mọng run run “huhu...em không biết, là chị y tá nói với em. Anh Kính Thiên, anh mau tìm chị Lam đi, chị ấy vừa sảy thai, sao có thể đi một mình được. hức hức...”

“Bình tĩnh, bình tĩnh nào cô bé, em khóc sẽ làm anh rối lên đấy. Có thể Hải Lam xin về nhà nghỉ ngơi thì sao?? Dù gì ở nhà cô ấy cũng có bác sỹ tư, như vậy sẽ tiện hơn nhiều” bàn tay thon dài ấm áp của anh bao trùm bàn tay nhỏ bé của cô.

Ánh mắt trống rỗng của An An bởi vì câu nói này của Kính Thiên mà như được thấp sáng lên “à...sao em lại không nghĩ tới nhỉ. Anh Kính Thiên, anh thật thông minh”. Con bé ôm trầm lấy Kính Thiên mà reo lên.

“haha...làm gì vậy? ở đây còn có người khác đó nha” Kính Thiên ôm lấy cô, đôi môi ghé sát tai cô trêu đùa, nở ra nụ cười ngọt ngào...

Sắc mặt An An đỏ bừng, xấu hổ không thôi. Mặt cô úp chặt vào lồng ngực vạm vỡ của Kính Thiên cứ thế lén trộm nhìn cô y tá đang cười hai người họ, xong An An cũng không vì điều đó mà chịu buông Kính Thiên ra.

“anh đi cùng em đến nhà chị Lam nhé !!! Mà ...em phải nói chuyện này với anh Phong trước đã, chắc anh ấy chưa biết. Anh ấy hẳn sẽ không chịu được tin này mất” An An kéo lấy cánh tay Kính Thiên lôi ra khỏi phòng bệnh cùng cô

Nhưng Kính Thiên lại “lười biếng” chẳng biết nghe lời mà hợp tác cùng cô, anh khó khăn nói “An An, hôm nay anh không đi cùng em được”

“sao vậy? Anh bận à? Không sao, nếu anh bận vậy thì em sẽ đợi anh giải quyết xong mọi việc rồi chúng mình cùng đến thăm chị Lam cũng chưa muộn. Dù sao ở nhà còn có anh Phong chăm sóc chị dâu mà” An An như nai con ngơ ngác nhìn lại anh. Đạo gần đây, cô bé lúc nào cũng ở bên Kính Thiên, mưa rầm ướt áo , cô đã thầm cảm mến “ông chú già” này từ lúc nào không biết. Tuy anh ngoài miệng luôn tỏ ra lạnh lùng, nghiêm nghị xong tiếp xúc lâu ngày An An lại thấy Kính Thiên là một con người rất mực tốt tính và chính trực. Vì thế mà cô bé đã chủ động đổi cách xưng hô làm Kính Thiên được bữa ôm bụng cười nghiêng ngả mà trêu ghẹo lại. An An nhiều lần tự vấn lòng mình, có lẽ cô đã yêu anh mất rồi.

Đôi mắt Kính Thiên sâu thẳm thẳm như đáy đại dương xanh nuốt trọn thân hình nhỏ bé của An An, lần đầu tiên anh chủ động ôm cô vào lòng, thật chặt...chặt đến nỗi An An nằm trong lòng anh phải khẽ kêu nhỏ một tiếng. Nhưng anh lại càng ôm cô chặt hơn nữa như thể anh sợ sắp mất cô đến nơi ấy.....

“anh sao vậy, Kính Thiên ?” An An bị anh ôm chặt quá nên cứ ngơ ngậy hết trái rồi đến phải, không lên nổi sự hiếu kì, bèn lên tiếng

“đừng cử động , em cứ đứng im thế này đi , anh muốn ôm em một lúc” giọng anh thật dịu dàng giống như anh đang thủ thi cùng người mình yêu

“Kính Thiên !!! ”

“An An, anh sắp phải đi...anh sắp về Mỹ. Chắc phải rất lâu nữa anh mới trở lại Việt Nam. Mà cũng có thể chẳng bao giờ.... Nếu như em...em có thể...” Giọng anh buồn buồn, ánh mắt anh cũng buồn buồn vô hạn. Cũng giống An An, có khi anh đã có cảm tình đặc biệt với cô nhóc này mất rồi. Ban đầu là anh thăm mền Hải Lam nhưng khi gặp An An, bị cô chọc tức, bị cô “bắt nạt” anh cũng không biết sao lại thấy thích để cho cô ngược đãi anh đến thế . Anh nhiều lúc không khác nào kẻ tự kỉ mà ngồi thần người ra nghĩ, rồi lại lên la lên lút nhìn trộm cô mỗi khi cô đang nấu cơm, dọn nhà mà chế nhạo chính mình – “mình điên rồi, sao mình có thể để ý tới một con nhóc miệng còn đầy hơi sữa kia chứ . Không được, không được, Hứa Kính Thiên, mày mau tỉnh lại đi. An An không hợp với mày...không hề hợp tý nào cả.”. Xong dù mắng đến đâu đi chẳng nữa anh cũng không tài nào hiểu nổi mình lại thích nhìn cô bé đó nhiều đến thế nào. Thậm chí chỉ cần là những việc nhỏ như con kiến mà An An nhò, An An nói , An An kêu lên anh đều rầm rập làm cho cô như một tên nô bộc trung thành . Một đại thiếu gia ăn sung mặc sướng như anh, lại thích được một cô nhóc mười bảy tuổi bóc lột sức lao động.....Anh đúng là điên không còn thuốc chữa...

“Kính Thiên, anh...anh sao lại đột nhiên về Mỹ? Anh sẽ không quay lại Việt Nam nữa ư? Bao giờ anh sẽ đi.....Em.em...” An An rung rung nước mắt nhìn anh, trái tim như bị thủng ra nhiều lỗ vì tin không muốn nghe này.

Kính Thiên chần chừ câu nói không rõ ràng của mình, anh hít lấy một hơi thật sâu, bắt ngờ nói “ An An, anh thích em, em...em có thể chờ anh được không?”

An An một trận tim run, chân tay đổ mồ hôi lạnh khắp người “ anh....anh có ý...” câu nói kia có phải muốn nói anh ấy cũng thích cô

Kính Thiên biết cô muốn hỏi gì xong anh không trả lời, thay vào đó là dùng hành động . Lần thứ hai, anh kéo chặt cô dính sát vào thân thể cường tráng của mình, đôi môi gọi cảm nam tính chuẩn xác đậu trên cánh môi hoa hồng chớm nở của cô. Môi anh ấm áp như dòng nước nuốt trọn môi cô vào trong miệng, thành thực mà mút lấy mật ngọt trên bờ môi mềm mại chưa từng được ai khám phá ngoài anh.

“um...Kính.....Thiên...”

Anh chẳng còn nghe được cô đang gọi tên mình, cứ thế như một kẻ tham lam, đói khát nhiều ngày mà hôn lấy cô càng lúc càng mãnh liệt. Đầu lưỡi anh như một con rắn độc lấp đầy khoang miệng cô khiến cô ngất ngây mà đáp trả lại một cách nhiệt tình.

Nụ hôn triển miên, kéo dài vô tận...chỉ đến khi cả hai mặt đỏ phừng phừng, hơi thở hỗn hển gấp gáp, Kính Thiên mới luyến tiếc mà rời môi cô, lần nữa ôm chặt cô vào lòng .

Chị y tá xinh đẹp sớm đã rời khỏi đó từ rất lâu, nhường lại không gian riêng tư cho đôi bạn trẻ

“chờ anh nhé...anh sẽ nhanh chóng quay về tìm em....” chẳng hiểu sao, cứ mỗi lần hôn cô là anh lại chân lạnh tim run thế này, giống như đây là lần đầu tiên anh hôn môi một cô gái vậy. Cảm xúc thật tuyệt vời....

Đôi bàn tay cô đặt trên ngực anh, chính giữa tái tim đang đập mạnh của anh càng lúc càng siết chặt lấy nó “ Em sẽ chờ, anh nhớ phải giữ lời đấy”

“ừ. Anh hứa” Kính Thiên cười nhẹ dơ hai tay tuyên thệ “nhưng lúc anh không có ở đây, em không được lén phếng ngó nghiêng bất kì người đàn ông nào đấy. Anh mà phát hiện được thì...” Câu trước thì nghe ấm lòng bao nhiêu thì câu sau đã thấy sắc mùi sủng đạ cùng hăm dọa....

An An bất mãn dẫu môi làm nũng “ thì sao nào? Nếu anh đi lâu quá, em sẽ suy nghĩ lại mà tìm một anh chàng đẹp trai hơn anh, tài giỏi hơn anh mà còn trẻ hơn anh nữa chứ.... Haha...Dù sao em mới mười bảy tuổi, lại xinh đẹp thế này không đại gì phải dài cổ chờ một chú cáo già như anh !!! haha”

Đang đánh đòn lăm, giám chọc anh sao? Kính Thiên vờ giận ra mặt “ em giám gọi anh là cáo ? Anh đâu có hơn em mấy tuổi chứ ? Sao lại gọi người ta là chú mãi thế, tui thân quá à !!!”

“có gì mà không giám!!! Anh hơn em những mười một tuổi mà còn nói ít à? haha...Em còn nghĩ đáng ra em phải gọi anh là cụ trẻ mới hợp ý. haha” giọng

khieu khích đối phương

“bé con, xem cái mồm em này, đánh đá thật đấy. Không nhường anh được một lần a?” bàn tay anh vuốt nhẹ hai cánh hoa, môi anh khẽ chạm vào môi cô, giọng “oán trách” kiểu trả con

“hừrurur.....anh giám chê em đánh đá hả ? Vậy thì về Mỹ đi, về mà tìm cô tóc vàng hiền thực của anh đi” An An bắt mẫn , hờn dỗi đẩy anh ra mà bỏ đi

Kính Thiên chỉ còn biết cười khổ, lần đầu là có tình cảm với một cô nhóc bướng bỉnh thế này nên anh đành xuống nước mà nhận lỗi hết về mình “ai...ai...giận anh đấy à? Anh chỉ đùa thôi mà, làm gì mà vợ lại dữ với chồng vậy hử?”

“bỏ em ra, ai là vợ anh chứ? Em nào có cái phúc lớn đến thế !!! ” An An dẩy dựa trong lòng anh, không ngừng kích tướng anh.

Xem ra anh không thể dùng lời mà tranh cãi với cô. Kính Thiên nhanh chóng dùng miệng mình ngăn chặn cái mồm nhỏ kia đang làm láo loạn phòng bệnh. Lần thứ hai thành công cùng cô trao môi với nhau. ....

.....

“xoàng...”

“xoàng...”

“aaaaa”

“Lâm Nguyệt Lan, con đàn bà đê tiện...” Phùng Lập Nguyên đang nổi điên, hấn như một con ma dữ vung tay đập phá mọi thứ trong căn nhà hoang vùng miền núi , gào thét giận dữ không biết mệt là gì.

Hắn ta thật không ngờ tới, Lâm Nguyệt Lan – á đàn bà cùng hội cùng thuyền với hắn sớm đã ngấm ngấm dờ dờ sau lưng hắn, tìm cách đổ hết mọi tội ác về phía hắn...khiến hắn phải chồn chui chồn lủi như một con chó hoang trước sự truy lã sát sao của cảnh sát.

Con ngõ của Phùng Lập Nguyên càng trở lên đáng sợ hơn nữa khi hắn vô tình đọc tin tức sáng nay . Trên trang nhất tất cả các tờ báo đều đồng loạt đưa tin, con gái Trịnh Vũ Minh là Trịnh Hải Lam tuyên bố đem toàn bộ tài sản của nhà họ Trịnh quyên góp ủng hộ trẻ em mồ côi.

“aaaa.....Lâm Nguyệt Lan, mày đợi đấy....mày dám chơi tao....tao có thành ma cũng không tha cho mày” Hắn cứ thế gặm hết điên ngộ thực sợ hãi.....

.....

“Anh làm tốt lắm. Đây là tiền công, anh xem lại đã đủ chưa??? ” Lâm Nguyệt Lan nhìn vào gã đàn ông mặt mày đầy những vết sẹo ngang dọc , nhếch miệng nói

Gã kia thấy tiền mất liền hoa cả lên, vội vã cầm lấy ngay “ Haha...Cô Lâm không cần đâu ...chúng ta đâu phải lần đầu làm việc với nhau, tôi nghĩ cô là khách hàng sòng phẳng nhất đấy . Haha.....nếu sau này có gì cần giúp xin cứ gọi cho tôi”

Lâm Nguyệt Lan nghe hắn nói thì chỉ cười nhàn nhạt “ ừm. Giờ anh cầm tiền rồi tạm lánh đi đâu đó một thời gian, chờ cho cảnh sát bắt được Phùng Lập Nguyên và mọi chuyện lắng xuống thì hãy về thành phố . Ở đây giờ đang rất hỗn loạn, không an toàn chút nào ”

“ ok. Tôi sẽ đi ngay trong đêm nay”

“Được rồi. Cứ thế đi. Có gì tôi sẽ liên lạc lại cho anh” Lâm Nguyệt Lan tựa đầu ra sau ghế, nói. Buổi sáng hôm nay thực đẹp đối với Lâm Nguyệt Lan khi gã đàn ông kia mang đến cho cô ta không biết bao nhiêu tin tốt lành. Cuối cùng thì cô ta cũng thành công lợi dụng được Phùng Lập Nguyên, dễ dàng trốn thoát mọi tội mà mình gây ra. Còn Trịnh Hải Lam, cô say thai hẳn là nằm trong kế hoạch hoàn hảo đi. Giờ chỉ còn một nước cuối cùng – lấy lại gia tài nhà họ Trịnh, giành Minh Phong về bên mình là mọi việc quá hoàn mỹ....

.

“cốc..cốc” tiếng gõ cửa phá ngang sự hưng phấn của Lâm Nguyệt Lan

“vào đi” giọng nói Lâm Nguyệt Lan cực khó chịu

“cô Lâm, xin lỗi đã quấy rầy” người đàn ông chạc bốn mươi tuổi cung kính nói

"Chuyện gì vậy? Không biết tôi đang nghỉ ngơi sao?"

"dạ, tôi xin lỗi. Nhưng....nhưng....tôi có chuyện gấp" người kia ấp úng không giám nói khi chưa có sự phê chuẩn chủ nhân

Lâm Nguyệt Lan liếc nhìn ông ta, trong ánh mắt hoàn toàn không vui tý nào " ông hôm nay sao vậy ? có chuyện gì thì nói đi, ấp úng gì chứ?"

"dạ. Cô Lan, cô đã đọc tin tức sáng nay chưa ạ? Trịnh Hải Lam đã đem toàn bộ tài sản của Trịnh thị hiến tặng trẻ mồ côi....." ông ta nói nửa chừng, mặt

cúi gầm xuống , chỉ thiếu một cái đẩy nhẹ nữa thôi là đầu có thể cắm sâu nằm tấc xuống sàn nhà.

"cái gì ????" Lâm Nguyệt Lan cao giọng, cả người bật dậy khỏi cái ghế êm

"ạ.....chuyện này tôi cũng mới biết. Còn một chuyện nữa. Tổng giám đốc Hứa đã rút đơn kiện Doãn thị rồi ạ...." ông già tội nghiệp, chỉ là báo cáo tình hình với chủ nhân mà cũng nom nớp lo sợ thế này

Lâm Nguyệt Lan nghe tin đó, không giữ nổi vẻ thư thái giả tạo mà cô ta dày công tạo lên, liền gầm lên " Hứa Kính Thiên, anh ta làm cái quái gì vậy ? Cả Trịnh Hải Lam, thật không ngờ cô ta lại có thể nghĩ ra cách này chơi tôi" . Lâm Nguyệt Lan hung hăng cầm túi sách, hăm hăm đi ra cửa chính "lấy xe...tôi phải đến gặp Hứa Kính Thiên"

Người kia căn bản vì bị hành động của Lâm Nguyệt Lan dọa cho sợ quá mà không di chuyển nổi, chỉ đứng nguyên tại chỗ

"ông điếc hả? còn đứng ngây ra đấy làm gì? Lấy xe nhanh lên" Lâm Nguyệt Lan quay đầu nhìn ông ta quát

"Cô Lan, ông Hứa đã rời Việt Nam sáng nay"

"Ông nói cái gì ? Hứa Kính Thiên rời Việt Nam?"

.....

"ạ vâng, tin này rất chính xác ạ. Tòa án cũng vừa gửi điện thông báo lại. S.I.C đã rút đơn kiện" Kỳ Học Ân đứng nghiêm trang trước bàn làm việc của Minh Phong, nói

Minh Phong khó hiểu, đôi mắt mệt mỏi do mấy ngày qua anh gần như không ngủ, chạy khắp nơi tìm Hải Lam. uể oải lên tiếng " Cậu có biết vì sao bọn họ lại rút đơn kiện không ? Tôi không nghĩ, S.I.C lại dễ dàng từ bỏ mục đích muốn đòi đầu với chúng ta. Còn nữa, phía bên cảnh sát đã bắt được Phùng Lập Nguyên chưa"

" ạ thưa, tôi cũng không hiểu tại sao S.I.C lại hành động lạ lùng như vậy. Nếu họ tiếp tục giữ lại đơn kiện chúng ta không phải là khả năng chiến thắng vẫn nhiều đấy sao? Tôi thật không đoán được bọn họ định làm gì. Còn về Phùng Lập Nguyên, hắn đã chạy thoát, xong cảnh sát đã tăng cường lực lượng để truy bắt hắn. Phùng Lập Nguyên có mười cái chân cũng không thể thoát khỏi vòng pháp luật" Kỳ Học Ân tỷ mỉ nói

Minh Phong nhắm hai mắt, đầu ngã ra sau ghế , một lúc khá lâu mới hỏi tiếp "thế còn cô ấy, đã có tin gì về cô ấy chưa?". Nhiều ngày qua, Minh Phong không ngừng tìm kiếm Hải Lam, xong anh có cảm giác , cô giống như là hạt cát tan trong lòng đại dương vậy. Không cách nào tìm thấy....Mỗi lần trở về căn biệt thự nơi anh và cô sống cùng ,anh không sao kìm được nỗi nhớ nhưng da dết đối với vợ mình. Nước mắt anh lại rơi khi nhìn vào khung ảnh cưới đẹp lung linh kia. Ai bảo đàn ông không khóc bao giờ, đó chỉ là vì chưa chạm vào nỗi đau trong tim họ.

Kỳ Học Ân áy láy cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào Minh Phong "thực xin lỗi giám đốc, chúng tôi vẫn chưa có tin tức gì của Doãn phu nhân"

Câu trả lời này lặp đi lặp lại trong nhiều ngày qua khiến Minh Phong dần rơi vào tuyệt vọng - Lam, rốt cuộc em đang ở đâu? Làm ơn nói cho anh biết đi . Anh sai rồi....anh rất ân hận....em đừng bỏ rơi anh.....

"cạch"

"anh, thì ra anh ở đây, làm em tìm mấy ngày qua không gặp, điện thoại lại không liên lạc được." An An vừa bước vào phòng Minh Phong liền luyên thuyên cái miệng nhỏ của mình " Em vừa qua nhà anh để thăm chị dâu, nhưng lại không thấy ai, cửa đóng im lìm . Chị vừa sảy thai mà anh lại để chị đi lại nhiều thế sẽ không tốt đâu."

Hai từ "sảy thai" như sét đánh ngang tai Minh Phong, con người sâu đen run rẩy không ngừng, bộ não bị chấn kinh hoàn toàn , lắp bắp " An An, em vừa nói gì, Lam sảy thai" anh đứng dậy chẳng nổi, người lão đảo lủi sau ba bước chuẩn bị sắp ngã. Sảy thai...con của bọn họ....không...không thể nào... ông trời không thể để Hải Lam chịu nỗi đau này đâu.....

"anh sao vậy? Đừng nói là anh không biết chuyện này ? Không hề chị dâu...chị dâu đã không về nhà....vậy....vậy...chị ấy đã đi đâu" An An thấy anh trai mình phản ứng kinh ngạc quá mức thì kì quái hỏi "anh chị có chuyện gì vậy ? Anh cãi nhau với chị ấy ư? anh, chị dâu vừa mới sảy thai, chị ấy đã buồn lắm rồi, em biết anh cũng buồn, nhưng anh phải ở bên chị ấy vào lúc này, chị ấy rất cần anh. . hai người. ....".

Trong khi An An không ngừng giảng giải thì Minh Phong chết lặng, người anh như một khúc gỗ đứng giữa văn phòng làm việc . Tất cả là tại anh, tại anh ích kỷ, tại anh nhẫn tâm, vô tình, lạnh lùng nên Hải Lam mới phải chịu sự đau đớn, thương tâm này. Minh Phong day dứt lương tâm, anh liên tục dùng tay đánh mạnh vào đầu mình. .lầm bầm oán trách bản thân.

“anh...” – “ giám đốc” Kỳ Học Ân và An An vội ngăn anh lại nhưng anh vẫn cứ đánh. ....

.....

Los angeles

3 năm sau

"mẹ....." một giọng nói non nớt, đang yêu vang lên

Bạn đang đọc truyện *Yêu Lại Từ Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Thay Đổi

Hải Lam vừa về đến nhà là liền chạy ngay lên tầng hai, đứng giữa cửa phòng cậu con trai chưa đầy ba tuổi của mình – Trịnh Vũ Uy. Ánh mắt Hải Lam yêu thương nhìn cậu bé đang ngồi giữa gian phòng, dường như là rất bận bịu với một đồng những đồ chơi mới, cô nở nụ cười hiền hòa của một người mẹ. Hải Lam tiến nhanh đến bên Vũ Uy, cung chiều mà ôm cậu bé lên, thơm một cái rồi kêu vào đôi má non mềm trắng sữa kia

“bảo bối của mẹ .... thật nhiều đồ chơi mới nha !!!”

Hải Lam giờ đã khác xưa rất nhiều, người ta vẫn nói gái một con trông mòn con mắt quả nhiên không hề sai chút nào. Cô - một vẻ đẹp của thiên nhiên hoang dại đầy bí ẩn, mê hoặc lòng người, một vẻ đẹp chín chắn hơn rất nhiều so với trước đây. Đôi mắt cô vẫn rất đẹp, cuốn hút bao ánh nhìn say đắm của phái mạnh nhưng lại thoáng một nỗi buồn. Dáng người thanh mảnh, cộng thêm làn da trắng mịn càng làm tôn lên những đường cong gợi cảm, chuẩn xác của cô. Trải qua bao nhiêu gian truân, khổ đau trong cuộc sống, Hải Lam giờ đã cứng chặc hơn, có cái nhìn sâu sắc và cẩn thận hơn về mọi việc quanh cô.

Sau khi được Kính Thiên giúp đỡ đưa sang Mỹ, Hải Lam dù đang mang thai nhưng vẫn quyết tâm theo học lĩnh vực mà cô yêu thích và ông trời quả nhiên không phụ lòng người, cô giờ đã một nhà thiết kế trang sức có tiếng trong giới thời trang quốc tế với tên tiếng Anh – Alice Trịnh.

Cậu bé Vũ Uy xum xoe bàn tay nhỏ tí hơn với lấy mô hình rô bốt khổng lồ, ước chừng phải cao hơn thằng bé đến mười cái đầu chẳng ít, lớn tiếng khoe “mẹ, rô bốt thật to !!! Là bác Thiên mua cho Pan đó nha !!! hi...”

Pan là tên ở nhà mà ông bà ngoại Vũ Uy đặt cho cậu bé – chính là ba mẹ Kính Thiên. Từ lúc biết được hoàn cảnh tội nghiệp của Hải Lam, ông bà rất thương cô, vì thế họ đã nhận cô làm con gái nuôi và còn bảo Hải Lam về nhà mình sống cùng để có thể chăm sóc cho bé Vũ Uy. Ban đầu Hải Lam đã từ chối vì cô cảm thấy mình đã làm phiền họ quá nhiều, không thể mặt dày mà nhận mãi sự giúp đỡ của người ta. Nhưng ba mẹ Kính Thiên và anh không quản đường xá xa xôi ngày nào cũng đến nhà cô để chăm sóc cô làm cô vô cùng ái ngại. Không muốn ba mẹ nuôi vất vả vì mình nên Hải Lam đã đồng ý chuyển về biệt thự nhà họ Hứa ở Los Angeles.

“vậy à ? Bác Thiên đi công tác về nước rồi ư?” một lớn một nhỏ ngồi bệt xuống sàn gỗ cùng nhau sắp mô hình máy bay lớn. Gian phòng này là Kính Thiên đặc biệt làm cho Vũ Uy để cậu bé có không gian vui chơi thật thoải mái. Nó rất rộng, phải bằng cả hội trường sức chứa hai trăm người cũng nên.....

“dạ”

Hải Lam đưa tay xoa nhẹ mấy vòng trên đỉnh đầu cậu bé, cười cười “xem ra Pan của mẹ quý bác Thiên hơn mẹ rồi”.

Lần nào Kính Thiên đi công tác về cũng mua rất nhiều đồ chơi cho con cô. Nhiều đến nỗi cô và ông bà ngoại Vũ Uy phải cất bớt xuống kho vì giờ ở phòng cậu bé đã quá tải đồ chơi lớn nhỏ. Anh rất quý Vũ Uy và thường chơi đùa cùng thằng bé mỗi khi rảnh. Mẹ Kính Thiên vẫn bảo từ ngày có Vũ Uy, nhà lúc nào cũng đầy ắp tiếng cười, thực sự rất hạnh phúc.

Nhiều khi bà nhìn Vũ Uy lon ton chạy trong vườn hoa biệt thự nô đùa cùng mấy đứa trẻ hàng xóm, rồi lại cười khanh khách mỗi khi được người lớn ôm nó, thơm hết má này đến má kia mà lại thấy phiền muộn về cậu quý tử nhà mình. Kính Thiên đã 31 tuổi, vậy mà cứ lòng bông như một đứa trẻ chẳng chịu lấy vợ để sớm sinh cho ông bà đứa cháu nội bông bẻ. Không biết nó đã yêu ai chưa nhưng cứ độ ba tháng lại về Việt Nam một lần. Mà mỗi lần về là ở lại đó rất lâu. Việc này diễn ra trong suốt ba năm qua, đều như cơm bữa mà thậm chí dạo mấy tháng gần đây, Kính Thiên về Việt Nam với tần suất chóng mặt, anh viện cớ là đi công tác dài ngày để khảo sát thị trường bên đó xong thực tế thì ..... làm ông bà hoài nghi mãi, tra hỏi đủ kiểu xong anh vẫn chưa chịu khai ra cô gái kia là ai

Vũ Uy biết mẹ đang ghen với bác Kính Thiên của nó, thằng bé kháu khỉnh liền du cái môi đỏ đỏ xinh xinh mà hôn lên má Hải Lam lấy lòng “hi...Pan yêu mẹ nhất mà !!!”

.....

“Tổng giám đốc, thực xin lỗi, chúng tôi vẫn chưa tìm được Doãn phu nhân” Kỳ Học Ân cúi thấp người, lại một lần nữa lặp lại câu nói này trong suốt ba năm

Minh Phong dáng vẻ cô đơn đứng quay người về phía trợ lý của mình, khuôn mặt đẹp trai luôn mang theo một nét trầm tư khó đoán, một nét buồn không gì tả xiết. Anh giờ đã là tổng giám đốc tập đoàn Doãn Thị ngay sau khi ông Minh Long rời ghế.

Đấy mắt anh lúc nào cũng mang một nỗi nhớ nhưng, một sự trầm cảm trong suốt ba năm nay. Ba năm, đã ba năm anh tìm kiếm cô, nhưng....

“*Mình Phong, còn để em thấy vết son này lần nữa thì đến lúc đó....*”

“*đến lúc đó làm sao?*”

“*đến lúc đó, em và con sẽ đi một nơi thật xa mà anh không thể nào tìm thấy được. Để anh phải ân hận cả đời...haha*”

Lời nói tưởng như chỉ là đùa vui vậy mà lại thành thật. Cô đã làm thật, đã bỏ đến một nơi mà anh không cách nào tìm thấy. Đã ba năm mà cô vẫn chưa tha thứ cho anh ??? Anh phải làm gì bây giờ, anh sẽ bị nỗi nhớ cô dày vò trái tim mình nát mất. Anh sắp không chịu được nữa rồi, tim anh đau quá.....

“tôi biết rồi” ánh mắt Minh Phong tuy nhìn ra ngoài các khung cửa rộng lớn nhưng anh lại chẳng nhìn thấy tương lai của mình. Với anh, không có cô ở bên, chẳng khác nào anh sống mà như đã chết. Trước mắt anh là một màu tối om, một sự tuyệt vọng vô bờ bến....

Sau giờ làm việc Minh Phong lại tìm đến bar để uống rượu.....

“anh Phong, anh đừng uống nữa, lần trước phải cấp cứu phẫu thuật, bác sỹ nói những gì anh quên rồi sao? Anh mà cứ tiếp tục thế này sẽ khiến dạ dày bị tổn thương nghiêm trọng hơn đây, rất dễ dẫn đến ung thư” Tuấn, Luân, Việt, ba anh chàng vội giữ chai rượu Minh Phong đang định đưa lên miệng.

“mặc kệ tôi, tôi muốn say” Minh Phong lắc lắc người, hơi thở đầy mùi rượu nặng....

“haiz” bọn họ giằng chai rượu ra khỏi tay anh, thở dài ngao ngán. Từ ngày chị dâu bỏ đi, anh ấy cứ hành hạ bản thân mình thành ra thế này. Ở công ty Minh Phong làm rất tốt mọi việc, anh đối nội đối ngoại đều hoàn hảo. Nhưng chỉ cái anh cứ tan việc là tìm đến men rượu chuốc cho bản thân say không còn biết gì...Một năm trước, Minh Phong đã phải nhập viện trong cơn nguy kịch vì dạ dày anh bị loét quá sâu, phải cắt bỏ một phần. Hiện tại, nếu anh cứ tiếp tục uống rượu, chẳng ai có thể đảm bảo anh sẽ sống thêm được mấy tháng nữa.....

Mười một giờ đêm, Minh Phong chập choạng bước những bước chân nặng nề về căn phòng ngủ kia...Ba năm trôi qua, căn biệt thự này chỉ có mình anh sống, rất cô đơn, rất trống vắng và lạnh lẽo khi cô không ở bên.....Nó không khác ngôi nhà ma là mấy, không hề có sự ấm áp. Nhìn vào cái giường rộng lớn mà lòng anh quặn thắt từng cơn, nhìn vào tất cả vật dụng của cô trong căn phòng này anh thấy tim mình nhức không chịu được, đôi mắt đỏ hoe.....Mọi thứ vẫn vậy, vẫn được anh giữ nguyên như trước đây, không có gì thay đổi từ ga giường, cho đến bàn chải đánh răng của cô.....

Đêm nay sao mưa rơi lạnh buốt vai gầy.

Đêm nay sao cô đơn buồn hơn bao ngày.

Tình rơi khi cơn mưa tan, quanh căn phòng này.

Quạnh hiu, vắng tênh...

Có những phút đắm đuối cứ ngỡ một đời.

Con tim anh yêu em không nói bằng lời.

Nhưng sao em ra đi, ra đi vội vàng.

Người khiến con tim nát tan...

Có giấu bao cay đắng, có giữ giọt nước mắt.

Cố níu bao ngày tháng hạnh phúc bên nhau.

Những ký ức ngọt ngào ấm áp hôm nào...làm sao anh quên người ơi!

Sẽ chẳng ai thương nhớ,

sẽ chẳng ai lo lắng,

sẽ chẳng ai chia sẻ những nỗi buồn vui.

Dù đã biết em không quay về nhưng vẫn không thể quên... được người.

“Lam, chúc mừng sinh nhật em !!!” Minh Phong ngồi lẻ loi trong bóng đêm, bàn tay run rẩy chạm vào bức ảnh nhỏ cô và anh chụp chung hồi đi du lịch Singapore một tuần. Họ nhìn nhau đắm đuối, cười rất hạnh phúc.....

“chúc mừng sinh nhật vợ yêu !!! Em đừng giận anh nữa nhé !!! Anh sắp không trụ được nữa rồi...sẽ chết vì nhớ em mất...Lam, em mau mau trở về bên anh đi.....” giọt nước mắt cuối cùng cũng không thể nén lại được mà rơi trên khung ảnh anh đang nắm chặt, giọng nghẹn ngào lẫn trong tiếng khóc thương

lòng

“tách...” nước mắt chạm nhẹ vào tấm kính ảnh phát ra tiếng động cực nhỏ nhưng đủ làm cho không gian trở lên khó thở, cô quạnh

.....

“mẹ, mẹ mau thôi nên đi” Vũ Uy ngồi trong lòng Kính Thiên, hào hứng sôi nổi cười hi hi thúc giục Hải Lam

“đúng đấy Hải Lam, em mau thôi nên đi, bé Pan xem ra đói lắm rồi nè, haha...” Kính Thiên bấu tay thật nhẹ lên má Vũ Uy cũng hồi thúc

“phải đó, con thôi đi” ông bà Hứa xem chừng cũng rất nóng lòng....

Hải Lam cười nhẹ, lướt mắt thật chậm nhìn tất cả mọi người. Đã lâu lắm cô mới có được cảm giác gia đình ấm cúng thế này. Cô thực tâm biết ơn những người đã cuur mang mẹ con cô những lúc khó khăn. Họ giống như những người ruột thịt của cô vậy

“thôi ngay đây, thôi ngay đây”

“phù”

“phù”

“phù”

“chúc mừng sinh nhật Hải Lam” mọi người vỗ tay cười vui vẻ chúc mừng cô

“chúc mừng sinh nhật mẹ, con yêu mẹ” Vũ Uy ngồi trong lòng Kính Thiên vươn thân ngán nhào vào lòng Hải Lam cười tít cả mắt lại

“Hải Lam, bánh sinh nhật này là ba mẹ, anh và Pan tự tay làm cho em đấy !!! Đẹp không ? Em cắt bánh đi” Kính Thiên ngồi sát bên Hải Lam cười, khoe thành tích cho cả nhà

“mẹ, con cũng góp sức đó nha. Con giúp bác Thiên đập trứng làm bánh. Bác nói đây là khâu quan trọng nhất” Vũ Uy nghe Kính Thiên khoe ra, thắng bé cũng bắt trước mà kể công sức của mình

“haha...là bé Pan có công lớn nhất mà...nào cu Pan, con giúp mẹ cắt bánh đi” ông bà Hứa nhìn hai mẹ con cười ha hả

Không khí gian nhà tràn ngập tiếng cười.....

Hải Lam hai mắt hơi hơi đỏ, cô ôm chặt Vũ Uy vào lòng, xúc động lên tiếng “ba, mẹ, anh Kính Thiên, con thực sự cảm ơn mọi người...mọi người làm con cảm động quá...con không biết phải nói gì nữa...”

“con bé ngọc này, sao lại dễ khóc vậy, hôm nay là ngày vui, phải cười lên chứ ? haha...nào, chúng ta cùng cắt bánh nhé” bà Hứa nắm lấy bàn tay mềm mại của Hải Lam, trách yêu

“dạ”

.....

Mãi muộn, khi bữa tiệc sinh nhật kết thúc, ngay khi Kính Thiên dỗ Vũ Uy ngủ liền đến phòng Hải Lam gọi cô ra vườn hoa nói chuyện.

“Kính Thiên, sao lại gọi em ra đây ? Không phải muốn kể với em về An An đấy chứ? xem ra hai người tình cảm rất tốt ? haha...” Hải Lam nhìn Kính Thiên nửa đùa nửa thật, nói.

“Hải Lam, công việc thế nào? Sản phẩm lần này của em rất được nhiều người quan tâm, em có dự định mở rộng thị trường không?” Kính Thiên hỏi băng quơ vài câu dạo đầu

“ừm, rất tốt. Sắp tới em sẽ sang Anh dự hội thảo, hy vọng thị trường châu Âu sẽ có phản ứng khả quan” Hải Lam gật đầu nói

“vậy à? Em đã từng nghĩ, mình sẽ mở rộng vào thị trường châu Á không? Ví dụ như Việt Nam chẳng hạn!!!” Kính Thiên dò hỏi phản ứng của cô nhằm có mục đích

Hải Lam khẽ cau mày “Kính Thiên, anh có ý gì? Không phải gọi em ra đây là muốn...”

Kính Thiên nhìn cô chằm chằm, cắt ngang lời cô “Hải Lam, em có thực chỉ muốn biết An An sống thế nào? Em không quan tâm đến anh trai cô ấy sao?”

Hải Lam biết là Kính Thiên muốn nói tới ai, nhưng lại cố tình lảng tránh “Kính Thiên, không phải em đã nói rõ ràng, đừng nhắc tới anh ta ư? Em không biết anh trai An An là ai? Cũng không muốn quản chuyện người không quen biết. Nếu đã rút, thì không nên nhắc lại...” cô dừng một lúc, tiếp “em đi ngủ đây, mai em còn phải đến công ty sớm. chúc anh ngủ ngon”

Hải Lam quay người định rời đi, nhưng bước chân cô lại bị trói chặt lại bởi lời nói của người phía sau

“Doãn Minh Phong vẫn tìm em trong ba năm qua. Anh ta mới trải qua cuộc phẫu thuật dạ dày không lâu. Nghe nói, từ lúc em bỏ đi, Minh Phong rất đau khổ, anh ta suốt ngày tìm đến rượu, đến nỗi dạ dày bị loét sâu.”

Cả người Hải Lam lạnh toát, nghe Kính Thiên nói Minh Phong phải phẫu thuật mà tim cô như ngừng thở, rụng rời khỏi thân. Sự đau lòng nhanh chóng hiện rõ trên đôi mắt to tròn kia. Anh ấy vẫn còn tìm cô, vì cô mà thành ra thế....

Hải Lam tâm lung lay, cô có nên tha thứ mà trở về bên anh???? Nhưng rồi thoáng cái, cô lại trở lên lạnh lùng khi nghĩ tới quá khứ, nghĩ tới mình mất một đứa con vì anh...Hải Lam không quay đầu nhìn Kính Thiên, chỉ bỏ lại một câu rồi bỏ đi “việc đó không liên quan gì tới em”

Kính Thiên nhìn bóng dáng Hải Lam cứ nhạt dần trong bóng tối thì chỉ biết lắc đầu. Hai người họ thật đáng thương....Sao họ cứ phải cố chấp đến vậy. haiz

Vừa trở lại phòng ngủ, Hải Lam liền khóa chặt cửa, hai tay ôm mặt khóc nức lên – Phong, anh sao lại luôn làm tim em đau thế này??? Sao lại khiến em phải nghĩ về anh nhiều quá vậy???

Cô đã tưởng rằng, rồi bỏ anh, cố gắng chèn ép mọi ký ức đau khổ khi ở bên anh vào một góc nhỏ trong tim mình thì sẽ thanh thản hơn, sẽ có một cuộc sống mới tốt hơn cùng con trai. Nhưng cô sai rồi, thật sự cô đã sai rồi. .... Kính Thiên vừa chỉ mới nhắc đến tên anh thôi mà đã khiến thần trí cô chao đảo, tim cô đập nhanh quá mức, khiến những vết thương cũ trong người cô lại sưng tấy lên. Ba năm, tưởng chừng thời gian đó đủ để cô thôi nghĩ về anh, nhưng càng xa anh thêm một ngày thì hình bóng anh lại càng đậm sâu trong trí nhớ của cô.

Anh ấy không phải đã có Lâm Nguyệt Lan, không phải đang hạnh phúc bên chị ta??? Sao lại thành ra cơ sự này được. Anh tìm cô để làm gì nữa đây. Tất cả chẳng phải đã kết thúc từ ba năm trước hay sao???

Lại một đêm nữa Hải Lam mất ngủ vì anh. Dù ở cách xa anh nửa vòng trái đất nhưng điều đó không làm cô thôi lo lắng cho sức khỏe của anh.

.....

“Chuyện hợp tác với Winston sẽ giao cho em lo liệu. Em hãy liên hệ với đại diện phía bên đó để tiến hành ký hợp đồng hợp tác ngay trong tháng này cho anh” Minh Phong ngồi chính giữa phòng hội nghị, gương mặt anh tuần luôn toát ra vẻ âm lãnh nhìn Lâm Nguyệt Lan, giọng nói không có chút nhiệt độ nào.....

Lâm Nguyệt Lan nhìn anh mà cứ thấy tức tức trong người, một nỗi si nhục mà chỉ mình cô ta mới biết khi bị anh đối xử lạnh nhạt lại trào dâng như dung nham núi lửa. Cách nói chuyện xa lạ, những ánh nhìn thờ ơ...không biết đây là lần thứ bao nhiêu cô ta phải nếm trải nó. Thời gian lâu như vậy mà anh vẫn còn không quên được Trịnh Hải Lam??? Ba năm qua, được làm cùng một nơi với anh, cô ta tồn không biết bao nhiêu tâm kế hòng quyến rũ anh, hạ gục trái tim băng lãnh của anh xong chẳng khác nào muối bỏ bể. Ngay đến một cái nhìn bình thường nhất giữa hai người bạn mà cô ta ao ước còn chẳng được anh ban cho nữa là, chứ đừng nói đến những chuyện viển vông hảo huyền gì đó.

“Phong, ở đây chỉ có em và anh, anh đừng lạnh nhạt với em mãi thế, em...em thấy buồn lắm!!!” Lâm Nguyệt Lan ngẩng đầu nhìn Minh Phong, vụn phàn ứn khuất.

Minh Phong chẳng buồn nhìn cô ta lấy một cái, chỉ lơ đãng đáp lại “Lâm Nguyệt Lan, anh nghĩ em nên biết giữ ý một chút. Đây là công ty, không phải nơi để tán tỉnh hẹn hò. Nếu em cảm thấy Doãn Thị không vừa lòng mình thì có thể viết đơn xin thôi việc. Anh sẽ không nhỏ hẹp mà cản bước sự nghiệp tiến thân của em”. Đối với Lâm Nguyệt Lan, Minh Phong luôn dùng cách này để đối phó lại. Một lần sai lầm đã là cái giá quá đắt cho anh. Anh không muốn mình dây dưa một chỗ với cô ta dù chỉ là nửa giây. Cô ta cứ như con đĩa dai dẳng bám chặt lấy anh làm anh khó chịu vô cùng. Anh chỉ cầu Lâm Nguyệt Lan rời khỏi đây càng nhanh càng tốt. Tiếc là anh chưa bắt được nỗi sai phạm nào của cô ta nên không thể tùy tiện mà đuổi việc nhân viên. Nếu không thì.....

“anh...” Lâm Nguyệt Lan hậm hực, á khẩu không còn nói được gì

“em không định ngồi đây mãi chứ?” một lúc sau, Minh Phong vẫn thấy Lâm Nguyệt Lan đứng ngơ ngốc một chỗ nhìn anh sắp khóc, anh liền lên tiếng đuổi khéo

“Phong...” cô ta gọi ngọt tên anh

Minh Phong trừng mắt, lửa giận cùng sự chán ghét đã lên đến cực điểm

Lâm Nguyệt Lan thấy thế mà lạnh run người, lắp bắp vội sửa lại “Tổng giám đốc, em....em muốn hỏi, hội nghị thảo luận về phát triển đồ trang sức ở Anh thì thế nào. Tổng giám đốc và em sẽ đi vào ngày mai chứ ạ?”

“Phó tổng giám đốc sẽ đi cùng em” đôi mắt anh nhìn chằm chằm vào văn kiện, nói ngắn gọn đủ cho đối phương biết

“sao???? vậy...vậy anh không...” Nỗi thất vọng tràn trề ngay lập tức ập đến với Lâm Nguyệt Lan. Cô đã ngóng trông cả tháng nay chỉ để được đi cùng anh dự cuộc hội thảo này, được nhân cơ hội hai người ở bên nhau mà cải thiện tình cảnh bây giờ....vậy mà anh lại nói.....

“Anh còn rất nhiều việc, nếu không còn gì nữa thì em về chuẩn bị tài liệu để mai đi cùng phó tổng Dương sang Anh đi” Đường như Minh Phong đã mất đi sự kiên nhẫn đối với Lâm Nguyệt Lan. Cô ta còn ở thêm một phút nào nữa anh sẽ không khoan dung mà lôi ả ra ngoài kia.

Lâm Nguyệt Lan xì mặt xuống , chút mọi giận dỗi lên đôi gầy cao gót hàng hiệu, quay người bước những tiếng “ lộc cộc... lộc cộc...” rõ to mà bỏ đi.....

“ Alice, các mẫu lần này của em rất tuyệt. Phản ứng của khách hàng không tồi chút nào. Phía bên Pháp đã yêu cầu chúng ta cung cấp thêm cho họ số lượng gấp đôi lần trước. Xem ra giới trẻ Pháp khá mê mẩn với cặp nhún đôi tình nhân lần này của em. Anh nghĩ em càng ngày càng lợi hại rồi đấy. haha.....” Peter – tổng giám đốc tập đoàn Winston nhìn Hải Lam mang theo ánh mắt bội phần bá phục , cười khen ngợi. Anh ta thật may mắn khi có được một nhân viên xuất sắc như cô . Quả nhiên Kính Thiên đã mang đến cho anh một kho báu vô giá.

“haha...Peter , anh lại quá khen em rồi. Không bằng anh tăng lương gấp đôi cho em đi” Hải Lam uống một ngụm ca phê, sáng khoái mà đáp lại một cách hài hước.

“..không thành vấn đề. Em đòi tăng gấp mười anh cũng sẽ không ý kiến. haha...”

“vậy sao? Haha...anh thật là không có tiền đồ mà !!! Sao lại dễ dàng vung tiền đi như vậy ?” Hải Lam vờ khinh thường nói móc

Peter cười lớn, lắc đầu rất thông minh, dí dỏm mà đáp trả lại cô “ Cái này sao có thể nói là không có tiền đồ, phải là đầu tư đúng chỗ đấy chứ ??? Em mang về cho Winston hàng mấy trăm triệu đô, tăng gấp mười cũng là xứng đáng mà . Haha...”

Hải Lam biu môi đáng yêu nhìn anh “ dẻo mồm dẻo miệng”

“haha”

“ haha...được rồi, được rồi.....vui vẻ chút xíu thôi. Hôm nay anh gọi em lên đây là muốn em nhận một nhiệm vụ quan trọng” Peter ngừng cười đùa, nhìn Hải Lam, nghiêm túc vào việc chính

Hải Lam “ồ” một tiếng rất nghe lời mà lắng tai nghe

Peter nhìn bộ dạng đáng yêu của cô lắc đầu cười nhẹ “em không phải tỏ ra ngạc nhiên thế chứ? Chuyện này rất quan trọng, liên quan đến sự phát triển của Winston sau này”

“Peter, là chuyện gì mà quan trọng vậy ?Anh giờ cũng học được cách làm cho em phải nổi hứng tò mò rồi đấy !!! haha”

“haha...không giám, không giám....anh sao có thể bằng sự phụ đây được” Peter vừa cười sặc sụa vừa xua tay nói tiếp “ sang tuần anh muốn em sẽ làm đại diện cho Winston để ký hợp đồng với Doãn thị...” Peter đang định nói câu tiếp theo liền thót tim giật bắn cả người khi nghe Hải Lam rống lớn

“anh bảo gì cơ?”

Peter là lần đầu thấy cô như vậy nên có chút khó hiểu , ai đòi tổng giám đốc Winston lại phải nói năng dè dặt trước một cô gái “ làm gì mà em phản ứng dữ vậy? Đây đâu phải lần đầu chúng ta hợp tác với các tập đoàn lớn. Doãn Thị hiện tại đang đứng đầu thế giới về lĩnh vực trang sức quý , được hợp tác cùng họ công ty ta sẽ học hỏi rất nhiều kinh nghiệm. Anh muốn em đi là để em có cơ hội nâng cao bản thân mình ”

Peter thì cứ thao thao bất tuyệt, còn Hải Lam thì mặt cứ tái nhợt dần theo lời nói của anh. Cô ấp úng “cái này...cái này...bất ngờ quá....em chưa chuẩn bị gì, có thể thay người khác hay không?”. Cô sao có thể đại diện cho Winston mà đến Doãn Thị được. Minh Phong...không....cô không thể để anh ấy nhìn thấy....

“không cần chuẩn bị. Mọi thứ anh đã an bài xong xuôi đâu đấy !!! chỉ cần em đọc qua là được. Thế nhé, cứ quyết định như vậy đi.”

“nhưng.....”

“không nhưng nhì gì hết, mọi việc cứ tiến hành theo dự định đi. Ngay khi chúng ta tham dự hội thảo ở Anh xong, em sẽ bay sang Việt Nam. Vì đây là lần hợp tác lâu dài, nên công ty đã thuê một căn hộ cao cấp cho em ở đó trong sáu tháng. Em có thể mang theo bé Pan đến đó. Chắc hẳn thằng bé sẽ rất thích. Anh sẽ tới Việt Nam vào tháng sau.....” Peter thần nhiên cắt ngang lời cô. Người Mỹ khi bắt tay làm một việc gì đó rất dứt khoát.....

Hải Lam còn biết nói gì nữa đây. Liệu cô có thể nói em không muốn đi vì chồng cũ của em là tổng giám đốc Doãn Thị và em không muốn gặp anh ấy sao? Thực ra ngay bây giờ cô có thể viện cớ hàng trăm loại lý do để không phải về Việt Nam nhưng không hiểu vì lý do gì cô lại chọn cách im lặng thay cho lời đồng ý. Vì nhớ anh, vì lo lắng cho anh, vì muốn biết anh giờ thế nào mà cô làm vậy....nhưng dù gì đi nữa trái tim cô vẫn luôn thúc giục cô.....

Hải Lam ngồi thẫn thờ bên khung cửa sổ , ánh mắt chăm chú nhìn Kính Thiên và bé Pan đang nô đùa dưới vườn hoa.....

“bác, bác chạy mau lên...bác bắt con đi...haha.” Vũ Uy cười khanh khách , giọng nín nín, ngọng ngịu với gọi Kính Thiên. Thằng bé chạy đến toát cả mồ hôi mà vẫn còn ham chơi lắm...

Kính Thiên là cổ tình không bắt thằng bé, chứ thực ra chỉ cần anh bước vài bước nhỏ là cu cậu sẽ nằm gọn trong tay anh ngay .

Kính Thiên hai tay thọc trong túi quần, cười hắng giọng dụ cậu bé “Pan, con chạy chậm chút...con chạy nhanh quá bác đuổi không kịp...”.

Vũ Uy chân ngắn đạp đạp dưới đám cỏ xanh, khuôn mặt tinh nghịch cười thích thú “aaaaaa...bác thua con rồi...haha”

Kính Thiên bước nhanh đến chỗ thằng bé, ôm lấy nó, bế bổng cu cậu lên trời quay nhiều vòng “xem nào, hôm nay bác bắt được Pan rồi nhé ....haha”

“aaaa...bác Thiên chơi xấu...bác lừa con...haha” Vũ Uy được Kính Thiên nhắc bổng trên không thì khoái lắm. Thằng bé thích nhất là được người lớn bế thế này. Nó vừa hét vừa cười làm náo loạn cả khu vườn, trông thật đáng yêu .....

Hải Lam với tầm mắt nhìn con trai cười thật ngây thơ. Thằng bé đã gần ba tuổi vậy mà lại không biết mặt ba nó. Nhìn con vui đùa, nhìn ánh mắt trong sáng hồn nhiên của con lại làm cô bứt rứt trong lòng....cô không cho nó gặp mặt ba để liệu có bất công.....

Hải Lam cứ mãi nghĩ, hết chuyện này đến chuyện kia.....

“em suy nghĩ gì mà thần người ra thế ?” Kính Thiên không biết từ khi nào đã đứng phía sau cô

“aaaa” Hải Lam hoảng hồn mà ôm hai tay vào ngực hét toáng lên “trời ạ , anh là ma dọa người đấy à ? làm em giật cả mình. Không phải anh đang chơi với bé Pan sao? Thế nào mà đã ở đây nhanh vậy?”

Kính Thiên không nói, anh lặng lẽ bước đến bên phía cửa sổ chỗ cô ngồi, một lúc sau thản nhiên mở miệng đánh trúng vào nỗi phiền muộn trong cô “đang nghĩ tới việc sẽ phải ký hợp đồng với Doãn Thị sao?”

“hà ??? sao anh...” Hải Lam ngớ người nhìn anh

“là Peter nói cho anh biết. Cậu ấy thấy em hãy còn lưỡng lự không muốn đi nên nhờ anh khuyên em. Thế nào, em không muốn gặp lại Doãn Minh Phong?”

“Em không biết nữa !!!” giọng cô buồn buồn

“Sao lại không biết ? Hải Lam, đã ba năm, em có nghĩ đã đến lúc hai người cũng nên phải đối mặt với nhau? Em dù không nghĩ tới Minh Phong, không nghĩ cho bản thân thì hãy vì Vũ Uy mà nên làm một điều gì đó cho nó . Minh Phong là ba đẻ của thằng bé. Đây là sự thật, dù em hận Minh Phong xong cũng không thể thay đổi được thực tế này. Em đừng nghĩ Vũ Uy còn bé mà không biết gì. Thằng bé nhiều lần cứ hỏi anh ba nó đâu, sao không cho nó gặp ba. Những lúc như thế anh lại thấy thương cho nó lắm.”

“em...” Nghe Kính Thiên nói mà Hải Lam cảm thấy xấu hổ trong lòng. Cô là một mẹ vậy mà chưa một lần nghĩ đến cảm nhận của con trẻ.

Kính Thiên chen ngang, nói tiếp “Hải Lam, có thể em nghĩ Vũ Uy còn nhỏ, nó sẽ không để ý gì . Nhưng sau này, khi Vũ Uy đi học, nhìn những đứa trẻ cùng tuổi có đầy đủ cả ba lẫn mẹ, lúc đấy nó sẽ sinh ra mặc cảm đấy em biết không? Trước sau gì, em và Minh Phong cũng sẽ phải gặp nhau, không bằng gặp sớm vẫn hơn”. Đúng vậy, một khi anh và An An kết hôn, anh không thể dấu An An mãi được....đến lúc đó Minh Phong cũng sẽ biết mọi chuyện....

Càng nghe Kính Thiên nói càng khiến lòng Hải Lam ngổn ngang bộn bề những suy nghĩ trái chiều. Gặp...không gặp...gặp...không gặp

“Kính Thiên, anh nói đúng, trước sau gì bọn em cũng sẽ phải chạm mặt nhau. Em sẽ về Việt Nam...” Hải Lam nhìn anh đưa ra quyết định của cô

Kính Thiên cười nhẹ, bàn tay to lớn phủ lên bàn tay nhỏ bé trắng như tuyết của cô, rất ủng hộ quyết định này “Hải Lam, em làm đúng lắm...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Lại Từ Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Oan Gia Ngõ Hẹp

Sắp đến giờ bắt đầu hội thảo, nhưng nhân vật chính thì vẫn chưa thấy đâu. Mọi người bắt đầu si xào to nhỏ. Người thì tò mò, háo hức , hiếu kỳ muốn biết được dung nhan của cô gái đa tài mới nổi lần này, có người lại bàn về những mẫu trang sức do cô sáng tác mà phải tặc lưỡi khen đấy khen đề.....

“Anh không biết chứ, tuần trước tôi đã thực sự đau đầu, mất ăn mất ngủ, không biết nên mua món quà gì để tặng vợ mình nhân dịp kỷ niệm mười năm ngày cưới của chúng tôi. May quá, mấy ngày trước , vừa lúc vợ chồng tôi vào cửa hàng trang sức cao cấp Winston thì thấy ngay cặp nhẫn đôi này. Vợ tôi thích nó lắm . Thế là chúng tôi quyết định mua một đôi. Bây giờ nhìn lại tôi vẫn thấy nó đẹp thật”

“đúng vậy, tôi cũng vừa mới mua một đôi làm quà mừng cho con gái vào ngày cưới . Bọn trẻ thích lắm. haha.....”

Lâm Nguyệt Lan ngồi kể bên phó tổng Dương cảm thấy bức bối , khó chịu khi nghe một đám người mồm không ngớt đi khen cô gái có tên Alice Trịnh kia . Khuôn mặt phẫn lộn của cô ta biến sắc, giữa trán hiện rõ hai chữ ghen tỵ to đùng. Cô ta ngồi đó, lăm bằm một mình như kẻ thần kinh – Có gì mà bọn họ phải thái quá lên chứ !!! chẳng qua cũng chỉ vài ba mẫu vớ vẩn mà đã nghĩ mình tài giỏi lắm sao??? Hừ....

“Nguyệt Lan , em nói gì đấy ? Em khó chịu ở đâu à ? ” Phó tổng Dương cũng đang hào hứng bàn tán sôi nổi về chuyện cô gái bí ẩn lần này, nhưng khi anh đảo mắt lướt sang người kể bên mình thì thấy khuôn mặt Lâm Nguyệt Lan không được vui lại thêm cô ta cứ ngồi độc thoại tự kỷ một mình , nên anh ta rất quan tâm hỏi thăm

Lâm Nguyệt Lan giật cả này , ánh mắt hơi rối loạn rất sợ phó tổng có thể đã nghe thấy vừa nãy cô ta nói xấu người khác liền vội cười trừ “ à không. . . không có gì. . . tại phải chờ lâu quá nên em hơi mệt”

“cũng chưa đến giờ mà !!! Anh rất nóng lòng muốn biết nhà thiết kế nổi tiếng Alice Trịnh là người thế nào quá . Nghe nói cô ấy mới 24 tuổi thôi nhưng đã có nhiều kiệt tác được mọi người ủng hộ . Chắc cô ấy phải xinh đẹp lắm. Hồi hộp quá đi mất ” Phó tổng Dương cười tươi, không nín nổi trí tò mò trẻ con của mình

Lâm Nguyệt Lan cắn chặt hai môi vào nhau gần như bật tơ máu , hậm hực càng lúc càng lớn, dùng hết khí lực mà chế nhạo người ta “ có gì phải hồi hộp đến vậy ? Em thấy cô ta mới có chút tiếng tăm mà đã kiêu ngạo đến muện !!! Chắc cũng là loại chẳng ra gì”

“sao lại nói về người khác thế được ? Anh nghĩ chắc cô ấy có sự cố gì đó trên đường tới đây nên có thể đến muộn một chút . Mà còn mười phút nữa mới bắt đầu .....chịu khó chút đi. Được chờ đợi một cô gái đẹp cũng là một loại hạnh phúc đấy. haha ” Phó tổng Dương nghe Lâm Nguyệt Lan đay nghiến người khác dửng dưng quá liền dí dỏm nói đỡ cho cô gái kia

Ngay đến cả phó tổng Doãn Thị cũng nói tốt cho cô gái mà bọn họ chưa từng gặp mặt làm cô ta ức chế không chịu được , ánh mắt tràn ngập sự chán ghét , định lớn giọng nói thêm điều gì nữa nhưng. ....

“Cạch”

Trịnh Hải Lam bước vào phòng hội nghị liền nở nụ cười tươi như nắng ban mai buổi sáng, rất thân thiện lên tiếng nói lời xin lỗi. ....

“Xin lỗi mọi người, vừa rồi là tôi lạc đường nên có đến trễ, phải khiến mọi người chờ lâu thật lấy làm ái ngại”

Hôm nay , Hải Lam mặc một chiếc váy xòe xanh dương giản dị theo đúng phong cách công sở. Chiếc váy cổ tròn hơi khoét không quá lộ liễu, cùng kiểu tóc búi cao đơn giản vừa đủ để tôn lên chiếc cổ thon dài trắng ngần của cô . Sợi dây chuyền mặt ngọc nước biển như một sự phối hợp tinh tế với chiếc váy giúp cô trở lên tự tin và duyên dáng hơn trước đám đông. Phía dưới váy là những đường xếp ly to, hơi phồng lên, nhưng chân váy lại cụp nhẹ vừa hay chưa chạm qua đầu gối mà tế nhị để lộ đôi chân trắng trẻo, thẳng tắp cùng đôi gầy cao ghót đồng màu với chiếc váy. Chiếc váy khoét nách kiểu dáng nhã nhặn, lịch sự , tuyệt đối không hở hang, khéo léo ôm khít vùng cánh tay càng góp phần khiến cô thêm xinh đẹp, nữ tính. ...

Mọi người không khỏi trầm trồ trước vẻ đẹp tiên nữ của cô. Đương nhiên, làm sao người ta lại nỡ trách mắng một cô gái đẹp mà lịch sự thế này cơ chứ. ...

“không sao...không sao....Hãy còn năm phút nữa mới bắt đầu mà. Haha” một người lên tiếng hài hước nói

Hải Lam cười nhẹ thay cho lời cảm ơn , cô rất nhanh trở về vị trí đã được sắp sẵn để bắt đầu vào hội thảo. Nhưng nụ cười thiên thần trên khuôn mặt xinh đẹp kia bỗng chốc bị dụi tắt ngay khi cô bắt gặp một cặp mắt đang trợn trừng nhìn chằm chằm vào cô. ....

“Lâm Nguyệt Lan ???”

“trái đất thật tròn !!! Không nghĩ sẽ gặp lại một người như cô ở đây . Xem ra cô đã khác xưa thì phải ??? Một con chim ghê chỉ trong vài năm ngắn ngủi liền biến thành phượng hoàng không biết là cô Alice dựa bóng ai vậy ? ” Lâm Nguyệt Lan cười lạnh, một giọng nói mỉa mai coi thường hướng thẳng vào người Hải Lam đang tìm mọi cách hạ nhục đối phương bằng những câu lấp lửng trước mặt nhiều người. Thậm chí cô ta còn cao giọng nhấn mạnh thật rõ hai từ “ dựa bóng” mà vu oan rảo họa để cho mọi người ngồi đây hiểu lầm Hải Lam là dùng sắc mới có được vị trí ngày hôm nay.

Không khí trong phòng chỉ bởi câu nói bất ngờ của ai đó mà bỗng dưng hơi ngưng đọng giây lát. Mọi người quay ra nhìn nhau, họ rất biết giữ ý mà dùng ánh mắt để nói chuyện , trong đầu ai ai cũng thắc mắc không hiểu sao cô gái kia lại nói về thân tượng của họ một cách châm chọc như thế . Lẽ nào họ quen nhau và từng có xích mích gì trong quá khứ ? “một người như cô”, “chim ghê” , “phượng hoàng” – mấy từ này là muốn ám chỉ điều gì ??? Là khen hay là nhạo báng vậy?

Mấy chục con mắt hiếu kỳ cứ thế mà hướng về hai cô gái , không ai nên tiếng , nín thở hồi hộp trông mong Hải Lam sẽ nói thế nào....

Đôi mày thanh tú của Hải Lam hơi cau lại , trên mặt lộ ra một biểu tình phức tạp khó mà đoán được cô đang nghĩ cái gì. ...

“haha...trái đất sao lại không tròn được cơ chứ ? Chị Lâm lại đề cao tôi rồi. Tôi thiết nghĩ.....” Hải Lam ngưng lời nói vài giây, khoe miệng cười mà như không cười, đôi mắt đẹp vô cùng bình tĩnh mà nhìn thẳng vào mặt Lâm Nguyệt Lan không chút lé tránh, lời nói nhẹ như gió thoảng , cảm giác thì chẳng có gì mà lại cực khinh thường đối phương “ phải cảm ơn chị Lâm đây thật nhiều mới phải . Nhờ những gì chị dạy tôi mà con chim ghè này mới được mọi người kính nể như ngày hôm nay. Xem ra mấy năm qua chị vì tôi mà đề tuột mất tuổi xuân của mình , phải chịu sự im lặng không ai ngó ngang đến ...”. Một tiếng chị nghe ngọt ngào mà đau thấm tới tận tim gan.

“cô” Lâm Nguyệt Lan á khẩu, nhất thời không tìm được từ để nói. Cô ta lại không nghĩ ra, mới có ba năm mà miệng lưỡi Trịnh Hải Lam lại sắc đến vậy....

Mọi người theo lời nói mờ ám của Hải Lam, không hẹn, đồng loạt bức cái nhìn cô quái lên người Lâm Nguyệt Lan. ...Hóa ra cô gái này hơn tuổi Alice Trịnh, thảo nào thấy người trẻ tuổi hơn mình được mọi người biết đến nên cô ta nổi lòng ghen ghét...thật đúng là.....

Bị soi mói, Lâm Nguyệt Lan xấu hổ , mắt mặt ghê ghớm. Trước mặt nhiều người cô ta lại có thể để cho Trịnh Hải Lam vũ nhục mình . Thử hỏi cô ta sao mà nuốt trôi được cục tức lớn này chứ.

Lâm Nguyệt Lan hai mắt vẫn trừng trừng , cắn uất nhìn Hải Lam. Trong khi đó khuôn mặt khả ái của Hải Lam lại nhìn mọi người cười thản nhiên như không. Hải Lam chẳng thèm nhỏ mọn mà để ý đến gương mặt nặng trịch như đeo tảng đá lớn kia, nói

“quý vị, chúng ta có thể bắt đầu được chứ ?”

“tất nhiên...tất nhiên...” Mọi người khá là phấn chấn

.....

“con phải nói thế nào ba mới hiểu cho con. Con sẽ không kết hôn với Anh Thư .” Minh Phong nhìn ông Minh Long kiên quyết nói. Hai năm nay, ba anh hết lần này tới lần khác luôn ép anh kết hôn với những cô gái là con bạn làm ăn cùng ông. Toàn những thiên kim tiểu thư, xinh đẹp hơn người, xong anh nhất mực phản đối, không chịu đi xem mặt đối phương . Lần này là tới lượt Hoàng Anh Thư – con gái một vị quan cấp cao nhà nước – vừa mới du học về, tuổi còn rất trẻ - 23 tuổi. Minh Phong thấy chán nản lắm rồi. Giờ tìm anh chỉ có hình bóng một mình Hải Lam....cho dù cả đời này anh không tìm thấy cô, anh cũng sẽ không kết hôn với bất kỳ một cô gái nào khác.....

“con...” Ông Minh Long dù rất bức xong lại không dám to tiếng quát mắng Minh Phong, nhẹ nhàng khuyên “ Con còn chờ đợi Hải Lam? Con bé đã không cần con, nó đã bỏ đi được ba năm, con còn mong đợi gì ở nó cơ chứ? Con đã 31 tuổi, con không kết hôn, vậy con định để ba chết đi mà không được nhìn mặt cháu nội mình một lần sao?”

Ba năm qua, sức khỏe của ông Minh Long đã yếu đi rất nhiều. Một phần là vì ông đã có tuổi, một phần vì vợ ông mấy năm nay không biết vì sao lại đổ bệnh trở nên mắc chứng bệnh trầm cảm, lúc nào cũng như người mộng du vậy. Ông chỉ mong Minh Phong kết hôn nhanh nhanh để ông còn có cháu bé vậy mà.....

Nhắc đến Hải Lam khiến sắc mặt Minh Phong càng ngày càng trở lên âm trầm, mắt lộ ra tia đau khổ “ba, nếu cả đời này Hải Lam không trở về thì con cũng sẽ dùng cả đời này sống một mình. Con chỉ yêu cô ấy”. Nói xong Minh Phong lạnh lùng đứng lên bỏ lên lầu

“con” ông Minh Long bất lực hoàn toàn, đôi mắt già nua nhìn con mà chỉ biết thờ dài

.....

“hoang đường” Lâm Nguyệt Lan sau khi nghe mọi người nhất trí tán thành ý tưởng của Hải Lam, ngay lập tức cô ta cao giọng thẳng thừng phản bác

Không chỉ Hải Lam mà tất cả mọi người đều nhìn Lâm Nguyệt Lan bằng cặp mắt ngờ ngàng đến khó tin , rất muốn hỏi xem cô ta không vừa ý chỗ nào mà phải rống lớn đến vậy?

“Cô Lâm, xin hỏi cô có góp ý gì ?” Hải Lam không hề tức giận, cô tao nhã ngồi đó nhìn Lâm Nguyệt Lan , hỏi

“Nguyệt Lan, em làm loạn còn chưa đủ sao? Thôi ngay đi !!! ” Phó tổng Dương ngồi bên Lâm Nguyệt Lan ghé sát miệng vào tai cô ta gần nhẹ nhắc nhở, anh ta cũng đang cảm thấy mắt mặt thay cho Lâm Nguyệt Lan . Chẳng hiểu rốt cục Alice và Nguyệt Lan có hiềm khích gì mà từ nãy đến giờ toàn thấy Lâm Nguyệt Lan tỏ thái độ hăm hực mãi vậy. Anh ta đến ốm ở đây mất . Một cuộc hội thảo trang nghiêm, ấm áp vui vẻ thế này đã bị Lâm Nguyệt Lan phá hư mất rồi.

Lâm Nguyệt Lan không chịu để lời nhắc nhở của sếp mình vào não , cô ta hùng hổ đứng lên, liếc xéo Hải Lam một cái , thẳng giọng “ Tôi nói ý tưởng của cô Trịnh thật hoang đường. Các vị có thấy là hôm nay chúng ta ngồi đây toàn là những công ty có tên tuổi trong lĩnh vực trang sức... Thử hỏi, việc cô Trịnh đưa ra đề xuất muốn tung ra thị trường những đồ nữ trang dành cho tầng lớp có mức thu nhập trung bình, thậm chí là thu nhập thấp thì khác nào hạ thấp danh tiếng và tên tuổi của công ty chúng ta gây dựng bấy lâu . Và lại, những thiết kế mà cô Trịnh vừa đưa ra quá phi thực tế. Nó sẽ không gây được sự chú ý hay quan tâm của người mua chứ đừng nói gì tới việc bán ra với một số lượng lớn như mọi người dự tính.”

Lâm Nguyệt Lan nói xong, thì hả hê trong lòng. Cô ta cười đắc ý .....

Mọi người thì nửa gật nửa lắc làm ra vẻ lưỡng lự không biết phải nghiêng về bên nào, nghe Lâm Nguyệt Lan nói thế cũng thấy có cái lý nhưng họ vẫn là đang chờ xem Alice Trịnh sẽ nói thế nào . Dù gì, họ vẫn ủng hộ ý với ý tưởng ban đầu của cô.

Khuôn mặt Hải Lam tựa hồ chất đầy ý cười tươi khiến mọi người nhìn thấy mà nhầm tưởng cô gái xinh đẹp này hình như là bị công kích nhiều quá trong nhất thời đuối mà không tìm được biện pháp để bảo vệ ý tưởng của mình nên chỉ còn biết cười thế kia

Hải Lam không hề bị lời nói của Lâm Nguyệt Lan làm cho hoảng, cô rất tỉnh táo, cười mở miệng.....

“Cô Lâm, tôi không hiểu, việc Winston và các công ty khác muốn nhắm đến thị trường của những người có mức thu nhập trung bình thì có gì là hoang đường ??? Chẳng nhẽ họ không phải là người, họ không có quyền được làm đẹp cho bản thân hay sao ??? Cô cho rằng chỉ có những người giàu, những người có tiền thì mới được đeo trên mình những đồ nữ trang đẹp ư?”

“cô” Lâm Nguyệt Lan tái mặt, xong cô ta không chịu lùi một bước, thậm chí là tiến dồn dập mà đẩy Hải Lam vào thế bí “ Cô nói thì hay thật đấy !!! hừ.... Vậy cô đang mơ là những người đó sẽ có một số tiền lớn để mua những thứ đắt tiền kia ??? Cô đừng quên, trang sức mà chúng ta bán ra có giá cao thế nào !!! Cho dù những kẻ hạ lưu có làm cả năm, chẳng ăn bữa cơm nào cũng chưa chắc đã đủ tiền để chạm tay vào đó.”

Nghe giọng điệu khinh thường, tự cho mình là nhất của Lâm Nguyệt Lan mà Hải Lam cảm thấy chói tai cực kỳ. Hải Lam đâu chịu để cô ta chèn ép mình giống như ba năm trước, cô mạnh mẽ lên tiếng “haha.... Cô Lâm, cô lẽ cô đã không nghe hết ý tưởng vừa rồi của tôi thì phải?”

“cô có ý gì?” Lâm Nguyệt Lan không khỏi gấp rút nhấn chân mày thật chặt, nhìn chăm chăm vào Hải Lam đang cười tươi, hỏi

Hải Lam tao nhã đứng lên, cô vừa đi vừa nói “ Không phải vừa rồi tôi mới nói, chúng ta sẽ không dùng những nguyên liệu đắt tiền như kim cương, đá quý, Sapphire hay hồ phách đó sao? .....thay vào đó Winston sẽ dùng những chất liệu rẻ nhưng vẫn đảm bảo chất lượng để tạo ra những sản phẩm vừa túi tiền của đại đa số những người có mức thu nhập trung bình. Với một sản phẩm mẫu mã đẹp, bắt mắt lại không quá đắt tôi tin chắc sẽ có nhiều người quan tâm hơn là so với những thứ quá xa xỉ. Phương châm của Winston là để tất cả mọi người cùng biết đến nên tôi không cho rằng cách làm này sẽ khiến cho thương hiệu của chúng tôi bị giảm sút mà ngược lại nó còn là cơ hội lớn để nhiều người biết đến Winston. Giới trẻ hiện nay khá chuộng dòng sản phẩm lãng mạn, hay nói đúng hơn họ thích một cái gì đó có ý nghĩa từ những đồ trang sức mà chúng ta làm ra.”

“cô Alice, cô có thể nói rõ hơn được không?” một người khác lên tiếng hỏi. Nghe Hải Lam nói mà họ thấy hứng thú muốn nghe tiếp

Hải Lam nhìn về phía người đưa ra câu hỏi cười, gật đầu tiếp tục “ tôi nghĩ một chiếc nhẫn kiểu dáng độc đáo, hay một chiếc vòng đơn giản nhưng lại sang trọng sẽ còn có giá trị tinh thần gấp trăm lần khi chúng ta giới thiệu với khách hàng về ý nghĩa của nó” Hải Lam cảm lấy điều khiển từ xa ấn nhẹ một cái, màn hình lớn ngay lập tức hiện lên mẫu thiết kế nhẫn chín nút của cô “ Chiếc nhẫn trên đây có hình dáng của hai bàn tay đang nâng niu một trái tim đội vương miện. Những biểu tượng này được sử dụng để ca tụng ba yếu tố quan trọng đối với một con người: tình yêu (trái tim), tình bạn (đôi bàn tay) và sự trung thành (vương miện). Nó phù hợp với tất cả mọi người chứ không chỉ riêng gì những đôi đang yêu nhau. Trên vương miện lại là chín nút nhỏ có gắn đá tinh xảo biểu tượng của sự may mắn theo quan điểm của người Phương Đông. Kiểu dáng nhẫn tinh tế, không quá nhiều chi tiết rắc rối là đặc trưng của phong cách thời trang châu Âu... Sự kết hợp giữa hai phong cách A – Âu, cổ điển và hiện đại sẽ khiến người ta bị cuốn hút, mê hoặc và thích thú. ...Cô Lâm !!! cô có nghĩ, việc phi thực tế một món đồ để khiến người ta cảm thấy lạ quan hơn trong cuộc sống là điều đáng khích lệ không?” Hải Lam quay người, ánh mắt đẹp như biết cười nhìn về phía Lâm Nguyệt Lan, chất vấn

“.....” Lâm Nguyệt Lan không kịp phản ứng nổi

“bộp...bộp...bộp...” tiếng vỗ tay ngay sau đó vang khắp cả gian phòng rộng lớn

“cô Alice, cô nói hay lắm. Tôi ủng hộ ý tưởng này của cô. Đúng thế, nếu chỉ nhìn một món đồ đẹp mà lại không thấy được ý nghĩa sâu xa của nó thì rất nhanh chúng ta sẽ có cảm giác nhàm chán, sẽ muốn thay thế một thứ mới mẻ đẹp hơn. Đôi khi cường điệu hóa một cái gì đó cũng không phải là điều gì quá xấu. Nhất là khi nó lại mang đến điều tốt đẹp cho con người ta. Haha...” một người trong phòng cười sáng lạng nói

“rất hay....tôi đồng ý”

“tôi cũng đồng ý với ý tưởng này”

Mọi người trong phòng vỗ tay ủng hộ Hải Lam không ngừng nghỉ. Lâm Nguyệt Lan tái mét mặt, cay cú không làm được gì, liền đứng lên định bỏ ra ngoài nhưng rất may phó tổng Dương đã giữ lại mà tránh cho cô ta một màn gior mặt nữa.....

“cảm ơn mọi người đã ủng hộ.” khoe môi Hải Lam nở nụ cười chiến thắng. ....

.....

“mẹ....chúng ta sẽ không được gặp ông bà và bác Thiên nữa sao? Chúng ta có thể không đi được không mẹ ?” Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Vũ Uy còn chưa hết tình ngừ nằm trong lòng Hải Lam, ngược nhìn hỏi. Nó không thích phải xa ông bà, xa bác Thiên của nó lâu như vậy.

Hải Lam sùng nịnh mà vuốt cái trán rộng của con trai, cười dỗ ngọt thằng bé “Pan, chúng ta chỉ tạm thời xa ông bà một thời gian ngắn thôi. Không phải bác Thiên cũng đang ở Việt Nam chờ mẹ con mình ư? Khi nào con nhớ ông bà có thể gọi điện bất cứ lúc nào mà.”

Vũ Uy dẫu cái môi đỏ mọng của mình, lắc lư thân hình bé con nhất mực không chịu “ ứ...con không muốn !!! con không muốn xa ông bà !!! con không muốn xa các bạn”

“Pan, ngoan nào, ở Việt Nam con sẽ gặp được rất nhiều bạn. Còn có cả..... con sẽ gặp được ba ba nữa !!! Con không muốn gặp ba sao?” Hải Lam ôm lấy “con chuột nhỏ” dễ thương của cô, ra sức nịnh nọt. Cô đã quyết định sẽ để Vũ Uy gặp Minh Phong. Dù sao anh ấy cũng là ba của nó, cô không thể ích kỷ mà không cho hai ba con được biết mặt nhau. Cũng coi như là để sau này cô không phải hối hận về những gì mình đã làm. Còn việc quay trở về

bên anh là điều không thể....

Vũ Uy hai mắt mở căng tròn như viên bi khi nghe mẹ nói nó sắp được gặp ba. Thằng bé hừng thú nhìn mẹ, cái giọng non nớt đến là dễ thương mà la lớn lên vui sướng “mẹ...thật à !!! con sẽ được gặp ba ba à ? vậy bây giờ chúng ta đi đi mẹ”. Vũ Uy vui đến nổi bò ngay dậy từ trên người Hải Lam, nó quên phéng cả buồn khi sắp phải xa ông bà ngoại, xa mấy bạn nhỏ nhà bên. Đôi chân ngắn ngủn của Vũ Uy chạy nhanh đến tủ nhỏ mà lôi hết quần áo của cu cậu ra....

Nhìn con trai khản trương, vui mừng thế kia lại khiến Hải Lam có lỗi với nó.....

Cô đến bên Vũ Uy, ôm thằng bé vào lòng, giọng nghẹn lại gần như sắp khóc “Pan, mẹ xin lỗi, mẹ xin lỗi...con trai” xin lỗi vì không cho nó được có ba trong ba năm qua.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Lại Từ Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chứng Nào Tật Ấy

Trải qua một trận chiến đấu quyết liệt, cuối cùng thì anh bạn nhỏ của Kính Thiên cũng được thỏa mãn. Cả người Kính Thiên đã bị An An vắt kiệt sức lực mà ngã sang cạnh bên, tay anh ôm sát lấy thắt lưng An An, để đầu cô dựa vào lồng ngực to lớn của anh, giọng nói vẫn còn phảng phất hương vị ái tình mà trầm vọng xuống phía dưới “An An, chúng mình kết hôn nhé !!! Cứ phải xa em thế này anh chịu hết nổi rồi. Em xem, em đã lấy hết đi của anh bao nhiêu sinh lực thế này”

An An nằm trong lòng anh mà toàn thân vẫn còn nóng như lửa. Không gặp thì nhớ, nhưng gặp rồi thì lại.....

“Kính Thiên, không phải đã giao hẹn là chờ em hai năm nữa sao? Em vẫn còn học mà”

Kính Thiên nhẹ dùng tay nâng cằm nhỏ của cô lên, anh giả bộ đáng thương “kết hôn xong em vẫn có thể học tiếp. Em lỡ hành hạ anh thế này ư?”

An An nghe giọng điệu trẻ con làm nũng của Kính Thiên liền phì cười “nhìn anh này, lại bắt đầu rồi đây. Thực ra em cũng muốn kết hôn cùng anh trong năm nay, nhưng.....” An An chần chờ một lúc mới nói “nhưng anh Phong còn chưa.....”

“chuyện đó em không phải lo, Minh Phong giờ này có khi gặp Hải Lam rồi cũng nên” Kính Thiên nhanh nhẩu cắt ngang lời cô mà không biết là mình đang nói hớ.

An An nhăn trán gãi mày, nhìn anh nghi hoặc “Thiên, anh nói gì? Anh Phong gặp chị Lam? Làm sao anh biết?”. Anh trai cô tìm chị Lam suốt ba nay mà còn chẳng thấy tung tích vậy mà Kính Thiên lại nói điều lạ lùng này. Rất đáng nghi.....

“Ờ” Kính Thiên ngậy ra, nhất thời không tìm được cách nói dối cô

An An dùng dùng bật khỏi người Kính Thiên, cô ngồi thẳng dậy, ánh mắt tra hỏi gắt gao siết chặt lấy thân hình trần trụi của anh, rất ra dáng người vợ đành hanh, đành đá đang tra hỏi chồng “Thiên, anh dấu em chuyện gì phải không? Anh nói đi, tại sao anh lại nói anh Phong gặp chị Lam? Anh mà không nói rõ ràng thì không xong với em đâu đấy?”

Kính Thiên nhìn cô thế kia thì dở khóc dở cười, phải tỏ ra yếu thế mà dỗ dành “à, vợ à !!! ....”

“nói !!!” giọng An An cực lạnh, gần lớn lên

Kính Thiên gãi đầu rút tóc, giờ mà nói tất cả mọi chuyện chắc anh sẽ bị cô giết mất.....

Thấy Kính Thiên do dự, chắc chắn là có điều bí mật giấu cô. An An không nói thêm câu nào liền quần khăn che đi thân thể xích lữa của mình rồi hùng hăng kéo anh xuống giường lôi thẳng ra cửa chính

“đi...đi ra ngoài cho em, chừng nào anh không nói thì đừng có nhìn mặt nhau. Hừ”

Kính Thiên tá hỏa lên, anh vội ôm trầm lấy An An, cười khổ “vợ à, đừng đuổi anh, anh nói...anh nói là được chứ gì...”

.....

Hải Lam mặc bộ đồ vest công sở ôm trọn thân hình mảnh mai của cô, mái tóc bồng bênh gọn sóng buông thõng xuống hai bên vai thật quyến rũ đang đứng trước chính diện tập đoàn Doãn Thị. Cô đứng khá lâu, vẻ mặt cực nghiêm túc xong khá trầm ngâm, đầu đó lại là bộ dáng có chút gì đấy rất bối rối – một cảm xúc lẫn lộn không biết phải dùng ngôn từ nào để mô tả chính xác tâm trạng của cô lúc này.....

“Alice, chúng ta vào thôi !!!” Một đồng nghiệp đi cùng Hải Lam lên tiếng hối thúc

Hải Lam hơi giật mình, cô “ùm” nhỏ một tiếng, hít thật sâu rồi mới chính thức bước chân vào tòa nhà cao ngất trời của Doãn Thị, xong càng bước tìm cô càng đập nhanh, chân như không đi vững, khuôn mặt xinh đẹp thoáng chốc đã nhợt nhạt – một bên cô vừa muốn được nhìn thấy Minh Phong hơn bao giờ hết – còn một bên cô lại không muốn gặp lại anh bởi tim cô vẫn còn rất đau, đau không chịu nổi.

Lần này hợp tác, rõ ràng Hải Lam đã biết trước bạn làm ăn của Winston là anh nhưng cô vẫn là không tìm được sự hồi hộp trong mình. Sự mạnh mẽ, sự tự tin mà cô vất vả tôi luyện suốt ba năm bỗng chốc trở thành công cốc.

“Alice, sao vậy? Cô không khỏe à?” đồng nghiệp thấy biểu hiện khác lạ của Hải Lam liền quan tâm hỏi

“hà? .....ơ.....không, không, tại tôi hơi run. Hi” Hải Lam áp ứng

“haha...Alice, trông cô cứ như là lần đầu ra mắt nhà chồng ấy” đồng nghiệp nhìn cô trêu chọc

Hải Lam không nói gì, cô chỉ cười gượng cho có lệ rồi bước vào thang máy theo sự chỉ dẫn của nhân viên.

.....

“Tổng giám đốc, đại diện Winston đã đến. Hiện họ đang chờ trong phòng hội nghị !!!” Kỳ Học Ân nói

Minh Phong ngồi tựa người trên chiếc ghế da cả thân người lộ ra vẻ uy nghiêm khác thường. Anh chỉ gật đầu nhẹ rồi đứng lên thẳng hướng cánh cửa đi tới phòng hội nghị rất khẩn trương không giống như những lần trước đây.

Không biết làm sao mà chỉ còn khoảng mười bước chân nữa là Minh Phong sẽ tới căn phòng kia xong chân tay anh lại bủn rủn, tim anh cũng đập lên cực nhanh. Dáng người cao lớn của Minh Phong bỗng chốc trở lên cứng ngắc. Không hiểu có phải là điềm báo trước một điều gì đó mà chân mày anh cứ nhíu liên tục từ nãy đến giờ

“Tổng giám đốc, anh vẫn ổn chứ ạ?” Kỳ Học Ân đi kế bên Minh Phong thấy anh không lạnh lùng, cao ngạo giống như mọi khi rất lấy làm lạ

Minh Phong ực một cái, anh lắc đầu “không biết tại sao tôi lại hồi hộp thế này !!!”

“sặc....Tổng giám đốc...” Kỳ Học Ân cảm giác như đang nghe nhầm, đến nỗi lần đầu tiên ở trước mặt Minh Phong, Kỳ Học Ân dám cao giọng ngạc nhiên một cách khủng khiếp. Một người cao cao tại thượng, xông pha trên thương trường hàng trăm trận vậy mà lại nói hồi hộp khi đi ký hợp đồng với đối tác. Chắc có lẽ tại anh ta bị hỏng rồi cũng nên.

Minh Phong đứng trước cửa phòng, anh thở hắt một hơi, bàn tay từ từ đưa lên chốt cửa

“cách”

Vừa mở cánh cửa, Minh Phong giống như người bị điểm huyết mà đứng ngây ngốc tại chỗ. Đôi mắt anh ngập tràn sùng sốt cùng sự kinh ngạc đến khó tin mà dán chặt lên người con gái đang ngồi kia, không thốt được thành lời.....

“Lam” ánh chừng phải mất nửa ngày sau, cổ họng mắc nghẹn của Minh Phong mới thông mà phát ra được tiếng gọi tên cô một cách yếu ớt. Tất cả cảm xúc đè nén trong lòng suốt ba năm qua giờ như con lũ lớn đổ ào ào về tìm anh. Một cổ vui mừng khiến anh sắp bật khóc, một sự nhớ nhung dày xéo con người ta cuối cùng cũng được phóng thích. Có lẽ là ông trời đã thương lấy anh mà cho anh được gặp lại cô một cách bất ngờ và kỳ diệu thế này. Đây có phải là mơ không vậy????.....

Nhưng khi ánh mắt hai người giao nhau, trong khoảng thời gian rất ngắn lại khiến cả người Minh Phong hụt hẫng như rơi xuống hố sâu. Đôi mắt vốn dĩ đang lóe lên những tia vui sướng liền lập tức bị một đôi mắt đẹp lạnh lùng, không một chút quen biết, không một cái nhìn thân thuộc làm cho những đường nét cương nghị trên mặt anh không còn một chút sắc thái.....

Ánh mặt trời chiếu rọi quanh người Hải Lam khiến cô đẹp một cách lạ lùng cứ như là người ta đang được thưởng thức một tuyệt phẩm điêu khắc hoàn mỹ nhất vậy.

Cô ngồi đó – đôi mắt cổ tở ra vô cảm nhìn anh rất hồi hộp, nhưng kỳ tình tim lại nhảy lên rộn rã. Cô hận - hận chính mình sao lại có thể yếu đuối trước mặt anh, lại để cái cảm giác này xen lẫn mọi ý chí “sắt thép” trong mình. Anh vẫn vậy, vẫn rất anh tuấn, các góc cạnh trên khuôn mặt anh dưới ánh nắng hiem hoi ngoài cửa sổ hắt vào càng tôn lên một vẻ đẹp mỹ nam- như làm mềm đi những nét lạnh lùng trước đây của anh.

Mọi người trong phòng đều ngơ ngác khi thấy không khí phòng họp ngưng trệ không phát ra một tiếng động nhỏ. Họ nhìn Hải Lam một hồi rồi lại quay ra nhìn về mặt đau thương của Minh Phong mà không hiểu hai người họ có phải đang diễn kịch cảm không nữa. Riêng chỉ có Kỳ Học Ân là người biết được chuyện gì đang xảy ra. Thật không thể tin, người đại diện Winston lại là Trịnh Hải Lam – vợ của tổng giám đốc.

Minh Phong bước những bước thật dài, thật nhanh đến gần cô, đôi mắt từ lúc vào đến giờ không hề di chuyển mà chỉ nhìn cô chăm chăm....Anh không còn biết đến sự tồn tại của những người còn lại, đang định ôm chặt cô vào lòng thì....

“tổng giám đốc Doãn, xin chào !!! Tôi là Alice Trịnh – đại diện cho tập đoàn Winston, rất lấy làm vinh dự khi được hợp tác với Doãn Thị trong dự án lớn

lần này” Hải Lam đứng phắt dậy, rất nhanh mà chủ động đưa tay ra phía trước, kịp thời ngăn cản hành động tiếp theo của Minh Phong. Anh không định làm trò cười ở chỗ đông người đâu chứ...thật là...ba năm mà tính anh vẫn tùy hứng vậy a?

“Lam, em...có đúng là em không? Có...” Nhìn bàn tay trắng nõn chìa ra trước mặt mà Minh Phong ngỡ là đang ngủ mê

“chúng ta có thể bắt đầu vào việc được chứ ???” Hải Lam cố lờ đi giọng nói nam tính quen thuộc này. Cô lạnh lùng cắt ngang lời anh...

“tổng giám đốc Doãn, có thể bắt đầu ???” Hải Lam lại dùng chất giọng lạnh mà nhắc nhở anh lần nữa.

Trong mắt Minh Phong không giấu nổi bi thương. Một trận đau lòng...Anh sao lại không biết cô đang làm mặt lạnh với mình. Anh thật muốn ngay bây giờ ôm chặt lấy cô, xé tan cái vỏ bọc giả tạo cô đang cố bày ra trước mắt anh kia, muốn hét thật lớn vào tai cô : anh yêu em, nhớ em rất nhiều...rằng anh xin lỗi tất cả, hãy tha lỗi cho anh. ....

“tất cả ra ngoài” đột nhiên giọng anh lộ ra vẻ nguy hiểm cực điểm, không một lý do chính đáng mà đuổi mọi người trong phòng. Đôi mắt anh cũng trở lên nóng rực mà siết chặt lấy cô hơn nữa.

Nhìn bộ dáng không khác ma vương của Minh Phong làm người ta không rét mà run. Xem ra về cái khoản làm mặt lạnh này Hải Lam vẫn còn phải học anh rất nhiều.

“vậy còn...vậy còn hợp đồng...hợp đồng thì sẽ thế nào ạ” một người bên Winston lên tiếng

“ra ngoài” Minh Phong nói cụt ngụt, giọng sắp bức chết người

Mọi người hoảng sợ, không nói thêm câu nào mà vội đứng lên tìm đường thối lui.

Hải Lam thì rất bình tĩnh thậm chí là coi như không có gì vì cô đã quá quen cái tính ngang như cua này của anh. Nghe anh đuổi khách cô chỉ cười nhạt, cũng theo mọi người từ từ đứng lên mà đi ra

“Trịnh Hải Lam, em đứng lại cho anh !!!”

.....

“Hứa Kính Thiên, anh chết đi, sao anh có thể nhận lời giúp chị Lam làm chuyện đó hả ??? anh còn không biết anh Phong đã đau khổ thế nào sao? Hừ...tức chết đi mà” quả đúng như Kính Thiên dự đoán, An An ngay khi nghe xong chuyện liền quát mọi con thịnh lộ lên đầu anh. Tiếng hét giết heo của cô ấy thực đáng sợ

Kính Thiên như đứa trẻ ngoan biết lỗi ngồi ngay ngắn trên giường, ánh mắt vô tội ngược nhìn cô “ bà xã à !!! tại lúc đó...anh thấy thương Hải Lam quá...nên mới...” nhìn ánh mắt dữ tợn của An An đang căng tròng nhìn mình mà Kính Thiên không nuốt trôi được ngụm nước bọt, phải cố gắng lắm mới nói được “haha...không phải giờ hai người họ đã gặp được nhau rồi ư? Chúng mình tính chuyện hôn nhân đi”

Nhìn cái bản mặt nham nhở rõ ghét của Kính Thiên mà An An thấy tức ghê. Cô liếc xéo anh một cái thật dài “thích lấy vợ thì anh ra ngoài tìm người khác mà rước về” nói rồi cô vội lấy đồng quần áo của mình trên sàn nhà, ôm vào nhà tắm

“em đi đâu vậy? anh còn chưa nói xong mà ? anh xin lỗi, anh đâu muốn mọi chuyện thế này...mình từ từ nói chuyện đã được không?” nhìn An An giận dữ bỏ đi, Kính Thiên cuống lên mà vội giữ cô lại

“bỏ ra...Hứa Kính Thiên, anh nghe cho rõ đây, trong vòng ba năm tới em không cho phép anh được tới gần em một lần nào hết” An An kịch liệt dằn dụa trong lòng anh thét chói tai

Kính Thiên cười khổ “á...sao có thể được, xa em có ba tháng mà anh còn không chịu nổi. Em bắt anh không được gần em ba năm, khác nào bảo anh tự vẫn cho rồi”

“ai bảo anh chia rẽ chị Lam và anh Phong. Em muốn xem anh có chịu được cái cảnh khổ sở mà anh Phong phải trải qua không? Hừ”

“oan quá !!! là anh bắt đắc dĩ mà !!!”

An An không thích lý lẽ cùng anh vào lúc này, cô vẫn như cũ, mỗi lúc bức tức đều đánh đúng vào bẹn nhỏ của Kính Thiên mà bỏ đi để lại anh ôm cật bẹn kêu ầm lên. Hóa ra năm đó là chị Lam có thai đôi mà anh Phong lại không biết gì. Thật là trái oan mà...

Mà còn cả Lâm Nguyệt Lan nữa. Nếu không phải chị ta đem mẹ cô ra uy hiếp thì cô đã nói hết cho Minh Phong chuyện chị ta đẩy ngã chị Lam hồi đó.....Nghĩ lại mà cô thấy tức không chịu nổi nhưng chỉ biết ngậm đắng nuốt cay không nói được gì

“An An, em nên thông minh một chút mới phải. Phùng Lập Nguyên hiện đang là kẻ phạm nhân bị cả nước truy lùng. Mẹ em lại thương hắn như vậy, làm không ít việc xấu để giúp hắn. Nếu để Minh Phong biết được thì em hẳn là rõ hậu quả thế nào phải không có bé?” Lâm Nguyệt Lan nhếch miệng đe dọa

“chị..... Lâm Nguyệt Lan, tôi thật không nghĩ chị lại tâm địa độc ác đến vậy. Chị bỏ rơi anh Phong, giờ lại muốn phá hoại hạnh phúc của anh ấy. chị.....” An An giận tím mặt, rống thật lớn

“haha...chị nào có phá hoại hạnh phúc của Minh Phong. Là do hôm đó, Trịnh Hải Lam không cẩn thận nên mới vậy. Chị đã định đỡ cô ta nhưng không kịp. Ai....có trách, có mắng thì cũng nên oán số cô ta thật không có phúc ấy chứ ”

“Chị đừng có mà nói dối. Rõ ràng tôi nhìn thấy chị đẩy chị Lam, tôi sẽ đem chuyện này nói với anh Phong” An An gần lên, rồi bỏ đi ....

“được thôi....nếu em muốn Diệp Như Ý phải ngồi nhà đá trong phần đời còn lại thì cứ việc.” giọng cô ta đầy thách thức đối phương

“chị...”

Mẹ cô giờ bệnh một ngày nặng thêm, dù hận bà nhưng cô lại không lơ nhìn mẹ phải chịu khổ nên mới bắt đắ dĩ mà che dấu chuyện cũ. Nhưng vẫn còn may mắn là trong cái họa còn có cái phúc, chị Lam của cô hóa ra vẫn còn một bé trai. Không biết thằng bé thế nào??? Chắc phải giống anh Phong như đúc ấy nhỉ???

An An nổ máy, lái xe đến Doãn Thị. ...

.....

Đồng nghiệp của Hải Lam ái ngại nhìn cô mang đầy vẻ lo lắng.

“anh ra trước đi. Tôi ở lại ký hợp đồng với tổng giám đốc Doãn” Hải Lam bình tĩnh như nước nói với anh bạn kia

Đợi một lúc, khi căn phòng chỉ còn hai người, Hải Lam mới thò ơ lên tiếng làm như không quan tâm đến cảm xúc của anh lúc này. ...

“Tổng giám đốc Doãn, anh thật bất lịch sự khi đuổi khách đấy. Nếu như anh không muốn ký hợp đồng với chúng tôi, thì xin lỗi, tôi không làm mất thời giờ của anh” nói xong, Hải Lam liền xoay người bước ra cửa

“aaaaaa.....”

“ummmmm”

Minh Phong bất ngờ nắm lấy cánh tay cô, một cái giạt đủ để cô ngã nhào vào lồng ngực vạm vỡ của anh. Một nụ hôn xâm chiếm mãnh liệt không hề báo trước mang theo ngàn vạn nỗi nhớ thương. ....

“um. ....Doãn Minh Phong. ...anh, tên xấu xa này ...buông ra” cái gì thế này, anh lại dám hôn cô à? anh đúng là chứng nào tật ấy mà....lúc nào cũng dùng cách này để người khác phải mất đi lý trí phản kháng là sao ?

Minh Phong mặc cho Hải Lam đang ra sức đánh lên ngực anh đau đến cỡ nào xong mỗi lúc anh lại càng cúi người thật thấp, đôi môi nam tính của anh tham lam chiếm trọn đôi môi anh đào hồng nhạt của cô. Bàn tay to đang siết chặt chiếc eo mảnh của cô cổ tình trượt lên trên, đặt sau gáy cô giữ chặt không cho đối phương đường lé tránh. ....

“ummmmm. ...buông. ....” bị anh hôn cuồng nhiệt làm cô không thể nói được .Sức cô quá yếu để có thể thoát khỏi sự kìm kẹp của anh

Đã ba năm, xong đôi môi cô vẫn rất ngọt, thậm chí nó còn mang theo vạn phần lực hút làm anh say đắm. Minh Phong thuần thục dùng lưỡi liếm qua viên môi cô, anh không mấy khó khăn để tách hai hàm răng trắng bóng đang cắn chặt vào nhau kia. Hải Lam như bị lạc vào cõi thiên thai , cô giờ đã chẳng còn nhớ là mình đang hận anh nữa. Chiếc lưỡi đình hương mềm mại, thơm ngọt của cô dưới sự khiêu khích của Minh Phong cũng dần trở lên biết nghe lời hơn. Cứ thế, lưỡi anh cuốn quýt lấy lưỡi cô không chịu rời ra. Cảm xúc mà anh và cô dồn nén suốt ba năm qua tại giờ khắc này như trào dâng mãnh liệt. Họ chìm đắm trong thế giới chỉ có hai người, chỉ đến khi Hải Lam không tài nào thở được nữa Minh Phong mới chịu tha cho cô.

Hải Lam mất hết sinh khí, chân tay mềm nhũn như cộng bún mà ôm chặt lấy cổ anh, đầu tựa vào ngực anh thờ hồng hộc. Đôi má trắng nõn giờ là những rặng mây ửng hồng....

Minh Phong vẫn ôm chặt lấy cô, anh sợ đây chỉ như một giấc mộng đẹp mà anh vừa đang trải qua, rất sợ cô sẽ biến mất,

"Lam ,có đúng là em thật không ? Em đã trở về !!! Anh rất nhớ em, rất nhớ !!!!!.....Anh xin lỗi, anh xin lỗi phải để em chịu khổ ....." Minh Phong đau lòng nói. Ánh mắt chất chứa đầy sự day dứt

Hải Lam từ trong lòng Minh Phong liền cái đẩy mạnh anh về phía sau, nước mắt tuôn tràn thấm phủ đầy khuôn mặt xinh đẹp lẫn trong tiếng rống giận oán trách anh "Doãn Minh Phong.....anh nghĩ anh làm thế này thì tôi sẽ tha thứ cho anh ??? Anh nói xin lỗi tôi ??? haha.....để làm gì đây???"

"Lam, em bình tĩnh nghe anh giải thích mọi chuyện. Lúc đó là anh sai, anh rất ân hận. Em hãy tha thứ cho anh được không ? Chúng mình làm lại được không em?" Minh Phong khẩn thiết nắm lấy tay Hải Lam , cầu xin cô tha thứ

Hải Lam hung hăng vung tay anh ra, cô cười lớn " Tha thứ??? haha....Doãn Minh Phong, không phải anh từng nói tôi không có tư cách quản chuyện của anh đấy ư? Tôi nào có quyền gì mà giám nhận lời xin lỗi của anh."

"Lam" mất anh thế lương nhìn cô " là anh không đúng. Anh xin lỗi đã làm tổn thương em !!! Hãy cho anh một cơ hội để bù đắp lại tất cả !!! ...."

"Muộn rồi Minh Phong ..... tất cả đã không còn gì giữa hai chúng ta !!! Năm đó, là anh nhẫn tâm bỏ rơi tôi, là anh hại chết con tôi. Cả đời này tôi cũng không thể tha thứ cho anh" Hải Lam nhìn thẳng vào mắt anh , giọng chua xót, đau đớn " Không phải anh từng nói, sau khi ly hôn với tôi thì sẽ lấy Lâm Nguyệt Lan sao? Anh nói rất yêu cô ta. Anh đến với tôi chỉ là để lợi dụng tôi còn gì ??? Không cần phải xin lỗi, tôi không giám nhận bất kỳ một lời xin lỗi dối trá nào của anh. Nó làm tôi cảm giác sợ hãi vô cùng". Hải Lam sực sật cái mũi đỏ mọng, nói xong liền quay người bỏ đi khỏi đây. Cô đã định sẽ nói với anh về Vũ Uy nhưng không hiểu sao nhìn thấy anh lại làm tâm cô kích động thế này. Cô không thể giữ nổi bình tĩnh mà xả vào anh mọi nỗi oan cô đã phải chịu đựng từng ấy năm....

Minh Phong ôm lấy cô từ đằng sau , quyết không để cô đi, nước mắt anh rơi xuống bờ vai cô " không...tất cả lời nói lúc đó chỉ là giả dối. Vì anh hiểu lầm em phản bội lại tình cảm của chúng ta bấy lâu mà yêu Phùng Lập Nguyên nên mới dùng những lời lẽ vô tình ấy. Lam, anh thật sự rất hối hận. Ba năm qua, không lúc nào là anh cảm thấy được thanh thản khi nghĩ tới những gì anh đã gây ra cho em. Tha lỗi cho anh...."

"tôi không muốn nghe...không muốn nghe" Hải Lam đánh thật mạnh vào mu bàn tay anh đang ôm chặt lấy eo cô gào lên

" Lam, nghe anh nói đã....xin em mà....." Minh Phong xoay người cô lại, ép cô nhìn vào ánh mắt chan thành của anh.

"cạch..." Cánh cửa đột nhiên mở ra

"Phong, anh sắp về...." Lâm Nguyệt Lan còn chưa nói hết câu liền cứng họng khi nhìn một màn mờ ám trước mặt cô ta

Bạn đang đọc truyện *Yêu Lại Từ Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Sự Thật

Nhìn cảnh trước mắt mà Lâm Nguyệt Lan chỉ còn biết ép bản thân mình tận lực bảo trì khuôn mặt chất đầy phấn đang phai bầy cái vẻ bình tĩnh xảo quyết kia. Sự gào thét đòi giết người dưới đáy lòng cô ta sớm đã nổi dậy xong lại không có cách nào để thoát khỏi cái miệng đỏ chói dù chỉ là một từ.

Minh Phong trừng mắt, trong người lửa lại thiêu đốt những bức tức khó chịu khi nghe Lâm Nguyệt Lan thân mật gọi tên anh

“Cô không biết tôi đang bận sao? Đi ra ngoài” Minh Phong hung dữ quát Lâm Nguyệt Lan , hai cánh tay anh vẫn ôm chặt Hải Lam trong vòm ngực mình đầy yêu chiều.

“anh...” Lâm Nguyệt Lan trong lòng ôm một bụng ầm ức , căm ghét nhìn hai người họ. Cô ta không nghĩ nhanh như vậy lại gặp Trịnh Hải Lam. Mà càng kinh ngạc và đáng giận hơn nữa chính là gặp trong tình huống này . Nó làm cô ta sẵn sàng nổi điên tức khặc.....

Trong khi đó, tức giận trên mặt Hải Lam thì đã tăng lên tầng tầng lớp lớp oán khí khi thấy người đàn bà ma quỷ đội lốt dáng người xinh đẹp trước mặt mình. Hải Lam không biết rằng, sự xuất hiện không được chào mời của Lâm Nguyệt Lan đã khiến cho bàn tay trắng ngần của cô đang đặt trên ngực Minh Phong xiết chặt hơn. Nhìn vào người ta có thể dễ dàng tưởng tượng ra bên trong cái áo sơ mi hàng hiệu Italy của Minh Phong đang mặc sớm đã có năm ngón tay hằn sâu trên da thịt anh.

Bị cô bấu chặt như đang cào rách thịt, Minh Phong không hề kêu lấy một tiếng nhỏ. Anh biết Hải Lam giờ đang nghĩ tới chuyện xưa . Năm đó, là anh sai, là anh nhẫn tâm nói những lời cay độc với cô, vậy thì năm đầu tay này có thấm vào đâu so với vết đau trong tim cô mà anh gây ra. Thế nên anh tình nguyện, tình nguyện để cô cào cấu trên ngực mình hàng trăm , hàng vạn lần nữa cũng không hề hấn gì, chỉ mong cô sẽ tha thứ cho anh, có thể trở về bên anh.....

“Cô điếc hả? còn chưa cút khỏi đây ?” Minh Phong chán ghét liếc xéo Lâm Nguyệt Lan , lại quát tiếp

Tiếng quát tháo của Minh Phong như sét đánh giữa trời quang đối với Lâm Nguyệt Lan. Cô ta lầm lừ nhìn đắm đắm vào đôi bàn tay anh đang trụ vững trên chiếc eo thon của Hải Lam, giọng ầm ức vô cùng “Phong, anh sao lại có thể ở trước mặt em mà ôm ấp cô ta vậy chứ? Anh có biết.....”

“Có biết em tui thân lắm phải không?” Hải Lam lãnh đạm lên tiếng phá ngang lời nói điều ngoa kia. Một ý cười xinh đẹp mê người trong đáy mắt Hải Lam như ẩn như hiện đến nỗi không thể biết được cô định làm gì. Cô đâu có ngu dần mà không nhận ra Lâm Nguyệt Lan là đang cố tình chọc ghây bánh xe để cô sinh lòng ghen tỵ.

“cô !!! Trịnh Hải Lam, cô thật không biết xấu hổ a?” Lâm Nguyệt Lan lớn giọng la lối

“câm miệng !!! Lâm Nguyệt Lan, cô còn nói xằng bậy thêm nữa thì đừng trách tôi không cảnh cáo trước” ánh mắt Minh Phong bắt đầu lộ ra tia chết chóc man rợn mà bắn về phía Lâm Nguyệt Lan. Anh thề, nếu cô ta còn mở miệng nói những lời nhăng quậy một lần nữa anh sẽ không nề hà mà lôi ả ra phía ngoài của sổ đây chết đi cho rồi.....

“em mới là không có” Lâm Nguyệt Lan hoảng sợ, vội thu hồi cái nhìn đắm đắm về phía anh, lí nhí nói trông thì có vẻ rất tội nghiệp.

Hải Lam khinh thường nhìn cô ta cười mỉa mai. ....

Dù vẫn còn hận Minh Phong, nhưng Hải Lam lại cố tình để anh ôm mình thật tình tứ trước mặt Lâm Nguyệt Lan khiến cô ta phải thủng hai mắt khi nhìn thấy bọn họ thế này mà không thể làm được gì.

Thật là một người đàn bà trơ trên hết chỗ nói. Dù bị Minh Phong dùng những lời lẽ coi thường, sỉ nhục đuổi đi xong Lâm Nguyệt Lan rất dày mặt đứng lì chỗ cũ.

“Lam, em đừng hiểu nhầm, anh và cô ta không hề có chuyện gì hết. Anh...” Nhìn người con gái mình yêu ở trong lòng không nói gì khiến Minh Phong khản trương cùng bất an lo sợ. Anh sợ cô sẽ hiểu lầm những lời của Lâm Nguyệt Lan sẽ làm tổn thương đến cô nên hấp tấp mở miệng giải thích

“Ngốc ạ !!! em sao lại có thể hiểu lầm anh được chứ!!!” Hải Lam ngẩng đầu nhìn anh, ngón tay thon dài nhẹ nhàng đặt trên bờ môi anh, giọng oán trách đáng yêu mà hướng về khuôn mặt mỹ nam kẻ sát mình

“Lam” Minh Phong ngây ngốc trước cử chỉ âu yếm của cô. Cô tha thứ cho anh rồi. Thật may quá...

“haha...Trịnh Hải Lam, cô là cao thượng hay là dần dộn đây. Xem ra mới có ba năm mà đã khiến cô mất trí nhớ rồi thì phải. Vậy để tôi nhắc lại một chút chuyện mà cô đã nhìn thấy nhé” càng nhìn thái độ bình thản như không có gì của Hải Lam càng khiến cô ta điên tiết hơn.

“bốp”

Một cái tát bóng chày mặt không lưu tình mà giáng xuống khuôn mặt Lâm Nguyệt Lan bóng rât

“anh...” Lâm Nguyệt Lan ôm má phải đỏ lừ nắm đầu tay của Minh Phong, nhìn anh căm uất. Anh đánh cô ta thật

“Cô đúng là càng ngày càng không biết điều thì phải” Minh Phong gằn lên

Lâm Nguyệt Lan nhếch miệng cười đều cang “ Tôi không biết điều ???? haha....Hải Lam, cô nhìn anh ta đi. Trước đây là Doãn Minh Phong chán ghét cô, liền vội vàng tìm đến tôi. Không ngờ, tôi và anh ta ngày đêm ân ái mặn nồng với nhau mà giờ anh ta quay ra kêu oan a? Doãn Minh Phong, anh thật bỉ ổi. Anh khiến Hải Lam phải bỏ nhà bỏ cửa sống khổ sở, giờ cô ấy quay về lại giả nhân giả nghĩa đối tốt với người ta ư? Hừ...”

“Cô” Minh Phong tiếp tục gơ cánh tay lên lần nữa, đang định cho Lâm Nguyệt Lan thêm vài cái tát thì Hải Lam đã kịp thời ngăn lại. ....

“Lam, em...” cánh tay Minh Phong bị Hải Lam bắt ngờ chặn lại giữa không trung khiến trong mắt anh đang bùng bùng lửa giận liền trở lên cứng ngắc, khó hiểu nhìn cô. Cô sẽ không vì những lời dối trá của Lâm Nguyệt Lan mà oán trách anh chứ? Còn nhớ năm đó, khi anh uống say đến không còn biết trời đất là gì, để rồi một phút nông cạn, một phút sai lầm tặc trách, anh đã phản bội lại tình yêu của cô, làm ra loại chuyện không đáng được tha thứ kia. Anh vô cùng ân hận, vô cùng hổ thẹn với chính mình, hổ thẹn trước người con gái anh yêu. Nhưng đó là sai lầm duy nhất và cũng là cuối cùng của anh. Từ hôm đó Minh Phong không hề qua lại hay dây dưa không rõ với Lâm Nguyệt Lan. Ba năm qua, dù ham muốn dục vọng nhiều lúc làm anh thêm muốn được giải thoát nhưng cuối cùng vẫn là anh một lòng một dạ chờ cô trở về, không có lần thứ hai phản bội lại tình yêu của bọn họ....

Về mặt Hải Lam lại nhìn không ra một chút tức giận nào. Đối với những lời khiêu khích của Lâm Nguyệt Lan càng làm cho cô bình tĩnh cực kỳ, bình tĩnh như thể cô chưa hề nghe thấy cái gì...

“Lâm Nguyệt Lan, tôi thấy cô thật đáng thương !!!” Hải Lam rời khỏi người Minh Phong, chậm rãi bước lên ba bước, tiến gần sát về phía Lâm Nguyệt Lan, giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng phun ra một câu, nghe thì rất đồng cảm xong lại chẳng khác nào khinh bỉ đối phương.

“cô” Lâm Nguyệt Lan mặt tối sầm lại. Cô ta trăm lần vạn lần vắt óc ra nghĩ cũng không thể biết được người trước mắt rốt cục là điên hay là điếc mà có thể bình thản đến như vậy.

Trong khi đó đôi lông mày rậm kiếm sắc của Minh Phong đã sớm nhíu chặt vào nhau không cách nào gỡ ra được. Đôi mắt đen lầy, nhu tình như nước của anh nhìn Hải Lam càng thêm khó hiểu. Mà chính xác hơn là, anh đang sợ hãi, bất an trước vẻ mặt thiên sứ bình tĩnh của cô - Cô lại có thể coi tất cả lời nói vừa rồi của Lâm Nguyệt Lan chỉ là không khí không đáng bận tâm tới.

“Thế nào ??? Có phải rất muốn thấy tôi sẽ điên cuồng mà gào thét không ?” Hải Lam cười nhạt, ngữ khí không đổi, trước sau vẫn là dùng một giọng để nói chuyện với Lâm Nguyệt Lan.

“haha...Trịnh Hải Lam, cô sao phải cố làm ra vẻ thần nhiên như chưa hề có chuyện gì vậy chứ ??? Thật tội nghiệp a !!! Chẳng phải trong lòng cô bây giờ đang cảm tức Doãn Minh Phong lắm hay sao? Chắc không phải vừa mới được anh ta ôm ấp, ní non vài câu liền vội tha thứ ???” Lâm Nguyệt Lan cười lớn. Khóe miệng cô ta nhếch lên cao vút, giọng châm chọc càng thêm rõ ràng hơn nữa “ Tôi thấy, cho dù có là ba mươi năm đi chăng nữa thì cô vẫn chỉ là một người đàn bà ngu ngốc bị người ta chơi đùa chán rồi ném vào thùng rác như một mớ giẻ lau hôi hám mà thôi. Haha...”

“Lâm..... Nguyệt..... Lan” Minh Phong nghe cô ta nói câu này mà khí huyết trong người sôi sùng sục, không còn chịu nổi được nữa, anh gầm lên như hổ dữ, tức giận xông đến cô ta chuẩn bị hành hung ám sát mạng người tại nơi này.

Xong Hải Lam sớm nhìn thấy được đằng sau lưng mình Minh Phong đang nổi giận, cô liền giơ tay lên, rất nhanh mà ra hiệu cho anh dừng lại. Một câu

ba chữ không rõ ràng khiến cho cả anh và Lâm Nguyệt Lan phải căng mặt , ngây ra như phỗng “Nói hay lắm ....”

“Lam, em. ...em đừng nghe cô ta nói, anh chưa bao giờ. ....” Minh Phong nhìn cô đau lòng nói. Cô vì lời nói hiểm ác của Lâm Nguyệt Lan mà tự hạ thấp chính mình thật không đáng. ...nó khiến tim anh nhói đau quá

“em biết” Hải Lam nhẹ nhàng ngắt lời , quay ra nhìn anh, một nét cười dịu dàng nhu tình hiện rõ trên khuôn mặt xinh đẹp của cô “ chỉ là em thấy tội nghiệp hơn cho Lâm Nguyệt Lan mà thôi”

“Trình Hải Lam, đồ đàn bà điên. ....” Lâm Nguyệt Lan thực sự hóa ngộ , định hét lên mà nằng chửi Hải Lam xong cái miệng liền im bất không dám lớn tiếng tiếp khi bắt gặp con cuộn nộ trong mắt Minh Phong.

Nguyên lai, Hải Lam vẫn không hề cau gợn mà la lối ầm ĩ giống như ả đàn bà kia. Khí chất tao nhã, điềm đạm được phát huy hết khả năng. Cô dùng ánh mắt thương hại đặc biệt dành riêng cho Lâm Nguyệt Lan, không nhanh không chậm , lên tiếng “Tôi điên ??? haha. ....thật buồn cười, sao tôi có thể điên được chứ ? Lâm Nguyệt Lan, cô nói rất hay !!! Nhưng mà tôi lại cứ có cảm giác những lời này như là đang nói chính cô quá vậy ??? Đã ba năm, vậy mà cô vẫn chỉ làm được thế này thôi sao?”

“Trình Hải Lam, cô muốn gì? Đừng nghĩ nói những lời mập mờ thì có thể khiến tôi tức giận? hừ...” Lâm Nguyệt Lan hừ lạnh một tiếng

“Lam, đừng để ý tới lời cô ta nói. Chúng ta đi thôi” Minh Phong nắm lấy tay Hải Lam, định kéo cô rời khỏi văn phòng, nhưng.....

“Minh Phong, đợi chút” Hải Lam dùng lực kéo anh lại, hướng khuôn mặt không một tia xúc cảm về phía Lâm Nguyệt Lan , mĩa mai nói “Tôi đâu cần phải phí tâm nghĩ đủ mọi thủ đoạn hại người khác như cô. Cô hao tâm tổn trí vậy mà ba năm qua vẫn chỉ là kẻ đứng lê đường như một thứ rác rưởi bị ai đó lạnh lùng quăng đi thế này sao? Thật đáng thương mà !!! Cô thấy đấy, Minh Phong là chồng tôi, chúng tôi dù ba năm không gặp nhau nhưng tình cảm trước sau vẫn rất tốt, thậm chí là rất mặn nồng. ....Anh ấy luôn nói lời yêu thương với tôi. Thử hỏi còn gì bằng là được chính chồng mình chăm sóc, quan tâm thế này chứ. ....Lâm Nguyệt Lan - Cô chẳng qua cũng chỉ là kẻ qua đường không hơn không kém !!! Cô dày công như vậy mà ngay cả tư cách làm tình nhân của Minh Phong cũng không thể với tới được, thật là...” Hải Lam bày ra vẻ kinh nhạo đối với Lâm Nguyệt Lan, cố tình tặc lưỡi nhẹ một cái mà bỏ lửng câu cuối nhưng ngụ ý thì rất rõ ràng. Cô ta chắc không ngờ được rằng chính lời nói của cô ta lại là con dao nhọn hạ nhục chính mình.

“Cô, Trình. ....Hải. ....Lam” Lâm Nguyệt Lan giận tía mặt mũi, điên lên mà giương cao tay giáng xuống mặt Hải Lam

Nhanh hơn cả vận tốc ánh sáng, Hải Lam không khó để bóp chặt bàn tay sớm vì lời nói của cô mà trắng xanh đang gần chạm vào mặt mình kia. Còn Minh Phong được trận bạt hồn bạt vía kêu lên “Lam cẩn thận”, đang định đỡ cho cô nhưng may thay.....

“Bỏ ra....Trình Hải Lam, là cô cướp mất Minh Phong của tôi. Tôi sẽ không tha cho cô” Lâm Nguyệt Lan cảm giác một trận đau nhức đến gần tắc mạch máu dưới cổ tay, găm rỗng lên.

Hải Lam không những không buông tay mình ra, thậm chí cô còn bóp mạnh hơn nữa khiến bàn tay Lâm Nguyệt Lan tím ngắt lại.

“Định tát tôi sao? Lâm Nguyệt Lan, cô nghĩ là mình còn có thể giống như ba năm trước đây mà đẩy ngã tôi ? ” Hải Lam cười lạnh. Nghĩ tới mãi sau này Hải Lam mới biết được mình mất đi một đứa con lại làm cho cô càng thêm oán hận tới tận xương tủy Lâm Nguyệt Lan. Ánh mắt Hải Lam phần hận gắt gao nhìn cô ta, tiếp tục “Yên tâm !!! Tôi sẽ không đánh trả lại cô. Bởi vì cô không có nhân cách của một con người xứng đáng để tôi làm vậy . Nó sẽ làm đôi bàn tay trong sạch của tôi vậy bản khi đánh vào đám thịt hôi thối tanh mùi máu trên người cô. Xong....." câu cuối cùng Hải Lam nhấn mạnh lên từng từ như kẻ dao tận cổ Lâm Nguyệt Lan " nợ giết con tôi, tôi sẽ không bao giờ quên. Nó sẽ là nỗi ám ảnh đeo bám cô suốt phần đời còn lại"

" gì ??? Lam, em vừa nói gì ? Nợ giết con !!! Không hề là cô ta.....??? " Minh Phong nghe câu cuối Hải Lam gằn lên mà không thể tin nổi. Nó làm cả thân hình cao lớn của anh trong nháy mắt chao đảo, sắp không đứng vững. Đôi mắt bắt đầu nhuộm những tơ máu đỏ .....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Lại Từ Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Huyết Mạch Tương Giao

Phản ứng dữ dội quá mức của Minh Phong lại không làm tim Hải Lam cảm thấy được an ủi, ấm áp hơn chút nào , bởi lẽ năm đó cũng chính anh là nguyên nhân dẫn đến việc cô sảy thai. Cho dù có chối bỏ, có nói gì đi chăng nữa thì đây vẫn là sự thật phũ phàng .....Hải Lam trong lòng đau khổ mà nghĩ vậy.

Hải Lam không hề rảnh nửa lời , cảm lạnh liếc nhìn Minh Phong thật lâu , giờ khắc này trong mắt cô là cả một khoảng rộng vô biên những bi ai cùng oán trách anh.....

Minh Phong bị đôi mắt kia làm cho hoảng loạn, hơi thở trở lên kích động không cách nào hít được luồng khí xung quanh mình .

“Lam.....” anh không biết mình phải nói gì với cô vào lúc này. Cô thuần khiết thiện lương, đơn thuần đáng yêu nhưng hết lần này tới lần khác anh lại luôn khiến cô chịu quá nhiều đau khổ.

“Phong...anh đừng nghe cô ta nói. Trịnh Hải Lam rõ ràng là cố tình vu cáo em !!!” Lâm Nguyệt Lan quay ngoắt 180 độ mà oa oa kêu oan khóc nức lên

“bóp” cái tát thứ hai không thương tiếc mà rơi trên má Lâm Nguyệt Lan, làm cô ta được một trận choáng váng, vội bám tay vào thành bàn để cho mình không bị ngã xuống sàn nhà

Mắt Minh Phong long lên rất đáng sợ, nghiêng rằng nghiêng lợi đưa hai tay bóp nghẹt cổ Lâm Nguyệt Lan “cô..... cô dám hại chết con tôi !!!”

“Khụ.....khụ.....cứu....cứu....khụ” Lâm Nguyệt Lan theo bản năng bắt đầu dấy dựa nhằm thoát khỏi bàn tay tử thần của Minh Phong, mắt đầy lệ, hoa lên không còn nhìn rõ mọi thứ quanh cô ta, hoảng sợ mà la lên cầu xin Hải Lam cứu mạng

“Minh Phong !!! Bây giờ anh có giết chết cô ta thì con tôi cũng không thể sống lại được ” Hải Lam vô cảm chuyển cái nhìn lên bàn tay anh đang bóp cổ Lâm Nguyệt Lan, nói ra sự thật. Tâm cô đã chết từ ba năm trước, giờ anh có làm gì e là đã quá muộn.

Hải Lam nói xong, liền hướng thân tới cánh cửa chính mà bỏ đi.....

“Lam.....Lam.....” Minh Phong thấy Hải Lam đột nhiên bỏ đi liền vội gọi cô, anh thô bạo đẩy mạnh Lâm Nguyệt Lan ngã xuống nền đá, nhanh chóng đuổi theo cô

“aaaaaaa” Lâm Nguyệt Lan khóc thét lên vì sợ hãi. Cô ta giống như từ cõi chết mới trở về.....cả người run lên bần bật đến nỗi hồn bay phách lạc

“Lam...em đừng đi, nghe anh nói đã” Minh Phong khản trương chạy vào thang máy, hai tay ôm trầm lấy cô, tha thiết cầu xin “xin em, xin em cho anh một cơ hội để làm lại. Anh.....anh sẽ không để em phải đau khổ...anh sẽ.....”

Trái với suy nghĩ, Hải Lam không hề đẩy anh ra, xong cô lại không có phản ứng gì, chỉ đứng im đấy để anh ôm mình.....

“Lam...” Thấy biểu hiện dị thường, bình tĩnh đến đáng sợ của cô mà nổi bất an, lo lắng trong anh lại dâng cao hơn trước.....

“Minh Phong, anh còn nhớ trước đây tôi bụng mang dạ chửa, giữa trưa nắng gắt tìm đến chỗ anh ở mà van xin anh về nhà hay không?” Hải Lam lặng người đi một chút, ánh mắt cô bình tĩnh không có né tránh, không một tia cảm xúc, giọng nói lạnh nhạt xa lạ không hề thân quen, nhắc lại chuyện xưa.....Vừa rồi là do cô muốn Lâm Nguyệt Lan phải mất mặt nên mới vờ diễn trò tình cảm cùng anh nhưng giờ chỉ còn hai người cô lại cảm thấy tâm tư đau nhức.....

Minh Phong sững sờ nhìn cô, trên mặt hẳn rõ nét đau khổ, vội lắc đầu “Không...lúc đấy là anh ngu ngốc nên mới làm tổn thương em. Anh xin lỗi...anh xin lỗi”. khi này trong phòng họp nhìn thấy những cử chỉ dịu dàng của cô anh còn vui mừng mà nghĩ cô đã tha thứ cho anh, tưởng đã có chút khởi sắc.....nhưng hóa ra lại là.....

“Không cần xin lỗi. Tôi nói rồi, Minh Phong !!! tôi không dám nhận lời xin lỗi của anh. Trong lòng anh tôi chỉ là công cụ để anh trả thù, để anh chơi đùa. Anh không phải cố tỏ ra đau khổ trước mặt tôi như vậy. Sẽ chỉ là vô ích cho anh mà thôi !!! Trước đây, chẳng phải anh bắt tôi phải phá thai, anh một mực chối bỏ đứa con trong bụng tôi đấy ư? Giờ nó đã không còn, anh nên vui mới đúng ??? ” từng lời nói tàn nhẫn cô trả lại cho anh. Nó chẳng khác nào hũ muối đầy chất mạnh lên tim gan Minh Phong khiến tim anh rỉ máu

Ánh mắt Minh Phong thê lương cực độ, lại lần nữa ôm chặt lấy cô hơn, nghẹn giọng ân hận “Lam.....anh.....anh phải làm gì mới được em tha thứ !!! Em nói đi, chỉ cần được em bỏ qua tất cả trở về bên anh, dẫu có phải làm bất kỳ chuyện khó khăn nào anh cũng sẽ làm”

“Không cần !!! Tôi không cần anh phải làm bất kỳ điều gì cho tôi. Chỉ xin.....” Hải Lam đẩy anh ra khỏi người mình, mặt đối mặt với anh “chỉ xin anh sau này đừng quấy rầy cuộc sống hiện tại của tôi” cô không chút nghĩ ngợi liền nói thẳng. Dứt câu,Hải Lam lùi dần từng bước thì.....

“ding” cửa thang máy mở ra

“anh !!! chị dâu” An An đứng trước cửa thang máy, mặt nhễ nhại mồ hôi, cô thở dốc,hơi ngờ ngàng khi nhìn thấy hai người đang muốn tìm gặp lại đang ở ngay trước mặt mình.

.....

Lâm Nguyệt Lan thần sắc rất thiếu ngủ, khó khăn bò lên từ mặt đất. Cả người cô ta đau đến sưng phù toàn thân. Đã qua mười mấy phút mà cô ta vẫn chưa hoàn hồn lại, sợ hãi đứng ngây ra một chỗ, độc thoại một mình – “giờ phải làm gì đây ??? Doãn Minh Phong đã biết chuyện mình hại chết con anh ta !!! chắc chắn hẳn sẽ không tha cho mình. Nên làm sao đây ??? người đàn ông này bình thường đã rất đáng sợ. Huống hồ mình còn động đến hắn, động đến người hắn yêu, nếu không chốn khỏi đây thì không biết mình có sống qua được ngày hôm nay không nữa.”

Nghĩ sao làm thế, Lâm Nguyệt Lan giờ mới biết thời gian đối với cô ta quý báu đến cỡ nào, liền hốt ha hốt hải chuồn nhanh khỏi Doãn Thị. Xong trong lòng chứa đầy sự đen tối vẫn chưa từ bỏ ý định trả thù Hải Lam.....

.....

“An An ???” Hải Lam hơi ngẩn người ra, ngạc nhiên gọi tên cô bé. Đã ba năm không gặp, cô lại không thể hình dung ra được An An giờ đã là một cô

thiếu nữ xinh đẹp đến thế này. Nhưng sao con bé lại ở đây ??? Còn nữa, An An tình cờ gặp cô ở chỗ này hẳn là phải ngạc nhiên hơn cô mới phải ??? Không nhẽ là anh ấy đã nói với cô bé.....

Hải Lam lơ mơ đoán được ý đồ của An An, hình như cô đang sợ điều gì đó nên vội lướt qua người An An mà bỏ đi không nói thêm lời nào....

“Lam” – “chị dâu” Minh Phong, An An, hai người như hai sợi xích bắt lấy hai cánh tay Hải Lam, đồng thanh gọi.....

“An An, rất vui khi gặp lại em. Nhưng hiện tại chị còn có việc bận, làm ơn buông tay ra được không?” Hải Lam miễn cưỡng cười yếu ớt nói với An An, còn Minh Phong cô chẳng buồn nhìn chứ đừng nói là cất lời với anh

An An lắc đầu, cô bé rất kiên quyết phải giữ cô lại mà làm cho rõ mọi chuyện “chị dâu !!! Em biết chị đang né tránh chuyện gì ??? Em nghĩ mọi chuyện đã xảy ra ba năm, chị và anh trai em hẳn là có không ít thời gian mà ngẫm lại những gì mình đã làm. Chị không nghĩ nên cho anh Phong một cơ hội ư?” Vừa rồi nhìn hai anh chị trong thang máy cô bé biết là bọn họ đã nói không ít nên quyết định đi thẳng vào vấn đề.....

“An An, em nói gì chị không hiểu? Làm ơn để chị đi, chị đang rất bận” Hải Lam giả ngu không biết gì, nói. Giờ cô có thể chắc chắn một trăm phần trăm là Kính Thiên đã nói hết mọi chuyện với An An, nhưng cô lại có phần ích kỷ mà không muốn để Minh Phong biết.....thực sự cô cũng không hiểu nổi bản thân mình rốt cục là đang làm cái gì nữa đây. Lúc còn ở Mỹ, cô đã quyết định để anh gặp Vũ Uy, xong hôm nay, khi cô gặp anh rồi, cô lại muốn giấu tất cả mọi chuyện.....

“không !!! chị biết là em muốn nói gì !!! Anh Kính Thiên đã nói hết tất cả cho em nghe” dừng một lúc, An An chăm chú nhìn đôi má hồng bắt đầu chuyển sang nhợt nhạt của Hải Lam mà đánh giá một chút rồi mới tiếp tục “Có lẽ chị vẫn còn hận anh Phong. Nhưng nếu chị biết được trong ba năm qua anh ấy đã sống thế nào thì em tin chị sẽ rộng lượng mà tha thứ cho anh ấy”

“An An, hình như là có sự nhầm lẫn ở đây ? Chị không hề quan tâm xem Doãn Minh Phong suốt ba năm qua sống chết ra sao ? Dù anh ta có chết cũng không liên quan gì đến chị.” Nói xong Hải Lam dứt khoát bỏ đi

Minh Phong nghe thế mà thấy tim mình thất lại, trong lòng chua xót lạ thường, thực sự cô ấy đã thay đổi rồi. Có đúng là nếu anh chết đi cô sẽ không may mắn đoái hoài đến.....

“đúng vậy. Nếu anh Phong có chết thì chẳng liên quan gì tới chị” An An lặp lại lời Hải Lam. Tính cô là vậy, không thích rườm rà, phức tạp hóa mọi chuyện. Có gì thì nói lấy.

Hải Lam bàng hoàng, cảm thấy hụt hẫng trong lòng, bước chân hơi chững lại, nhưng rồi lại đi tiếp.....

“An An” Minh Phong chau mày nhìn con bé. Nó không nói giúp người nhà thì chớ, lại còn tự dung chạy đến đây, không đầu không đuôi mà đổ thêm dầu vào lửa nữa à?

An An không có thời giờ mà đáp lại anh. Nhìn thấy Hải Lam vẫn cố bước đi, liền cao giọng “nhưng nếu anh ấy chết thì sẽ khiến Vũ Uy mất ba ba đấy chị biết không?”

Lần này thì Hải Lam dừng thật, cả người cô đông cứng lại không thể nhích thêm nổi một bước nào.....

An An liếc nhìn Minh Phong cứ đứng ngệt ra một chỗ liền hắng giọng thối húc “anh, anh còn ngây ra đấy à? Mau giữ chị dâu lại !!! Đừng để chị ấy biến mất lần nữa kéo đến lúc đấy cả đời anh cũng sẽ không được nhìn thấy mặt con trai mình đâu”

“con trai?” nào Minh Phong như bị nhúng nước, khuôn mặt đẹp trai thông minh trong khoảng tích tắc không khác nào đứa trẻ thiếu năng mà neho mắt lại thành một đường nhỏ xú, nhìn chăm chăm An An một cách khó hiểu “An An, em nói gì vậy? Con trai nào cơ? Anh không hiểu ? Không phải năm đó là Hải Lam bị.....”

An An nhìn đáng về Minh Phong cả ngày trời mới phản ứng kịp câu nói của cô thì chỉ còn biết lắc đầu thở dài thương cho anh cũng thật tội nghiệp khi không biết là mình có một đứa con “ai da....anh trai, anh chắc không ngờ được là mình còn có một cậu con trai phải không? Em cũng vừa mới biết được sự thật này !!!! Cũng sốc lắm đây. chính là năm đó chị Lam có thai đôi. Chị ấy bị sảy thai, nhưng là sảy một đứa nhỏ, còn một cục cưng khác trong bụng chị ấy. Thằng bé giờ phải được gần ba tuổi rồi đấy.”

“.....” Lời An An nói không khác nào sét đánh ngang tai Minh Phong làm anh không tự chủ được mà lùi sau một bước, lắp bắp không thành lời “thai.....thai đôi?????????”. Cuối cùng thì là chuyện gì đang diễn ra vậy? Sao năm đó Hải Lam lại không hề nói cho anh biết việc này ? Anh....anh còn có một cậu con trai nữa ư? Vậy ba năm qua anh có con mà lại không hề hay biết gì. Minh Phong chấn kinh chớp mắt liên tục như vẫn chưa tin nổi sự thật kia. Anh vội vã hướng tầm nhìn về phía trước để hỏi Hải Lam xong.....

Bóng dáng xinh đẹp của Hải Lam đã biến mất từ lúc nào không hay.....

An An không thấy Hải Lam còn đứng ở chỗ cũ cũng tá hỏa lên “a.....chị Lam đâu rồi????”

“Anh, anh mau đuổi theo xin lỗi chị ấy đi. Lần này anh phải thật dày mặt vào thì chị ấy sẽ mềm lòng bỏ qua cho anh” An An ở một bên tá hỏa nói

Minh Phong phản ứng lại rất nhanh, anh chạy như bay ra phía ngoài đường tìm cô. Ngày hôm nay đối với anh thật có quá nhiều tin sốc. Anh cất công tìm kiếm cô suốt ba năm trời, không sót chỗ nào nhưng thật không ngờ lại có ngày anh gặp lại cô tại chính nơi làm việc của mình mà không phải nơi xa xôi nào khác. Không ngờ chính Lâm Nguyệt Lan là kẻ hại chết con anh. Và cái tin Hải Lam có thai đôi, rằng anh còn có một đứa con làm cả người anh

mang những cảm xúc thật khó diễn thành lời, chính vì vậy mà trong nhất thời phản ứng có chút chậm chạp.

.....

Ba ngày sau

“Mẹ.....sao ba ba còn chưa tới? Mẹ hứa sẽ cho con gặp ba ba mà ?” Vũ Uy không chịu ăn cơm, thằng bé du cái mỏ đỏ mọng của mình bắt mẫn mà đưa ra một đồng những thắc mắc về ba ba nó . Mẹ nó nói khi về Việt Nam sẽ dẫn nó đến gặp ba ba ngay , vậy mà nhiều ngày trôi qua nó vẫn không nhìn thấy bóng dáng ba ba của nó đâu. Người lớn sao lại không giữ lời, lại lừa nó chứ??? Nó còn lâu mới chịu

Hải Lam dỗ thế nào cu cậu cũng không chịu ăn thì phát cáu lên, đập mạnh cái bát ăn cơm xuống bàn, quát lớn “ba ba ....ba ba....Trịnh Vũ Uy, con suốt ngày chỉ có mỗi ba ba thôi sao? Còn không ăn mẹ sẽ đánh vào mông con đấy”. Từ lúc gặp lại Minh Phong ở công ty trở về tâm tình Hải Lam không được tốt như trước, trong người lúc nào cũng bức bối , tìm cô có gì đó nhớ nhung da diết không được giải thoát cứ thế tích tụ đầy lên khiến cô đâm ra trái gió trở trời . Lại thêm con trai ngày nào cũng đòi ba ba không dưới trăm lần càng làm cô giận vô cớ .

“òà.....òà.....òà...huhu” Vũ Uy bị bộ dáng dữ dằn của mẹ làm cho phát sợ , thằng bé khóc thét lên. Nước mắt dàn đầy trên khuôn mặt baby của nó trông rất đáng thương.

Kính Thiên ngồi bên mà cũng phải giật mình trước hành động của Hải Lam. Trước giờ anh có thấy cô nổi cáu với con trai mình bao giờ đâu. Anh vội vàng ôm lấy thân hình nhỏ con kia vào lòng mình, nhẹ nhàng lấy tay giúp thằng bé lau khô mấy hạt đậu trên khuôn mặt phúng phính của nó , rất chiều chuộng mà dỗ dành “ con trai của bác xem nào, nam nhi đại trượng phu sao lại dễ khóc vậy a? ngoan, nín đi nào bé con. ....nín đi rồi bác dẫn con đi gặp ba ba, chịu không?”. Ba hôm nay, Kính Thiên vì chuyện của Hải Lam và Minh Phong nên bị An An cấm cửa không cho gặp mặt , bắt đặc dĩ quá anh phải tá túc nhà Hải Lam. Xem ra, anh không sớm để hai người họ hàn duyên thì An An sẽ còn cho anh đứng ngoài dài dài là cái chắc.....

“Kính Thiên, anh đừng chiều hư thằng bé quá.....” Hải Lam nói, giọng vẫn còn tức giận

“Vũ Uy còn nhỏ, em đừng chút mọi bức tức lên người nó”

“em...” Hải Lam nhìn Vũ Uy thấy có chút hối hận.....

“thật à ??? Bác sẽ dẫn con đi gặp ba ba ư? Bác sẽ không lừa con giống như mẹ phải không bác ?” Vũ Uy hai mắt đỏ hoe mở to ngược nhìn Kính Thiên , rất nghi ngờ hỏi lại anh. Thằng bé chính là không tin lời người lớn nói mà

“tất nhiên rồi !!! bác cũng là nam nhi chí lớn, sao có thể đồng loài với mẹ con mà lừa Pan Pan của bác được . Nếu con ăn hết bát cơm này thì ba ba sẽ ngay lập tức xuất hiện ở cửa !!! giống như bà tiên trong truyện cổ tích ấy” Kính Thiên nói dối một cách phóng đại . Làm gì có chuyện ăn hết bát cơm này mà Doãn Minh Phong sẽ xuất hiện trước mặt Vũ Uy chứ? Nếu có chuyện hoang đường như vậy thì anh đã sớm ăn cả trăm bát cơm để được An An hiện ra vào lúc này rồi . Thôi đành lừa thằng nhỏ một lần nữa rồi sẽ tính tiếp.

“xì.....” Hải Lam tâm trạng bức tức cũng phải phì cười , dùng ánh mắt khinh thường mà chế nhạo anh . Anh không biết là khả năng nhớ dai của Vũ Uy là thừa hưởng từ ai a? Chính là từ Minh Phong đấy. Ăn xong bát cơm mà không gặp được ba ba nó, nó lại khóc âm lên cho mà coi.

“Được rồi.....em không cần phải nhìn anh như vậy? Anh biết cách giải quyết chuyện này ” Kính Thiên cười sáng khoái, rất tự tin nói. Anh cúi đầu, đưa tay với lấy thìa cơm dứt cho Vũ Uy ăn “nào, ăn nhanh rồi còn gặp ba ba nữa nha. Hôm nay mẹ Lam nấu món canh củ cải mà Pan thích nhất nè”

“ạ” Vũ Uy nhoeo miệng cười tươi. Thằng bé vui vẻ tiếp nhận thìa cơm.....

Một lúc sau.....

Cuối cùng thì bát cơm cũng được Vũ Uy nuốt trôi vào bụng. Vẫn như cũ, cái giọng non nớt , ngây thơ lại đòi ba ba ráo rác cả lên “ bác Thiên , Pan ăn xong rồi, sao ba ba còn chưa tới ạ?”

Kính Thiên nhất thời chưa nghĩ ra cách ứng phó, đành nói dối bừa “ haha. ...con trai !!! ba ba còn đang bận chút việc xiu xiu” anh còn rất biết mô tả cho nó hiểu mà giờ ngôn út ra, cười hi hi một cách gượng gạo “ ba ba nói, Pan bây giờ phải ngoan, ăn xong phải đi ngủ, rồi tối ba ba sẽ đến thăm con. Nào chúng ta đi ngủ thôi...”

Kính Thiên đang chuẩn bị đứng bế thằng bé vào phòng thì nó giãy nảy lên, bò lăn ra đất, khóc ầm cả nhà mà ăn vạ “ không. ....con muốn gặp ba ba, ba ba cơ.....không chịu đâu”

Hải Lam đứng một bên sắp mất hết kiên nhẫn với thằng bé này. Nó được chiều quá đâm hư mất rồi. Đang định cho cu cậu vài cái roi cảnh cáo thì.....

“ reng.....reng.....” Tiếng chuông cửa truyền vào trong

“a.....ba ba tới” Vũ Uy vừa nẩy còn lăn lộn dưới sàn nhà ấy thế mà vừa nghe thấy tiếng chuông cửa cái chân ngắn tũn của nó như được lấp thêm động cơ mà bò dậy chạy nhanh đến cửa chính

“cạch” cánh cửa mở toang ra

“ba ba” Vũ Uy mặt nhắm nhem nước, đôi mắt hơi sưng ngược nhìn người đứng ngoài cửa, hồn nhiên gọi lớn.

Minh Phong thân ảnh cao lớn, vẻ đẹp trai lớn dần theo năm tháng đang đứng chắn ngang trước mặt thằng bé, cúi thấp đầu nhìn. Vũ Uy thật lâu – vừa rồi thằng bé gọi anh là ba ba, nó là con anh, là Vũ Uy? Một khuôn mặt y sao bản chính của Minh Phong hồi nhỏ. Khi còn bé anh cũng sở hữu một gương mặt phụng phịu, trắng mềm, đáng yêu thế này. Còn nữa, đôi mắt thằng bé to tròn trong sáng đang nhìn anh đầy trông đợi khiến anh xúc động mà bé bỗng thẳng bé lên.

“Con trai. ....bảo bối của ba” Minh Phong ôm chặt thằng bé vào lòng, bàn tay hơi run vì xúc động khi lần đầu tiên được gặp con, khi lần đầu tiên nghe con trai gọi anh một tiếng ba ba. Cảm xúc này rất lạ, rất hồi hộp, tim anh đập rất nhanh vì hạnh phúc quá lớn này .....

Anh giống như lâu ngày mới gặp được con trai mà yêu thương hôn lên khắp khuôn mặt thằng bé, đôi mắt rung rung gần như sắp khóc....”bé con của ba, ba xin lỗi, ba xin lỗi....”

“ba ba, con rất nhớ ba. Sao bây giờ ba mới tới. Ba ba sẽ ở với con và mẹ chứ ạ? Ba đừng đi nữa nha?” Vũ Uy hai tay mũm mĩm ôm chặt lấy cổ Minh Phong. Khuôn mặt ngây thơ dụi vào cổ anh làm nũng....

Trong kia, Hải Lam và Kính Thiên thì ngây ngốc hết nhìn Minh Phong và Vũ Uy đứng ôm nhau ngoài cửa thì lại quay ra nhìn nhau. Hải Lam thật bất ngờ khi Minh Phong lại xuất hiện ở nhà cô như vậy. Nhìn ánh mắt hạnh phúc của Minh Phong khi ôm con, rồi nhìn sự sung sướng sau bao ngày mới được gặp ba của Vũ Uy không khỏi khiến cho trái tim cô vốn đã hóa băng cũng phải tan ra. Vũ Uy chưa hề biết mặt ba, vậy mà nó lại có thể gọi anh là ba ba, đây chỉ có thể nói là huyết mạch tương giao kỳ diệu giữa hai cha con họ.....

Kính Thiên thì lại ngẩn ngơ nghĩ, không linh nghiệm thế chứ? Kia chỉ là lời nói dối để Vũ Uy chịu ăn thôi mà. Có thật trên đời có bà tiên không vậy. Có khi anh cũng nên áp dụng cách này mà làm cho An An đứng trước cửa giống như Minh Phong chẳng.

Minh Phong hôn thật sâu lên má Vũ Uy, giọng cưng chiều “con trai, ba ba sẽ không đi nữa, sẽ ở với hai mẹ con”.

“thật ???” ánh mắt thằng bé nhìn anh đầy trông mong, rồi nó lại dụi mặt vào cổ anh nhất quyết không buông. Chắc nhóc sợ khi nó bỏ tay ra ba nó sẽ biến mất.....

Minh Phong xoa đầu thằng bé hứa hẹn “thật !!! ba không đi nữa”

“haha.....Minh Phong, cậu thiêu thật đấy, vừa nhắc đến tào tháo tào tháo liền tới. haha.....” Hứa Kính Thiên nhăn nhó cười

Minh Phong khẽ nhướn hàng lông mày lên cao, không kiêng nể việc cậu ta là bạn trai của An An mà ném một cái lườm cảnh cáo, nghiêng rằng “Hứa Kính Thiên”. Bọn họ không phải là không biết nhau. Từ lúc An An chính thức giới thiệu Hứa Kính Thiên là bạn trai cô, hai người cũng gặp mặt nhiều lần, xong anh ta lại dấu kín như bưng mọi chuyện. Còn “bắt cóc” vợ anh sang Mỹ, khiến anh ba năm lục tung mọi nơi tìm kiếm, té ra người cần tìm ở xa tận chân trời mà gần ngay trước mặt anh lại không hay biết. Hứa Kính Thiên, cậu xem tôi xử cậu thế nào? Minh Phong nhếch miệng cười tà, không dạy cho tên này bài học thì không nữa được bức tức trong anh.

Hứa Kính Thiên cười không nổi khi bị khuôn mặt hầm hầm sát khí của Minh Phong chìa thẳng vào anh. Chỉ còn biết nín nọt chuộc tội kéo rước họa vào thân “haha....Minh Phong, cậu dạo này vẫn ổn chứ? Lâu rồi không gặp xem ra cậu càng ngày càng phong độ hơn đấy”

“cảm ơn !!! Nhờ công đức cậu ban mà tôi vẫn sống đến ngày hôm nay để gặp vợ con mình” Minh Phong khinh thường nói

Kính Thiên cười khổ một tiếng, nghe có vẻ không khí quá căng thẳng thì phải. Hải Lam đứng kể bên sao lại không thấy lên tiếng gì vậy.....

“Pan, mau lại đây. Chú đây không phải ba con. Đừng có gặp ai cũng nhận bừa như vậy. Mau lại đây với mẹ” Hải Lam nghiêm giọng

Vũ Uy ở trong lòng Minh Phong lén hé mắt nhìn về phía mẹ, dẫu cái mò lên “không....đây là ba ba của con. Bác Thiên nói chỉ cần con ăn xong cơm ba ba liền xuất hiện. Bác Thiên không nói dối. Mẹ thật xấu”. Giờ thì tốt rồi, Vũ Uy hiện đã có tới hai đồng minh bên cạnh nên nó chẳng còn sợ bị mẹ đánh đòn nữa.....

“con....Trịnh.....Vũ.....Uy”Hải Lam bị thằng bé chọc cho tức đến nơi. Nuôi con ba năm thật phí công mà, cô còn không bằng người cha mới gặp mặt chưa được mấy phút kia của nó. Thật tức chết đi mất

“hừ...”

“Lam.....có gì bình tĩnh nói chuyện. Có thể để anh vào trong không?” Minh Phong không đợi cô đồng ý liền bế Vũ Uy đi tới phòng khách mặc cho sự tức giận đang cháy hừng hực của cô.

“Doãn Minh Phong.....tôi còn chưa đồng ý, sao anh dám?” Hải Lam chỉ nói to vậy thôi chứ cô cũng trả dùng hành động để cản anh. Thực ra gặp anh bất ngờ thế này cô lại thấy tâm mình dịu đi chút ít. Nhưng vẫn là muốn giữ thể diện, giữ cái tôi cố chấp của mình mà làm ra vẻ bề ngoài không thêm tiếp đón anh.

“Lam, anh cũng không muốn tùy tiện vào nhà em khi không có sự cho phép. Nhưng em xem, Vũ Uy cứ ôm anh mãi thế này, nó không chịu để anh rời khỏi nó. Hay là anh ôm con đến nhà anh để em không phải chường mặt khi nhìn thấy anh. Như vậy là ổn rồi” Minh Phong mặt dày cười trộm nhìn cô. Anh làm bộ đứng lên lại ôm con ra ngoài cửa. Anh biết cô không đòi nào để anh đem con đi nên mới thông minh mà nghĩ ra cách này

“đứng lại” Hải Lam tức muốn thổ huyết, cổ nén giận làm về hòa hoãn “Pan...ngoan nào....ra đây với mẹ. Chẳng phải đã gặp được ba ba rồi sao? Ba ba

hiện còn bận rất nhiều việc, ra đây để ba ba còn đi”

“anh giờ đang rảnh nên có thể ở bên con vài ngày” mặt dày rất đáng yêu. Một lớn một nhỏ cứ thế ôm nhau làm khó Hải Lam.

“anh...” Hải Lam gừ lên, trừng mắt nhìn anh

“mẹ.....bây giờ ba ba sẽ ở với con” Vũ Uy bắt trước hành động của người lớn trịnh trọng tuyên bố rộng rạc

“Con muốn được ba ba ôm, muốn ba ba chơi cùng, được ba ba công lên cổ. Ở lớp các bạn đều được ba ba làm như vậy, con cũng muốn”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Lại Từ Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: “Bố Bất Lương – Con Bất Trị”

Nghe những ước muốn dễ thương của Vũ Uy mà lòng Minh Phong cảm thấy áy láy day dứt. Những việc đơn giản như vậy xong suốt ba năm qua anh lại chưa một lần làm được cho thẳng bé.

Minh Phong thom nhẹ lên trán Vũ Uy thầm hứa từ giây phút này trở đi anh sẽ làm tất cả để bù đắp lại sự thiếu thốn tình cảm của một người cha bấy lâu cho con trai mình.....

“Lam, có thể vì con mà ngồi nói chuyện cùng nhau không em? Em sẽ không nhớ để một thiên thần đáng yêu thế này phải khóc chứ?” ánh mắt Minh Phong nhìn cô dịu dàng, nói. Anh sẽ không vội, chỉ cần cô cho anh cơ hội được gần cô, gần con trai, anh tin mình sẽ làm tim cô rung động một lần nữa trước tình yêu chân thành của anh.

“tôi...” trong mắt Hải Lam đầy vẻ lưỡng lự. Cô không nói gì cũng chính là đại biểu cho đáp án cô đồng ý.

“haha.....tôi không làm phiền việc tốt của hai người nữa. Tôi đi trước đây.....” Kính Thiên thừa cơ bọn họ đứng đó nhìn nhau thì chuồn nhanh. Anh giờ cũng nên đến gặp An An mà làm hòa đi thôi.....

.....

Từ hôm đấy, Hải Lam cũng không còn “hẹp hòi” với Minh Phong nữa. Cô cuối cùng cũng chịu đồng ý để anh gặp Vũ Uy.

Còn Minh Phong thì ngày nào cũng đến nhà Hải Lam ăn trực nằm chờ từ sáng đến tối để chơi cùng con trai thực khiến cô hoài nghi. Anh ấy hình như là bỏ đi chức vụ tổng giám đốc rồi hay sao mà một tuần có thể ở đây đủ bảy ngày, không chút đoái hoài gì đến sự sống còn của Doãn Thị a.

Một lớn một nhỏ đang mãi chơi cùng nhau đến quên cả thời gian, hai ba con cười khanh khách không biết mệt. Đến nỗi bọn họ đã quên phết đi là trong nhà còn có một người đang rất hăm hực khi thấy người khác đùa nghịch vui vẻ không thèm để ý đến cô. Nhìn Vũ Uy cười toe toét cái miệng nhỏ khi được Minh Phong đeo lên cổ đi khắp phòng khách, vô tâm bỏ rơi người mẹ đã vất vả nuôi nó lớn khôn thực khiến đầu cô như muốn bốc hơi, giọng không khách sáo chút nào mà đuổi Minh Phong

“Minh Phong, muộn rồi anh còn không về?”

Minh Phong đang cười vui vẻ bỗng như bị ai đó bịt chặt miệng. Đã mười ngày anh đến đây xong chẳng hôm nào là được ở lại, nên rất tủi thân “hôm nay anh có thể ở lại đây không?” kèm theo lời nói là một ánh mắt đáng thương nhìn cô vô tội

“không được” Hải Lam bật người dậy như tép, phản đối kịch liệt.

“mẹ, mẹ cho ba ở lại đi. Con muốn ngủ cùng ba” Vũ Uy rất ăn ý với Minh Phong, thẳng bé còn bồi thêm một câu “các bạn đều có ba mẹ ngủ cùng, con cũng muốn”

“Trịnh.....Vũ.....Uy” Hải Lam trừng mắt hăm dọa thẳng bé. Muốn cái đầu con ấy !!! Mẹ con còn không rõ ba ba con là kẻ nguy quân tử hay sao? Để Minh Phong ở lại khác nào cô dãi thắm mời sói già vào nhà ăn thịt mình.

Giờ thẳng bé có ba ba rồi, suốt ngày dính lấy ba ba không rời nửa bước thật khiến cô ghen tỵ với Minh Phong quá mà.

Vũ Uy xụ mặt nhỏ, lập tức núp mặt vào đầu Minh Phong, lớn tiếng nói xấu mẹ nó “ba ba, mẹ thực đáng sợ !!!”

Hải Lam cực bất mãn bừa bãi hòng “con cũng không đáng yêu”. Tiểu tử thôi, con giỏi lắm, cạy có ba ba chống đỡ thì có thể ngang nhiên nói xấu mẹ trước người khác a? Không có cửa đâu nhóc.

“ừ.....” Vũ Uy ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng bắt mắt không kém “ người ta mới là đáng yêu”

“xì.....” Hải Lam xì một cái không thèm chấp nó. Cô quay ra nhìn Minh Phong kiên quyết đuổi bằng được “ không còn sớm nữa, anh mau về đi “
“anh.....”

Vũ Uy trượt từ trên người Minh Phong xuống mặt đất, lật đật chạy đến bên Hải Lam, lắc lắc tay cô “mẹ để ba ba ở lại đi, ở lại đi ”

Lại là ba ba..... “Trình Vũ Uy, mẹ thật hối hận khi sinh con ra . Còn nói thêm câu nữa mẹ sẽ không nhân nhượng mà tống cô con ra ngoài đường ngủ đây chết chưa? Mẹ sẽ từ con, sẽ không thèm nhìn mặt con nữa ”. Nhìn đi, mới có vài ngày mà nó lúc nào cũng chỉ có ba, không còn xem cô là mẹ nữa rồi. huhu.....

Nghe mẹ mắng , Vũ Uy “à” lên một tiếng làm ra vẻ sợ sệt xong đôi mắt vừa to vừa tròn thực đáng yêu hết mực ngẩng lên nhìn Hải Lam, sáng khoái cười hi hi “ mẹ !!! mẹ đừng giận, Chỉ cần con đến nhà ba ba ở thì mẹ sẽ không phải nhìn thấy con, sẽ không phải hối hận. Như vậy là ổn rồi”

“.....Như vậy là ổn rồi?” Sao mấy câu này nghe quen quá vậy ? Mũi Hải Lam xém nữa là phun ra máu tươi , trừng mắt về phía Minh Phong lên án “là anh dạy thằng bé nói hả?” .

“Anh không có” Minh Phong ủy khuất nhìn cô, chối bay chối biến.

“hừ.....” Hải Lam tức không thèm nói lại với hai ba con, cô bỏ vô vào phòng ngủ, khóa trái cửa lại.

.....

Lại qua một tuần nữa . Công cuộc phá vỡ tảng băng lớn kia đã có chút tiến triển. Sau nhiều ngày tấn công dồn dập , khiến đối phương nép về chịu trận , cuối cùng Minh Phong cũng được ở lại nhà Hải Lam, nhưng là anh phải ngủ ở thư phòng một mình. ....

Buổi sáng , Minh Phong dậy từ rất sớm, anh đích thân vào bếp làm điểm tâm cho cả nhà.

“thấy thế nào ? có ngon miệng không ” ngồi vào bàn ăn, Minh Phong rất lấy làm hứng thú khi nhìn Hải Lam hăng say húp một hơi hết sạch bát canh súp, anh không dấu nổi niềm vui, liền cười hỏi.

“hừm.....chả ngon chút nào ” Hải Lam lười biếng lấy khăn lau miệng Minh Phong đưa cho mình. Dù trong lòng cảm thấy ấm áp, rất thích món ăn anh nấu nhưng ngoài mặt Hải Lam lại làm vẻ thờ ơ không thích. ....

“vậy à? Thế để mai anh nấu món khác cho em nhé” khuôn mặt mỹ nam đang hớn hờ liền tiêu ngủ hấn đi.

“ mẹ !!! mẹ lại nói dối . Thật không tốt nha” Vũ Uy chu môi lớn giọng ngong ngiêng ,vô cùng bắt mắt mà vạch trần Hải Lam “ Ba ba, hôm qua mẹ nói muốn được ăn súp súp của ba nấu. Mẹ hứa cuối tuần sẽ cho Pan đi Mc Donald nếu Pan bảo ba sáng mai nấu cho mẹ súp súp. Mẹ còn nói.....”

“ừ.....” ngay lập tức cái miệng xinh xắn đang lượn thướt của thằng bé bị tay Hải Lam bịt lại. Cô liếc nhìn Minh Phong cười khì khì , xấu hổ đến đỏ hết cả mặt mà muốn đào ngay một cái lỗ chui xuống cho rồi.

“Minh Phong, anh đừng nghe thằng bé nói, nó lại bắt đầu đòi chơi đây mà...haha” Hải Lam cố cười biện minh.

Vũ Uy thấy mình bị vu oan, nó cật lực cạy hai bàn tay Hải Lam đang dán trên mặt mình, thờ hỏn hển, không ngần ngại nói nốt câu cuối “ba ba, mẹ còn nói, đây là bí mật tuyệt đối không thể cho người ngoài biết”

Lần này, không chỉ miệng nó bị bịt lại, mà cả hai tay cũng bị Hải Lam túm chặt lấy. Cô khóc không ra nước mắt mà. Thật mất mặt quá đi . Hận một nỗi cô không thể bóp chết tên tiểu quỷ phản bội này

“Trình Vũ Uy !!! mẹ bảo bí mật rồi mà. Sao lại nói cho ba ba hả????????” Hải Lam gằn nhỏ vào tai thằng bé

Minh Phong nhìn hai mẹ con đấu khẩu, khóe miệng không tự chủ được liền cong lên một đường tuyệt hảo tạo thành một nụ cười mê ly.

“ba ba không phải người ngoài. Ba ba ở cùng chúng ta mà” (thằng nhóc này chỉ được cái nói đúng) Vũ Uy ngây thơ nhìn mẹ

“con.....” Hải Lam cứng họng. Cô lại lén nhìn về phía Minh Phong ái ngại cùng xấu hổ không thôi xong khi bắt gặp nụ cười đẹp kia khiến cả người cô như bị hút vào đó,thẹn thùng đến ngay cả các ngón tay cũng đỏ rực cả lên.

.....

Vì Winston và Doãn Thị hiện đang là đối tác của nhau nên cả Minh Phong và Hải Lam tạm thời làm cùng một chỗ . Tuy là thế , xong Hải Lam lại không chịu đi chung xe với Minh Phong mà chính mình tự lái xe riêng đi làm suốt tuần nay.

Trong phòng họp

“Mẫu sản phẩm mới lần này được thiết kế dựa trên tiêu chí vì môi trường. Tôi rất mong sẽ nhận được nhiều lời góp ý chân thành từ phía mọi người. Xin cảm ơn” Hải Lam đứng trước màn hình lớn, tự tin nói về sản phẩm và chiến lược bán hàng sắp tới của Winston.

Mọi người quay ra nhìn nhau có vẻ rất hài lòng, ai ai cũng gật đầu tán thành đề xuất này nhưng lại chưa có người nào đưa ra ý kiến cụ thể bởi lẽ nhân vật quan trọng ngồi chính giữa trung tâm bàn tròn hội nghị vẫn chưa lên tiếng. ....

Trong khi đó Minh Phong lại đang ngây ngẩn nhìn Hải Lam say đắm, từ đầu cuộc họp đến giờ đầu óc anh không hề để tâm vào những gì cô nói mà toàn mãi ngẩn nhìn cô

“Tổng giám đốc !!! anh có ý kiến gì không ạ?” Kỳ Học Ân ngồi kế bên dưới, không nhìn được liền ghé sát tai Minh Phong nhắc nhở. Trông bộ dáng sếp nhìn vợ mình đắm đuối mà anh ta cũng phải buồn cười nhưng chỉ dám cười lén trong bụng.

“Ơ.....” Minh Phong như tỉnh mộng đẹp, anh lần đầu tiên lắp bắp trước đám đông “rất hay.....em làm tốt lắm, cứ thế phát huy”

Tất cả những người ngồi đây không khỏi ngạc nhiên trước sếp lớn. khác với những lần trước, khuôn mặt nam tính của sếp không hề lạnh băng chút nào, trông cứ như đang yêu thì phải? Không chỉ vậy, hôm nay bọn họ được một trận bàn tán rầm rộ khi là lần đầu thấy sếp mặc áo sơ mi màu hồng phấn cực bảnh trai, cuốn hút. Đọc theo cái nhìn mê luyến của Minh Phong, mấy chục con mắt tò mò, hiếu kỳ lại càng chấn động hơn khi để ý thấy thì ra Alice Trịnh hôm nay cũng mặc váy hồng thật xinh đẹp hơn người, đảm ra ai cũng nghi hoặc trong lòng, sếp và Alice Trịnh có tư tình riêng.

Trái lại thì Hải Lam đang nhủu mi khó chịu nhìn Minh Phong ngậm cannedáo anh nên tập trung một chút. Anh ấy chính là cố tình mặc cái áo kia để mọi người hiểu lầm quan hệ giữa anh và cô. Cô rất không vừa lòng. ....

.....

“Lam, sao vậy?” giờ tan làm, Hải Lam nhanh chóng xuống chỗ gửi xe để đón Vũ Uy. Nhưng dường như là chiếc xe có vấn đề gì đó mà cô đề mãi cũng không nổ máy. Hai mươi phút trôi qua, chiếc xe vẫn nằm nguyên một chỗ không chịu nấn bánh. Hải Lam bắt đầu cảm thấy sốt ruột. Vừa đúng lúc đó, xe Minh Phong đi tới. ....

Hải Lam xoay người nhìn Minh Phong, trầm ngâm một chút, bất đắc dĩ nói “Tôi không biết nữa.....cái xe chắc bị hư ở đâu rồi.”

Minh Phong liếc qua cái xe, khẽ cười một cái “Lên xe anh đi”

Hải Lam cắn cắn môi, cũng có ý muốn lên nhưng vẫn còn ngần ngại. ....

“nhanh lên nào.... Vũ Uy đang đợi chúng ta đến đón để đưa nó đi chơi đấy. Em lên đi, anh sẽ gọi người đến sửa giúp em” Minh Phong mở cửa xe, vờn người kéo cô vào trong.

Hải Lam theo bản năng muốn thoát khỏi tay Minh Phong nhưng lại bị anh nắm quá chặt, đành miễn cưỡng chui vào xe anh.

Minh Phong nhìn thoáng qua khuôn mặt nhỏ nhắn đang ửng đỏ thì chỉ cười không nói gì, nhanh chóng khởi động xe rồi khỏi công ty. ....

Liên tiếp mấy ngày sau, xe của Hải Lam luôn trong tình trạng chữa được ngon lành nhưng cứ hễ đến công ty là lại hỏng, không rõ là làm sao. Cuối cùng thì Hải Lam đành phải để Minh Phong đưa cô đi làm rồi đón cô về nhà luôn. Còn Minh Phong khỏi phải nói, anh là đang sướng điên lên được.

Và N, N những ngày kế tiếp đó, những chuyện kỳ lạ liên tiếp đến với Hải Lam mà cô lại không có cách nào tìm ra căn nguyên của sự việc. ....

Buổi tối hôm đó. ....

Ngoài phòng khách, Vũ Uy ngồi trong lòng Minh Phong, cười đến toác mồm toác họng háng say xem phim hoạt hình Tom & Jerry mà ba mua trọn bộ cho nó. Còn Hải Lam ngồi kế bên cũng cười chảy cả nước mắt. Ngày trước cô chẳng thích xem phim hoạt hình bao giờ, nhưng mấy ngày nay con trai lại cứ đòi mẹ phải xem cùng nó, nên lâu dần cô cũng bị nó tiêm nhiễm vào não mà đắm ra nghiện bộ phim trẻ con này. Nhìn một nhà ba người ngồi bên nhau cười vui vẻ chợt Hải Lam cảm thấy tim cô có gì đó rất hạnh phúc, một hạnh phúc giản dị.

Thêm nữa là, Minh Phong dạo gần đây rất mực quan tâm cô. Anh luôn luôn dịu dàng, cưng chiều cô khiến cô nhiều lúc mềm lòng không ít. Anh dành mọi thời gian rảnh để đưa hai mẹ con đi chơi, đi nghỉ cuối tuần rồi cả nhà đi ăn uống vui vẻ cùng nhau, thậm chí anh còn cùng con trai pha trò chọc cô không nhìn được phải ôm bụng cùng cười phá lên. ....

Nhắm mắt, mở mắt một cái đã hai tháng kể từ ngày bọn họ gặp lại nhau, có rất nhiều chuyện xảy ra. ....

“đang nghĩ gì mà ngẩn ngơ vậy?” một giọng nói ấm áp vang nhẹ bên tai Hải Lam như là đang rót mật vậy. Minh Phong ghé thật sát miệng mình vào tai Hải Lam, ánh mắt anh nhìn cô nóng rực, lại có gì đó không đúng đắn rất mờ ám xấu xa nhưng cô lại không thể phát hiện được cạm bẫy đang rình rập mình ngay trước mắt. Minh Phong rồi một tay trên người Vũ Uy, vòng ra sau gáy cô, nhẹ nhàng chạm vào bả vai cô, giúp cô ngả đầu trên vai anh. ....mỗi một động tác là cả một sự sùng nịnh bảo vệ quý giá.

Rõ ràng là cơ thể nhỏ bé của Hải Lam đang bị động tác nhu tình của anh làm cho run rẩy, muốn đẩy anh ra xong anh lại giữ cô quá chặt. Đã rất lâu bọn họ chưa có thân mật thể này khiến cô vô cùng ngỡ ngàng, e thẹn cứ như là lần đầu tiên cô với anh mới gần gũi nhau vậy.

Trong lúc cô ngây thơ, hồn nhiên tưởng tượng đủ mọi thứ lại chẳng thèm để ý xem con sói đang cười mừng chiến thắng đến cỡ nào. Minh Phong gọi đây

là chiến thuật lấy mềm mỏng mà chơi với cứng rắn.

“bỏ em ra, con nhìn thấy bây giờ , sẽ không hay ” Hải Lam nhắc khéo. Cô lại không biết giọng nói của mình có bao nhiêu phần làm nũng anh.

Minh Phong cười nham hiểm, không hề báo trước, anh lại cố tình dùng đôi môi gợi cảm của mình ngậm lấy vành tai Hải Lam mút nhẹ mà khiêu khích bừa bãi “ nó đang bận, sẽ không để ý tới ba mẹ ”

Hải Lam được một trận rét run người. cả thân co rút lại trong lòng anh. Môi anh liếm nhẹ lên tai cô, má cô , mũi cô khiến cô cảm thấy nhột nhột là lạ – cảm giác này đã ba năm cô mới lại được ném qua nên không thể nói nó không hề làm cô có chút mê mẩn cao độ

“muộn rồi, em đi ngủ trước đây” Hải Lam né tránh sự dụ hoặc của anh. Cô không thể để bản thân mình xa vào lưới tình anh dang ra. Cô sợ bản thân sẽ phải chịu đau khổ thêm một lần nữa.

“Tối nay, ở với anh nhé” lời mời gọi không chút dấu điểm khiến ai đó phải nóng mặt

Hải Lam trong người lúc này nóng lạnh đã không còn ổn định chẳng khác nào bị tẩu hỏa nhập ma. Cô đứng bật dậy, chạy nhanh vào phòng trốn không để anh nhìn thấy khuôn mặt trắng nõn nà đã đỏ lên như gấc chín cây.....

Minh Phong nhìn bóng dáng Hải Lam xấu hổ chạy mất hút trong phòng ngủ chẳng những không buồn bã, mà đôi môi anh còn giãn ra đầy ma rãnh. ....

“bảo bối, đã đến giờ đi ngủ !!! ” Minh Phong ôm con trai đến phòng ngủ của nó.

“dạ”

“bảo bối, đã nhớ những gì ba nói với con không?” Minh Phong thồm kêu một cái lên má thằng bé hỏi

“đã nhớ” Vũ Uy ôm lấy cổ Minh Phong cười hi hi “ ba ba cố lên”

“ rõ ” Minh Phong véo nhẹ má thằng bé một cái khen thưởng. Thật không hổ danh con trai anh. Nói một lần liền tiếp thu bài học rất nhanh tương lai thật xứng đáng là người kế nghiệp của Doãn Thị.....

“phụ” mười năm phút sau điện trong nhà liên bị kẻ nào đó cắt phụ một cái .

“aaaaaaaa” đúng như dự đoán, một tiếng hét inh tai nhức óc gào lên trong đêm tối.

Hải Lam đang nằm trên giường miên man nghĩ bổng trong phòng tối om thì sợ hãi vô cùng. Cô vốn đã rất sợ bóng tối, sợ ma quỷ lại thêm ngay sau đó có tiếng động “ừ...ừ.....độp....độp.....” rồi lại tiếng rú rú của loài vật nào đó làm cả người cô nổi hết cả da gà. Tóc tai dựng ngược đứng lên. Thanh âm này đến người không sợ ma nghe thấy còn phải tè ra quần hoảng hốt một cô gái yếu đuối như cô.

Hải Lam hoảng sợ, cô loạng choạng với cái gối vù té sang phòng Vũ Uy.....

“bé con, hôm nay mẹ ngủ cùng nhé” Hải Lam ôm cái gối trước ngực đứng kế bên giường Vũ Uy , “đau khổ” nhìn cái giường bé tí, chiều dài còn chưa đến ngực cô, ảo não nói

“ mẹ.....con không thích” Vũ Uy ngáp một cái, mắt nhắm như đang ngủ say, trả lời đúng như những gì ba ba nó dạy trước đó.

Hải Lam nhăn trán, trước giờ mỗi lần cô đề nghị ngủ cùng nó, nó luôn thích mà, sao hôm nay lại.....

“cục cưng, để mẹ kể chuyện cho con nha” Hải Lam ngồi bên giường, dỗ khéo

“Không thích, con buồn ngủ lắm” Vũ Uy giả dụa, rất không vui khi mẹ đột nhiên vào phòng phá hỏng giấc ngủ của nó

“hay để mẹ hát vậy?” Hải Lam không chịu đi, sà người xuống giường ôm lấy con , ngon ngọt dụ tiếp . Cô không thể nói với thằng bé là mình sợ ma mà chạy sang đây ngủ cùng nó được. Để nó biết sẽ làm hỏng hình tượng của cô mất

“Không thích....không thích” Vũ Uy làm vẻ khó chịu muốn thoát khỏi mẹ , dụi mặt vào gối, cái giọng ông cụ non lại được cơ hội phát huy “ mẹ, mẹ về phòng đi. Mẹ phiền chết đi được !!! ”

Hải Lam tức tối xù hết lông , cắn cắn môi ức chế muốn hành hung trẻ nhỏ “ tiểu tử thôi.....con nhớ đấy, mai mẹ sẽ không mua cho con ăn đồ ngon nữa” nói rồi cô lại ôm gối, đánh mông tức tối bỏ về phòng mình.

“ừ...ừ.....bộp....bộp.....rú...” âm thanh càng lúc càng mạnh, nghe thật ghê người...Hải Lam ngồi co ro trên giường , chân tay run lên cầm cập không sao nhắm mắt ngủ được . Cô ngồi đó trong lòng gào thét mắng hai ba con nhà kia thật là vô tình vô nghĩa. Bọn họ có thể ngủ ngon lành vậy a?

Một lát sau, tiếng động đã hết, Hải Lam còn chưa kịp mừng thì bụp một cái có cái bóng gì đó vụt qua ngoài cửa sổ, rồi lại tiếng rên thảm thiết của người. Lần này mồ hôi rứa đầy trên sống lưng, trên mặt Hải Lam. Chân tay cô lạnh cóng như băng, hai hàm răng như muốn đánh nhau rụng rời ra....

Hải Lam sợ đến khóc òa òa lên, còn cố ý mở cửa phòng để Minh Phong có thể nghe thấy xong anh “ngủ say như chết” không biết gì. Người đầu tiên cô

nghe sẽ giúp mình bớt sợ hãi chính là Minh Phong nhưng lại ngoan cố không sang phòng anh. Ai dè cô làm cách này xong anh lại không mảy may ra xem cô thế nào. Đúng là hai con heo chỉ biết ngủ mà. Cứ thế Hải Lam ngồi ôm đùi khóc nức nở cả đêm.

Sáng hôm sau....

“ba ba, mắt mẹ bị ong đốt thật xấu...haha” Vũ Uy cười khanh khách rất lấy làm khoái trí khi nhìn thấy đôi mắt mẹ nó sưng lên như hai quả táo tàu.

Hải Lam cắn uất lườn thẳng nhóc “còn nói nữa, mẹ sẽ gọi bầy ong đến đốt con đấy. hừ”

Vũ Uy ồ một cái, đôi bàn tay tí hon liền bịt hai mắt mình lại, tí hí mắt lươn nhìn qua kẽ tay mình, giọng ‘hối lỗi’ đáng yêu “mẹ, Pan không dám nữa. mẹ đừng gọi.....người ta không muốn xấu xí như mẹ đâu”

“.....” Hải Lam không còn từ nào để nói với thằng oắt con này, bất lực thở hắt ra, nghiêng răng kèn kẹt, “cầm thù” nhìn tên tiểu vô lại đang cười trộm mình.

“Lam, mặt em sao vậy? Em khóc à?” Minh Phong xảo quyết bày ra bộ mặt sót xa cực độ khi thấy cô mắt mũi sưng húp lên thế kia. Không chỉ thế tên đại vô lại còn rất ân cần gấp những thức ăn ngon vào trong bát Hải Lam khiến cô cảm động suýt rơi nước mắt lần nữa nhưng tiếc là hôm qua cô khóc hết sạch không còn giọt nước nào.

Hải Lam rưng rưng mắt như một đứa trẻ, cô cúi gằm mặt, cắn gấu nghiêng thức ăn. Cô không muốn Minh Phong chê cười bộ mặt thảm hại này của mình. Xấu hổ chết.....

Minh Phong ra điều quan tâm, hỏi thêm vài câu xong cô lại không trả lời liền cười thâm trong bụng, vui vẻ giải quyết cái bụng đang đói của anh.

Đến tối, khi mà ai nấy đều trở về phòng, điện lại bị cắt, âm thanh kinh sợ kia lại phát ra trong phòng cô.....Hải Lam lại một đêm thức trắng không dám ngủ

Ngày thứ ba, điện lại mất. Nhưng Hải Lam vẫn kiên quyết không tìm đến Minh Phong. Cô lại ôm gối sang phòng Vũ Uy, chỉ là.....chỉ là.....thằng nhỏ đã khóa trái cửa không cho cô vào. Vậy là.....

Kỳ lạ là, ba hôm nay chỉ có mỗi nhà Hải Lam mất điện, trong khi đó nhà hàng xóm vẫn có bình thường, lòng sinh nghi ngờ Minh Phong dỏ thủ đoạn, nhưng nhìn thái độ của anh rất bình thường chẳng giống hung thủ tẹo nào. Hải Lam quyết định tự mình đi gặp quản lý khu chung cư để làm rõ nguyên nhân.

Không hỏi thì còn hy vọng tối nay sẽ có điện, hỏi rồi lại làm Hải Lam khóc không nổi. Ban quản lý rất lịch sự mà báo cho cô biết hiện tại đường dây điện đến nhà cô bị hỏng, chờ vài ngày nữa mới có thợ đến sửa, chịu khó khắc phục. oa oa.....

Đêm thứ tư, Hải Lam không thể mặt mòng được nữa, nếu không cô sẽ thành bà cô già mất. Vậy là cô liền dọn mặt dày, mang gối đến cửa phòng Minh Phong.

“cốc....cốc” lần thứ nhất không thấy anh nói gì

“cốc.....cốc” tiếp tục gõ

Đến lần thứ N, Hải Lam nổi giận lôi đình, đang định quay gót bỏ về phòng thì.....

“Pan, muộn rồi sao con còn chưa ngủ? Ngủ đi, không mai mẹ lại đánh đòn đấy” Minh Phong nén cười, hai chân vắt chéo nhau đứng đưa rất thư thái, giọng ngái ngủ vọng lớn ra ngoài

Giây này? Không nỡ ra mở cửa xem là ai? Tên đại bất lương này thật là.....Tức quá, Hải Lam dơ nắm tay vo tròn định đá một phát vào cửa cho tên kia mất ngủ cùng mình luôn....

“cạch”

Thiếu chút nữa thôi Minh Phong ăn trọn cú đá vừa rồi của cô. Mặt anh dờ ra nhìn nắm tay trắng ngần trong đêm tối, thất kinh hô lên “em.....em muốn mưu sát anh?”

“Hi hi.....không....không phải.....em, em.....” Hải Lam cười khỏ, không biết phải mở đầu thế nào. Ngày trước cô cũng thuộc hàng giỏi văn chương của lớp vậy mà giờ một chữ bẻ đôi cũng không nói được.

“chúng mình.....chúng mình nói chuyện một chút đi. Em.....em.....à mà đã lâu chúng ta chưa tâm sự, hôm nay....hôm nay.....” Hải Lam ấp úng, gãi đầu gãi tai nói không được một câu ra hồn người.

Minh Phong mặt lờ lờ mệt mỏi, làm như không còn tỉnh táo để tâm chuyện cùng cô “anh mệt lắm, để lúc khác nhé” dứt câu, không để cô nói thêm, anh liền đóng cửa phòng lại.....

“Khoan” Hải Lam nhanh chân nhanh tay nách vào trong phòng anh, cô cười ha hả “tối nay, em muốn ở cùng anh”. Nói xong cô muốn cắn lưỡi tự vẫn luôn cho rồi. Bắt đầu từ lúc nào cô lại dày mặt đến như thế này cơ chứ.....

Cả cuối cùng cũng cần câu. Minh Phong không ngừng hò reo trong bụng, ngoài mặt lại làm ra điều ta đây ngây thơ, hỏi lại “em bảo muốn ngủ cùng anh?”

“không... chỉ là... chỉ là nằm cạnh nhau... nằm cạnh... hì hì... không có làm gì hết” mặt cô nóng ran, may đây là tâm đêm, nếu không thì cô không biết phải lấy cái mặt ở đâu để che đi sự xấu hổ này.

Minh Phong trong sáng lắm, anh gật gù đã hiểu, nhưng lại rất “miễn cưỡng” để cô ngủ lại phòng mình “ừm... vào đi”

Mới vừa rồi hai người còn nằm hai bên mép giường, Hải Lam đã run lẩy bẩy. Thế mà chưa được năm phút, Hải Lam đã thấy có cái gì đó đang bám trên eo mình làm cô giật cả nảy, rung mình tởm là hết ảm lên. Tiếp đó... tiếp đó, cô lại mơ màng cảm giác được một thứ gì đó ấm ấm đang vuốt ve trước ngực cô khiến cả người cứng đờ như đá xong đá này có chút quái dị - đá mà nóng chừng 100 độ C. Một hiện tượng rất lạ mà Hải Lam mới phát hiện ra ngay khi ấy. Cô cảm nhận được rõ ràng bàn tay mà quái kia đang tham luyến ngực cô. Chưa dừng ở đây, một trận tê dại lập tức sung huyết vào bộ não bé nhỏ của cô khi một luồng khí ấm, ấm muối phả nhẹ vào gáy cô làm cô run rẩy, bần rần cả đầu óc.

Hải Lam nhích người xê dịch một tí nhằm hạ hỏa, xong có kẻ nào đó lại nhích theo cô... cô đành nhắm mắt nhích tiếp... nhích đến khi không còn đường lui....

“Doãn... Minh... Phong” Hải Lam hắt tung chăn lên, gầm gừ gọi tên anh

“sao thế? Em lại không ngủ được à?” giọng ngái ngủ, chẳng buồn quan tâm đến người kia.

“nằm về mép giường kia đi” Hải Lam tức sôi máu mà ra lệnh

Minh Phong nghe lời lắm, cô nói gì anh đều nghe răm rắp. Lui thì lui.....

Hải Lam thấy khoảng cách đã an toàn cho mình, cô mới chịu nằm xuống. Lại chưa được năm phút, giờ không chỉ là một bàn tay, mà có tới hai bàn tay đang chu du trên người cô. Váy ngủ dài đến gót chân không biết từ khi nào đã vén lên đến tận bẹn, một sợi dây áo tuột ra khỏi bờ vai cô để lộ cánh xuân bắt mắt kiêu diễm không còn gì để nói.

Đầu Hải Lam bởi sự khiêu khích, bởi sự bừa bãi của tên kia mà trở lên hỗn độn. Hơi thở dường như là nhanh hơn trước, rối loạn không ngừng nghỉ.

“Minh Phong, anh không ngủ à?” Hải Lam có lòng tốt nhắc nhở người nằm bên nhưng lại phát hiện ra giọng nói của mình hoàn toàn khác thường, giống như là đang cố đè nén khát vọng mãnh liệt trong người từ rất lâu.

“anh vẫn đang nhắm mắt” Hải Lam có thể nghe rõ mồn một tiếng thở dốc của anh

“tay anh đang làm cái quái gì vậy?” Hải Lam sắp tức điên rồi. Anh còn làm càn nữa cô sẽ giết người trong đêm nay.

“anh ngứa”

“ngứa thì gãi lên người anh đấy, sao lại gãi trên người em????” Hải Lam hung hăng bắt lấy tay anh, trừng mắt lớn uy hiếp. Tiếc là, ngay sau đấy, cô lại bị thân hình cao lớn của anh đè lên. Ánh mắt Minh Phong hư hổng nhìn chằm chằm vào hai đốm hoa trước ngực cô, không khỏi ực một ngụm nước miếng vào trong.....

Bị ánh mắt tham lam thâm tình của Minh Phong nhìn vào nơi riêng tư của mình không chịu xê dịch khiến Hải Lam suýt ngất xỉu. Cả người cô căng thẳng, mặt đỏ ửng, muốn tách anh ra khỏi người mình nhưng lại không có cách nào thoát được.....

“anh còn làm càn em sẽ giết chết anh” mặt Hải Lam lộ ra tia dữ tợn, trừng mắt ném một câu cảnh báo hùng hổ cho Minh Phong

Minh Phong trái lại không có bận tâm đến lời nói khoát lác kia, rất khoa trương mà đáp lại “Vây anh tình nguyện chết dưới tay người đẹp” còn chưa nói xong, bàn tay to đã chui vào trong váy cô, nhẹ nhàng vuốt ve quả anh đào sớm vì sự trêu chọc của anh mà căng lên cao ngất như nhiệt liệt mời gọi đối phương hãy thưởng thức lấy nó. Đôi môi anh không chút khách khí bao chọn đôi môi non mềm của cô hôn cho thỏa thích..... dục vọng kìm nén trong ba năm qua, nhất định hôm nay phải được giải thoát.....

“ừm... anh là tên quỷ quân tử... thả em ra” Hải Lam thờ ơ nặng nề nhip tim rất không vững vàng, sống chết không chịu hợp tác với anh. Thân thể Hải Lam dưới sự vuốt ve của anh mỗi lúc một nóng hơn, ra sức đẩy anh ra xong kết quả lại chính cô đem thân thể diễm lệ của mình dán chặt hơn vào thân thể cường tráng của anh, khiến dục vọng trong anh nhanh chóng lan ra khắp người như đang phóng hỏa căn phòng này....

“anh chưa bao giờ nhận mình là quân tử” Minh Phong rời môi cô, ám muội hôn lên vành tai nhỏ của cô không chút ngần ngại nói, Vừa nói vừa hành động, hai tay anh rất thành thực mà khiêu khích khắp cơ thể cô. Đối với cô gái trong lòng, anh chính là phải dùng cách quỷ quân tử để chinh phục cô xong anh sẽ không hối hận bởi lẽ anh yêu cô.

“.....” Hải Lam nghe cái giọng càn chớn của anh mà cảm giác máu mũi đang tuôn ra như thác nước đổ ầm ầm, muốn khóc mà không khóc nổi, đang định nằng nặc thêm câu nữa liền bị anh hôn cho đến mê mẩn....

Hải Lam chỉ còn biết kêu ô... ô

Mặc cô gào thét đến đâu , Minh Phong vẫn tiếp tục công việc của mình. Anh như kẻ đối ăn nhiều ngày, tham lam mà hôn lên má, mũi, trán , mắt cô hàng ngàn nụ hôn nóng rực , không bỏ sót một chỗ nào . Tiếp đến môi anh từ từ dịch chuyển xuống chiếc cổ trắng ngần của cô mà gặm nhấm. Ba năm bọn họ giờ mới được thân mật một chỗ , cơ thể cô càng ngày càng trở lên xinh đẹp, quyến rũ mê người sắp làm anh mất đi lý trí mà muốn cưỡng bức cô ngay tại đây. Chỉ đến khi đôi mắt chứa đầy dục vọng trong anh nhìn thật kỹ trái anh đào dựng thẳng đứng liền cười “xấu xa”

“cưng à !!! em xem, hình như cái này của em , nó không hề từ chối anh nha ” Minh Phong đắc ý ra mặt, lập tức cúi thấp đầu, há miệng nuốt trọn một quả anh đào vào trong, vui sướng mà nhắm nháp lấy nó , tạo lên những tiếng kêu khiến người ta nghe thấy mà phải bật ngay lỗ tai lại vội lẽ đi chỗ khác. Bàn tay anh cũng không nhàn dỗi chút nào, rất chăm chỉ mà vôn về trái còn lại. ....

Hải Lam ngoài việc thờ dốt, xấu hổ vô cùng thì cô không biết phải làm gì. Bởi ý chí phản kháng lại hành động của anh đã tiêu biến không dấu vết . Dù có muốn phủ nhận đến đâu đi chăng nữa thì Hải Lam vẫn phải tự thừa nhận trong tim mình rằng cô cũng thực sự thích và nhớ loại cảm giác đê mê anh đang mang tới . Hải Lam chủ động đưa hai tay đặt sau gáy anh, các ngón tay nhỏ nhắn, thon dài, tinh tế luồn vào tóc anh di chuyển lên xuống rên rỉ không ngừng nghỉ .....

Minh Phong đương nhiên rất vừa lòng với phản ứng của cô, nó giống như lửa đổ thêm dầu kích thích anh bội phần hưng phấn mà tiếp tục di chuyển bờ môi mình xuống cái bụng phẳng lì của cô, rồi lại xuống sâu hơn nữa. ....váy ngủ cùng những phụ tùng bên trong người cô sớm đã bị Minh Phong ném ngổn ngang trên sàn nhà. ....

“a. ....” Hải Lam khẽ run lên khi bị anh nghịch ngợm, trêu đùa nơi mật thất của mình. Cô nhắm chặt mắt lại, không dám cúi người nhìn vào hành động không chút kiêng nể của anh. ....

“Lam, mở mắt ra nhìn anh” giọng anh khàn đặc rõ thấy , đôi mắt nóng rực nhìn chăm chăm vào thân thể lửa lò của Hải Lam hận không thể nuốt cô vào trong bụng mình , không cho bất kì ai được phép nhìn thấy vẻ đẹp có một không hai này .....

Hải Lam nhất mực không chịu, liều mạng lắc đầu kịch liệt. ....

“bé con, ngoan. ....nghe lời anh. ....mở mắt ra” Minh Phong kiên nhẫn, cúi dặt người, lại lần nữa thân hình rắn chắc đè lên người cô, ní non bên tai cô. ....

Nhiệt độ cơ thể Hải Lam tăng lên vùn vụt đến chóng cả mặt , nhưng vẫn ngoan cố tới cùng. Nếu mở mắt ra bây giờ cô sẽ phải cắn lưỡi tự vẫn vì xấu hổ mất. ....

Minh Phong không có vội, anh chủ động kéo bàn tay trắng nõn của cô, một ít sức lực chẳng đáng kể khiến tay cô chạm vào vật nam tính của anh. ....

“a. ....” Hải Lam tròn tròn mắt, khiếp sợ nhìn anh, rồi lại lén cúi đầu nhìn xuống phía dưới , nơi mà bàn tay cô đang bị phóng dạ vì chạm vào vật to lớn kia, dọa đến ngây người. ....

Minh Phong cười nhẹ một tiếng, đôi môi rất ôn nhu mà đặt một nụ hôn tán thưởng lên trán cô. Nhìn biểu hiện lung túng của cô, nhìn vẻ ngây ngô của cô anh dám chắc ba năm qua cô chưa từng làm qua loại chuyện này với gã đàn ông khác. ....

“Minh Phong, anh thú nhận đi. ....có phải mấy năm nay anh đã tìm đến không ít đàn bà???” Hải Lam làm mặt nghiêm túc tra hỏi. Nói xong lại thấy mình quá đối ngu xuẩn khi lại đi quan tâm đến chuyện của người ta . Nhưng là chỉ tò mò không cách nào giữ lại trong lòng mà phải hỏi cho bằng được. Thủ pháp của anh ngày một thành thực , thậm chí nó đã thuộc vào hàng siêu quái làm cô điên đảo , lại thấy khó chịu, tức tối khi tưởng tượng ra anh đã từng ở chung với những người đàn bà khác mà làm giống như vừa rồi , trong khi cô lại giữ mình suốt ba năm trời.

Minh Phong nghe xong liền phì cười, khuôn mặt đẹp trai lười nhác rúc vào cổ cô cắn mút, cười ma quái “ em đoán xem, anh đã tìm đến bao nhiêu cô gái ?”

Hải Lam mặt đỏ bừng bừng sát khí, dấm chua nổi lên như bão mà không hay biết “ ai thèm quan tâm anh có bao nhiêu đàn bà. Tôi chính là không có thời gian quan chuyện của anh. Mau tránh thân thể anh ra khỏi người tôi. Tôi không muốn mình bị nhiễm bẩn. hừ”

Minh Phong cười lớn. Cô gái này rõ ràng là vẫn còn rất yêu anh, rất quan tâm đến anh vậy mà ngoài mặt lại làm như không để ý, không đoái hoài gì tới tình cảm của anh. Anh rất đau lòng nha. ....

“anh là thủ thân như ngọc” đối mặt chân thật nhìn thẳng vào cô, nói rõ từng chữ. ....

“xì. ....” Hải Lam khinh miệt trừng mắt lên. Bộ cô là con nhóc ba tuổi hay sao mà anh nghĩ có thể lừa được cô. ....anh thủ thân như ngọc thì cô là thánh nữ à !!!

“em không tin anh? Vậy được, anh sẽ dùng thân chứng minh cho em thấy” Minh Phong nở nụ cười tà ác, lần này anh sẽ cho cô biết anh chính là chính nhân quân tử, một lòng yêu cô.

“a. ....tên háo sắc. thả em ra” ánh mắt của cô ngày càng mờ đi, thét lớn

Minh Phong rất nhẹ nhàng tiến vào trong cô, động tác từ ôn nhu dần trở lên đòi hỏi bức thiết . Cuối cùng người ta không còn nghe thấy tiếng thét của cô gái kia nữa đâu đó chỉ còn lại tiếng ngâm nga, tiếng khoái lạc và tiếng gào rên của người đàn ông khi phóng thích tất cả nham mống vào trong cô gái kia. Một trận chiến kéo dài vô tận vô biên suốt một đêm không dứt.

.....

Mấy ngày tiếp theo, trên gương mặt của tên “háo sắc” nào đó luôn thường trực những nụ cười hạnh phúc. Còn một người nào đó thì luôn trong trạng thái mệt mỏi, sắc mặt lúc nào cũng trong trạng thái thèm ngủ vô cùng. .... Chẳng là, điện thì cứ mất, người không muốn mò đến hang sói nhưng lại không thể không tìm đến.

Ở Doãn Thị, từ trên xuống dưới, từ phòng tổng giám đốc ở tầng cao nhất cho đến phòng dọn vệ sinh thấp nhất, không ở đâu là không xôn xao bàn tán về Doãn tổng của họ.

“mọi người sẽ không tin được việc này đâu ? sáng hôm nay tôi đang lau sàn nhà cho phòng tổng tài thì Doãn tổng và cái cô Alice gì gì đấy bước vào, tôi rất cung kính chào hai người họ. Vốn định lau nhanh thì chuẩn nhanh, vì trước giờ sếp tổng nhà chúng ta có tiếng lạnh lùng, ít nói. Ai ngờ, anh ấy tự dưng cười tươi với tôi và còn rất lịch sự chào lại nữa chứ. Ôi chúa tôi, cứ nghĩ lại nụ cười của sếp mà tôi cảm thấy mình như được bay lên chín tầng không trung. Đẹp....quả thực đẹp không cách nào miêu tả lại cho các cô hình dung được” một đám nhân viên lại túm tụm lại mà buồn cười lẽ với nhau

Đám gà mái kia ồ lên mà ghen tỵ với cô gái vừa rồi “chị may mắn thật đấy. không biết khi nào chúng tôi mới được chiêm ngưỡng nụ cười của sếp đây. Haiz.”

“sao lúc đấy chị không lấy đi động ra chụp lại cho chúng tôi ngắm”

Cô kia cười khi khi “được....được.....để lần sau tôi sẽ chụp về cho các cô xem. Haha”

.....

Lại vào một ngày khác

“bản báo cáo này vẫn còn thiếu rất nhiều chỗ. Tôi muốn ông liệt kê chi tiết những khoản doanh thu trong quý này cho tôi.” Minh Phong ngồi dựa người trên chiếc ghế da, nói.

Giọng của anh không hề mắng nhiếc, không có khó chịu, rất thoải mái nhưng lại khiến cho người kia chân tay run như cày sậy, lắp bắp “ạ, tôi sẽ sửa lại.....vậy khi nào tôi .....tôi sẽ phải nộp lại”, ông ta vừa nói vừa rút khăn tay ra lau mồ hôi lấm tấm đầy mặt. Mỗi lần phải mang báo cáo nộp cho sếp là ông ta mất ngủ suốt một tuần liền, sút mất vài cân chẳng ít. Hôm nay, Doãn tổng ôn hòa, những tưởng sẽ khiến nhân viên bớt sợ, ai dè, họ càng sợ hơn. Thà anh cứ lạnh lùng như trước có khi họ lại quen, đằng này tính khí khác thường thực muốn người ta phải lên cơn đau tim mà.....

Minh Phong ung dung vắt chéo chân, bộ dạng rất thư thái, nụ cười lúc nào cũng sẵn trên môi, phun ra một câu khiến người kia phải ngay lập tức chống tay vào bàn để không ngã tại đây “cứ từ từ làm, không phải gấp”

“rầm”

“Minh Phong, cậu mau mang An An của tôi ra đây” Hứa Kính Thiên vừa thô bạo phá tan cánh cửa phòng tổng tài Doãn Thị, tức tối đòi người

Minh Phong nhếch miệng cười tà “Hứa tổng !!! cậu xem ra đến sớm hơn giờ hẹn thì phải?”

“Không nhiều lời, trả An An lại cho tôi” mặt Kính Thiên hầm hầm, nói lớn

“Cậu vội gì chứ ? An An mới chỉ đi có mấy tuần mà cậu đã nhớ con bé vậy à? Xem ra ba năm tới, cậu sẽ phải chịu không ít khổ sở rồi” Kính Thiên càng nóng vội muốn tìm An An, Minh Phong càng thần nhiên nói như không can hệ gì tới anh.

Kính Thiên tối sầm mặt lại. Cứ nhiên là tên họ Doãn kia bày trò. Anh nén lửa giận trong lòng, giọng xuống nước “Minh Phong, cậu muốn gì ? Không phải Hải Lam đã về với cậu rồi sao? Cậu không định dẫu An An ba năm đấy chứ?” nghĩ đến ba năm không gặp được An An mà lòng anh nóng như lửa đốt, kèm theo là sự khó chịu cùng cực. Anh thừa nhận, đối với An An, anh đã bị cô bé chinh phục hoàn toàn. Cái tính trăng hoa trước đây cũng không còn kể từ khi anh gặp và yêu cô. Giờ tên kia dẫu cô đi, chắc anh chết mất.....

Minh Phong lướt mắt qua vẻ mặt Kính Thiên sốt sắng cùng bất an liền nở nụ cười như ẩn như hiện, thư thái uống tách cà phê nóng rồi mới lên tiếng “cái này còn phải chờ xem cậu có làm đúng như những gì tôi yêu cầu”

“yêu cầu ? Cậu đang ra điều kiện với tôi ? Minh Phong, cậu quá ngạo mạn rồi đấy !!! Hứa Kính Thiên tôi đường đường là tổng giám đốc S.I.C mà phải nghe theo cậu à?” Kính Thiên nhìn thẳng vào mắt Minh Phong, trong giọng nói kiên định lại mang theo sự phẫn nộ tức giận.

Minh Phong biểu tình không đoái hoài đến cảm nhận của người kia, nhún nhún vai, phun ra một câu “vậy thì cả đời cậu đừng mong gặp lại An An đi”

“cậu.....”

“sao hả? Cậu nói, cậu là tổng giám đốc S.I.C ? vậy không bằng bây giờ ra ngoài tìm lấy một người đàn bà khác là xong” Minh Phong hí hai con mắt lộ ra vẻ bí ẩn khó đoán “nhưng nếu cậu làm vậy thì đừng mong gặp lại An An và con gái cậu”

“cậu vừa nói gì? Con gái tôi ? An An, cô ấy...” Kính Thiên há hốc mồm vì bất ngờ trước tin này. An An đã có thai ?

“Thế nào ? Bất ngờ quá phải không? So với cậu tôi coi như vẫn còn tử tế. Chỉ ít vợ mình mất tích còn biết có một đứa con” Minh Phong xoa cằm chậm chậm nói

Kính Thiên đúng là hết đường để chạy khi đứng trước “tên nghịch tặc” này. Anh thở dài, bất lực nói “ được rồi, tôi thua cậu rồi. Minh Phong, cậu không những ở trên thương trường tức chí đa mưu , ở ngoài thủ đoạn cũng quá cao tay đi”

“haha.....Kính Thiên, cậu đề cao tôi quá rồi. Tôi sao có thể bằng cậu”

“bớt khoác lác một chút. Nói đi, cậu muốn tôi giúp gì cho cậu?” Kính Thiên gằn lên. Biết thế này anh nên đem Hải Lam dấu thật kín đi cho tên kia đáng đời.

Minh Phong hơi nhướn mày, cười như không “ Cậu không cần khẩn trương quá. Khi nào cần tôi sẽ nói”. Anh muốn chính là mong Hải Lam có thể thật sự tha thứ cho anh, cùng anh trở về nhà. Tuy dạo gần đây, bọn họ đã xảy ra quan hệ thân mật nhưng cô vẫn còn lảng tránh anh, không chịu chấp nhận lời cầu hôn của anh, làm anh vẫn còn phiền muộn rất nhiều.....

.....

Hai ngày sau.....

Hải Lam buồn bực ngồi ở nhà một mình. Nghĩ toi nghĩ lui về quan hệ không rõ ràng bây giờ giữa anh và cô. Có lên tiếp tục thế này không? Có lên tha thứ mà trở về bên anh không? Cô vẫn là bị một mảng quá khứ đau thương kia ám ảnh chưa dứt ra được. Dường như cô vẫn chưa nguyên tin tưởng anh, chưa nguyên tha thứ cho anh.

Nhìn vào tờ roi quảng cáo mà sáng nay người ta để trước cửa nhà cô “TRUNG TÂM MÔI GIỚI HÔN NHÂN” khiến cô nghĩ ra một ý tưởng. Không bằng cô đến trung tâm này, tìm lấy một đối tượng để tìm hiểu, để không phải suốt ngày nghĩ đến tên sắc lang kia.

Nghĩ là làm, Hải Lam ấn số gọi cho trung tâm môi giới hôn nhân để được giải quyết vấn đề. Cô sẽ cho tên kia biết, cô không dễ bị bắt nạt như vậy.

Rất nhanh, quả đúng là dịch vụ tìm bạn đời có khác, vừa gọi đã được bọn họ sắp xếp chiều nay đến gặp đối tượng xem mặt.

“mẹ, mẹ đi đâu vậy?” Vũ Uy đang mãi chơi một mình, thấy mẹ nó cười cười, rồi lại nói gì gì khiến nó nổi hứng tò mò....

Hải Lam nở nụ cười lém lỉnh, nhìn thẳng bé “ đi tìm một ba ba khác cho con” nói rồi, cô nhanh chóng vào phòng ngủ, trang điểm lộng lẫy, chọn lấy cho mình bộ váy đẹp nhất, gọi cảm nhát để đi gặp “bạn đời”

Vũ Uy tròn mắt, trông rất ngố nhìn mẹ. Nó thực không hiểu mẹ đang nói gì. Một ba ba khác nào sao?

.....

“ông nói có chính xác không ? Năm đó, Trịnh Hải Lam có thai đôi, cô ta vẫn còn một đứa con?” Lâm Nguyệt Lan nghe tên tay sai của mình thuê đi điều tra về Hải Lam và Minh Phong không khỏi cả kinh, sợ tới ngây người. Cô ta quá sốc nặng với tin động trời này.....

Tên kia gật đầu dứt khoát, nhấn mạnh một lần nữa “ tin này chính xác tuyệt đối”

Lâm Nguyệt Lan trong lòng tràn ngập sự căm uất, cặp mắt như long ra khỏi khuôn mặt trắng bệch kia. Hóa ra, hóa ra Trịnh Hải Lam có thai đôi. Haha.....ông trời thật bất công, thật bất công, sao mọi thứ tốt đẹp đều dành cho cô ta...Lâm Nguyệt Lan cười đại ra lắm bầm nguyên rủa một tiếng.

“kế hoạch chúng ta bàn ông tiến hành đến đâu rồi?” Lâm Nguyệt Lan cố lấy lại bình tĩnh.

“ mọi việc rất tốt. Chỉ chờ cô nói một tiếng chúng tôi sẽ hành động”

“ được. Cũng đến lúc phải khiến cho bọn họ lìa xa thế giới này rồi” Lâm Nguyệt Lan tàn khốc nói

“cốc.....cốc” tiếng cửa đột nhiên vang lên

Lâm Nguyệt Lan nhăn mày, liếc nhìn về phía cánh cửa, khó chịu nói “ ai mà lại đến vào tầm này?”

“ chắc có lẽ là người quen của cô đấy”

“được rồi, ông lui trước đi. Hãy đi lối cửa sau, tránh để ai nhìn thấy”

Lâm Nguyệt Lan chờ cho người kia rời khỏi nhà mình mới bước chậm từng bước đến gần cánh cửa, trong lòng không biết vì sao lại run rẩy , bất an đến thế

“cạch”

“ anh.....” Nhìn người trước mặt đập ngay trước mắt, Lâm Nguyệt Lan không tự chủ được loạng choạng lùi sau ba bước, sắc mặt không còn giọt máu, giọng lắp bắp như đang nhìn thấy ma

“ sao lại là anh?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Lại Từ Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Bắt Cóc

“anh.....” Nhìn người trước mặt đập ngay trước mắt, Lâm Nguyệt Lan không tự chủ được loạng choạng lùi sau ba bước, sắc mặt không còn giọt máu, giọng lắp bắp như đang nhìn thấy ma

“ sao lại là anh?”

“Lâm Nguyệt Lan, chúng ta thật có duyên !!! Chắc cô nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ có ngày phải gặp lại tôi ?” người đàn ông râu ria rậm rạp, khuôn mặt sạm đen, ung dung khoanh tay trước ngực, đôi mắt ma ám ẩn sau chiếc kính dâm cười thâm độc mà đánh giá sắc mặt không còn sự sống của Lâm Nguyệt Lan.

“Phùng Lập Nguyên, anh.....anh sao.....không phải anh đang ở trong.....” Lâm Nguyệt Lan sợ hãi, cô ta hoảng loạn lùi từng bước từng bước về phía sau

Phùng Lập Nguyên tóm ngay lấy tay Lâm Nguyệt Lan, giật mạnh cô ta về phía mình, một bàn tay khác chèn giữa cổ họng ả, bức ả sát vào vách tường, không có cách nào thờ được “Lâm Nguyệt Lan, ả đàn bà thối tha. Năm đó, cô giám hại tôi phải gánh chịu mọi tội ác. Vu oan giáo họa cho tôi là có thể một mình hưởng sung sướng ư ??? haha.....Cô thật dễ tiện”

“khụ...khụ...” Lâm Nguyệt Lan nghe ngữ khí đòi mạng hung hăng của Phùng Lập Nguyên mà khiếp sợ, khuôn mặt tái nhợt, sống chết không chịu nhận tội “ không phải tôi, không phải tôi.....khụ, khụ”

“muốn phải sạch phải không? ả đàn bà tiện này, hôm nay tao sẽ khiến mày phải nếm mùi đau khổ, sống không bằng chết.” nói xong hất đẩy mạnh Lâm Nguyệt Lan ngã một cái đầu điên trên nền nhà, khinh bỉ trừng mắt nhìn ả. Ba năm qua, hất trôn chui trôn lùi nơi núi rừng, cuối cùng cũng có ngày tìm được cách trở về thành phố để báo thù. Hắn sẽ khiến những kẻ làm hắn thành ra ngày hôm nay phải chịu gấp trăm gấp vạn lần đau khổ mà hắn đã phải gánh lấy.

Cả người Lâm Nguyệt Lan run lên vì sợ hãi, sợ tên ác ma trước mặt, giọng run cầm cập, yếu ớt uy hiếp hắn “Lập Nguyên, anh đừng có...làm bừa, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát”

“Báo cảnh sát? Haha....cô nghĩ tôi sợ sao? Phùng Lập Nguyên đây đã sớm coi nhẹ cái chết từ ba năm trước. Nếu tôi có chết cũng sẽ lôi cô xuống diêm vương cùng. Đến lúc đó, chúng ta lại là những người bạn của nhau...haha” Phùng Lập Nguyên cười lớn, điệu cười khiến người khác không giám lại gần hắn

Lâm Nguyệt Lan ngoại trừ kinh sợ, khóc lóc thảm thiết thì thần hồn đã sớm li khỏi xác. ả thất tha thất thểu bò trên mặt đất, bám víu lấy ống quần Phùng Lập Nguyên, lắc đầu van xin “Lập Nguyên, em sai rồi, xin anh, xin anh đừng giết em. Là em dễ tiện, là em bị ỏi. Anh cứ nể em đi, anh nể bao nhiêu cũng được. Chỉ xin anh đừng giết em, đừng đưa em vào tù, em không muốn, em không muốn phần đời còn lại của mình sống ở cái nơi hôi hám đó đâu. Huhu”

Phùng Lập Nguyên nghe ả kêu gào đòi tha tội, nghe ả ăn năn sám hối, chẳng những không mủi lòng mà sự khinh thường càng lúc càng chất cao. Hắn thô bạo dùng lực đá mạnh một cái khiến Lâm Nguyệt Lan một lần nữa ngã lăn ra đất kêu đau toàn thân, khinh bỉ chế nhạo “ cô thuê Ngô Hưng ăn cắp tài liệu mật của Doãn Thị, không biết vô liêm sỉ bò lên giường hắn, hạ độc hắn. Lại không từ mọi thủ đoạn hại chết Trình Vũ Minh. Đẩy hết mọi tội ác giết người lên Phùng Lập Nguyên này để sống hạnh phúc ư? Vậy tôi sẽ cho cô tội nguyên”

Lâm Nguyệt Lan nước mắt đầy mặt, giọng gào lên khàn đặc “không, là gia đình Trình Hải Lam có lỗi với em, là cô ta cướp Minh Phong của em. Em chỉ đòi lại những gì thuộc về mình. Em không có sai....”

“Đến nước này rồi mà vẫn còn giả mồm. Cô đúng là loại đàn bà hết thuốc chữa. Lâm Nguyệt Lan, cô ở đây chờ chết đi” Phùng Lập Nguyên dùng ngữ khí lạnh lẽo, vô tình quẳng những lời này cho cô ta. Anh ta sẽ trả thù lần lượt từng kẻ một.....

Lâm Nguyệt Lan biết không thể đối phó với con người quỷ kế của Phùng Lập Nguyên, cô ta trở mặt, bắt đầu gờ cái giọng đối trắng thay đen “haha.....Phùng Lập Nguyên, anh không có bằng chứng, làm sao có thể tố cáo tôi. Haha.....tôi còn lâu mới sợ”

“chứng cứ? hừ.....lời nói ban nãy của cô chính là bằng chứng xác thực nhất rồi còn gì” miệng hắn nhếch lên đều giả, bàn tay móc vào trong túi áo lấy ra máy ghi âm đoạn hội thoại vừa rồi “ Lâm Nguyệt Lan.....cô tốt nhất nên biết điều mà ngồi ở nhà chờ cảnh sát đến thẩm hỏi. Haha....” Nói xong hắn cười ngạo nghễ mà rời đi.

“anh.....Phùng Lập Nguyên, anh là tên khốn, đưa cái máy đấy cho tôi” Lâm Nguyên Lan gào điên dại, cô ta chạy thật nhanh ra cửa để đuổi theo hắn nhưng tiếc là Phùng Lập Nguyên đã an bài bố trí sẵn người canh chừng ở phía ngoài

“các người là ai, mau tránh ra” Lâm Nguyên Lan vung vẩy chân tay, hét lớn, làm náo loạn khu nhà mình lên

Bọn người của Phùng Lập Nguyên không nói gì, chúng đưa mắt ngằm ra hiệu cho đối phương rồi tiến lên, lúi ả vào nhà, bịt kín cái miệng ả lại

.....

Hải Lam vừa bước chân vào nhà hàng ngay lập tức đã thu hút tất cả ánh nhìn hâm mộ, những câu khen ngợi trầm trồ không ngớt của mọi người quanh đó. Cô mặc một chiếc váy cánh roi vàng nhạt gợi cảm nhưng lại không hề lộ liễu chút nào. Mái tóc xoăn được búi cao kết hợp cùng khuôn mặt nhỏ nhắn phủ một lớp phấn mỏng, chiếc cổ thanh mảnh trắng nõn quả thực rất cá tính lại dịu dàng....

“xin chào? Anh có phải là Tiêu Minh Trí?” Hải Lam lịch sự hỏi, kèm theo là một nụ cười tươi tắn miễn phí dành cho người kia. Cô đang đứng trước một người đàn ông chắc khoảng 30 tuổi, tướng mạo cũng thuộc vào loại khiến chị em phụ nữ phải liếc mắt đưa tình. Trước khi có buổi gặp mặt này Hải Lam đã được trung tâm mô giới kê tường tận thân thế, lai lịch của người đàn ông đẹp trai trước mặt. Trong lòng Hải Lam không khỏi dắc ý, cười hà hà – cũng được đấy chứ, anh chàng này trông ngoại hình rất khá đi. Nghe nói anh ta đang là giám đốc của một công ty chuyên về công nghệ thông tin, gia đình khá giả, nhà chỉ có hai anh em, em gái anh ta hiện đang du học bên Pháp, tính tình thấy bảo ôn hòa, rất biết chiều bạn gái, và trên hết rất ga lăng.....

Tiêu Minh Trí đang lơ đãng nhìn cảnh vật ngoài đường, nghe tiếng nói êm tai như dòng suối chảy của Hải Lam, có chút giật mình, liền quay đầu lại hồ hững nhìn cô. Xong vẻ đẹp khuynh đảo tường thành khiến anh ta ngây ngẩn không kịp phản ứng gì.....

“Đúng vậy, tôi là Tiêu Minh Chí. Còn em là Trịnh Hải Lam?” mắt nửa ngày tên kia mới hết bàng hoàng trước vẻ đẹp của Hải Lam. Anh ta nhanh chóng thu hồi vẻ mặt đăm đăm ban nãy, rất lịch sự đứng lên, chủ động đưa tay ra phía trước làm quen “rất vui khi được làm quen với em. Em đẹp thật đấy !!! Mời em ngồi”. Đúng như trung tâm giới thiệu, hắn thật ga lăng khi kéo ghế cho Hải Lam an tọa....

Nhưng khi mặt đối mặt, Hải Lam trông cách hắn đang dùng hai con mắt của sói đói ăn nhìn mình chằm chằm làm cô mất hết cả hứng thú, thậm ước giả như mình có cốc nước sôi trên tay ngay lúc này thì hay biết mấy, cô sẽ không nghĩ nhiều mà luộc chín bộ mặt hám gái kia lên. Hải Lam âm thầm la hét dưới bụng – không nhẽ bốn cô nương ta bỏ về cho rồi. hừ...trông cái mặt cũng không đến nỗi vậy mà lại....mới gặp mặt mà nhìn con gái nhà lành dữ vậy há???????

Hắn ngồi đối diện với cô, tí tê sửa cái cà vạt, cái áo vest như thể hắn sợ cô sẽ soi mói kỹ lưỡng về vấn đề ăn mặc của hắn ấy. Hải Lam bắt đầu thấy khó chịu.....

“em nói năm nay em 24 tuổi, và đang độc thân?” hắn mở đầu cho cuộc tìm hiểu bằng một câu ngu ngốc. Nghe thôi mà cô còn tưởng tên này là hoạn quan chưa yêu ai bao giờ. Bộ có ai có chồng, có người yêu rồi còn đi xem mặt không đây?

“dạ”

Tiêu Minh Trí lại nhìn cô một cách cẩn thận giống như hắn đang chọn mua cho mình một bình hoa không có vết xước. Nhìn chán chê, hắn gật gật đầu, rồi lại mân mê cái cằm lúm nhúm râu nhăm ra điều hắn có hứng thú về cô. Hắn chép miệng một cái, đột nhiên phun ra một tràng làm cô không chỉ choáng mà còn muốn thổ huyết “thế này đi cô gái, tôi hiện đang rất bận, không có nhiều thời gian rảnh. Em hẳn biết rõ mục đích chúng ta gặp nhau ngày hôm nay rồi đúng không? Tôi sẽ không phí nhiều thời giờ nữa, sẽ vào luôn việc chính” hắn nhẹ nhàng thờ ra một hơi nhưng không để cô kịp xen ngang vào. Cô “ngao ngao” ngồi như một đứa trẻ nghe thầy giáo giảng bài “hiện tôi đã 30 tuổi, ba mẹ tôi muốn tôi năm nay phải kết hôn. Họ nói kết hôn năm nay sẽ rất tốt cho công việc làm ăn của tôi. Yêu cầu của tôi cũng không khắt khe với vợ tương lai lắm, chỉ cần.....” hắn lại dừng một lúc nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới đánh giá thật cẩn thận thiếu tí nữa đầu cô si khói

“.....” Hải Lam im lặng, thần sắc trên mặt có điểm kim chế con thịnh lộ. Đây là loại đàn ông gì vậy? giờ là thế kỷ nào rồi mà hãy còn đi tin vào mấy cái loại mê tín dị đoan à? thật là....muốn thô lỗ đánh người quá mà không sao ra tay được.....

Tiêu Minh Trí từ từ thường thức tách cà phê nóng, hắn ngẩng đầu nhìn thẳng vào cô “chỉ cần em nấu cơm ngày ba bữa cho tôi. Không cần phải đi làm, tiền tiêu hàng tháng tôi sẽ đưa cho em. Mặc dù bây giờ rất hiện đại xong tôi không thích quần áo mình giặt bằng máy, kể cả đồ lót, vậy nên em phải có trách nhiệm giặt tay tất cả đồ cho tôi. Tôi cũng không thích thuê người giúp việc, vì sẽ rất bất tiện. Nhà chỉ cần mỗi sáng em dậy sớm lau kỹ một lượt là được. Tôi có thói quen mỗi tối trước khi đi ngủ phải có người đấm bóp lưng ít nhất một tiếng đồng hồ, việc này chắc không khó cho em. Còn nữa.....”

“dừng...” Hải Lam “hờ” một tiếng rõ to, mắt đảo ngược vành lên trần nhà, không nghĩ tới mình vừa đang nghe cái quái quỷ gì. Nấu cơm ba bữa, lau nhà, giặt đồ, đấm bóp.....Bộ hắn đang tuyển vợ hay tuyển ô sin cao cấp đây? Hải Lam nghiêng răng tức giận đến sôi máu nhìn kẻ ngao mạn kia.

“sao vậy, tôi vẫn chưa nói xong. Tôi không thích khi mình đang nói lại có người xen ngang vào, nhất là khi người đó lại là vợ tôi. Tôi nghĩ em nên sửa tính xấu này” Hắn thân nhiên nói cứ như cô đã là vợ hắn rồi đấy

“anh.....” Hải Lam khí tức trào đến cửa họng, chuẩn bị phun ra ngoài, muốn cho tên này biết trái phải là thế nào liền bị một giọng nói chặn đứt.....

“Trịnh Hải Lam” giọng nói ác ma vang lên khiến Hải Lam một trận thót tim. Anh ta.....anh ta sao lại đến đây. Tên đại xui xẻo kia, còn nữa, sao cả cái tên tiểu xui xẻo cũng đi cùng anh à?

Minh Phong đứng cách cô một khoảng không xa. Ngay dưới anh là cậu con trai bụ bẫm Trịnh Vũ Uy nắm lấy tay ba cười tít cả mắt lại

“Trịnh Hải Lam, em dám dấu anh đi hẹn hò với kẻ khác?” giọng nói của anh lộ ra tia nguy hiểm. Nếu không phải hôm nay anh về nhà sớm, không phải chính mình thấy tờ giấy quảng cáo mô giới hôn nhân nằm chồng chéo trên bàn kia, rồi lại nghe con trai bi bô nói mẹ đi tìm ba ba khác cho nó thì có đánh chết anh cũng không tin cô lại dấu anh đi “ngoại tình”. Cô là muốn thiên hạ náo loạn mới thấy vui phải không?

Hải Lam liếc nhìn khuôn mặt đặng đặng sát khí của Minh Phong, xong cô chẳng đếm xỉa đến bộ mặt kia.....

“anh là ai? Tôi không quen anh? Anh nhầm người rồi?” Hải Lam hít sâu một cái, nói dối tình bơ

“em.....” Minh Phong giận tới mức khuôn mặt đẹp trai phong độ đen thui lại. Xong chỉ vài giây sau đó, nụ cười ma mãnh, quỷ kế lại nở trên khóe môi anh “Trịnh Hải Lam, em thực sự không quen anh?????”

Hải Lam cười đau khổ, dưới đáy lòng không ngừng nguyên rủa tên phá hoại kia.... “tôi không quen”

“cho em một cơ hội sửa sai” Minh Phong giọng bá đạo, thậm chí anh còn cố tình ngân thật dài câu nói của mình, thể hiện uy quyền.

Tiêu Minh Trí nhìn Minh Phong, tròn mắt híp lại, cực không vừa mắt khi có người khác đến đây phá rối “Hải Lam, em quen anh ta?”

“Không, em không quen, không quen” Hải Lam vội xua tay, lấp bắp phủ nhận. Cô tuy chẳng ưa gì cái tên Tiêu Minh Trí này xong cũng không thể để mình mất mặt trước Minh Phong được. Cô phải cho anh thấy, không có anh cô vẫn sống tốt, vẫn có rất nhiều người đang theo đuổi mình.....

“Anh gì này, có lẽ anh nhận nhầm người rồi. Vợ chồng tôi đang nói chuyện, anh làm ơn dắt con trai đi chỗ khác giùm cho” Tiêu Minh Trí nhìn cặp ba con giống nhau như đúc, nhún nhật nói như không muốn bận tâm đến kẻ phá đám kia.

Nắm đầm tay của Minh Phong nổi lên những gân xanh, đến hơi thở cũng tản ra mùi nguy hiểm chết chóc. Anh nhìn gã đàn ông kia tức giận, rất muốn cho hắn vài cú đấm, dám nhận vợ người khác làm vợ mình thật đáng chết. Xong anh lại cố nén giận không để cho mình mắc sai lầm giống như ba năm trước

“bảo bối, em có muốn rút lại lời mình vừa nói không?” Minh Phong coi gã họ Tiêu kia như không tồn tại, nụ cười gian xảo nở trên môi thật đẹp.

Hải Lam tức điên lên, người này rõ ràng là muốn gây sự tới cùng đây mà.....

“anh kia, sao anh không biết xấu hổ mà gọi vợ người khác thân mật vậy hả?” Tiêu Minh Trí nổi khùng, thoáng cái về đại thiếu gia nho nhã đã mất hút.....

Minh Phong khoanh tay trước ngực, ý cười chế nhạo gã kia hiện rõ “vợ anh? Haha.....” Minh Phong cúi đầu cười nham nhở với Vũ Uy, anh không nói lời nào xong thẳng bé hiểu rất nhanh

“mẹ.....mẹ.....mẹ.....” Vũ Uy lớn tiếng ngọt ngào gọi mẹ

Tiêu Minh Trí tròn mắt nhìn tên nhóc mới hơn hai tuổi này đang gọi Hải Lam là mẹ, anh ta suýt ngã ngửa ra đằng sau, khuôn mặt anh tuần trong nháy mắt co quắp lại “Hải Lam, em nói em độc thân, thằng bé này.....thằng bé này.....sao lại gọi em là mẹ?”

“Tôi..tôi....” Hải Lam hơi ngẩn ra, thấp giọng líu líu lưỡi không nói được. Rồi cô lại trừng mắt nhìn Minh Phong, sự tức giận lan tràn cả ra ngoài đôi mắt to tròn long lanh kia, gần từng tiếng “Trịnh.... Vũ.....Uy!!!!”

“mẹ!!! con là Doãn Vũ Uy” thằng bé vừa nói vừa cười khúc khích, rất lấy làm hạnh diện về điều này, chính là ba ba nó đã nói thế...

Hải Lam nghe mà như muốn lòi mắt, lớn tiếng thét lên khiến mọi người phải ngó mắt nhìn cô kì quái “Doãn Minh Phong” anh ta giờ còn tự ý đổi họ của con trai cô nữa à? Thật quá đáng mà.....

“tôi không quen anh ta” vài giây sau Hải Lam tự tin nhìn Tiêu Minh Trí chột lại lần cuối. Minh Phong, để xem ai thắng ai.....

Tính nhẫn lại của Tiêu Minh Trí dần dần bị ba người kia làm cho bào mòn, anh ta hừ một tiếng, không cho mình mất thể diện trước kẻ khác “Cô ấy đã nói không quen anh, xin mời anh đi khỏi chỗ này”

Minh Phong cười như không, nhìn rất chăm chú vào ngực cô.....

“anh.....anh nhìn cái gì?” Hải Lam có tật giật mình, vội lấy tay che ngực

Minh Phong khinh thường nhìn tên kia, anh thủng thỉnh nói rất vô tư giữa chốn đông người, giữa bao ánh mắt đang nhìn bọn họ tò mò “size áo ngực của em là 34B”

Tất cả được một trận che miệng cười, không nghĩ anh chàng đẹp trai kia lại nói câu như vậy. Hải Lam thiếu chút nữa rơi mặt, cô căm uất nhìn anh, nhìn mọi người đang cười bọn họ mà thẹn quá hóa giận, mắng “Doãn Minh Phong”

Minh Phong mặt dày ba tấc không đem sự tức giận của cô để vào mắt, nếu cô thích có chồng, vậy được anh sẽ giúp cô cả đời không còn dám đi xem

mặt kẻ khác , mập mờ bỏ lửng câu nói ám muội của mình “ hôm qua.....chúng ta đã.....hình như hãy còn năm mười dấu hôn trên người em, mười dấu trên ngực, hai mươi dấu dưới bụng, còn có hai mươi dấu dưới.....”

“ stop ” Hải Lam muốn ói máu trước tên trời đánh này.

Mọi người lắc đầu cười nhìn hai vợ chồng kia đối võ mồm. Bọn họ thật đáng yêu hết chỗ nói.....

“Trịnh Hải Lam, cô là kẻ lừa đảo. hừ” Tiêu Minh Trí bị mất mặt , hấn lạnh lòng đập mạnh tay xuống bàn mà bỏ đi.

Hải Lam mặt lâm lữ, liếc xéo hai ba con, giận dữ cũng bỏ đi nốt i. Cô lại thua anh rồi, thua cái tính trẻ con, cái tính ngang như cua của anh, cái tính bá đạo của anh rồi.

Minh Phong không vội, anh cúi thấp người xoa đầu con trai rồi bế nó lên sau theo cô. Một lần nữa thành công bắt cô ngồi vào xe của mình mặc kệ cô bất mãn thế nào

Bọn họ trong khi đang dùng dằng với nhau trong xe lại không thể phát hiện ra đang có kẻ nhìn nhà ba người đầy hận thù. Bàn tay hấn bấu chặt trên chiếc bàn như cào rách tấm gỗ ra thành mảnh vụn nhỏ , gần nhỏ " Doãn Minh Phong - Trịnh Hải Lam. hừ....."

Vừa đóng cửa phòng, Minh Phong chẳng nói chẳng rằng , môi cong lên không chút đứng đắn , liền bế bổng Hải Lam lên, một đường cung hoàn hảo không chê vào đâu được, anh “ném” cô nằm như một con mèo nhỏ trên chiếc giường rộng lớn.

Hải Lam hoảng hồn, nhìn người đàn ông trước mặt tự cời âu phục trên người anh nhanh tới mức kinh người. Ôi mẹ ơi, anh ta không phải là người nữa mà, sao chỉ có ba giây mà hấn đã bày ra thân thể trần trụi không có lấy một mảnh vải mỏng che đậy gì hết vậy . Nhìn tiểu Doãn Doãn của anh thẳng đứng hiên ngang trước mặt mà Hải Lam há hốc mồm , nước bọt ực lên ực xuống giữa cổ họng nhỏ bé , đôi mắt kinh ngạc như bị vật đổ của anh chọc thủng giác mạc , không dám tin dục vọng trong anh lại có thể sung huyết dồi dào tới đáng sợ . Hải Lam khóc không ra nước mắt, vội ôm lấy cái gối ngồi dậy lùi tới mép giường , bịt kín ngực mình, nói năng lộn xộn

“anh.....muốn làm gì.....anh không phải mới tới qua.....anh.....” Cả người cô ướt sũng nước như vừa mới tắm xong chưa kịp lau qua.

“ cưỡng hiếp em ” Minh Phong nói cụt ngắn , cái giọng tỉnh bơ rõ ghét , vẻ mặt anh ‘lưu manh’ hết sức , nhìn hai gò má sớm ứng hồng rồi lại nóng râm ran của Hải Lam chẳng khác nào thuốc độc kích thích tiểu Doãn Doãn của anh....

“a.....không được, không được.....Vũ Uy, mau cứu mẹ, mau cứu mẹ.....ừm...” Hải Lam dấn mạnh vào ngực Minh Phong khi bị anh đè lên. Cô thế nào mà lại bị một lần nữa để anh ăn mình ngon lành thế này. Huhu.....

Minh Phong tham lam chút những nụ hôn như mưa rào xuống người cô, một tay xé rách chiếc váy thành hai nệm xuống đất, cười xấu xa “ cưng à, còn muốn đi tìm ba ba khác cho con nữa không?”

“ ô.....ô.....không muốn...không muốn....có chết cũng không muốn nữa...ô” Hải Lam thở dốc ngày càng rõ , rống to , rất không cam tâm tình nguyện mà phải nói ra.

“ thật là một cô bé ngoan.....” Minh Phong đầu chôn chặt vào hõm vai Hải Lam , cổ ý mút mạnh vào da thịt mát lạnh của cô khiêu khích , vô cùng vừa lòng với lời nói này.....

Bọn họ trải qua cả một buổi chiều hoan ái trong phòng ngủ. Minh Phong sau khi ăn cô sạch sẽ liền phoi ra bộ mặt thỏa mãn cho cả thiên hạ biết được. Anh nằm sát cạnh cô, ôm thật chặt thân thể còn ửng đỏ những dấu hôn cũ mới , nóng hổi của cô, bàn tay hấn còn lưu luyến đặt trước ngực cô mà tính tế xoa bóp , giọng nỉ non sùng nịnh “ em đúng là tiểu yêu tinh làm hư anh mà ”

Thân thể Hải Lam mềm nhũn, đặc biệt hai chân cô đau đến nỗi không thể nhúc nhích nổi, nằm trong lòng anh ấm ức ừ ừ khuất

“ đại háo sắc....cái miệng của anh còn có gì là chưa nói nữa đây ???” Hải Lam ngàng đầu, dẫu môi ngậy anh một cái.

“ tất nhiên là còn rồi !!!” Minh Phong cười nhăn nhăn nhở nhở , bộ dạng con nít khiến cô khó lòng mà nổi giận quá lâu với anh

Hải Lam trợn trừng mắt lên với anh, mĩa mai hỏi “ hừ.....biết ngay mà, anh không làm em mất mặt thì không chịu yên có phải không? ” nói xong cổ dấn nhẹ lên ngực anh làm càn.

“Không có” Minh Phong bắt lấy bàn tay nhỏ bé của cô, đưa vào miệng anh nhay nhay từng đốt một

Hải Lam run lên, khinh thường cắn nhẹ vào cổ anh “ Còn nói không có???.....xi.....Doãn Minh Phong, tốt nhất anh nên nói hết những lời xấu xa của mình ra đi, còn để em mất mặt một lần nữa là không xong đâu đây”

Minh Phong nhẹ nhàng đưa tay nắm cằm nhỏ của cô nâng lên , ánh mắt anh rất nghiêm túc nhìn đối phương “anh còn một câu chưa nói”

“là câu gì?” Hải Lam trong lòng hồ nghi, tò mò nghĩ xấu – còn câu gì mà anh chưa nói ra cơ chứ ? Có thể đứng trước bàn dân thiên hạ, thân nhiên như không khoe cỡ áo ngực của cô, khoe chuyện ái ân của bọn họ, trên đời cũng chỉ có một Doãn Minh Phong anh dám làm chuyện mất mặt đó.

Minh Phong nhìn cặp mắt xinh đẹp hết trừng lại nhăn vào của cô không khỏi cười khỏ. Anh hừm một tiếng, chân thành nói đồng dạng ba chữ thiêng liêng

nhất của tình yêu “ANH YÊU EM”

Hải Lam ngây ngẩn, đôi mắt bối rối, cô cảm thấy như vừa được anh mớm cho rượu ngọt vào miệng làm say lòng người. Một câu nói đơn giản, không hề mới mẻ xong lại làm cô trở lên ảm áp, nao nao hạnh phúc, rất muốn được nghe anh nói nhiều hơn nữa

“anh đây hả ? chỉ thế là không ai bằng ” Hải Lam lườm anh một cái, không dấu nổi hạnh phúc, nở nụ cười ngọt ngào.

“thì anh nói thật mà. Vợ à.....” dứt lời, anh thừa dịp cô còn đang say nắng liền ngậm lấy đôi môi anh đào của cô , cười sung sướng.

“gì???” Hải Lam đầu mê loạn, vô thức trả lời

“chồng yêu vợ” Minh Phong cắn cắn trên vành tai cô, nói khẽ

“đừng có mà đeo mồm, em không tin đâu!” Hải Lam làm mặt quỷ , xấu hổ vội núp mặt vào cổ anh, nũng nịu nói

“Lam, chúng mình kết hôn nhé em?” Minh Phong thủ thỉ bên tai cô. Ngày nào anh còn chưa nhận được câu nói đồng ý của cô, ngày đó anh còn thấy bất an trong lòng. Rất sợ cả đời cô sẽ không tha thứ cho anh.

Hải Lam rừ mi mắt, đôi mắt thoáng cái lại mang đầy tâm tư trái ngang. Cô lặng đi một lúc, thẳng thắn nhìn anh nhẹ nhàng lên tiếng , không đồng ý mà cũng chẳng từ chối “ chúng ta cứ sống như thế này không phải tốt hơn sao? Em không muốn tái hôn. Em thích được tự do không phải suy nghĩ , không phải đau khổ giống như trước. Khi nào thích có thể muốn làm gì cũng được , không phải vướng bận tới người khác. Minh Phong, đừng nhắc lại chuyện này nữa !!! Trong thời gian em ở Việt Nam, em hy vọng chúng ta sẽ mang đến cho Vũ Uy những giây phút vui vẻ đáng nhớ .....

“Lam, em vẫn chưa tha thứ cho anh sao ? Hãy cho anh một cơ hội để bù đắp lại tất cả cho em và con.” Minh Phong đau lòng nói. Anh cảm thấy mất mát lớn khi cô nói thẳng như vậy.

Hải Lam nhìn anh không đáp lại.....

“Lam....”

“Minh Phong, đừng nói nữa, em sẽ không kết hôn cùng anh. Đừng làm em khó nghĩ” Hải Lam cố ý lảng tránh ánh mắt trông mong tha thiết của anh đi chỗ khác. Cô phải kiên cường mới được , không thể để mình mềm lòng lần nữa .

“Lam, em....” Minh Phong bất lực thở dài, tim đau nhói.....

.....

“cốc.....cốc.....”

“vào đi”

“Tổng giám đốc, anh đã đọc tin sáng nay chưa ạ?” Kỳ Học Ân vừa đẩy cửa vào, chẳng kịp chào hỏi, hốt hơ hốt hải không đầu không đuôi nói với Minh Phong. Trên tay anh ta là vài ba tạp chí mới nhất sáng nay. Nhìn gương mặt anh ta có vẻ xúc động lắm.....

Minh Phong nhăn trán, nhìn trợ lý của mình một cách kì cục , nói “ chưa. Chuyện gì mà khiến cậu sớm ngày ra sốt sáng đến vậy ? Có án mạng lớn sao ? ”

Kỳ Học Ân ho khan một tiếng , khàn khàn hơn lúc nào hết “ vâng. Án mạng lần này rất lớn. Có liên quan tới tổng giám đốc và phu nhân”

“hả?” Minh Phong nhảy dựng lên, theo bản năng nói lớn

“hả?” Minh Phong nhảy dựng lên, theo bản năng nói lớn “có liên quan tới tôi và Hải Lam?” Anh rõ ràng không có giết người, lý lịch tuyệt nhiên trong sạch nha , không hề là Hải Lam, nhưng mấy hôm nay bọn họ vẫn luôn ở cùng một chỗ mà.....

Kỳ Học Ân thật hiếm khi nhìn thấy vẻ mặt Minh Phong ngờ nghệch lại pha lẫn sự lo lắng, bất an , nói chung là trên gương mặt mỹ nam kia là đủ các loại cảm xúc làm anh ta phì cười, cứ thế mà thái quá mọi chuyện một cách nghiêm trọng lên

“cậu cười gì?” Minh Phong trừng mắt nhìn trợ lý . Hắn hình như được anh trọng dụng nên được nước lấn tới chọc tức anh sao?

Kỳ Học Ân im bặt, xong ý cười thì vẫn chưa tắt , anh ta nhìn Minh Phong , bình tĩnh nói “ Tổng giám đốc, anh xem cái này đi” Kỳ Học Ân vừa nói vừa đưa sập báo trên tay cho Minh Phong

Minh Phong nhìn chăm chú vào từng dòng từng chữ trên báo viết , mỗi một chữ qua đi là lòng mảy anh lại xoắn tít lại , chấn kinh toàn thân, không tự chủ được mà thốt lên “Lâm Nguyệt Lan giết người?” nhìn tờ báo mà anh cứ dính dính nhìn hình như là đã đọc thiếu từ rồi thì phải ? Dù Minh Phong rất căm ghét à đàn bà trong báo , xong anh lại chưa nghĩ qua à có thể giết người.....nhưng , cũng không ngoại trừ khả năng này, à hại chết con anh, thì có gì là không dám làm đây.

“anh hãy đọc thông tin ở dưới đi ạ !!!” Kỳ Học Ân nói

Minh Phong ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn hắn, rồi lại cúi xuống đọc tiếp. Bàn tay to lớn như thế nào lại không cảm nổi một tờ báo khi anh đọc đến những dòng cuối cùng.

Anh lập tức chuyển cái nhìn khó hiểu về phía Kỳ Học Ân , dùng giọng điệu như ra lệnh “ thế này là thế nào? Lâm Nguyệt Lan sao lại là hung thủ giết Ngô Hưng được? Có đúng cô ta là kẻ chủ mưu đứng sau tổ cáo Trình Vũ Minh?”

Kỳ Học Ân gật đầu không do dự, bắt đầu nói cụ thể hơn để anh hiểu “ tổng giám đốc , báo nói không sai đâu ạ!!! Lâm Nguyệt Lan đúng là kẻ hạ độc Ngô Hưng. Nhưng theo tôi điều tra lại thì sau khi cô ta giết Ngô Hưng , ả đã sai Phùng Lập Nguyên đem xác hắn phi tiêu dưới đầm nước vùng ngoại ô. Ngoài ra cô ta là còn nội gián, thuê Ngô Hưng trộm tài liệu mật của Doãn Thị bán đứng chúng ta. ả vào Doãn Thị làm là có âm mưu từ trước. Nhưng bọn họ dù có tính toán kỹ đến đâu cũng không thể qua lưới pháp luật. Sau khi cảnh sát điều tra sự việc thì Lâm Nguyệt đã dờ thủ đoạn đẩy hết mọi tội ác về phía Phùng Lập Nguyên trước lúc đó hồng thoát tội. Thật không ngờ cô ta có thể sống thảnh thơi an nhàn suốt ba năm qua mà không sợ hãi gì hết. Còn vụ tham ô của ông Trình , Lâm Nguyệt Lan nhờ tên trùm xã hội đen khét tiếng cả nước mà ba cô ta cứ sống giúp ả. Trước đây, là do ba Hải Lam phóng hỏa hại chết ba mẹ Lâm Nguyệt Lan vì vậy mà ả sớm đã ghi nhớ mối hận thù này. Anh sẽ không tin được nếu tôi nói, đó là kẻ hoạch mà Lâm Nguyệt Lan dày công ấp ủ suốt tám năm đầu ả”

Minh Phong sửng sốt, bàn tay vò nát tờ báo nhăn nhúm trên tay mình mà không hay cảm nhận được, nghiêng hẳn nói “ Lâm. ....Nguyệt. ....Lan !!!! thì ra mọi chuyện là do cô ta cấu kết với Phùng Lập Nguyên ham~ hại Hải Lam” Đáng chết, tìm tới tìm lui, điều tra không biết bao nhiêu lần, hóa ra hung thủ lại ở ngay sát mình mà anh không biết gì. Nghĩ đến khi Hải Lam biết được kẻ hại chết ba cô lại là chị em tốt từ nhỏ của cô, anh không dám hình dung ra cô sẽ sốc đến mức nào, sẽ thương tâm thế nào. Anh nghiêng hẳn mà nói Doãn Minh Phong ta thề với trời, sẽ lấy lại công bằng cho Hải Lam

“ Nhưng sao bây giờ mới tìm ra hung thủ?” Minh Phong dừng một lúc cho bộ não chấn tĩnh lại, thấy có điểm chưa rõ, bèn hỏi trợ lý. Trước đây, anh cũng cho người điều tra vụ án này, xong kết quả vẫn chỉ là Phùng Lập Nguyên một mình gây án. Còn Lâm Nguyệt Lan, anh cũng nên báo cô ta làm thầy đi, ả có thể che đậy tội ác man rợn này tới mức trời không biết, quỷ không hay thật khâm phục ả .

“ là một người đầu mắt đã bí mật đưa bằng chứng cho cảnh sát. Còn nữa, khi phía bên cảnh sát đến nhà Lâm Nguyệt Lan bắt người, thì phát hiện ả bị chói chát chân tay nằm trên sàn nhà khóc lóc không nói được gì vì bị bịt miệng khá lâu. Tôi phỏng đoán, người tố cáo kia chỉ có thể là.....” Kỳ Học Ân nói rất sung, xong đến câu cuối lại bỏ lửng cho Minh Phong đoán thử .....

Trong đầu Minh Phong nghĩ ngay đến một người, anh mở mắt lớn, nói mà như hỏi người kia “ lẽ nào là Phùng Lập Nguyên?”

“Tổng giám đốc nghĩ thật giống tôi. Ngoại trừ người này thì không còn ai có thể có bằng chứng tố cáo Lâm Nguyệt Lan. ả ta làm mọi việc kín kẽ đến mức chúng ta không phát hiện ra manh mối, hướng chỉ là người ngoài. Và lại hiện giờ Phùng Lập Nguyên vẫn là cái tên hot nhất được cảnh sát truy tìm suốt ba năm qua. Hắn ăn láu rất kỹ, chắc giờ mới xuất đầu lộ diện để báo thù ”

Ánh mắt đen thẳm của Minh Phong hùng hục lửa sát khí “ Phùng Lập Nguyên !!!!! Tao sẽ không để mày thoát tội lần này nữa đâu. Hừ.....”

Minh Phong đứng lên, gương mặt cương nghị chứa đầy hận nhìn Kỳ Học Ân ra lệnh “ mau chuẩn bị xe, tôi muốn đích thân nhìn tận mắt Lâm Nguyệt Lan phải bị trả giá thế nào. Còn nữa, cậu hãy cử người tới nhà Hải Lam bảo vệ mẹ con cô ấy không được dời mắt nửa phút.” Minh Phong chính là bắt an ngay khi Phùng Lập Nguyên trở lại, hắn sẽ tìm đến mẹ con cô , anh phải cẩn thận bảo vệ họ mới được. Nhưng. ....

“ reng. ....reng” chuông điện thoại trong túi anh vang lên

Nhìn màn hình điện thoại tên người gọi đến “ BẢO BỐI NGỐC NGHỀCH” khuôn mặt tức khí ban nãy liền tiêu tan, anh cười nhẹ khăn trương ấn phím nghe “ bé con , thế nào mà hôm nay lại chủ động gọi cho anh vậy???? haha” mặc Kỳ Học Ân hãy còn đứng cạnh anh nín cười , anh vẫn là phải bộc lộ hết tình cảm yêu thương dành cho cô ở mọi lúc mọi nơi

“huhu. ....Minh Phong, Vũ Uy..Vũ Uy.huhu. ....thằng bé mất tích rồi. ....em không thấy nó đâu cả. ....anh mau về đi” đầu dây bên kia điện thoại là tiếng khóc thảm thiết ngất lên ngất xuống của Hải Lam

“em nói gì? Con mất tích? Lam, bình tĩnh đã, em đừng khóc, anh sẽ về ngay bây giờ” Minh Phong đầu óc nhanh nhẹn hơn người nghe tin dữ này cũng phải bất động, hoảng tâm. Nhưng chỉ ít ỏi vào lúc nguy cấp, nước sôi lửa bỏng anh vẫn còn giữ được chút ít bình tĩnh để xử lý mọi việc. Sao thằng bé có thể mất tích, nhẽ nào là hắn đã.....Nghĩ tới cái tên kia, Minh Phong không tránh khỏi một trận rét run người cho sự an nguy của con trai mình, anh vội vã lao người ra ngoài phòng làm việc phi nhanh về nhà.

Kỳ Học Ân thấy thế cũng chạy theo sau. Vừa rồi anh ta cũng có nghe hết mọi việc, chính là mình cũng lo lắng vạn phần cho an nguy của con trai sắp.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Lại Từ Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Định Mệnh Khó Tránh

“a.....các chú là ai? Ba ba đâu rồi? Mẹ đâu rồi?” Vũ Uy ngay lúc tỉnh thuốc mê, thẳng bé bò dậy từ trên giường lớn không phải là của nó, đôi mắt non nớt ngơ ngác hãy còn mơ ngủ ngược nhìn ba tên cao lớn, hung dữ đứng bên mép giường, mặt lăm le đáng sợ, xong nhóc lại vô tư chớp chớp mí mắt long lanh, hồn nhiên hỏi mà không hề biết nó đã bị người xấu bắt đi.

“thằng nhỏ tỉnh rồi, mày đi báo cho đại ca biết đi” tên cao lớn nhất bọn liếc mắt với tên đàn em, ra lệnh.

“dạ” Tên kia nghe xong gật đầu, rất nhanh hắn ta chạy đi báo cho thủ lĩnh.

Đội cho tên đàn em đi khỏi, lúc này tên cao lớn mới quay người về phía Vũ Uy, cái bản mặt du côn, bất cần đời của gã nhìn thẳng bé không có lấy một chút tình thương với trẻ con, cười ác “ba mẹ đã bị chó sói ăn thịt”

“oh “ Vũ Uy trái với biểu hiện sợ hãi, đáng ra nó phải khóc gào ngay lúc đấy trước sự hăm dọa của hắn thì thằng bé lại dẫu môi đỏ như gấc ồ to một tiếng, bàn tay tí hon gãi gãi đầu nhỏ rất lấy làm ngạc nhiên và không hiểu. Vẫn dùng đôi mắt trẻ con trong sáng nhìn hai tên kia, Vũ Uy oa oa cái giọng đầy hứng thú, hỏi một câu hết sức ngây thơ khiến hai gã lớn đầu phải trở mắt ra, há mồm rộng tới tận mang tai nhìn cu cậu xem nữa ngả nản ra đất “Chú ơi, sao sói lại ăn thịt ba mẹ ạ? Mẹ nói, sói chỉ ăn thịt những em bé hư thôi. Chú gạt người ta nha. Haha.....” Nó sắp bị mấy con sói già ăn thịt mà còn yêu đời cười khoái lắm, nó mới không phải ngốc để người lớn lừa dễ dàng như vậy < thế này mà còn bảo không ngốc. Đại ngốc thì có >.

Hai tên kia tái sầm mặt nhìn thẳng nhóc mới hơn hai tuổi ngồi giữa giường cười khanh khách, chế nhạo bọn chúng. Thâm niên giang hồ không dưới mười năm, chưa từng có kẻ nào dám hỗn láo trước mặt chúng, chứ đừng nói đến dùng những lời phỉ báng “phẩm hạnh” của chúng.

“Sói hôm nay muốn thay đổi khẩu vị, sẽ ăn ba mẹ trước rồi mới đến nhóc. Hừ....” tên còn lại nghiêng răng nói, mắt lóe lên tia hung bạo trừng lớn về phía Vũ Uy rất muốn vặn cổ thằng nhỏ ra cho hả giận. Nhưng hận một nỗi đại ca đã có lệnh trước, tuyệt đối không được làm tổn thương đến thằng bé dù chỉ là một sợi lông tơ trên người nó, nếu không thì.....hai gã đành nuốt sự sỉ nhục lớn này vào trong mà ức không sao giải tỏa được.

“a...nhưng Pan Pan là đứa trẻ ngoan” Vũ Uy bày ra bộ mặt mặt hứng, cực kỳ là không vui, giọng loan loan lớn tiếng phản bác như thể nó vừa nghe mấy ông chú già ngu ngốc này đang bịa đặt ra một câu chuyện cổ tích “chó sói và bầy dê” mà mẹ tôi nào cũng kể cho nó trước lúc đi ngủ.

Hai tên kia chỉ còn thiếu mỗi cái búng tay nhẹ của tên tiểu tử kia là có thể bay đến mấy vạn dặm chẳng đùa. Bọn chúng là lần đầu đứng trước con tim không màng đến sống chết. Mà đó lại là con tim mới hai tuổi rành. Trong khoảnh khắc ngắn bọn chúng khó mà đỡ được cái miệng lợi hại kia.

“Con sói đó là bị hồng não, sói này chỉ thích ăn thịt những đứa trẻ ngoan. Hắc hắc” bọn họ trước giờ vốn lạnh lùng, nhưng nhìn thẳng nhóc dễ thương, lạnh lợi thế này cũng phải gạt phăng bản mặt đàng đàng khí lạnh sang một bên, phì cười, giả bộ nhe móng vuốt tiếp tục dọa.....

“á...òà.....thả cháu ra, thả cháu ra.....huhu.....” Pan muốn ba ba, muốn mẹ cơ.....chú không phải là người tốt, chú mới là sói xấu.....sói hồng não...òà.....” Lần này thì Vũ Uy bị dọa thực sự, nó ra sức huy động nước mắt, nước mũi dính đầy khuôn mặt mồm mím, khóc thật lớn lên. Đôi chân siêu ngắn không ngừng đạp đạp dưới tấm ga giường, lắc lư thân hình mập mạp đòi bằng được ba mẹ.

Hai tên kia thấy vậy liền luống cuống, chúng vội dỗ dành “này.này.....bọn ta chỉ đùa thôi, đùa thôi mà. Hi hi.....Nhóc đừng có gào to vậy chứ?”. Không xong rồi, để đại ca biết được, bọn chúng kiểu gì cũng bị trận đòn như từ

“òà.òà....huhu.....trả ba mẹ Pan đây, trả đây.....chó sói gấu mau trả ba mẹ cho cháu..huhu” càng dỗ càng khóc to hơn

“này.này.....ta bảo nín đi mà.” Tên kia chưa dỗ được đến câu thứ hai, liền cục cằn thô lỗ quát. Xem ra đối với chúng thì cái việc dỗ trẻ con nín còn khó hơn cả việc cầm súng bắn chết người. Bọn chúng đang dờ khóc dờ cười, ai bảo chúng chọc vào con dê non này chứ.

“rầm” cánh cửa bị kẻ nào đó thô bạo đập tung ra

“huhu.ba ba cứu Pan, Pan không muốn bị sói gấu ăn thịt.....huhu” Vũ Uy rúc đầu xuống giường, tay cầm gối quăng về phía bọn bắt cóc, nhất quyết không chịu nghe

“chuyện gì thế này? Ta đã bảo các người không được động đến thằng bé cơ mà? Há?” tên thủ lĩnh phản ứng kịp thời, một tay túm gọn cái gối Vũ Uy ném vào người hắn, tâm tình phần chần chừ ban nãy lập tức bị hai tên kia phá hư, quát lớn

Một tiếng quát khiến cả bọn đàn em run người, đứng im, cúi gầm mặt không dám ngẩng lên nhìn tên cầm đầu.....

“đại ca, không phải bọn em, tại....tại thằng nhóc cứ đòi ba mẹ nó bằng được” một trong hai tên run run nói lắp.

Phùng Lập Nguyên trừng mắt, liếc tên vừa nói, gằn giọng cảnh cáo “một lũ vô dụng. Nếu các người để cho thằng nhỏ bị làm sao thì đừng có trách ta. Cái mạng nhỏ của nó còn đáng tiền hơn bọn bay gấp trăm lần đấy biết chưa há?”

“dạ, bọn em đã biết, xin đại ca bớt giận”

“ba ba....ba ba oi.me oi..huhu” Vũ Uy khóc khàn giọng, mắt đỏ sưng lên, dẫy dụa như con chuột nhỏ trên giường

Phùng Lập Nguyên nhìn chăm chăm vào Vũ Uy lăn lộn qua lại trên cái giường lại càng sinh ra hận thù gấp bội, hận ba mẹ nó hại hắn sống chui sống lủi suốt ba năm. Hại hắn khôn đốn đủ đường. Lần này hắn sẽ cho cả nhà bọn họ trả giá thật đau đớn.

“đại ca, thằng nhỏ cứ khóc từ nãy đến giờ chẳng chịu nín, hay là chúng ta cho nó ít thuốc mê để đỡ điếc tai” một tên khác e dè nói. Nhìn khuôn mặt tên

cầm đầu cứ tới dần mà giọng hần cũng lí nhí theo, không rõ là mình đã nói mạo phạm lời nào

“đồ ngu, mày không biết trẻ con cho nhiều thuốc mê sẽ chết sao? Đến lúc đấy chúng mày chẳng những không có tiền mà còn phải vào nhà đá đấy biết chưa?” Phùng Lập Nguyên cầm cái gối trên tay đập thật mạnh vào đầu tên vừa đưa ra ý ngu xuẩn nhất

“ạ...ạ... em sai rồi, đại ca tha cho em” tên kia ôm đầu cuống quýt nói

“đại ca, em nghĩ bây giờ chúng ta hãy gọi cho ba mẹ thằng nhỏ để tổng tiền, không nên kéo dài thời gian kéo rước họa vào người. Đợi lấy được tiền rồi, giết cả nhà chúng cũng không muộn” tên thân cận nhất đứng kế cạnh Phùng Lập Nguyên, ngữ giọng lạnh lùng đề xuất.

Phùng Lập Nguyên híp sâu trông mắt gian ác liếc qua người Vũ Uy hầy còn khóc dữ , khoe môi liến cong lên, có thể thấy được nụ cười đều cang cùng giả tạo của hần “đưa điện thoại cho ta” hơi thở hần phát ra nồng nặc mùi âm khí.

“ạ, điện thoại đây ạ” tên đàn em cung kính hai tay đưa điện thoại cho Phùng Lập Nguyên

.....

Minh Phong vừa mở cửa, hơi thở gần như sắp đứt mạch không kịp hồi phục liền bị một thân hình nhỏ bé nhào đến ôm chặt lấy anh, khóc òa lên “ Minh Phong , anh đã về !!! huhu.....anh mau tìm con đi, không thấy thằng bé em sắp phát điên rồi...huhu”

“Lam, rốt cục là đã xảy ra chuyện gì? Sao con có thể mất tích?” Minh Phong hỏi trong khi anh dám chắc trong đầu con trai đang nằm trong tay Phùng Lập Nguyên. Về mặt anh cũng lo lắng chẳng kém gì cô. Anh sợ hần sẽ làm hại thằng bé, sẽ.....anh thực sự không dám nghĩ tới những điều tồi tệ có thể xảy ra với con mình.

“em không biết, em không biết. Lúc này, con còn ngồi ngoài phòng khách chơi mà. Em chỉ mới chạy vào phòng ngủ lấy ít đồ, quay ra đã không thấy con đâu rồi. Em tìm khắp xung quanh cũng không thấy. huhu”

Minh Phong ôm chặt lấy cô, bàn tay vỗ nhẹ lên lưng cô, không ngừng trấn an mặc dù biết là dư thừa vào lúc này “ Lam, em đừng khóc, anh sẽ tìm con về. Thằng bé chắc chỉ lạc ở đâu thôi. Rất nhanh chúng ta sẽ tìm thấy nó. Ngoan nào, đừng khóc”

“huhu.....” cô làm sao có thể không khóc đây. Con tự nhiên mất tích ngay tại nhà mình, thử hỏi cô không hoảng có được không. Ban ngày ban mặt cư nhiên lại có cướp táo tợn đến vậy

“Học Ân, cậu hãy cử người đi tìm Vũ Uy ngay cho tôi. Đừng vội báo cho cảnh sát” Minh Phong vừa nói vừa ngằm dùng mắt ra hiệu cho Học Ân. Nếu anh đoán không sai, thì Phùng Lập Nguyên rất nhanh sẽ gọi cho anh. Mục tiêu cuối cùng hần muốn nhắm đến không phải là anh sao? Vậy được, anh sẽ chơi với hần trận này.

“vâng, tôi sẽ làm ngay” Kỳ Học Ân rất hiểu ý, anh nói xong liền quay gót rồi đi tìm người

“Phong, chúng ta hãy báo cảnh sát, em không thể ngồi đây mà chờ tin tức của con được, em sẽ chết vì lo cho con mất. huhu...” Hải Lam nằm trong lòng Minh Phong , ngẩng khuôn mặt ngập tràn nước mắt nhìn anh,cổ họng nấc liên tục nói

Minh Phong đau lòng cúi đầu nhìn Hải Lam , anh ôn nhu xoa xoa đầu cô “ chúng ta hãy đợi thêm một chút nữa xem thế nào. Anh đã cho người đi tìm thằng bé, nếu sau một tiếng nữa mà không có tin gì của con, thì chúng ta sẽ báo cho cảnh sát”

Hải Lam mắt lấm lem nước , khó hiểu nhìn anh, anh sao có thể bình tĩnh coi như không có gì trước an nguy tính mạng của con trai mình được. “ tại sao không báo luôn, có phải.....”

“bé ngọc, em đừng nghĩ lung tung. Anh sẽ mang con bình an trở về bên chúng ta” Minh Phong gia lực bàn tay để đầu cô ngã vào lồng ngực mình, tiếp tục trấn an

“nhưng....”

“reng.....reng.....”

Nhìn số máy lạ hiện trên màn hình, Minh Phong ấn ngay, không để đầu dây bên kia lên tiếng, anh lạnh lùng nói như ra lệnh cho đối phương “Phùng Lập Nguyên, mày muốn gì? Nếu mày dám hại Vũ Uy tao sẽ không tha cho mày”

“haha. Rất thông minh, có thể đoán ra ta là ai. haha Doãn Minh Phong, mày vẫn vậy. Tính cách tự cho mình là nhất của mày vẫn chẳng thay đổi gì cả. Đúng là đồ ngạo mạn. hừ.....Mày xem, mày mất bao nhiêu công sức truy bắt tao vậy mà.....haha. Tao gọi là muốn nói cho mày biết, con trai mày đúng là đang nằm trong tay tao. Nhưng.....” thông qua điện thoại Minh Phong có thể cảm nhận rõ mồn một bộ mặt đáng ghét của Phùng Lập Nguyên đang hả hê như thế nào. Hần là đang cười tự đắc cho cái chiến thắng nhất thời này.

“Nói đi, mày muốn thế nào?” Minh Phong gầm giọng. Anh phải cố kìm nén nội tâm không để chính mình bóp nát điện thoại

Hải Lam đứng sát bên anh nghe đến cái tên Phùng Lập Nguyên được phát ra trong thanh âm nguy hiểm của Minh Phong , tâm vốn rối loạn không yên lại càng trở lên kích động hơn “Phong, là Phùng Lập Nguyên bắt Vũ Uy? Không...không thể....chúng ta hãy mau cứu thằng bé, anh ta sẽ giết nó mất. huhu”

“thật là một đôi vợ chồng đồng cam cộng khổ. Cảm động quá đi mất” nghe giọng nói quen thuộc của Hải Lam, Phùng Lập Nguyên nghiêng răng truyền đến giọng mỉa mai. Hắn nhếch miệng giễu cợt, nói “Doãn Minh Phong, nếu mày muốn thằng con trai bảo bối của mày bình an vô sự thì hãy mang đến một trăm tỷ ngay trong trưa mai. Địa điểm là khu Bình Tây vùng ngoại ô. Tao nói trước, chỉ một mình mày đến đó, nếu như mày dám báo cho cảnh sát thì hậu quả thế nào mày biết rõ rồi đấy. Sau 12 giờ trưa mai, mày không giao đủ số tiền như tao yêu cầu, vậy hãy gọi người đến mà nhận xác con trai mày đi.haha”

Phùng Lập Nguyên nói xong cười lớn, hắn không cho Minh Phong kịp nói thêm câu gì liền cúp máy

“thằng khốn...a lô.....” Minh Phong hung hăng ném điện thoại vào tường, về mặt muốn giết chết người còn hơn cả ác ma “Phùng Lập Nguyên, mày dám làm gì con tao, tao sẽ lột da mày ra.”

“Phong, phải làm sao đây. Phùng Lập Nguyên nói sẽ giết Vũ Uy. Huhu.....em...em chịu hết nổi rồi. Sao hắn có thể tàn nhẫn như vậy. Vũ Uy có chuyện gì bất chắc em sao có thể sống được” Hải Lam gào lên trong sợ hãi, thống khổ.

“sẽ không có chuyện gì với thằng bé hết. Không phải thứ Phùng Lập Nguyên muốn là tiền thôi sao? Chỉ cần anh đưa đủ tiền cho hắn, con chúng ta sẽ bình an trở về. Lam, em đừng khóc, đừng sợ, anh sẽ luôn ở bên hai mẹ con em” Minh Phong lần nữa ôm lấy cô, nhắm mắt mà suy tính việc tiếp theo anh phải làm, đồng thời cũng không quên vỗ vỗ lưng cô xoa dịu sự kích động trong lòng Hải Lam

“nhưng em sợ lắm. Em nghĩ Phùng Lập Nguyên không chỉ đòi tiền không thôi đâu. Em rất sợ hắn sẽ hại cả anh” Hải lam sụt sịt mũi, nghĩ đến anh cũng bị Phùng Lập Nguyên bắt đi cô là đau không gì sánh bằng. Cô không ngờ đã ba năm mà hắn vẫn còn ôm mối hăm lớn đến vậy. Thật không ngờ mà

Minh Phong thấy hạnh phúc như được nhen nhóm khi nghe trong lời nói của cô mang theo rất nhiều sự quan tâm dành cho anh. Mỗi anh đặt một nụ hôn nhẹ ấm áp lên trán cô “yên tâm, hắn sẽ không làm gì được anh. Anh sẽ mang con trở về bên em”

“không phải.....rõ ràng là hắn có ý đồ xấu. Nếu không tại sao hắn lại báo anh đến một mình. Chúng ta hãy báo cảnh sát đi anh. Một mình anh đến nơi nguy hiểm đó, em thực sự rất sợ” Hải Lam vòng tay ôm chặt lấy cổ anh, lắc lắc đầu điên cuồng nức nở nói

Minh Phong trong lòng rất lo lắng cho Vũ Uy nhưng ngoài mặt phải cố cười nhẹ, bàn tay ôn nhu mà lau đi nước mắt trên khuôn mặt thiên sứ của cô “anh nói rồi, Phùng Lập Nguyên sẽ không thể làm gì anh cả. Anh sẽ cử vài người bí mật theo sau. Anh sẽ trở về nguyên vẹn bên em, được không nào? Cô bé, xem em này, khóc đến sưng đỏ cả mắt rồi này, thật chẳng đáng yêu gì hết. haha”

“hừ...giờ là lúc nào rồi mà anh còn cười được chứ???? Ai thèm anh nguyên vẹn trở về. Anh có bị Phùng Lập Nguyên bắn vài phát đạn em cũng không để ý.” Hải Lam nghe anh nói vậy thì thấy an lòng hơn, rất nhanh khởi động lại cái tính chanh chua, lườm anh một cái rồi dài, nói dối không hề chớp mắt

“thật không? Vậy nếu anh chết, em cũng không để ý sao? Không thương tâm sao?” khuôn mặt anh tuần lộc ra ý cười trêu chọc

“người ta sẽ không thêm đề ý” Hải Lam du môi nói lớn

“hừc...vậy thì anh buồn lắm đấy bé con à” bên tai Hải Lam truyền đến giọng trầm thấp làm thơ của anh

.....

“Kính Thiên, cậu chắc cái này tốt nhất?” Minh Phong nhìn thật kỹ thứ đồ Kính Thiên vừa đưa tới, cảm thấy rất vừa lòng xong vẫn là hỏi lại lần nữa cho chắc

Kính Thiên gật đầu “hàng mới nhất của Mỹ đấy”

“ừm. cảm ơn cậu”

Kính Thiên nhìn Minh Phong một lúc, định không nói nhưng anh không thể nhịn được “Minh Phong, cậu xác định đến đó một mình? Làm vậy rất nguy hiểm!!! Nhớ.....Mà bọn chúng có rất nhiều người, một mình cậu ứng phó sao nổi? Tôi nghĩ, chúng ta cứ báo cho cảnh sát vẫn hơn. Như thế sẽ đảm bảo an toàn cho cả cậu và Vũ Uy.” Anh đã nghe Minh Phong nói lại tất cả mọi chuyện, chính mình nghe xong liền đứng ngồi không yên, bần rùn chân tay khi nghĩ đến Vũ Uy đang bị kẻ xấu bắt cóc. Mặc dù vẫn còn tức Minh Phong chuyện anh ấy dấu An An không chịu nói ra nhưng Kính Thiên không vì thế mà không giúp vợ chồng họ.

“Không được. Phùng Lập Nguyên đã mất hết tính người, nếu để hắn biết tôi báo cảnh sát, hắn sẽ giết Vũ Uy. Tôi sẽ tự mình đối mặt với hắn. Tôi phải thấy Vũ Uy an toàn” Minh Phong kiên quyết nói

Kính Thiên nhìn Minh Phong có chút bất an, ái ngại.....

“không còn sớm nữa, cậu hãy thay tôi bảo vệ Hải Lam. Cô ấy có đến chỗ tôi cậu nhất quyết phải ngăn lại” trong mắt Minh Phong lóe lên tia lạnh lẽo, trầm ngâm suy tính trong đầu hết mọi khả năng. Với tính cách của cô, anh lo cô sẽ sa vào tay Phùng Lập Nguyên, đến lúc đó mọi chuyện chỉ thêm rối ren.

“ừm. Yên tâm, tôi sẽ bảo vệ cô ấy”

.....

“đại ca, thằng nhóc hình như không chịu nín, nó khóc từ hôm qua đến giờ xem ra vẫn sung sức lắm, bé tý mà khóc dữ thật” tên mặt xẹo nhìn Vũ Uy mà phải bái phục nó. Nó không chịu ăn, không chịu uống, cứ thế gào khóc đòi ba mẹ

“ba ba...mẹ.....ba ba.....” Vũ Uy nằm trên giường, giọng đã khàn đặc hét lên.....

Phùng Lập Nguyên thu hồi tầm mắt nhìn tên đàn em, hướng về Vũ Uy, lần này chính hắn cũng không giữ được bình tĩnh, gầm lên “nhóc con, còn khóc tao sẽ mang mày cho sói ăn thịt” hắn vừa nói vừa giương đao sáng choang trước mặt thằng bé.

Vũ Uy nhìn thanh đao sắc nhọn, không cần nói thêm, nó liền im bặt, mặt sưng húp, đôi má phúng phính mới chỉ qua một ngày mà tôm đi không ít. Nó đưa tay chùi chùi mặt, giọng bất nản, sợ hãi “chó sói xấu xí”

Phùng Lập Nguyên hừ lạnh thật muốn túm lấy thằng nhóc băm vằm ra. Đúng là cha nào conấy, chết vẫn còn ngoan cố.

“trông chừng nó cẩn thận” Phùng Lập Nguyên ra lệnh xong, liền quay người bỏ đi

Vũ Uy giờ chỉ giám sụt sịt mũi, tay không ngừng dụi dụi hai mắt muốn khóc tìm ba mẹ nhưng lại sợ bị sói ăn.....

.....

Đúng như đã hẹn, Minh Phong mang một va li tiền đến chỗ Phùng Lập Nguyên. Xe anh dừng lại chỗ mà hắn nói. Nhìn qua một lượt bốn phía nơi hoang vu trước mặt Minh Phong đánh giá sơ qua tình hình. Phùng Lập Nguyên quả nhiên ba năm sau rất sảo quyết, hắn đã tính tới mọi khả năng đề hại chết anh. Minh Phong mở hộp đồ trong xe, lấy ra khẩu súng mà Kính Thiên mua cho, dặt vào trong người, rồi chậm rãi bước ra ngoài.....

“bộp.....bộp.....” tiếng vỗ tay bất ngờ vang lên phá tan sự yên lặng đến khó thở

“không hổ danh tổng giám đốc tập đoàn Doãn Thị. Rất đúng hẹn.....” Phùng Lập Nguyên cười mỉa, miệng hơi thối châm chọc Minh Phong. Theo sau hắn quả nhiên có rất nhiều bọn đàn em. Mới liếc qua một lượt tính ra cũng phải lên đến ba mươi tên là ít. Mặt mũi tên nào cũng đầy sẹo, đầy hình xăm khắp người, không khác nào thổ phỉ, đạo tặc

Trông mắt sâu thẳm không thấy đáy của Minh Phong nhìn Phùng Lập Nguyên lạnh tới thấu xương, giọng nói hàn băng “Phùng Lập Nguyên, tao đã mang tiền tới, hãy đưa Vũ Uy ra đây”

“mày vội gì chứ? Đã đến đây rồi, không bằng vào trong nói chuyện” nụ cười đều giả của hắn đến người mù cũng nhận ra rất dễ dàng

“đừng nhiều lời, hãy đưa con tao ra đây” Minh Phong lấy đại cục làm trọng, cố nén không cho mắt phun hỏa, giọng có phần nhún nhặn hắn

“....” Phùng Lập Nguyên nhìn Minh Phong bắt cần đòi, hai tay hắn đứt trong túi áo cười khinh miệt “dẫn thẳng nhò ra đây” hắn héch đầu ra lệnh cho đàn em

“vâng”

“baba...ba ba oi, ba ba cứu con..huhu” Vũ Uy bị tên đầu to ôm chặt nhưng vẫn không ngừng dẫy dụa, cái miệng nhỏ lại khóc khô khi nhìn thấy Minh Phong. Bàn tay nhỏ cổ vờn về phía anh nhưng hai cha con lại cách nhau một đoạn khá xa

Nhìn con mắt mũi đỏ tấy khiến Minh Phong nổi lên một trận xé lòng “Pan ngoan, đừng khóc, đừng khóc, ba ba tới rồi...”

“ba ba...”

“Doãn Minh Phong, con mày đã nhìn, mau đưa tiền ra đây?” Phùng Lập Nguyên nói.

Minh Phong cả người nổi gân như vỡ hết mạch máu, nghiêng răng “để Vũ Uy tới chỗ tao đã.”

“mày đang mặc cả với tao? Minh Phong, biết điều thì đưa tiền không thì...” Phùng Lập Nguyên trợn mắt trắng dã, con ngỗ nổi lên, trực tiếp ôm chặt Vũ Uy, kè súng vào sát họng thằng bé “tao phải chắc chắn tiền kia là thật. Mày dám dờ trò, thì.....” ngón tay hắn từ từ cụp cò nổ súng

“phẳng” Phùng Lập Nguyên cố tình bắn phát súng đầu tiên lệch đi xoẹt qua mặt Vũ Uy không ngoài một mục đích khiến Minh Phong phải sợ hãi mà biết điều đưa tiền ra.

“Doãn Minh Phong, nếu mày còn không đưa tiền ra đây, tao không dám đảm bảo phát súng thứ hai sẽ còn chệch hướng đâu đấy” Phùng Lập Nguyên uy hiếp

Vũ Uy nghe tiếng kêu lớn kè sát tai nó khiến thằng bé càng khóc to hơn mà Minh Phong phía đối diện thì nguyên bản được một trận khiếp sợ, hồn lìa khỏi xác trước hành động mất hết tính người vừa rồi của Phùng Lập Nguyên. Tim anh gần như nhảy ra khỏi lồng ngực

“Phùng Lập Nguyên, bọn mày có hơn ba mươi tên, mày nghĩ tao có thể lừa chúng mày chạy thoát khỏi đây sao?” giọng anh có phần gấp gáp. Chừng nào Vũ Uy còn bị Phùng Lập Nguyên giữ, chừng ấy anh còn kinh hãi.

Phùng Lập Nguyên nghe anh nói không phải là không có lý. Hắn đã cho bọn đàn em dò soát một lượt trong vòng bán kính mười mét khu vực này, Minh Phong chỉ có một mình, không hề có người đi cùng, cho dù anh có đến mười cái chân thì cũng không thể thoát khỏi đây. Huống hồ bọn đàn em của Phùng Lập Nguyên đã thủ sẵn vũ khí trên tay, chỉ cần Minh Phong có bất cứ hành động khả nghi nào liền bị bọn chúng bắn chết tại trận.

.....

“Kính Thiên, anh chạy nhanh lên đi” Hải Lam ngồi trong xe Kính Thiên chạy với tốc độ hơn 100km/giờ, cuống quýt giục anh tăng tốc “chúng ta sẽ đến chậm mất” thần sắc cô nhợt nhạt trong thấy

Kính Thiên lại đạp ga, xe lao nhanh trên con đường lớn. Khuôn mặt anh hiện lên đầy nét căng thẳng “Hải Lam, đừng khẩn trương như vậy, anh báo cảnh sát rồi, họ đã cử rất nhiều người bí mật vây quanh khu vực của Phùng Lập Nguyên. Minh Phong và Vũ Uy chắc chắn sẽ không sao đâu”. Mặc dù trước đó Minh Phong đã dặn đi dặn lại là không để cho phía bên cảnh sát nhúng tay vào nhưng nghĩ ngược nghĩ xuôi, anh vẫn là ruột gan nóng như lửa khi thấy Minh Phong chui vào chỗ chết mà không làm gì. Vốn không cho Hải Lam đi cùng, nhưng cô lại cứ năn nỉ, khóc lóc đòi theo bằng được, Kính Thiên bất lực nhắm mắt làm liều, miễn cưỡng để cô lên xe anh.

.....

Kỳ Học Ân ẩn sau bức tường mục nát, cổ thủ ở đó từ trước khi Minh Phong tới. Anh đã bố trí tất cả đầu đuôi người của mình vây quanh khu vực hoang này để yểm trợ cho Minh Phong và Vũ Uy. Hệ thống định vị từ xa, quan sát tất cả hành tung của kẻ bắt cóc đều được Kỳ Học Ân nắm rõ thông qua con chip tối tân gắn vào tai mình. Một đội chuyên gia theo dõi nhất cử nhất động của bọn tội phạm hiện đang ngồi trong một căn phòng bí mật ở trung tâm thành phố, sẵn sàng báo lại nguy hiểm phía trước

“trợ lý Kỳ, hiện có ba tên của bọn bắt cóc đang đứng tại một bãi đất trống cách khu nhà hoang hai km về phía đông” người của trung tâm theo dõi báo lại cho Kỳ Học Ân

“chúng đang làm gì?”

“có một phi cơ lớn ở đây. Tôi nghĩ bọn chúng đang chờ Phùng Lập Nguyên đến rồi sẽ lên máy bay tẩu thoát”

“cậu cử thêm người đến đây cho tôi. Bằng mọi giá không để cho Phùng Lập Nguyên lên chiếc máy bay đó”

“vâng”

“trợ lý Kỳ, tôi nghĩ chúng ta lên xông ra bây giờ. Tình hình hiện không mấy khả quan. Vũ Uy đang nằm trong tay Phùng Lập Nguyên. Trên tay hắn có súng, tôi e hắn sẽ nổi khùng mà bắn vào người thẳng bệ. Hay là...” Người đàn ông ngồi kế bên Kỳ Học Ân sau khi quan sát cẩn thận cục diện thì lên tiếng đề nghị. Nhìn cách Phùng Lập Nguyên bắn phát súng vừa rồi, anh ta không mấy khó khăn để nhận ra tâm trạng lúc này của hắn.

Kỳ Học Ân nhăn mày, phản đối “không được, giờ chúng ta mà ra thì rất nguy hiểm cho tổng giám đốc và Vũ Uy. Cậu hãy thông báo cho các anh em cứ đứng nguyên chờ lệnh của tôi”

“rõ”

Trong khi người của Kỳ Học Ân đang ẩn bên trên, bên trái, bên phải căn nhà hoang thì phía cảnh sát lại bí mật, khẩn trương bố trí người án ngữ phía trước và phía sau khu nhà. Bọn họ trước đó chưa hề biết đối phương nhưng lại rất tình cờ không chạm mặt nhau.

.....

“Phùng Lập Nguyên, tao lấy gì để đảm bảo nếu sau khi tao đưa tiền cho mày thì Vũ Uy sẽ không bị nguy hiểm?” Minh Phong lạnh lùng nói lớn. Anh vẫn là đang áp chế cho chính mình không được sơ xuất, mọi nhất cử nhất động tuyệt đối phải chính xác. Ánh mắt anh lướt thật nhanh về phía Kỳ Học Ân ra hiệu ngầm, đối phương tuyệt nhiên không có phát hiện ra biểu hiện dị thường của anh

“tao sẽ không làm hại con mày nếu mày biết giữ lời” Phùng Lập Nguyên nói giọng quân tử, trong khi lòng hắn đã lập sẵn âm mưu từ trước

Minh Phong hơi cong môi khinh thường lời nói của hắn, anh lại tiếp “Thế này đi. Mày hãy cử một tên đàn em của mày lên kiểm tra lại tiền, nếu thấy tao không lừa, mày hãy thả con tao xuống, để nó đi về phía tao. Khi nào Vũ Uy gần tới bên chiếc xe kia, tao sẽ đẩy tiền về phía mày. Như vậy cả hai đều không phải mất thời gian đôi co. Tao nói trước, nếu chúng mày dám chơi xấu, tao cũng không ngại đốt số tiền này trước mặt tụi bay” một tay anh cầm súng, một tay là bật lửa đã chuẩn bị sẵn từ trước

“mày.....Doãn Minh Phong, mày đúng là tên sáo quyet. Được, cứ làm như mày nói” Phùng Lập Nguyên gằn từng tiếng, hắn hất cảm ý bảo tên đàn em tiến về phía Minh Phong

“đại ca, là thật...” sau khi xem xong, tên kia liền báo cáo lại. Về mặt nhìn thấy một núi tiền của hắn như là nằm trên một đồng vàng.

Phùng Lập Nguyên gật đầu, bảo tên kia quay lại, rồi chính hắn tự mình thả Vũ Uy xuống. Thăng bé ngay khi được tự do liền chạy về phía Minh Phong, vừa khóc vừa lớn tiếng gọi “ba ba.....ba ba ơ”

“chú ý, khi nào Vũ Uy gần tới bên tổng giám đốc, mọi người hãy đồng loạt xông lên” Kỳ Học Ân nhìn thấy Vũ Uy đang chạy về phía Minh Phong, liền ra lệnh

“ok”

“Đội CR 5, CR 6 , BKT 3 , BKT 5 chú ý sẵn sàng chờ lệnh, ngay khi đưa trẻ đến gần phía người mặc áo đen , tất cả phải tiến công nhanh áp chế bọn bất cóc tại chỗ. Chúng có rất nhiều người, vũ khí rất nguy hiểm, hãy bảo vệ cha con họ” cảnh sát trưởng thông qua máy bộ đàm, truyền lệnh

"tuân lệnh"

Vũ Uy mỗi lúc một đến gần Minh Phong hơn, nó vẫn khóc gọi “ba ba”

Minh Phong tim đập dồn dập, nhìn con trai chạy tới bên mình mà anh thấy xúc động trào dâng. ....

Nhưng lúc đó “chờ thẳng nhỏ đến gần Doãn Minh Phong, chúng mày hãy nổ súng bắn chết ba con hán cho tao” Phùng Lập Nguyên mắt trừng trừng nhìn Vũ Uy đang tới gần Minh Phong, hần lập tức phân phó nhiệm vụ.

Hai tên kẻ bên gạt đầu liếc đôi mắt dã thú về phía trước , ngón tay chúng luôn trong tư thế sẵn sàng, chỉ cần một cử động nhỏ là mục tiêu liền hạ gục

Ba bước

Hai bước

Một bước

Vũ Uy giờ hai cánh tay đang định nhào vào lòng Minh Phong. ....

“phăng”

“phăng”

“phăng”

Ba phát súng liên tiếp một đường thẳng bay với vận tốc nhanh hơn cả tiếng gió thổi hướng đúng về phía Vũ Uy trước sự ngỡ ngàng không phản ứng kịp của đám người Kỳ Học Ân và cảnh sát . Còn Minh Phong cũng chỉ kịp kêu lớn “ không. ....” rồi anh lao nhanh ra phía trước đỡ đạn cho con trai. Ba viên đạn bắn trúng giữa tim anh không chệch một ly.

“aaaaaaa.....Minh Phong, không. ....” vừa lúc xe Kính Thiên lao tới nơi , Hải Lam từ xa nhìn Minh Phong cả người nằm bất động trên đất , cô kinh hãi thất thanh hét lên, lập tức đẩy cửa xe chạy thật nhanh về phía anh

“aaaaaaa.....Minh Phong, không. ....” vừa lúc xe Kính Thiên lao tới nơi , Hải Lam từ xa nhìn Minh Phong cả người nằm bất động trên đất , cô kinh hãi thất thanh hét lên, lập tức đẩy cửa xe chạy thật nhanh về phía anh

Kính Thiên một cước liền đưa tay liều mạng lôi cô lại “ Hải Lam, đừng. .rất nguy hiểm”

“buông em ra, em phải đến bên Minh Phong, anh ấy không thể chết được..... .buông ra.huhu” Hải Lam giống như người điên lên con, cô gào khóc, ra sức giằng co với Kính Thiên nhưng anh nhất mực không buông tay , thô bạo lôi cô vào trong xe, khóa trái cửa lại, rồi chính mình chạy nhanh về phía đang xảy ra hỗn loạn. Hải Lam nước mắt chảy ròng ròng , bàn tay trắng xanh đập mạnh lên kính xe , không ngừng thét gọi tên Minh Phong đến nỗi ngượng đi.

Ngay lúc Minh Phong bị bắn ba phát đạn vào tim, lập tức cả một rừng người từ trên cao, phía trái , phía phải khu nhà hoang đồng loạt xông ra, tiếng súng như pháo bắn trả xối xả vào phía bên Phùng Lập Nguyên. Đội cảnh sát cũng rất nhanh . Họ không khác nào bầy kiến lao nhanh về phía mục tiêu. Bốn phía đâu đâu cũng là người bảo vệ Minh Phong và Vũ Uy. Kỳ Học Ân không còn đầu óc đâu mà để ý đến phía cảnh sát sao lại xuất hiện ở chỗ này, anh gấp rút chạy tới bên cha con Minh Phong, ôm lấy Vũ Uy đang ngồi bên ba ba khóc òa lên khi thấy anh nằm bất động một chỗ

“Mau đưa tổng giám đốc ra khỏi đây” Kỳ Học Ân hét lên với thực hạ gần như là quát tháo ra lệnh

Phùng Lập Nguyên nhìn một toán người từ bốn phía không biết chui ra từ đâu, chĩa rất nhiều súng về phía bọn hán làm khí chất hung hăng, ngạo nghễ vừa nảy chằng khác nào mưa lũ cuốn trôi tất cả . Hần thất thần, sợ hãi đến nhũn cả chân tay

“ bọn bay, giết hết chúng cho tao” Phùng Lập Nguyên phát hoảng, mắt hần long ra thật hãi hùng , nghiêng rằng gào lên. Nói xong hần cùng tên đàn em thân cận nhất lợi dụng lúc giao tranh náo loạn giữa ba bên mà tìm đường thoát thân. Bọn đàn em thì hoảng loạn, chúng có súng trên tay mà không biết phải làm thế nào, cứ thế dưới thế tấn công như vũ bão của phía cảnh sát, bọn chúng bị cô lập hoàn toàn

Số người bên Kỳ Học Ân cùng cảnh sát gộp lại gấp hơn nửa già số bọn thổ phỉ, cộng thêm bọn họ lại rất dày rạn kinh nghiệm trong những tình huống nguy hiểm thế này nên rất nhanh, bọn bất cóc đã bị tóm gọn. Một số tên trúng đạn nằm co quắp ôm vết thương kêu la thảm hại. Một số tên khác thì chạy toán loạn nhưng cũng chỉ chạy được vài bước chân thì phải hàng phục dưới súng cảnh sát.

Phùng Lập Nguyên thành công thoát khỏi vòng vây của cảnh sát, hần vừa chạy vừa không ngừng nguyền rủa “Doãn Minh Phong, thẳng chó, mày dám lừa tao. ....đội đấy, ông mày đây sẽ không tha cho cả nhà mày chết không toàn thây . Gìm. ....”

“Thật vậy?” một giọng nói lạnh lẽo, hàm chứa ý cười khinh khinh phát ra từ phía sau Phùng Lập Nguyên

Hứa Kính Thiên khi vừa chạy đến trận đấu súng kinh hoàng kia, đôi mắt sáng như chim ưng hiện ra trong đêm tối mà nhắm trúng về phía Phùng Lập Nguyên và tên đàn em hèn nhát bỏ lại đồng đội, như một con chó dại tìm đường thoát thân

Phùng Lập Nguyên và tên đàn em nghe âm thanh mà lạnh buốt sống lưng. Chúng bị hụt bước, liếc mắt nhìn nhau rất hiểu ý đối phương. ....

“Phăng”

“Phăng”

Bọn chúng chưa kịp cướp cò nổ súng bắn chết Hứa Kính Thiên thì anh đã sớm đoán được ý đồ, hai tay hai súng, hai viên đạn như đang chạy trên hai đường thẳng song song, xuyên thủng đầu gối của đối phương tạo lên một lỗ lớn. Chúng a lên đau đớn, súng trên tay theo đó cũng tuột khỏi lòng bàn tay.

“bắt bọn chúng lại” Kỳ Học Ân chạy tới bên Kính Thiên, anh thở hồng hộc, hô lên

“thả tao ra..thả tao ra, Doãn Minh Phong, tao phải giết mày.....tao phải giết mày” Phùng Lập Nguyên miệng sùi bọt mép la lối ầm ĩ khi bị cảnh sát còng tay lại lôi đi.

“Hứa tổng, không ngờ kỹ thuật bắn súng của anh lại cao siêu đến vậy” Kỳ Học Ân nhìn hai tên bị bắt, máu tanh từ đầu gối chúng bốc mùi thì lấy làm khâm phục Hứa Kính Thiên

“cậu quá lời rồi. Chúng ta mau đi khỏi đây thôi”

.....

Bệnh viện

Ngồi dưới ghế chờ, Hải Lam khóc lên khóc xuống, ánh mắt mới hồi nào hãy còn lưu lại một tia hy vọng mong manh đã không còn, nó chưa bao giờ trở lên vô vọng, tuyệt vọng như lúc này khi mà đã bốn tiếng đồng hồ trôi qua Minh Phong vẫn nằm trong phòng cấp cứu. Cả người cô như cái xác chết bất động, cổ gượng bản thân để chờ anh.

Vũ Uy trải qua chuyện hãi hùng vừa rồi, lại thêm hai ngày nay nó không có ăn gì, nên vừa mới ăn no xong liền ngủ thiếp đi dưới sự trông chừng của Kỳ Học Ân và hai vệ sỹ.

“Kính Thiên, sao Minh Phong còn chưa ra?” Hải Lam mắt nhìn đờ đẫn vào cánh cửa đóng im lìm phía trước, thất thểu nói “sao anh ấy lại ở trong đây lâu như vậy. huhu. ...anh ấy nói muốn kết hôn cùng em mà. Em vẫn còn chưa nhận lời mà. Anh ấy muốn bảo vệ mẹ con em suốt đời mà. ....tại sao lại nằm trong đây chứ.....”

Kính Thiên ôm lấy cô, vỗ vai cô một cách đồng cảm, không biết nên nói gì vào lúc này.....

Hành lang vắng hui người, chỉ có Kính Thiên và Hải Lam ngồi đó chờ Minh Phong.....

“đỉnh” cánh cửa phòng cấp mở ra

“bác sỹ, Minh Phong thế nào rồi?” - “bác sỹ, chồng tôi, anh ấy....anh ấy đã tỉnh rồi phải không?”

Kính Thiên và Hải Lam vừa thấy bóng dáng vị bác sỹ trẻ tuổi bước ra từ phòng cấp cứu, họ như vớ được phao cứu sinh giữa đại dương, ánh mắt trông mong một điều kỳ diệu sẽ xảy ra nhìn vị bác sỹ trẻ kia

Bác sỹ từ từ tháo khẩu trang, anh ta về mặt lấy làm chia buồn, dường như là đã cố gắng hết sức, lắc đầu bất lực “bệnh nhân mất máu quá nhiều, chúng tôi đã cố gắng nhất trong khả năng có thể. Người nhà xin hãy nén đau thương để lo hậu sự cho cậu ấy”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Lại Từ Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Yêu Lại Từ Đầu

Cả người Hải Lam tựa như vừa bị dội một gáo nước lạnh băng, đến ngay cả đầu ngón chân cũng trở lên mất cảm giác, cô vô thức lắc mạnh đầu, trước sau đều không có lấy một cái gì gọi là tin vào lời nói kia “không...không....anh nói dối, anh nói dối, Minh Phong không chết, anh ấy không thể chết như

thể được, anh ấy rõ ràng là vừa gọi tôi, tôi phải vào trong với anh ấy” nước mắt cô tràn trên mi, cánh tay gầy yếu ra sức đẩy người phía trước để vào trong nhưng lại là không thể. Đầu cô một trận choáng váng, noron thần kinh như bị rút sạch mà ngất đi một lần nữa...

“Hải Lam...Hải Lam....” Kính Thiên nhanh tay đỡ lấy thân thể Hải Lam, mặt trợn trắng nhìn vị bác sĩ mặt đang hoảng hốt kia “Hữu Văn, cậu chán sống hả?”

“Ơ...không phải cậu bảo mình là phải làm cho cô ấy sốc nặng còn gì? Mình đã làm đúng như những gì cậu yêu cầu đấy thôi” ánh mắt Hữu Văn vô cùng vô tội nói, rồi anh chàng bác sĩ lại cười hi “Yên tâm đi, cô ấy chỉ ngất thôi? Cậu đưa cô ấy vào trong đi?”

Kính Thiên bế Hải Lam lên, xong cũng không quên ném cái nhìn cảnh cáo về phía anh bạn kia, thấp giọng hỏi “Minh Phong thế nào rồi?”

Hữu Văn nhún một bên vai, khôi hài nói đùa “Chưa chết? Tôi nghĩ cho dù Doãn Minh Phong có trúng thêm mười viên đạn nữa cũng chẳng trúng tới tim cậu ta. Không chỉ mỗi da mặt cậu ta dày thôi đâu mà tim cậu ta cũng dày hơn người bình thường nữa kia...Haha...”

Ý cười trên nét mặt Kính Thiên hiện hữu trông thấy “cái này không cần cậu nói tôi cũng biết” anh cúi đầu nhìn cô gái trong lòng “Hải Lam, xin lỗi nha, là ông xã bất lương của em bắt anh phải làm vậy, nếu không cả đời này anh sẽ không được gặp An An và con gái mình mất”. Kính Thiên giật giật khoe môi, cười nhẹ một cái rồi thông dong bế cô vào phòng bệnh cho Hữu Văn xem qua.

.....

“cạch”

Trong phòng cấp cứu, một nam nhân anh tuấn hơn người đang “nằm bất động” trên giường bệnh với những dây truyền chằng chịt trên ngực.

“đừng giả vờ nữa !!! còn không chịu tỉnh?” Kính Thiên vừa đóng cửa lại, hai tay khoanh trước ngực nhìn Minh Phong, khinh thường nói

Minh Phong hai mắt mở sáng choang, hướng thẳng lên trần nhà trắng tinh, không có lướt mắt về phía người đứng gần cửa, hỏi đầy trông mong “thế nào rồi?”

“thế nào là thế nào?” Kính Thiên biết rõ anh muốn hỏi gì, nhưng lại giả ngu mà vờ lại

Minh Phong lập tức bật người dậy chẳng có vẻ gì của người mới trúng ba phát đạn đang hấp hối, trừng mắt lên “cậu không muốn gặp em gái tôi nữa rồi phải không? Hải Lam sao rồi?”

“ngất rồi !!!” Kính Thiên cũng chẳng vừa, anh tuy bị tên kia bắt làm việc xấu nhưng cũng không vì thế mà để hấn chèn người quá đáng, nói bình thản như mình là kẻ vô can.

Minh Phong nghe thế lo lắng, anh luôn cố gắng tìm cách đi vào để chạy đến bên cô, nhưng Kính Thiên đã chặn lại, cười nhạo “Hải Lam chỉ ngất thôi. Hữu Văn đã khám, lát sẽ có kết quả. Cô ấy vừa ngủ được một lúc. Giờ cậu mà sang chỗ em gái tôi có khi lại dọa con bé chết thật đấy”

“cậu. Cái mồm hết từ để nói rồi hả?” Minh Phong tức giận, mắng. Dám bảo anh dọa chết Hải Lam, anh yêu cô còn chẳng đủ nữa là, sao có thể hại cô chết chứ?

“Minh Phong, tôi thật bái phục cậu. Cậu có thể điều khiển mọi việc trong tầm tay mình đúng như kế hoạch, liều mạng chỉ để lừa Hải Lam, nếu như để cô ấy biết được thì đừng lôi tôi vào đấy !!!” Kính Thiên không có nhỏ mọn mà để sự tức giận của anh vào trong lòng, tốt bụng mà nhắc khéo. Để Hải Lam biết, để cô ấy bỏ đi một lần nữa, thì anh còn lâu mới giúp

Minh Phong đưa tay sờ sờ chỗ mà Hữu Văn băng bó có cảm rất nhiều chất nước màu đỏ giống y như máu ở trước ngực, hải lòng nói “áo chống đạn kia tuyệt đấy. Có khi tôi phải nhờ cậu mua thêm vài cái nữa mới được” anh lại không có để ý xem tình hình Hải Lam nghiêm trọng đến thế nào, bởi tất cả đã nằm trong dự tính của anh. haha

“chẳng phải đã nói hàng mới nhất của Mỹ rồi sao !!!” Kính Thiên lấy làm tự hào về cái áo mà anh mua cho Minh Phong.

“Mà những thứ kia cậu làm đến đâu rồi?” Minh Phong nghiêm túc quay vào việc chính

“Đã xong, chỉ chờ cậu xuất viện”

“Cậu rất được việc. Xong chuyện này tôi sẽ trả vợ con lại cho cậu. haha” Minh Phong gật gật đầu, rồi anh lại nằm xuống, hai tay đan vào nhau, để sau đầu, ung dung hát một mình không thèm đoái hoài đến người kia

“Cậu tốt hơn hết là nên làm thế cho tôi” Kính Thiên vẫn giữ nguyên nụ cười, nhưng là nụ cười xem lẫn tức tối với tên đang nằm ngao ngỗ trên giường bệnh.

.....

Hải Lam mê man ngủ, chỉ đến khi bụng cô cồn cào, khó chịu cô mới trở mình, lờ mờ tỉnh dậy, mắt mũi hoa hết cả lên

“cô gái, tỉnh rồi à?” cô y tá bụng trên tay khay cháo nóng, nhón miệng cời nói

Hải Lam ngơ ngác nhìn cô y tá, nhìn căn phòng trắng chỉ có mình cô là bệnh nhân và cô nhớ lại những gì đã xảy ra. Hôm qua cô đã ngã đi khi biết Minh Phong chết, bác sỹ nói không thể cứu được. Hải Lam không màng đến sức khỏe, đôi chân trần cứ vậy mà chạm dưới nền đá hoa lạnh toát mà đi tìm anh

“cô này, cô đi đâu vậy, cô còn rất yếu, không nên ra ngoài” cô y tá nhìn Hải Lam thất thần chạy đi, liền cuống quýt hạ bát cháo xuống giường lôi Hải Lam lại, trách móc “xem cô đang làm gì này, có thai rồi mà không chú ý gì cả. Người đã yếu mà còn không chịu đi dép. Nhỡ bị cảm lạnh thì sao đây. Hãy nghĩ đến đứa con trong bụng mà nên giữ gìn thân thể chứ . haizzzz”

“cô này, cô đi đâu vậy, cô còn rất yếu, không nên ra ngoài” cô y tá nhìn Hải Lam thất thần chạy đi, liền cuống quýt hạ bát cháo xuống giường lôi Hải Lam lại, trách móc “xem cô đang làm gì này, có thai rồi mà không chú ý gì cả. Người đã yếu mà còn không chịu đi dép. Nhỡ bị cảm lạnh thì sao đây. Hãy nghĩ đến đứa con trong bụng mà nên giữ gìn thân thể chứ . haizzzz”

Thân thể Hải Lam không thể cử động thêm được nữa, đôi mắt bơ phờ chứa toàn vẻ kinh ngạc, nặng nề nhìn cô y tá “chị .....chị vừa nói gì cơ? Tôi.....tôi có...thai?” cô khó khăn lắm mới hỏi lại được. Cô có thai, cô có thai con của anh nữa rồi, nhưng bây giờ cô không biết là mình nên vui hay nên buồn nữa đây. Minh Phong lỡ bỏ rơi cô và Vũ Uy để ra đi, liệu cô sống còn có ý nghĩa gì chứ? Nước mắt cô một lần nữa lại ứa ra trong khóe mi, tim đau thập phần như chính mình vừa mới bị trúng ba phát đạn kia chứ không phải là anh

Nhìn Hải Lam tự dưng ngồi bệt xuống đất, ôm chặt lấy bụng khóc rống lên thảm thương, cô y tá thật không đành lòng, định nói hết tất cả chuyện ban nãy chỉ là.....thì

Hải Lam đột nhiên giống như người mộng du, bò dậy từ trên mặt đất, chạy thật nhanh đến phòng của Minh Phong

“Phong, anh tỉnh lại đi, anh đừng nằm như thế này mà. Phong...tỉnh lại đi anh.....huhu” Hải Lam xà người xuống ôm chặt lấy anh lay mạnh, cô gào lên “anh tỉnh lại đi, chẳng phải anh nói muốn kết hôn với em sao? Em đồng ý, giờ em đồng ý mà, vì thế xin anh hãy tỉnh lại để chúng mình còn làm đám cưới nữa chứ. Chỉ cần anh tỉnh lại em sẽ tha thứ tất cả cho anh. Thực ra em đã không còn giận anh từ lâu rồi, em rất muốn nói.....em cũng yêu anh nhiều lắm, làm ơn tỉnh dậy đi chồng ơi !!! huhu...”

“cạch”

“Hải Lam !!!” Kính Thiên nhìn Hải Lam ôm Minh Phong không ngừng lay người anh, vừa khóc vừa kêu lớn, bộ dạng thật khiến người ta đau lòng “em đừng như vậy. Anh vừa hỏi lại bác sỹ rồi. Minh Phong vẫn còn cơ hội, cậu ấy đang hôn mê. Nhưng trường hợp của cậu ấy khá đặc biệt” trong mắt Kính Thiên cổ tình làm ra một mảng đau buồn mất mát không hề thay đổi. Chính anh cũng phải ngỡ ngàng, tự soi gương mà tặc lưỡi, mình biết diễn đến độ xuất quỷ nhập thần thế này rồi sao?

Trong khi đó, người trên giường thì đã muốn ôm bụng cười lớn lắm rồi mà không sao cười được, vì nghiệp lớn mà hấn phải cố nín, giống như chính mình trời sinh đã cầm điếu sắn.....Tiểu Lam à, lần này không biến em thành Doãn thiếu phu nhân thì Doãn Minh Phong anh thế sẽ đối họ. haha

Hải Lam nghe Kính Thiên nói thế chẳng khác nào cây cỏ héo khô giữa nắng mặt trời gay gắt được anh tưới cho ít nước mới duy trì sự sống hiem hoi. “anh nói, Minh Phong vẫn còn cơ hội?” Hải Lam hỏi xong, đôi mắt sưng đỏ do lại quay ra nhìn Minh Phong “Kính Thiên, anh nói trường hợp của Minh Phong đặc biệt? Nghĩa là sao? Em không hiểu?” Hải Lam nhăn mặt, gấp gấp hỏi, trong lòng thầm cầu mong ông trời đừng tuyệt tình chia lìa bọn họ. Giờ cô sắp có thêm một baby, cô không muốn một lần nữa, khi vượt cạn lại không có anh bên cạnh.

Kính Thiên liếc mắt “hèn mọn” không dám nhìn thẳng Hải Lam “ừm. Là thế này, bác sỹ vừa nói. Minh Phong sẽ tỉnh lại, nhưng là không biết đến bao giờ”

“không biết đến bao giờ.??? Vậy anh ấy.....” Hải Lam vừa mới có được chút hy vọng, khuôn mặt tuyệt vọng có thêm tí khởi sắc vậy mà.....

“Em bình tĩnh, đừng kích động. Anh còn chưa nói hết. Bác sỹ nói, trước khi Minh Phong rơi vào hôn mê, tâm tình cậu ấy hình như có rất phiền muộn. Nếu muốn Minh Phong mau chóng hồi phục, thì phải có người giúp cậu ấy hoàn thành xong những nguyện vọng trước đây mà Minh Phong ấp ủ.” Kính Thiên cười khổ, mặc dù đã được Minh Phong đưa cho lời thoại đọc đi lại đọc lại vậy mà anh không nhớ nổi, anh gian lận nhìn cô, trong lòng không ngừng niệm phật sám hối, xong ngoài miệng thì “tội lỗi” cứ thế chất đầy “cái này, cái này nói ra rất khó hiểu. Bác sỹ nói, trường hợp của Minh Phong còn liên quan đến bệnh tâm lý. Phải điều trị bằng tình cảm?”

“Là sao?” Hải Lam sốt ruột, đầu óc cô giờ chỉ lo đến sức khỏe của Minh Phong, không còn đủ trí tuệ mà đi phân biệt thật giả trong lời nói của Kính Thiên

Kính Thiên dùng một lát, đầu óc trì trệ cố nhớ lại những gì trong giấy đã viết “à.....là trước đây Minh Phong có nguyện vọng lớn gì không? Hoặc có ước muốn lớn trong đời mà vẫn chưa được toại nguyện ấy? Ví dụ như, cậu ấy muốn bán cái ô tô hiện tại, để mua cái mới hơn chẳng hạn, hay có thể cái áo sơ mi cậu ấy mặc hôm trước bỏ quên trong nhà tắm không biết em đã giặt cho cậu ấy chưa? Cũng không ngoại trừ khả năng, cậu ấy vài tháng nay muốn ra ngoài, khao khát được tìm đến những vũ trường để khuây khỏa, để tìm những bông hoa mới lạ hơn nhưng bị em ngăn cấm nên mới sinh ra phiền muộn...” Kính Thiên nói đông, nói tây, bịa đủ mọi thứ thiếu thốn của Minh Phong, nghe mà như nói xấu đối phương thì đúng hơn. Việc trọng tâm nhất chính là ước muốn được lấy cô thì chẳng thấy tên kia đã động tới. Toàn nói hươu nói vượn thực khiến Minh Phong muốn bật dậy mà giáo huấn đầu óc bả đậu của cậu ta một trận. Cái đầu này còn không bằng con trai nhà anh. Nói nó một lần nó hiểu ngay, đằng này..... tức chết đi mất. Minh Phong càng nghe Kính Thiên nói thì càng tức, tức đến không có cách nào giết được cậu ta nên đành phải dùng tay cào mạnh dưới ga giường, nghiến răng thật chặt cổ không phát ra tiếng động, thầm mắng “đồ óc heo kia. Rốt cục cậu có phải là sinh vật đơn bào hay không mà sao chỉ số thông minh lại không có vậy hả? Cậu chết đi cho tôi” rồi anh không ngừng gào thét múa may mồm mép dưới đáy lòng “bảo bối, em đừng tin lời con heo kia nói, anh đời này kiếp này cũng chỉ yêu bảo bối ngọc ngàch Trịnh Hải Lam em thôi, có chết cũng chỉ yêu em”

Lợi dụng lúc Hải Lam hướng mặt về phía Kính Thiên, Minh Phong liền giương mắt đe dọa người kia “còn không nói mục đích chính?” ánh mắt Minh Phong như biết nói, bắn về phía Kính Thiên.

“à” cuối cùng đầu óc “đần độn” của Kính Thiên cũng nhớ ra

“Kính Thiên, là Minh Phong nói thế với anh?” lời nói của cô mang theo thất vọng lớn. Sao anh có thể có ham muốn được tìm hoa bên ngoài chứ ? Đóa hoa xinh đẹp cô đây còn chưa làm anh thỏa mãn sao? Hừ....háo sắc vẫn là háo háo sắc mà. Hôn mê liệt giường mà vẫn còn nghĩ đến cách trốn cô ra ngoài trên hoa nguyệt nguyệt a.

Kính Thiên thấy mặt cô buồn tui ngui, vội xoa tay “không, đây chỉ là anh lấy ví dụ....haha....ví dụ ấy mà. Em đừng tin là thật. Hải Lam này, thế trước đây em thực sự không biết Minh Phong đã nói với em là cậu ấy muốn gì nhất à?” Kính Thiên bí mật đưa con nai vào bầy.

Hải Lam xụ mặt lắc đầu, rồi lại gật đầu, lắc gật đến nỗi Kính Thiên chóng hết cả mặt.

Trên gương mặt của Kính Thiên đang biểu tình rất dữ “a...a....đừng có lắc gật thế đi. Em định bức điên anh đấy hả? chẳng nhẽ lúc trước Minh Phong có nguyện vọng lớn lại không nói với em?” Minh Phong có nói trước, trong tình yêu Hải Lam ngốc lắm, quả nhiên anh bây giờ mới thấy cô ngốc thật. Trời đất quỷ thần ơi, nếu em mà còn không nói “Minh Phong muốn kết hôn cùng em” thì anh sẽ.....

“Minh Phong muốn kết hôn cùng em” Hải Lam vỗ vỗ đầu, cô lớn tiếng chen ngang dòng mặc niệm của Kính Thiên “đúng rồi, dạo trước ngày nào anh ấy cũng nói muốn lấy em. Nhưng..nhưng em lại từ chối.”

“vậy giờ em còn muốn lấy cậu đấy nữa không?” Kính Thiên hỏi dò

Hải Lam không do dự mà gật đầu, nghĩ đến có thể cùng anh chung sống đến hết đời cô cái gì cũng làm “Kính Thiên, chỉ cần Minh Phong bình phục lại, chỉ cần anh ấy không sao, em sẽ đồng ý lấy anh ấy. Khi nhìn thấy Minh Phong bị trúng đạn lúc đỡ cho Vũ Uy, em mới nhận ra, em không thể nào sống thiếu Minh Phong. Nếu anh ấy chết, em thực sự sống sẽ không còn ý nghĩa gì hết” cô vừa nói vừa khóc “em cần anh ấy, Vũ Uy cũng cần anh ấy, cả baby trong bụng em cũng cần anh ấy. Kính Thiên, anh nói đi, em phải làm gì để Minh Phong có thể sớm tỉnh lại. Dù mất bao lâu em cũng sẽ không từ bỏ mục đích”. Giọt nước mắt cô rơi trên mu bàn tay đang đặt trước bụng mà khóc lớn hơn

Kính Thiên nghe đến hai từ ba by mà tròn tròn mắt nhìn cô , bộ dạng ngây ra đến hết ngày cũng chưa tỉnh “Hải Lam, em có thai rồi? Cái này.....cái này.....Minh Phong.....cậu”

Trong khi đó Minh Phong đã bật người ngồi dậy ngay sau Hải Lam từ lúc nào không biết, anh đương nhiên là ngạc nhiên nhất rồi , ngạc nhiên cứ như là đang mơ vậy , bọn họ lại có thêm baby nữa sao?

“Lam, có thật không?” giọng anh ngập tràn hạnh phúc

Giọng nói này? Là của anh ấy.....anh ấy không phải đang hôn mê bất tỉnh sao? Hải Lam cả người không rét mà run bắn bật, sợ hãi mà lén quay đầu nhìn phía sau, nhìn người đàn ông vừa nãy còn nằm bất động trên giường bệnh vậy mà thế nào đã có thể “Phong, anh..anh là người hay là ma?” môi cô va đập vào nhau, lấp bắp, ngón tay thật biết phụ họa cho cảm xúc lúc này mà rụt rè run cầm cập ấn lên má anh. Cô như vừa bị điện giật , rụt nhanh tay lại kêu a một tiếng rõ to “a.....anh.....anh.....da mặt của ma sao lại giống người quá vậy.....”

“anh là người” Minh Phong cầm lấy bàn tay trắng bệch vì sợ hãi của cô, lưu luyến đưa lên miệng hôn một cái “bà xã , có đúng chứng mình sẽ có thêm baby nữa không?” anh ngẩng mặt nhìn cô, hồi hộp , ngóng trông hỏi một lần nữa.

“chuyện này là thế nào? Không phải anh bị trúng ba viên đạn sao? Thế nào lại tỉnh nhanh đến vậy? Không phải vừa rồi em nói đúng ước nguyện của anh nên mới linh nghiệm ngay đấy chứ” Hải Lam ngờ nghệch, rốt cục bản tính ngây thơ vẫn không có cách nào tiến bộ. haha

Kính Thiên rất biết điều mà rời đi, giờ anh phải đến sân bay, phải về Mỹ để gặp An An. Hóa ra cô ấy lại chốn ở nhà ba mẹ anh bên đó. Hèn chi anh tìm không thấy. Thật là, cao thủ lại gặp cao thủ hơn. Trước đây anh dấu Hải Lam ở nhà mình, trong khi vẫn qua lại với An An mà Minh Phong cứ nháo nhác đi tìm tận đâu tận đâu không thấy. Giờ hay rồi, An An ở nhà anh mà anh cũng lại đi tìm tận đâu không tài nào biết được. Ba mẹ anh cũng thật quá đáng, dám thông đồng với người ngoài để che dấu “tội phạm”

Khi căn phòng chỉ còn hai người, Hải Lam lại lặp lại câu hỏi vừa rồi của mình “rốt cục chuyện này là thế nào?”

Khỏe môi Minh Phong nở nụ cười sung sướng, hai tay bế cô lên xoay tròn nhiều vòng, rồi cả hai ngã nhào ra giường bệnh. Anh ôm chặt lấy cô, hôn thật sâu lên má cô sùng nịnh “bé con à, em vừa nãy nói sẽ kết hôn cùng anh đúng không? Lời nói ra nghiêm cấm không được rút lại đấy. haha”

Hải Lam giận đến phồng má, giờ cô đã biết là anh lừa mình “anh lừa em, rõ ràng anh không có bị thương? Anh đã mặc áo chống đạn rồi đúng không? Sao lại không nói sớm, sao lại để em lo lắng nhiều như thế hả? Thật đáng ghét?” cô ức quá nên xả hết lên người anh. Anh có biết, lúc nhìn thấy anh nằm bất động khi trúng đạn cô đã sợ như thế nào không? Rồi khi bác sỹ nói anh không còn hy vọng, cô cũng như chết theo không hả? nghĩ tới đây mà cô càng thấy tức, phải đánh anh, phải trừng phạt tên lừa đảo này mới được.

Minh Phong không có kêu đau, anh cười hi hi, yêu thương, chiều chuộng kéo đầu cô sát vào ngực mình, giọng nói dịu dàng , ra sức lấy lòng cô “anh xin lỗi, bé con. Làm em phải sợ rồi. Từ giờ anh sẽ không làm thế nữa. Được không nào???”

Hải Lam hung bạo đẩy mạnh anh ra, cô liền đứng dậy, mặt hầm hầm, giọng bà lớn “Doãn Minh Phong, anh dám lừa em, còn nói cái gì là lời nói ra không được rút lại gì chứ? Anh đúng là tên đại lừa đảo? em sẽ không lấy anh. Cả đời cũng không lấy. hừ”. Cô chỉnh lại áo hơi xộc xệch, hiện ngang giả vờ bỏ

đi

Minh Phong cuống lên, anh ôm chặt lấy cô từ phía sau, khoe môi cười tươi “ bà xã à, không đùa chứ? Không phải nói rất yêu anh sao? Đã tha thứ cho anh rồi sao? Sao nhanh vậy đã quên rồi hử?”

“ hử...tại lúc đó em nghĩ anh sắp chết nên có lòng thương hại mà nói vài câu cho anh an tâm đi xuống gặp diêm vương . Em còn lâu mới lấy tên lừa đảo như anh” Hải Lam đánh nhẹ lên tay anh, làm nũng

“thật không đấy? Vậy anh chết thật nhé?” Minh Phong ôm lấy cô đung đưa người cười thích thú. Cô cũng biết nói dối đấy chứ? Nhưng là lời nói dối đáng yêu nhất anh từng được nghe nha

“ thật? Chẳng lẽ anh không biết là hai đường thẳng khi đã giao nhau nhưng nếu không biết giữ thì chúng sẽ càng chạy xa và không thể nào cắt nhau lần thứ hai ư? . Chúng ta cũng giống như hai đường thẳng đấy đấy” Hải Lam làm mặt quỷ , dùng hết nội lực gỡ tay anh ra

Minh Phong lắc đầu cười, cô càng gỡ anh lại ôm càng chặt “ vậy thì để anh về lại chúng nha”

Cô và anh lần nữa lại ngã trên giường bệnh.....

“ Lam, nếu hai đường thẳng phải xa nhau, không bằng chúng ta hãy vẽ lại hai đường thẳng khác, để chúng mãi mãi chỉ có gặp nhau, không bao giờ xa cách nữa” Minh Phong đề lên người cô, nói

“ là sao?” Hải Lam cố tình tỏ ra mình ngốc nghếch

“ là yêu lại từ đầu chứ sao? Chúng mình hãy giống như hai đường thẳng kia, yêu lại từ đầu nhé” Minh Phong nói nhỏ bên tai cô

Hải Lam đỏ mặt, cô cười phá lên “ haha.....anh đó hả, không chỉ là tên đại lừa đảo mà giờ sắp thành đại thi hào văn chương rồi đấy. Nói vòng vo thì ra là có âm mưu”

"em nói gì?" Minh Phong mặt ngệt ra

Hải Lam véo một cái lên mũi anh " ừ thì YÊU LẠI TỪ ĐẦU"

"haha" cô và anh ôm nhau thì nhau cười lớn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Lại Từ Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.